

မြသန်းတင်



လွမ်းမောခဲ့ရသော  
တက္ကသိုလ်နေ့ညများ

**THE CLASS**

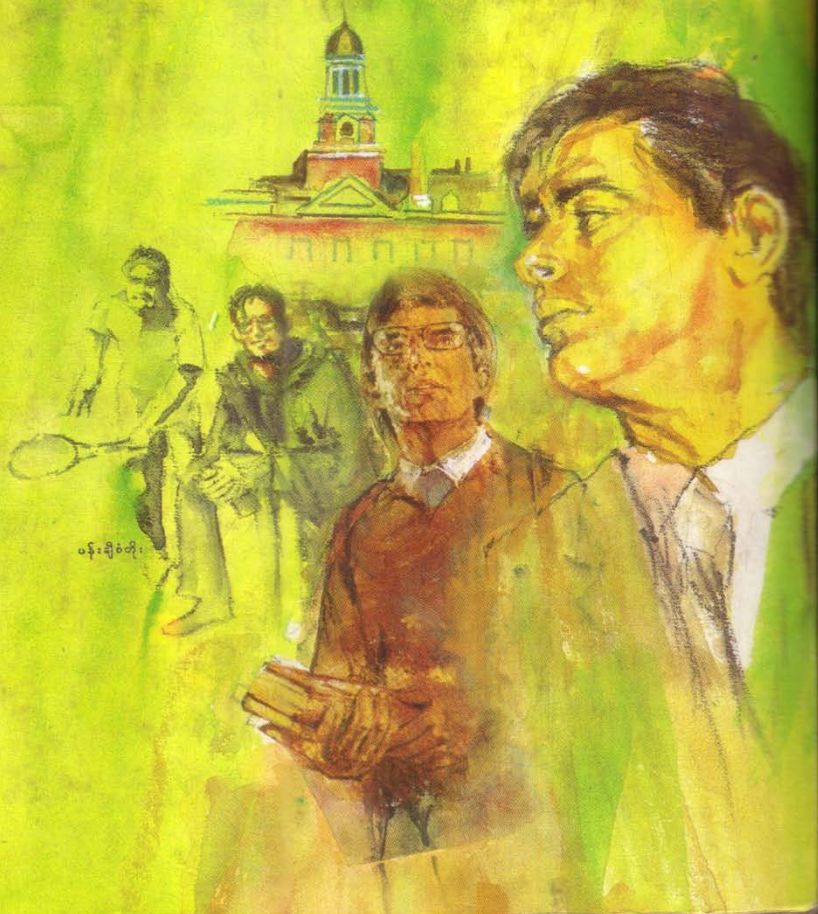
**ERICH SEGAL**

ဒုတိယအကြိမ်



# မြသန်းတင့်

လွမ်းမောခဲ့ရသော  
တက္ကသိုလ်နေ့ညများ



မင်းသိန်းတင့်

လွမ်းမောခဲ့ရသော တက္ကသိုလ်နွေညများ

မြသန်းတင့်

*Typing - yaylawal*

*PDF - nyisay*

*<http://mmteashop.com>*

*6. 7. 2011*

ဖြတ်သန်းခဲ့ရဖူးသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝကို တစ်ခါပြန် လွမ်းမောလိုသူ

....

ကံ့ကော်တော အိပ်မက်ရှည်ကြီးကို တချိန်မက်မက် မက်ခဲ့ရသူ ...

မြင်သာမြင် မကြင်ရသော ကံ့ကော်တောကို မျှော်ငေးခဲ့ရသူ ...

သူ သူ သူ များစွာတို့အတွက် ရည်ရွယ်ရင်း ဆရာမြ၏ ဘာသာပြန် ဂန္ထဝင် မှတ်တမ်းရှည်ကြီး တစ်အုပ်ဖြစ်သည့် “လွမ်းမောခဲ့ရသော တက္ကသိုလ်နွေညများ” စာအုပ်အား ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှ တင်ဆက်လိုက်ပါသည်။

လွမ်းမောခဲ့ရသော တက္ကသိုလ်နွေညများ စာအုပ်အား အစမှ ပြီးဆုံးသည့်တိုင် အပင်ပန်းခံ စာရိုက်တင်ပေးခဲ့သော ကျွန်တော့်၏ ညီမဖြစ်သူ ရေဘဝဲအား ဆရာမြ၏ စာဖတ်ပရိသတ်များ ကိုယ်စား ကျေးဇူး အထူးတင်ရှိကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

မေတ္တာအားဖြင့်

မောင်ညီ

## မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

ယခုဝတ္ထုသည် အမေရိကန် စာရေးဆရာ အီးရစ် ဆီဂယ်၏ ဝတ္ထုကို မြန်မာပြန်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အီရစ် ဆီဂယ်သည် **အချစ် ဝတ္ထု** (love Story) ဟူသော စာအုပ်ဖြင့် နာမည်ကြီးလာသူ ဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် **အော်လီဗာစ်စတိုရီ** (oliver's Story)၊ ထို့နောက်တွင် **ယောက်ျား၊ မိန်းမနှင့် ကလေး** (Man, Woman and Child) စသည့်ဝတ္ထုများဖြင့် ထင်ရှားလာခဲ့ပြန်သည်။ ယခု ဝတ္ထုမှာ ၁၉၈၅ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။

ဝတ္ထု၏ နောက်ခံသည် ၁၉၅၄ - ၅၈ ခုနှစ် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ် နောက်ခံဖြစ်သည်။ သူနှင့် တစ်တန်းတည်း စာသင်ခဲ့ရသော သူငယ်ချင်း လေးဦးတို့ ဘွဲ့နှင်းသဘင် ယူပြီး ၂၅နှစ်အကြာ ငွေရတုသဘင်တွင် ပြန်၍ဆုံရပုံ၊ ထို ၂၅နှစ်အတွင်း ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော သူတို့ ဘဝခရီးတို့ကို ရေးသားထားသည့် ဝတ္ထုဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာတွင် ထင်ရှားသည့် တက္ကသိုလ်ကြီးများသည် တဲကုပ်မှ အစ ပြုခဲ့ ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သည် ၁၉၂၀ခုနှစ် မတိုင်မီတုန်းက သစ်သားနှစ်ထပ် ကျောင်းကလေးဖြင့် အစပြုခဲ့သည်။ ၁၉၂၀ခုနှစ်တွင်မှ အင်းလျားကန် ဘေးရှိ တက္ကသိုလ်ပရိဝုဏ်ကြီးကို တည်ဆောက်ကာ အရှေ့တောင် အာရှတွင် ဂုဏ်ယူနိုင်သည့် တက္ကသိုလ်ကြီး တစ်ခု အဖြစ်သို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနောက်တွင်မူ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သည် သားသမီး ရတနာ များစွာကို မွေးထုတ် ပေးခဲ့သည်။ အဓိကတက္ကသိုလ်မှ မွေးထုတ် ပေးလိုက်သော သားသမီး များထဲမှ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်၊ အုပ်ချုပ်ရေးခေါင်းဆောင်၊ သိပ္ပံပညာရှင်၊ ဆေးဘက်ပါရဂူ၊ ပညာရေး ပါရဂူ၊ ဥပဒေ ပညာရှင်၊ စာပေ ပညာရှင်တွေ ပေါ်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

သူတို့သည် တစ်ခါက အမိတက္ကသိုလ်၏ ကံ့ကော်တောတွင် ရီဝေကြည်မောခဲ့ကြဖူးသည်။ ကံ့ကော်နံ့ကို ရှူရင်း ရင်ခုန်ခဲ့ကြဖူးသည်။ ရေတမာပင် အောက်က အုတ်တံတားပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ရွက်ဟောင်းတို့ ကြွေစပြုသော သစ်ပုပ်ပင်ကြီးကို မျှော်ငေးခဲ့ကြဖူးသည်။ အင်းလျားဆောင် ရှေ့မှ ကံ့ကော်ရိပ်တွင် ရပ်ရင်း အင်းလျားသူတို့ မျက်လုံး အဝင့်တွင် ရင်ခုန်ခဲ့ကြဖူးသည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သည် ၁၉၉၀ ခုနှစ်တွင် သက်တမ်း ၇၀ပြည့်ပြီ ဖြစ်သည်။

စာရေးဆရာများသည် ကံ့ကော်တောကို နောက်ခံထားသည့် ဝတ္ထုများကို အများအပြား ရေးခဲ့ကြပြီ။ နောင်တွင်လည်း ရေးနေကြပေလိမ့်ဦးမည်။ ကံ့ကော်တော နောက်ခံ ဝတ္ထုများသည် နောင်တွင်လည်း ဖတ်၍ ကောင်းနေပေလိမ့်မည်။

သူတို့ဆီတွင်ကော။

သူတို့ဆီတွင်လည်း တက္ကသိုလ်နောက်ခံ ဝတ္ထုများပေါ်ခဲ့သည်။ သူတို့မှာ ကျွန်တော်တို့လို ကံ့ကော်ပင်တွေ မရှိ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ တက္ကသိုလ် ပရိဝုဏ်သည် ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ် ပရိဝုဏ်လို ကံ့ကော်နံ့သင်းထုံးခြင်း မရှိ။

သို့ရာတွင် သူတို့ တက္ကသိုလ်များတွင် တိုက်ကပ်ပန်းနွယ်တစ်မျိုးဖြစ်သော အိုင်ဗီနွယ်ပင်တွေရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့တက္ကသိုလ်ကို ကံ့ကော်တောဟု ခေါ်သည့်နည်းတူ သူတို့ တက္ကသိုလ်များကိုလည်း အိုင်ဗီ လိဂ် တက္ကသိုလ်များ၊ အိုင်ဗီ ပန်းနွယ်တော တက္ကသိုလ်များဟု ခေါ်လေ့ရှိကြသည်။

ယခုဝတ္ထုသည် အိုင်ဗီ ပန်းနွယ်တော တက္ကသိုလ်ဖြစ်သည့် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်နောက်ခံ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်သည် တဲပုတ်မှ စခဲ့သည့်နည်းတူ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်သည်လည်း လက်တဲကလေး တစ်ခုမှ အစပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၃၅၀ ကျော်လောက်က (၁၉၈၆ ခုနှစ်က အနှစ် သုံးရာ ငါးဆယ် ပြည့်ခဲ့သည်။) ခရစ်ယာန်တရားဟောဆရာ ဂျွန်ဟားဗတ်သည် ထို တက္ကသိုလ်သို့ စာအုပ် ၄၀၀နှင့် သူ့မြေကလေး တစ်ကွက်ကို လှူဒါန်းခဲ့သည်။ အိုဗာစီယာများက သူ့မြေကို ခြောက်ပေ မြင့်သည့် ခြံစည်းရိုး ကလေးတစ်ခုခတ်ပြီး သစ်တော်ပင် အပင် ၃၀ စိုက်သည်။ ထိုသို့ဖြင့် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ် ကမ္ဘာတွင် ထင်ရှားသည့် တက္ကသိုလ်ကြီး အဖြစ်သို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာခန့်တွင် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်သည် အဆင့်အတန်း မြင့်သည့် တက္ကသိုလ်ကြီးဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က အဓိပတိမှာ ချားလ်စ် ဝီလျံ အဲလီယော့ ဖြစ်သည်။ အဲလီယော့ အဓိပတိ ဖြစ်သည့်နောက်ပိုင်းမှ စ၍ ဟားဗတ်သည် လျင်မြန်စွာ တိုးတက် ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။

ယခုဝတ္ထုတွင် ပါဝင်သည့် ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦးမှာ တက္ကသိုလ် အဓိပတိ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် အဲလီယော့၏ အဆက် အနွယ် တစ်ဦးဖြစ်သူ အင်ဒရူး အဲလီယော့ ဆိုသူဖြစ်ပြီး သူ၏ မှတ်တမ်းဟန်ဖြင့် ရေးထားသော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။

ယခုဝတ္ထုမှ ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သူ အင်ဒရူး အဲလီယော့သည် ၁၉၅၄ခုနှစ်တွင် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်ခဲ့သည်။ (လေးနှစ် သင်တန်းပြီး ဘွဲ့ယူသည့် နှစ်ကို တွက်သဖြင့် သူတို့အသုတ်ကို ကျွန်တော်တို့ ခေါ်သလို ၁၉၅၄ခုနှစ် အတန်းဟု မခေါ်ဘဲ *Class of '58* ၁၉၅၈ ခုနှစ် အတန်းဟု ခေါ်သည်။)

ယခုဝတ္ထုတွင် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်တွင် ကျောင်းတက်ခဲ့ကြပုံ၊ ထိုကျောင်းမှ ဆင်းပြီး ကွဲကွာသွားကြပုံ၊ ၁၉၅၈ အတန်း၏ ငွေရတုသဘင်တွင် ပြန်တွေ့ကြပုံတို့ကို ရေးထားသည်။

ကံ့ကော်တောနောက်ခံ ကျွန်တော်တို့ဝတ္ထုများနှင့် သူတို့ တက္ကသိုလ်များ၏ အိုင်စီပန်းနွယ်တော နောက်ခံ ဝတ္ထုများကို နှိုင်းယှဉ် ဖတ်စေလိုသဖြင့် ယခု ဝတ္ထုကို မြန်မာပြန်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မြသန်းတင့်



အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း - မေ ၁၂၊ ၁၉၈၃။

နောက်လဆိုရင် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်ကို ငါနှင့် တစ်နှစ်တည်းရောက်တဲ့ အတန်းသားတွေရဲ့ ၂၅ကြိမ်မြောက် နှစ်ပတ်လည် တွေ့ဆုံပွဲ ကျင်းပတော့မယ်။ ဒီမိတ်ဆုံပွဲ တက်ရမှာကို ငါ သေမလောက် ကြောက်တယ်။

ကျော်ကြားမှု လမ်းမပေါ်မှာ လျှောက်နေကြတဲ့ အောင်မြင်တဲ့ ငါ့အတန်းသား တွေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာကို ငါကြောက်နေတယ်။ ဆံပင်ဖြူ ကျိုးတိုးကျဲတဲ့က လွဲရင် အောင်မြင်မှု ဆိုလို့ ငါ့ဘဝမှာ ဘာမှပြစ်ရာ မရှိပါလား။

ဒီနေ့တင်ပဲ အဖုံးနီနီ ဖုံးထားတဲ့ စာအုပ်ထူထူကြီး တစ်အုပ်ငါ့ဆီရောက်လာတယ်။ တက္ကသိုလ်ကို ငါတို့ရောက်တဲ့ ၁၉၅၈ခုနှစ်က အတန်းသားတွေရဲ့ အောင်မြင်မှုကို မှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့ စာအုပ်ကြီး။ အဲဒီစာအုပ်ကြီးကို မြင်ရတော့ ငါ့ဆုံးရှုံးမှုတွေကို ပိုပြီး သတိရတယ်။

မနေ့ညက သန်းခေါင်ကျော်သည် အထိ ငါနှင့် အတန်းတူ တက္ကသိုလ်မှာ တက်ခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ဓါတ်ပုံတွေကို လျှောက်ကြည့်တယ်။ တချို့ လွှတ်တော် အမတ်တွေ၊ တချို့က ဘုရင်ခံတွေ၊ တချို့က ကမ္ဘာကျော် သိပ္ပံ ပညာရှင်ကြီးတွေနှင့် ထိပ်တန်း ဆေးပညာ ပါရဂူကြီးတွေ။ သူတို့ အထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဟာ တစ်နေ့မှာ စတော့ဟုမ်းက စဉ်မြင့်ပေါ်မှာ နိဘယ်ဆု မရဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင် သလဲ။ တစ်နေ့မှာ အိမ်ဖြူတော် မြက်ခင်းပေါ်ကို မရောက်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်သလဲ။

အံ့ဩစရာကောင်းတာ တစ်ချက် ရှိသေးတယ်။ တချို့သူငယ်ချင်းတွေဟာ ခုတိုင်သူတို့ရဲ့ ပထမအိမ်ထောင် တွေနှင့် မြဲနေကြတုန်းပါကလား။

သူတို့အထဲက သိပ်အောင်မြင် ကျော်ကြားတဲ့သူ တချို့ဆိုရင် ငါနှင့်တော်တော်ကို ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ။ တစ်ခါတုန်းက သစ်သီးကိတ်မုန့်လို ပျော့စိစိဖြစ်နေတဲ့ သူလို့ ငါထင်ခဲ့တဲ့ ငါ့ အခန်းဖော်ဆိုရင် မကြာခင်မှာ နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးဖြစ်တော့မယ်ကောင်။ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ် အဓိပတိ ဖြစ်တော့မယ့်သူဆိုရင် ငါ့ဆီက မကြာခဏ အဝတ်အစား ငှားဝတ်ခဲ့တဲ့ ကောင်။ ကျောင်းတုန်းက ငါတို့ စာရင်းထဲကိုတောင် မထည့်ခဲ့တဲ့ ကောင်ဆိုရင် ဒီခေတ်မှာ အကျော်ကြားဆုံး ဂီတပညာရှင်ကြီး။

သူတို့အထဲက သတ္တိအကောင်းဆုံး လူတစ်ယောက်ကတော့ သူ့ယုံကြည်ချက် အတွက် အသက်ပေး သွားခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ သူရဲကောင်း စိတ်ဓါတ်ကို ကြည့်ပြီး ငါ့ကိုယ်ငါ ပြန်ရှက်မိတယ်။

ငါကတော့ ငါ့အမျိုးထဲမှာ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်ကို နောက်ဆုံး ရောက်ခဲ့တဲ့ကောင်။ ငါ့ဘိုးဘေးတွေ အားလုံးဟာ ထင်ရှားခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေချည်းပဲ။ ဘာကြာသေးလို့လဲ။ ငါ့ အစ်ကိုတော် တစ်ဝမ်းကွဲဆိုရင် ၁၉၄၈ခုနှစ်ကတင် နီဘယ်ဆု ရခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား။

ဒါပေမယ့် တောက်ပတဲ့ ငါ့ဆွေစဉ် မျိုးဆက်ရဲ့ အစဉ်အလာဟာ ငါ့လက်ထက် ရောက်တော့ မေးမိန့်သွားပြီလေ။ ငါ့အဘေး ဂျားရက် အဲလီယော့ (၂၇၀၃ ခု ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်ထွက် )ဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို ပန်းသီး မျိုးစေ့ကို ပထမဆုံး ယူဆောင်စိုက်ပျိုးခဲ့သူဖြစ်တယ်။ ယခုတော့ ငါဟာ ငါ့အဘေးရဲ့ ခြေရာကိုတောင် မဆက်ခံ နိုင်တော့ပါကလား။

ဘာပဲပြောပြော ငါဟာ ငါ့ဘိုးဘေးများရဲ့ အစဉ်အလာ တစ်ခုကိုတော့ ဆက်ခံနေပါသေးတယ်။ ငါ့အဘိုး၊ အဘေးတွေဟာ မှတ်တမ်းရေးသူတွေ ဖြစ်တယ်။ ငါနှင့်နာမည်တူ ငါ့အဘေး တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ သိက္ခာရ ဆရာတော် အင်ဒရူး အဲလီယော့ (၁၈၃၇ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်ထွက် )ဟာ ဘုန်းကြီးလုပ်နေရင်း မှတ်တမ်းတွေ ရေးခဲ့တယ်။

အမေရိကန် လွတ်လပ်ရေး စစ်ပွဲတုန်းက ဘော်စတန်ကို ဝိုင်းတော့ သူတွေ့ခဲ့  
မြင်ခဲ့ရတာတွေကို ရေးသွားခဲ့တယ်။

သူ့သားကျတော့လည်း တရားဟောဆရာ ဆက်လုပ်ပြီး သူ့ကလောင်နှင့်  
အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု သမ္မတနိုင်ငံတော် တည်ထောင်စက အောင်မြင်မှုတွေကို  
မှတ်တမ်းတင်ခဲ့တယ်။

အမှန်ကတော့ သူတို့နှင့် ငါနှင့်မနှိုင်းယှဉ်သာပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါ့တစ်သက်  
မှာတော့ မှတ်တမ်းတွေ ရေးသွားရမှာပဲ။ ငါ ဆက်ခံနိုင်တဲ့ အမွေဆိုလို့ ဒါပဲ ရှိတော့တယ်  
မဟုတ်လား။ ငါဟာ သမိုင်းကို ဖန်တီးရာမှာ မပါသည့်တိုင် ငါဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့  
သမိုင်းကိုတော့ ရေးရမှာပဲ။

ခုတော့ ငါသေမလောက်ကြောက်နေတုန်းပဲ။

\*\*\*\*\*

သူတို့သည် အုပ်ထဲကို နောက်ထပ်ရောက်လာသည့် ပြိုင်ဘက်များလို တစ်ဦးကို တစ်ဦး လွမ်းကြည့် နေကြသည်။ သို့ရာတွင် ယခု သူတို့ ရောက်သည့် စုံတောမြိုင်ထဲတွင်မူ တကယ့် အန္တရာယ်သည် မည်သည့် နေရာတွင် ခိုအောင်းနေသည်ကို သူတို့မသိ။

ထိုနေ့သည် ၁၉၅၄ခု စက်တင်ဘာလ ၂၀ရက် တနင်္လာနေ့ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ဉာဏ်အကောင်းဆုံး၊ အတော်ဆုံးသော လူငယ်တစ်ထောင့် တစ်ရာ ခြောက်ဆယ့် နှစ်ယောက်တို့သည် အောက်မေ့ဖွယ် ခန်းမဟု ခေါ်သော ဝိတိုရိယခေတ် ဂိုးသစ်ပုံစံ အဆောက်အအုံကြီးထဲတွင် တန်းစီ ရပ်နေကြသည်။ ၁၉၅၈ ခုနှစ် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ဘွဲ့နှင်းသဘင်သို့ တက်ရောက်ခွင့် မှတ်ပုံတင်ရန် ဖြစ်သည်။

ကျောင်းသားသစ်များ အားလုံးသည် ထင်ရှားသူတွေချည်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မွေးကတည်းက မီးမောင်းမှ မီးရောင်ထဲတွင် မွေးဖွားလာခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။

သူတို့အထဲတွင် ဒင်နီယယ် ရော့ဆီ၊ ဂျေဆန် ဂီးလ်ဗတ်၊ သီယိုဒို လင်းဗရိုက်နှင့် အင်ဒရူး အဲလီယော့တို့လည်း ပါသည်။ သူတို့လေးဦးနှင့် အခြား ကမ္ဘာလောကတွင် ရှိနေသေးသည့် ပဉ္စမမြောက် တစ်ဦးတို့သည် ဤဝတ္ထု၏ ဇာတ်ဆောင်များ ဖြစ်သတည်း။

## ဒင်နီယယ် ရော့ဆီ

ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝမှ စ၍ ဒင်နီတွင် တစ်ခုတည်းသော ပြင်းပြသည့် မျှော်မှန်းချက် တစ်ခုသာ ရှိ၏။ ယင်းမှာ သူ့အဖေ စိတ်တိုင်းကျ နေရန်ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် တစ်ခုတည်းသော စိုးရိမ်မှုသာ ရှိ၏။ ယင်းမှာ သူ့အဖေ စိတ်တိုင်းကျအောင် မနေတတ်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

သူ့အဖေ ဒေါက်တာ ရော့ဆီက သူ့အား စိတ်တိုင်းမကျ ဖြစ်ခြင်းမှာ လုံလောက်သော အကြောင်းရှိသည်ဟု သူထင်သည်။ သူ့အစ်ကို ဖရင့်သည် ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ် တစ်ခုလုံးတွင် နာမည်အကျော်ဆုံး နောက်တန်း ဘောသမား။ သူက ပိန်ချည့်ချည့်၊ အားကစား ဆို၍ ဘာမျှ ဝါသနာ မပါသူ။ အဖေသည် ဘောသမား သားကြီးကို ဂရုစိုက်နေသည့်အတွက် သားငယ်ဖြစ်သည့် သူ့အပေါ်တွင် ဂရုစိုက်ချိန် ကောင်းကောင်း မရ။

ဒင်နီသည် သူ့အစ်ကို ဖရင့်လို မဟုတ်။ အတန်းထဲတွင် စာတော်သည်။ အဖေသည် သူ့ကို အထင်ကြီးဟန် မပြ။ သူ့အစ်ကို ဖရင့်သည် အရပ်ခြောက်ပေ နှစ်လက်မရှိပြီး သူ့ထက် ခေါင်းတစ်လုံးစာလောက် ပိုမြင့်သည်။ ဘောလုံးကွင်းထဲသို့ သူ ဆင်းလာလျှင် ပရိသတ် အပေါင်းက မတ်မတ်ထ၍ သောင်းသောင်းဖြဖြ လက်ခုပ်ဩဘာ ပေးခံရသူဖြစ်သည်။

ဆံပင်နီနီ၊ မျက်မှန်လက်လက်နှင့် ဒင်နီသည် ထိုသို့သော ဩဘာလက်ခုပ် သံများနှင့် ဘာမျှမဆိုင်။ ဒင်နီသည် ထူးခြားသည့် စန္ဒရားသမား တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့အမေကလည်း ထိုအတိုင်းပင်ပြောသည်။ ထူးခြားပုံမှာ အရွယ်နှင့် မလိုက်။



တခြားမိဘများ ဆိုလျှင် သူတို့သားအတွက် များစွာ ဂုဏ်ယူကြပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ဒေါက်တာ ရှေ့ဆီကား သူ့သားငယ် ပရိသတ်ထဲတွင် စန္ဒရား တီးတော့မည်ဆိုလျှင် တစ်ခါမျှ နားထောင်လေ့ မရှိ။

ဤတွင် ဒင်နီသည် သူ့အစ်ကိုကို မနာလိုဝန်တို ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဒေါသထွက်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အမုန်းကြီး မုန်းလာသည်။ ဖရင့်သည် နတ်ဘုရားမဟုတ်။ သူလို ကိုယ်လို လူသား။ တစ်နေ့တွင် သူ့အဖေသည် သူ့ကိုလည်း အသိအမှတ် ပြုလာရမည်။

သို့ရာတွင် ၁၉၅၀ခုနှစ်၌ တိုက်လေယာဉ်မှူး တစ်ဦးဖြစ်သူ ဖရင့်သည် ကိုရီးယား စစ်ပွဲတွင် ပစ်ချခံရသည်။ ဒင်နီ၏ မနာလို ဝန်တိုမှုသည် ပျောက်သွား၏။ သူ့အစ်ကိုအပေါ်တွင် မုန်းခွဲမိသည့်အတွက် သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သံဝေဂရသည်။ သူ့တွင်လည်း တာဝန်ရှိသည်ဟု သူထင်သည်။ သူသည် သူ့အစ်ကို သေအောင် ဆုတောင်းခဲ့မိသည့်နယ်။

ကျောင်း အားကစားကွင်းကြီးကို ဖရင့်အမည်သို့ ဂုဏ်ပြု၍ အမည်ပြောင်းသည့် အခမ်းအနား၌ သူ့အဖေသည် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ရှိုက်ကြီးတင် ဝိုသည်။ ဒင်နီသည် သူ ချစ်သည့် အဖေကို ဝမ်းပန်းတနည်းဖြင့် ကြည့်၏။ အဖေ နှစ်သိမ့်မှုရအောင် သူကြိုးစားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့အဖေ ကျေနပ်အောင် သူ မည်သို့ လုပ်ရမည်နည်း။

သူ့အဖေသည် ဒင်နီစန္ဒရားကျင့်သံကို ကြားလျှင် စိတ်ဆိုးသည်။ သွားဆရာဝန် တစ်ယောက်ဖြစ်သော ဒေါက်တာ ရှေ့ဆီအဖို့ လွန်များ တဒီးဒီး မြည်သံကြောင့် နာပြီးလှပြီ။ ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာ ရှေ့ဆီသည် သူ့သားငယ် စန္ဒရားကျင့်ရန် မြေတိုက်ခန်းထဲတွင် ဖော့တွေ တပ်ထားသည့် အလုံခန်းတစ်ခန်း ဆောက်ပေးသည်။

အဖေသည် သူ့ကိုအလိုလိုက်သည့် အနေဖြင့် ထိုအခန်းကို ဆောက်ပေးခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ဒင်နီသိသည်။ အဖေသည် သူ့ကို မြင်လည်း မမြင်ချင်၊ သူ့လက်သံကို ကြားလည်း မကြားချင်သောကြောင့် အလုံခန်း ဆောက်ပေးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သို့တိုင်အောင် ဒင်နီသည် သူ့အဖေ အချစ်ကို ခံချင်သည်။ ထိုသို့ အချစ်ခံရအောင်လည်း ကြိုးစားမည်ဟု ပိုင်းဖြတ်သည်။ အဖေသည် အားကစားကို ဝါသနာပါသူဖြစ်သည့်အတွက် အားကစားလေ့ကျင့်ခန်း တစ်ခု လုပ်ရန် သူ ဆုံးဖြတ်သည်။

သူ့အသက်အရွယ်တွင် အကောင်းဆုံး အားကစားနည်းများမှာ အပြေးလေ့ကျင့်သည့် လေ့ကျင့်ခန်း တစ်ခုတည်းသာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဒင်နီသည် အပြေးအားကစား ဆရာတစ်ဦးထံသွား၍ နည်းနာ ယူသည်။

ယခုဆိုလျှင် ဒင်နီသည် မနက် ခြောက်နာရီ အိပ်ရာထ၊ အဝတ်အစားလဲ၊ အိမ်မှ ထွက်လာ၍ အပြေး လေ့ကျင့်သည်။ ပြေးစတွင် ခြေထောက်တွေ နာနေသည်။ သို့ရာတွင် ကြိတ်မှိတ်ခံ၏ သူ့အပြေး ကျင့်ကြောင်းလည်း မည်သူ့ကိုမျှ မပြော။ သူ ထူးချွန်မှ အဖေ့ကို ပြလိုက်ဦးမည်ဟု အားခဲသည်။

နွေဦးပေါက် ရာသီ ပထမဆုံးရက်တွင် အပြေးဆရာက သူ့ အဖွဲ့သားများ၏ ကျန်းမာရေးကို စမ်းသပ်ရန် တစ်မိုင် အပြေးခိုင်းသည်။ တာ လေးပုံ သုံးပုံ အထိ ဒင်နီသည် ကျင့်သားရပြီး အပြေးသမားများနှင့်အတူ လိုက်နိုင်သည်။

ထိုစဉ် သူ့အာခေါင်တွေ ခြောက်လာကာ ရင်ထဲတွင် မီးစကြီး ထိုးထားသလို ပူလာသည်။ ခြေကလည်း လေးလာ၏။ ကွင်းလင်ကောင်မှ ရပ်ကြည့်နေသည့် ဆရာက "ဒင်နီ ဆက်ပြေး ဆက်ပြေး၊ မရပ်နှင့်"ဟု လှမ်းအော်သည်။

ဒင်နီသည် အဖေ အထင်သေးခံရမည် စိုးသဖြင့် နောက်ဆုံးတာ တစ်စိတ်ကို ခြေကုန်သုတ်သည်။ ပန်းဝင်သည်နှင့် မြက်ခင်းပေါ်သို့ ပစ်လွှဲချလိုက်၏။ အသက်ကို ကောင်းကောင်း မရှူနိုင်။ ဆရာက စံချိန်နာရီကို ကြည့်ရင်း သူ့ကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။

“မဆိုးဘူးဟေ့၊ ငါတောင် အံ့ဩသွားတယ်၊ ငါးမိနစ် လေးဆယ်ရှစ် စက္ကန့်နှင့် ရတယ်၊ ဆက်ကျင့်ရင် ဒီထက် မြန်မယ်၊ အမှန်ကတော့ တို့ပွဲတွေမှာ ငါးမိနစ်လောက်နှင့် ဝင်နိုင်ရင် စံချိန်ကျိုးနေပြီ၊ သွား အားကစားရုံသွားပြီး ဝတ်စုံနှင့် ဖိနပ် ထုတ်ချည်”

သူ့ ပန်းတိုင် ရောက်ခါနီးသည့်အတွက် ဒင်နီသည် ညနေ စန္ဒရားကျင့်သည့် အချိန်ကိုပင် ရပ်ထားကာ အပြေးကျင့်သည်။ နှစ်ဖာလုံး ကွင်းကို ဆယ်ခါ ဆယ့်ငါးခါလောက် ပတ်ကျင့်သည်။ တစ်ပတ် ပြေးပြီးတိုင်း မောလိုက်သည်မှာ ဆိုဖွယ် မရှိ။

သီတင်းပတ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည့်အခါ သူ့ကြိုးစားမှုကို ဆုချသည့် အနေဖြင့် အပြေးဆရာက ဗယ်လီ အထက်တန်းကျောင်းနှင့် ပြိုင်သည့် အပြေးပြိုင်ပွဲတွင် သုံးမိုင် တာဝေးသမား အဖြစ် ရွေးသည်။

ဒင်နီသည် ထိုညတွင် သူ့အဖေကို ပြောပြ၏။ ဒင်နီက သူ ရှုံးနိုင်သည်ဟု ပြောသည့်တိုင် ဒေါက်တာ ရော့ဆီက ပြိုင်ပွဲ ဝင်ပြိုင်ရန် တိုက်တွန်းသည်။

ထို စနေနေ့ ညနေတွင် ဒင်နီသည် သူ့ ကလေးဘဝတွင် အပျော်ဆုံး သုံးမိနစ်ကို တွေ့ကြုံလိုက်ရ၏။

တာ အထွက်တွက် သူတို့တစ်တွေ တန်းစီပြီး တထိတ်ထိတ်နှင့် တာလွှတ်မည့် အချိန်ကို စောင့်နေစဉ် ဒင်နီသည် ရှေ့ဆုံးတန်းတွင် ထိုင်နေသော အဖေနှင့် အမေကို မြင်ရသည်။

“လူလေး၊ အားကုန် ပြေးလိုက်စမ်း၊ ရော့ဆီမျိုး အကြောင်းကို သိအောင် ပြလိုက်စမ်း”ဟု အဖေက အားပါတရ ပြောသည်။

ထိုစကားများကြောင့် ဒင်နီ အားတက်သွားသည်။ မှန်မှန် ပြေးဖို့ သတိပေး နေသည့် အပြေးဆရာ၏ စကားများကိုပင် ကောင်းကောင်း မကြားလိုက်။ အချက်ပေး သေနတ် ဖောက်လိုက်သည်နှင့် ဒင်နီသည် ရှေ့ဆုံးမှ ထွက်လာကာ တစ်အုပ်လုံးကို နောက်တွင် အပြတ်အသတ် ချန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူ့သားသည် အပြေး ချန်ပီယံဟု သူ့အဖေ ထင်နေသည်။

အပြေးဆရာကမူ တာထွက်တွင် သည်လောက် ပြတ်အောင် ပြေးရမလားဟု စိတ်ဆိုးသည်။

တစ်ပတ် ပြေးပြီး၍ အဖေတို့ စင်ရှိရာသို့ လွမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့တစ်သက်တွင် တစ်ခါမျှ မမြင်ရသည့် အရာကို သူမြင်ရ၏။ အဖေ၏ ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားသော အပြုံးဖြစ်သည်။

“ဟေ့ ဒင်နီ၊ ၁၇၈၅၆၆၆ ရှိသေးတယ်ကွ၊ သိပ် မြန်နေတယ်၊ မြန်လွန်းနေတယ်”ဟု ဆရာက အော်သည်။

“ပြေးကွ၊ ပြေး”ဟု အဖေက အော်၏။

အဖေနှင့်အမေတို့ အားပေးနေသဖြင့် ဒင်နီသည် နောက် ကိုက်လေးရာတွင်လည်း ရှေ့က ပြေးနေ၏။

တာ တစ်ဝက် ကျိုးသည့် အချိန်အထိ အရှေ့က ပြေးနေဆဲ။ သို့ရာတွင် အဆုတ်များမှာ ပေါက်ကွဲတော့မတက် ဖြစ်နေလေပြီ။ နောက် တစ်ကွေ့သို့ အရောက်တွင်

အောက်စီရင် မရတော့။ အားကစားသမားတို့ ပြောလေ့ရှိသည့် အမောဆိုခြင်း မျိုးဖြင့် လဲကျ သေသွားတော့မည်ဟုပင် ထင်သည်။

နောက်က လူသည် သူ့ဘေးမှ ဖြတ်ကာ သူ့ကို ကျော်တက်သွား၏။ “ဟေ့ ဒင်နီ၊ ပြေးစမ်းပါ၊ ဇွဲ မရှိဘူးလား”ဟု အော်နေသော အဖေ့ အသံကို ကြားနေရသည်။

သူ ပန်းဝင်သွားသည့် အခါတွင် လက်ခုပ် တီးကြ၏။ ရှုံးသော်လည်း ပန်းတိုင်ရောက်အောင် ပြေးနိုင်သည့် အရုံးသမား တစ်ယောက်ကို အားပေးနှစ်သိမ့်သည့် လက်ခုပ်သံများသာ ဖြစ်သည်။

အားကုန် မူးဝေလျက်ရှိရာမှ စင်မြင့်ဆီသို့ သူ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အမေက အားပေးသည့် အနေဖြင့် ပြုံးလျက်။ အဖေ့ကိုမူ မမြင်ရတော့။ အိပ်မက်ဆိုးကြီး တစ်ခုကို မက်နေရသည်နှင့် အတူတူ။

အပြေးဆရာကမူ ကျေနပ်သည်။

“မင်းလောက် ဇွဲကောင်းတဲ့ ကောင်မျိုး ငါ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး၊ ငါးမိနစ် ဆယ့်ငါးစက္ကန့်နှင့် ရခဲ့သားပဲ၊ အလားအလာ ရှိပါတယ်”

“ပြေးလမ်းပေါ်မှာတော့ အလားအလာ မရှိတော့ဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော် ရပ်တော့မယ်”

သူ စိတ်ပျက်သည်။ သူကြိုးစားသမျှသည် အရာမထင်။ ပို၍ပင် ဆိုးလာ သေးသည်။ သူ ရှုံးခဲ့ရသည့် နေရာသည် သူ့အစ်ကိုကို ဂုဏ်ပြု၍ အမည်ပေး ထားသည့် ဖရင့် ရော့ဆီ အားကစားကွင်း။



ဒင်နီသည် ရှက်ရှက်ဖြင့် သူ့ဘဝဟောင်းကို ပြန်ရောက်လာ၏။ စန္ဒရား ခလုတ်များသည် သူ့အဖို့ စိတ်ပျက် အားငယ်ခြင်း ဟူသမျှတို့မှ ထွက်ပေါက်။ တခြားဘာကိုမျှ စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ စန္ဒရားကို နေ့ရော ညပါ ကျင့်သည်။

အသက် ခြောက်နှစ်သား ကတည်းက သူ စန္ဒရား သင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် စန္ဒရား ဆရာမကြီးက ဒင်နီသည် သင်ရိုးကုန်ပြီ၊ သူ့ဘာမျှ မသင်နိုင်တော့ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြောသည်။ သူ့သားကို ဆန်အိန်ဂျယ်လို ကောလိပ်တွင် ဂီတဆရာ လုပ်နေသည့် ဗီယင်နာမှ စန္ဒရားဆရာ ဂူစတပ် လင်ဒေါ ထံသို့ ပို့ပါဟု အကြံပေးသည်။

ဆရာကြီးက ဒင်နီ၏ လက်သံကို နားထောင်ပြီး သဘောကျသွားကာ သူ့တပည့်အဖြစ် လက်ခံလိုက်၏။

“ဆရာကြီးက ပြောတယ်၊ ကလေးက အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် တော်တယ်တဲ့၊ ဒီပညာနှင့် အသက်မွေးရင်တောင် ဖြစ်တယ်တဲ့” ဟု အမေက အဖေ့ကို ပြောပြသည်။

“ဟုတ်လား” ဟု အဖေက တစ်ခွန်းတည်း ပြောသည်။ ထိုမှအပ မည်သည့် ထင်မြင်ချက်ကိုမျှ မပေး။

စန္ဒရား ဆရာကြီးဒေါက်တာ လင်ဒေါသည် စည်းကမ်းကြီးသူ ဖြစ်သည့်တိုင် နူးညံ့သိမ်မွေ့သည်။ သူ့အဖို့ ဒင်နီသည် စံပြ တပည့်တစ်ဦး။ ပါရမီ ရှိရုံမျှမက ကြိုးစားလည်း ကြိုးစားသည်။ ဆရာကြီးက ဇာနီ၏ တီးလုံးကို တစ်နေ့လျှင် တစ်နာရီ ကျင့်ရန်ပြောသော်လည်း ဒင်နီသည် သုံးလေးနာရီ ကျင့်သည်။

“ကျွန်တော့်လက် တိုးတက်လာရဲ့လား ဆရာကြီး” ဟု ဒင်နီက မရဲတရဲမေးသည်။

“တိုးတက်တာပေါ့ကွ ဒီလောက်လည်း မကြိုးစားပါနှင့်၊ အသက် ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိသေးတာ၊ အပြင်ကလေး ဘာလေးထွက်ပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါးလည်း နေပါဦး”

သို့ရာတွင် ဒင်နီတွင် အချိန်မရှိ။ ပျော်ပျော်ပါးပါး ဆိုသည့် ကိစ္စများကိုလည်း သူနားမလည်။ မြန်မြန် တော်ချင်သည်။ ကျောင်းတက်သည့် အချိန်နှင့် အိပ်ချိန်မှ လွဲလျှင် စန္ဒရားရုံတွင် အချိန်ကုန်သည်။

အဖေသည် သူ့သား၏ အပေါင်းအသင်း မဆုံပုံကို သတိမပြုမိဘဲနေသည် မဟုတ်။ ထိုအခါတွင် သူစိတ်ဆိုးသည်။

“ဟေ့ အမေကြီး၊ မင်းသား ဒီလိုနေတာဟာ မကောင်းဘူးကွ၊ ဒီထဲမှာ အချိန် ကုန်လွန်းတယ်၊ ဒီပြင် နေရာတွေမှာ ညှိတိုင်း ဒီနေရာမှာ တော်အောင် လုပ်နေသလား မသိဘူး။ သူ့အရွယ်မှာ ပိုးတာ ပန်းတာတို့ ဘာတို့ ရှိဖို့ ကောင်းတာပေါ့၊ အကြီးကောင် ဖရင့်ဆိုရင် ဒီအရွယ်မှာ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပြီ”

သူ့လို အဖေက မွေးသည့် သားမျိုးသည် အနုပညာကို ထိုမျှလိုက်စားနေလျှင် ယောက်ျား မပီသရာ ရောက်တော့မည်ဟု တွေးမိတိုင်း စိတ်ဆင်းရဲရသည်။

အမေကမူ သားအဖနှစ်ယောက်ကို ထို့ထက် ရင်းနှီးလာစေချင်သည်။ သို့ ရင်းနှီးလာလျှင် အဖေ၏ အထင်သေးစိတ်သည် ပျောက်သွားလိမ့်မည်ဟု ယူဆသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့ ညစာ စားပြီးသည့် အချိန်တွင် အမေသည် သားအဖ နှစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့ကာ ရှောင်ပေးသည်။ သူတို့ သားအဖ စကား ပြောကြပစေပေါ့။

ဒင်နီနှင့် စကားပြောရသည်ကို သူ သဘောမကျ။ ထို့ကြောင့် အဖေ စိတ်တိုနေသည်။

“ကျောင်းမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေတာလည်း ပြေပါတယ်၊ မပြေတာလည်း ရှိပါတယ်”

ဒင်နီသည်လည်း သူ့အဖေကဲ့သို့ပင် ကသိကအောက် ဖြစ်နေသည်။ အဖေသည် ထိတ်လန့်နေသည့် စစ်သား တစ်ယောက်လို မိုင်းတွေ မြှုပ်ထားသည့် ကွင်းကို တက်နင်းမိမည်ကို စိုးရိမ်နေသည်။

“ဘာတွေ အဆင်မပြေတာလဲ ”

“ဘကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ကျွန်တော့်ကို ခပ်ကြောင်ကြောင်လို့ ထင်နေကြတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဂီတသမား ဆိုတာ ကျွန်တော့်လိုချည်းပါပဲ ”

“ကျွန်တော့်လိုဆိုတာ ဘယ်လိုလဲကွ ”

ဒေါက်တာ ရော့ဆီ ချွေးပြန်စ ပြုလာသည်။

“ဪ ... ဂီတထဲမှာပဲ နှစ် မြှုပ်နေကြတာပေါ့၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ ဂီတဟာ ကျွန်တော့်ဘဝ ဖြစ်ချင်တယ် အဖေ ”

ဒေါက်တာ ရော့ဆီက မည်သို့ ပြန်ပြောရမည် မသိ။ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“အေး၊ မင်းဟာ ငဲ့သားဆိုတာ သတိထားပါ ”

အဖေက တစ်ခွန်းသာ ပြောသည်။ သူ့သားကို ချစ်ကြောင်းကို ပြောင်ပြောင်မပြောဘဲ သွယ်ဝိုက် ပြောသည့်စကား။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် စန္ဒရား သွားကျင့်လိုက်ဦးမယ် ”

ဒင်နီထွက်သွားသည့်အခါ၌ ဒေါက်တာရော့ဆီသည် အရက်တစ်ခွက်ကို ငဲ့သည်။ အင်း တော်သေးတာပေါ့လေဟု သူတွေ့သည်။ အခြားအရာများကို ဝါသနာပါမည့် အတူတူ ဂီတကို ဝါသနာပါသည်က ပိုကောင်းသည်။

ဆယ့်ခြောက်နှစ်မြောက် မွေးနေ့ပြီးသည့်နောက်တွင် ဒင်နီသည် ကျောင်းက တီးဝိုင်းများတွင် တစ်ကိုယ်တော် စန္ဒရားတီးပြ၏။ ဆရာကြီး၏ လမ်းညွှန်းချက်ဖြင့် ဗရမ်း၏ ခက်ခဲလှသော ဒုတိယ စန္ဒရား ကွန်ရှာတိုကို တီးပြသည်။ ရုံထဲတွင် သူ့မိဘတွေ အပါအဝင် ပရိသတ်တွေ အပြည့်။

မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရောဖြင့် စင်ပေါ်သို့ တက်လာသည့် အခါတွင် စူးနေသော မီးမောင်းမှ အရောင်ကို မြင်ရသည်။ မျက်မှန် တပ်ထားသော သူ့ မျက်လုံးများသည် ဘာကိုမျှ မမြင်ရ။ စန္ဒရားနားသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် သူသည် သွက်ချပါဒ လိုက်သူလို ဖြစ်နေသည်။

ဆရာကြီးက သူ့အနားသို့ လျှောက်လာကာ

“ဘာမှ မစိုးရိမ်နှင့်၊ အဆင်သင့် လုပ်ထား”

ဒင်နီ၏ အကြောက်သည် ချက်ချင်း ပျောက်သွား၏။

လက်ခုပ်သံများက မစဲနိုင်။

ဦးညွှတ်၍ သူ့ ဆရာကြီးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည့် အခါ ဆရာကြီး၏ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲနေသည်ကို မြင်ရသည်။

ဆရာကြီးက သူ့တပည့်ကို ပွေဖက် နှုတ်ဆက်၏။

“ဒီနေ့ ညကတော့ ငါ့သားအတွက် အဖေ ဂုဏ်ယူတယ်ကွာ ”

မိဘ၏ အချစ်ကို မွတ်သိပ် တောင့်တခဲ့သည့် သားတစ်ယောက် အဖို့ ထိုစကားများသည် ပီတိကြီးစွာ ဖြစ်ဖို့ကောင်းသည်။ သို့ရာတွင် ထိုညကမူ ဒင်နီသည် ခံစားမှု အသစ်တစ်ခုဖြင့် ယစ်မူးနေသည်။ ထိုခံစားမှုသစ်သည် ပရိသတ်၏ ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှု။

အထက်တန်းကျောင်းသို့ ရောက်ကတည်းက ဒင်နီသည် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်သို့ သွားချင်နေသည်။ တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်လျှင် ဆရာ ကော်ရယ် သွန်ပဆန်၏ အဆိုပညာကို သင်ရမည်။ အတီးဆရာ ဝေါလတာ ပစ္စတန်၏ အတီးပညာကို သင်ရမည်။ ထို မျှော်လင့်ချက်ကြောင့်သာလျှင် အထက်တန်းတွင် သင်ခဲ့ရသည့် သိပ္ပံ၊ သင်္ချာနှင့် ပြည်သူ့နီတိတို့ကို သူ အောင့်အည်း သင်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အဖေကမူ သူ့သားကို ပရင့်စတန် တက္ကသိုလ်သို့ ထားချင်သည်။ ပရင့်စတန်မှ ဖစ်ဂျရယ်တို့လို စာရေးဆရာ အကျော်အမော်တွေ ထွက်သည်။ သား အကြီးတုန်းကလည်း ပရင့်စတန်တွင် မထားလိုက်ခဲ့ရ။

သို့ရာတွင် ဒင်နီက သူ့စကားကို နားမဝင်။ နောက်ဆုံးတွင် အဖေသည် လက်လျှော့လိုက်၏။

“ဒီကောင်ကို ပြောလို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ ကြိုက်တဲ့ နေရာမှာပဲ နေပလေ့စေတော့”ဟု အဖေကပြောသည်။

သို့ရာတွင် အဖေ၏ သဘောထားကို ပြောင်းလဲစေသည့် အဖြစ်အပျက် တစ်ခုပေါ်လာ၏။ ၁၉၅၄ခုနှစ်တွင် အယူသီးသည့် အထက်လွတ်တော် အမတ် မက္ကာသီးက “ကွန်မြူနစ်တို့ ခိုလှုံရာ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်” ကို မဲလာခဲ့သည်။ အချို့သော ပါမောက္ခများက မက္ကာသီး၏ ပေါ်လစီကို လက်မခံကြ။

ခေါင်းမာသည့် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ် အဓိပတိ ဒေါက်တာ မူဆေကလည်း ထိုပါမောက္ခများကို ထုတ်ပစ်ရန် ငြင်းဆန်သည်။

“ဒီမှာ ငါ့သား၊ မင်းအစ်ကို ဖရင့်ဟာ ကွန်မြူနစ် ဝါဒရဲ့ အန္တရာယ်ကို တိုက်ရင်း ကျဆုံးသွားခဲ့ရတယ်၊ ဒီတော့ ကွန်မြူနစ်တွေ လွှမ်းမိုးနေတဲ့ တက္ကသိုလ်ကို မင်း ဘာကြောင့် သွားရမှာလဲ”



ဒင်နီက ဘာမှ မပြော။ ဂီတသည် နိုင်ငံရေး မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သူ့အတွက် ဘာမျှ ပြောစရာ မရှိ။

သားနဲ့အဖသည် သဘောထားကွဲသည့် ကြားတွင် အမေသည် ကြားနေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့အခက်အခဲကို ဖွင့်၍ တိုင်ပင်ရမည့်သူ ဆို၍ ဆရာကြီးလင်ဒေါ တစ်ယောက်သာ ရှိတော့သည်။

ဆရာကြီးသည် တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်၏။ သို့ရာတွင် တစ်ချက်တော့ ဝန်ခံသည်။

“ဆရာကြီးတော့ မတ္တာသီးဆိုတဲ့ လူကို ကြောက်တယ်ကွာ၊ ဟစ်တလာ တက်ခါစတုန်းက ဂျာမန်မှာလည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်ခဲ့တာပဲ” ဟု ပြောသည်။

ဆရာကြီးလင်ဒေါသည် စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် စကားကိုဖြတ်၏။ သူ့ မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များသည် မပျောက်ကြသေး။ ထို့နောက် တိုးတိတ်စွာဖြင့်

“ဒီမှာ ငါ့တပည့်၊ တစ်တိုင်းပြည်လုံးဟာ ထိတ်လန့်နေကြတယ်၊ မတ္တာသီးဟာ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်ကို အမိန့်ပေး နိုင်တယ်လို့ ထင်နေတယ်၊ ဘယ်သူ့ကို ထုတ်ပစ်ရမယ်၊ ဘယ်ဂိုဏ်းကို ထုတ်ပစ်ရမယ်လို့ ပြောနေတယ်၊ တက္ကသိုလ် အဓိပတိဟာ သိပ်သတ္တိ ကောင်းတယ်၊ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ဆရာကြီး ချီးကျူးပါတယ်ကွာ”

“ဆရာကြီးက ဘယ်လို ချီးကျူးမှာပါလဲ”

“သူတို့ ကျောင်းကို မင်းကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပို့လိုက်မှာပေါ့”

ဆရာကြီးက ထက်မြက်သည့် သူတပည့် အနားသို့ ကပ်၍ ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

မေလကျောင်းဖွင့်ရက်သို့ ရောက်လာသည်။ တက္ကသိုလ်များမှ မိမိတို့ တက္ကသိုလ်များကို တက်ရန် ဖိတ်ခေါ်ကြသည်။ ပရင့်စတန်၊ ဟားဗတ်၊ ယေးလ်၊ စတင်းဖို့ တက္ကသိုလ်။ တက္ကသိုလ်များ အားလုံးကပင် ဒင်နီကို လိုချင်ကြသည်။ ဒေါက်တာရော့ဆီသည် ထိုစာများကို ကြည့်၍ ကျေနပ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့သား ကျောင်းအရွေး များမည်ကိုမူ သူစိုးရိမ်သည်။

ထိုသီတင်းပတ် အကုန်တွင် အဖေက အရေးကြီးသည့် မေးခွန်းကို မေး၏။ မည်သည့် တက္ကသိုလ်သို့ တက်မည်နည်း။

“ကျွန်တော် ဟားဗတ်ကိုပဲ သွားချင်တယ် ဖေဖေ”

တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်သွား၏။

ယခုအချိန်အထိ ဒင်နီ မျှော်လင့်ချက်ကို မစွန့်သေး။ သူ တကယ်သွားချင် နေတယ်ဆိုလျှင် အဖေသည် အလျော့ပေးလိမ့်မည်ဟု သူမျှော်လင့်သည်။

သို့ရာတွင် အဖေသည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးလို မာကျောသည်။

“ဒီမှာ ငါ့သား တို့တိုင်းပြည်ဟာ လွတ်လပ်တဲ့ တိုင်းပြည် တစ်ပြည်၊ ဘယ် တက္ကသိုလ်ကိုပဲ သွားချင် သွားချင် သွားနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာလည်း လွတ်လပ်စွာ သဘောကွဲလွဲခွင့် ရှိတယ်၊ ဒီတော့ မင်းဘာသာ မင်း လွတ်လွတ် လပ်လပ် ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ပါ။ မင်းမှာ လွတ်လပ်စွာ ဆုံးဖြတ်ခွင့် ရှိတယ် ဆိုတာ မင်း ပြောပြီးပြီ”

သူ့အဖေ သဘောကျအောင် ဆိုလျှင် သူ့ မျှော်မှန်းချက်တွေကို စွန့်လွှတ်ရတော့မည်။

ယခုမူ သူသည် အဖေ၏ အကြိုက်ကို မလုပ်နိုင်တော့ပြီ။ နောင်တွင်လည်း မလုပ်နိုင်တော့ပြီ။

“ဒါတော့ ဖေဖေသဘောပေါ့ ”

သူ့အသံသည် ကွဲအက်နေသည်။

နောက်ထပ်စကား တစ်ခွန်းမျှ မပြောတော့ဘဲ အခန်းထဲမှ သူ ထွက်လာခဲ့သည်။  
တံခါးထူထူကြီး နောက်မှ စားပွဲကို လက်သီးဖြင့် ထုနေသော အသံကိုကြားရ၏။

သို့တိုင် သူ စိတ်ထဲတွင်မူ လွတ်လပ်နေသည်။

## ဂျေဆန် ဂီးလ်ဗတ်

သူသည် ရွှေမင်းသားလေး ဖြစ်သည်။ အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ အသားဖြူဖြူနှင့် အက်ပိုလို ကျောက်ဆစ်ရပ်တုပုံ။ မိန်းမတွေ သဘောကျပြီး ယောက်ျားတွေ အားကျသော သံလိုက်ဓါတ်မျိုးရှိသည်။ အားကစား အမျိုးမျိုးတွင် ထူးချွန်သည်။ ဆရာတွေကလည်း သူ့ကို ချစ်ကြသည်။ လူချစ် လူခင် များ၍ မျက်နှာ ပွင့်လန်းသူ ဖြစ်သည့်တိုင် စကားပြော ချိုသာ၍ ရှိသေ ကျိုးနွံသည်။

ချုပ်၍ ပြောရလျှင်သူသည် မိဘတိုင်း အားကျလောက်သည့် သားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးတိုင်းက သဘောကျသော ချစ်သူမျိုး ဖြစ်သည်။

ဂျေဆန် ဂီးလ်ဗတ်သည် အမေရိကန်တိုင်း ဖြစ်လိုသော စံပြ အမေရိကန် လူမျိုးဖြစ်လေသည်။ လူတိုင်းကပင် ထိုသို့ သဘောထားကြသည်။ သို့ရာတွင် တင့်တယ်သော ကိုယ်ဟန်ပြေပြစ်မှု အောက်တွင် ချွတ်ယွင်းချက်ကြီး တစ်ခုရှိသည်။ ထို ချွတ်ယွင်းချက်ကြီးသည် ဘိုးဘေး အစဉ်အဆက်မှ ပါလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဂျေဆန် ဂီးလ်ဗတ်သည် ရေဝတီအဖြစ် မွေးဖွားလာခြင်းပေတည်း။

သူ့အဖေသည် ထိုမျိုးရိုးကိုဖုံးကွယ်ရန် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားခဲ့ပါ၏။ ရေဝတီ ဖြစ်ရခြင်းသည် ရှက်စရာ ဟူသော ဘရွတ်ကလင်မြို့က ကလေးဘဝတွင် ရခဲ့သည့် အမာရွတ်ကြီးကို သူမမေ့။ ထိုအသိသည် သူ့ညာဉ်ကို လှိုက်စားနေသည့် အနာကြီးဖြစ်သည်။ အမေရိကန်လူမျိုး စင်စစ်ဖြစ်ရလျှင် သူ့အဖို့ အစစ အဆင်ပြေပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် သူ့အဖေသည် သူ့နောက်ဆုံးအမည်ကို ဖြတ်ပစ်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ၁၉၃၃ ခုနှစ် ဆောင်းဦးပေါက်တွင် တရားရုံး တစ်ရုံးသို့ တက်၍ ဂျက်ကော့ ဂရန်းဝေါ အမည်မှ ဂျေဆန် ဂီးလ်ဗတ်(အကြီး) ဟူသော အမည်သို့ ပြောင်းခဲ့သည်။

နောက် နှစ်နှစ် အကြာတွင် သူတို့မြို့က ကလပ်တွင် ကျင်းပသည့် နွေဦးပေါက် ကပွဲတွင် အသားဖြူဖြူ မျက်နှာတွင် မှဲ့ခြောက်တွေ ရှိသည့် ချစ်စရာ မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သူ ဘက်ဆီ နယူမင်နှင့် တွေ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဝါသနာချင်းလည်း တူကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ဇာတ်ပွဲကြိုက်သည်။ အက ဝါသနာ ပါသည်။ အားကစားကို စိတ်ဝင်စားသည်။ ရေဝတီ လူမျိုးတို့၏ ဘာသာရေး အယူသီးမှုတို့ကိုလည်း ဥပေက္ခာ ပြုနိုင်ကြသည်။

ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းသော ဆွေမျိုးများက ထုံးစံအတိုင်း ဘာသာရေး ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေနှင့် အညီ မင်္ဂလာဆောင်ခိုင်းမည် စိုးသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်ပြေးကြသည်။

သူတို့အိမ်ထောင်ရေးက ပျော်စရာ။ ၁၉၃၃ခုနှစ်တွင် သားယောက်ျားကလေးကို မွေးသည့်အခါ သူတို့ အိမ်ထောင်ရေးသည် ပို၍ ပျော်စရာ ကောင်းလာသည်။ သားကလေးကို ဂျေဆန် ဂီးလ်ဗတ် ဂျူနီယာ ဟု အမည်ပေးကြသည်။

မီးခိုးတို့ မွန်နေသော ဆေးရုံ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်စောင့်ရင်း သားယောက်ျားလေး မွေးသည် ဆိုသည့် သတင်းကို ကြားရသည့်အခါ၌ အဖေသည် သန္နိဋ္ဌာန် တစ်ခုကို ချလိုက်၏။ သူ့သားသည် ရေဝတီ မိဘများမှ မွေးသည်ဆိုသည့် အဖြစ်ကြောင့် ဘယ်တော့မှ မျက်နှာမငယ်စေရ။ မဖြစ်စေရ။ သူ့သားငယ်သည် အမေရိကန် လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် ပထမတန်းစား နိုင်ငံသား တစ်ယောက်ဖြစ်ရမည်။

ထိုအချိန်က အဖေသည် အမျိုးသား ဆက်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်းတွင် ဒုတိယမန်နေဂျာကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် လောင်း အိုင်းလင်းရှိ သုံးဧက ကျယ်သော ခြံကြီးမှ တိုက်အိမ်ကြီးတွင် နေဆဲဖြစ်သည်။

နောက်သုံးနှစ်အကြာတွင် ညီမငယ် ဂျူလီကို မွေးသည်။ သူ့အစ်ကိုကဲ့သို့ပင် အမေ့ မျက်လုံးပြာပြာနှင့် ငွေရောင် ဆံပင်တို့ကို အမွေဆက်ခံသည်။ သို့ရာတွင် ဂျူလီတွင်မူ မဲ့ခြောက်များ ပါသည်။

သူတို့ ကလေးဘဝသည် ကြည်နူးစရာပင်။ သူတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက် စလုံးသည် အဖေ၏ စနစ်ဇယား အတိုင်းကြီးပြင်း လူလားမြောက်ခဲ့ရသည်။ ရေကူး သင်ရသည်။ မြင်းစီး သင်ရသည်။ တင်းနစ်ရိုက် သင်ရသည်။ ဆောင်းတွင်းဆိုလျှင် ရေခဲလျှောစီး သင်ရသည်။

သားငယ်ကို တင်းနစ် ကစားကွင်းတွင် ဘုရင်ဖြစ်အောင် အဖေက ကြီးကြပ်သင်ပေးသည်။

ပထမ အနီးရှိ တင်းနစ်ကလပ် တစ်ခုသို့ ဝင်သည်။ သို့ရာတွင် သား၏ အရည်အသွေးကို မြင်သည့်အခါ အဖေသည် စနေနေ့တိုင်း သူကိုယ်တိုင် ဖောရက်စ်ဟီးသို့ ခေါ်သွားကာ ဝင်ငယ်ဒမ်နှင့် အမေရိကန် တင်းနစ် ချန်ပီယံ ရီကာဒို လိုးပက်ဇ်ထံ သွား၍ လေ့ကျင့်စေသည်။ ပွဲတိုင်းကို သူကိုယ်တိုင် ထိုင်ကြည့်ပြီး အားပေးသည်။ ဘယ်ရိုက်ချက် ဘယ်လိုနေသည် စသည်ဖြင့် ဝေဖန်သည်။

အဖေနှင့်အမေသည် သူတို့သားသမီး နှစ်ယောက်ကို ဘာသာတရားမဲ့သူများ ဖြစ်လာစေချင်သည်။ သို့ရာတွင် ဆိုင်ယိုဆက် မြို့ကလေးတွင် ထိုသို့နေ၍ မဖြစ်။ ဘာသာတရား မဲ့ခြင်းသည် ဒုတိယတန်းစား နိုင်ငံသား ဖြစ်ရသည်ထက် ဆိုးကြောင်းကို တွေ့လာရသည်။

ထို့ကြောင့် အနီးရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ဝတ်အသင်းသို့ ဝင်သည်။ သို့ရာတွင် မှန်မှန်ဝတ်တက်ခြင်း မရှိ။ တနင်္ဂနွေ နေ့များတွင် သူတို့ မိသားစုသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ မှန်မှန် မသွား။ နာတာလူး အားလပ်ရက်တွင် ရေခဲလျှောစီး ရောက်နေတတ်ပြီး အီစတာနေ့များတွင် ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ရောက်နေတတ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် ဝတ်အသင်းဝင်များ အဖြစ်တော့ ရှိနေကြသည်။

သူတို့၏ ရေဝတ်မျိုးရိုးကို ကလေးငယ်များအား ဖုံးဖိထားလျှင် နောင်တစ်နေ့တွင် သိမ်ငယ်စိတ် ပေါ်မည်ကို စိုးရိမ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့မျိုးရိုးကို ဖွင့်ပြောကာ မိမိတို့သည် ကမ္ဘာဟောင်းမှ နေ၍ အမေရိကန်ပြည်သို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးထားကြသည်။

ဂျူလီကို ဘော်ဒါသို့ ပို့၍ ကျောင်းထားသော်လည်း ဂျေဆန်ကိုမူ အိမ်မှာပင် နေ၍ အက်တဲကျောင်းသို့ တက်စေသည်။ ဂျေဆန်သည် သူတို့မြို့ကလေးကို သဘောကျသည်။ ကောင်မလေးတွေနှင့် ချိန်း၍ လည်ရသည်ကို သဘောကျသည်။ တင်းနစ်ပြီးလျှင် သူက ကြိုက်သည့် အားကစားနည်းမှာ ကောင်မလေးတွေနှင့် လျှောက်လည်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ တင်းနစ်တွင် အောင်မြင်သလို ထိုကိစ္စတွင်လည်း အောင်မြင်သူ ဖြစ်သည်။

ဂျေဆန်သည် အတန်းထဲတွင် စာတော်သူ တစ်ယောက်မဟုတ်။ သို့တိုင်အောင် သူ့အဆင့်သည် တက္ကသိုလ်သို့ ဝင်နိုင်လောက်ရုံတော့ ရှိသည်။ သူကရော သူ့အဖေကပါ အထက်တန်းကျောင်း အောင်လျှင် ယေးလ်တက္ကသိုလ်သို့ သွားချင်သည်။

ယေးလ်တက္ကသိုလ်သို့ သွားချင်သည့် အကြောင်းမှာ ပညာရေးကြောင့်လည်း ပါသည်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကြောင့်လည်း ပါသည်။ ယေးလ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းထွက်သည် သုံးမျိုးစပ် မင်းစိုးရာဇာ ဖြစ်သည်။ လူကြီး လူကောင်း၊ သုခမိန်နှင့် အားကစားသမားတို့ ပေါင်းစပ်ထားသည့် ပစ္စည်းဖြစ်သည်။ ဂျေဆန် ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုသို့သော တက္ကသိုလ်မျိုးသို့ သွားရန် မွေးလာသူနှင့်တူသည်။ သို့တိုင်အောင် မေလ ၁၂



ရက်နေ့ မနက်တွင် စာတိုက်မှ ရောက်လာသော စာအိတ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ မသင်္ကာစရာ ကောင်းနေသည်။ စာအိတ်က ပေါ့ပေါ့ကလေး။ စာအိတ်ထဲတိုင် ပါသည့် စာသည် ခပ်တိုတို စာတစ်စောင် ဖြစ်မည်။ ဆွေးဖို့တော့ ကောင်းသည်။

ယေးလ် တက္ကသိုလ်က သူ့ ဝင်ခွင့်လျှောက်လွှာကို ပယ်ချလိုက်လေပြီ။

ကျောင်းတွင် သူ့လောက် စာမတော်ရုံမျှမက သူ့လိုပင် မျိုးခြားသွေးပါသည့် တိုနီကို ကျောင်းဝင်ခွင့် ပြုလိုက်သည့် အခါတွင် သူတို့ ဝမ်းနည်းမှုသည် ဒေါသ အဖြစ်သို့ ပြောင်းသွားသည်။

ဂျေဆန်၏ အဖေသည် တစ်ခါက ယေးလ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းထွက်ဖြစ်ခဲ့သည့် ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် ချက်ချင်း သွားတွေ့သည်။

“ဆရာကြီး ခင်ဗျာ၊ တက္ကသိုလ်က တိုနီကိုတော့ လက်ခံပြီး ကျွန်တော့် သာကိုတော့ ဘာဖြစ်လို့ ပယ်ချ လိုက်တာလဲ၊ ဆရာကြီး ရှင်းပြပေးပါ”

ဆံပင်တွေ ဖြူနေသည့် ဆရာကြီးက ဆေးတံကိုဖွာရင်း ရှင်းပြသည်။

“တိုနီတို့ အဖေတွေ အဘိုးတွေက ယေးလ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းထွက်တွေပျ၊ သူတို့မှာ အစဉ်အလာ ရှိတယ်၊ အဲဒီအချက်က တော်တော် စကားပြောတယ်၊ အေးလေ အစဉ်အလာ အစွဲအလမ်းက သိပ်ကြီးတာကိုး”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ဟုတ်ပါပြီ ဒါပေမဲ့ ဂျေဆန်လို လူကြီး လူကောင်းတစ်ယောက် အားကစား သမား တစ်ယောက်ဟာ ဘာဖြစ်လို့”

“တော်ပါတော့ ဖေဖေရယ်၊ မပြောပါနှင့်တော့”ဟု ဂျေဆန်က တားသည်။ သို့ရာတွင် အဖေက မရပ်။

“ဒီတော့ ဒီလို ကလေးမျိုးကို ဆရာကြီးတို့ ကျောင်းက ဘာဖြစ်လို့ မလိုချင်သလဲ ဆိုတာကိုတော့ သိပါရစေ”

ဆရာကြီးသည် ကုလားထိုင် နောက်မှိုကို မှီသည်။

“ဒီမှာ မစ္စတာ ဂီးလ်ဗတ်၊ ကျွန်တော်က တက္ကသိုလ် အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့မှာ ဘာ အာဏာမှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာမှ သိရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်သိတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ တက္ကသိုလ် အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့က လူကြီးတွေက အတန်းတိုင်းမှာ အချိုးအစား ညီညီ ဝင်ခွင့် ပေးချင်တယ်လေ ”

“ခင်ဗျား၊ အချိုးအစား ညီညီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်ဒေသက ကျောင်းသား ဘယ်လောက် လက်ခံမယ်ဆိုတာရယ်၊ ဒီအထဲမှာ ကျောင်းသားဟောင်းတွေရဲ့ သားသမီးတွေကို ဦးစားပေးရမယ် ဆိုတာရယ်၊ ပြီးတော့ အထက်တန်းနှင့် အောက်တန်း ကျောင်းက လာတဲ့ ကျောင်းသား ဦးရေကို မျှပေးရမယ် ဆိုတာရယ်၊ ပြီးတော့ ဂီတသမား၊ အားကစားသမား ဘယ်လောက်ပါရမယ် ဆိုတာရယ်”

အဖေသည် ကျောင်းအုပ်ကြီး စကားကို ရိပ်မိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် တတ်နိုင်သမျှ ဟန်ဆောင်လျက်က

“ဆရာကြီး ခင်ဗျား၊ ရှင်းပဲ ပြောပါ။ အဲဒီ အချက်တွေ အပြင် ဘာသာရေး နောက်ခံ ရာဇဝင်တို့ ဘာတို့လည်း ပါတယ် မဟုတ်လား”

ဆရာကြီးက လေအေးကလေးဖြင့်

“အင်း ဆိုပါတော့လေ၊ ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းသားဦးရေ ဘယ်ရွေ့ ဘယ်မျှသာ လက်ခံရမယ် ဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက်တော့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရေဝတီ

ကျောင်းသား ဦးရေ ဘယ်လောက် လက်ခံရမယ် ဆိုတာကိုတော့ ကန့်သတ်ထားတယ် ခင်ဗျ”

“ဒါက တရားဥပဒေနှင့်မှ မညီတာ ခင်ဗျာ”

“ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ရေဝတီဟာ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်မှာ လူဦးရေ ရာခိုင်နှုန်း ခွဲလောက်ပဲ ရှိတာပဲ၊ အချိုးအစား အတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်တို့က လေးဆတောင် ပိုပြီး လက်ခံထားတာပါ”

အဖေ မငြင်းတော့။ ဆရာကြီးသည် သူ့ကျောင်းတွင် ရေဝတီ ကျောင်းသား ဦးရေ ရာနှုန်းမည်မျှ လက်ခံသည်ကို ကောင်းကောင်းသိသည်။

သူ့အဖေထံမှ ဒေါသမုန်တိုင်းကြီး တိုက်လာတော့မည်ကို ဂျေဆန် သိသည်။ ထိုမုန်တိုင်းကြီးကို သူ ရှောင်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို မလိုချင်တဲ့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းကို ကျွန်တော်လည်း မသွားချင်ပါဘူး အဖေရာ၊ သူတို့ ယေးလ် တက္ကသိုလ်က လက်မခံလည်း မနေရုံပေါ့”

ဂျေဆန်သည် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဘက်သို့ လှည့်ကာ “ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာကြီး” ဟု ပြော၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ ဒီလို ခံစားရမယ် ဆိုတာ ငါ နားလည်ပါတယ်၊ တစ်ဖက်ကနေ ကြည့်တော့လည်း ကောင်းပါတယ်၊ တကယ်တော့ မင်း နောက်ထပ် ရွေးမယ့် ကျောင်းဟာ အလွန်ကောင်းတဲ့ ကျောင်းပါ၊ တချို့ကတော့ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ဟာ တို့တိုင်းပြည်မှာ အကောင်းဆုံး တက္ကသိုလ်လို့တောင် ယူဆကြသေးတာပဲ”

## သီယိုဒို လင်းဗရိစ်

သူသည် အပြင် ကျောင်းသား ဖြစ်သည်။ အချို့သော မိဘများမှာ ငွေရေးကြေးရေး အခက်အခဲကြောင့် သားသမီးများကို ကျောင်းဆောင်သို့ ပို့၍ မထားနိုင်ကြ။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် နေ့ကျောင်းသား အဖြစ် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်သို့ လာ၍ တက်ကြရသည်။ ညနေ ကျောင်းဆင်းသည်နှင့် ဘတ်စ်ကားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ မြေအောက်ရထားဖြင့် ဖြစ်စေ အိမ်သို့ ပြန်ကြရသည်။

သူသည် ထိုသို့သော ကျောင်းသားတစ်ယောက်။

ရယ်စရာတော့ ကောင်းသည်။ သီယိုဒို လင်းဗရိစ်သည် တက္ကသိုလ်ပရိဝုဏ်ထဲမှာ မွေးဖွားလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူ့အဖေ ဆိုကရေးတီသည် ၁၉၃၀ခုနှစ်များ တစ်ပိုက်တွင် ဂရိမှ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး ပိုက်ဒင်းနား တက္ကသိုလ် ပိဋကတ်တိုက်ကြီး မြောက်ဘက်ရှိ မက်ဆာချူးဆက်ရိပ်သာ လမ်းမပေါ်တွင် ဖွင့်ထားသည့် မာရသွန်း ပျော်ပွဲစားရုံ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။

သူ့အဖေ ပျော်ပွဲစားရုံ ပိုင်ရှင်သည် သူ့အဆိုင်အကြောင်းကို အမြဲကြားလေ့ ရှိသည်။ သူ့ဆိုင်သည် အဘီဓမ္မာ ဆရာများသာမက ရူပဗေဒ၊ ဓာတုဗေဒ၊ ဆေးပညာနှင့် ဘောဂဗေဒတို့တွင် နိဘယ်ဆု ရသူများ လာရောက် စုဝေးရာဟု သူ အမြဲပြောသည်။ ထိုမျှမက သူ့ဇနီးသည် လုပ်သည့် ရှောက်ရည်စိမ် သိုးကလေးသားကင်သည် အကောင်းဆုံးဟု ဆိုကြသည်။

သူ့သားအကြီး သီယိုဒိုသည် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ် ဝင်းထဲတွင် ရှိသည့် ကိန်းဗရစ် အထက်တန်းကျောင်းနှင့် လက်တင်ကျောင်းသို့ တက်နေသူ ဖြစ်သည်။

လင်းဗရိစ်၏ မိဘများသည် တက္ကသိုလ်မှ ဆရာများ၊ ပညာရှိများကို လေးစားကြည်ညိုရင်း ရှိသည့် အလျောက် သူတို့ သားငယ်သည်လည်း ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကို သွားချင်သည်မှာ သဘာဝကျသည်။

အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ် ရောက်သည့်အခါတွင် အရပ် မြင့်မြင့်၊ အသားညိုညိုနှင့် သီယိုဒိုကို သူ့အဖေက အချိန်ပြည့် စားပွဲထိုးအဖြစ် တာဝန်ပေးလိုက်၏။ ဤတွင် သီယိုဒိုသည် တက္ကသိုလ်မှ ပညာရှိ သုခမိန်မှားနှင့် ပို၍ နီးနီးကပ်ကပ် ဆက်ဆံလာခဲ့ရသည်။ သုခမိန်တွေက သူ့ကို အရေးတယူ နှုတ်ဆက်လျှင်ပင် သီယိုဒို ပီတိဖြစ်နေလေပြီ။

ဘာကြောင့် သူ ထိုသို့ ပီတိ ဖြစ်ရသည်ကို သူ စဉ်းစားမရ။ စားစရာပန်းကန်ပြာကလေး တစ်ချပ်ကို ကိုင်လိုက်သည်က အစ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်က ဆရာများ၏ ဟန်ပန်သည် ဘာကြောင့် စွဲမက်စရာ ကောင်းနေရပါလိမ့်။

တစ်ညနေတွင် အဖြေကို သူတွေ့၏။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ဆရာ၏ ဟန်သည် ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိသည့်ဟန်။ တက္ကဗေဒ အကြောင်းပြောနေစဉ်မှာ ဖြစ်စေ၊ ဆရာသစ်တစ်ယောက်၏ ဇနီး အကြောင်းကို ချီးမွမ်း ပြောနေကြစဉ်မှာ ဖြစ်စေ သူတို့၏ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုသည် ရောင်ခြည် တစ်ခုလို အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ဖြာထွက်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

ဘာမျှ မရေရာသည့် နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်၏ သားဖြစ်သော သီယိုဒိုသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စောင့်စည်းတတ်သော ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ဆရာတို့၏ အရည်အချင်းကို သဘောကျသည်။ သူတို့၏ ဉာဏ်အမြော်အမြင်ကို အထင်ကြီးသည်။ သူတို့ကို ကြည့်ပြီး သူ့ဘဝ ပန်းတိုင် တစ်ခုကို သူ ရှာတွေ့သည်။ သူလည်း သူတို့လို ပညာတတ် သုခမိန်တစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းထွက် တစ်ယောက်မျှ သာမက ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ပါမောက္ခ တစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်။

သူ့ မျှော်မှန်းချက်ကို အဖေကလည်း သဘောကျသည်။

ညစာ ထမင်းဝိုင်းတွင် အဖေက သူ့သားကြီး သီယိုဒို၏ အလားအလာတို့ကို ပြောပြသည့် အခါတွင် ညီအစ်ကို မောင်နှမများ ဖြစ်သည့် ဒပ်ဖနီနှင့် အယ်လက်ဇန်ဒါတို့ကို မျက်နှာမကောင်း။

“ဘာဖြစ်လို့များ အစ်ကိုကို ဒီလောက် အထင်ကြီးနေရသလဲ မသိပါဘူးဗျာ”ဟု ညီငယ် အယ်လက်ဇန်ဒါက မနာလို ဝန်တိုသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဒါကတော့ သူက တော်တာကိုးကွ၊ ငါ့သားသမီးတွေထဲမှာ သီယိုကမှ လင်းဗရိစ် ဖြစ်မယ့်ကောင်ကွ” ဟု အဖေက ပြုံး၍ ပြောသည်။ အဖေသည် “လင်းဗရိစ်” ဟူသော စကားလုံး၏ နှစ်ခွဲ အဓိပ္ပါယ်ကို သုံးပြုလိုက်ရသဖြင့် ကျေနပ်နေပုံ ရသည်။ လင်းဗရိစ်သည် သူတို့ အမျိုး၏ အမည်ဖြစ်ပြီး ဂရိ ဘာသာစကားတွင် “တောက်ပသော” သူသော အဓိပ္ပါယ်လည်း ထွက်သည်။

ပရက်စကော့ လမ်းဘက်သို့ မျက်နှာမူနေသော သီယိုဒို၏ အခန်းကလေးမှ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ကိုက် နှစ်ရာခန့် အကွာတွင် မီးရောင်တွေ ပြိုးပြက်နေသော ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ဝင်းကြီးကို မြင်ရ၏။ ဘာမျှ မဝေး။ တကယ့် အနီးကလေး။ တစ်ခါတလေ စိတ်ပျက်သည့် အခါများတွင် သီယိုဒိုသည် ထိုမီးရောင်များကို ငေးကြည့်ကာ “ကြိုးစားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ ဟားဗတ်ဟာ ငါနှင့် နီးနီးကလေးပါ”ဟု သူ့ကိုယ်သူ အားပေးသည်။ သူသည် ဂရိ ဒဏ္ဍာရီထဲတွင် ပါသည့် အိုဒေးဆီးယတ်စ်လို ဖေဗီယူ ကျွန်းအနီး လှိုင်းတံပိုးထန်သော ပင်လယ်ကြီးထဲတွင် ကူးခတ်နေသူ ဖြစ်သည်။ သူ၏ ရှည်လျားလှသော ဘဝတိုက်ပွဲတွင် သူ့ပန်းတိုင်ကို မြင်နေရပြီ။

ဒဏ္ဍာရီ စိတ်ကူးများဖြင့် သီယိုဒိုသည် ကျွန်းကလေးပေါ်တွင် သူ့ကို စောင့်နေသည့် အပျိုစင်ကို အိပ်မက် မက်ကြည့်သည်။ ကျွန်းပေါ်က နော်ဆီက

မင်းသမီးလို ရွှေရောင် ဆံပင်တွေနှင့် အပျိုစင် တစ်ဦး။ သီယိုဒို၏ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် အိပ်မက်ကို ရက်ကလစ် သမီးပျိုများကလည်း သဘောကျကြသည်။

သို့ဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာ ဂုဏ်ထူးတန်း အတွက် ဟိုးမား၏ “အိုဒက်ဆေ”ကို သူ ဖတ်၍ အခန်း ၆တွင် ပါသော ပင်လယ်ကမ်းခြေပေါ်တွင် လာတင်နေသော အမျိုးကောင်းသားကို နော်ဆီကာ မင်းသမီးက ချစ်ခင် စုံမက်သွားခန်းကို ဖတ်ရသည့်အခါ တက္ကသိုလ် မြကျွန်းသာသို့ သူ ရောက်သွားလျှင်လည်း ထိုအတိုင်းပင် ကြိုဆိုကြလိမ့်မည်ဟု သူ မျှော်မှန်းခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် သီယိုဒိုသည် အင်္ဂလိပ်စာတွင် အောင်မှတ်လောက်ကိုသာ ရခဲ့သည်။ အတန်းထဲတွင် အမှတ် အများကြီး မရသည့်တိုင် အမှတ်ကတော့ အမြဲတမ်းကောင်းသည်။ ထို့ကြောင့် အမှတ် အားလုံးပေါင်းလျှင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကိုတော့ ဝင်ခွင့်ရလိမ့်မည်ဟု သူမျှော်လင့်သည်။

သီယိုဒိုသည် အတန်းထဲတွင် အဆင့် ၇ မှ အောင်သည်။ ပျမ်းမျှ အမှတ်ထက် သာရုံကလေးသာ ရှိသည်။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်သည် အလွန် ထူးချွန်သူများကိုသာ လက်ခံလေ့ရှိရာ ယခုသူက ပျမ်းမျှထက် သာရုံကလေးသာ ရှိသည်။ အမှန်အားဖြင့်လည်း သီယိုဒိုသည် စားပွဲထိုးလုပ်ရင်း စာကျက် ရသူ ဖြစ်သဖြင့် စာအတွက် ကောင်းကောင်း အချိန်မပေးနိုင်။ ထို့ကြောင့် မျှော်လင့်ချက် သိပ်မထားရန် အဖေ့ကို ပြောရသည်။

သို့ရာတွင် အဖေ အားမလျှော့။ သူ ပျော်ပွဲစားရုံတွင် လာကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ ထောက်ခံချက်သည် ထိရောက် လိမ့်မည်ဟု သူထင်သည်။

ထိုလည်း ထိရောက်ပါ၏။ သီယိုဒိုကို ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်က လက်ခံလိုက်သည်။ စတိုင်ပင်တို့ ဘာတို့တော့ မရ။ အိမ်မှပင် ကျောင်းတက်ရမည်။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်သား ဘဝကို စာသင်ခန်းထဲ လောက်မှာသာ တွေ့နိုင်မည်။

ကျန်အချိန်များတွင်မူ သူ့ ကျောင်းလခ ဒေါ်လာ ခြောက်ရာအတွက် ပျော်ပွဲစားရုံတွင် စားပွဲထိုး အဖြစ် ဆက်လုပ်ရဦးမည်။

သို့ရာတွင် သီယိုဒို စိတ်မပျက်ပါ။ မိမိသည် အိုလံပစ် တောင်ခြေရင်းသို့ ရောက်နေပြီ မဟုတ်လော။ တောင်ထိပ် ရောက်အောင် တက်ဖို့သာ လိုတော့သည် မဟုတ်လော။

သီယိုဒိုသည် အမေရိကန် အိပ်မက်ကို ယုံသူဖြစ်သည်။ အရာ တစ်ခုကို ကိုယ်က လိုချင်တောင့်တပြီး စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ကြိုးစား အားထုတ်သည် ဆိုလျှင် အောင်မြင်ရမည် ဆိုသည့် အမေရိကန်တို့၏ စိတ်ထားကို သူ ယုံကြည်သည်။

ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကို သူရောက်ချင်သည်။ ထို့ကြောင့် တရွိုင်မြို့ကြီးကို သိမ်းနိုင်အောင် အားထုတ်သော အာခိလီ၏ အားထုတ်မှုမျိုးဖြင့် သူကြိုးစားသည်။

ထို အာခိလီသည် အဖေ၏ ဆိုင်တွင် ညတိုင်း စားပွဲထိုးနေ၍ မဖြစ်။



## အင်ဒရူး အဲလီယော

အင်ဒရူး အဲလီယော့တို့ အမျိုးထဲတွင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် အစဉ်အလာသည် ၁၆၄၉ခုနှစ် ကတည်းက ရှိခဲ့သည်။

အင်ဒရူး၏ ကလေးဘဝက မပူမပင် မကြောင့်မကြာ။

သူ့အဖေနှင့် အမေသည် အိမ်ထောင် ကွဲသွားကြသည့်တိုင် သားတစ်ယောက် အနေဖြင့် လိုအပ်သမျှတို့ကို အပြည့်အစုံ ဖန်တီးပေးကြသည်။ သူ့တွင် အင်္ဂလိပ် ကလေးထိန်း ရှိသည်။ မွေးပွဲ ဝက်ဝံရုပ် ကစားစရာတွေ ရှိသည်။ သူ မှတ်မိသည့် အရွယ်လောက်က စ၍ သူ့ကို အကောင်းဆုံး ဘော်ဒါကျောင်းများသို့ ပို့သည်။ ပိုက်ဆံ အကုန်အကျ အများဆုံးသော နွေရာသီ ကျောင်းများသို့အပ်သည်။ သူ့ဘဝ လုံခြုံရေးအတွက် အဖေနှင့် အမေတို့က ဘဏ်တွင် ငွေစုပေးထားသည်။

ချုပ်၍ပြောရလျှင် အဖေနှင့် အမေသည် စိတ်ဝင်စားမှုနှင့် ဂရုစိုက်မှုမှ အပ ကျန် လိုအပ်သမျှကို အကုန် ဖြည့်စွမ်းပေးသည်။ သူ့မိဘနှစ်ပါးသည် သူ့ကိုချစ်ကြသည် မှန်ပါ၏။ ထို အချက်ကို ပြောစရာမလို။ မလိုသည့် အတွက်လည်း သူ့ကို ချစ်ကြောင်းကို တစ်ခါမျှ မပြောကြ။ သူတို့သားသည် မည်သူ့ကိုမျှ မှီခိုခြင်း မရှိဘဲ ကိုယ့်ထူးကိုယ့်ချွန်သမား တစ်ယောက်ဟု သဘောထားကြောင်းကို သူတို့သား အင်ဒရူး သိမည်ဟုသာ ယူဆထားလိုက်ကြသည်။ သို့တိုင်အောင် အင်ဒရူးသည် သူတို့အမျိုးထဲတွင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်နှင့် မတန်ဆုံးသူမှာ သူဖြစ်သည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်နေသည်။ “သူတို့က ကျွန်တော့်ကို အဲလီယော့မျိုးမို့လို့ ကျောင်းမှာ လက်ခံတာပါဗျာ” သူက သူ့ကိုယ်သူ နှိမ့်ချသည့် အနေဖြင့် မကြာခဏ နောက်ပြောင်ပြောတတ်သည်။

သူ့ ဘိုးလေးများသည် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်တွင် အရှိန်အဝါ ကြီးခဲ့သူများ ဖြစ်သည့်အတွက် အင်ဒရူးသည် သူ့ကိုယ်သူ သိမ်ငယ်စိတ်က ဝင်နေသည်။

အမှန်အားဖြင့် အင်ဒရူးသည် ဉာဏ်ကောင်းသည့် လူငယ် တစ်ယောက်။ စကားလည်း နည်းသည်။ အလယ်တန်း ကတည်းက သူ ရေးခဲ့သည့် မှတ်တမ်းများကို ကြည့်လျှင် ထိုအချက်ကို သိနိုင်သည်။ အင်ဒရူးသည် ဘောလုံးကန်ကောင်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူသည် တောင်ပံမှ ကစားသူဖြစ်ရာ သူ၏ ထောင့်ကန်ဘောများ ကြောင့် နာမည် ရသွားသည့် ရှေ့တန်း အလယ်လူများလည်း မနည်းတော့။

ထို့အချက်သည် သူ့စရိုက်ကို ဖော်ပြသည့် အညွှန်းဖြစ်၏။ သူသည် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ကို ကူညီလိုက်ရလျှင် ပျော်နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။

ဘောလုံးကွင်း အပြင်တွင်လည်း အင်ဒရူးသည် သနား ညှာတာတတ်သူ ဖြစ်၏။ စဉ်းစားဉာဏ် ရှိသူ ဖြစ်၏။ ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်သူ ဖြစ်၏။

သူသည် သူ့အရည်အသွေးများ အတွက် ဘဝင်မြင့်ခြင်း မရှိသော်လည်း သူ့ အပေါင်းအသင်းများကမူ “အရမ်း သဘောကောင်းတဲ့ကောင်” ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြသည်။

ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်သည် သူ့လို ကျောင်းသားကို ရသည့်အတွက် ဂုဏ်ယူသည်။ သို့ရာတွင် အင်ဒရူး အဲလီယော့ (၁၉၅၈ ခုနှစ် ကျောင်းဆင်း) ၌ အခြားသော ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းထွက်များနှင့် မတူ တစ်မူကွဲပြားသော အရည်အချင်း တစ်ခုရှိသည်။

သူသည် မျှော်မှန်းချက် ကြီးသူ မဟုတ်။

စက်တင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့ မနက် ၁၁ နာရီ သာသာတွင် ဂရေးဟောင်း အဝေးပြေး ဘတ်စ်ကားကြီး တစ်စီးသည် ဘော့စတွန် မြို့လယ်ရှိ ညစ်ပတ် ပေရေသော ကားဂိတ်တွင် ထိုးရပ်လိုက်၏။ ချွေးသံတွေ စိုရွှဲကာ ညစ်ပတ်နေသော ဒင်နီသည်

ခရီးသည်များနှင့် အတူ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ သူ့ အဝတ် အစားတွေက ကြေမွလျက်။ ဆံပင်နီနီက ဖရိုဖရဲ။ သူ့မျက်မှန်မှာပင်လျှင် ဖုန်တွေ ကပ်လျက်။

လွန်ခဲ့သော သုံးရက်ခန့်က အနောက်ဘက် ကမ်းခြေမှ သူ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့ အိတ်ထဲတွင် ဒေါ်လာ ၆၀ ပါလာရာ ယခု ၅၂ ဒေါ်လာ ကျန်သေးသည်။ အမေရိကတိုက် တစ်ဝန်းကို ဖြတ်လာခဲ့စဉ် သူသည် တစ်လမ်းလုံး အငတ်ခံလာခဲ့သည်။

မောလည်း မောလှပြီ။ သူ့တွင် ပါလာသည့် တစ်လုံးတည်းသော လက်ဆွဲသေတ္တာကိုပင် အနိုင်နိုင် ဆွဲရသည်။ သေတ္တာထဲတွင် ဂီတမှတ်စုများနှင့် ရုပ်အင်္ကျီ တစ်ထည် နှစ်ထည်သာ ပါလာခဲ့သည်။ သူသည် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ဘက်သို့ သွားသည့် မြေအောက် ဘူတာရုံဆီသို့ သားရေသေတ္တာကြီးကို မနိုင်တနိုင် ဆွဲလာသည်။ ပထမ တက္ကသိုလ်ဝင်းထဲရှိ ကျောင်းသားသစ်များ နေရမည့် ဟိုဝါသီ အဆောင် ၆ သို့ သွားသည်။ မှတ်ပုံတင် ကိစ္စကို မြန်မြန်ပြီးအောင် လုပ်သည်။ အချိန်ရှိတုန်း မြို့ထဲသွားပြီ ကယ်လီဖိုးနီးယား ဂီတ သမဂ္ဂမှ ပြောင်းခွင့် ပေးလိုက်သည့် လက်မှတ်ကို ဘော့စတွန် ဂီတ သမဂ္ဂသို့ သွားပြရဦးမည်။

“သိပ်တော့ မျှော်လင့်ချက် မထားနှင့်ကွာ၊ တို့ဆီမှာလည်း အလုပ်လက်မဲ့ စန္ဒရား ဆရာတွေ သန်းချီရှိနေတယ်၊ စန္ဒရားတီးတဲ့ အလုပ်ကို ရနိုင်မယ့် နေရာဆိုလို့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေမှာပဲ ရှိတော့တယ်၊ တို့ သမဂ္ဂ စရိတ်တွေကိုတောင် ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းတွေက ထောက်နေတာ”ဟု မှတ်ပုံတင်သည့် စာရေးမကြီးက ပြောလိုက်သည်။

စာရေးမကြီးသည် လက်သည်းနီတွေ ဆိုးထားသည့် လက်ဖြင့် နို့တစ်စာတွေ ကပ်ထားသည့် ဘုတ်ကို လက်ညှိုး ထိုးပြသည်။

“မင်း ဘယ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ကြိုက်သလဲ ဆိုတာကိုသာ ရွေးပေတော့”

ထိုနေ့မတိုင်မီ တစ်ရက် မနက်ရှစ်နာရီ မထိုးမီ ကလေးတွင် လောင်းအိုင်းလင်းနယ် ဆိုင်ယိုးဆက် မြို့ကလေးမှ အိမ်တွင် ဂျေဆန် ဂီးလ်ဗတ်သည် အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။

သူ့အခန်းသည် အခြား အခန်းများထက် ပို၍ နေရောင်လင်းနေသည် ထင်ရ၏။ အားကစားဆု ရခဲ့သည့် ဒိုင်းများ ငွေခွက်များကြောင့်လားတော့ မပြောတတ်။

ဂျေဆန်သည် မုတ်ဆိတ် ရိတ်ပြီးနောက် ကုတ်အင်္ကျီကို ထပ်ဝတ်သည်။ ထို့နောက် တင်းနစ် ရိုက်တံများ၊ သက္ကလက် ဘောလုံးပျော့ ရိုက်တံများနှင့်အတူ သူ့ အဝတ်အစား သေတ္တာကို ဆွဲကာ အမိုးရုပ်၍ ရသည့် ၁၉၅၀ခု မာကျူရီ ကားကြီးဆီသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ သူကိုယ်တိုင် ပြင်ထားသည့် မာကျူရီ ကားကြီးဖြင့် စာတိုက်လမ်း အတိုင်း မောင်းသွားချင်သည်။

အိမ်အောက်တွင် သူ့ကို နှုတ်ဆက်ရန် စောင့်နေကြသည့် အိမ်သားများအားလုံးကို တွေ့ရ၏။ အဖေ၊ အမေ၊ ဂျူနီ၊ အိမ်ဖော် အမျိုးသမီးကြီးနှင့် သူတို့အိမ်တွင် ဥယျာဉ်မှူး လုပ်နေသည့် သူ့ယောက်ျား မက်စ်ဝဲ။

အားလုံးက နမ်းရှုပ်ကြသည်။ ပွေဖက်ကြသည်။ အဖေက ဆုံးမစကား ခပ်တိုတို ပြောသည်။

“မင်းကို ကံကောင်းပါစေလို့ အဖေ ဆုမတောင်းတော့ဘူး၊ ဂျိသား၊ မင်းက ကံကောင်းနေပြီးသား ဆိုတော့ မလိုတော့ပါဘူး၊ မင်းဟာ နံပါတ်တစ်ဖြစ်ဖို့ မွေးလာတာ၊ တင်းနစ် ကွင်းပေါ်မှာသာ နံပါတ်တစ် မဟုတ်ဘူး၊ အစစ အရာရာမှာ နံပါတ်တစ် ”

အဖေ၏ နှုတ်ဆက်စကားကို ကြားလိုက်သည့်အခါတွင် သူ စိတ်ထိခိုက် သွားသည်။ သို့ရာတွင် ထိခိုက်ဟန် မပြ။ အိမ်သူ အိမ်သားတွေနှင့် ခွဲရသဖြင့် နဂိုက

စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရသည့် အထဲတွင် မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာ ပြောလိုက်သော အဖေစကားကြောင့် သူပို၍ ထိခိုက်သည်။

သို့တိုင်အောင် ထိုနေ့က ရာပေါင်းများစွာသော မိဘများက ရာပေါင်း များစွာသော သူတို့သားများအား ထိုသို့ နှုတ်ဆက် အားပေးစကား ပြောကြသည်ကိုသာ သူ သိလျှင် သူ ကျေနပ်မည် မူချ။

နောက် ငါးနာရီ အကြာတွင် ဂျေဆန်သည် သူနေရမည့် ကျောင်းသားသစ်များ အဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ သူ့ အခန်းက စထရောင် အေ ၃၂။ စုတ်ပြတ်နေသော စာရွက်ပါကလေး တစ်ရွက်ကို တံခါးတွင် တိပ်ဖြင့် ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“မိတ်ဆွေ အခန်းဖော်၊ ညနေပိုင်းတွင် ကျွန်တော် တစ်ရေး တစ်မော အိပ်တတ်သည်။ ကျေးဇူးပြု၍ မဆူပါနှင့်၊ ကျေးဇူးတင်ပါသည်” ဆိုသည့် စာတန်းကို တွေ့ရသည်။

အောက်တွင် ဒီဒီဟု လက်မှတ်ထိုးထားသည်။

ဂျေဆန်သည် အသံမကြားအောင် သော့ကို ဖွင့်ပြီးနောက် သူ့ပစ္စည်းများကို အခန်းလွတ် တစ်ခန်းသို့ ခြေဖျားထောက်၍ သယ်လာခဲ့သည်။ သူ့ သေတ္တာကို သံခုတင်ပေါ်သို့ တင်ပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

ကျောင်းသားတွေ ဥဒဟို သွားလာနေသော ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ဝင်ကြီးကို အတိုင်းသား မြင်ရသည်။ အသံ ဗလံများကိုလည်း ကြားရ၏။ ကိစ္စမရှိ။ တက္ကသိုလ် ပရိဝုဏ်ထဲကို လျှောက်ကြည့်ဖို့ အချိန်ရှိသေးသည်။ အညောင်းပြေ တင်းနစ် စစ်ပွဲ နှစ်ပွဲတော့ ရိုက်ချိန် ရှိသေးသည်။ အင်္ကျီဖြူ၊ ဘောင်းဘီဖြူ၊ ဝတ်ထားလျက် ဂျေဆန်သည် ဝီလဆန် တင်းနစ် ရိုက်တံနှင့် စပေါလ်ဒင်း ဘောလုံး သံဘူးကို ကောက်ကိုင်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကံအားလျော်စွာပင် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်လောက်က သူ့ကို အနိုင်ရအောင် ရိုက်သွားခဲ့သည့် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်မှ တင်းနစ်သမား တစ်ယောက်နှင့် သွားတွေ့သည်။ သူကလည်း ဂျေဆန်နှင့် တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ပွဲ နှစ်ပွဲလောက် ရိုက်ကြ၏။ ဂျေဆန် လက်တက်နေသည်ကို ချက်ချင်း သူ သိလိုက်သည်။

တင်းနစ်ရိုက်ပြီးသည့် အခါတွင် ဂျေဆန်သည် သူ့အဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ တံခါးပေါ်တွင် နောက်ထပ် စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ ဒီဒီသည် ညစာစား ထွက်သွားကြောင်း၊ အပြန်တွင် စာကြည့်တိုက်သို့ ဝင်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘဝနာရီ မထိုးခင် အခန်းသို့ ပြန်လာမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အခန်းဖော်သည် ည ၁၀ နာရီကျော်မှ ပြန်လာလျှင် ကျေးဇူးပြု၍ ဆူဆူညံည မလုပ်စေလိုကြောင်းဖြင့် ရေးထားသည်။

ဂျေဆန်သည် ရေမိုးချိုး အဝတ်အစား လဲပြီးနောက် ကျောင်းရှိ ကင်တင်းသို့ တစ်ခုခုစားရန် ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် နောက်ရောက်သည့် ကျောင်းသူသစ်များကို အကဲခတ်ရန် ရက်ကလစ်ဆောင်သို့ သွားကြည့်သည်။ ည ၁၀ နာရီခွဲမှ ပြန်ရောက်သဖြင့် သူ့အခန်းဖော် ပြောသည့်အတိုင်း တိတ်ဆိတ်စွာပင် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက် အိပ်ရာက နိုးသည့်အခါတွင် စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရပြန်သည်။

“မှတ်ပုံတင်ရန် ကျောင်းရုံးခန်းသို့ သွားနေသည်၊ အမေလာလျှင် မနေ့ညက ညစာ ကောင်းကောင်း စားရသည်ဟု ပြောလိုက်ပါ၊ ကျေးဇူး” ဟု စာထဲတွင် ပါသည်။

ဂျေဆန်သည် နောက်ဆုံးစာကို လုံးခြေလိုက်ပြီးနောက် မှတ်ပုံတင်ခွင့် တန်းစီရန် အောက်မေ့ဖွယ် ခန်းမသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ တန်းစီနေသည့် ကျောင်းသားတွေက တစ်မျှတစ်ခေါ်။

ဒီဒီဆိုသည့် ကျောင်းသားသည် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ပြောနေသော်လည်း ထိုနေ့က သူသည် ပထမဆုံး မှတ်ပုံတင်ခွင့်ရသူ မဟုတ်။ ခန်းဆောင် တံခါးမကြီး ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ရှေ့ဆုံးမှ ဝင်သွားသူမှာ သီယိုဒို လင်းဗရိစ် ဖြစ်သည်။

နောက် သုံးမိနစ် ကြာသည့်အခါ၌ သီယိုဒိုသည် ပရက်စတော့ လမ်းရှိ သူတို့ ပျော်ပွဲစားရုံမှ ထွက်လာခဲ့ကာ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုရှိ ရှေးအကျဆုံး တက္ကသိုလ် ကျောင်းတိုက်၏ သမိုင်းတွင် နေရာကလေး တစ်နေရာကို ယူရန် ကျောင်းသို့ ပြောင်းလာခဲ့သည်။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ ဖခင်သည် သူ့သားကို သူတို့ကားဟောင်းကြီးဖြင့် ကျောင်းသို့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့၏။ ကားထဲတွင် တွိဒ်ဝတ်စုံတွေ၊ ရှက်တလင်း ကုတ်အင်္ကျီတွေ၊ ဖိနပ်ဖြူတွေ၊ သိုးမွေး အင်္ကျီတွေ၊ လည်စည်းတွေ နှစ်ဝက်စာ ရှပ်အင်္ကျီတွေ အပြည့် ထည့်ထားသည့် သေတ္တာကြီးတွေ ပါသည်။ တက္ကသိုလ် ဝတ်စုံအပြည့်။

သားအဖ နှစ်ယောက်သည် ထုံးစံအတိုင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားများများ မပြောကြ။ မက်ဆာချူးဆက် ခန်းဆောင် ဝင်းတံခါးဝနား အရောက်တွင် ကားကို ရပ်လိုက်၏။ အင်ဒရူးသည် ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့ကာ ဂျီ ၃၁ အဆောင်သို့ လာခဲ့သည်။ ထိုအဆောင်တွင် ရောက်နှင့်နေသည့် သူငယ်ချင်းများအား

သူ့သေတ္တာများကို အသယ်ခိုင်းရမည်။ သူငယ်ချင်းတွေက ပစ္စည်းများကို သယ်ပေးနေစဉ် အင်ဒရူးသည် သူ့အဖေနှင့် ရပ်၍ စကားပြောသည်။ အဖေက သူ့ကို နှုတ်ဆက်စကား အနေဖြင့် ဩဝါဒ ပေးသည်။

“ငါ့သားကို တက္ကသိုလ်က အထုတ်မခံရအောင် နေပါ။ တို့ တိုင်းပြည်မှာ ဒုတိယတန်း ကျောင်းတွေ အများကြီး ရှိပေမယ့် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကတော့ တစ်ခုတည်း ရှိတယ်”

အင်ဒရူးသည် တိုတောင်းသော အဖေ ဩဝါဒကို လက်ခံသည်။ အဖေ့ကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ကျောင်းဆောင်ဆီသို့ ပြေးလာခဲ့၏။ သူ့အခန်းဖော် နှစ်ယောက်က သူ့စွည်းများကို ကူညီ သယ်ပေးကြသည်။ သူ့တွင် ပါလာသည့် အရက်ပုလင်းများကို ဖောက်သောက်ကြ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ဥရောပသို့ လျှောက်လည်ပြီး ပြန်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟေ့လူတွေ၊ နေဦးလေဗျာ၊ ကျုပ်မှာ မှတ်ပုံတင်တောင် မလုပ်ရသေးဘူး” ဟု အင်ဒရူးက အော်သည်။

“အသာထားလိုက်စမ်းပါ။ စောစောက ကျွန်တော်တို့ လျှောက်ကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ၊ လူတွေ တစ်တန်းကြီး ကျန်သေးတယ်” ဟု ဒစ်ကီက ပြောသည်။

“ဟေ့ လူသစ် ဆိုတာ မှတ်ပုံတင် လုပ်ချင်ကြတာချည်းပဲကွဲ့၊ ကိုယ်က မြန်တိုင်း အနိုင်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု မိုက်ကယ်က ဆိုသည်။

“ဟားဗတ်မှာတော့ မြန်မြန် ပြေးနိုင်မှ ဖြစ်မယ်ဗျ၊ တော်တော်ကြာ နောက်ကျ ကျန်ခဲ့မှာ”ဟု အင်ဒရူးက ပြောသည်။

“ရပါတယ်၊ ဖြည်းဖြည်း လုပ်စမ်းပါ”

“မဖြစ်ဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့်လည်း ကြွပါဗျာ၊ ကြွတော်မူပါ၊ မြန်မြန် ပြန်မလာရင်တော့ မောင်ရင့် အရက်တွေ ကုန်ပြီသာ မှတ်လိုက်ပေတော့၊ ကျန်တဲ့ ပုလင်းတွေကကော”



ဒစ်ကီက မေးသည်။

အင်ဒရူးသည် တက္ကသိုလ် ရုံးဘက်ဆီသို့ လာခဲ့သည်။ လမ်းတွင် ကျောင်းသားတွေ တန်းစီလျက် ခဏကြာလျှင် သူလည်း ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ ဘွဲ့နှင်းသဘင် အသုတ်ထဲတွင် တစ်ယောက် ဖြစ်သွားလေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် သူတို့ ကျောင်းသားများသည် ကိန်းပရစ် ကျောင်းဆောင်နားသို့ ရောက်နေကြလေပြီ။ စာရင်းသွင်းပြီးဖို့ နာရီပေါင်းများစွာ စောင့်ရလိမ့်မည်။

ကျယ်ဝန်းသော ကျောင်းခန်းမကြီးထဲက ရောင်စုံမှန်ပြတင်းများ အောက်တွင်မူ အနာဂတ် ကမ္ဘာ့ ခေါင်းဆောင် များသည် မိုးတိုးမတ်တပ် ရပ်လျက်။ နိဘယ် ဆုရှင်များ၊ စက်မှုလုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ၊ ဦးနှောက်ခွဲစိတ် ဆရာဝန်ကြီးများ၊ အာမခံ ကုမ္ပဏီ မန်နေဂျာကြီးများ...။

ပထမဆုံး ကြီးမားလှသည့် မနီလာ စာအိတ်ကြီး တစ်အိတ်ကို သွားယူရသည်။ ထိုစာအိတ်ကြီးထဲတွင် ကျောင်းသို့ ငွေသွင်းသည့် ပုံစံ လေးစောင်၊ မှတ်ပုံတင်ရန် ပုံစံ သုံးစောင်နှင့် (ဘာကြောင့်မှန်မသိ) ကျန်းမာရေး ဌာနသို့ ပို့ရန် ပုံစံ ခြောက်စောင်ပါသည်။ ထို ပုံစံများကို ဖြည့်၍ လက်မှတ်ထိုးရသည်။ ကျဉ်းမြောင်းသည့် စားပွဲခုံ ကလေးများတွင် ခေါင်းချင်းဆိုင် ထိုင်၍ လက်မှတ်ထိုးနေသူတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်။

မေးခွန်းပုံစံထဲတွင် ကိုးကွယ်သည့် ဘာသာတရားနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြည့်ရမည့် ကွက်လပ် တစ်ခုပါသည်။ မဖြည့်လိုကလည်း နေနိုင်သည်။

သူတို့ လေးဦးသည် ဘာသာတရား အလွန် ကိုင်းရှိုင်းကြသူများ မဟုတ်သည့်တိုင် အင်ဒရူးနှင့် ဒင်နီတို့က ဗရင်ဂျီ ဘာသာဝင် ဆိုသည့် ကွက်လပ်ဘေးတွင် ဖြည့်လိုက် ကြသည်။ သီယိုဒိုက ဂရိအော်သိုဒေါ့ ဘာသာ ဟူသော ကွက်လပ်ကလေးဘေးတွင် ဖြည့်သည်။ ဂျေဆန်က ဘာသာတရား မရှိ ဟူသော သဘောမျိုး ရေးလိုက်သည်။

ကျောင်းမှတ်ပုံတင်ပြီးသည့် အခါတွင် အခြားသော ပုံစံများကိုလည်း ဖြည့်ရသေးသည်။ ကျောင်းတွင် လူငယ် ဒီမိုကရက် အသင်း၊ လူငယ် ရီပတ် ဗလစ်ကင် အသင်း၊ လူငယ် လစ်ဗရယ် အသင်း၊ လူငယ် ကွန်ဆာဗေးတစ် အသင်း၊ ရေကူး အသင်း၊ တောက်တက် အသင်း၊ ရေပြင်လျှောစီး အသင်း စသည့် အသင်းမျိုးစုံတို့၏ ပုံစံများကိုလည်း ဖြည့်ရသည်။ ထို့ပြင်တက္ကသိုလ်ထဲတွင် ထုတ်သည့် ကျောင်းသား သတင်းစာ အသီးသီးကလည်း သူတို့ သတင်းစာကို လစဉ်ကြေး ပေး၍ ဖတ်ရန် ဆွယ်ကြသည်။ ယင်းတို့မှာ မရန်းရောင်၊ အကျိုးဆောင်၊ ကလောင်သွား စသည့် သတင်းစာများ ဖြစ်သည်။ အလွန် ကပ်စေးနံ့သူများနှင့် အလွန်ဆင်းရဲသူ များက လွဲလျှင် ပါလာသမျှ ပိုက်ဆံ ကလေးသည် ထိုနေ့တွင် အတော် ချောသွားလေပြီ။

လင်းဗရိစ်မှာ နေ့ကျောင်းသား ဖြစ်ပြီး ညပိုင်းတွင် သူ ပျော်ပွဲစားရုံတွင် အလုပ် လုပ်ရသည့်အတွက် မည်သည့် အသင်းကိုမျှ မဝင်ဘဲ နေနိုင်သည်။

ဒင်နီက ဗရင်ဂျီ ကလပ်သို့ ဝင်ရန် ပုံစံဖြည့်ပြီး လက်မှတ်ထိုးလိုက်သည်။ ဗရင်ဂျီ ကလပ်က ကောင်မလေးများသည် ပီပီပြားပြား ရှိလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်သည်။ သို့ဆိုလျှင် တွေ့ဖို့လည်း လွယ်လိမ့်မည်။ သူ့လို အတွေ့အကြုံ မရှိသည့် အစိမ်း အရိုင်းကလေးများသာ ဖြစ်မည်။

အင်ဒရူးကမူ တောတွေကို ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်း၍ ဝင်သွားသည့် တောတွင်း စွန့်စားသူလို ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် အသင်းအပင်းတွေထဲကို အကုန် လျှောက်ဝင်သည်။ အထူးသဖြင့် မဲမဆွယ်သည့် အသင်း သဟာယ ကလပ်များသို့ ဝင်သည်။

ဂျေဆန်က “မရန်းရောင်” သတင်းစာ တစ်စောင်ကို လစဉ်ပေးဖြင့် ဝယ်ရန် စာရင်းသွင်းခဲ့ပြီနောက် အခြားသော အသင်းများသို့ မဝင်တော့ဘဲ အဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ကျားသားမိုးကြိုး။ သူ့ကို စာတစ်တန် ပေတစ်တန်ဖြင့် အမြဲဆက်သွယ်နေသည့် ဒီဒီသည် အိပ်ရာမှ နိုးနေဟန် တူသည်။ သူ့အခန်းတံခါးက ဖွင့်လျက်။ ရှုပပေဒ စာအုပ် တစ်အုပ်ကို မျက်နှာပေါ်တွင် ဖုံးရင်း အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲနေသည်။

ဂျေဆန်က စ၍ မေး၏။ “ဒီဒီ ဆိုတာ ခင်ဗျားလား။”

ကျွဲကော်ကိုင်းတပ် မျက်မှန်ထူထူကြီးသည် စာအုပ်အောက်မှ ပေါ်လာသည်။

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့် အခန်းဖော်လား။” ဟု မရဲတရဲ သူမေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က အေ ၃၂ ကို ရပါတယ်။”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်အခန်းဖော်ပေါ့။”

ဒီဒီက ဖတ်နေသည့် စာအုပ်ကြားထဲသို့ စာရွက်ညှပ်သည့် ကလစ်ကလေးဖြင့် ထိုးမှတ်လိုက်ပြီး စာအုပ်ကို ဘေးသို့ ချ၏။ ထို့နောက် အိပ်ရာမှ ထပြီး အေးစက် စေးထန်းနေသည့် လက်ဖြင့် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ဒေးဗစ် ဒေးဗန်ဆန်ပါ။”

“ကျွန်တော့် နာမည်က ဂျေဆန် ဂီးလ်ဗတ်ပါ။”

ဒီဒီသည် သူ့ကို သင်္ကာမကင်းသလို အကဲခတ်နေ၏။

“ခင်ဗျားက ဆေးလိပ် မသောက်တတ်ပါဘူးနော်။”

“မသောက်တတ်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ။”

“ဆေးလိပ် မသောက်တတ်တဲ့ သူနှင့်တွဲပေးပါလို့ အဆောင်မှူးဆီကို တောင်းထားလို့ပါ။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်က တစ်ယောက်တည်း နေချင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းသားသစ်ကို တစ်ယောက်တည်း တစ်ခန်း မပေးဘူးတဲ့”

“ခင်ဗျားက ဘယ်ကလဲ”

“နယူးယောက်ကပါ။ ဗရွန့် သိပ္ပံ အထက်တန်းကျောင်းက အောင်တာပါ။ ပြီးတော့ ဝက်စတင်ဟောက်စ် ကုမ္ပဏီက ပြိုင်ပွဲတွေမှာ အမြင့်ဆုံး တန်းဆု ရခဲ့ပါတယ်။ ခင်ဗျားကကော”

“ကျွန်တော်က လောင်းအိုင်းလင်း ဆိုင်ယိုးဆက်ကပါ။ တင်းနစ် ပြိုင်ပွဲတွေမှာ ဆုရဖူးတယ်။ ခင်ဗျားကော ဘာအားကစားကို ဝါသနာ ပါသလဲ”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော်က ဘာမှ မကစားဘူး၊ ဘာလုပ်မလဲဗျာ အချိန်ကုန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဆေးကျောင်းကို ဖြေရမှာ၊ ခင်ဗျားကော ဘယ်လိုင်းကို လိုက်ဖို့ ရွေးထားသလဲ”

ဂျေဆန်သည် ခပ်ကြောင်ကြောင် အခန်းဖော်နှင့် လာကျသဖြင့် တော်တော် စိတ်ပျက်သွားသည်။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ ဘာမှ မစဉ်းစားရသေးဘူးဗျ၊ နောက်မှ စဉ်းစားမယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ အခန်း ဧည့်ခန်းအတွက် လိုတဲ့ ပရိဘောဂကလေး ဘာလေး သွားဝယ်ရင် မကောင်းဘူးလား”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ခုတင် တစ်လုံး၊ စာပွဲတစ်လုံး၊ ကုလားထိုင် တစ်လုံးစီ ရှိနေတာပဲ၊ ဘာလိုသေးလို့လဲ”

“ဆိုဖာလေး တစ်လုံးလောက် ရှိရင် ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ နားနားနေနေ နေလို့ရတာပေါ့။ စာကျက်ရင်လည်း တုံးလုံး ပက်လက် လဲကျလို့ ရတာပေါ့။ ပြီးတော့ ရေခဲဘူးကလေး တစ်လုံးလောက်လည်း ရှိရင် ကောင်းတာပေါ့။ သီတင်းပတ် အကုန် ဧည့်သည်တို့ ဘာတို့လာရင် အအေးလေး ဘာလေး တိုက်ရတာပေါ့”

“ဘယ်က ဧည့်သည်လဲဗျ၊ ဘာလဲ ခင်ဗျားက အခန်းထဲမှာ ပါတီတွေ ဘာတွေ လုပ်ဦးမလို့လား” ဟု ဒီဒီက အလန့်တကြား မေးသည်။

ဂျေဆန် စိတ်တိုလာပြီး “နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျား အခန်းဖော် အဖြစ် ဘုန်းကြီး တစ်ပါးလောက် ထားဖို့ မတောင်းဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ မတောင်းပါဘူး”

“အေး တောင်းရင်လည်း ဘယ်ရမလဲ၊ ကဲ တစ်ပတ်ရစ် ဆိုဖာ တစ်လုံးလောက် ကျုပ်နှင့် စပ်ပြီး ဝယ်မလား၊ မဝယ်ဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့ ဝယ်ရမှာလဲဗျ၊ မလိုမှ မလိုတာ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ပိုက်ဆံနှင့် ကျုပ်ဝယ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ဆိုဖာပေါ်ကိုတော့ အလကား ထိုင်မယ် စိတ်မကူးနဲ့”

ထိုနေ့ညနေ တစ်ညနေလုံး အင်ဒရူး၊ မိုက်ကယ်နှင့် ဒစ်ကီတို့သည် တက္ကသိုလ် အနီးရှိ ပရိဘောဂဆိုင်များသို့ လျှောက်ကြည့်ကြသည်။ အကောင်းဆုံး သားရေဆိုဖာ ကလေးများ၊ ကုလားထိုင် စသည်တို့ကို ဝယ်ကြသည်။ အချိန် သုံးနာရီနှင့် ၁၉၅ ဒေါ်လာ ကုန်ပြီးသည့် နောက်တွင် သူတို့ ဝယ်လာသည့် ပစ္စည်းများနှင့် အတူ ဂျီဆောင် ဝင်းတံခါးမကြီး အဝသို့ ရောက်လာကြ၏။

“အင်း ဒီ ဆိုဖာကြီးပေါ်မှာ ကောင်မချောချောကလေး ဘယ်နှစ်ယောက်များ ကျဆုံးကြဦးမလဲ မသိဘူးနော်၊ ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ၊ ဆိုဖာကြီးတွေက အိလို၊ ကောင်မလေးတွေတော့ ဒီလို ဆိုဖာကြီးတွေ မြင်တာနဲ့ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ခုန်တက်ကုန်ကြမှာပဲ ထင်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား ဆိုဖာကြီးတွေကို အခန်းထဲ မထားနှင့်တော့ဗျာ အဆောင်ရှေ့ လှေကားရင်းမှာ ချထားပါလား၊ ဒါမှ ရက်ကလစ် အဆောင်က ကောင်မလေးတွေ လမ်းလျှောက်ထွက်လာရင် သူတို့က ခုန်တက်၊ ခင်ဗျားက”

“ဘာလဲ ကျွန်တော့်ကို မြှောက်မပေးနှင့်နော်၊ မလုပ်ရဲဘူး အောက်မေ့နေသလား၊ စကားများမနေနှင့်၊ ဒါတွေကို အပေါ်ထပ် ရောက်အောင် တင်ကြဦးစို့၊ ကျွန်တော်နှင့် အင်ဒရူးက ဆိုဖာကို တင်မယ်၊ ဟို ကုလားထိုင်တွေကို ခင်ဗျားတို့ တင်ကြ၊ နိုင်တယ်မဟုတ်လား ”

ဒစ်ကီက ပြောသည်။

“ဒါလောက်တော့ အပျော့ပေါ့”

မိုက်ကယ်က ကြီးမားသည့် ကုလားထိုင်ကြီးကို ကောက်မပြီး ခေါင်းပေါ်တင်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ သယ်သွားသည်။

“ဒါမှ မိုက်ကယ်ကွ၊ ဟားဗတ်က ထွက်မယ့် အနာဂတ်ခေါင်းဆောင်ကြီးကွ၊ ကျောင်းက ထွက်ရင် ဟားဗတ်က ထွက်တဲ့ ပထမဆုံး တာဇံ ဖြစ်မယ့် ရုပ်ရှင် မင်းသားလောင်း”

ဒစ်ကီက အော်သည်။

“ဟေ့လူတွေ နောက်ထပ် သုံးထစ်လောက် ရောက်အောင်တော့ တင်ပေးဦးဗျာ”ဟု ဒင်နီက တောင်းပန်သည်။

“ခင်ဗျား အစတုန်းက ပြောတော့ အောက်လှေကားရင်း ရောက်ရင် တော်ပြီဆို၊ လှေကားပေါ် တင်ပေးရမယ်လို့ မပြောဘူး၊ ထုံးစံဆိုရင် စန္ဒရားတို့ ဘာတို့ဆိုရင် ဓာတ်လှေကားနှင့်ချည်း တင်တာဗျ”

“လုပ်ပါဗျာ၊ တင်ပေးပါ၊ သုံးထစ်လောက် တင်ပေးလိုက်ရင် ကျွန်တော့် အခန်းကို ရောက်ပါပြီ”

“ဒါဖြင့် နောက်ထပ် နှစ်ဆယ်ပေး”ဟု အလုပ်သမားထဲမှ ခပ်ကြီးကြီး လူက တောင်းသည်။

“ကြည့်လည်း လုပ်ပါဗျာ၊ စန္ဒရားကြီး တစ်လုံးလုံးတောင် ဒေါ်လာ သုံးဆယ်ပဲ ပေးရတာ”

“မသိဘူးဗျာ နှစ်ဆယ် မပေးရင်တော့ တင်မပေးနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားသဘောပဲ၊ မတင်ချင်ရင်လည်း မိုးရွာထဲမှာပဲ တီးပေါ့”

“ဒေါ်လာ နှစ်ဆယ် ဆိုတော့ မတတ်နိုင်လို့ပါဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့ ဟားဗတ်က လူတွေဟာ တော်တော် ကပ်စေးနေတယ်”

အလုပ်သမား နှစ်ယောက်သည် စန္ဒရားကြီးကို လှေကားရင်းတွင် ချ၍ ထွက်သွားကြသည်။ ဒင်နီသည် ဘာလုပ်ရမည် မသိဘဲ အဆောင်ရှေ့တွင် စန္ဒရားကြီးနှင့် ငူငူကြီး ထိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ် အကြံတစ်ခု ရလာ၏။

ဒင်နီသည် စန္ဒရားကြီးကို နေသားတကျ ဖြစ်အောင်နေရာပြင်၏။ ထို့နောက် အဖုံးကို ဖွင့်သည်။ စန္ဒရားကို စမ်းလိုက်ပြီးနောက် “တက္ကသိုလ်ကျောင်းက ငွေလမင်း” ကို တီးသည်။

နွေရာသီ ဖြစ်သဖြင့် အခန်းတံခါးတွေ အားလုံးလောက် ဖွင့်ထားကြရာ မကြာမီ သူ့အနီးတွင် ကျောင်းသားတွေ ဝိုင်းအုံနေလေပြီ။ အချို့ကျောင်းသားသစ်များကမူ မနေနိုင်တော့ဘဲ ကကြသည်။

သူ့လက်သံကလည်း တကယ်ကောင်းသည်။ သူတို့ အသုတ် ကျောင်းသားသစ်ထဲတွင် စန္ဒရားတီးကောင်း တစ်ယောက် ပါလာသဖြင့် အံ့သြနေကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဒင်နီသည် စန္ဒရားကို ရပ်လိုက်၏။ ကျောင်းသားတွေက ဝိုင်း၍ လက်ရပ်တီးကြသည်။ နောက်ထပ် တီးရန် တောင်းဆိုကြသည်။ ဒင်နီက “ဓားလွယ်က” သီချင်းနှင့် “ရေပန်းထဲက ပိုက်ဆံပြား သုံးပြား” ကို တီးသည်။

နောက်ဆုံးတွင် တက္ကသိုလ် ရဲတစ်ဦး ရောက်လာသည်။ ဒင်နီ စောင့်နေသည့် အခွင့်ကောင်းပေတည်း။

“ဒီမှာ သူငယ်၊ စန္ဒရားကို ကျောင်းဆောင်အပြင်မှာ မတီးပါနှင့်၊ တီးချင်ရင် အဆောင်ထဲ ယူတီးပါ”ဟု ရဲက ပြောသည်။

“ရဲက ဒီမှာ မတီးရဘူးလို့ ပြောနေပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ နားထောင်ချင်ရင် ကျွန်တော့်အခန်းကို ရွှေ့ပေးကြပါလား၊ အခန်းရောက်ရင် ထပ်တီးပြမယ်”

အားလုံး ဝမ်းပန်းတသာဖြင့် ထောက်ခံကြသည်။ သူတို့ထဲမှ အသန်ဆုံး ခြောက်ယောက်လောက်က စန္ဒရားကြီးကို အပေါ်ထပ်သို့ မတင်သွားကြ၏။

“ဆယ်နာရီ နောက်ပိုင်းမှာ မတီးရဘူးနော်၊ စည်းကမ်း ထုတ်ထားတယ်”



“စိတ်ချပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ညစာ စားချိန်လောက် အထိပဲ တီးမှာပါ”

ဒင်နီက ပြောလိုက်သည့်အခါတွင် အားလုံးက ငြာသံပေးသည်။

တက္ကသိုလ် ကျောင်းဆောင်တွင် မနေရဘဲ အထက်တန်းကျောင်းသား ဘဝက နေခဲ့ရသည့် အခန်းကျဉ်း ကလေးထဲတွင်သာ ဆက်နေရသည့် သီယိုဒိုသည် ထို တစ်ညနေလုံး သမဝါယမ ဆိုင်သို့ သွားကာ လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းကလေးများကို လျှောက်ဝယ်သည်။

ကျောင်းလွယ်အိတ်စိမ်း တစ်လုံးကို အလျင် ဝယ်သည်။ ထို လွယ်အိတ် စိမ်းသည် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတိုင်း ကိုင်သည့် လက်သုံး။ ကျောင်းစာအုပ်တွေ စာရေးကိရိယာတွေ ထည့်နိုင်သည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား၏ အမှတ်တံဆိပ် စတုရန်းပုံ မရန်းရောင် တံခွန် တစ်ခုလည်း ဝယ်သည်။ တံခွန်ပေါ်တွင် “ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ၁၉၅၈ ခုနှစ် ဘွဲ့ယူမည့် အသုတ်” ဟု သက္ကလတ် အဖြူဖြင့် ရေးထိုးထားသည်။ ထိုဂုဏ်ထူးဆောင် တံခွန်ကို အခြား ကျောင်းသားများက ကျောင်းဆောင် အခန်းနံရံတွင် ချိတ်ထားစဉ် သီယိုဒိုမှာမူ သူ့ အိမ်ခန်း ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲက စားပွဲပေါ်တွင် စိုက်ထားသည်။

တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဟန် ပေါက်ရန်အတွက် လီးဗစ် အင် ပီးယားမှ ထုတ်သည့် ဆေးတံ အကောင်းစား တစ်လက်ကို ဝယ်ခဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင်မူ သောက်တတ်အောင် ကျင့်ရဦးမည်။

သူဝယ်လာခဲ့သည့် တစ်ပတ်ရစ် ဗီရိုကလေးကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ကြည့်ပြီးနောက် မနက်ဖြန်တွင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်သားကြီးဂိုက် အပြည့်ဖမ်းနိုင်ပြီဟု ကျေနပ်သွားသည်။

ထို့နောက်တွင်မူ သူ့ အိပ်မက်သည် ပြယ်သွားလေပြီ။ ညနေ စောင်းလာသည့် အတွက် မက်ဆာချူးဆက် လမ်းက အဖေ့ ပျော်ပွဲစားရုံသို့ အလုပ်ဆင်းရန် စားပွဲထိုး

အဝတ်အစား ဟောင်းကြီးကို ပြန်ဝတ်ရပြန်သည်။ မာရသွန် ဖျော်ပွဲစားရုံသို့ ရောက်လျှင် ဟားဗတ်က ခြင်္သေ့ကြီးများ အတွက် သိုးသားပန်းကန်တွေ ချပေးရတော့မည်။

သည်နေ့တွင် တစ်နေ့လုံး တန်းစီနေရသည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ မနက်ပိုင်းကတည်းက အောက်မေ့ဖွယ် ခန်းမသို့ သွားကာ မှတ်ပုံတင်အတွက် တန်းစီရသည်။ ညနေ ခြောက်နာရီထိုး နောက်ပိုင်းတွင် ညနေစာ စားရန်အတွက် တန်းစီရပြန်သည်။ နှမ်းဖတ် ကျောက်လှေကားကြီးပေါ်တွင် တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် တန်းစီ ရပ်နေကြသူတွေ အပြည့်။ ကျောင်းသားသစ်တိုင်း အပေါ်အင်္ကျီနှင့် လည်စည်းတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အပေါ်အင်္ကျီနှင့် အရောင် အသွေးမှာ ပိုက်ဆံတတ်နိုင်လျှင် တတ်နိုင်သလောက် ကွဲပြားသည်။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားသည် ညစာ စားရာတွင် ယဉ်ကျေးစွာ ဝတ်ဆင်ထားရမည်ဟု စည်းမျဉ်းတွင် အတိအလင်း ဆိုထားသည်။

သို့ရာတွင် ထိုသို့သော လူကြီး လူကောင်းများအတွက် စားစရာ ပန်းကန်ပြားများ မပေးသည်ကမူ အံ့သြဖို့ ကောင်းသည်။

ပန်းကန်ပြား အစား အညှို့ရောင် ပလတ်စတစ် ပုံစံခွက်ကလေး တစ်ခွက် ပေးထားသည်။ ထိုပုံစံခွက်ထဲတွင် စားစရာ အမျိုးမျိုးကို ထည့်ရန်အတွက် အကန့်ကလေးတွေ ခွဲထားသည်။ အလယ်ကောင်တွင် နွားနို့ထည့်ရန် ကန့်ထားသည့် အကန့်ကလေး တစ်ကန့်သာလျှင် ခွက်နှင့် တူသယောင် ရှိသည်။

စိတ်ကူးဉာဏ် ကောင်းပါ၏။ သို့ရာတွင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်သား ၏ အစားအသောက်သည် အလွန် ညံ့ဖျင်းသည် ဆိုသည့် အချက်ကိုမူ ထို ပန်းကန်ပြားသည် ဖုံးကွယ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။

ပထမဆုံး စားပွဲထိုးပေါက်မှ ဖျပ်ခတ်နဲ့ ထည့်ပေးလိုက်သည့် ညှိတိုတို အပြားကလေးက ဘာပါလိမ့်။ အသားဟု စားပွဲထိုးများက ပြောလိုက်သည်။ ဖိနပ်နံ့

အတွင်းက ခံသည့် သားရေပြားနှင့် တူသည်ဟု အများက ပြောကြသည်။ အရသာကလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းဟု အားလုံးက ပြောကြသည်။ ထိုအသားကို ကြိုက်သလောက် ရမည်ဟု ပြောလိုက်သော်လည်း မည်သူမျှ မလိုချင်။ ဝါး၍ မရသော ထိုပစ္စည်းကို မည်သူ လိုချင်မည်နည်း။

ရေခဲမုန့်ကလေး ပါ၍ တော်တော့သည်။ ရေခဲမုန့်ကမူ များလည်း များသည်၊ ကောင်းလည်း ကောင်းသည်။ ၁၈ နှစ်သား တစ်ယောက် အဝစားနိုင်သည်။

သို့ရာတွင် အစားအသောက် ကောင်း မကောင်းကို ဂရုမစိုက်နိုင်။ ညစာစားသည့် ခန်းမထဲသို့ ရောက်လျှင် တော်ပြီဟုသာ သဘောထားကြသည်။ ထိုမျှ ညံ့ဖျင်းသော အစားအသောက်ကို စားရသည့်တိုင် ဟားဗတ်သို့ ရောက်လျှင် ကျေနပ်ပြီ။ သူတို့ အားလုံးလောက်သည် သူ့နေရာနှင့် သူ ပထမ စွဲလာခဲ့ သူတွေချည်း။ သူတို့ အသုတ်ထဲတွင် အထက်တန်း ကျောင်းတုန်းက အဘက်ဘက်တွင် ဗိုလ်စွဲခဲ့သူ ၂၈၇ ယောက်ထက် မနည်း ပါသည်။ တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်လျှင် ဗိုလ်စွဲအောင် ကြိုးစားမည်ဟု အားခံထားကြသည်။

တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင် တစ်ယောက် အကြောင်းကို တစ်ယောက်အလိုလို သိသွားကြသည်။ အပြင်ဘက်ခန်း စားပွဲ တစ်လုံးတွင် ရောဗတ်သည် ကျောင်းသား အသစ်များ၏ ဟော်ကီသင်းတွင် ကပ္ပတိန် ဖြစ်အောင် မသိမသာ မဲစုနေသည်။ အခြား စားပွဲ တစ်လုံး တွင်မူ ဘောလုံး အလံကိုင် တစ်သိုက်သည် စစ်တက္ကသိုလ်များသို့ သွား၍ သင်တန်းပေးရာတွင် စားရသည့် အစားအသောက်များ အကြောင်းကို ပြောနေကြ၏။ ဘောလုံးရာသီ စသည်နှင့် သင်တန်းများသို့ သွားရောက် သင်တန်း ပေးကြရတော့မည်။ ထို သင်တန်းများတွင် ကျွေးသည့် အစားအသောက်မှာ အမဲသား ခပ်ညိုညို ဖြစ်သည့်တိုင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်မှာထက်တော့ များများ စားရသည်။

ကျယ်ဝန်းသော နံရံကပ် သစ်သားခန်းဆီများ ကာထားသည့် ညစာစား ခန်းမကြီးသည် ကျောင်းသားသစ်များ အသံဖြင့် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူတို့ကို ကြည့်လိုက်ရုံဖြင့် အထက်တန်း ကျောင်းသားကို ခွဲခြားသိနိုင်သည်။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားက ရှက်တလင်း အပေါ်အင်္ကျီ၊ တက္ကသိုလ် လည်စည်းဖြင့် အများစု ဖြစ်သည်။ ရယ်သံ၊ စကားပြောသံကလည်း ကျယ်သည်။ အိုမာဟာမှ ရူပဗေဒ ပါရဂူလောင်း။ မစ်ဖိုရီမှ ကဗျာဆရာလောင်း။ အတ္တလန်တာမှ ဝတ်လုံ နိုင်ငံရေးသမားလောင်း။

ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်သည် အခန်းဖော်များကို ရွေးပေးရာတွင်လည်း သေသေချာချာ စိစစ်ပြီးမှ ရွေးပေးသည်။ တက္ကသိုလ်မှ ဉာဏ်ကြီးရှင်တို့သည် အတွဲများကို တွဲပေးရန် အချိန်များစွာ အကုန်ခံ စဉ်းစားကြ၏။ မည်မျှ ပင်ပန်းသော အလုပ်ပေနည်း။ ကျောင်းသားပေါင်း တစ်ထောင့်တစ်ရာတို့၏ အကြိုက်ကို တွက်ချက် စဉ်းစား။ မည်သူနှင့် မည်သူ တွဲပေးလျှင် ကောင်းမလဲ။ မည်သူနှင့် မည်သူ တွဲပေးလျှင် အစာမကြေ ဝမ်းဇောဝမ်းရောင် ဖြစ်မလဲ။ တက္ကသိုလ် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ အာဏာပိုင်ထံမှ တစ်ဦးဦးသည် ထိုအကြောင်းများကို အကုန်သိရ၏။ သို့မဟုတ် အကုန် သိသည်ဟု သူ့ဘာသာသူ ထင်၏။

ကျောင်းသားသစ်အား ဘယ်လိုလူနှင့် တွဲချင်းသလဲဟု မေး၏။ ဆေးလိပ် မသောက်တတ်သူလား။ အားကစားသမားလား။ အနုပညာတို့ ဘာတို့မှာ စိတ်ဝင်စား သလား။ တက္ကသိုလ် ဝင်ခွင့်ရ ကျောင်းသားများမှာ အများအားဖြင့် ကိုယ် ကြိုက်သူနှင့် တွဲခွင့်ရတတ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ဘယ်သူနှင့် တွဲရ တွဲရ အကြောင်းမဟုတ်၊ ကိုယ် ဝါသနာပါရာ လုပ်ရလျှင်တော်ပြီ ဆိုသည့် လူများလည်း ရှိသည်။

ဥပမာ ဒင်နီ ဆိုပါတော့။ သူ့အဖို့ ဘယ်သူနှင့် တွဲရ တွဲရ အကြောင်းမဟုတ်။ သူ တောင်းဆိုချက်မှာ ဂီတ အခန်းဆောင်နှင့် နီးသည့် အဆောင်တစ်ဆောင်သို့ ပို့ရန်သာ ဖြစ်သည်။ တခြား ဂီတသမား တစ်ယောက်နှင့် တွဲဖို့ သူမတောင်း။ ဂီတသမား နှစ်ယောက်ဆိုလျှင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မာနတွေ ခံနေကြလိမ့်မည်။

ဘာကြောင့်မှန်း မသိ၊ ဒင်နီသည် ဟိုလ်ဝါသီဆောင်တွင် အနာဂတ်ဗိသုကာ ပညာရှင် တစ်ဦး ဖြစ်မည့် ဝူ ဆိုသည့် တရုတ်ကျောင်းသားနှင့် အတူနေရသည်။ နောက်တစ်ယောက်မှာ သင်္ချာ ပညာရှင် ဖြစ်လာမည့် လှံတံပစ်သမား ဘာနီ ဖြစ်သည်။

သူတို့ သုံးယောက် မောင်မယ်သစ်တွင် မိတ်ဆုံပွဲတွင် အတူတူ ညစာစားနေစဉ် သူတို့ သုံးယောက်ကို ဘာကြောင့်များ တွဲပေးလိုက်သနည်းဟု ဝူကစ၍ မေးခွန်းထုတ်သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ အချောင်းကြောင့် ထင်တာပဲ” ဟု ဘာနီက ဖြေသည်။

“ဘာလဲခင်ဗျားက အတည်ပြောတာလား၊ညစ်တီး ညစ်ပတ် ပြောနေတာလား” ဝူက မေးသည်။

“ခင်ဗျားကြည့်လေ၊ ဒင်နီက ဂီတ ဆရာကြီးဖြစ်ချင်တဲ့သူ၊ ဂီတ ဆရာတွေ လက်ထဲမှာ ဘာပါတတ်သလဲ၊ အချက်ပြတဲ့ တုတ်ချောင်း ပါတတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့် အချောင်းကတော့ အကြီးဆုံး၊ ကျွန်တော်က လှံတံပစ်တဲ့ကောင်၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ကကော ”

“ဗိသုကာတွေက ဘာနှင့် ပုံဆွဲသလဲ၊ ခဲတံတို့ ကလောင်တံတို့နှင့် ဆွဲရတယ်မဟုတ်လား၊ သူလည်း အချောင်းကို သုံးရတာပဲ၊ ဒီတော့ အချောင်း သုံးချောင်းပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် ဘာဖြစ်လို့ အတူတူ လာ တွဲမိတယ် ဆိုတာ ရှင်းပြီ မဟုတ်လား”

ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကျတော့ အချောင်း သေးသေးကိုပဲ ပေးတာကိုး ဗျ” ဟု ဝူက ပြောသည်။

သို့ဖြင့် ၁၉၅၈ ခုနှစ် ဘွဲ့နှင်းသဘင် တက်မည့် အသုတ်ထဲတွင် သူတို့ သုံးယောက်သည် ပထမဆုံး တွဲဖြစ်သွားသည်။

ဂျေဆန်သည် အပေါ်ယံအားဖြင့် ကြည့်လျှင် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည် စိတ်ချဟန် ပေါ်သည့်တိုင် ထိုနေ့ည မောင်မယ်သစ်လွင် ထမင်းစားပွဲသို့ တက်ရသည်ကို မရွံ့မရဲ ဖြစ်နေသည်။ တစ်ယောက်ထဲ မသွားရဲသလိုလို ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့အခန်းဖော် ဒီဒီကို အဖော်ညှိမည် စိတ်ကူးသည်။ သို့ရာတွင် ဒီဒီမှာ သူ အဝတ်အစား မလဲခင်ကတည်းကပင် ပြန်ရောက်နေလေပြီ။

“ကျွန်တော်က တတိယ ရောက်တာ၊ ရေခဲမုန့် ဆယ့်တစ်ခုတောင် စားပစ်ခဲ့တယ်၊ ကောင်းလိုက်တဲ့ ရေခဲမုန့်တွေ၊ အမေတော့ သိပ်ကြိုက်မှာပဲ”

ထိုကြောင့် ဂျေဆန် တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့သည်။ စာကြည့်တိုက် လှေကားကြီးတွေနား ရောက်သည့် အခါတွင် မက်ထရိုက် ပိုလီတန်ကျောင်း ပြိုင်ပွဲတုန်းက သူနှင့် တင်းနစ် ရိုက်ဖူးသည့် အသိ တစ်ယောက်နှင့် တွေ့သည်။ အသိက သူ့အား တင်းနစ်တွင် သူ့ကို ရှုံးခဲ့သူ အဖြစ် သူနှင့် နေသည့် အခန်းဖော်များကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ဂျေဆန်သည် ပျော်သွားကာ သူတို့နှင့် အတူ လိုက်လာခဲ့သည်။ သူတို့ ပြောသည့် စကားများက တင်းနစ် အကြောင်း၊ အစားအသောက် ညံ့ဖျင်းသည့် အကြောင်း၊ ထို့နောက် ညံ့ဖျင်းသည့် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ အကြောင်း...။

## အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ် မှတ်တမ်း

ဟားဗတ်ကို ရောက်တဲ့ အထိမ်းမှတ် အဖြစ် ငါနှင့် အခန်းဖော်ကို အပြင်မှာ ထွက်ပြီး ညစာ စားကြသည်။ ဘော့စတွန် မြို့ထဲကို မသွားဘဲ ယူနီယန် ပျော်ပွဲစားရုံမှာ သွားစားကြတယ်။ ပြီးတော့ စကော်လေး ပန်းခြံနားက ချွတ်ပွဲကို သွားကြည့်ကြတယ်။ ဒီနေရာကတော့ အလွန် သီလ သိက္ခာကြီးတဲ့ သဲကန္တာရကြီးထဲက ညစ်ပတ်တဲ့ အိုအေစစ်ကလေး တစ်ခုပါပဲ။

ဟောင်းဝပ် ဇာတ်ခုံကြီးက နည်းတဲ့ ဇာတ်ရုံကြီး မဟုတ်ဘူး။ အရင်တုန်းကတော့ ရုပ်သေးတွေလောက်ပဲ ပြခဲ့တာ။ အခုတော့ ချွတ်ပွဲတွေ ပြနေပြီ။ ဒီနေ့ညမှာ နာမည်ကျော် အချွတ်မင်းသမီးလေးကတော့ ဝတ်လစ်စလစ်မယ် အာမာ တဲ့။

ကပ္ပဲပြီးတော့ ဇာတ်စင်နောက် သွားပြီး အမျိုးသမီးကို ရှန်ပိန် သောက်ဖို့ သွားဖိတ်ကြတယ်။

ဇာတ်စင် နောက်ဖေးမှာ တို့လို လူတွေ အများကြီးပါလား။ ဘယ်ရမလဲ။ တို့ကလည်း ခပ်တည်တည်ပဲ ဇာတ်စင်နောက်ကို ဝင်သွားတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဇာတ်စင်နောက် အခန်း တံခါးနား ရောက်တော့ တို့လည်း မဝင်ရဲဘဲ ခပ်ရှိန်းရှိန်းဖြစ်နေကြတယ်။ ဒီတင် ငါက “ဟေ့၊ အားလုံး ဝင်သွားကြရအောင်”လို့ အဖော်ညှိတယ်။

တို့အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ပြီး အကဲခတ် နေကြတယ်။ ဘယ်သူကမှ ဘာမှ မပြောကြဘူး။

ဒီတုန်းမှာ တို့စိတ်ထဲမှာ အသိတစ်ခု ဝင်လာတယ်။ တို့ဟာ ကျောင်းသားကလေးတွေ မဟုတ်တော့ပါလား။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်သားကြီးတွေ ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျောင်းတော်သားကြီးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် လိုက်အောင် နေရမှာပါကလား ဆိုတာ ဖျတ်ခနဲ သတိရလာတယ်။

ဪ၊ သနားစရာ အာမာရယ်။ တို့နှင့် မတွေ့လိုက်ရတော့ဘူးပေါ့နော်။

ကျောင်းသား ဆယ့်နှစ်ယောက်တို့သည် ကိုယ်လုံးတီးဖြင့် တန်းစီ ရပ်နေကြသည်။ သူတို့ ကိုယ်ခန္ဓာကလည်း အရွယ်အစား အမျိုးမျိုး။ ခပ်ဝဝလည်း ပါသည်။ ခပ်ပိန်ပိန်လည်း ပါသည်။ (ဒင်နီမှာ ခပ်ပိန်ပိန်။) အချိုးအစားကလည်း မစ်ကီးမောက်စ်လို ခန္ဓာကိုယ်မျိုး အစ အဒိုနစ် ကျောက်ဆစ်ရုပ်လို အထိ အမျိုးမျိုး စုံသည်။ (ထို ဆယ့်နှစ်ယောက်ထဲတွင် ဂျေဆန်လည်း ပါသည်။) သူတို့ရှေ့တွင် သုံးပေခန့်မြင့်သည့် ခုံရှည် တစ်လုံး ရှိသည်။ ခုံနောက်တွင် ကြောက်စရာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးရှိသည့် အားကစား ဆရာ ရပ်နေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ပိုလ်ဂျက်ဆန်ဟု မိတ်ဆက်သည်။

“ဒီနေ့ မင်းတို့ ကျောင်းသားသစ်တွေ နာမည်ကျော် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ခြေလှမ်း လှမ်းနည်းကို စစ်ဆေးရမယ်၊ ဟောဒီ ခုံပေါ်ကို တက်လိုက် ဆင်းလိုက် လုပ်ရမယ်၊ နားလည်လား၊ ဒီခြေလှမ်း လှမ်းတဲ့ စစ်ဆေးနည်းကို စစ်အတွင်းက တီထွင်ခဲ့တာ၊ တို့ အမေရိကန် စစ်သားတွေ ကျန်းမာရေး စစ်ဆေးတဲ့ အနေနှင့် တီထွင်ခဲ့တာ၊ ဒီလို ကျန်းမာရေး စစ်ဆေးခဲ့လို့ တို့တစ်တွေဟာ ဟစ်တလာကို နိုင်အောင် တိုက်နိုင်ခဲ့တာပေါ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။”

ကျောင်းသားသစ်များက ဇာတိမာန် တက်ကြွဖွယ် ဖြေကြလိမ့်မည်ဟု သူထင်သည်။ သို့ရာတွင် တစ်ယောက်ဆီကမျှ အသံမထွက်။ ပိုလ်ဂျက်ဆန်သည် စိတ်တိုသွားဟန် တူ၏။ နောက်ထပ် ဘာမျှ မမေးတော့ဘဲ စည်းမျဉ်းများကို ပြောပြနေသည်။



“ကောင်းပြီ ငါက ဝီစီမှုတ်မယ်၊ ဝီစီ မှုတ်လိုက်တာနှင့် ဒီခုံရှည်ပေါ်မှာ တက်လိုက် ဆင်းလိုက် လုပ်နေရမယ်။ ငါက ဓါတ်ပြား တစ်ပြား ဖွင့်ပေးထားမယ်။ ဟောဒီ ကြိမ်တုတ်နှင့် စည်းလိုက်ပေးမယ်၊ မင်းတို့က ဓါတ်ပြား မဆုံးမချင် တက်လိုက် ဆင်းလိုက် လုပ်နေရမယ်၊ ဆက်တိုက် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ကြာမယ်၊ ငါ စောင့်ကြည့်နေမှာနော်၊ ဒီတော့ ခြေတစ်လှမ်း တစ်ချက်ခိုးမယ် မကြိုနဲ့၊ ဒီလို ဆက်တိုက် လုပ်နိုင်ရင် မင်းတို့ ဒီနှစ်အတွက် ကာယလေ့ကျင့်ခန်း အောင်ပြီ”

သူက ညွှန်ကြားချက်တွေပေးနေစဉ် ဒင်နီ စိတ်ညစ်နေလေပြီ။ ခွီးတဲ့မှပဲ။ ဒီပြင်ကောင်တွေက ငါ့ထက် အရပ်ရှည်တဲ့ ကောင်တွေချည်းပဲ၊ သူတို့အဖို့က ဘာအရေးလဲ၊ လှမ်းတက်လိုက်ရုံပဲ၊ ငါ့အဖို့တော့ ဒီ ခုံရှည်က ဝေရက်တောင်လောက် မြင့်နေတာ၊ နည်းနည်းကလေးမှ မတရားဘူးဟု သူ့ဘာသာ သူပြောနေသည်။

“ကောင်းပြီ ငါ အချက်ပေးလိုက်တာနှင့် စပြီးတက်၊ ပြီးတော့ စည်းချက်အတိုင်း တက်လိုက် ဆင်းလိုက် လုပ်၊ ကဲ စ”

သူတို့အားလုံး ခုံရှည်ပေါ်သို့တက်သည်။

ဓါတ်ပြားက ဆူညံစွာ မြည်နေစဉ် လူကြီးက စည်းတုတ်ဖြင့် စည်းကို မှန်မှန်လိုက်နေသည်။ တက် - နှစ်၊ သုံး၊ လေး။ တက် - နှစ်၊ သုံး၊ လေး။

အခါ နှစ်ဆယ် သုံးဆယ်လောက် လုပ်လိုက်မိသည့်အခါတွင် ဒင်နီ မောလာလေပြီ။ လူကြီး၏ စည်းချက်သံ နှေးသွားပါစေဟု သူ ဆုတောင်းသည်။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်ချက်ဆန်သည် အလွန်မှန်သည့် နရီတိုင်း ကိရိယာကြီးနယ်။ မကြာခင် အချိန်ပြည့်ပါတော့ဟု သူ ဆုတောင်းပြန်သည်။

“မိနစ်ဝက် ရှိသွားပြီ”

အမယ်လေးဗျ အခုမှ မိနစ်ဝက်တဲ့။ မကြာခင် သူ့လဲကျတော့မည်ဟု ဒင်နီထင်သည်။ ပင်ပန်းလှသော နောက်ထပ် စက္ကန့်သုံးဆယ်အကြာတွင် ဗိုလ်ဂျက်ဆန်က

“ဟုတ်ပြီ၊ တစ်မိနစ် ပြည့်သွားပြီ၊ လေးမိနစ်ပဲ လိုတော့တယ်”

ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဘယ်နှယ်လုပ် နောက်ထပ် လေးမိနစ် ခုန်နိုင်မှာလဲ၊ အသက်ရှူလို့ မရတော့ဘူး ထင်တယ်ဟု ဒင်နီ တွေးသည်။ သို့ရာတွင် ရပ်၍ မဖြစ်။ ရပ်လိုက်လျှင် ငနဲကြီးထံတွင် တစ်နှစ်လုံးလုံး အားကစား သင်တန်းတွေ တက်နေရတော့မည်။ ထို့ကြောင့် အပြေး ကျင့်ခဲ့စဉ်က အတိုင်း အားခဲကာ နောက်ထပ် လေးမိနစ် တက်လိုက် ဆင်းလိုက် လုပ်သည်။

“ဟေ့ မုန်လာဥ ကောင်၊ ဘာ ခြေလှမ်းတွေကို ခိုးနေတာလဲ၊ ငါ မမြင်ဘူး မှတ်လို့လား၊ မှန်မှန်လုပ်၊ နောက်ထပ် တစ်မိနစ် တိုး အလုပ်ခိုင်း လိုက်ရမလား”

နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းရေး သင်တန်းဆရာကြီးက ဆိုသည်။

ကျောင်းသား ဆယ့်နှစ်ယောက်၏ ကိုယ်တွင် ချွေးတွေ နှစ်နေပြီ။ ချွေးစက်များသည် အခြားသူများကိုပင် စဉ်ကုန်ကြသည်။

“နှစ်မိနစ် ပြည့်သွားပြီ၊ နောက်ထပ် သုံးမိနစ်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

ဒင်နီသည် နောက်ထပ် မလုပ်နိုင်တော့ဟု ထင်လာသည်။ သူ ခြေထောက်များကို မ၍ မရမချင်တော့ သူ့စိတ်ထဲတွင် လဲကျသွားတော့မည်ဟုပင် ထင်သည်။ ရယ်စရာလည်း ကောင်း၍ ဘာမျှလည်း မဆိုင်သော တိရစ္ဆာန် လေ့ကျင့်မှုမျိုးတွေကို မလုပ်ချင်တော့ပြီ။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီးကို မတက်ရလျှင်လည်း နေပါစေတော့။

ထိုစဉ် သူ့ဘေးမှ ခပ်တိုးတိုး ပြောသံကို ကြားလိုက်သည်။

“သူငယ်ချင်း ဖြည်းဖြည်းသာလုပ်၊ အသက်ကို မှန်မှန်ရှု၊ ခင်ဗျား ခြေလှမ်း ခိုးချင်ခိုး၊ ကျွန်တော် ကွယ်ပေးထားမယ်”

ဒင်နီသည် မောမောဖြင့် သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်၏။ သူ့အနီးမှ ကျောင်းသားက ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် တောင့်တောင့်။ ဆံပင် ငွေရောင်နှင့်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ခြေလှမ်း မှန်မှန်နှင့် အတက်အဆင်း လုပ်နေသည့် ကြားကပင် သူ့ကို အားပေးဖော် ရသေးသည့် ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် လှလှ အားကစား သမား။ ဒင်နီသည် မောမောဖြင့် ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်နိုင်သည်။ သူ ကွယ်ပေးသဖြင့် တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် ခြေလှမ်းကို ခိုးလိုက်သည်။

“လေးမိနစ် ရှိသွားပြီ၊ တစ်မိနစ်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ မင်းတို့ ကောင်းကောင်း လုပ်နိုင်တယ်၊ ဒါမှ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားကွ ”

ဒင်နီ၏ ခြေထောက်များသည် ရုတ်တရက် တောင့်သွား၏။ နောက်ထပ် တစ်လှမ်းမှပင် မတက်နိုင်တော့ပြီ။

“စိတ်မလျော့နှင့် သူငယ်ချင်း၊ နောက်ထပ် စက္ကန့် ၆၀ ပဲ ကျန်တော့တယ် လုပ်လိုက်စမ်း”

စောစောက ကျောင်းသား အားပေးသည်။

သူ့လက်မောင်း တစ်ဖက်ကို လက်တစ်ဖက်က လာထိကာ သူ့ကို တွဲ၍ မတင်လိုက်သည်။ သူ့ခြေထောက်များသည် အနည်းငယ် အညောင်းပြေ သွားသည်။ ဒင်နီသည် နောက်ထပ် ဆက်လုပ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် လွတ်မြောက်သွားလေပြီ။ ခြောက်အိပ်မက်သည် ဆုံးသွားလေပြီ။

“ကောင်းပြီ၊ အားလုံး ခုံပေါ်မှာ စီတိုင်ကြ၊ ညာဘက်က လူရဲ့ ပခုံးပေါ်ကို လက်တင်ထား၊ မင်းတို့ သွေးခုန်နှုန်းကို စစ်မယ်”

ထိုအခါကျမှပင် သူတို့တစ်တွေ အသက်မှန်မှန် ရှူနိုင်တော့သည်။

ဗိုလ်ဂျက်ဆန်က သူတို့၏ ကျန်းမာရေး ကောင်းကြောင်းကို ပြောလိုက်ပြီးနောက် သူတို့ အားလုံးကို ရေချိုးခိုင်းသည်။ ထို့နောက် ကိုယ်တုံးလုံးဖြင့်ပင် အောက် ရေကူးကန်ထဲသို့ အဆင်းခိုင်းသည်။

“အဲဒီထဲမှာ ကိုက်ငါးဆယ် မကူးနိုင်ရင် ဒီ တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ကို မရဘူးကွ”ဟု အားကစား ဆရာက ပြောသည်။

ရေပန်းအောက်တွင် ရေချိုးနေကြစဉ် ဒင်နီက သူ့ကို ကူညီခဲ့သည့် ကျောင်းသားအား ပြော၏။

“ကျွန်တော့်ကို ကူညီခဲ့လို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“ရပါတယ်ဗျာ အမှန်ကတော့ ဒီ လေ့ကျင့်ခန်းဟာ အလကား လေ့ကျင့်ခန်းပဲဗျ၊ ဒီ ဘီလူးကြီး အမိန့်ကို တစ်နှစ်လုံး ခံရဦးမယ့် ကောင်တွေကို သနားပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား နာမည်က ဘယ်သူ”

“ဒင်နီ ရော့ဆီပါ” ဟု သူက ဆပ်ပြာတွေ ပေနေသော လက်ကို ကမ်းသည်။

“ကျွန်တော် ဂီးလ်ဗတ်ပါ၊ ရေကူးနိုင်ပါ့ဦးမလား”

“ကူးနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ကယ်လီဖိုးနီးယားကပါ”

“ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားက အားကစားသမား မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

“ကျွန်တော်က စန္ဒရားကိုပဲ ဝါသနာပါတယ်။ ခင်ဗျား ရှေးသီချင်းကြီးတွေကို နားထောင်တတ်သလား။”

“ကျွန်နီမာသီးယားလောက်တော့ နားထောင်လို့ရပါတယ်။ ခင်ဗျား တီးတာကို တစ်ခါလောက်တော့ လာနားထောင်ဦးမယ်။ တစ်ရက် ညစာ စားပြီးချိန် လောက်ပေါ့။”

“ရပါတယ်။ လာခဲ့ပါ။ မလာဖြစ်ရင်လည်း ကျွန်တော် ရုံပွဲ တီးရင် ခင်ဗျားဖို့ လက်မှတ် နှစ်စောင် ပို့ပေးပါ့မယ်။”

“ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားက ရုံပွဲတောင် ဝင်တီးနိုင်နေပြီလား။”

“ဟုတ်တယ်။ တီးနေပြီ”ဟု ဒင်နီက ရိုးနေသည့် ဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

ထို့နောက် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ရေကူးကန်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြကာ ကပ်လျက် ကူးလမ်း နှစ်ခုတွင် ကူးနေကြသည်။ ဂျေဆန်က ပေါ့ပါး သွက်လက်လျက် ဒင်နီကမူ ခပ်ဖြည်းဖြည်း။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ဘွဲ့ရရေးတွင် ကိုယ်လက် ကြံ့ခိုင်ရေး အမှတ် အတွက် လိုအပ်သည့် ကိုက်ငါးဆယ်ကို သူတို့ ကူးလာခဲ့ကြသည်။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း - စက်တင်ဘာ ၂၂၊ ၁၉၅၄။

မနေ့က အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ခြေလှမ်း စစ်ဆေးမှု (ကြံ့ခိုင်ရေး စစ်ဆေးမှု)ကို လုပ်ရတယ်။ ငါက ဘောလုံးသမား ဖြစ်တော့ အလွယ်တကူနှင့် လုပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘေးက ကျောင်းသားရဲ့ လည်ပင်းက သွေးကြောကို ကိုင်ပြီး သွေးခုန်နှုန်း စမ်းတော့မှ ပြဿနာ ပေါ်တော့တာပဲ။ ဒါနှင့် ငနဲကြီးက အဲဒီ ကျောင်းသားရဲ့ သွေးခုန်နှုန်းကို ကိုယ့်ကို ချအရေးခိုင်းတော့ ခေါင်းထဲ ပေါ်လာတဲ့ သွေးခုန်နှုန်းကို ချရေးပေးလိုက်တယ်။

အဆောင်ရောက်တော့ ကိုယ်တို့ သုံးယောက် အဲဒီ လေ့ကျင့်ခန်း အကြောင်း ဆွေးနွေး ဖြစ်ကြတယ်။ တော်တော် အောက်တန်းကျတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းပဲ။ ခြေလှမ်း စစ်ဆေးမှု မလုပ်ခင် ကိုယ်တုံးလုံး နေရတာဟာ တော်တော် သိက္ခာကျတယ်။ လိုလည်း မလိုအပ်ပါဘူး။ ဒါကို တို့ သုံးယောက်စလုံး သဘောတူကြတယ်။ ဘယ်နှယ်ဗျာ၊ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းတိုက်က ကျောင်းသားတွေရဲ့ ကိုယ်ရေး ဖိုင်တွဲထဲမှာ ကိုယ်လုံး တီးကြီးနှင့် မတ်တတ် ရပ်နေပုံဟာ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ ဆိုပါတော့။ ကိုယ်တို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက်က တစ်နေ့မှာ ပြည်ထောင်စု သမ္မတကြီး ဖြစ်လာတယ် ဆိုပါတော့။ ကာယ ပညာဌာနက အဲဒီ ပုံကြီးကို ဆွဲထုတ်ပြီး ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးဆုံး လူမျိုးရဲ့ သမ္မတကြီးဟာ မိမိတိုင်း ဖမိတိုင်း ဒီလို မြင်ရပါတယ်လို့ ထုတ်ပြလာရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။

မိုက်ကယ် ပြောတာလည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်ပဲ။ တို့ ပုံတွေကို သူ့ခိုးက ခိုးသွားပြီး ရောင်းစာရင်း ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲတဲ့။

“သူခိုးက ဘယ်သူ့ကို ရောင်းမှာလဲကွ၊ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်က ကျောင်းသားသစ် တစ်ထောင်ကျော်ရဲ့ ကိုယ်တုံးလုံးပုံတွေကိုကော ဘယ်သူက ဝယ်မှာလဲ” လို့ ကိုယ်က မေးတယ်။

မိုက်ကယ်က စဉ်းစားနေတယ်။ ဟုတ်သားပဲ။ ဘယ်သူ ဝယ်မလဲ ဆိုတာကို စဉ်းစားနေဟန် တူပါရဲ့။ ဝယ်စလေ ကောလိပ်က ခပ်ထထ ကောင်မတွေက ဝယ်မလား မသိဘူး။ ဒီတုန်းမှာ ကိုယ် အကြံတစ်ခု ရတယ်။ ကိုယ်တို့ ကျောင်းသားတွေကို စစ်သလို ရက်ကလစ်ဆောင်က ကျောင်းသူတွေကိုလည်း စစ်မှာပဲ။

ဒစ်ကီကတော့ ရက်ကလစ်ဆောင် ကျောင်းသူတွေလည်း ဒီလိုပဲ စစ်ဆေးခံရတယ်တဲ့။ ဒီလိုဆိုရင် ရက်ကလစ် ကျောင်းဆောင်က အားကစားရုံထဲ ဝင်ပြီး သူတို့ ဓါတ်ပုံတွေ ခိုးရရင် ကောင်းမှာပဲလို့။ သိပ်ကြည့်ကောင်းမှာ ကတော့ သေချာတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ကိုယ် ကြိုက်တဲ့ ကျောင်းသူကိုလည်း ရွေးနိုင်ပြီပေါ့။

သူတို့အားလုံးက ကိုယ့်အကြံကို သဘောကျကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မလုပ်ရဲဘူးလေ။ လူစွမ်းကောင်း တစ်ယောက်လောက် ရှာရမယ်လို့ ဒစ်ကီက အဆိုတင်တယ်။

သတ္တိကတော့ ကောင်းရလိမ့်မယ်နော်။ သန်းခေါင်ကျော် စီးနင်း တိုက်ခိုက်မှု အတွက် သတ္တိ ကောင်းရလိမ့်မယ်။

မဟုတ်ဘူးလား။

ကြာသပတေးနေ့ ညနေ ငါးနာရီတွင် အချိန်စာရင်း ကတ်ပြားများ ထုတ်ပေးမည်။ သို့ဆိုလျှင် ဈေးကလေး ဘာလေး ဝယ်ဖို့ အချိန်ရသည်။ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် အချိန်ဇယား ဆွဲ၍ ရသည်။ အဓိက ဘာသာရပ်များ အတွက် သင်တန်းတွေ တက်ရမည်။ ဘာသာတွဲများ အတွက် သင်တန်းတွေ တက်ရမည်။ ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ သင်တန်းတွေ တက်ရမည်။ ကြံ့ခိုင်ရေး သင်တန်းတွေ တက်ရမည်။ တက္ကသိုလ် ဝိဇ္ဇာတန်း တက်မည့် သူများနှင့်

ဆေးကျောင်း တက်မည့် သူများ အတွက် ဆိုလျှင် လွယ်သည့် ဘာသာတွဲများကို ရွေးဖို့ လိုသည်။

သီယိုဒိုသည် ရှေးဟောင်း ဂန္ထဝင် စာပေတွင် အဓိက ဘာသာရမည်ဟု မျှော်လင့်သည်။ သူ ရွေးထားသည့် ဘာသာရပ်မှာလဲ ရိုးရိုးသာ။ လက်တင် ဘာသာ ၂ အေ နှင့် သဘာဝ သိပ္ပံပညာ ၄ တို့ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဂရိဘာသာကို ရွေးလိုက်သည်။ ဂရိဘာသာ အပိုင်း(က)တွင် သူငယ်ငယ် ကတည်းက သင်ခဲ့ရသည့် ရှေးဟောင်း ဂရိဘာသာ စကားလည်း ပါသည်။ သင်တန်း နှစ်နှစ်ကုန်လျှင် ဟိုးမား၏ ကဗျာကို ဂရိဘာသာနှင့် ဖတ်နိုင်တော့မည်။ ယခု လောလောဆယ်တွင်မူ ဂရိကဗျာများကို ပါမောက္ခ ဂျွန်ဖင်လေထံတွင် တက်ရမည်။

ဒင်နီကမူ သူ ယူရမည့် ဘာသာကို လမ်းမှာ ကတည်းက စဉ်းစားခဲ့ပြီးသား။ ဂီတ ၅၁ ကို ယူမည်။ ထိုဘာသာရပ်မှာ ပုံသဏ္ဌာန်များကို ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို သင်ခန်းစာကိုမူ အဓိက ဘာသာတွဲ ယူသူတိုင်း တက်ရသည်။ သို့ရာတွင် ကျန်သည့် သင်ခန်းစာများကမူ ပျော်စရာ။ ဟေဒင်မှ ဟေဒီမစ် အထိ သံစုံ တီးဝိုင်းကြီး၏ တေးဂီတ သမိုင်းကို လေ့လာရမည်။ ထို့နောက် ဂျာမန် ဂီတ။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဝက်ဂနာ အော်ပရာများတွင် တီးဝိုင်းကို ခေါင်းဆောင်နိုင်ရန် လေ့ကျင့် သင်ယူရမည်။ ထို့နောက်တွင် အီတလီနှင့် ပြင်သစ် ဂီတကို လေ့လာရမည်။

ဒင်နီသည် ဝေါ်လတာ ပစ္စတန်၏ တေးသီချင်းများ သင်တန်းကိုလည်း တက်ချင်သေးသည်။ ထိုသင်တန်းမှာ ဘွဲ့ရသူများသာ တက်ရသည့် သင်တန်း ဖြစ်သည့်တိုင် သူ့ကိုမူ တက်ခွင့်ပြုမည်ဟု ဒင်နီ ထင်သည်။ သို့ရာတွင် ဆရာကြီးက “သူ့ အလားအလာ အတွက်” ဟု ဆိုကာ သူ့ကို ဝင်ခွင့် ပယ်ချလိုက်သည်။



“မင်း စပ်တဲ့ သီချင်းဟာ ကောင်းပါတယ်၊ ငါ ကြည့်စရာတောင် မလိုပါဘူး။ ဆရာ လင်ဒေါ့ဆီက ထောက်ခံချက် ပါနေပြီပဲ၊ လုံလောက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ငါအခု လက်ခံလိုက်ရင် လမ်းမလျှောက်တက်ခင် အပြေး သင်သလို ဖြစ်နေမှာပေါ့။ စိတ်ပျက်စရာ မလိုပါဘူးကွာ၊ စန္ဒရားဆရာ နာမည်ကြီး လီယိုနစ် ဘန်းစတိန်းတောင် မင်းလိုပဲ ဂီတမှာ အခြေခံကနေ စခဲ့ရသေးတာပဲ၊ မင်းလည်း သူ့လိုပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

ဒင်နီက ကူနွေမပျက် ပြောသည်။ အမှန်ကတော့ ငါ့ စန္ဒရားလက်ဟာ ကလေးလက်ပဲ ရှိသေးတယ်လို့ ပြောလိုက်တာပဲဟု ပြန်လာရင်း သူ တွေးသည်။

ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ဝင် သင်တန်းသို့ ရောက်လာသည့် ကျောင်းသားသစ်များတွင် သူများထက် သာသည့် အခွင့်အရေး တစ်ခုရှိသည်။ မည်သည့် ဘာသာကို ယူသင့် မယူသင့်ကို ရှေ့က တက္ကသိုလ်သို့ တန်းတက်ခွင့်ရသည့် ကျောင်းသားသစ်များထံမှ မေးမြန်း စုံစမ်းနိုင်သည်။

## အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း - အောက်တိုဘာ ၁၉၅၄

ငါနှင့် တစ်နှစ်တည်း တက္ကသိုလ် ရောက်တဲ့ ကျောင်းသားပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်လောက်ကို ပြန်တွေ့နိုင်တဲ့ အခါအခွင့်မျိုး ဆိုလို့ တို့တစ်သက်မှာ သိပ်များများ မရှိဘူး။

တက္ကသိုလ်မှာတုန်းကဆိုရင် သုံးကြိမ်ပဲ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း တွေ့ခွင့်ရတယ်။ တစ်ကြိမ်က မောင်မယ်သစ်လွင် ကြိုဆိုပွဲ။ ကျောင်းသား အားလုံး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် လေးလေးနက်နက်။ ပြီးတော့ မောင်မယ်သစ်လွင် မိတ်ဆုံပွဲ။ ဟေးလား ဝါးလား ပျော်ပျော်ပါးပါး။ နောက်ဆုံး အကြိမ်ကတော့ လေးနှစ်ပြီးလို့ ဘွဲ့ရတဲ့အခါ ဘွဲ့နှင်းသဘင်။

ဒီ သုံးကြိမ်က လွဲရင် ဟားဗတ်ကို ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း သွားလည်ချင်လည်။ ဒါပေမဲ့ တို့အသုတ် တစ်စုတစ်ဝေး တည်းတော့ ပြန်မတွေ့နိုင်တော့ဘူး။ တချို့ကတော့ တို့ ဘွဲ့ရတဲ့ ငွေရတုသဘင် မိတ်ဆုံပွဲမှာ ပြန်တွေ့နိုင်သေးတယ်တဲ့။ ဒီပွဲဟာ အရေးကြီးဆုံးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီပွဲက ၁၉၈၃ခုနှစ် ရောက်မှ လုပ်ရမှာ။ အဝေးကြီး လိုသေးတယ်။

အဲဒီ ငွေရတုသဘင်ကျရင် တို့တစ်တွေဟာ ညီအစ်ကို တစ်တွေလို ပျော်ပျော်ပါးပါး ပြန်တွေ့ကြမှာတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ တို့ တစ်တွေဟာ နီအာရဲ့ သင်္ဘောထဲမှာ ပါသွားတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေလိုပါကလား။ ခြင်္သေ့တွေရော၊ သိုးငယ်တွေရော၊ ကြွက်တွေရော အစုံပါကလား။ ငါတို့ဟာ လေးနှစ်ခရီးကို ရွက်လွှင့်နေကြတာပါကလား။ တို့ ခရီးမှာ ဘယ်သူ ဘာဖြစ်မယ် ဆိုတာ ဘယ်မှာ ကြိုတင် ပြောနိုင်ပါ့မလဲ။ သူကလည်း သူ့ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ နေ။ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်အခန်းထဲ အောင်း။

ဒီနေ့ ညမှာတော့ တို့တစ်တွေဟာ ဆန်းဒါး ခန်းမကြီးထဲမှာ ၁၉၅၈ခု ဘွဲ့နှင်းသဘင် တက်မယ့် ကျောင်းသားတွေ အဖြစ် စုဝေး နေကြတယ်။ ကျောင်းသားသစ်တွေကို ကြည့်ရတာ တည်ငြိမ် လေးနက်နေကြတယ်။

အဲဒီတုန်းက တို့ တက္ကသိုလ် အဓိပတိ ဖြစ်တဲ့ ဒေါက်တာ ပူဆေကို ဒီနေ့ခေတ်မှာတော့ သူရဲကောင်းလို့ အသိအမှတ် ပြုချင်မှ ပြုကြတော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့ညက အဓိပတိက ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ရဲ့ အစဉ်အလာဖြစ်တဲ့ "မိမိတို့ မှန်သည် ထင်ရာကို သင်ကြားနိုင်သော" ပညာရေး လွတ်လပ်ခွင့်ကို ကာကွယ် ပြောသွားတယ်။ စိတ်ထိခိုက်ရတယ်။

ဥပမာ အနေနှင့် ဒီ ရာစုနှစ် အစမှာ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် အဓိပတိ လုပ်သွားတဲ့ ဒေါက်တာ လောရင့်စ် လိုဝဲ အကြောင်းကို ပြောသွားတယ်။ ဒေါက်တာ လိုဝဲဟာ ငါ့အဘေး ကွယ်လွန်ပြီးတဲ့နောက် အဓိပတိ နေရာကို ဆက်ခံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တယ်။ ပထမ ကမ္ဘာစစ် အပြီးမှာ တက္ကသိုလ်က ဆရာတော်တော်များများဟာ ဆိုရှယ်လစ်တွေ၊ ကွန်မြူနစ်တွေ ဘယ်ကို ယိမ်းခဲ့ဟန် တူတယ်။ အဲဒီတုန်းက တက္ကသိုလ်က လက်ဝဲဆရာတွေကို ထုတ်ပစ်ဖို့ အဓိပတိ ဒေါက်တာ လိုဝဲကို အကျပ်ကိုင်ခဲ့ကြတယ်။

အဓိပတိ ဒေါက်တာ ပူဆေက ပါမောက္ခတွေရဲ့ လွတ်လပ်စွာ ပညာ သင်ကြားခွင့်ကို ကာကွယ်ခဲ့တဲ့ ဒေါက်တာ လိုဝဲ အကြောင်းကို ပြောသွားတာဟာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို လွှတ်တော် အမတ် မက္ကာသီးက အကျပ်ကိုင် နေတာကို ရည်ရွယ် ပြောသွားခြင်း ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ငါ့လို ထုံထိုင်းတဲ့ ကောင်တောင် သိနိုင်တယ်။

ဟုတ်တယ်။ တို့ တက္ကသိုလ် အဓိပတိကြီးကို ထောက်ခံရမယ်။ အဓိပတိကြီးဟာ ဒီနည်းအားဖြင့် သူ့ရဲ့ သတ္တိကို ပြသွားခဲ့တယ်။ ဟဲ့ မင်းဝေး ပြောတဲ့ "အကျပ်ကိုင်မှု အောက်က တည်ငြိမ်ခြင်း" ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တို့ ကျောင်းသားသစ်တွေက ဆရာကြီးကို မတ်တတ်ရပ်ပြီး သြဘာ ပေးဖော် မရကြဘူး။

ဒါပေမဲ့ တို့တစ်တွေ အသက်ကြီးလာလို့ လောကကြီး အကြောင်းကို သိလာတဲ့အခါမှာ အဲဒီညက ဆရာကြီးရဲ့ သတ္တိကို အသိအမှတ် မပြုခဲ့တဲ့ အတွက် တို့တစ်တွေ အရှက်ရနေကြမှာပဲ ဆိုတာ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာက ပြောနေတယ်။

“ဟျို့၊ ဂျေဆန်၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ” ဟု ဒီဒီက မေးသည်။

“ဘယ်သွားရမှာလဲဗျ၊ မနက်စာ သွားစားမလို့ပေါ့”

“ဘာလဲ၊ ခင်ဗျား ဒီနေ့ မနက်စာ စားမလို့လား”

“ဒါပေါ့ဗျ၊ ဒီနေ့ မနက်စာ မဟုတ်လို့ ဘယ်မနက်စာ ဖြစ်ရဦးမှာလဲ”

“ဒီနေ့ ယွန်းကပူးနေလေ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာလဲ ယွန်းကပူးနေ ဆိုတာ ခင်ဗျား နားမလည်ဘူးလား”

“နားလည်ပါတယ်ဗျာ၊ ရေဝတီ ဥပုသ်နေ့ မဟုတ်လား”

“ဒီလိုဆိုရင် ဥပုသ်ကလေး ဘာလေး စောင့်မှပေါ့၊ ခင်ဗျားက ရေဝတီ မဟုတ်တဲ့ အတိုင်းပဲ”

“အမှန် ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော်က ရေဝတီ မဟုတ်ဘူး ဒီဒီ”

“ဒီလို မပြောပါနှင့်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်လို ရေဝတီပါပဲ”

“နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ ရေဝတီလို့ ပြောနိုင်တာလဲ”

ဂျေဆန်က နောက်ရွတ်ရွတ် မေး၏။

“ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်မှာ ရေဝတီတွေဆိုရင် တစ်ခန်းတည်း ထားတယ်လေဗျာ၊ ခင်ဗျားကိုလည်း ရေဝတီမို့လို့ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ထားတာပေါ့၊ နို့မို့ရင် ဘာဖြစ်လို့ အတူတူ ထားရမှာလဲ ”

“ဟုတ်လား ” ဟု ဂျေဆန်က နောက်ရွတ်ရွတ် လုပ်သည်။

“ဒီမှာ ဂျေဆန်၊ ခင်ဗျားဟာ ရေဝတီ ဘာသာဝင် မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောချင်သလား ”

“ကျွန်တော့်အဘိုးကတော့ ရေဝတီပဲဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ကျတော့ ခရစ်ယာန်ပဲ ”

“ဒါက အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဟစ်တလာသာ ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားကိုလည်း ရေဝတီလို့ သဘောထားမှာပဲ ”

“ဒီမှာ ဒီဒီ၊ ဟစ်တလာ သေတာ ကြာလှပြီ၊ ခင်ဗျားလည်း နာမည်ကိုပဲ ကြားဖူးတာ၊ ပြီးတော့ ဒီတိုင်းပြည်ဟာ အမေရိကဗျ၊ ဒီတိုင်းပြည်မှာ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ ဘာသာကို လွတ်လပ်စွာ ကိုးကွယ်ခွင့် ရှိတယ်။ ရေဝတီ တစ်ယောက်ရဲ့ မြေး ဖြစ်ပေမယ့် ဥပုသ်နေ့မှာ ကိုယ် ထမင်းစားချင်ရင် စားနိုင်တယ် ”

သို့ရာတွင် ဒီဒီက လက်မခံ။

“ယန်းပေါလ်ဆာတ်ရဲ့ ရေဝတီ ဇာတိသွေးနှင့် ပတ်သက်တဲ့ ဆောင်းပါးကို ဖတ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား အခက်အခဲကို ခင်ဗျား ဖြေရှင်းနိုင်မှာပဲ ”

“ကျွန်တော့်မှာ ဘာအခက်အခဲမှ မရှိဘူး ”

“ပတ်ဝန်းကျင် လောကကြီးက ကိုယ့်ကို ရေဝတီလို့ သဘောထားရင် ကိုယ်လည်း ရေဝတီပဲတဲ့၊ ဆာတ်က ရေးဖူးတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ဆံပင် ငွေရောင် ရှိချင် ရှိမယ်၊

ဝက်ပေါင်ခြောက်ကို စားချင် စားမယ်၊ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ဝတ်စုံကို ဝတ်ချင် ဝတ်မယ်၊ သိုးမွေးဘောလုံး ရိုက်ချင် ရိုက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲ နေနေ ရေဝတီဟာ ရေဝတီပဲ၊ လောကကြီးကလည်း ခင်ဗျားကို ရေဝတီလို့ သဘောထားမှာပဲ ”

“တော်စမ်းပါဗျာ၊ ဒါမျိုးတွေကို လေကုန်ခံပြီး ပြောနေတာ ဆိုလို့ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ် ”

“ဒါတော့ ခင်ဗျား သဘောပေါ့လေ၊ ခင်ဗျား ကြိုက်သလို ယူဆနိုင်ပါတယ်၊ နောက်ကျမှ နောက်တရတာမျိုး မဖြစ်ပါစေနင့်၊ ခင်ဗျား ကြိုက်သလောက် ဝဝကြီး စားခဲ့ပါဗျာ၊ ရပါတယ်”

ဒီဒီက သရော်တော်တော် ပြောသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ဥပုသ်နေ့မှာ ကျွန်တော့်အတွက်လည်း ဆုကလေး ဘာလေး တောင်းပေးပါနော် ”

ဆရာကြီးသည် စပျစ်ရောင် မည်းနက်နေသော ပင်လယ်ကြီးနှင့် တူသည့် ကျောင်းသား၏ ခေါင်းများကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူသည် အမျိုးသမီးများ၊ ဘီလူးကြီးများ၊ မိန်းမဆိုးများနှင့် ဆယ်နှစ်ကြာ တွေ့ဆုံခဲ့သည့် အိုဒက်ဆီးယတ်စ် တစ်ယောက် ပြည်တော်သို့ ပြန်ခန်းကို သင်နေသည်။

ပါမောက္ခကြီးသည် ဆင်းဒါး ဇာတ်ရုံ စင်မြင့်ပေါ်တွင် ရပ်နေသည်။ ပါမောက္ခ ဖင်လေ၏ ပို့ချချက်များကို ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတွေ ကျိတ်ကျိတ်တိုးအောင် လာ၍ တက်လေ့ရှိသည်။

အင်္ဂါနေ့နှင့် ကြာသပတေးနေ့ ၁၀နာရီဆိုလျှင် ဆရာကြီးသည် ဟိုးမား၏ လင်္ကာကြီးများနှင့် မီလ်တန်၏ လင်္ကာကြီးများကို သင်လေ့ရှိ၏။ ထိုနေ့မျိုးတွင် ဆိုလျှင်

တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား စုစုပေါင်း လေးပုံတစ်ပုံသည် သူ့ ပို့ချချက် သင်တန်းတွင် ရောက်နေတတ်သည်။ ဂျေဆန်နှင့် အင်ဒရူးတို့မှာ နောက်ပိုင်း စင်မြင့်မှ နားထောင်ကြသည်။ ဒင်နီကား မကြာခဏ နေရာပြောင်း၍ နားထောင်၏။

သီယိုဒိုမှာမူ တချို့ စကားလုံးများ လွတ်သွားမည် စိုးသဖြင့် ရှေ့ဆုံးတန်းမှ နားထောင်သည်။ သူသည် လက်တင်နှင့် ဂရိဘာသာတွင် အဓိကယူရန် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်သို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ပါမောက္ခ ဖင်လေ၏ ပို့ချချက်ကို နားထောင်ရသည့် အခါတွင် ဂရိလူမျိုး ဖြစ်ရသည်ကိုလည်း သူ ဂုဏ်ယူသည်။ ဂရိ ဂန္ထဝင်၏ ခမ်းနား ကြီးကျယ်ပုံကိုလည်း သူ အံ့သြသည်။

“တပည့်တို့ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ တို့ ဇာတ်လိုက် အိုအက်ဆီးယတ်စ်ဟာ အမြဲတမ်း နုပျိုနေတဲ့ နတ်မိမယ် ကလေးနှင့် အဆုံးအစ မရှိ နေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ မနေဘူး။ အဲဒီ ဘယ်တော့မှ မအိုတဲ့ နတ်မိမယ်နှင့် မြကျွန်းသာကို စွန့်ပြီး ဆင်းရဲနံ့ချာတဲ့ သူ့ဇာတိ ကျွန်းကလေးနှင့် ဘယ်အမွှေးနံ့သာတွေနှင့်မှ ဖုံးအုပ်လို့ မရတော့တဲ့ တဖြည်းဖြည်း သက်လတ်ပိုင်း ရောက်နေတဲ့ သူ့ဇနီးသည် ဆီကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ တပည့်တို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ နတ်ဘုံလို သာယာတဲ့ မြကျွန်းသာမှာ ဘယ်တော့မှ မအိုတဲ့ နတ်မိမယ်နှင့် ကာလ အဆုံးအစ မရှိ နေရမယ် ဆိုတာ ဘယ်လောက် မက်မောဖို့ ကောင်းတဲ့ အခွင့်အရေးကြီးလဲ၊ ဒါပေမဲ့ အိုဒက်ဆီးယတ်စ် ဘာလုပ်သလဲ၊ ဘယ်လမ်းကို ရွေးသလဲ”

ပါမောက္ခ ဖင်လေသည် စင်ပေါ်တွင် ခေါက်တို့ ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း စာအုပ်ကို မလှန်ဘဲ ဂရိလင်္ကာကြီးကို ရွတ်ပြကာ တိုက်ရိုက် အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ပြသွားသည်။

“ဒီတော့ အိုဒက်ဆီးယတ်စ်က ဘယ်လို ပြောသလဲ၊ အို နတ်မိမယ် သင် ဆိုသော စကားသည် မှန်ပါပေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးသည် ပင်နီလော့သည် သင်နှင့်စာလျှင် ရုပ်ရည် ရူပကာယတွင် ဆင်နွှဲ ဆိတ်လောက် ကွာခြားပါ၏။ ပင်နီလော့သည် တစ်နေ့တွင် ဧရာဒုဗ္ဗလ အရွယ်သို့ ရောက်ပြီး သင်ကား အမြဲတမ်း နုပျိုနေသော နတ်မိမယ် ဖြစ်သည်

ဆိုသည်မှာလည်း မှန်ပါ၏။ သို့တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်ကား အိမ်ကိုသာ လွမ်း၍ ပြန်ရမည့် ရက်ကိုသာ မျှော်လင့်လျက် ရှိပါ၏တဲ့”

ပါမောက္ခကြီးသည် လမ်းလျှောက်နေရာမှ ရပ်လိုက်တာ ရှေ့စင်မြင့် အစွန်းနားသို့ တိုးလာခဲ့ကာ လေသံကို နှိမ့်လိုက်သည်။

“သေသေချာချာ မှတ်ထား၊ ခုပြောမယ့် စကားက အိုဒက်ဆီး လင်္ကာကြီးရဲ့ အသက်”

သူပြောမည့် စကားကို မှတ်ရန်အတွက် ခဲတံ ထောင်ပေါင်းများစွာသည် အသင့် ပြင်နေကြသည်။

“အိုအက်ဆီးယတ်စ်ဟာ အင်မတန် ငြိမ်းချမ်းသာယာပြီး နွေးထွေးတဲ့ မြကျွန်းသာကနေ အေးစိမ့်တဲ့ ဆောင်းလေးတွေ တိုက်နေတဲ့ သူ့ဇာတိကို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ချင်သလဲ၊ မသေနိုင်တဲ့ အမတ ရိပ်မြုံကျွန်းကို ဘာဖြစ်လို့ စွန့်လွှတ်ခဲ့သလဲ၊ သိကြရဲ့လား၊ ဇာတိသွေးကြောင့်ကွ၊ ဇာတိသွေးကြောင့်၊ တစ်နည်းပြောရရင် မအို မနာ မသေ မတောင့်မတ နေရတဲ့ လူရဲ့ ပြည့်စုံမှုထက် လူရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတည်း ဟူသော ဂုဏ်ကျက်သရေက အလေးသာလို့ကွ ”

ကျောင်းသားများသည် တိတ်ဆိတ်နေကြ၏။ ပါမောက္ခ ဖင်လေက အသက်ရှူသည့် အခါတွင်မှ သူတို့လည်း အသက်ရှူဖို့ သတိရသွားကြသည်။

ထို့နောက် လက်ခုပ်သံတွေ ပေါ်လာသည်။ ခဏကြာလျှင် ကျောင်းသားများသည် ဆင်းဒါး ဇာတ်ရုံကြီး၏ အသီးသီး ထွက်ပေါက်များမှ အပြင်သို့ထွက်နေကြလေပြီ။ သီယိုဒိုသည် မျက်ရည်တွေ ဝဲနေသည်။ သူလည်း ဆရာကြီးကို တစ်ခုတော့ ပြောချင်သည်။ သို့ရာတွင် ရုတ်တရက် မပြောရဲ။ ပြောမည်ဟု ကြည့်လိုက်သည့်အခါ၌ မိုးကာအင်္ကျီ



အညှီရောင်နှင့် ဇီဒိုရာ ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည့် သွက်လက် ဖျက်လတ်သော ဆရာကြီးသည် ဝင်းတံခါး ခုံမြင့်မြင့်ကြီး အောက်သို့ ရောက်နေလေပြီ။

သီဒိုသည် မရဲတရဲဖြင့် သူ့နောက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုမျှလောက် ကြီးကျယ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် မိုးအောက် မြေပြင်တွင် ယှဉ်၍ ရပ်လိုက်သည့် အခါ၌ သာမန် အရပ်အမောင်းမျှလောက်သာ ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရသည့် အခါ၌ သူ အံ့သြမိသည်။

“ဆရာကြီး ခင်ဗျာ၊ ဆရာကြီးရဲ့ ပို့ချချက်ဟာ ကျွန်တော့် တစ်သက်မှာ စိတ်ထိခိုက်ဆုံး ပို့ချချက်ပါ။ ကျွန်တော်က ကျောင်းသားသစ်ပါ။ ဂန္ထဝင်စာပေကို အဓိက ဘာသာအဖြစ်နှင့် ...”

သီယိုဒို စကား ထစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ဆရာကြီးသည် သူ့ ရှေ့တွင် ထိုသို့ မရွံ့မရဲ ဖြစ်နေသူတို့ကို တွေ့ခဲ့ဖူးသည်မှာ ရိုးနေဟန်တူ၏။ သို့ရာတွင် သူ့စကားကြောင့် စိတ်ထဲတွင် ကျေနပ်သွားသည်။

“ကျောင်းသားသစ်က ဂန္ထဝင်စာပေကို အဓိက ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်သလား ကွ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“မင်းနာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“သီယိုဒို လင်းဗရိစ်ပါ ဆရာကြီး၊ ၅၈ ခုနှစ် ဘွဲ့ ယူမယ့် အသုတ်ပါ”

“ဟုတ်လား၊ သီယိုဒိုဆိုတာ ဂရိလို ဘုရား၏ လက်ဆောင် အဓိပ္ပါယ်ရတယ်၊ လင်းဗရိစ် ဆိုတာကလည်း တကယ့် ဂရိလင်္ကာကြီးတွေထဲက နာမည်ပဲ၊ တောက်ပသော အလင်းရောင်လို့ အနက်ရတယ်၊ ဖီသီယန် လင်္ကာကြီးထဲကလိုပေါ့၊ လူဟူသမျှ ဝေနေယျတို့၊ တောက်ပအလင်း၊ အမှောင်ခွင်းလိမ့်တဲ့၊ တစ်နေ့ကျရင် အဲလီယော့ ဂေဟာကို လက်ရည် သောက်လာခဲ့ကွာ၊ စကားပြောရတာပေါ့”

သီယိုဒိုက ကျေးဇူးတင်စကား မဆိုမီ ဆရာကြီးသည် ဂရိလင်္ကာကြီးတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ရင်း အောက်တိုဘာ လေပြင်းထဲတွင် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားသည်။

ဂျေဆန်သည် ရှိုက်သံ တစ်ခုကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။

စားပွဲတင် နာရီကို လှမ်းကြည့်သည်။ အချိန်မှာ ည နာရီပြန် နှစ်ချက်။ နားစွင့်ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် တစ်ဖတ်ခန်းမှ ရှိုက်သံကို သူကြားရသည်။

ဂျေဆန်သည် အိပ်ရာမှ ခုန်ထကာ ဒီဒီ၏ အခန်းဆီသို့လာခဲ့၏။ သူ့အခန်းတံခါးကို အသာ ခေါက်သည်။

“ဒီဒီ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား ”

“ရှိုက်သံသည် ရပ်သွားကာ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ဂျေဆန်က တံခါးကို ထပ်ခေါက်ပြီး ထပ်မေးသည်။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ မလာပါနဲ့ ”

ပိတ်ထားသော တံခါးနောက်မှ ခပ်ပြတ်ပြတ် ဖြေသံ ကြားရသည်။ သို့ ရာတွင် အသံကမူ လှိုက်လှဲစွာ ခံစားနေရသည့် အသံ။

“တံခါး ဖွင့်ပေးပါ၊ ဖွင့်မပေးရင် ကျွန်တော် ချိုးဖျက် ဝင်လာမိလိမ့်မယ် ”

ကုလားထိုင်တန်း ရွှေသံ ကြားရသည်။ ထို့နောက် တံခါးသည် ခပ်ဟဟ ပွင့်လာ၏။ ဒီဒီသည် သူ့ကို အလန့်တကြားဖြင့် ကြည့်နေသည်။ စားပွဲတွင် ထိုင်၍ စာကျက်နေဟန် တူသည်။

“ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ”

“ခင်ဗျား အခန်းက ငိုသံကြားလို့၊ ခင်ဗျား တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေသလားလို့ပါ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ အိပ်ပျော်သွားပြီး ခြောက်အိပ်မက် မက်လို့ပါ။ ကျွန်တော် စာကြည့်ဦးမယ်ဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူက တံခါးကို ပိတ်သည်။ ဂျေဆန်မပြန်သေး။

“ဒီမှာ ဒီဒီ၊ စာကိုချည်းပဲ ကုန်းကျက် မနေနှင့်၊ နည်းနည်းပါးပါး အိပ်ဦးမှပေါ့၊ မအိပ်ရင် ဒုက္ခ ရောက်သွားမှာပေါ့၊ တစ်ည ဒီလောက် ကျက်ရင် တော်ပြီပေါ့”

တံခါးသည် ပြန်ပွင့်လာ၏။

“အိပ်လို့ မရဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်နှင့် ပြိုင်ဘက်တွေက ကုန်းကျက်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော်အိပ်လို့ မရဘူး၊ ဓာတုဗေဒ ၂၀ က သတ်မှာဗျာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိပ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ဗျာ၊ နေ့စမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားအိပ်မက်က ဘာတွေ မက်လို့လဲ”

“ခင်ဗျားကို ပြောရင် ယုံမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ပြောပါ ယုံပါတယ်”

ဒီဒီက အခြောက်တိုက် ရယ်သည်။

“တော်တော်တော့ ရယ်စရာကောင်းတယ်ဗျာ၊ စာမေးပွဲခန်းမှာ ကျွန်တော်ဖြေဖို့ သွားတော့ မေးခွန်း စာရွက်တွေ ဝေနေတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ မေးခွန်းတွေကို တစ်လုံးမှ

ကျွန်တော် နာမလည်ဘူးများ၊ ရယ်စရာ မကောင်းဘူးလား၊ ကဲ ခင်ဗျားလည်း အိပ်တော့၊ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မဖြစ်တော့ပါဘူး။”

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ဒီဒီသည် မနေ့ ညက အိပ်မက်အကြောင်းကို တစ်ခွန်းမှ မပြော။ သို့ရာတွင် ဂျေဆန်ကမူ ထိုအကြောင်းကို အဆောင်မှူးအား ပြောဖို့ လိုသည်ဟု ယူဆသည်။ အဆောင်မှူး ဒင်းနစ်မှာ ဆေးကျောင်းသား တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ သူ တွေ့ခဲ့သည့် အကြောင်းကို ပြောလျှင် ဒင်းနစ် နားလည်လိမ့်မည် ထင်သည်။

“ဒီမှာ ဒင်းနစ်၊ ခင်ဗျားကို အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ပြောချင်တယ်ဗျာ”

“ပြောပါ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို တိုင်ပင်ဖော် ရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်” ဟု ဆေးပါရဂူလောင်းက ပြောသည်။

“တကယ် ပြောတာပါ၊ ဒီဒီဟာ ဘာသာရပ် အားလုံးမှာ အေ မရရင် ရူးသွားလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ သူက ကျွန်တော်တို့ အသုတ် တစ်ခုလုံးမှာ ပထမ ရချင်နေတာ”

ဒင်းနစ်က ချက်စတာဖီး တစ်လိပ်ကို ဖွားနေလိုက်ကာ လေထဲတွင် အကွင်းလေးတွေ ဖြစ်အောင် မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်နေသည်။

“ဒါကတော့ သူ့ဘာသာသူ ထင်တာကိုးဗျ၊ မဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ”

“ခင်ဗျား အခန်းဖော် ဒီဒီဟာ အထက်တန်းကျောင်းမှာတုန်းကလည်း ပထမ မရခဲ့ဘူး၊ ပြီးတော့ သူ ကျောင်းက သူနှင့် လာတဲ့ အကောင် ခြောက်ယောက်ဟာလည်း အမှတ်ကောင်းတဲ့ ကောင်တွေချည်းပဲ၊ အုပ်ချုပ်ရေး ရုံးကလည်း သူ့ကို တင်းပို့ဖိုက်ပဲ ပေးထားတာ”

“ဘာဗျ”

“ဂရိတွေက လျှို့ဝှက်ထားတာနော်၊ လူတိုင်း သိခွင့်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းသားတိုင်း အတွက် နောင် သူတို့ ရနိုင်မယ့် ဂရိတွေကို ကြိုတွက်ပြီးသား”

“ကြိုတွက်ပြီးသား၊ ဟုတ်လား”

ဒင်းနစ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“သူတို့ တွက်ထားတဲ့ အတိုင်းလည်း မှန်နေတာပဲ”

“ဒါဖြင့် ဒီနှစ် အတန်းတင် စာမေးပွဲမှာ ကျွန်တော် ဘယ် ဂရိတ်နှင့်ရမယ် ဆိုတာကို ကြိုတင် သိပြီးသားပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဒါတင်မကဘူး၊ ဘယ်ဘွဲ့နှင့် အောင်မယ် ဆိုတာကိုပါ ကြိုသိပြီးသား”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ကို စောစောစီးစီး ကြိုပြောထားပါလားဗျာ၊ သိထားရင် အရမ်းကြိုးစားမနေတော့ဘူးပေါ့”

“ဒီမှာ ဂျေဆန်၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ယုံလို့ ပြောတာနော်၊ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ ပြောခွင့် မရှိဘူး၊ ခု ပြောတာက ခင်ဗျား အခန်းဖော်ကို စိတ်မပျက်အောင် အားပေးနိုင်ဖို့ ကျွန်တော် ပြောတာ သူဟာ အိုင်စတိုင်း မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို ဖျောင်းဖျနိုင်အောင် ပြောတာ”

ဂျေဆန်သည် စိတ်တိုသွား၏။

“ဒါတော့ ကျွန်တော်က စိတ်ကုဆရာမှ မဟုတ်တာပဲဗျ။ သူ့ကို ဘယ်နှယ်လုပ် ဖျောင်းဖျနိုင်မှာလဲ။ သူ့ကို ကူညီချင်တယ် ဆိုရင်လည်း ခု ကူညီလိုက်ပေါ့”

ဒင်းနစ်က စီးကရက်ကို ထပ်ဖွာသည်။

“ဒီမှာ ဂျေဆန်၊ ပြောရတာတော့ နည်းနည်း ခွကျတယ်၊ ဒီဒီ ဆိုတဲ့ ကောင် ဟားဗတ်ကို ရောက်လာတာဟာ ဘာညံ့သလဲ ဆိုတာကို သိအောင် ရောက်လာတာဗျ။ သူတင် မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ဟားဗတ်မှာ ကိုယ် ဘာတော်သလဲ ဆိုတာကို လာမရှာနင့်၊ ကိုယ် ဘာညံ့သလဲဆိုတာကိုပဲရှာ၊ ဒီအတိုင်း နှစ်ဝက်လောက်တော့ သူ့ဘာသာ သူ ထင်ချင် ထင်ပေစေပေါ့၊ သူဟာ ထိပ်ဆုံး မရောက်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုတာ နှစ်ဝက်ကျော်လို့မှ သူလက်မခံဘူး ဆိုရင်တော့ ကျောင်းဆေးရုံကို သွားပြဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို စောစောစီးစီး လာပြောလို့ ကျေးဇူးတင်တယ်၊ နောက်တစ်ခါ ဒီကောင် ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်တာ မြင်ရင် ကျွန်တော့်ကို ချက်ချင်း ပြောပါ”

“သူကတော့ အမြဲတမ်း ကြောင်နေတာပဲ” ဟု ဂျေဆန်က ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီမှာ ဂျေဆန်၊ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ဟာ ဘယ်လောက် အထိ ကြောင်မှ လက်ခံတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားမသိဘူး၊ ကျွန်တော်မြင်ဖူးတဲ့ လူကြောင်တွေနှင့်စာရင် ဒီဒီ ကြောင်တယ်ဆိုတာ အကင်းပဲ ရှိသေးတယ်”

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ မှတ်တမ်း - အောက်တိုဘာ ၁၇၊ ၁၉၅၄။

ငါဟာ စာတော်တဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်သိတယ်။ ဒါကြောင့် အပတ်စဉ် စာမေးပွဲတွေမှာ စီ အဆင့်ရပေမယ့် ငါ့အဖို့ အရေးမကြီးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါဟာ ဘောသမားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်လို့တော့ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ထင်တယ်။ ခုတော့ အထင်ကလေးတောင် ပျက်ပြယ်သွားရပြန်ပြီ။

ကျောင်းသားသစ်တွေရဲ့ ဘောလုံး အသင်းမှာ ပါတဲ့ ဘောလုံးသမား တွေဟာ နိုင်ငံတကာမှာ နာမည်ကျော်နေတဲ့ လူတွေချည်းပါကလား ငါ့မှာ ဘောလုံးကလေး တစ်ချက် ဝင်ကန်ဖို့တောင် အခွင့်အရေး မရတော့ပါကလား။

ဒါပေမဲ့ တက္ကသိုလ်မှာ ပွဲမတိုးနိုင်တဲ့ အတွက် စိတ်ဖြေနိုင်တာတစ်ခုတော့ ရှိပါသေးတယ်။ ငါ့ရဲ့ရှေ့က ကစားသွားတဲ့ လူဟာ နယ်နယ်ရရထဲက မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို တွေးလိုက်တိုင်း ငါ့စိတ် သက်သာရာ ရပါတယ်။

ထောင့်ကန်ဘောတွေကလည်း ကောင်းလိုက်တာ။ အေးလေ၊ သူက ဘုရားသခင်ဆီက တိုက်ရိုက် ဆင်းသက်လာခဲ့သူ ဖြစ်လို့ ဒီလောက် ကောင်းနေတာလားမှ မသိတာ။

ဒါပေမဲ့ ငါလည်း သူတို့လို အလယ်လူ အဖြစ် ဝင်ကစားရရင် အာဂါခန်လောက်တော့ ကစားနိုင်မှာပါ။ ပါမောက္ခ ဖင်လေကတော့ အာဂါခန်ဟာ “အဘ ဘုရားသခင်က တိုက်ရိုက် ဆင်းသက်လာတဲ့ အနွယ်တော်” တဲ့။

ငါ့ကို ကွင်းပြင် ရောက်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ သူတွေဟာ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အလယ် ရှေ့ တန်းလူ တစ်ယောက်ဆိုရင်လည်း ပါသူနဲ့ မင်းသား

တစ်ပါးတဲ့။ ပြီးတော့ တောင်အမေရိကတို့၊ ဖိလစ်ပိုင်တို့က လာတဲ့ ကျောင်းသားသစ်တွေကလည်း ဘောသမား ကောင်းတွေ။ သူတို့အားလုံး ပါလာတော့ ငါဟာ ကွင်းဘေးမှာ ထိုင်ကြည့်ရတဲ့ အဖြစ်ကို ရောက်တော့တာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ငါက သုံးမိနစ်တည်း ကစားပြလိုက်ရလို့ပါ။ နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်လောက် ကစားပြခွင့်ရရင် ငါလည်း တက္ကသိုလ်သင်းထဲကို ပါနိုင်မှာပါ။

လူသစ်တွေထဲမှာ အကောင်းဆုံး ဘောသမားကတော့ မက်ဒေါ်နယ်ပဲ။ မက်ဒေါ်နယ်က အိတ်ဖီတာကျောင်းက အောင်လာတာ။ ကျောင်းဘောလုံးသင်းမှာလည်း အသင်းခေါင်းဆောင်။ တယောထိုး ကောင်းပြီး ညဆိုရင် တယောကလေး တစ်လက်နှင့် အချိန်ကုန်တာပဲ။ ခု သူ့ကို တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူဆောင် ဖြစ်တဲ့ ရက်ကလစ်ဆောင် တီးဝိုင်းအဖွဲ့ရဲ့ တီးဝိုင်း ခေါင်းဆောင် အဖြစ် အရွေးခံရပြန်တယ်။ အင်း ငါ့မှာ သိမ်ငယ်စိတ်ကလေးနှင့် တက္ကသိုလ် ရောက်လာရတာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ။ သိမ်ငယ်စိတ် မဝင်ဘဲ တခြား ဘောလုံးသမား လူသစ်တွေလို ဆောင့်ကြွားကြွားနှင့်သာ ရောက်လာခဲ့ရင် ဘဝင်မြင့်ပြီး ဒုက္ခရောက်ဦးမှာ။

ရေဝတီ တရားဟော ဆရာက တရားပလ္လင် ရှေ့တွင် ရပ်၍ ပြော၏။ “ခု တို့များ နောက်ဆုံး ဓမ္မသီချင်း ဆိုပြီးရင် တပည့်တို့ အားလုံး ကျက်သရေခန်းထဲကိုဝင်ပြီး စပျစ်ချို၊ သစ်သီးနှင့် ပျားရည်မုန့်တို့ စားနိုင်တယ်၊ ကဲ စာမျက်နှာ တစ်ရာနှစ်ကို လှန်ပြီး စကြဝဠာ၏ အသျှင် ဆိုတဲ့ ဓမ္မ သီချင်းကို ရွတ်ဆို ပူဇော်ကြရအောင်။”

“ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီးကို ဖန်ဆင်းခြင်း မပြုမီ...

စိုးမိုး အုပ်ချုပ်တော်မူသော စကြဝဠာ၏ အသျှင်....”

တရားဟော ဆရာ ဓမ္မ သီချင်းကို ချပေးပြီးသည့်နောက် သူတို့သည် ဝတ်ပြုဆောင် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဒင်နီမှာ အော်ဂင်တီး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။



သီချင်းဆုံးသည်နှင့် ဒင်နီသည် အပေါ် အင်္ကျီကို ကောက်ယူကာ လှေကားမှ ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

ကျက်သရေခန်းထဲသို့ အသာဝင်လာကာ စားသောက်ဖွယ်တို့ တည်ခင်းထားသော စားပွဲနားသို့ ကပ်လာခဲ့၏။ စက္ကူ ပန်းကန်ပြား တစ်ချပ်ထဲသို့ ကိတ်မုန့်များကို ထည့်နေစဉ် တရားဟော ဆရာ၏ အသံကို အနောက်ဘက်ဆီမှ ကြားရသည်။

“ဒင်နီရေ၊ မင်း ခုလို လာကူတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ မအားတဲ့ အထဲက လာကူတဲ့ အတွက် အတိုင်းထက် အလွန် ဝမ်းသာပါတယ်”

“ရပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော့်အဖို့ အပန်းမကြီးပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်ဝင်စားပါတယ်။”

ဒင်နီသည် ရိုးရိုးသားသား ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ရေဝတီတို့၏ ပွဲတော်များတွင် အစားသောက်ကို အလျှံပယ် ကျွေးလေ့ရှိသည်။ ထိုပွဲတော်များသို့လာလျှင် နေ့လယ်စာ ထွက်စားရန် မလိုပေ။ ထို့ကြောင့် ရေဝတီ ပွဲတော်များ ကို သူ သဘောကျသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းကိုမူ ထုတ်ပြောခြင်း မပြု။

ယခု စနေနေ့သည် သူ့အဖို့ အလွန် အလုပ်များသည့် နေ့ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ တွင် ကွင်စီရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ဝတ်တက် လူငယ်အဖွဲ့ က ဆုတောင်းပွဲ ကျင်းပမည်။ ဒင်နီသည် သူတို့ တူရိယာ အဖွဲ့ကလေး (ဒရမ်းတီးသူ တစ်ယောက်၊ ဂစ်တာတီးသူ တစ်ယောက်နှင့် စန္ဒရားတီးသူ) ကိုငှားရန် ဘုန်းတော်ကြီးကို လျှောက်ခဲ့သည်။ ပျင်းတော့ ခပ်ပျင်းပျင်းပင်။ သို့ရာတွင် ငှားခ ခေါ်လာ ၅၀ ရမည် ဆိုတော့ တီးပျော်ပါတယ်။

ဘုရားရှိခိုးချိန် တစ်ချိန်နှင့် တစ်ချိန် ကြားထဲတွင် အချိန်ပိုရသည်။ ထိုအချိန်ပိုကလေးတွင် ကျောင်းသို့ ပြန်နေရန် အချိန်မရ။

စနေနေ့တိုင်း လုပ်နေကျ တက္ကသိုလ် ဘောလုံးပွဲတွေ ရှိနေသဖြင့် ကျောင်းတွင် ဆူညံနေကြမည်။ ထိုကြောင့် ဒင်နီသည် ဘတ်စ်ကား စီးကာ ဘော့စတန်ပြည်သူ့ စာကြည့်တိုက်သို့ လာခဲ့သည်။

သူထိုင်သည့် စားပွဲအစွန် တစ်ဖက်တွင် ဆံပင်နက်နက် ခပ်ဝဝ ကောင်မလေး တစ်ယောက် ထိုင်ပြီး မှတ်စု ကူးနေသည်။ မှတ်စု စာအုပ်တွင် ဘော့စတန် တက္ကသိုလ် ဟူသော စာတန်းများရှိထား၏။ ဤတွင် ဒင်နီသည် စကားပြောစရာ အကြောင်းရှာ၍ ရသွားသည်။

“ယူက ဘော့စတန် တက္ကသိုလ်ကလား ”

“ဟုတ်တယ် ”

“တို့က ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကပါ ”

“ထင်သားပဲ ” ဟု သူက စကားပြတ်အောင် ပြောလိုက်၏။

ဒင်နီသည် သူထင်သည့်အတိုင်း ဆုတ်ခွာလာခဲ့ရပြီး စင်ဒီမစ်၏ “ဂီတ ဗန္ဓုသာရ ကျမ်း” ကို ဆက်ဖတ်နေသည်။

စာကြည့်တိုက်ထဲမှ သူ ပြန်ထွက်လာသည့် အခါတွင်မူ အေးစိမ့်၍ မှောင်စပျိုးနေလေပြီ။ ဘော့စတန် ပန်းခြံ ကွက်လပ်ကြီးကို ဖြတ်လာသည့် အခါ၌ ဒင်နီသည် သူ ကြုံတွေ့နေရသည့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ပြဿနာကို စဉ်းစားလာခဲ့၏။

အခြားမဟုတ်။ သူတို့ ဆုတောင်းပွဲတွင် ထမင်းကျွေး၊ မကျွေးဆိုသည့် ပြဿနာပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့ကို သိပ်အားကိုးနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ နည်းနည်းပါးပါတော့ စားသွားဦးမှဟု သူ သဘောရသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သူ ပြန်မလာမီ ငါးကြော် တစ်ကောင်နှင့် မုန့် တစ်ယွက်ကို ဝင်စားခဲ့သည်။

သူတို့ပွဲတွင် ပျော်စရာ အကောင်းဆုံးမှာ ဒရမ်တီးသည့် ကောင်လေးနှင့် ဂီတာတီးသည့် ကောင်လေးမှာ သူလို ကောလိပ် ကျောင်းသားကလေးများ ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ စိတ်ပျက်စရာ အကောင်းဆုံးမှာ သူ့အဖို့မှာ တစ်ချိန်လုံး စန္ဒရား တီနေရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆွယ်တာ ကျပ်ကျပ်ကလေးတွေ ဝတ်ထားသည့် ကွင်စီ အထက်တန်း ကျောင်းသူကလေးများကို ငမ်းချိန်ပင် မရလိုက်။ သူတို့ကို နေ့စဉ် စန္ဒရား တီးပေးရသည်နှင့် အချိန်ကုန်သွားရသည်။

နောက်ဆုံးအဖွဲ့ကပွဲစည်းဝိုင်းထဲမှ ထွက်သွားသည့် အခါတွင် ဒင်နီသည် လက်တွင် ပတ်ထားသည့် နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။ ဆယ့်တစ်နာရီ ခွဲနေလေပြီ။ ကျောင်းသို့ ပြန်လျှင် လမ်းတွင် တစ်နာရီလောက် ကြာဦးမည်။ ကျောင်းစည်းကမ်းက ကိုးနာရီ မထိုးမီ ကျောင်းဝင်းထဲ ရောက်ရမည်။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အပေါ်ထပ်က ခုံတန်တွေ ကြားထဲတွင် အိပ်မည်ဟု စိတ်ကူးသေးသည်။ မဖြစ်သေး။ ကျောင်းကိုတော့ ရောက်အောင်ပြန်မှ ဖြစ်မည်။

တက္ကသိုလ် ပရိဝုဏ်ထဲသို့ သူ ပြန်ရောက်သည့်အခါ၌ ပြတင်းပေါက် အားလုံး မည်းမှောင်နေလေပြီ။ သူတို့ အဆောင်နားသို့ ရောက်လာသည့် အခါတွင် အဆောင်ရှေ့ ကျောက်တုံး လှေကားထစ်ပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်နေသည့် သူ့အခန်းဖော် ဝူကို တွေ့ရသည်။

“ဟေ့ ဒင်နီ”

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အပြင်မှာ အေးပါဘိသနင့်”

“ခွေသား ဘာနီပေါ့ကွာ၊ ဓားသိုင်း ကျင့်ချင်တယ်တဲ့၊ ဒီတော့ သမာဓိ ကောင်းကောင်းနှင့် ကစားနိုင်အောင် ငါ့ကို အပြင် အထွက်ခိုင်းတယ် ”

ဂူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီအချိန်ကြီးမှာ ဓားသိုင်း ကျင့်သတဲ့လားကွ၊ ဒီကောင် သောက်ရူး ”

“ငါ သိပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင့် လက်ထဲမှာ ဓားတစ်ချောင်း ရှိနေတော့ ငါ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ”

မောပန်းလာသမျှသည် သူ့ကို ရဲဆေး တင်ပေးလိုက်သလား မသိ။ ဒင်နီသည် ထူးထူးခြားခြား သတ္တိကောင်းလာကာ ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းရန် ဆုံးဖြတ်သည်။

“ဟေ့ကောင် ဂူ၊ လာကွာ၊ တို့ နှစ်ယောက် ဒီကောင့်ကို သွားဆုံးမမှ ဖြစ်မယ်”

“အေးကွာ မင်းရှိလို့ တော်သေးတာပေါ့၊ မင်း အရပ်က ခြောက်ပေလောက်ရှိရင် ပိုကောင်းမှာ”

“ဟေ့ကောင် ငါ့အရပ်က ခြောက်ပေကျော်တယ်ကွ ”

သူတို့ ကံကောင်းသည်။ ထိုအချိန်၌ စိတ်ရှုံးပေါက်နေသော သူရဲကောင်း ဓားသမားကြီးသည် မောပန်းသွားကာ အိပ်မောကျနေလေပြီ။ မကြာမီ ဒင်နီလည်း မောမောဖြင့် အိပ်မောကျသွားသည်။

“အမယ်၊ ရေဝတီကောင်က ဘောလုံးရိုက် မဆိုးပါဘူး၊ သိလား”

အစ်ကိုက ငယ်ငယ် ဘက်တံ ကိုင်နိုင်သည့် အရွယ်လောက်တွင် ပထမဆုံး ရိုက်ရသည့် ဘောလုံး ရိုက်ပွဲ အကြောင်းကို သူ့ အခန်းဖော်အား ပြောပြနေသည်။

“ဒီတော့ ဒီကောင်က မင်းကို နိုင်သလား”

“ကြံကြီးစည်ရာကွာ၊ ကိုယ့်ကိုတော့ ဘယ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ရိုက်ချက်ကလည်း တစ်ချက်မှ ကောင်းကောင်း မရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရိုက်တော့ ရိုက်တတ်တယ် ဆရာ၊ သိပ် အထင်သေးလို့တော့ မရဘူး။ ရေဝတီ တစ်ယောက် အနေနှင့် မပြောနှင့် သာမန် လူတစ်ယောက် အနေနှင့်ကို တော်တော် ရိုက်တတ်တဲ့ အထဲမှာ ပါတယ်”

“နေပါဦးကွ၊ မင်းက ရေဝတီတွေကို သာမန်လူ စာရင်းထဲမှာတောင် မထည့်တော့ဘူးလား” ဟု အင်ဒရူးက မေးသည်။

“ဟေ့ကောင် ကတ်သီး ကက်သပ် မမေးနှင့်ကွာ၊ ငါပြောတာက တစ်မျိုး ရေဝတီ ဆိုတဲ့ ကောင်တွေဟာ အသားမည်းတယ်၊ ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ ရန်လိုချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က ဒီလိုကောင် မဟုတ်ဘူး”

“ငါ့အဖေကတော့ ရေဝတီတွေကို အမြဲလေးစားတယ်၊ ဆရာဝန် ပြရင်တောင် ရေဝတီ ဆရာဝန်ကိုပဲ သွားပြတယ်”

“နေပါဦး၊ မင်းအဘိုကြီးက ရေဝတီတွေနှင့် ဘယ်လောက်များ ပေါင်းသင်းဖူးသလဲ”

“ဒါက တခြားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အဖေဟာ ရေဝတီတွေကို အပေါင်းအသင်း မလုပ်ဘူး ဆိုပြီး ကြဉ်တာမျိုးတော့ မရှိဘူး၊ တို့ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းကတော့ ရေဝတီဆိုရင် ကြဉ်ချင်ကြတာချည်းပဲ”

“ဒါဖြင့် မင်းတို့ ရပ်ကွက်က ဆရာဝန်ကြီးတွေ ရေဝတီပါတဲ့ ကလပ်ထဲကို မဝင်တာဟာ တမင် မဝင်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ မင်း ဆိုချင်တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့အဖေဟာ လူမျိုးရေး အစွဲအလမ်း ဆိုလို့ လုံးဝ မရှိဘူး၊ ဗရင်ဂျီတွေနှင့် ပတ်သက်လို့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ငါ့အဖေဟာ သူတော်ကောင်းလို့ ငါမပြောချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရေဝတီတို့ ဂျူးတို့ ဘာတို့ စသဖြင့် နှိမ့်ချပြီး မခေါ်ဖို့တော့ ငါ့ကို အမြဲ ဆုံးမတယ်”

“အမယ်လေး ငါတစ်သက်လုံး ခေါ်လာတာ၊ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ခုမှ ဘာဖြစ်လို့ ရေဝတီ ချစ်ကြည်ရေး တရား ဟောနေရတာလဲ ”

“ဒီမှာ သူငယ်ချင်း အထက်တန်းကျောင်းတို့ ဘယ်တို့မှာတုန်းက တို့ကျောင်းတွေမှာ ရေဝတီ မရှိဘူး။ လူမည်းလည်း မရှိဘူး၊ ဒီတော့ သူတို့အကြောင်းကို ပြောချင်သလို ပြော အကြောင်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဟားဗတ် ရောက်လာတော့ လူ အမျိုးမျိုး ရှိတယ်ကွ၊ အသွေးအရောင်လည်း အမျိုးမျိုးရှိတယ်၊ ဒီတော့ တို့ သူတို့နှင့် အတူ နေတတ်အောင် နေရမယ်”

သူ့ အခန်းဖော်များသည် တစ်ဦးကို တစ်ဦး လှည့်ကြည့်နေကြ၏။ ဒစ်ကီက

“ဟေ့ကောင်၊ တို့ကိုလာပြီး တရားတွေ ဟောမနေနှင့်၊ တို့က လူတစ်ယောက် ၀ရင် ၀တဲ့ အကြောင်း၊ ပိန်ရင်လည်း ပိန်တဲ့ အကြောင်းလောက်ကိုပဲ ပြောတာ၊ တခြား ဘာသဘောနှင့်မှ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို ဂျူးတို့ ဟက်ဘီတို့ ခေါ်ရင်လည်း အတိုကောက် ခေါ်ရတာ လွယ်လို့ ခေါ်လိုက်တာ၊ နှိမ်ချင်တဲ့ သဘောနှင့် ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မနှိမ်လို့ပေါ့ကွ၊ တို့ကျောင်း စနေနေ့ ကျောင်း ဘောလုံးပွဲ အပြီးမှာ စားဝိုင်း သောက်ဝိုင်း ကလေး တစ်ခု ချိန်းထားတယ်၊ အဲဒီမှာ ဂျေဆန်ကိုတောင် ဖိတ်ပြီးပြီ၊ ဒီတော့ တို့ကို လာပြီး တရားတွေ ဟောမနေနှင့် ”

ဒစ်ကီသည် သူ့ကို ခပ်လှောင်လှောင် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်

“ဒီတော့ ဂျူးကောင်တွေနှင့် ရောရတာ မင်းအဖို့ အရေးမကြီးဘူးဆိုရင် မင်းလည်း လာခဲ့ပေါ့”

နီဝင်ဘာလဆန်းပင် ရှိသေး၏။ သို့ရာတွင် ညနေ ခြောက်နာရီ ထိုးသည်နှင့် လေသည် အေးစိမ့်နေကာ မည်းမှောင်စ ပြုနေလေပြီ။ ဘောလုံးရိုက်ပြီး အဝတ်အစား လဲနေစဉ် လည်စည်း မတပ်ခဲ့မိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်တိုသွားသည်။ လည်စည်း ပြန်တပ်ရဦးမည်။ သည်အတိုင်းသာ သွားလျှင် ခန်းမအဝင်တွင် စောင့်နေသည့် အိုင်းရစ် ကျောင်းသား ဆာဗီးရတ်စ် ဆိုသည့် ကောင်က သူများ လည်ပင်းကို ကြည့်တတ်သည့်ကောင် ဖြစ်သည်။ သို့ဆိုလျှင် သူ့ကို အထင်သေး နေဦးတော့မည်။

ဂျေဆန်သည် အေးစိမ့်ကာ ရိုးတံကျဲကျဲ သစ်ပင်တွေ ပေါက်နေသော တက္ကသိုလ် ပရိဝုဏ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ပြီး သူ့အဆောင် အခန်းနံပါတ် အေ ၃၂ရှေ့တွင် ရပ်သည်။ ထို့နောက် အိတ်ထဲတွင် သော့ကို စမ်းရှာ၏။

တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားနေသည်ကို ဂျေဆန် သတိပြုမိသည်။ အခန်း တစ်ခုလုံး မည်းမှောင်လျက်။ ဒီဒီ အခန်းကလေး ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အခန်းတွင် အလင်းရောင် မရှိ။ နေထိုင် မကောင်းများ ဖြစ်နေသလား မသိ။ ဂျေဆန်က လေသံအုပ်အုပ်ဖြင့်

“ဟေ့ ဒီဒီ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

ဘာမျှ ဖြေသံ မကြားရ။

ဂျေဆန်သည် အဆောင် စည်းမျဉ်းကို ချိုးဖောက်ကာ ဒီဒီ အခန်းတံခါးကို အသာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ ပထမ မျက်နှာကြက်ကို သူ မော့ကြည့်မိသည်။ မျက်နှာကြက်ပေါ်တွင် လျှပ်စစ်ကြိုးတွေ ပြတ်လျက်။ ထို့နောက် ကြမ်းပြင်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ကြမ်းပြင် ပေါ်တွင် ဒီဒီ ပုံလျက်သား လဲကျလျက်။

ဂျေဆန်သည် အကြီးအကျယ် လန့်သွားသည်။

ဒီဒီ ဆိုတဲ့ကောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသွားပြီ။ အနီးတွင် ဒူးထောက် ထိုက်လိုက်ပြီး ဒီဒီကို ပွေ့ထူလိုက်သည်။ သည်းသံသဲ့သဲ့လို အသံမျိုး ကြားလိုက်ရ၏။ ဂျေဆန်သည် စိတ်ကို ထိန်းကာ ရဲကို ခေါ်ရန် စိတ်ကူးရသည်။ သို့ရာတွင် အချိန်မီတော့မည် မထင်။

ဂျေဆန်သည် တက္ကသိုလ် ပရိဝုဏ် အပြင်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့ကာ တက္ကစီ တစ်စီးကို ခေါ်ပြီးနောက် ဒီဒီကို ဆေးရုံသို့ တင်လာခဲ့သည်။

“ခဏနေရင် ကောင်းသွားမှာပါ။ မင်းတို့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းဆောင်တွေမှာ တပ်ထားတဲ့ မီးသီးတပ်တဲ့ အပေါက်တွေက လူတစ်ကိုယ် အလေးချိန်ကို မခံနိုင်ပါဘူးကွ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတယ်လို့ ထင်သလဲ”

တာဝန်ကျ ဆရာဝန်က မေးလေသည်။

“ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး ဆရာ”

ဂျေဆန်သည် သူ မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် အကြောက် မပြေနိုင်သေး။

“ဒီကောင်က စာမေးပွဲမှာ ဂရိတ်ကောင်းကောင်း ရချင်တယ် ဆရာ၊ ဒီတင် နင်းကန် ဖိကြိုးစားတာ”

အဆောင်ဆေးမှူး ဒင်းနစ် လင်ဒန်က ပြောသည်။

“သူ့ကို ကြည့်ရတာ ထူးထူးခြားခြား မသင်္ကာစရာတို့ ဘာတို့ကော မတွေ့ဘူးလား ”

ဂျေဆန်က အဆောင်မှူးကို လှမ်းကြည့်သည်။ အဆောင်မှူးက



“ထူးထူးခြားခြားတော့ မတွေ့ရဘူး ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ခက်သားပဲ ဆရာ၊ ကြက်ဥတွေ အများကြီးထဲမှာ ဘယ်ကြက်ဥ ကွဲသလဲ မကွဲဘူးလဲ ဆိုတာကို အကဲခတ်ရတာ ခက်သလိုပေါ့၊ ကျောင်းသားသစ်တွေ ရောက်စ ဆိုတော့ အကဲ ခတ်ရတာ အခက်သားပဲ”

ဆရာဝန်နှင့် ဆေးမှူးသည် လူနာအကြောင်း ပြောနေကြ၏။ ဂျေဆန်က ဘာမျှမပြော။ သူ့ ဖိနပ်ကို သူ စိုက်ကြည့်နေသည်။

နောက် ဆယ်မိနစ်ခန့် အကြာတွင် ဂျေဆန်နှင့် ဆေးမှူးသည် ဆေးရုံမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုအခါကျမှ သူ့တွင် အပေါ်အကျိုလည်း မပါ၊ လက်အိတ်လည်း မပါလာကြောင်း သူ သတိထားမိသည်။ သူ့တွင် ထူထူထဲထဲ ဆို၍ ဘာမျှမပါ။ စောစောက ဇောကြောင့် အအေးဒဏ်ကို သတိမထားမိခဲ့။ ယခုမူ ခိုက်ခိုက် တုန်နေလေပြီ။

“ငါနှင့် လိုက်ခဲ့လေ” ဟု ဆေးမှူးက ခေါ်သည်။

“နေပါစေ ဆရာ ရပါတယ်”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ၊ လမ်းလျှောက်ပြန်ရင် အအေးမိလို့ သေသွားမှာပေါ့၊ လာ ကားပေါ်တက်”

လမ်းတွင် ဆေးမှူးက ကားမောင်းလာရင်း ပြောသည်။

“ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ဆိုတာ ဒါပဲကွ၊ မင်းအဖို့ နစ်မလား၊ ကူးမလား၊ ဒီနှစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာတို့က ကမ်းစောင့် အသက်ကယ် သမားတွေ ဖြစ်ရမှာပေါ့ ဆရာ”

နောက် လမ်းဆုံ မီးပွိုင့် တစ်ခု အရောက်တွင် ဂျေဆန်သည် ဆရာ ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ စိတ်ဆိုးနေသဖြင့် အပြင်ဘက်က အအေးဒဏ်ကိုပင် သတိမထားမိ။ တက္ကသိုလ် ပရိဝုဏ်ထဲသို့ သူ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အယ်လဆီ၏ ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်သည့် အခါတွင် ညစာ မစားရသေး။ သည့်အတွက် အမဲကင်နှစ်ပွဲ ဝင်စားသည်။ ထို့နောက် ကရိုနင်၏ ပျော်ပွဲစားရုံ ဘက်သို့ ထွက်လာကာ သစ်သားရုံကလေးများ အထဲတွင် သောက်နေကြသော ဝိုင်းများထဲတွင် အသိအကျွမ်း လိုက်ရှာသည်။ အသိတွေ့လျှင် သည်နေ့ည စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် မူးအောင် သောက်ပစ် လိုက်မည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် သူ့ အခန်းတံခါးကို ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်သံကြောင့် ဂျေဆန် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ နဂိုက ခေါင်းကိုက်ရသည့် အထဲတွင် တံခါး ခေါက်သံကြောင့် ပို၍ ခေါင်းကိုက်ရ၏။ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် တံခါးဆီသို့ ထလာခဲ့သည့် အခါတွင်မှ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် မနေ့ညက အဝတ်အစားအတိုင်း ရှိနေကြောင်းကို သူ သတိပြုမိသည်။ သူ့စိတ်သည်လည်း တွန့်ကြေနေသည်။ သူ့ အဝတ်အစားနှင့် သူ့စိတ်သည် တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်နေ၏။ အခန်းတံခါးကို သူ ဖွင့်သည်။ ခေါင်းပေါ်တွင် ဦးထုပ် ဖျော့ စိမ်းစိမ်းကလေးကို ဆောင်းထားသည့် သက်လတ်ပိုင်း ခပ်ဝဝ မိန်းမကြီး တစ်ယောက် တံခါးဝတွင် မားမားကြီး ရပ်နေသည်။

“မင်း ငါ့သားကို ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲဟင် ”

“ဪ... အဒေါ်က ဒီဒီရဲ့ အမေလား ခင်ဗျာ”

“တော်ပါပေတယ်ကွယ်၊ ငါ အခု သူ့အဝတ်အစားတွေကို လာယူတာ”

“အထဲကို ဝင်ပါဦး အဒေါ်” ဟု ဂျေဆန်က ခေါ်သည်။

“အပြင်မှာ အေးလိုက်တာ၊ သွေးတွေတောင် ခဲမလား အောက်မေ့ရတယ်” အမျိုးသမီးကြီးက အခန်းထဲသို့ ဝင်လာရင်း သိမ်းငှက် မျက်လုံးမျိုးဖြင့် အခန်းကို အကဲခတ်၏။

“မင်းတို့ အခန်းကိုကြည့်ရတာလည်း ဝက်သိုက် ကျနေတာပဲ၊ အခန်းကိုကော ဘယ်သူ ရှင်းသလဲ”

“သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရင်း ကျောင်းတက်နေတဲ့ ကျောင်းသား တစ်ယောက်က တစ်ပတ်တစ်ခါ လာပြီး ရှင်းပါတယ်၊ အဝတ်တွေကိုလည်း သူပဲ လျှော်ပေးပါတယ်”

“အင်း ငါ့သား နေထိုင်မကောင်းတာ ဘာမှ အံ့ဩစရာ မရှိပါဘူး၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ အဝတ်ညစ်တွေကလည်း တစ်ခန်းလုံး ပွနေတာပဲ၊ ဘယ်သူ့ အဝတ်ညစ်တွေလဲ၊ အဝတ်ညစ်တွေမှာ ရောဂါပိုးတွေ ပြည့်နေမှာပေါ့”

“ဒီဒီရဲ့ အဝတ်တွေပါ အဒေါ်”

“ကြည့်စမ်းပါဦးကွယ်၊ ငါ့သား အဝတ်တွေကို ဒီလိုပဲ မင်း လျှောက်ပစ်ထားရသလား၊ မင်းတို့ လူချမ်းသာ သားတွေက ဒီလိုပဲလား”

“ကျွန်တော် ပစ်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး အဒေါ်၊ သူ့ဘာသာသူ ပစ်ထားတာပါ၊ ထိုင်ပါဦး အဒေါ်၊ ပင်ပန်းလှရောပေါ့”

“ပင်ပန်းရုံတင် မဟုတ်ဘူးကွ၊ သေချင်စေ နံနေပြီ၊ ငါ့ အသက်အရွယ်ကြီးနှင့် တစ်ညလုံး ရထားစီး လိုက်လာရတာကို ကြည့်ပေတော့၊ ကဲပါကွယ် မထိုင်တော့ပါဘူး၊ ငါ့သားကို မင်း ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ၊ အဲဒါပဲ သိချင်တယ်” ဂျေဆန် သက်ပြင်း ချလိုက်သည်။

“ဒီမှာ အဒေါ်၊ ဆေးရုံက အဒေါ်ကို ဘာတွေများ ပြောလွှတ်လိုက် သလဲ”

“သိပ် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတယ်တဲ့၊ သူ့ကို အထူးကု ဆေးရုံကို ပို့ရမယ်တဲ့၊ စိတ်ကုဆေးရုံတဲ့”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး အဒေါ်၊ ဒီမှာက ဖိအားက သိပ်ပြင်းတယ် အဒေါ်၊ ဖိအားဆိုတာ ဂရိတ်ရဖို့ အပြိုင်အဆိုင် ကြိုးစားကြရတာကို ပြောတာပါ”

“ငါ့သားက အမြဲ ဂရိတ်ကောင်းကောင်း ရတယ်၊ စာကျက်လိုက်တာကလည်း နေ့ရော ညရော ကျက်တာပဲ၊ အခု ကျောင်းမှာ မင်းတို့နှင့် လာနေတော့မှ အားပြတ်သွားသလို ဖြန်းစားကြီး ဖြစ်သွားရတာ၊ မင်းတို့ ဘယ်လိုများ လုပ်လိုက်ကြသလဲကွယ်”

“ဒီမှာ အဒေါ်၊ ကျွန်တော် ပြောတာကို ယုံပါ၊ အဒေါ်သားကို ဘယ်သူကမှ ဘာမှ မလုပ်ရပါဘူး၊ သူ့ဘာသာသူ အတော်ဆုံး ထိပ်ဆုံး ဖြစ်အောင် ဆိုပြီး ကြိုးစားရင်း ဖြစ်သွားတာပဲ”

“ကြိုးစားတော့ကော ဒီလို ဘာလို့ ဖြစ်ရမှာလဲကွယ်၊ သူ့ကို အတော်ဆုံး ဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့ အဒေါ် ကိုယ်တိုင် လေ့ကျင့်ပေးထားတဲ့ဟာပါ” ဂျေဆန်သည် သူ့အခန်းဖော် အတွက် စိတ်မကောင်း။ သို့ရာတွင် သူ့ အမေကြီးက သူ့ကို အပြစ်တင် နေလေပြီ။ မဆီမဆိုင် အပြစ်တင်ခံရသည်မျိုးကို သူ မခံနိုင်။ အဘွားကြီးသည် ဘာမပြော ညာမပြောဖြင့် ဆိုဖာပေါ်တွင် ပစ်ထိုင်ချ လိုက်ကာ တအိအိသိုနေ၏။

“ငါ သေချင်တယ်၊ တစ်သက်လုံး သူ့ကို ပညာသင်ပေးခဲ့ရတာ၊ အနစ်နာခံပြီး သူ့ကို လူဖြစ်အောင် မွေးခဲ့ရတာ”

“ဒီမှာ အဒေါ်၊ ဒီဒီ ဆေးရုံတက်မယ် ဆိုရင် အဝတ်အစားတွေ လိုမှာပဲ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် ကူပြီး ထုပ်ပိုးပေးလိုက်မယ်” အဘွားကြီးသည် သူ့ ကို အားကိုးရာမဲ့စွာ ကြည့်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူငယ်ရယ်၊ အဒေါ် ပြောမိ ဆိုမိတာကို စိတ်မရှိပါနှင့်၊ အဒေါ် စိတ်ထိခိုက်လွန်းလို့ ပြောမိတာပါ။ ညကလည်း တစ်ညလုံး ရထားပေါ်မှာ အိပ်ရေးပျက်လာတာ” အဘွားကြီးသည် လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်ကာ အိတ်ထဲမှ စိုစွတ်နေသော လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ပြီး မျက်ရည်သုတ်နေသည်။

“ကဲ အဒေါ်၊ ခဏ နားပါဦး၊ ကျွန်တော် ကော်ဖီ ဖျော်လိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးတော့ အဒေါ်ကို လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်၊ သူက ဘယ်ဆေးရုံမှာလဲ”

“မသိပါဘူးကွယ်၊ မက်ဆာချူးဆက် စိတ်ကု ဆေးရုံ ဆိုလား ဘာလား” အဘွားကြီး ငိုရင် တစ်လုံးချင်း ပြောနေသည်။ ဂျေဆန်သည် သေတ္တာ တစ်လုံးကို ဖွင့်ကာ လိုမည်ထင်သည့် အဝတ်အစားများကို သေတ္တာထဲသို့ ထည့်ပေးနေ၏။ ဆေးရုံးတွင် အပေါ်အင်္ကျီတို့၊ လည်စည်းတို့ လိုချင်မှ လိုမည်။

“သူ့စာအုပ်တွေကော ”

“လောလောဆယ် ဒီစာအုပ်တွေကို သူ ဖတ်နိုင်ဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး အဒေါ်၊ ကျွန်တော် သိမ်းထားလိုက်မယ်၊ လိုတော့ သွားပို့ပေးတာပေါ့”

“မောင်မင်းကြီးသား ကျေးဇူးကြီးပါပေတယ်တော်” ဟု ဆိုကာ အဘွားကြီးသည် နှပ်ညှစ်နေသည်။ အဝတ်အစားများကို သေတ္တာထဲသို့ ထည့်ပြီးနောက် ဘာကျန်လဲဟု အခန်း ပတ်ပတ်လည်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသည့်ပစ္စည်း တစ်ခုကို သွားတွေလိုက်၏။ သူထင်သည့် အတိုင်း ဂြိုဟ်မွှေသည့်ပစ္စည်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဟုတ်သည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ဒီဒီ၏ ဓာတုဗေဒ ၂၀ စာအုပ်၊ ဒီဒီသည် သူ ထင်ခဲ့သည့် အတိုင်း ထို ဘာသာရပ် တွင် အမှတ်ကလေး နည်းနည်းသာရခဲ့သည်။ ဂရိတ် ဘီ အနုတ်။ ဂျေဆန် သည် ဓာတုဗေဒ စာအုပ်ကို ကောက်ပြီး အိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်၏။

“အဒေါ်၊ ဒီမှာ စောင့်နေဦးနော်၊ ကျွန်တော် ကားသွားယူချေဦးမယ်”

“အဒေါ်ကြောင့် အတန်းတွေ ဘာတွေ ပျက်ကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့ကွယ်” ဟု အဘွားကြီးက လေချိုကလေးဖြင့် ပြောသည်။

“ရပါတယ် အဒေါ်၊ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းအတွက် လုပ်ပေးရမှာပေါ့၊ ဒီကောင်က သိပ်သဘောကောင်းတဲ့ ကောင်” အဘွားကြီးသည် ဂျေဆန်ကိုကြည့်နေ၏။

“မိကောင်းဖခင်သား ပီသပါပေတယ်ကွယ်၊ ဒီလို သားမျိုး အတွက် ဂုဏ်ယူထိုက်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဒေါ်”

ဂျေဆန်က သူနားသို့ ကပ်၍ တိုးတိုးပြောသည်။ ထို့နောက် အပြင်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့၏။ သူ့ ရင်ထဲ လေးလံလျက်။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း - နိုဝင်ဘာ ၄၊ ၁၉၅၄။

အထက်တန်းကျောင်းသား မဟုတ်တော့ဘဲ အိမ်နှင့်ခွဲပြီး နေရတဲ့ အရသာကတော့ ကိုယ် မအိပ်ချင်ရင် တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ နေလိုရတဲ့ အရသာပဲ။ တစ်ခါတလေမှာ အရေးကြီးလို့ တစ်ညလုံး မအိပ်ဖြစ်ဘူး။ မနက်ဖြန် စာတမ်းတို့ ဘာတို့ တင်ရတော့မယ် ဆိုရင် တစ်ညလုံး အချိန်ကုန်တော့တာပဲ။

မိုက်ကယ် ဆိုတဲ့ကောင်က ဒီလိုနည်းတွေတော့ တတ်တယ်။ ည ခုနစ်နာရီလောက် ကတည်းက မှတ်စု စာရွက်တွေ တစ်ထပ်ကြီးနှင့် လက်နှိပ်စက်ကလေး တစ်လုံးနှင့် တစ်ညလုံး ထိုင်တော့တာပဲ။ ည သန်းခေါင်လောက် ဆိုရင် စာတမ်း အကြမ်း ရေးပြီးသွားပြီ။ သန်းခေါင်ကျော်တော့ ဟိုဖြည့် ဒီဖြည့် ဟိုဖျက် ဒီဖျက်နှင့် အချိန်ကုန်တာပါပဲ။ တစ်ညလုံး ကော်ဖီ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် သောက်ပြီး ရေးတော့တာပဲ။ မနက်လင်းတော့ မနက်စာစား။ ကြက်ဥ ဆယ်လုံးလောက်နှင့် ဝက်ပေါင် ခြောက်တွေ အတင်းသွတ်။ (ဒီကောင်က လေ့လျော်သင်း ခေါင်းဆောင် မဟုတ်လား။) ပြီးတာနှင့် စာတမ်းကို ဘေးချပြီး တစ်နေ့လုံး အိပ်တော့တာပဲ။ ညနေပိုင်းကျတော့ ဘုတ်ကလပ်ကို ထွက်သွားတယ်။

မနေ့ညတုန်းကတော့ အိပ်လည်း မအိပ်ဖြစ်ဘူး။ စာလည်း မကျက်ဖြစ်ဘူး။ ဘယ် ကျယ်နိုင်ပါ့မလဲ။ လွှတ်တော် ရွေးကောက်ပွဲ အနိုင်အရှုံး ကြေညာတဲ့ ညကိုး။ နိုင်ငံရေးကို စိတ်ဝင်စားလှလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေတဲ့ညမှာ ငါလည်း ဘယ်အိပ်လို့ရပါ့မလဲ။

ထုံးစံအတိုင်း တို့ကျောင်းက ထုတ်တဲ့ မရန်းရောင် သတင်းစာက အမတ်တွေ ဖြစ်သွားတဲ့ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းထွက်တွေ အကြောင်းကို ရေးထားတယ်။

အမတ်တွေထဲမှာ တို့ တက္ကသိုလ်က ထွက်သွားတဲ့ ကျောင်းသားဟောင်း သုံးဆယ့် ငါးယောက် ရှိတယ်။ အထက်လွှတ်တော် အမတ်တွေထဲမှာ လေးယောက် ပါတယ်။ အခုဆိုရင် အထက်လွှတ်တော်ထဲမှာရော အောက်လွှတ်တော်မှာရော တို့ကျောင်းထွက်တွေ တော်တော်များနေပြီ။ သိပ်များလို့ ခေါင်းရှုပ်လာရင် အထက်လွှတ်တော် ခန်းမထဲမှာ ကနေဒီနှင့် အတူ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ဘောလုံး အသင်း သီချင်းတွေကို ဆိုနိုင်ပြီပေါ့။

ထမင်းစားခန်းထဲမှာ မနက်စာ စားရင်း မရန်းရောင် သတင်းစာကို ဖတ်နေရင်း အတွေး တစ်ခု ငါ့ ခေါင်းထဲကို ဝင်လာတယ်။ ငါနှင့် စားပွဲချင်းကပ်မှာ ထမင်းစားနေတဲ့ ကောင်ဟာ တစ်နေ့မှာ အထက်လွှတ်တော် အမတ် မဖြစ်ဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်မှာလဲ။ သမ္မတ မဖြစ်ဘူးလို့ကော ဘယ်သူ ပြောနိုင်မှာလဲ။ သမ္မတ ရုစဘွဲ့ဟာ တက္ကသိုလ်တုန်းက မထင်မရှား ခပ်ကုပ်ကုပ်ပဲတဲ့။ အဖေက ပြောဖူးတယ်။

ခု တို့ ဒီနှစ်ရောက်တဲ့ ကျောင်းသားသစ်တွေဟာလည်း သူလို ကိုယ်လိုတွေပါပဲလို့ ထင်ရတယ်။ အရှားပါဆုံး အလှဆုံး လိပ်ပြာ တစ်ကောင်ရဖို့ အတွက် အချိန် အတော်ကြာကြာ ရွေးယူရတာပဲ။ ဘယ်မှာ ချက်ချင်း တွေ့နိုင်ပါ့မလဲ။

တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်လေ။ ငါကတော့ ငါ့ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မယ့်ကောင် မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်သက်လုံး ပေါက်ဖတ် ဘဝနှင့် ကျေနပ်ရမယ့် သူပါ။

“မရန်းရောင်” သတင်းစာမှ ကောက်နုတ်ချက်

တက္ကသိုလ်သစ်လွင် ဘောလုံးရိုက်သင်းကို

ဂီးလ်ဗတ်က ခေါင်းဆောင်မည်။ ။ ယခုနှစ် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် သစ်လွင်များ၏ ဘောလုံးရိုက်သင်းကို စထရောက် ကျောင်းဆောင်မှ ဂျေဆန် ဂီးလ်ဗတ် ခေါင်းဆောင် မည်ဟု သိရ၏။ ဂီးလ်ဗတ်သည် လောင်းအိုင်းလင်းနယ် ဆိုင်ယိုးဆက်မှ ဖြစ်ပြီး



၁၉၅၈ခုနှစ်တွင် ဆင်းမည့် ကျောင်းသား ဖြစ်၏။ ဂီးလ်ဗတ်သည် ဟော်ကင်း ကျောင်းထွက် ဖြစ်ပြီး

အထက်တန်းကျောင်းတွင် ရှိစဉ်က ထိုကျောင်း ဘောရိုက်သင်းနှင့် တင်းနစ်အသင်းတို့ကို ခေါင်းဆောင်ခဲ့ပြီး ယခု အချိန် အထိ တစ်ပွဲမှ မရှုံးဖူးသေးဟု သိရ၏။ အရှေ့ပိုင်း ပြည်နယ်များတွင် ဂျူနီယာတန်းမှ တင်းနစ် ကစားခဲ့ရာ နံပါတ် ခုနှစ် စွဲခဲ့သူလည်း ဖြစ်၏။

“ဟေ့ ဂျေဆန်၊ မင်းကို ဆုပေးဖို့တောင် ကောင်းနေပြီ၊ မင်းသာ မြန်မြန် စိတ်ကူး မရရင် ဒီဒီ ဆိုတဲ့ကောင် သေမှာ”

ဒီဒီ ကြိုးဆွဲချ သေရန်ကြံစဉ်က သူက ရှေးဦး သူနာပြု အတတ်ဖြင့် ကုသခဲ့ခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ စိတ်ကူးရကာ မြန်မြန် ဆေရုံ ပို့နိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း မသေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဆောင်မှူးက ထိုအကြောင်းကို မကြာခဏ သူ့ကို ထုတ်ပြောတတ်သည်။

“ခု မင်းနှင့် အခန်းဖော်သစ် တစ်ယောက်ကိုတော့ ငါ ရွေးလိုက်ပြန်ပြီကွ၊ အဆောင်မှူးတွေ အစည်းအဝေးမှာ ငါ သေသေချာချာ ရွေးလာခဲ့တာပါ၊ မင်းလိုကောင်နှင့် နေရရင် နောက်လူသစ်လည်း စိတ်ချရတာပေါ့ကွာ”

“ဒါတော့ ဘယ်တရားမလဲ ဆရာ၊ နောက်တစ်ယောက် ကျတော့လည်း ကျွန်တော် သူနာပြုရဦးမှာလား၊ စိတ်မှန်တဲ့ လူကို ဆရာတို့ ရှာလို့ မရတော့ဘူးလား”

“ဟေ့ကောင် စကားမများနှင့်၊ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်မှာ စိတ်မှန်တဲ့ လူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း လက်ခံရတာပေါ့ ဆရာ၊ နေ့စမ်းပါဦး သူကကော ဘာပြဿနာ ရှိလို့လဲ”

“အင်း၊ သူကတော့ ဒီဒီလို မဟုတ်ဘူးကွ၊ နည်းနည်း ကြမ်းချင်တယ်”

“ဟာ ဒီလိုဆိုရင်တော့ ရတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်က လက်ဝှေ့သင်တန်း ဆင်းထားတော့ အတော်ပဲ”

ဆရာက ချောင်းတစ်ချက်ဆိုးသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူက လက်ဝှေ့ မထိုးတတ်ဘူးကွ၊ ဓားသိုင်းပဲ ကစားတာ”

“သူက ဘယ်ကလဲဆရာ၊ အလယ်ခေတ်က လူသားလား”

“တကယ် ပြောတာကွ၊ ဒီကောင်က ဓားသိုင်း ကစားရာမှာတော့ ဟော့ရှေ့၊ သူ့အကြောင်းတောင် မရန်းရောင်ထဲမှာ ပါပြီးပြီ၊ အထူးသဖြင့် ဒီကောင်က ဓားလွတ်ကို သိပ်နိုင်တယ်၊ သူ့နာမည်က ဘာနီ အက်ကာမင်တဲ့ ”

“ဟန်ကျတာပေါ့ ဆရာ၊ ဒီကောင် ဘယ်သူ့ကို သတ်ပြီးခဲ့ပြီတဲ့လဲ”

“အင်း ဘယ်သူ့ကိုမှတော့ မသတ်ရသေးပါဘူးကွာ၊ ဒီကောင်က ဟိုလင်ဝါသီ ဆောင်မှာ နေတယ်၊ သူနှင့် အခန်းဖော်က ဝူဆိုတဲ့ တရုတ်ကလေး၊ သူတို့ နှစ်ယောက် အငြင်းအခုံ ဖြစ်တိုင်း ဘာနီက ဓားကြီး ထုတ်ထုတ်လာပြီး ကြိမ်းနေလို့၊ တရုတ်ကလေးက သိပ်ကြောက်နေတော့ ဆေးရုံက သူ့ကို အိပ်ဆေးတွေ ပေးပေးနေရတယ်၊ ဒီတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အတူတူထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူးလေ ”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျွန်တော့်အခန်းကို တရုတ်ကလေးကို ပြောင်းပေးလိုက်ပါလား ဆရာ၊ တရုတ်ကလေး ဆိုရင် ကျွန်တော့်အဖို့ ကောင်းတာပေါ့”

“သူပြောင်းလို့တော့လည်း မဖြစ်သေးဘူးကွ၊ သူက တခြားအခန်းဖော် တစ်ယောက်နှင့် ပြေလည်နေတယ်၊ အဲဒီကောင်က ဂီတသမား၊ ဒီတော့ အဆင်မပြေတဲ့ တစ်ယောက်ကိုပဲ ခွဲထုတ်ရမှာ၊ ပြီးတော့ မင်းနှင့် တွေ့ရင် ဘာနီလိုကောင်ကိုလည်း သင်ခန်းစာလေး ဘာလေး ပေးနိုင်မယ်လို့ ထင်တယ်လေ ”

“ဒီမှာ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဒီကိုလာတာ စာသင်ဖို့လာတာ၊ အိုဗီနွယ် ရိပ်သာက လူမှိုက်တွေကို သင်တန်းပေးဖို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး ”

“လုပ်ပါကွာ မင်း ဒီကောင်ကို ကြောင်ကလေး ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးလိုက်စမ်းပါ၊ ဒီလို လုပ်ပေးနိုင်ရင် ကျောင်းစာရင်းမှာလည်း နာမည်ကောင်းထွက်မှာပါ ”

“ဆရာကတော့ ရက်စက်တယ်ဗျာ ”

ဂျေဆန် သည်မျှသာ ပြောနိုင်သည်။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ်မှတ်မ်း - ဇန်နဝါရီ ၁၆၊ ၁၉၅၅။

မနေ့က နှစ်ဝက်ကြို ညစာစားပွဲ လုပ်တယ်။ ဂျေဆန်ကြီး ပြောတာကို နားထောင်ပြီး တို့တစ်တွေ ရယ်လိုက်ရတာ။ ကောလိပ်တွေက ချောပေ့ လှပေ့ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတွေကိုချည်း ရွေးဖိတ်ကြတယ်။ (နယူဝဲ ဆိုတဲ့ ကောင်ကတော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို အဆောင် ပြန်ပို့ရင်း သူ စွံခဲ့တယ်လို့ ကြားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင် သက်သက် ကြွားတာပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ သက်သေ မပြနိုင်ရင် တို့က ဘယ်ယုံမှာလဲ။ )

ဂျေဆန်ကြီး လာရင် တော်တော်ပျော်ရတယ်။ ဒီကောင်ကြီးက ရုပ်ကလည်း ဖြောင့်တယ်။ ဒီကောင်လာပြီ ဆိုရင် ကိုယ့်အတွဲကိုတောင် သူ့ဘက်ကို ယိုင်ယိုင်သွားလို့ မနည်း ထိန်းထားရတယ်။ သူ လေရပြီး သူ့ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြတော့ တို့တစ်တွေ ရယ်လိုက်ရတာ။ အူကို နှိပ်နေရတယ်။ သူ့မှာ အခန်းဖော် အသစ် တစ်ယောက် ရောက်နေတယ်တဲ့။ (တခြား အခန်းဖော် ဘာဖြစ်သွားတယ် ဆိုတာကိုတော့ မပြောပြဘူး။) ခု နောက်ရောက်လာတဲ့ အခန်းဖော် အသစ်က ခပ်ရှူးရှူး၊ ခပ်ကြောင်ကြောင်တဲ့။

အဲဒီညက သူကလည်း အိပ်မယ်လုပ်ရော အခန်းဖော်သစ်က ဓါးကြီး ဆွဲထုတ်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှာ အဲရိုးဖလင်းလို ဓားကြီး တရမ်းရမ်းနှင့် လုပ်နေသတဲ့။

တစ်ပတ်လောက်လည်း ကြားရော ဧည့်ခန်းထဲက ဆိုဖာတွေကို ဒီကောင်က ဓားနှင့် လျှောက်ခုတ်ထားတာ တစ်လုံးမှ အကောင်း မကျန်တော့ဘူးတဲ့။ ပြီးတော့ အခန်းထဲမှာလည်း အော်ဟစ် ဆူညံနေသတဲ့။ ဆိုဖာကြီးကို ဓါးနှင့် တစ်ချက်ခုတ်လို့ အနိုင်ရတိုင်း သတ်ကွ၊ သတ်၊ သတ်လို့ အော်သတဲ့။ ဆိုဖာကြီးကိုတော့ အနိုင်ရမှာပေါ့။ ဆိုဖာကြီးက ဘာပြန်လုပ်နိုင်တာ မှတ်လို့။ ဂျေဆန်ကြီးလည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိလို့ အသာပဲ ကုပ်နေရသတဲ့။

မနေ့ညကတော့ သူတို့ နှစ်ယောက် စာရင်းရှင်းကြသတဲ့။ ဂျေဆန်က တင်းနစ်ရိုက်တံ တစ်ချောင်း ကိုင်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ဆိုဖာတွေကို ခါးနှင့် လျှောက်ခုတ်နေတာလဲလို့ မေးတယ်။ ဒီတော့ အခန်းဖော်သစ်က ဓားသိုင်း လေ့ကျင့်နေတာတဲ့။ ယေးလ် တက္ကသိုလ်နှင့် ခါးသိုင်း ကစားပွဲ အတွက် လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေတာတဲ့။

ကောင်းပြီ ဒီလောက် ကျင့်ချင်ရင်လည်း သူနှင့် ပြိုင်ကျင့်ရအောင်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အသေချရမယ်လို့ ဂျေဆန်က ပြောတယ်။ အခန်းဖော်က ဂျေဆန် သက်သက် ကြွေးနေတာလို့ ထင်သတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဂျေဆန်က ကျန်နေသေးတဲ့ ဆိုဖာ အစုတ်တွေကို တင်းနစ် ရိုက်တံနှင့် အကုန် ရိုက်ချိုး ဖျက်ပစ်လိုက်တော့ ဒီကောင် နည်းနည်း ဖြိုသွားတယ်တဲ့။ ပြီးတော့မှ ဂျေဆန်က သူ့ကို အနိုင် သတ်နိုင်ရင် သတ်၊ မသတ်နိုင်ရင် ဒီဆိုဖာတွေလို စုတ်ပြတ်သွားအောင် ဆော်မယ်လို့ ပြောတယ်။

ဒီတင် အခန်းဖော်သစ်ဟာ အဲဒီနောက် ငြိမ်သွားရုံတင် မကဘူး၊ နောက် တစ်နေ့ကျတော့ သူ ပိုက်ဆံနှင့် ဆိုဖာ အသစ်တွေ သွားဝယ်လာတယ်။

အဲဒီနောက်ကစပြီး ဂျေဆန်ရဲ့ အခန်းမှာ ငြိမ်သွားတော့တယ်။ ငြိမ်သွားတာမှ ချွတ်ချွတ်သံတောင် မကြားရဘူး။ ငနဲက ဂျေဆန်ကိုလည်း စကားဟဟတောင် မပြောရဲဘူးတဲ့။

သူ့ဘိုးဘေးများကဲ့သို့ ဆိုကရေးတီး လင်းဗရိစ်သည်လည်း အလွန် စည်းစနစ် ကြီးသူ ဖြစ်သည်။ စာမေးပွဲတွေ ရှိသည့်တိုင် သူ့သား ဖြစ်သူ သီယိုကို စားပွဲထိုး အလုပ်မှ ခွင့်ပေးခြင်း မရှိ။ သီယိုသည် ခါတိုင်းလိုပင် မာရသွန် ပျော်ပွဲစားရုံသို့ အလုပ် ဆင်းရသည်။ တက္ကသိုလ် အဓိပတိ ဒေါက်တာ ပူဆေက ပညာရေး လွတ်လပ်ခွင့်နှင့် ပတ်သက်၍ မိန့်ခွန်း ပြောကြားသည့် စက်တင်ဘာ တစ်ညနေခင်းကလည်း သီယိုသည် အခြားသော အတန်းသားများနှင့် အတူ အဓိပတိ မိန့်ခွန်းကို နားထောင်ခွင့် မရ။

ထို့ကြောင့် သစ်လွင်များ၏ ညစာ စားပွဲကို ကြေညာသည့်အခါတွင် သီယိုသည် ထိုညစာ စားပွဲသို့ တက်ခွင့်ပြုရန် အဖေ့ကို ပြောသည်။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်သား၏ ဘဝတွင် ထိုညစာ စားပွဲသည် တစ်ကြိမ်သာရှိသည် မဟုတ်လား။ သို့ရာတွင် အဖေက ခွင့်မပြု။

ဤတွင် အမေက သူ့ဘက်က ထောက်ခံသည်။

“ကလေးမှာ တစ်နေ့ကုန် အလုပ် လုပ်ရတာ ပင်ပန်းလှပါပြီရှင်၊ တစ်ခါတလေ သူလည်း သွားချင်မှာပေါ့၊ သွားပါစေ”

နောက်ဆုံးတွင် အဖေက သဘောတူလိုက်သည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၇ရက်နေ့၌ သီယိုသည် မှန်ရှေ့၌ ရပ်၍ မုတ်ဆိတ်ရိတ်သည်။ ဂျေဩဂက်စ် ရုပ်အင်္ကျီကို ဝတ်သည်။ အကောင်းဆုံး တွိန် အပေါ်အင်္ကျီကို ဝတ်သည်။ (တစ်ပတ်ရစ်ဆိုင်မှာ ဝယ်လာသည့်တိုင် အသစ်စက်စက်ကြီး ရှိသေးသည်။) သီယိုသည် ဆင်းဒါး ဇာတ်ရုံသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ အပေါက်ဝတွင် ဒေါ်လာ ပေးလိုက်သည်နှင့် ဇာတ်ရုံထဲသို့ ဝင်ခွင့် ရရှိမှုမက အထဲတွင် သီယာ ကြိုက်သလောက် သောက်နိုင်ပြီ။ ပေါမော စီးကရက် စသည့် လက်ဆောင်တို့ကိုလည်း ရနိုင်ပြီ။

သီယိုသည် တကယ့် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်သွားလေပြီ။

ရှစ်နာရီခွဲသည်နှင့် မိတ်ကပ်တွေကို လိမ်းထားသည့် အခမ်းအနားမှူး စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်လာကာ ယခု ပျော်ပွဲ ရွှင်ပွဲ အခမ်းအနား စတင်ကြောင်း ကြေညာသည်။ လက်ခုပ်သံ၊ ဆဲသံ၊ အော်သံ၊ လက်ခေါက်မှုတ်သံတို့ ပေါ်လာ၏။

ပထမ အစီအစဉ်မှာ အမျိုးသမီး ကောလိပ်ကျောင်းများမှ ကျောင်းသူကလေးများ ပါဝင်သည့် ဝယ်စလေ မုဆိုးမ အဖွဲ့ဟု ခေါ်သော တေးသံရှင် အဖွဲ့ ဖျော်ဖြေခန်း ဖြစ်သတဲ့။

သူတို့ သီချင်း စဆိုခါစ ရှိသေး အောက်မှ ပရိသတ်က “သီချင်း ဆိုတာ နားမထောင်ချင်ဘူး၊ ကိုယ်တုံးလုံး ချွတ်ပြပါ၊ ချွတ်ပြပါ” ဟူသော အသံများ ပေါ်လာသည်။

အခမ်းအနားမှူးက တေးသံရှင် အဖွဲ့ကို မြန်မြန် ပြန်ဝင်ရန် အကြံပေးရသည်။ နောက် တက်လာသော အဖွဲ့များသည်လည်း အလားတူ ကံကြမ္မာနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရသည်။

အမှန်အားဖြင့် ထိုစတိတ်ရှိုးသည် ညစာစားပွဲ မတိုင်မီ ဖြေဖျော်သည့် ပွဲ ဖြစ်၏။ အဓိက အစီအစဉ်မှာ ဘီယာ တိုက်ရန် ဖြစ်၏။ သစ်လွင်များ၏ ပျော်ပွဲအတွက် ဘီယာစည် သုံးရာခန့်သည် အောက်မေ့ဖွယ် ခန်းမစင်္ကြံတွင် အသင့် ရောက်နေကြလေပြီ။

သစ်လွင် ကျောင်းသားများကို မဟာဌာနမှူး ဆရာ လေးဦး၊ အဆောင်မှူးများနှင့် တက္ကသိုလ်ရဲ့ ဆယ်ယောက်တို့က စောင့်ကြပ် ခေါ်လာခဲ့ကြသည်။ တက္ကသိုလ်ရဲများမှာ တော်တော်လျင်သည့် ရဲများ ဖြစ်၏။ သူတို့ ကိုယ်ပေါ်တွင် မိုးကာ အင်္ကျီကြီးများကို ဝတ်ထားကြသည်။ လိုလည်း လိုသည်။

တက္ကသိုလ် အခမ်းအနား ပေါင်းစုံကို ကျင်းပခဲ့သည့် အောက်မေ့ဖွယ် ခန်းမထဲတွင် ဘီယာများသည် ခြေချင်းဝတ် ရောက်အောင် ချောင်းစီးလျက် ရှိကြ၏။ ရန်ပွဲတွေ ဖြစ်ကြ၏။ ဝင်ရောက် ဖျန်ဖြေသည့် အဆောင်မှူးများမှာ မည်သူ့ လက်ချက်မှန်း မသိ၊ အထိုးခံကြရ၏။ အချို့လည်း ဘီယာတွေ အိုင်ထွန်းနေသည့် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲကျသွား၏။

သီယိုသည် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေသော ဟားပတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်သားကြီးတို့ကို ကြည့်၍ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ထို တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီးသားတို့သည် ကမ္ဘာ၏ အနာဂတ် ခေါင်းဆောင် ဆိုသည်မှာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစ။

ထိုစဉ် သူ့ကို တစ်ယောက်က လှမ်းဆွဲလိုက်၏။

“ဟေ့ သီယို၊ ကိုယ့်လူက ဘီယာတောင် မသောက်တော့ဘူးလား။”

လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် အထက်တန်းကျောင်းတုန်းက အတူတူ တက်ခဲ့ကြသော အိုဘရိုင်ယန်ကို တွေ့ရသည်။

သူက ဘာမျှ ပြန်မပြောရသေးမီ ခေါင်းကို ဖိ၍ လောင်းလိုက်သော ရေများသည် သူ့ မျက်နှာပေါ်သို့ စီးကျလာ၏။ ဘီယာဖြင့် ရေဖျန်း မင်္ဂလာ ပြုခြင်းပေတည်း။ သူ့ အသစ်စက်စက် အင်္ကျီတွင် ဘီယာတွေ ရွဲနေလေပြီ။ သီယိုသည် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် အိုဘရိုင်ယန်၏ မေးကို ပင့်၍ လက်သီးဖြင့် တစ်ချက် သွင်းလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အရှိန်လွန်သွားကာ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ ခြေချင်းဝတ်လောက် ရှိနေသည့် ဘီယာအိုင်ကြီးထဲသို့ လဲကျသွားသည်။

သီယို သည်းမခံနိုင်။ သူ ထိုးလိုက်သည့် အိုဘရိုင်ယန်က မလဲဘဲ သူ့ အပေါ်တွင် မိုးကာ ဆက်ထိုးရန် ခပ်တိုးတိုး ပြောနေသည်။ သီယိုသည် ဘီယာအိုင်ထဲမှ လူးလဲ ထလာကာ စိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ နောက်သို့ပင် လှည့်၍ မကြည့်မိ။

ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် မိန်းကလေးဆောင် ဖြစ်သည့် ရက်ကလစ်ဆောင် တေးသံစုံ တီးဝိုင်းသည် နှစ်တိုင်း ပြဇာတ် ကလေးရှိ၏။ ထိုပြဇာတ်တွင် တက္ကသိုလ် အဆို အတီး ပြိုင်ပွဲများ ကျင်းပလေ့ ရှိ၏။ ပြိုင်ပွဲကို ဆောင်းရာသီတွင် ကျင်းပလေ့ရှိပြီး ပြိုင်ပွဲတွင် အနိုင်ရသူက နွေရာသီတွင် ကျင်းပသည့် ပြဇာတ်တွင် ခေါင်းဆောင်ရသည်။

သို့ရာတွင် ပြိုင်ပွဲဝင်သူများသည် ပြဇာတ် မတိုင်မီကပင်လျှင် အစောကြီး ကြိုတင် စာရင်းသွင်းတတ်ကြသည်။ ပြိုင်ပွဲ ဥက္ကဋ္ဌ လိုဝင်စတိန်းသည် အချို့ကို စင်မြင့်ပေါ် ရောက်သည်အထိ ပြိုင်ခွင့် မပေးတော့ဘဲ ကြိုတင် ပယ်ချ တန်သူတို့ကို ပယ်ချခဲ့ရ၏။ သို့



ပြိုင်ပွဲဝင်ရန် စာရင်းပေးသူတိုင်းကို စင်ပေါ် တင်နေရလျှင် ပြိုင်ပွဲသည် တော်တော်နှင့် ပြီးနိုင်တော့မည် မဟုတ်။

ထိုနေ့ညနေက သူ့ထံလာ၍ ပြိုင်ပွဲဝင် စာရင်းပေးသူမှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး ဆံပင်နီနီ မျက်မှန်ကလေး တလက်လက်ဖြင့် ကျောင်းသားသစ် တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ လိုဝင်စတိန်းသည် သူ့ကို စိတ်ပျက်အောင် အမျိုးမျိုး ပြောသည့်တိုင် ထို ပြိုင်ပွဲဝင်ကမူ အလျှော့မပေး။

“တို့ ရွေးမယ့် တေးသံရှင်တွေ၊ လက်သံရှင်တွေက ကျောင်းက ထွက်သွားရင် အသက်မွေးမှု ပညာရှင်တွေ ဖြစ်ရမယ်ကွ၊ ခု မင်းကို ကြည့်ရတာက အထက်တန်း ကျောင်းတုန်းက နည်းနည်းပါးပါး တီးဖူးရုံကလေး လောက်ပဲ ရှိမယ် ထင်တယ်၊ ဒီတော့”

“ကျွန်တော်က ဂီတနှင့် အသက်မွေးတဲ့သူပါ” ဟု ဒင်နီက ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုရင်လည်း မင်း ဝင်ပြိုင်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ မလွယ်ဘူးနော်၊ ပြိုင်မယ့်သူတွေက တကယ့် ဝါရင့်တွေ ချည်းပဲ”

“ကျွန်တော် သိပါတယ် ကျွန်တော် အဆင့် မမီဘူး ဆိုရင် ကျွန်တော် ထိုက်နှင့် ကျွန်တော်ပေါ့”

ဒင်နီက ပြောသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ ကဲ မင်း အောက်ထပ်ကို ဆင်းပြီး တီးပြလှည့်ပါဦး၊ နားထောင်ကြည့် ရအောင်”

နောက် တစ်ရီခန့် ကြာ၍ အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်လာသည့် အခါတွင် လိုဝင်စတိန်းသည် အံ့အားသင့်နေသည်။ လိုဝင်စတိန်းသည် ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်သည့် ဆူကီထံသို့ လျှောက်လာခဲ့ကာ

“ဆူကီရေ၊ ဒီနှစ်ပြိုင်ပွဲမှာ ပထမ ရမယ့် လက်သံကိုတော့ ကိုယ် နားထောင်ခဲ့ပြီ၊ တကယ့် ပါရမီရှင်ပဲ”

ထိုစဉ် သူတို့ အခန်းထဲသို့ ဒင်နီ ရောက်လာသည်။

“အချိန်ပေးပြီး နားထောင်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ပြိုင်ပွဲ ဝင်နိုင်တဲ့ အဆင့်တော့ ရှိမယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ဆူကီက မတ်တတ်ထကာ

“ကျွန်မက ရက်ကလစ် ကျောင်းဆောင် တေးဂီတ ပြိုင်ပွဲ ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ ဆူကီပါ”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

မျက်မှန်အောက်မှ စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် သူ့ မျက်လုံးများကို ဆူကီ မမြင်တန်ရာ။

“ကျောင်းသားသစ်ထဲက ဝင်ပြိုင်တဲ့လူ ရှိတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့”

“ကျွန်တော် ရှုံးရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး ပေါ့လေ”

“ဘာဖြစ်လို့ ရှုံးရမှာလဲ၊ သိပ်လည်း ကြွားမနေပါနဲ့နော်”

ဆူကီက ပြုံးပြီး ပြောလိုက်သည်။

ရှေ့ဆက်၍ ဘာပြောရမှန်း မသိ၊ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ချစ်စရာကောင်းသည့် ဆူကီ အထင်ကြီးအောင် ဒင်နီ ကြိုးစားသည်။

“ဆူကီကော ကျွန်တော် တီးပြတာကို နားထောင်ပါဦးလား”

“ကောင်းသားပဲ”

ဆူကီက စန္ဒရားတီး လေ့ကျင့်သည့် အခန်း တစ်ခန်းဆီသို့ သူ့ လက်ကို ဆွဲ၍ ခေါ်သွားသည်။

ဒင်နီသည် ဘက်၏ သီချင်းခုံကြီး တစ်ပုဒ်ကို တီးပြ၏။ ထို့နောက် ရိုမင်နော့၏ စည်းသုတ် တစ်ပုဒ်ကို တီးသည်။ သူ့အနီးတွင် မိန်းမပျို တစ်ယောက် ရှိနေသဖြင့် ခါတိုင်းထက်ပင် စန္ဒရား တီးလို့ ကောင်းနေသည်။ သို့ရာတွင် အာရုံ ပျက်သွားမည် စိုးသဖြင့် ဆူကီ ရှိနေသည်ကို တစ်ချက်မျှ မော့မကြည့်မိ။

သို့တိုင်အောင် သူ့အနီးတွင် ဆူကီ ရှိနေသည်ကို သူ့ အာရုံက သိနေသည်။ မိန်းမပျို တစ်ယောက် အနီးတွင် ရှိနေခြင်းကို ဘာကြောင့်များ အလိုလို သိနေသည်လဲ မဆိုနိုင်။

သီချင်း ဆုံးသွားသည့် အခါတွင် သူ မော့ကြည့်သည်။ ဆူကီက စန္ဒရား ဘေးတွင်ရပ်ရင်း သူ့ကို ငဲ့၍ ကြည့်နေသည်။ လည်ဟိုက် ဘလောက်စ် အင်္ကျီသည် အလှအပ စုစည်းရာကို ဖော်ပြနေသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ နားထောင်လို့ ကောင်းရဲ့လား။”

ဒင်နီသည် အသက်ကိုပင် ကောင်းကောင်း မရှုနိုင်။

ဆူကီသည် သူ့အနီးသို့ တိုးလာကာ သူ့ ပခုံးပေါ်သို့ လက်တင်ထား လိုက်ရင်း

“ကိုယ် တစ်ခု ပြောမယ် ဒင်နီ၊ ဒင်နီလောက် စိတ်ဝင် စားစရာ ကောင်းတဲ့ လူမျိုးနှင့် ကိုယ် တစ်ခါမှ တစ်ခန်းတည်း မနေခဲ့ဖူးသေးဘူး၊ သိလား။”

ဒင်နီက ချွေးသီးကလေးတွေ စို့နေသည့် ဆူကီ၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်ရင်း

“ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆို ကိုယ်နှင့် တစ်ခါလောက် ကော်ဖီသောက်  
လိုက်ခဲ့ပါလားဟင် ”

ဆူကီက ရယ်သည်။

“ခုကော ကိုယ့်ကို မချစ်ချင်ဘူးလား ဟင် ”

“ခု ဟုတ်လား ”

ဆူကီသည် ဒင်နီ၏ ရှက်အင်္ကျီ ကြယ်သီးများကို ဖြုတ်ပေးနေသည်။

သူ့စန္ဒရားလက်သံကိုကြားလျှင် မိန်းကလေးတွေ သဘောကျရလိမ့်မည်ဟု ဒင်နီ  
အမြဲတမ်း တွက်ခဲ့သည်။ ယခု သူ့တွက်ကိန်း မှန်နေလေပြီ။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ် မှတ်တမ်း - မတ် ၆၊ ၁၉၅၅။

အမေရိကန်မှာ ရှိတဲ့ တခြားသော တက္ကသိုလ်တွေနှင့် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် (ယေးလ်လည်း ပါတာပေါ့လေ။) တို့ ကွာခြားချက်တွေကတော့ ကောလိပ်ကျောင်းတွေ ဖွဲ့စည်းတဲ့ စနစ်ပဲ။

၁၉၇၀ ခုလောက်မှာ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် တည်ရှိရာ ကိန်းဗရစ် ရွာကလေးဟာ သာမန် ရွာကလေး တစ်ရွာကနေ မြို့ကြီး တစ်မြို့ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ တချို့ ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစား ထားတဲ့ ကျောင်းဆောင်တွေတော့ ရှိနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတွေဟာ မြို့ထဲမှာ အနံ့အပြား နေနေကြတုန်းပဲ။ ဆင်းရဲတဲ့ ကျောင်းသား တွေကတော့ မက်ဆာချူးဆက်လမ်းက အိမ်ကုပ်ကလေးတွေမှာ ရွှေကမ်းခြေလို့ ခေါ်တဲ့ အရပ်မှာ အကောင်းစား အိမ်ခန်းတွေကို ငှားနေကြတယ်။ ဒီလို ကွဲပြား နေကြတာ ကတော့ အဲဒီတုန်းက လူတွေက အဆင့်အတန်း ခွဲခြားကြလို့ ဖြစ်ရတာပါ။

တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတွေ ကြားထဲမှာ ဒီလို အဆင့်အတန်း ခွဲခြားပြီး ကိုယ့်အစုကလေးနှင့် နေကြတာဟာ မကောင်းဘူးလို့ အဓိပတိ လိုဝဲ ယူဆတယ်။ ဒါကြောင့် အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်တို့လို ပုံစံ မျိုးနှင့် ပြန်ဖွဲ့စည်းပြီး လူအမျိုးမျိုး တက်နိုင်တဲ့ ကောလိပ်တွေကို ဖွင့်မယ်၊ အဲဒီ ကောလိပ်တွေကို စုစည်းပြီး ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကို ပြန်လည် တည်ထောင်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

သူ ပြန်ပြီး ဖွဲ့စည်းတဲ့ တက္ကသိုလ်မှာ ဖွဲ့စည်းပုံကို ပြောရဦးမယ်။ ပထမ ကျောင်းသားသစ်တွေ ဖွင့်ထားပေးမယ်။ ဒီလို ဆိုရင် တစ်နှစ်တည်း ရောက်တဲ့ ကျောင်းသားတွေ အချင်းချင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး နေနိုင်မယ်။ တစ်ယောက် အကြောင်း

တစ်ယောက် ပိုသိလာမယ်။ ဒီလို တစ်နှစ်လောက် အတူ ထားလိုက်ရင် နောင် သုံးနှစ်လုံးလုံး ကောလိပ်တွေမှာ ပိုပြီး ရင်းနှီးလာနိုင်တယ်။

ဒီလို အတူ ထားလိုက်ခြင်းအားဖြင့် တချို့ ကျောင်းသားတွေ အတွက်လည်း ပညာရေး အရ တန်ဖိုး ရှိလာမယ်။ ဥပမာအားဖြင့် အယ်လာဘားမားက စကော့လူမျိုး ကျောင်းသားတွေ ဆိုရင် ကျောင်းဆောင် တစ်ဆောင်တည်းမှာပဲ ဆေး တက္ကသိုလ် ဝင်ရမယ့် ဆေး ကျောင်းသားလောင်းတွေ၊ နောင်မှာ အဘိဓမ္မာဆရာတို့ စာရေးဆရာတို့ ဖြစ်မယ့် လူတွေနှင့် တွေ့ဆုံနေလို့ ရတယ်။ ဒီလို သိပ္ပံနှင့် ဝိဇ္ဇာ ကျောင်းသားတွေကို အဆောင် မခွဲခြားဘဲ ထားမေးလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ပညာသင်ကြားပေးသလို ဘဝ အတွေ့အကြုံတွေကိုလည်း ကြွယ်ဝ လာစေနိုင်တယ်။

ဒါပေမယ့် တက္ကသိုလ် အကြိုသင်တန်း ကျောင်းသားတွေကျတော့ ဒီလို မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ တို့လို အကြိုသင်တန်း ကျောင်းသားတွေ ကျတော့ ဒီလို စုံတာမျိုး မလိုချင်ဘူး။ တို့ အကြိုသင်တန်း ကျောင်းသားတွေဟာ ဘက်တီးရီးယား ပိုးမွှားတွေနှင့် တူတယ်။ တို့က တို့နှင့် ကိုက်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာသာ ကြီးထွား များပြားလာနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါရယ်၊ နယူဝဲရယ်၊ ဒစ်ကီရယ် ဆိုရင် နောက် သုံးနှစ်လုံးလုံးမှာ အခန်းဖော် အသစ် မရှာတော့ဘဲ အဖော်ဟောင်းတွေနှင့်ပဲ နေခဲ့ကြတာပေါ့။

အစတုန်းကတော့ တို့အခန်းထဲမှာ ဂျေဆန် လာစေချင်တယ်။ ဒီကောင်က သဘောလည်း ကောင်းတယ်။ ပျော်ပျော်လည်း နေတတ်တယ်။ ဒီတော့ သူ လာရင် ကောင်းမယ်ပေါ့။ ပြီးတော့ သူက ကောင်မလေးတွေ အသိအကျွမ်းပေါတော့ တို့ကိုလည်း မျှဝေပေးနိုင်တယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူက အဓိကတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ယေးလ် တက္ကသိုလ်နှင့် ဘောလုံးရိုက် ပြိုင်ပွဲပြီးတော့ အပြန် ဘတ်စ်ကားပေါ်တွင် ဒစ်ကီက ဂျေဆန်ကို တို့အခန်းကို ပြောင်းလာဖို့ ခေါ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက သိပ်မပြောင်းချင်ဘူး။ အခန်းဖော်တွေနှင့် တွဲနေရတာကို စိတ်ကုန်ပြီး နောက်နှစ်မှာ ဆိုရင်

သူတစ်ယောက်ထဲပဲ နေတော့မယ်လို့တောင် ပြောနေသတဲ့။ အကြို ကျောင်းသား ဆိုတာ တစ်ယောက်တည်း မနေရ ဆိုတဲ့ စည်းကမ်းရှိပေမယ့် သူ့ အဆောင်မှူးက သူ့ကို ထောက်ခံပေးမယ်တဲ့။ ပြီးတော့ တို့ကိုလည်း နောက်မှာ အဆောင် မပြောင်းဘဲ အဲဒီမှာပဲ ဆက်နေဖို့ တိုက်တွန်းတယ်။ သူလည်း မကြာခဏ လာမယ်တဲ့။

ဒီတော့ တို့ ဘယ်ကျောင်းကို လျှောက်မလဲ။ တို့ တက္ကသိုလ်ထဲမှာ ကျောင်းဆောင် ခုနှစ်ခု ရှိပေမဲ့ တို့ ဝင်နိုင်တာ ဆိုလို့ သုံးခုပဲ ရှိတယ်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတွေကလည်း ဒီမိုကရေစီ ရှိတယ်လို့သာ ပြောပေမယ့် ကိုယ့်ကျောင်းမှာ ကိုယ် ကြိုက်တဲ့ လူကိုပဲ ရွေးချင်ကြတာပဲ။

ကျောင်းသား တော်တော်များများက အဒမ်ဆောင်ကို ရွေးကြတယ်။ အဒမ်ဆောင်က ၁၇၅၅ခုနှစ်မှာ အမေရိကန်ပြည် ဒုတိယသမ္မတကြီး ဖြစ်တဲ့ ဂျန် အဒမ် နေသွားတာကို အစွဲပြုပြီး ခေါ်တာ။ သူက အစတုန်းက ရွှေကမ်းခြေ ရပ်ကွက် ဖြစ်တဲ့ နေရာမှ ဆောက်ထားတာ တစ်ကြောင်း။ နောက်တစ်ကြောင်းက အဲဒီ အဆောင်က ထမင်းချက်ကြီးက နယူးယော့က နာမည်ကြီး ဟိုတယ်ကြီး တစ်ခုမှာ ထမင်းချက် လုပ်လာခဲ့လို့လည်း တစ်ကြောင်း အဒမ်ဆောင်ကို ရွေးကြတာပဲ။ အမှန်က ဒီအချက်က အရေးမကြီးဘူးလို့ ထင်ရပေမယ့် သုံးနှစ်လုံးလုံး မနက်စာ၊ ညနေစာ၊ ညစာ စားရဦးမှာ ဆိုတော့ အရေးကြီးတယ်လို့လည်း ပြောနိုင်တယ်။

နောက် တစ်ဆောင်ကတော့ လိုဝယ်ဆောင်။ အဆောက်အအုံကတော့ ကောင်းပါတယ်။ ကလပ်တွေနှင့်လည်း နီးလို့ သွားရလာရတာ လွယ်တယ်။ အဆောင်မှူးကလည်း အင်္ဂလိပ် ဆန်သလား မမေးနှင့်။ ဘုရင်မထက်တောင် အင်္ဂလိပ် ဆန်ဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်ဇယားများတဲ့ အဆောင်။

ဟားဗတ်က တက္ကသိုလ် အကြို ကျောင်းသားတွေ အကြိုက်ဆုံးနေရာကတော့ အဲလီယော့ အဆောင်ပဲ။ နယူဝဲနှင့် ဒစ်ကီတို့ကတော့ အဲလီယော့ အဆောင်ကို ဦးစားပေး

ရွေးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတော့ ငါ့အဘေးရဲ့ အမည်ကို အစွဲပြုပြီး မှည့်ထားတဲ့ အုတ်တိုက်နီနီကြီးမှာ သိပ်မနေချင်ဘူး။ အဆောင်ဝင်းထဲမှာ ငါ့အဘေးရဲ့ ရုပ်ထုကြီးတောင် ရှိသေးတယ်။

နယူဝဲနှင့် ဒစ်ကီကတော့ တို့သူငယ်ချင်းတွေ ရှိတဲ့အဆောင်ကိုပဲ သွားချင်ကြတယ်။ ဒီလိုနှင့် နောက်နှစ်မှာ ဘယ်အဆောင် ရွေးရမယ်လို့ စဉ်းစားရ ကျပ်နေတုန်းမှာ ညပိုင်းကျတော့ ဧည့်သည် တစ်ယောက် ပေါက်လာတယ်။

တို့ တစ်တွေ သိပ်မမူးသေးလို့ တံခါးခေါက်သံကို ကြားမိတာပေါ့။

နယူဝဲက ညကြီး အချိန်မတော် ဘယ်သူပါလိမ့်လို့ ဆိုပြီး တံခါး သွားဖွင့်ပေးတယ်။ ဖွင့်လည်း ပေးလိုက်ရော “ဘုရားရေ” ဆိုတဲ့ နယူဝဲရဲ့ အသံကိုပဲ ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဘုရား မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါက ဘုရားရဲ့ သာဝကပါ” ဆိုတဲ့ ဧည့်သည်ရဲ့ အသံကိုလည်း တဆက်တည်း လိုလို ကြားလိုက်ရတယ်။

ဘယ်သူ ထင်လို့လဲ ပါမောက္ခ ဖင်လေရယ် ခင်ဗျ။ ကျောင်းအုပ်ကြီး ပါမောက္ခ ဖင်လေရယ်။ တံခါးဝမှာ ရပ်နေတယ်။

သူက ညပိုင်း လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း ရှေ့နှစ်မှာ တို့တစ်တွေ ဘယ်အဆောင်ကို ဝင်ခွင့် လျှောက်သလဲ မေးကြည့်ဦးမယ် ဆိုပြီး ဝင်လာတာ။ အဲလီယော့ဆောင်ကို လျှောက်ချင်ရင်လည်း ရတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုလည်း ပြောတယ်။

တို့ကလည်း လျှောက်ရင်တော့ အဲလီယော့ဆောင်ကိုပဲ လျှောက်မယ့် အကြောင်း ပြောပြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါက ခပ်အင်အင် ဖြစ်နေတာကို သူ သတိပြုမိပုံ ရတယ်။ အင်ဒရူး အဲလီယော့။ အဘေး နာမည်ကလည်း အဲလီယော့။ နေတော့လည်း အဲလီယော့ အဆောင်။ ပြီးတော့ စာသင်တော့လည်း အဲလီယော့ ဆုရ ပါမောက္ခရဲ့ ဂရိဘာသာ သင်တန်း။



အမှန်ကတော့ ငါ့ကို ဒီအဆောင်ကိုပဲ လျှောက်ဖို့ လာပြောတာပါ။

ငါဟာ သမ္မာကျမ်းစာကို အိန္ဒိယ လူနီတွေ အတွက် ဘာသာ ပြန်နိုင်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ထူးခြားတဲ့ လူတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်မယ်လို့ သူ မျှော်လင့်ပါတယ်တဲ့။

ငါလည်း တော်တော်အံ့အားသင့်ပြီး ဝမ်းသာရ မလိုလို ဝမ်းနည်းရ မလိုလို ဖြစ်နေတယ်။ ပါမောက္ခကြီးကိုယ်တိုင်က ငါ့ကို ထူးခြားမယ်လို့ ပြောတော့ ဘယ်မှာ ဝမ်းမသာဘဲ ရှိပါ့မလဲ။

ဆရာကြီးဟာ တို့ အခန်းကို လာတာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားဆိုတာ နောက်တစ်နေ့ မနက်အထိ ငါ့စိတ်ထဲမှာ သံသယ ဖြစ်နေတယ်။

ထားပါတော့လေ။ သူ လာတာ အိပ်မက် မက်တယ်လို့ပဲ ထားပါတော့။ တို့ သုံးယောက်ကတော့ အဲလီယော့ ဆောင်ကိုပဲ ဝင်မယ်လို့ ရွေးလိုက်ကြတယ်။ မနေ့ညက လာသူဟာ ပါမောက္ခ ဖင်လေ ကိုယ်တိုင် မဟုတ်ဘဲ သရဲ တစ္ဆေ ဖြစ်စေတော့ သူ တစ္ဆေဟာ ငါတို့ကို ညှို့ယူ ဖမ်းစားနိုင်စွမ်း ရှိတယ်လေ။

မနက်လင်း၍ အခန်းရှေ့ ရောက်နေသော “မရန်းရောင်” သတင်းစာကို ကောက်လှန်လိုက်သည်နှင့် ဂျေဆန် ဂီးလ်ဘတ်သည် အားကစား စာမျက်နှာကို အရင်လှန်းတက်သည်။ သူ့ အားကစား သတင်းများ ပါလိုပါငြား ကြည့်ချင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ရှေ့ဆုံး စာမျက်နှာကို လှန်ကာ တက္ကသိုလ် ပရိဝုဏ်ထဲက သတင်းများကို ကြည့်သည်။ အချိန် ရသေးလျှင် ထောင့်နားတွင် အတိုချုပ် ဖော်ပြတက်သော ကမ္ဘာ့ သတင်းများကို ကြည့်သည်။

ထို့ကြောင့် တက္ကသိုလ်၏ သမိုင်းတွင် ဟားဗတ်-ရက်ကလစ် ဂီတပြိုင်ပွဲတွင် ကျောင်းသားသစ် တစ်ဦး ပထမဆု ရသွားသည် ဆိုသည့် သတင်းကို သူသတိ မထားလိုက်မိ။

၁၉၅၄ ခု၊ ဧပြီလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ဒင်နီယယ် ရော့ဆီ ဆိုသည့် ကျောင်းသားသစ် တစ်ဦးက လီဇီ၏ အီးဗလက် ကွန်ရှာတိုကို တီးပြမည် ဆိုသည့် သတင်းကို သူ မတွေ့လိုက်။

နောက်သုံးရက် အကြာ သူ့အခန်းတံခါး အောက်သို့ ထိုးထားခဲ့သည့် စာကလေး တစ်စောင်ကို တွေ့သည့် အခါမှပင် ထိုအကြောင်းကို ဂျေဆန်သိရသည်။

“ဂျေဆန်၊ ကျန်းမာရေး စစ်တုန်းက ခင်ဗျားသာ မကူခဲ့ရင် ခုလို ဆုရအောင် ကျွန်တော် စန္ဒရား လေ့ကျင့်နိုင်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကတိ အတိုင်း လက်မှတ် နှစ်စောင် ပို့လိုက်တယ်။ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ကိုလည်း ခေါ်ခဲ့ပါ” ဒင်နီ ဆိုသည့် စာတို ကလေးကို တွေ့ရသည်။

ဂျေဆန် ပြုံးသည်။ မောင်မယ်သစ်လွင် နေ့တုန်းက ထို အတွေ့အကြုံသည် ဝေးလံသော အတိတ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ထိုစဉ်က ဒင်နီ ပြောသည့် စကားများကို သူ အလေးအနက် မထားခဲ့။ ယခုမူ သူ့အဖို့ အင်နီကို ဖိတ်နိုင်ပြီ။ ရက်ကလစ် ကျောင်းဆောင်တွင် ပေါ်ပြူလာ အဖြစ်ဆုံးသူကို ရွေးဖိတ်နိုင်ပြီ။ ဂျေဆန်သည် အင်နီကို ဖိတ်ဖို့ အခွင့်အရေးကို ရှာနေသည်။ ယခု ထို အခွင့်အရေးကို ရပြီ။

ဧပြီလ ၁၂ ရက်နေ့ ည၌ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ရှိ ဂီတ ဝါသနာရှင်များသည် ဆန်းဒါးလ် ဇာတ်ရုံကြီးထဲတွင် စုဝေးနေကြသည်။ သူတို့သည် နဂါးငွေ့တန်း ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည့် ကြယ်တံခွန် တစ်စင်းကို စောင့်ကြည့်ကြရန် ဖြစ်သည်။

သူတို့ အထဲတွင် စိတ်အလှုပ်ရှားဆုံးသူမှာ ဂီတ ပညာရှင် ဒင်နီ ကိုယ်တိုင် ဖြစ်သည်။ ဒင်နီသည် ဇာတ်ရုံ တောင်ပံ အဆောင်ရှိ ထိုင်ခုံတန် တစ်ခုကြားတွင် မတ်တတ်

ရပ်ရင်း ခန်းမကြီးထဲသို့ တသွင်သွင် ဝင်လာနေကြသော ပရိသတ်ကို စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းကြည့်နေသည်။ ပရိသတ်များထဲတွင် သူတို့ တက္ကသိုလ်မှ ပါမောက္ခတွေ အပြင် မြို့ပေါ်မှ ဂီတ ပညာရှင်ကြီးများလည်း ပါကြသည်။ သူ့ ဆရာ ပါမောက္ခ ဖင်လေပင် ပါလိုက်သေးသည်။

ပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ သီတင်းပတ်ပေါင်း များစွာ လေ့ကျင့်ခဲ့စဉ်က ဒင်နီသည် ထို ပြိုင်ပွဲဝင်ရမည့် အချိန်ကို ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်ခဲ့ရသည်။ ဒင်နီသည် ဘဝင် မြင့်ချင်သလိုလိုပင် ချက်ချင်း ဖြစ်လာသည်။

သို့ရာတွင် မနေ့ကညကမူ ထိုသို့ မဟုတ်။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီးတွင် သူ ဂီတ သရဖူ ဆောင်းရတော့မည့် အကြိုညတွင် သူ ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်။ အိပ်ရာထက်တွင် တလူးလူး တလိမ့်လိမ့် ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခုခုများ ခြေလျှော် လက်လျှော် ဖြစ်သွားမှဖြင့် ဒုက္ခဟု သူ တွေးပူနေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်မချနိုင်ဘဲ သက်ပြင်းကြီးတချချ ဖြစ်နေသည်။

ငါတော့ လူရယ်စရာ ဖြစ်တော့မယ် ထင်တယ်။ စန္ဒရားဆီကို အသွားမူးမေ့ လဲကျသွားရင်တော့ ဒုက္ခ။ ဒါမှမဟုတ် ခလုတ်တိုက် လဲရင်လည်း အခက်။ ပဏာမကို ပြုန်းစားကြီး ကောက်တီးလိုက်ရင်လည်း ပြဿနာ။ နောက်ကျ တီးလိုက်ရင်လည်း ရှက်စရာ။ သံစဉ်တွေကို မေ့နေရင်တော့ အရှက် ကွဲတော့မှာပဲဟု သူ တွေးသည်။

စင်ပေါ်မှာ ငါ ဒုက္ခ ဖြစ်နေတာကို ကြည့်ပြီး ပရိသတ်ကတော့ တဟားဟား ဖြစ်နေကြမှာပဲ။ ကျောင်းသူ တွေကသာ မကဘူး၊ ဂီတမှာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ ပညာရှင်တွေကပါ ငှါကို ကြည့်ပြီး ရယ်ကြတော့မှာ။ အရှက်တကွဲတော့ ဖြစ်တော့မှာပဲ ထင်ပါရဲ့။ ဒီပြိုင်ပွဲကို ဘာဖြစ်လို့များ သွားဝင်မိပါလိမ့်။

သူ့ နဖူးကို စမ်းကြည့်၏။ နဖူးက ပူပြီး ချွေတွေ စို့နေသည်။ ဖျားများ ဖျားသလား မသိဘူး။ ဖျားတယ် ဆိုရင်တော့ ငိုပြိုင်ပွဲကို ရွှေပေးမယ် ထင်ပါရဲ့။ ဘုရား သိကြား မလို့ ကျွန်တော် ဖျားပါစေ။ တုပ်ကွေး ဖြစ်ပါစေ။ ဒါ မှမဟုတ်လည်း ရောဂါကြီးကြီး တစ်ခု ဖြစ်ပါစေ။

နောက်တစ်နေ့ ရောက်သည့် အခါတွင် နေထိုင်ကောင်းနေသဖြင့် သူ စိတ်ပျက်သွား၏။ သို့ဖြင့် ဒင်နီသည် ထိုနေ့ ညနေ ဆန်းဒါးလ် ဇာတ်ရုံထဲတွင် ကျင်းပသည့် သူ့အား ခေါင်းဖြတ်စက် တင်ပွဲကြီးကို ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် မနည်း အားတင်းယူရသည်။

ဒင်နီသည် ဇာတ်စင်နောက်တွင် ရပ်နေသည်။ သည်နေရာ မဟုတ်ဘဲ တခြား နေရာကို ရောက်နေလျှင် အကောင်းသားဟု သူ တွေးနေသည်။

တီးဝိုင်း အချက်ပြဆရာ လိုဝင်စတိန်းက သူ အဆင်သင့် ဖြစ်မဖြစ် မေးရန် ဇာတ်စင်နောက်သို့ ဝင်လာ၏။ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးဟု ပြောလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သူ့ရင်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာက သူ့ကို ခေါင်းအညိတ် ခိုင်းနေသည်။

ဒင်နီသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ရှိုက်လိုက်ပြီးနောက် ကြမ်းပြင်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ဇာတ်စင်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ စန္ဒရားခုံတွင် ဝင်မထိုင်မီ သူ့ကို ဩဘာပေးနေသည့် ပရိသတ်ကို နှုတ်ဆက်သည့် အနေဖြင့် ခေါင်းကို ညွှတ်ပြ၏။ ကံအားလျှော်စွာ မီးမောင်းများ ထိုးထားသဖြင့် သူ မျက်လုံးများသည် ပြာဝေသွားကာ ပရိသတ်ကို မမြင်တော့။

ထိုစဉ် မမျှော်လင့်သော အဖြစ် တစ်ခု ဖြစ်လာသည်။

စန္ဒရား ခလုတ်များကို တို့ထိလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ အကြောက်သည် ခံစားမှု အသစ် တစ်ခု အဖြစ် ပြောင်းသွားသည်။ ထိုခံစားမှုမှာ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဂီတကို ဖွဲ့ရန် သွေးတွေ ဆူဝေလာသည်။

ဒင်နီသည် လိုဝင်စတိန်းကို ခေါင်းညိတ်၍ အချက်ပြလိုက်၏။

လိုဝင်စတိန်း၏ အချက်ပြ လှင်တံ စလှုပ်လိုက်သည်နှင့် ဒင်နီသည် အိပ်မေ့ချ ခံရသူလို ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ လက်သံသည် အပြစ်ဟူသမျှ ကင်းစင်သည်ဟု ထင်နေသည်။ သူ့ တစ်သက်တွင် သည်မျှလောက် တစ်ခါမျှ စန္ဒရား တီး၍ မကောင်းစဖူး။

ခန်းမ ထောင့်အသီးသီးမှ “ဗရာဇိုး” ဟူသော အသံများ ပေါ်လာသည်။ သြဘာ လက်ခုပ်သံတွေက မစဲနိုင်တော့။

ဂီတ ပြိုင်ပွဲ ပြီးသည့်နောက် ဒင်နီကို လူတွေ သြဘာ ပေးကြပုံမှာ တင်းနစ် ချန်ပီယံ ရသွားသူ တစ်ယောက်ကို သြဘာပေးပုံနှင့် တူသည်ဟု ဂျေဆန်ထင်သည်။ သူ့ကို ပခုံးပေါ် မြှောက်ချီ၍ ဇာတ်ရုံထဲကို လှည့်ပတ် မပြရုံ တစ်မည်သာ ကျန်တော့သည်။ ဂီတ ပညာရှင်များက တန်းစီ၍ ရပ်ကာ ဒင်နီကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ဒင်နီသည် ဂျေဆန်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည့် အခါတွင် လူကြားထဲမှ ထွက်လာကာ ဇာတ်စင် အစွန်းသို့ လာပြီး သူ့ကို နှုတ်ဆက်သည်။

“သိပ်ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ပေးလိုက်တဲ့ လက်မှတ်တွေလည်း ရတယ်။ ကျွန်တော့် အဆက်နှင့်လည်း မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ အင်နီ ရပ်ဆယ်တဲ့၊ ၅၇ ခုနှစ်မှာ ဘွဲ့ယူရမှာ”

“ဟုတ်လား၊ ရက်ကလစ် ကျောင်းဆောင်မှာပေါ့”

ဒင်နီက ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ည ရှင့်ကို ချီးကျူးတဲ့ လူတွေထဲမှာ အင်နီက တစ်သန်းမြောက်ပေါ့”

အင်နီ မျက်နှာတွင်လည်း အပြုံးတွေ ဝေလျက်။

“ကျေးဇူး”

ဒင်နီက စိတ်မကောင်းသည့် လေသံဖြင့် ဆက်၍

“သွားဦးမယ်နော်၊ ပါမောက္ခတွေကို နှုတ်ဆက်ရဦးမယ်၊ နောက်မှ ထမင်းလေး ဘာလေး လက်ဆုံ စားရင်း တွေ့ကြဦးစို့၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အင်နီ”

ဒင်နီသည် လက်ပြ နှုတ်ဆက်ကာ လူအုပ်ထဲ ပြန်လာခဲ့သည်။

မနေ့ညက အင်နီ တစ်ယောက် ပျော်နေသဖြင့် နောက်တစ်နေ့ ညနေတွင် ဂျေဆန်က သူနှင့် အတူ စနေနေ့တွင် ဘောပွဲသွားကြည့်ရန် အင်နီကို တယ်လီဖုန်းဖြင့် လှမ်းဖိတ်သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဂျေဆန်၊ ကိုယ် မလိုက်နိုင်ဘူး ထင်တယ်၊ ကွန်နယ်တီကက်ကို သွားမလို့”

“ဘာလဲ အင်နီ၊ ယေးလ်က ကျောင်းသား တစ်ယောက်နှင့် ချိန်းထားလို့လား”

“ဟင့်အင်း၊ ဒင်နီက ဟားဗတ် တေးသံစုံ တီးဝိုင်းနှင့် တီးမှာမို့လို့ သွား နားထောင်မလို့”

ဂျေဆန်ကမူ တယ်လီဖုန်းကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ချလိုက်သည်။ ဂျေဆန်ရေ မင်းအတွက် သင်ခန်းစာပဲဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောလိုက်သည်။

ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား တစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှ သွားပြီး အကူအညီ မပေးလေနှင့်၊ ဆေးစစ်ခံတဲ့ နေရာမှာတောင် သူ့ကို သွားမကူလေနှင့်။

၁၉၅၅ ခု ဧပြီလ ၂၄ရက်နေ့၌ ဆောင်းငွေသည် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ပရိဝုဏ် လေထဲတွင် ကြီးစိုးနေ၏။ သို့တိုင်အောင် တက္ကသိုလ် အုပ်ချုပ်ရေး ရုံးမှ စာရင်းများကို ကြည့်လျှင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ၃၂၂ ကြိမ်မြောက် သင်တန်းမှ မောင်မယ်သစ်လွင် ၇၁ ဒသမ ၆ ရာနှုန်းတို့ အဖို့သော်မူ နေရောင်သည် တောက်ပ ရွန်းလင်းနေသည်ဟု ပြောနိုင်သည်။ ထို အများစုသည် သူတို့ ဦးစားပေး ရွေးချယ်သော အဆောင်များကို ရကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဂျီ ၂၁ အဆောင်တွင် ရောက်နေသည့် သူတို့ သုံးယောက် အဖို့ကား အဆန်း မဟုတ်တော့။ လွန်ခဲ့သော တစ်လလောက်က ပါမောက္ခ တစ်ဦး သူတို့ဆီသို့ ရောက်လာပြီး ကတည်းက သူတို့ ရွေးသော အဆောင် ရမည် ဖြစ်ကြောင်း ကြိုသိနေကြလေပြီ။ သူတို့ ရသော အခန်းမှာ မြစ်ကို မျက်နှာမူနေသည့် အခန်း ဖြစ်သဖြင့် ပို၍ ဝမ်းသာကြရသည်။ ဟားဗတ်တွင် ကျောင်းသားသစ်များ အဖို့ သည်လောက် နေရာကောင်းကောင်း ရလေ့ မရှိ။

ထို့ပြင် တစ်ယောက်ခန်းကို ရဖို့ကလည်း အခွင့်အရေး အလွန် နည်းသည်။ ဂျေဆန်မှာ တစ်ယောက်ခန်း တစ်ခန်း ရသည်။ သူ့အခန်းမှာ အဲလီယော့ မြက်ခင်းပြင်ကို မျက်နှာမူထားပြီး သူ့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သည်။

ဂျေဆန်သည် အိမ်နှင့် အပတ်စဉ် တယ်လီဖုန်း ပြောရာတွင် ထိုအကြောင်းကို ထည့်ပြောသည်။

“အေး၊ ငါ့သား အဲဒီအဆောင်ကို ရတာ ကောင်းတယ်၊ မင်းရတဲ့ အဲလီယော့ အဆောင်ဟာ တကယ်တော်တဲ့ ကျောင်းသားမှ နေရတယ် ဆိုတာ ဟားဗတ်ကို မရောက်ဖူးတဲ့ လူတွေတောင် သိတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဒီအဆောင်ကို ရောက်တော့လည်း တော်တယ်လို့ ထင်သွားကြတော့တာပေါ့ ဖေဖေရ” ဟု ဂျေဆန်က နောက်ရွတ်သည်။

“အေး၊ အဲလီယော့ အဆောင်က ကျောင်းသားကတော့ လူတော်တွေထဲက လူတော်ပေါ့ကွာ၊ ဖေဖေရော မေမေရော မင်းအတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်၊ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းကော လက်ပြန်ရိုက်တဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်ရဲ့လား”

“လုပ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ လက်ပြန် ကောင်းကောင်း ရိုက်နိုင်ပါပြီ”

“ဒီမှာ၊ အမြောက်ဆိုတာ ပစ်အား ကောင်းပေမယ့် အသယ်ရ ခက်သတဲ့ကွ၊ တင်းနစ် အားကစား စာစောင်ထဲမှာ ငါ ဖတ်လိုက်ရတယ် ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ဖေဖေ၊ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်လည်း သိပ်မရှိပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် တင်းနစ် သင်တန်းကလည်း သိပ်ကောင်းပါတယ် ”

“အေး၊ ငါပြောချင်တာက ကိုယ့် ဝါသနာအရ တင်းနစ် ကစားတာလည်း ကစားပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းစာကိုတော့ မထိခိုက်စေနင့်၊ နောက် တစ်ပတ်မှ ဆက်ဦးမယ် ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ မေမေ့ကိုလည်း နှုတ်ဆက်ပေးပါ”

ဒင်နီမှာ သူ့လို မဟုတ်။ အကြီးအကျယ် ဒေါပွနေသည်။ သူ ပထမ ဦးစားပေး ရွေးသည့် အဆောင်မှာ အာဒမ် ကျောင်းဆောင်ဖြစ်သည်။ ဂီတ သမားတွေ စာပေသမားတွေ နေသည့် ကျောင်းဆောင်မို့ ထိုကျောင်းဆောင်ကို ရွေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ကိုယ်က စန္ဒရား တီးပြလျှင်လည်း နားထောင်မည့် ဝါသနာအိုးတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်။

အာဒမ် ကျောင်းဆောင်ကို သေချာပေါက် ရမည် ထင်ခဲ့သဖြင့် ဒုတိယနှင့် တတိယ ဦးစားပေး ကျောင်းဆောင်များကို ရွေးသည့်အခါတွင် တွေ့ရာ အမည်ကို ကောက်ရေးခြစ် ပေးလိုက်ခဲ့သည်။ တစ်ချက်ကလေးမျှပင် မစဉ်းစား။ ကျောင်းဆောင် အမည်များကို အကွေ့ရာ အစဉ်လိုက် ဖော်ပြထားရာ ဒင်နီသည် ဒုတိယနှင့် တတိယ



ဦးစားပေး အဆောင်များကို ရွေးသည့်အခါတွင် ဒန်းစတားနှင့် အဲလီယော့ဆောင်ဟု တွေ့ရာကို ကောက်ရေးပေးလိုက်သည်။

ယခု သူရသည့် အဆောင်က တတိယဦးစားပေး အဆောင်ဖြစ်သည့် အဲလီယော့ဆောင်။

သူ့ကို အဘယ်ကြောင့် သည်အဆောင်တွင် ရွေး၍ ပေးရသနည်း။ သူ့လို ထင်ရှားသူ တစ်ယောက်ကို အဘယ်ကြောင့် သည်အဆောင်ကိုမှ ရွေးချယ် ပေးရသနည်း။ ဒင်နီ တစ်ယောက် တစ်ခါက သည်အဆောင်တွင် နေခဲ့ဖူးသည်ဟု အာဒမ်ဆောင်သည် မကြွေးနိုင်တော့ပြီ။

ထို့ပြင် အဲလီယော့ဆောင်က ချာတိတ်တွေချည်း။ သည်လို ချာတိတ်တွေချည်း နေသည့် အဆောင်မျိုးတွင် သုံးနှစ် သုံးမိုးလုံး သူ မနေချင်။

သူ နှစ်နာချက်ကို ပါမောက္ခ ဖင်လေဆီသို့ သွား၍ ရင်ဖွင့်ရန် သူ ဆုံးဖြတ်သည်။ ပါမောက္ခ ဖင်လေသည် သူ မနေချင်သည့် အဲလီယော့ အဆောင်မှူး ဖြစ်သည့်တိုင် သူ လေးစားရသည့် ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သဖြင့် သူ့ကိုပင် တိုင်တည်ရတော့မည်။

ပါမောက္ခ ဖင်လေ၏ စကားကို ကြားရသည့်အခါတွင် သူ ပို၍ အံ့သြသွား၏။

“မင်းကို ငါ့အဆောင်မှာ ထားချင်တယ် ဒင်နီ၊ ဒါကြောင့် အာဒမ်ဆောင် ကအဆောင်မှူးနှင့် တိုင်ပင်ပြီး ဘောလုံးသမား နှစ်ယောက်၊ ကဗျာဆရာ တစ်ယောက်နှင့် လဲယူလိုက်ရတာ၊ မင်းကို ငါ့အဆောင်မှာ ပေးပါလို့”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူရမှာပေါ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ထင်တာက ”

ဒင်နီသည် ဆရာစကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားသည်။

“မင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မယ် ဆိုတာ ငါ နားလည်ပါတယ် ဒင်နီ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အဆောင်ဟာ အဘက်ဘက်က ထူးချွန်ချင်တယ်လေ၊ အဆောင်ကိုကော အရင်တုန်းက ရောက်ဖူးသလား ”

“မရောက်ဖူးပါဘူး ဆရာ”

ခဏကြာလျှင် ပါမောက္ခ ဖင်လေသည် ကျောင်းဆောင် မျှော်စင်ပေါ်သို့ တက်သည့် ကြောင်လိမ် လှေကားလေး အတိုင်း သူ့ကို အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်သွားသည်။ ဒင်နီမှာ မောနေလေပြီ။ သို့ရာတွင် ပါမောက္ခ ဖင်လေကမူ ပေါ့ပါး သွက်လက်စွာဖြင့် ရှေ့မှ တက်သွားပြီး တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ကြီးမားသော ပြတင်းပေါက် ခုံးခုံးကြီးမှ သူ မြင်လိုက်ရသော ပထမဆုံး ရှုခင်းမှာ ချားလ် မြစ်ကြီး၏ လှပသည့် ရှုခင်းကျယ်ကြီး။ ထို့နောက် ပြတင်းပေါက် အနီးတွင် ချထားသည့် ကြီးမားသော တုံးလုံး စန္ဒရားကြီး တစ်လုံး။

“ဘယ့်နယ်လဲဟေ့၊ အတိတ်တုန်းက တွေးခေါ်ရှင်ကြီးတွေဟာ အဆောက် အအုံ မြင့်မြင့်ကြီးတွေပေါ်က နေပြီး ဉာဏ်ကွန့်မြူးခဲ့ကြတာတွေ၊ မင်း သဘောကျတဲ့ အီတလီ တွေးခေါ် ပညာရှင် ပီထရောချီတောင်မှပဲ ဗင်တူး တောင်ထိပ် ပေါ်ကို တက်ပြီး ဉာဏ်ဝင်စားရတာကွ၊ ဘယ်လောက် အဘိဓမ္မာဆန်တဲ့ အပြုအမူလဲ ”

“အံ့ဩစရာပဲ ဆရာ”

“ဒီလို နေရာမျိုးကနေပြီး ခမ်းနားတဲ့ ဆင်ဖိုနီ တေးကြီး တစ်ပုဒ်ကို စပ်နိုင်တယ်ကွ၊ မဟုတ်ဘူးလား ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“ဒါကြောင့်မို့ မင်းကို အဲလီယော့ဆောင်ကို ခေါ်ယူခဲ့တာ၊ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ဟာ ပါရမီရှင်တွေကို လက်ကမ်း ကြိုတယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီရောက်တော့ အဲဒီ ပါရမီကို ရှင်သန်အောင် မြေတောင် မြှောက်ပေးတယ်၊ အဲဒါ မင်းမှတ်ထား”

အသက်ထင်ရှား ရှိနေသေးသည့်တိုင် ဒဏ္ဍာရီ တစ်ပုဒ်လို ကျော်ကြားနေသည့် ပါမောက္ခ ဖင်လေသည် ဂီတဆရာ ပေါက်စကို လက်ကမ်းပေးရင်း

“ဆောင်းဦးပေါက်ကျရင် ဒီ မျှော်စင်ပေါ်ကို မင်း ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ငါ မျှော်လင့်တယ် ဒင်နီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို အဲလီယော့ဆောင် ခေါ်လာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဒင်နီ ဝမ်းသာနေသည်။

အချို့သော ကျောင်းသားများအဖို့သော်မူ ဧပြီလ ၂၄ရက်နေ့သည် ဘာမျှ ထူးခြားခြင်း မရှိ။ အခြားသော နေ့များနှင့် အတူတူ။

လင်းဗရိစ် တစ်ယောက်မှာမူ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရသည့် ကျောင်းသားထဲတွင် တစ်ဦး အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ လင်းဗရိစ်မှာ နေ့ကျောင်းသား ဖြစ်သဖြင့် အဆောင်ဝင်ခွင့် မလျှောက်။ ထို့ကြောင့် တက္ကသိုလ်ဝင်းထဲမှ အဆောင် ကိစ္စတွေ အတွက် ဘာမျှ စိတ်မညစ်ရ။

ခါတိုင်းလို အတန်းတက်၊ ညနေခင်း ဆိုလျှင် လာမောင့် ပိဋကတ်တိုက်ထဲသို့ သွား။ ငါးနာရီ ထိုးလျှင် မာရသွန် ပျော်ပွဲစားရုံသို့ လာ။

သို့တိုင် သူ့ထက် ကံကောင်းသူတို့မှာ နောက် သုံးနှစ်လုံးလုံး ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းတိုက်များတွင် ပျော်လိုက် ပါးလိုက်၊ အဆောင်အလိုက် လုပ်သည့်

ပျော်ပွဲများကို သွားလိုက်၊ မြစ်ထဲတွင် ခရီးထွက်လိုက်။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်သားကြီးတို့၏ ဘဝကို သူ အားမကျဘဲ မနေနိုင်။

နှစ်လယ် စာမေးပွဲများတုန်းက အေ မိုင်းနပ်စ်နှင့် ဘီ သုံးဘာသာ ရခဲ့သဖြင့် စကောလားရှစ် ပညာသင်ဆု ရလိမ့်မည်ဟုတော့ သူ ယုံကြည်သည်။ ပညာသင်ဆု ရလျှင်မူ ဟားဗတ်တွင် ကောင်းကောင်း နေနိုင်ပြီ။ သို့ရာတွင် တက္ကသိုလ်ကျောင်း ရန်ပုံငွေ ကော်မတီမှ သူ့အား နောက်နှစ် အတွက် စတိုင်ပင် ထောက်ပံ့ကြေး အဖြစ် ဒေါ်လာ ရှစ်ရာ မေးမည်ဟု ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ အကြောင်းကြားသည့် အခါတွင် လင်းဗရိစ် စိတ်ပျက်သွားသည်။

သာမန်အားဖြင့် ကြည့်လျှင် သည်လောက် ရလျှင်လည်း ပျော်စရာ။ သို့ရာတွင် တက္ကသိုလ် ကျောင်းလခများကို ဒေါ်လာ ရှစ်ရာ အထိ မကြာမီက တိုးမြှင့်လိုက်သဖြင့် သူရသည့် စတိုင်ပင်မှာ ကျောင်းလခ ပေးရုံနှင့် ကုန်နေပြီ။

လင်းဗရိစ်သည် အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ ဘယ်မှ မရွေ့သည့် ခြေနင်းခုံးပေါ်တွင် အားကုန် ပြေးနေရသည့် အပြေးသမား တစ်ယောက်နယ်။

သူသည် ယခုတိုင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီးသား စစ်စစ် မဖြစ်သေး။ သို့ရာတွင် ...။

ဆန်းဒါးလ် ဇာတ်ရုံမှ ဒင်နီ၏ တေးဂီတပွဲသို့ လာ၍ နားထောင်ကြသူများမှာ တက္ကသိုလ်မှ ပညာရှင်များသာမက အခြားသူများလည်း လာရောက်ကြသည်။ ပါမောက္ခ ပစ်စတန်၏ ဖိတ်ကြားချက်အရ ဘော်စတန် ဆင်ဖိုနီ တေးဂီတပိုင်း ခေါင်းဆောင် ချားလ်စ် မန့်လည်း လာရောက် နားထောင်သည်။ မန့်က ဒင်နီ၏ လက်သံကို ချီးမွမ်းကာ နွေရာသီတွင် ကျင်းပမည့် နာမည်ကျော် တင်ဂယ်ဝုဒ် ဂီတ ပွဲတော်သို့ ဝင်ရောက် ယှဉ်ပြိုင်ရန် စာတစ်စောင်ကို သူ လက်ရေးဖြင့် ရေးပို့လိုက်သည်။

“ပွဲတော်ကတော့ သိပ် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဂီတ ပညာရှင်တွေနှင့် တွေ့ဆုံ ရင်းနှီးရတာပေါ့။ ပြီးတော့ တို့တီးဝိုင်း အစမ်း လေ့ကျင့်ပွဲတွေမှာလည်း မင်း လာတီးဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်၊ မင်းက ဂီတကို အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်မယ့်လူ ဆိုတော့ ဒီလို လာတီးရင်း အကျင့် ရသွားတာပေါ့၊ ချားလ်စ် မန့်” ဟု သူ့စာတွင် ပါရှိသည်။ သူ့ ဖိတ်စာကြောင့် ဒင်နီတွင် ကြုံတွေ့နေရသည့် အိမ်တွင်ရေး ပြဿနာလည်း အလိုလို ဖြေရှင်းပြီးသား ဖြစ်သွား၏။ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်၍ အိမ်ပြန်လာလျှင် အဖေက သူ့သားအား အထင်သေးတော့မည် မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် အမေ့ထံမှ လာသော စာများထဲတွင် မကြာခဏ ပါတတ်သည်။

ဒင်နီသည် အမေနှင့် တွေ့ချင်သည်။ သို့ရာတွင် ဂီတ လေ့ကျင့်ခန်းများ ရှိသည့် အတွက် အမေနှင့်ရော စည်းကမ်းကြီးသော အဖေနှင့်ပါ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရတော့မည် မဟုတ်။ မကြာမီ ပထမနှစ်သည် လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးသွား၏။

မေလသို့ ရောက်လျှင်ပင် စာမေးပွဲ အတွက် စာကြည့်ချိန် ပေးလိုက်လေပြီ။ အမှန်အားဖြင့် ထို ကျောင်းပိတ်ရက် များမှာ တစ်နှစ်လုံး သင်ခဲ့သော စာများကို ပြန်၍ နွှေးရန် ပိတ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့တိုင် အင်ဒရူး အဲလီယော့လို ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်က ကျောင်းသားများ အတွက်သော်မူ တစ်နှစ်လုံး ပစ်ထားခဲ့သည့် စာများကို အခုမှ ပြန်ကူးရ၊ ကျက်ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်နှစ် အားကစား ရာသီတွင် ယေးလ် တက္ကသိုလ်နှင့် အများဆုံး ပြိုင်ခဲ့ရသည်။ ထို ပြိုင်ပွဲများတွင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်က ရှုံးခဲ့သည့် ပွဲများလည်း ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ဂျေဆန် ဦးစီးသည့် တင်းနစ် ပြိုင်ပွဲများမှာ အောင်ပွဲရခဲ့သည်။

ဂျေဆန်သည် စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ စာတွေကို ကုန်းကျက်နေရလေပြီ။ လူမှုရေး ကိစ္စတွေ အားလုံးကိုလည်း ဘေးချိတ် ထားလိုက်ရလေပြီ။ သီတင်းပတ် ဆုံးသည့် နေ့များတွင်သာ အပြင်သို့ ထွက်တော့သည်။

ထိုအတောအတွင်းတွင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ရင်ပြင်ရှိ ဆိုင်များတွင် စီးကရက်များနှင့် နီးဒေါ့ စိတ်ပေါ့ဆေးများ ရောင်းကောင်းကြသည်။ လာမောင့်ဆိုင်မှာ အမြဲတမ်းလိုလို လူတွေ စည်နေသည်။ လေအေးစက်များသည် ရှပ်အင်္ကျီဟောင်းမှ အနံ့များ၊ ချွေးနံ့များနှင့် စိုးရိမ် ကြောက်လန့်စိတ်များကို နုတ်ယူ မှုတ်ထုတ် ပေးနေကြသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအရာများကို မည်သူကမျှ သတိမပြုမိကြ။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ် မှတ်တမ်း - အောက်တိုဘာ၊ ၁၊ ၁၉၅၅

လွန်ခဲ့တဲ့ ဩဂုတ်လတုန်းက အိမ်ကို ပြန်ရောက်တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ မိထွေးအသစ်နှင့် သူ့ကလေးတွေကို အိမ်မှာ တွေ့ရတယ်။ ကိုယ်တို့ သားအဖ နှစ်ယောက်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကန်ဘေးမှာ ထိုင်ပြီး စကားပြောခဲ့ရတယ်။ ကိုယ် သင်တန်းတွေကို ကောင်းကောင်း လိုက်နိုင်လို့ အဖေက ချီးကျူးတယ်။ တက္ကသိုလ်မှာ လေးနှစ် အောင်အောင် မြင်မြင် နေနိုင်တော့မှာပဲ ဆိုပြီး အဖေ ကျေနပ်နေပုံ ရတယ်။

အဖေက ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဩဝါဒတွေ ပေးတယ်။ မပူမပင် မကြောင့်မကြ နေရတဲ့ မိသားစုက မွေးလာတဲ့ အတွက် ပညာသင်ကြားရေးမှာ ပေါ့ပေါ့တန်တန် မလုပ်ဖို့လည်း သတိပေးတယ်။ ကျောင်းလခနှင့် အဆောင်လခတွေကို သူက ပေးမယ်လို့ ကတိပေးပေမယ့် ကိုယ် သုံးဖို့စရိတ်ကိုတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ရှာရမယ်တဲ့။ ဒါမှ အောက်သက် ကျေမယ်တဲ့။

ပြီးတော့ ပြောသေးတယ်။ ဘောလုံးပွဲတွေကို ဝင်ပြိုင်ချင်ရင်၊ ကောင်မလေးတွေနှင့် တွဲချင်ရင် ဝင်ငွေ ရှိတဲ့ အလုပ် တစ်ခုကိုတော့ ဝင်လုပ်ရမယ်တဲ့။ ဒါမှ အိမ်ဆန်တို့လို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးတတ်တဲ့ အကျင့်ရမယ်တဲ့။ ဒါကို ကိုယ်ကလည်း သဘောတူလိုက်ပါတယ်။

ကျောင်းပြန်ရောက်တော့ ကျောင်းသား အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေပေးရေး ဌာနကို ချက်ချင်းသွားတယ်။ ဝင်ငွေကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေတော့ သိပ်မရှိတော့ဘူး။ ကိုယ့်ထက် ငွေလိုတဲ့ စကောလားရှစ် ရတဲ့ ကျောင်းသားတွေကို ပေးလိုက်ပြီတဲ့။ ဒီတော့ ပျော်ပွဲစားရုံတွေမှာ ပန်းကန်ဆေးရတဲ့ အလုပ်တို့၊ စားပွဲထိုး လိုက်လုပ်ရတဲ့ အလုပ်တို့ကိုတော့ မရနိုင်တော့ဘူးပေါ့။

စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေရေး ဌာနက အပြန် ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ဆရာ ဖင်လေးနှင့် တွေ့တယ်။ ကိုယ်က အလုပ်ရှာဖို့ ကျောင်းကို စောစော ပြန်လာတာကိုပြောတော့ သူက အဖေ ပြောသလိုပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးတဲ့ ယန်ကီတို့ရဲ့ အစဉ်အလာ တန်ဖိုးတွေကို ထိန်းသိမ်းရမယ်လို့ ပြောပြီး ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် အဲလီယော့ ကျောင်းဆောင် စာကြည့်တိုက်ထဲကို ခေါ်သွားတယ်။ စာကြည့်တိုက်ထဲ ရောက်တော့ စာကြည့်တိုက်မှူး ဒက်ဗလင်းဆီကို သွားပြီး ကိုယ့်ကို ကျောင်းဆောင် စာကြည့်တိုက်မှာ လက်ထောက် စာကြည့်တိုက်မှူး ခန့်ဖို့ ပြောပေးတယ်။

ဘာပဲပြောပြော ဒီအလုပ်ကို ရတာ ကောင်းပါတယ်။ တစ်ပတ်ကို သုံးည အတွက် လုပ်ခ ရတယ်။ တစ်နာရီကို ၇၅ ဆင့်ရတယ်။ သိပ်တော့ အလုပ် မရှိလှပါဘူး။ ည ခုနစ်နာရီ ကနေပြီး သန်းခေါင် အထိ စာအုပ်ထုတ် ငှားပြီး သူတို့ စာဖတ်တာကို ထိုင်စောင့်ကြည့်နေရုံပါပဲ။

ဆရာဖင်လေးက သူ့ တပည့်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိပုံရတယ်။ အလုပ်က သိပ် မပင်ပန်းတော့ ကိုယ့်အတွက် စာလေး ဘာလေး ကျက်ချိန် ရတာပေါ့။ တစ်ခါတလေတော့လည်း စာကျက်လို့ ကောင်းနေတုန်း ကျောင်းသား တစ်ယောက် ပေါက်လာပြီး စာအုပ် လာငှားလို့ စာအုပ် ထရှာ ပေးရတာမျိုးလည်း ရှိတယ်။

ဒါပေမဲ့ မနေ့ညကတော့ နည်းနည်း ထူးခြားတယ်။ အဆောင်စာကြည့်တိုက်မှာ ပြဿနာ တစ်ခု ဖြစ်တယ်။

ကိုးနာရီလောက်ကျတော့ ကိုယ်လည်း စာကြည့်နေရာက မျက်စိ ညောင်းလာ တာနှင့် မျက်နှာကို စာအုပ်က ခွာပြီး စာထိုင်ကြည့်နေတဲ့ ကျောင်းသားတွေကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ တစ်ခန်းလုံး ကျောင်းဝတ်စုံ ဝတ်ထားတဲ့ ကျောင်းသားတွေနှင့် ပြည့်နေတယ်။ ကြယ်သီး ဖြုတ်ထားတဲ့ ရုပ်အင်္ကျီတွေနှင့် ဇင်စ ဝတ်စုံတွေနှင့်။



ဒါပေမဲ့ ခပ်ဝေးဝေး အခန်းထောင့် တစ်နေရာမှာတော့ ခပ်တောင့်တောင့် ကျောင်းသား တစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ အရာ တစ်ခုကို ကိုယ် မြင်လိုက်ရတယ်။ ကိုယ့် အပေါ်အင်္ကျီနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။ တစ်ခါက ကိုယ်ဝတ်ခဲ့တဲ့ အပေါ်အင်္ကျီပါ။ သာမန် ဆိုရင်တော့ သိပ် မကွဲပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ အင်္ကျီက ဇင်စနှင့် ချုပ်ထားတဲ့ အင်္ကျီကလေး။ ကြယ်သီးက သားရေ ကြယ်သီး ကလေးတွေနှင့်။ ကိုယ့် ဆွေမျိုးတွေ လန်ဒန် သွားတုန်းက ဟားရော့ဒ်ရှပ်ဆိုင်ကြီးက ဝယ်လာခဲ့တဲ့ အင်္ကျီ။ ဒီမှာ ဒါမျိုး သိပ်မရှိဘူး။

ဒါကလည်း ဒီလောက် အကြောင်း သိပ်မဟုတ်သေးပါဘူး။ မနှစ် နှေ့ဦးပေါက်တုန်းက အဝတ်ဟောင်း ရောင်းဆိုင်ကို ရောင်းလိုက်ပြီးသားပဲ။ အဝတ်ဟောင်း ရောင်းတဲ့ ဆိုင်ကလည်း ဟားဗတ်မှာ အစဉ်အဆက် ရှိခဲ့တဲ့ ဆိုင်ကြီး။ ကျောင်းသားတွေ ဘိုင်ကျပြီး ဆိုရင် ဒီလိုပဲ အဝတ်အစား ကလေးတွေ၊ ပစ္စည်းကလေးတွေကို သွားရောင်းနေကျ။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ် သိသလောက်တော့ ဒီ ပစ္စည်းဟောင်း၊ အဝတ်ဟောင်းတွေကို ကျောင်းသားတွေထဲက သိပ် မဝယ်ကြပါဘူး။ အပြင်က လူတွေသာ ဝယ်ဝတ်လေ့ ရှိကြတယ်။ ဒီတော့ စာကြည့်တိုက်မှူး တစ်ယောက် အနေနှင့် ကိုယ့်အဖို့ တာဝန် ရှိလာလေပြီ။ သူဟာ ကျောင်းသား ဟုတ် မဟုတ် စစ်ဆေးရတော့မယ်။

သူက ကြည့်ကောင်းတယ်။ အသားညိုညို ရုပ်ချောချောရယ်၊ ဝတ်စားထားတာကလည်း အကျပဲ။ အခန်းထဲမှာ လှောင်အိုက်နေပေမယ့် အင်္ကျီကို သေသေချာချာ ဝတ်ထားတယ်။ ကော်လာကိုတောင် ဖွင့်မထားဘဲ ကြယ်သီး အပြည့်တပ်လို့။ စာအုပ်ကို ဖက်နေတာကလည်း သဲသဲမဲမဲ။ တစ်ခါ တစ်ခါ ဘေးမှာ ချထားတဲ့ အဘိဓာန်ကို ကြည့်လိုက်၊ စာကို ဖက်လိုက်နှင့်။ တော်တော်ကို စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ပုံပဲ။

ထားပါလေ။ ဒါက အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ လိုက်နာရမယ့် စည်းကမ်းတွေနှင့် ဘာမှ မဆန့်ကျင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူလုပ်နေပုံက ကျောင်းသား တစ်ယောက်နှင့် မတူတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါနှင့် ကိုယ်လည်း ထလာပြီး သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်မယ် ဆိုပြီး စားပွဲကနေ သူ့အနားကို လျှောက်လာခဲ့တယ်။

ဆယ့်တစ်နာရီ လေးဆယ့် ငါးမိနစ် ဆိုရင် စာကြည့်တိုက် ပိတ်တော့မယ် ဆိုတာ သတိပေးတဲ့ အနေနှင့် မီးကို တစ်ချက် မှိတ်လိုက်တယ်။ ဒါက ထုံးစံ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီညကတော့ စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ လူတော်တော် ရှင်းသွားပြီ။ ရှင်းဆို ကိုယ့်အပေါ် အကျိုးဟောင်းကို ဝတ်ထားတဲ့ သူ တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒီတော့ ကိုယ့်အဖို့ ဒီပြဿနာကို ရှင်းဖို့ အခွင့်အရေး ရသွားတာပေါ့။

ကိုယ်ဟာ အမှတ်မထင် သူ စားပွဲနားကို ကပ်လာတယ်။ သူ့စားပွဲက မီးတိုင်ကို မျက်နှာမူလို့။ အနားရောက်တော့ ကိုယ်က စာကြည့်တိုက် ပိတ်တော့မယ့် အကြောင်း ပြောတယ်။ သူလည်း ရုတ်တရက် ဆိုတော့ လန့်သွားဟန် တူရဲ့။ ပြီးတော့ အချိန်ကို သတိမထားမိလိုက်တဲ့ အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်လို့ တောင်းပန်တယ်။

စာကြည့်တိုက် စည်းကမ်းအရ ပိတ်မယ့် အချိန်က ဆယ့်လေးမိနစ်ပဲ လိုတော့တယ်လို့ ပြောတော့ သူက မတ်တက်ရပ်ပြီး သူ အဲလီယော့ ကျောင်းဆောင်က မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲလို့ မေးတယ်။

ဒီတော့ ကိုယ်ကလည်း အကျိုးကြည့်ရင် သိပါတယ်လို့ ဖြေလိုက်တယ်။

သူ ရက်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားတယ်။ သူက အကျိုးကို ငုံ့ကြည့်နေတုန်းမှာ ဒီအကျိုးဟာ ကိုယ့်အကျိုး ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်။ ကိုယ်ပြောတာက ခပ်ရိုင်းရိုင်း ဖြစ်သွားတယ်လို့ ထင်တာနှင့် ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ နောင်မှာ စာကြည့်တိုက်ကို လာသုံးနိုင်ပါတယ်လို့ပြောလိုက်တယ်။ သူ့ကို ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား အဖြစ်

သဘောထားတယ် ဆိုတာကို ပြလိုက်တဲ့ သဘောပေါ့လေ။ နို့ သူလည်းဟားဗတ် ကပဲ မဟုတ်လား။

ဟုတ်တယ်။ သူက တက္ကသိုလ်မှာ တက်နေတဲ့ နေ့ကျောင်းသား။ သူ့ နာမည်က တက် လင်းဗရိစ်တဲ့။

အောက်တိုဘာလ ၁၇ ရက်နေ့က အဲလီယော့ဆောင်တွင် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်မှု ကလေး တစ်ခု ဖြစ်သည်။ အတိအကျ ပြောရလျှင် ရှေးသီချင်းကြီးများကို ကန့်ကွက်သည့် ဆန္ဒပြပွဲကလေး ဖြစ်သည်။ ပို၍ တိကျအောင် ပြောရဦးမည်ဆိုလျှင် ဒင်နီကို ဆန့်ကျင် ကန့်ကွက်သည့် ပွဲကလေး ဖြစ်သည်။ ထပ်၍ တိကျရဦးမည် ဆိုလျှင် သူ့ကို ဆန့်ကျင်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ သူ့ စန္ဒရားကြီးကို ကန့်ကွက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ကျောင်းသား နှစ်ယောက်က အရက်စုံ ပါတီကလေးတစ်ခု လုပ်သည်။ ဒင်နီကလည်း စာမေးပွဲ အတွက် စာကျက်စရာ မရှိလျှင်၊ ကျောင်းစာလုပ်စရာ မရှိလျှင် မိန်းခန်းမသို့ သွား၍ စန္ဒရားတီး ကျင့်တတ်သည်။ ထို့နောက်တွင်မူ ခန်းမသို့ သွားမကျင့်တော့ဘဲ အခန်းထဲတွင် မတ်တတ်စန္ဒရား တစ်လုံးကို ထား၍ ကျင့်သည်။

ထိုနေ့ ညနေက ဒင်နီသည် စန္ဒရားကို အသဲကြီး မဲကြီး ကျင့်နေသည်။ ထိုစဉ် ခပ်ထွေထွေ ကျောင်းသား နှစ်ယောက်ရောက်လာက ဒင်နီ တီးနေသည့် ရှိပင် တေးဂီတသည် သူတို့ပွဲနှင့် လိုက်လျောခြင်း မရှိဟု ဆိုကာ ထိုသီချင်းကို ဆက်၍ မတီးရန် လာပြောကြသည်။

ပထမတွင် ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ပြောကြ၏။ ဒစ်ကီ ဆိုသည့် ကျောင်းသားက အရင် ရောက်လာပြီး “အလကား သီချင်းတွေကို မတီးရန်” ဒင်နီကို လာပြောသည်။

ဒင်နီက အဆောင် စည်းကမ်းအရ ညနေပိုင်းတွင် စန္ဒရား တီးခွင့်ရကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သူတွင် တီးခွင့် ရှိကြောင်း ပြန်ပြော၏။ ထိုအခါတွင် ဒစ်ကီက ကျောင်းဆောင်

စည်းကမ်းတွေ ဘာတွေကို သူနားမလည်ကြောင်း၊ သူ့ဂီတသံသည် သူတို့ ဝိုင်းကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေကြောင်းဖြင့် ပြောသည်။ ဤတွင် ဒင်နီက အေးအေးဆေးဆေး ပြန်သွားရန် ပြောသည်။

ဒစ်ကီလည်း ပြန်ထွက်သွားသည်။

ဒစ်ကီက သူ့လုပ်ငန်း မအောင်မြင်ခဲ့ကြောင်းဖြင့် ပြန်၍ သတင်းပို့သည့် အခါ၌ အမူးသမား တစ်သိုက်သည် ကိုယ်ထိ လက်ရောက် အရေးယူရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ အဲလီယော့ဆောင်တွင် ရှိသည့် ကိုယ်ခန္ဓာ အကြံ့ခိုင်ဆုံးနှင့် အရက် အသောက်နိုင်ဆုံး သူရဲကောင်း လေးဦးတို့သည် ဒင်နီ၏ အခန်းသို့ ပြတ်သားစွာ ချီတက်လာကြသည်။ အခန်းရှေ့ ရောက်လျှင် တံခါးကို ယဉ်ကျေးစွာ ခေါက်၏။ ဒင်နီက အသာ ဟပေးလိုက်သည်။ ကွန်မန်ဒို လေးယောက်တို့သည် စကား တစ်လုံးမျှ မပြောဘဲ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြပြီး စန္ဒရားကြီးကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်ကျယ်ကြီး နားသို့ ဆွဲလာကာ စန္ဒရားကို အောက်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်ကြ၏။

ဒင်နီ၏ စန္ဒရားသည် သုံးထပ်မှ နေ၍ အောက် မြေကြီးပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ သမံတလင်းပေါ် အရောက်တွင် ကျိုးပဲ့ကာ တစ်စစီ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ အောက်တွင် လူမရှိ၍ တော်ပါသေး၏။

စန္ဒရားကို လွှင့်ပစ်ချပြီးနောက် သူ့ကို ရန်မူတော့မည်ဟု ဒင်နီ စိုးရိမ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဒစ်ကီက “ခင်ဗျား ပူပေါင်း ကူညီလို့ ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ” ဟုပြောသည်။ ထို့နောက် သူရဲကောင်း လေးယောက်တို့သည် ပြန်ထွက်သွားကြ၏။

ခဏကြာလျှင် ကျိုးပဲ့နေသော စန္ဒရားကြီး အနီးတွင် လူတွေဝိုင်းအုံနေလေပြီ။ ဒင်နီသည် ပထမဆုံး အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ သူ စိတ်ထဲတွင် မိသားစုထဲမှ တစ်ယောက်ယောက် အသတ်ခံလိုက်ရသည့်နှယ် ဖြစ်နေ သည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ သစ်သား သေတ္တာကြီး တစ်လုံး အတွက် ဒီလောက် ရှေးရှေးမှူးမှူး ဖြစ်နေတဲ့ ကောင်းမျိုး ဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး” ဟု ဒစ်ကီက ပြောသည်။

နောက်များမကြားမီ လက်ထောက် အဆောင်မှူး ဒေါက်တာ ပေါတားက သူတို့ လေးယောက်ကို ကျောင်းထုတ်ပစ်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ပျက်စီးသွားသည့် စန္ဒရားနှင့် ကျောင်းဆောင် ပြတင်းပေါက် အတွက် လျော်ကြေး ပေးရမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောနေသည်။ ထို့ပြင် ဒင်နီကို သွား၍ တောင်းပန်ရန်လည်း ဆရာက ပြောလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ဒင်နီမှာ ဒေါသ မပြေသေး။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်တွင် ကျောင်းနှင့် မတန်သော အရိုင်းအစိုင်း တိရစ္ဆာန်များ ရှိနေကြောင်းဖြင့် ပြောနေသည်။ သူတို့ကလည်း ဒေါက်တာ ပေါတား ရှိနေသဖြင့် ပြောသမျှကို ငြိမ်ခံနေသည်။ သူတို့ ထွက်လာသည့် အခါ လူပါးဝသည့် အီတလီ ကပြားကို ဆုံးမမည်ဟု ကြိမ်းမောင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ထိုနေ့ ညနေ ညစာ စားချိန်၌(စောစောပိုင်းက တက္ကသိုလ် ဘောလုံး သင်းနှင့် သွား၍ လေ့ကျင့်နေသည်) အင်ဒရူး အဲလီယောသည် ထောင့်စားပွဲ တစ်လုံးတွင် ထိုင်လျက် စိတ်မချမ်းသာသော မျက်နှာ ဖြင့် ထမင်းစားနေ သော ဒင်နီကိုလှမ်းမြင်လိုက်သည်။ အင်ဒရူးသည် သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား စန္ဒရားကြီးကိစ္စ ကြားရတာ စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ”

ဒင်နီက ခေါင်းကို မော့လိုက်လျက်

“အဲဒီကောင်တွေက ဘယ်က ကောင်တွေလဲဗျ”ဟု ဒေါသတကြီးဖြင့် မေး၏။

“အမှန်ကိုပြောရမလား၊ တကယ်တော့ ဆန်ကုန်မြေလေးတွေချည်းပါ။ သူတို့ မိဘ အရှိန်ပါကြောင့်နှင့် ပိုက်ဆံကြောင့် ဒီလို ကျောင်းမျိုးကို ရောက်လာကြတာ၊ ခင်ဗျားလို လူမျိုးကို တွေ့တော့ ဒီကောင်တွေ သူတို့ကိုယ် သူတို့ မလုံမလဲ ဖြစ်နေတာပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကြောင့် ဘာဖြစ်လို့ မလုံမလဲ ဖြစ်ရတာလဲ”

“ဪ...ခင်ဗျားက ဒီမှာ နာမည်ကျော်နေတာကိုးဗျ၊ ခင်ဗျားမှာ ပိုက်ဆံနှင့် ဝယ်လို့မရတဲ့ အရည်အချင်းတွေ ရှိနေတာကိုး၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားကို မနာလို တိုရှည် ဖြစ်ကြမှာပေါ့”

ဒင်နီသည် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့နောက် အင်ဒရူးကို ကြည့်ကာ

“အင်း ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော့်အပေါ် သဘောထား မှန်ပါတယ်ဗျာ”

လင်းဗရိစ်သည် ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်ထဲတွင် ပါသည့် တရွှင်မြို့က ဟယ်လင် မင်းသမီး အကြောင်းကို မစဉ်းစားနိုင်။ အီလီယတ် ကဗျာကြီး အခန်းသုံးတွင်ပါသည့် ဟယ်လင် မင်းသမီး အကြောင်းကို ပါမောက္ခ ဝှစ်တမင်းက ပို့ချသည့် အခါ၌ လင်းဗရိစ် စိတ်မဝင်စား။ လှေပေါင်း တစ်သိန်းကို ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေခဲ့သည့် (ဟယ်လင်၏) မျက်နှာထက် ပို၍ပင် ကျက်သရေ ရှိသည့် အရာကို သူ စိတ်ဝင်စားနေသည်။

လင်းဗရိစ် တစ်ယောက် ထို မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို ငေးငိုင်းကြည့်နေခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်လောက် ရှိပြီ။ လွန်ခဲ့သည့် ဆောင်းရာသီက သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ရှေးဟောင်း ဂရိစာပေ သင်တန်းကို အတူတူ တက်ခဲ့ကြသည်။ သူ့ကို ပထမဆုံး စတွေ့ပုံကို လင်းဗရိစ် ယခုတိုင် မမေ့နိုင်သေး။

ထိုနေ့ မနက်က နေခြည်သည် ဆီးဗား စာသင်ခန်းမကြီးထဲတွင် ဝင်းလဲ့ တောက်ပနေသည်။ ပယင်းရောင် သူ့ ဆံပင်များနှင့် နနယ် ပျော့ပျောင်းသည့်

သူ့ရုပ်သွင်တို့သည် နေရောင်ထဲတွင် ပို၍ပင် ရွှန်းတင့်နေသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ဆင်စွယ် ရင်ထိုးပေါ်တွင် ထုထားသည့် ပန်းပုရုပ် တစ်ရုပ်နယ်။ အဝတ်အစားက ခပ်ရိုးရိုး ခပ်ယဉ်ယဉ်။ သို့ရာတွင် အထက်တန်း ကျကျ ပြင်ဆင် ဝတ်စားထားသည်။ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် ဝတ်စားထားသည့် သူ့ကို မြင်ရသည့် အခါ၌ ဟိုးရေစ်၏ ကဗျာကြီးထဲမှ ရိုးသားခြင်း အဆင်းတန်ဆာကို ဝတ်ထားသည့် နတ်သမီးကို လင်းဗရိစ် ပြေး၍ သတိရသည်။

သူနှင့် စတွေ့သည်မှာ ဆယ့်သုံးလ ရှိပြီ။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့ကို သူမမေ့။ သူ့အမည်က ဆာရာ ဟယ်ရီဆန်တဲ့။ ထိုနေ့က သင်တန်းတွင် ပါမောက္ခ စတီးဝပ်က ဂရိ ကြိယာ တစ်ခုကို ဝါကျ အဖွဲ့ ခိုင်းပြ၏။ ထို စကားလုံးကို ဝါကျ ဖွဲ့နိုင်လျှင် ဖွဲ့ပြပါ ဆိုသည့်အခါ ဆာရာက ဖွဲ့ပြသည်။ ထိုစဉ်က ဆာရာသည် ပြတင်းပေါက်နားက နောက်ဆုံး ခုံတန်းတွင် ခပ်ရိုးရိုးကလေး ထိုင်နေသည်။ လင်းဗရိစ်ကမူ အမြဲတမ်းလိုလိုပင် ရှေ့ဆုံး ခုံတန်း၊ သို့မဟုတ်လျှင် အလယ် ခုံတန်းတွင် ထိုင်လေ့ရှိသည်။ သူ ဝါကျ ဖွဲ့ပြပုံက မှန်သည့်တိုင် အသံက တိုးတိတ် နူးညံ့လွန်းသဖြင့် ပါမောက္ခ စတီးဝပ်က နောက်တစ်ခါ ခပ်ကျယ်ကျယ် အဆို ခိုင်းယူရသည်။ ထိုစဉ် လင်းဗရိစ်သည် သူ့ကို ပထမဆုံး အကြိမ် မြင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်မှ စ၍ လင်းဗရိစ်သည် သူ့ကို မြင်နိုင်ရန် ပထမဆုံး အတန်း ညာအစွန်ဆုံး ခုံသို့ ပြောင်းထိုင်တော့သည်။ အိမ်တွင် “ရက်ကလစ် မှတ်တမ်း” မဂ္ဂဇင်းရှိရာ လင်းဗရိစ်သည် ခွက်ပုန်းသောက်သူ တစ်ဦးလို ထိုမဂ္ဂဇင်းကို တိတ်တဆိတ် ထုတ်ပြီး ဆာရာ၏ ပုံကို စိုက်ကြည့်နေတတ်သည်။

မဂ္ဂဇင်းထဲတွင် ပါသည့် ကိုယ်ရေး ရာဇဝင် အကျဉ်းကိုလည်း သူလေ့လာသည်။ ကွန်နယ်တီကတ် ပြည်နယ် ဂရင်းဝစ်မြို့ မစ္စပေတား၏ ကျောင်းတွင် နေခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က ကက်ဘော့ ကျောင်းဆောင်သူ။ သူ့ထံသွားရောက် လည်ပတ်ရသည့် သတ္တိမျိုး ရှိလာလျှင် လိုလိုမည်မည် သဘောဖြင့် သူ့အကြောင်းကို တတ်နိုင်သမျှ စုံစမ်းထားသည်။

သို့ရာတွင် လင်းဗရိစ်သည် သင်တန်းပြီး၍ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ကြသည့်တိုင် စကားကို ဟဟ ပြောရဲသူ မဟုတ်။ သို့ဖြင့် လင်းဗရိစ်သည် ဂရိ ကြိယာပုဒ်များ၏ ရှုပ်ထွေးပုံနှင့် ဆာရာ၏ မျက်နှာ နူးညံ့ သိမ်မွေ့ပုံတို့ ကြားတွင် ကူးချည်သန်းချည် လုပ်ရင်း စာသင်တန်း ကာလ နှစ်ခု ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။

တစ်ခါတွင်မူ မမျှော်လင့်သော အခွင့်အရေး တစ်ခု ပေါ်လာခဲ့သည်။ ဆာရာမှာ ဆရာမေးသည့် မေးခွန်း တစ်ခုကို မဖြေနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မ ကောင်းကောင်း မဖြေတတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ဟိုးမားရဲ့ ပါဒခြောက်ခု ကဗျာကို မဆိုတတ်ဘဲ ဖြစ်နေတယ် ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့်ရင်နည်းနည်း ကျက်လိုက်ဦးနော်၊ ကဲ လင်းဗရိစ် မင်း ရွတ်ပြနိုင်မလား” ဟု ဆရာက ကြင်နာစွာ ပြော၏။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့ နှစ်ဦး စတင် သိကျွမ်းလာခဲ့ကြသည်။ ဂရိစာပေ သင်တန်း ပြီးသည့် အခါတွင် ဆာရာသည် သူ့ အနားသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

“ရှင် ရွတ်ပြတော့လည်း ချောလို့ပါလား၊ ရှင် ဒီလို ရွတ်နိုင်အောင် ကျက်တဲ့ နည်းများ မရှိဘူးလား”

လင်းဗရိစ်က ကောင်းကောင်း မဖြေရဲ။

“ရှိပါတယ်၊ သိချင်ရင် ကျွန်တော် ပြပေးပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပဲရှင်၊ ကျွန်မကို ကူညီပါဦး”

“ဒီလိုဆိုရင် ကော်ဖီ လိုက်သောက်လှည့်ပါဦးလားဟင် ”



“ကောင်းသားပဲ”

သူတို့ နှစ်ဦးသည် စာသင်ခန်းမှ ထွက်၍ ဘေးချင်းယှဉ် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

လင်းဗရိစ်သည် သူ့ အားနည်းချက်ကို ချက်ချင်း သိလာရ၏။ ဆာရာသည် ဟိုးမားတို့ ခေတ်က ပေါ်လာသော အက္ခရာ စာလုံး တစ်လုံးကို မသိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို အက္ခရာမှာ ဟိုးမားခေတ်က ပေါ်ခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ဂရိ အက္ခရာထဲမှ ဖြတ်ထားခဲ့သော စာလုံးဖြစ်၏။

လင်းဗရိစ်က ထို အက္ခရာ၏ သမိုင်းကို ရှင်းပြသည်။

“ရှင်က ရှင်းအောင် ပြောတတ်တယ်နော်၊ တကယ့် ဆရာကောင်းပဲ”

“ဒါကြောင့် ဂရိလူမျိုး ဖြစ်နေသလားမှ မသိတာ” ဟု လင်းဗရိစ်က သူ့ထုံးစံအတိုင်း ရှက်ရွံ့ဖြင့် ပြောသည်။

နောက် နှစ်ရက်အကြာ၌ ပါမောက္ခ ဝှစ်တမင်းသည် ဆာရာကို အမည်တပ် ခေါ်ပြီး ဟိုးမားခေတ်က အက္ခရာ တစ်လုံး အကြောင်း မေးပြန်သည်။ ဆာရာက မဆိုင်းမတွ ဖြေဆိုပြီးနောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံတန်းတွင် ထိုင်နေသည့် သူ့ ဆရာလေးကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။

အတန်း ဖြတ်လိုက်၍ အပြင် ထွက်လာသည့် အခါတွင် အတူ လျှောက်လာခဲ့ကြရင်း ဆာရာက

“ကျေးဇူး အများကြီး တင်တယ် လင်းဗရိစ်၊ နို့မို့ရင် ဆာရာ ဖြေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“လာ ဒီလိုဆိုရင် နောက်ထပ် ကော်ဖီ တစ်ခွက် သောက်ကြစို့”

“အို သိပ်ကောင်းတာပေါ့”

သူ့အပြီးကြောင့် လင်းဗရိစ် ခူးခွေချင်သည်။

ထို့နောက်မှ စ၍ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် သင်တန်းပြီးတိုင်း ဆုံဖြစ်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ တွေ့ဆုံပွဲ ကလေးသည် ထုံးတမ်းစဉ်လာ တစ်ခုလို ဖြစ်လာသည်။ လင်းဗရိစ်သည် ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းသော ဘုန်းကြီးတစ်ပါး မနက် ဝက်တက်ချိန်ကို မျှော်သကဲ့သို့ သူတို့ ထုံးစံကလေး ကျင်းပချိန်ကို အမြဲ မျှော်နေတတ်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ ပြောသည့် စကားများမှာ ထူးထူးထွေထွေ မဟုတ်။ တွေ့ရာ ကြုံရာကို ပြောမိကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ သင်တန်းများ အကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် ဂရိဘာသာစကား အကြောင်း၊ လင်းဗရိစ်သည် သူတို့ ဆက်ဆံရေးကလေး တစ်မျိုး တစ်ဖုံ ပြောင်းသွားမည် စိုးသဖြင့် လည်းကောင်း၊ ယခုလို စိတ်ကူးယဉ် အသာကလေး ပျောက်သွားမည် စိုးသဖြင့် လည်းကောင်း တခြား စကားများကို မပြောရ။

သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ပါမောက္ခ ဝှစ်တမင်း၏ သင်တန်းတွင် တပူးတွဲတွဲ ဖြစ်နေကြလေပြီ။ လင်းဗရိစ်မှာ ဂရိသွေး ပါသူ ဖြစ်သည့် အတိုင်း ဂရိဘာသာ စကားတွင် အားသန်သည်။ သို့ရာတွင် ဆာရာက ဒုတိယ ဘာသာ ဖြစ်သည့် ဂရိ အနုစာပေတွင် အားသန်သည်။ ဆာရာသည် မီးလ်မင်းပယ်ရီ၏ “ဟိုမား၏ လင်္ကာရ ရသ” ဆိုသည့် ကျမ်းကို ဂရိဘာသာဖြင့် ဖတ်ဖူးနေလေပြီ။ (ထို စာအုပ်မှာ အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် မရှိ။) ဆာရာည် ဟိုမား၏ ရေးဟန်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ လင်းဗရိစ်ကို တော်တော်များများ ရှင်းပြနိုင်သည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးပင် အပိုင်း က ဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့ကြပြီး ပါမောက္ခ ဟက်ဗလော့ ပို့ချသည့် ဂရိ ပျို့ ကဗျာ သင်တန်းသို့ တက်ခွင့် ရခဲ့ကြသည်။ ပျို့ ကဗျာကို သင်ရသည့် အခါတွင် လင်းဗရိစ်၏ ခံစားမှုကို ပို၍ လေးနက်အောင် နှိုးဆွပေးသကဲ့သို့ ရှိသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ဆာဖို၏ ပျို့များကို သင်ရသည့် အခါတွင် တစ်ယောက်တစ်လံ ဖတ်ပြကြသည်။ ကော်ဖီဆိုင် စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ ဘာသာ ပြန်ပြသည်။ ထိုအခါတွင် လင်းဗရိုဗ်၏ ခံစားမှုသည် အရှိန် မြင့်လာလေပြီ။

“မည်းမှောင်သည့် မြေကြီးပေါ်တွင် အလှဆုံး အရာသည် မြင်းစီးသူရဲတို့ ဖြစ်သည်” ဟု တချို့က ဆိုကြသည်။

“အလှဆုံး အရာသည် လှေတပ်ကြီး ဖြစ်သည်” ဟုလည်း တချို့က ဆိုကြသည်။

“သို့ရာတွင် ကိုယ့်ချစ်သူသည် အလှဆုံး အရာဖြစ်သည်” ဟု ငါဆို၏။

သို့ဖြင့် ဆာဖို၏ ပျို့ အပိုဒ် ၁၆ သို့ ရောက်လာသည်။

“တော်တော် စိတ်ကူးယဉ်တယ်နော်၊ မိန်းမ တစ်ယောက် သူ့ ခံစားချက်ကို ဖော်ပြတဲ့နေရာမှာ သူ့ ခံစားချက်ဟာ ယောက်ျားတွေမှာ ရှိတဲ့ အရေးတကြီး အရာတွေကို ကျော်လွန်တဲ့ ခံစားချက်လို့ ပြောသွားတယ်၊ အဲဒီ ခေတ်တုန်းက ဆိုရင်တော့ ဒီလို ပြောတာဟာ တော်တော်ကို တိုးတက်တာပေါ့နော်”

ဆာရာက ပြောသည်။

“ကိုယ့် အံ့ဩတာ တစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီ အမျိုးသမီးဟာ သူ့ ခံစားချက်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထုတ်ဖော် ပြောရဲတဲ့ သတ္တိပဲ၊ မိန်းမ ဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့် ခံစားမှုကို ထုတ်ဖော် ပြောရဲတဲ့ သတ္တိဟာ နည်းတဲ့ သတ္တိ မဟုတ်ဘူးလေ”

သူ့ခံစားချက်ကို ထုတ်ဖော် ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ဆာရာ ရိပ်မိခြင်း ရှိ မရှိ လင်းဗရိုဗ်က အကဲခတ်သည်။

“ကော်ဖီ ထပ်ယူဦးမလား”

ဆာရာက ခေါင်းညိတ်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထ၏။

“ဒီတစ်ခါတော့ ဆာရာက တိုက်မယ်လေ”

ဆာရာက ကောင်တာဆီသို့ လျှောက်သွားနေစဉ် သူ့ကို နောက်တစ်နေ့ည ထမင်းစား ဖိတ်ရကောင်းမလားဟု လင်းဗရိစ် စဉ်းစားနေသည်။ ထို့နောက် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ မိမိသည် ညနေပိုင်းတွင် အဖေ၏ ပျော်ပွဲစားရုံ၌ အလုပ်ဆင်းရဦးမည် မဟုတ်လော။ ဆာရာတွင်လည်း ယောက်ျားလေး မိတ်ဆွေတွေ ဘာတွေ ရှိနေပြီလော မဆိုနိုင်။ သူလို မိန်းကလေးမျိုး ဆိုလျှင် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့် အထဲမှ တစ်ယောက်ကို ခေါင်းခေါက်၍ပင် ရွေးနိုင်ပေလိမ့်မည်။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ် မှတ်တမ်း - နိုဝင်ဘာ ၄၊ ၁၉၅၅။

ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် မလာခင် ကတည်းက ကိုယ်ဟာ သီချင်း သံပြိုင်ဆိုတဲ့ အဖွဲ့က အဆိုတော် ကောင်မလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ရင် ကောင်းမှာပဲလို့ စိတ်ကူးခဲ့ဖူးတယ်။

သူတို့ ဘဝက ပျော်စရာ။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးတွေ အကြောင်းလည်း ပိုသိရမယ် မဟုတ်လား။

ဟောစတင်း ပူဒင်း ကလပ်က ဇာတ်မြူးကလေးတွေကို ကလာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း တစ်ရာကျော်လောက် ရှိနေ့မယ်။ အားလုံး ယောက်ျား ကလေးတွေ ချည်းပဲ။ ပြဇာတ်ရေး ဆရာတွေ ဆိုရင်လည်း ကောလိပ်မှာ အတော်ဆုံး ဆိုတဲ့ လူတွေချည်းပဲ။ (“မိုင်ဖဲယား လေဒီ ပြဇာတ်” ကို ပြန်ရေးခဲ့တဲ့ ပြဇာတ်ဆရာ အာလန် လန်းနား ဆိုရင် အဲဒီ တက္ကသိုလ်က ထွက်တာ မဟုတ်လား။ )

ဒါပေမယ့် အဲဒီ တက္ကသိုလ်က ဇာတ်မြူးတွေ နာမည်ကြီးတာဟာ ပြဇာတ်ရေး ဆရာတွေကြောင့် ချည်းလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ပြဇာတ်ထဲမှာ အဆိုတော်တွေ များများ ထည့်နိုင်လို့လည်း ပါတယ်။ ပြဇာတ်မှာ ဝင်ဆိုတဲ့ အဆိုတော် ယိမ်းမှာ ယိမ်းသမတွေကလည်း ကြွက်သား အပြိုင်းပြိုင်း ထနေတဲ့ ကောလိပ် ကျောင်းသားတွေ။ အမွှေးတွေ အပြိုင်အရိုင်း ထနေတဲ့ ခြေသလုံးတွေ ပေါင်တွေကို မြှောက်မြှောက်ပြီး ယိမ်းသမပုံ လုပ်ကြတာ သိပ်ရယ်စရာ ကောင်းတာပဲ။

တက္ကသိုလ်မှာ ကပြီးတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖိတ်ကြားတဲ့ မြို့တွေကို လိုက်ပြီး ကပြလေ့ ရှိကြတယ်။

ကိုယ် ငယ်ငယ်တုန်းက အဲဒီလို တက္ကသိုလ်က လာတဲ့ ဇာတ်မြူးတစ်ခုကို အဖေက ခေါ်သွားခဲ့ဖူးတယ်။ ခြေသံတွေ တဝန်းဝန်းနှင့် က လိုက်ကြတာ။ ဇာတ်ရုံကြီး ပြိုကျသွားမလာတောင် အောက်မေ့ရတယ်။

ယိမ်းထဲမှာ ပါချင်တာနှင့် ကိုယ် လျှောက်တယ်။ ပါခွင့်ရအောင် ခြေသလုံးတွေ ပေါင်တွေ တောင့်တင်းအောင် ဆိုပြီး ကိုယ့်မှာ မ လိုက်ရတဲ့ အလေးပြားတွေ။ အလေးပြားတွေကို ထမ်းပြီး ထိုင်ထ ကျင့်ရတာလည်း အမော။

ပြီးတော့ တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ သီချင်းဆိုပြရတာလည်း မှတ်မိရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သီချင်းတွေ ဘယ်လောက်ပဲ အဆိုကောင်းကောင်း ဒါတွေက အရေးမကြီးဘူး။ ဘောင်းဘီကို မ ပြခိုင်းလိုက်တာနှင့် ခြေသလုံး တောင့် မတောင့်ကို ကြည့်ပြီး ရွေးလိုက်တော့တာပဲ။

ကိုယ့်အလှည့်ရောက်လို့ ဇာတ်စင်ပေါ် တက်ဖို့လည်း ခေါ်လိုက်ရော ကိုယ်လည်း ခပ်ကြောက်ကြောက်နှင့် စင်ပေါ်တက်ပြီး သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဘယ်သံနိမ့်နိမ့်နှင့် ဆိုပြရတယ်။ နောက် နှစ်ရက်ကြာမှ ရွေး မရွေး စာရင်း ထွက်မယ် ဆိုတော့ နှစ်ရက်လုံး လည်ပင်း တရှည်ရှည်နှင့် စောင့်လိုက်ရတာ။

စာရင်းလည်း ထွက်လာရော အံ့သြစရာ နှစ်ခု တွေရတယ်။

ကိုယ်ရော ငှစ်ရော ဇာတ်ထဲမှာပါတဲ့ လေဒီ ဂေါ်ဒီဗာရဲ့ သမီး အဖြစ် အရွေး မခံရဘူး။ မိုက် အရွေးခံရတယ်။ ကိုယ်ကတော့ အဲဒီ မင်းသမီးကို ပိုးပန်းတဲ့ မာကာရီနီ မင်းသား အဖြစ် အရွေးခံရတယ်။ ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ငါက မင်းသမီးတွေနှင့် အတူ နေရတော့မယ်ကွ” လို့ မိုက်က ကြွားတယ်။

ကိုယ်ကတော့ ကံမကောင်းလိုက်တာ။

ကိုယ်ဟာ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့တောင် ယောကျ်ား မပီသတဲ့ သူပါကလား။

မာရသွန် ပျော်ပွဲစားရုံက ခါတိုင်းလို သောကြာနေ့ ည တစ်ည။ စားပွဲတိုင်းတွင် တသောသော စကားပြောနေကြသော ဟားဗတ် ကျောင်းတော်သားများနှင့် သူတို့ အတွဲများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်။ အပြင်ဘက်တွင် ပရိသတ်တွေ စောင့်နေကြသဖြင့် ဆိုင်ရှင် ဆိုကရေးတီးက မြန်မြန် တည်ခင်းရန် သူ့ စားပွဲ ထိုးများကို ဆော်သြနေသည်။ ဆိုင်ဝ ငွေသိမ်းကောင်တာ အနီးမှ ကျောင်းသား တစ်ယောက်သည် ဆူညံစွာ ငြင်းခုံလျက် ရှိကြ၏။ “လင်းဗရိစ်ရေ၊ ဟိုမှာ မင်း ညီမကို သွားကူချည်ဦး” ဟု ဆိုကရေးတီးက သူ့သားကြီးကို ဂရီလို လှမ်းပြောသည်။

လင်းဗရိစ်သည် သူတို့ အနီးသို့ ရောက်လာ၏။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်၊ ရှင်တို့ နားကြားလွဲလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မတို့ဆိုင်မှာ သီတင်းပတ်ကုန် ရက်တွေမှာ အော်ဒါ လက်မခံပါဘူး”

ဒပ်ဖနီက ကျောင်းသား တစ်ဦးကို ရှင်းပြနေသည်။

သို့ရာတွင် ချက်စတားဖီ ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည့် အရပ်မြင့်မြင့် ကျောင်းသားက ခေါင်းမာသည်။ ည ရှစ်နာရီတွင် ညစာ စားရန် စားပွဲတစ်လုံးကို အရံသင့် အော်ဒါ ပေးထားခဲ့ကြောင်း၊ မိမိသည် အပြင်ဘက်တွင် တန်းစီ စောင့်မနေနိုင်ကြောင်းဖြင့် ပြော၏။ သူ့အနား လင်းဗရိစ် ရောက်လာသည့်အခါတွင် ဒပ်ဖနီ အားတက်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမလေး” ဟု လင်းဗရိစ်က မေးသည်။

“ဒီ အစ်ကိုက စားပွဲ တစ်လုံးကို အော်ဒါ ပေးထားတယ်လို့ ပြောနေတယ်၊ သီတင်းပတ်ကုန် ရက်တွေမှာ အော်ဒါ လက်မခံဘူး ဆိုတာ ကိုကိုလည်း သိသားပဲ”

“ဟုတ်သားပဲ” ဟု ဆိုကာ လင်းဗရိစ်က ကျောင်းသားဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး

“ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်က”

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်နေသော ကျောင်းသား အနီးတွင် သူ့ကို မြင်လိုက်သည့် အခါ၌ လင်းဗရိစ် စကားကို ဆုံးအောင် ဆက်မပြောနိုင်။

“ဪ လင်းပါလား၊ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ အာလန် အမှတ်မှားနေလို့နှင့် တူပါတယ်” ဆာရာက သူ့ အဖော်အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

“မမှားဘူး၊ ကိုယ် သေသေချာချာ မှတ်ထားတာပဲ” ဟု ပြောပြီး အာလန်က လင်းဗရိစ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ကာ

“မနေ့ ညနေတုန်းက တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး မှာထားတာပဲ၊ ဒီက အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က အော်ဒါ လက်ခံတာပဲ၊ သူ အင်္ဂလိပ်စကား ကောင်းကောင်း မပြောတတ်ပေမယ့် သူ့ကို သေသေချာချာ ပြောထားတာပဲ”

“အမေ ပြောလိုက်တာ ထင်တယ်” ဟု ဒပ်ဖနီက ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း စာရေးပြီး မှတ်ထားပါလား” ဟု အာလန်က ဆိုသည်။

လင်းဗရိစ်က လက်ထဲတွင် အော်ဒါ လက်ခံသည့် စာရင်း စာအုပ်ကြီးကို ကိုင်ထားရင်း

“မှတ်တော့ မှတ်ထားတာပဲ၊ နေ့စမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားက အာလန် ဒေဗင်ပို့လား”



“ဟုတ်တယ်၊ ရှစ်နာရီမှာ စားဖို့ အော်ဒါ မှာထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ ည မဟုတ်ဘူးဗျ။ မနေ့ညက အော်ဒါ စာရင်းမှာ သွင်းထားတယ်၊ ကြာသပတေးနေ့ ည၊ ကျွန်တော်တို့ ကြားနေ့တွေပဲ လက်ခံတာ၊ ဒီမှာ ဖတ်ကြည့်ပါလား”

လင်းဗရိစ် စာရင်း စာအုပ်ကြီးကို ထိုးပြသည်။

“ကျုပ် ဘယ့်နှယ်လုပ် ဖတ်မလဲဗျ။ ဂရီလို ရေးထားတာ”

“ဒါဖြင့် ဟောဒီက ဆာရာကို အဖတ်ခိုင်းကြည့်ပါဦး”

“ဒီမှာ ဝိတ်တာ၊ ခင်ဗျားတို့ဆိုင်က ကိစ္စတွေထဲမှာ ကျုပ် အမျိုးသမီးကို ဆွဲမထည့်ပါနှင့်”

“ဒီမှာ အာလန်၊ သူက ကိုယ့်မိတ်ဆွေပါ။ ကိုယ်တို့က ဂရီ ဂန္တဝင် သင်တန်းမှာ အတူတူ တက်နေကြတာ၊ သူ ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ အာလန်က မနက်ဖြန် ညလို့ ဆိုတာ ပြောဖို့ မေ့သွားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့” ဟု ဆိုကာ ရေးထားသည့် စာတန်းကို ထောက်ပြသည်။

“ဆာရာကလည်း ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုယ့် စကားထက် စာမတတ်တဲ့ မိန်းမကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို ယုံသလား”

လင်းဗရိစ်မှာ ဒေါသကို မနည်း ချုပ်တည်းထားရ၏။

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ် အမေလည်း ခင်ဗျား အမေလောက်တော့ စာတတ်ပါတယ်၊ သူက သူ တိုင်းရင်း ဘာသာ စကားနှင့် ရေးတာ တစ်ခုပါပဲ”

အကျယ်ကျယ် ဖြစ်လာမည် စိုးသဖြင့် ဆာရာက ကြားဝင် ဖျန်သည်။

“လာပါ အာလန်ရယ်၊ ကော်ဖီဆိုင် တစ်ခုခုကို သွားကြတာပေါ့၊ အစကတည်းက အဲဒီကိုပဲ သွားရအောင်လို့ ကိုယ်ပြောသားပဲ”

“ဘာဆိုင်လို့ သွားရမှာလဲ ဆရာ၊ နေရာ မရတာက အကြောင်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒါက မူကိစ္စ”

“ဒီမှာဗျာ၊ သိပ် အော်မနေပါနဲ့၊ ခင်ဗျား လိုချင်တယ် ဆိုရင် နောက်စားပွဲ တစ်လုံးကို ကျွန်တော် ပြင်ပေးပါ့မယ်၊ ခင်ဗျား ဆက်ပြီး ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ် လုပ်နေမယ် ဆိုရင်တော့ ဆွဲထုတ်ရလိမ့်မယ်”

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ ကျုပ်က ဥပဒေ တတိယနှစ်ကို တက်နေတဲ့လူ၊ ကျုပ် အရက်မူးနေတာ မဟုတ်ရင် ကျုပ်ကို ဆွဲထုတ်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး၊ ခင်ဗျား ဆွဲထုတ်ရဲ ထုတ်ကြည့်ပေါ့”

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ ခင်ဗျားဘာသာ ဟားဗတ် ဥပဒေ သင်တန်းက ဥပဒေတွေ ဘယ်လောက် တက်နေနေ ပျော်ပွဲစားရုံထဲမှာ အနှောင့်အယှက် ပေးနေရင် ဆွဲထုတ်ခွင့် ရှိတယ်လို့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းတိုက် ဥပဒေတွေထဲမှာ ပါပြီးသား၊ မူးမူး မမူးမူး အနှောင့်အယှက် ပေးရင် ဆွဲထုတ်နိုင်တယ်”

အနီးတွင် ဆရာ ရှိနေသဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက်၏ ရန်ပွဲသည် နောက်ဆုတ်၍ မရတော့ကြောင်းကို အာလန် သိလိုက်၏။

“ခင်ဗျားသာ ဆွဲထုတ်ရဲရင် ထုတ်ကြည့်ပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်စက္ကန့်မျှ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေကြ၏။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချက်ကောင်းကို စောင့်နေကြပုံ ရသည်။

လင်းဗရိစ် ရန်ဖြစ်လျှင် သူတို့ ဆိုင်ကလေး ထိခိုက်တော့မည်ကို သိလိုက်သဖြင့် ဒပ်ဖနီက ကြားဝင်၍ တောင်းပန်သည်။

“ကိုကို၊ လွန်မယ်နော်” ဟု ခပ်တိုးတိုး သတိပေး၏။

“ကဲ အာလန် အပြင်ကို ထွက်မလား မထွက်ဘူးလား”

အာလန်သည် လန့်သွား၏။ ထိုစကား ပြောလိုက်သူမှာ အခြားသူမဟုတ်။ ဆာရာ ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“နေပါ။ ကိုယ် ဒီမှာပဲ ထမင်းစားမယ်” ဟု အာလန်က စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် ရှင့်ဘာသာရှင် တစ်ယောက်တည်း စားနေရစ်”

ဆာရာသည် အပြင်သို့ ထွက်သွား၏။

ဒပ်ဖနီသည် ဘုရားသခင်ကို အကြိမ်းပေါင်းများစွာ ကျေးဇူးတင်သည်။ လင်းဗရိစ်က မီးဖိုထဲသို့ ဝင်လာပြီး နံရံကို လက်သီးဖြင့် လျှောက်ထိုးနေသည်။

ခဏ အကြာတွင် သူ့ဖခင် ရောက်လာကာ

“ဟေ့ကောင် ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ မရှက်ဘူးလားကွ၊ ဆိုင်မှာ လူတွေ ကျနေတဲ့ အချိန်မှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဖောက်သည်တွေ ပျက်ကုန်လိမ့်မယ်၊ ဘာလဲ မင်း ငါ့ကို စီးပွားပျက်အောင် လုပ်နေတာလား”

“ကျွန်တော် သေချင်တယ်ဗျ၊ ကျွန်တော် သေချင်တယ်”

လင်းဗရိစ်သည် နံရံကို လက်သီးဖြင့် ထိုးမြဲထိုး၍ အော်သည်။

“ဒီမှာ ငါ့သား၊ အဖေတို့မှာ ဒီဆိုင်ကလေးနှင့် လုပ်ကိုင် စားသောက် နေရတာ၊ ဒီတော့ ဆိုင်ရှေ့ထွက်ပြီး စားပွဲ ဆယ်နှစ်ကနေ နှစ်ဆယ်အထိ သွားပြီး စားပွဲထိုးပေးပါ”

ထိုစဉ် ဒပ်ဖနီသည် မီးဖိုဝှံမှ ခေါင်းပြုလာပြီး

“အပြင်မှာ ကြာတယ်ဆိုပြီး ဆူနေကြပြီ၊ ကိုကိုက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှ ဖြစ်ပါဘူးဟယ်၊ သွား ငွေသိမ်းကောင်တာမှာ ထိုင်နေစမ်းပါ” ဟု အဖေက လှမ်းအော်၏။

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေရဲ့၊ ဟိုမှာ ကောင်မလေး တစ်ယောက်က ကိုကိုနှင့် စကားပြောချင်လို့တဲ့၊ ရန်မဖြစ်အောင် ဝင်ဖျန်တဲ့ ကောင်မလေးရယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ” ဟု ဆိုကာ လင်းဗရိစ်သည် အမျိုးသားများ သွားရန် ရေချိုးခန်းဘက်ဆီသို့ ထွက်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင် ဘယ်သွားဦးမလို့လဲကွ ”

“ဆံပင်ဖြီးမလို့” ဟု ဆိုကာ လင်းဗရိစ်သည် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ဆာရာသည် ရှက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် ဆိုင်ထောင့် တစ်နေရာတွင် ရပ်နေသည်။ ကုတ်အင်္ကျီ ပါးပါးကလေး ဝတ်ထားသဖြင့် ချမ်းလို့ ခိုက်ခိုက်တုန်နေလေပြီ။ လင်းဗရိစ်က သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာပြီး “ဟိုင်း” ဟု လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ထိုနှုတ်ဆက်ပုံကို ရေချိုးခန်းထဲက မှန်ရှေ့တွင် လေ့ကျင့်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

“စိတ်မကောင်း ဖြစ်လိုက်တာ လင်းရယ်” ဟု ဆာရာက ပြော၏။

“ရပါတယ်၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာ ရှင်းပြပါဦးမယ်၊ ဒီ ငနဲက တော်တော် စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဆရာနှင့် သိစကတည်းက ဒီအတိုင်းပဲ”

“ဒါဖြင့် ဒီလို ငနဲမျိုးနှင့် ဘာဖြစ်လို့ တွဲနေသလဲ ”

“ဘယ်ကလာ တွဲရမှာလဲ၊ သူ့အမေနှင့် ဆရာ မေမေက ခင်လို့ လာလာနေတာ ”

“ဟုတ်လား ”

“မေမေ စိတ်မကောင်းမှာစိုးလို့ ဒီက အောင့်အည်းနေတာ၊ ဒါပေမဲ့ ကြာတော့လည်း ဘယ် သည်းခံနိုင်တော့မလဲ၊ တော်ပြီ၊ နောက် မေမေ ဆက်ဆံခိုင်းရင်လည်း ဒီလို ငနဲမျိုးနှင့် မဆက်ဆံတော့ဘူး၊ တော်တော် မနာလို တတ်တဲ့လူ၊ မဟုတ်ဘူးလား ”

“ဟုတ်တယ် ”

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် နောက်ထပ် ပြောစရာ စကားမရှိဘဲ အတန်ကြာ ငြိမ်နေကြသည်။

“ဪ ဆောရီးပဲ လင်း၊ ကိုယ့်ကြောင့် အလုပ်ပျက်နေပြီ ထင်တယ် ”

“အိုး သူတို့ဘာသာ ငတ်လို့ ဘာဖြစ်နေနေ၊ ကိုယ်ကတော့ ဆရာနှင့် စကားပြောနေရရင် ပျော်နေတာပဲ ”

ဘုရား ... ဘုရား ....၊ သည်စကားတွေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပါးစပ်က လှစ်ခနဲ ထွက်သွားပါလိမ့်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဆာရာလည်း လင်းနှင့် စကားပြောနေရရင် ပျော်တယ် ”

ဆိုင်ခန်း နောက်ဘက်ဆီမှ သူ့အဖေ၏ ဂရီလို ပြောသံ ပေါ်လာသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ဦးကွ၊ ငါ ကလော် တုတ်လိုက်ရင် မကောင်းဘဲ နေပြန်ရောမယ် ”

“လင်း သွားလုပ်စရာ ရှိတာ သွားလုပ်ဦးလေ ” ဟု ဆာရာက ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် မေးခွန်း တစ်ခုတော့ မေးချင်တယ် ”

“မေးလေ ”

“ခု အာလန် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ ”

“အဝီစိကို ရောက်နေရောပေါ့၊ မရောက်သေးရင်လည်း သူ့ကို အဲဒီကိုပဲ သွားတော့လို့ ပြောလိုက်မယ် ”

“ဒီလိုဆို ဒီနေ့ည ဘယ်သူနှင့်မှ မတွဲတော့ဘူးပေါ့”

“ဟေ့ကောင် လင်းဗရိစ်၊ မလာသေးဘူးလား၊ ငါ အော်တုတ်မိလိမ့်မယ် ”

လင်းဗရိစ်က သူ့အဖေ၏ အော်သံကို ဂရုမစိုက်ဘဲ

“နောက် တစ်ရီလောက် မစောင့်နိုင်ဘူးလား ဆာရာ၊ ဆာရာကို ထမင်းလိုက်ကျွေးမယ်လေ ”

“ကောင်းသားပဲ ” ဟု ဆာရာက ခပ်တိုတို ဖြေသည်။

ပေါ်တာ ပန်းခြံ တစ်ဖက်ရှိ နယူးတောင်းဂရီး ပျော်ပွဲစားရုံသည် အီတလီ အစားအသောက် ကောင်းသည်ဟု နာမည် ကြီးသည်။ ည ဆယ့်တစ်နာရီ အထိုးတွင် လင်းဗရိစ်သည် ဆာရာကို ထိုပျော်ပွဲစားရုံသို့ ခေါ်သွား၏။ သူတို့နှစ်ဦး ပထမဆုံး အတူတူ ညစာ စားဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ လင်းဗရိစ်သည် အဖေ၏ မာရသွန် ပျော်ပွဲစားရုံတွင် လုပ်စရာ ရှိသမျှကို လျင်မြန် သွက်လက်စွာ လုပ်ပေးခဲ့သည်။ သူ့ နှလုံးသားသည် အတောင်ပေါက်နေပြီ မဟုတ်လော။

ပြတင်းပေါက်နားက စားပွဲတစ်လုံးကို လူကြိုက်ကြ၏။ အနီရောင် နီယွန် ဆိုင်းဘုတ် တစ်ခုမှ မီးရောင်နီနီသည် သူတို့ မျက်နှာများပေါ်သို့ စည်းချက်မှန်မှန် ဖြာကျနေသည်။ မိုန်လိုက် လင်းလိုက်နှင့်။ အိပ်မက် တစ်ခုကို မက်နေရ သလိုလို။ လင်းဗရိစ်၏ စိတ်ထဲတွင်မူ တကယ် ဖြစ်နေသည်ဟု နည်းနည်းကလေးမျှ မထင်။ စားစရာများကို မှာထားစဉ် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ဘီယာ စုပ်နေကြသည်။

“ဆာရာလို မိန်းကလေး တစ်ယောက်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို မနာလိုတတ်တဲ့ ငနဲမျိုးကို တွဲသလဲ ဆိုတာ ကိုယ် စဉ်းစားလို့ မရဘူး”

“အိမ်မှာ ထိုင်ရတာထက် စနေနေ့ည တစ်ညကို လေ့လာရတာ ပိုကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“အမယ်လေး ဆာရာရယ်၊ တွဲစရာလူတွေ ပြည့်လို့ပါ။ ခေါင်းခေါက် ရွေးလို့တောင် ရပါတယ်၊ တွဲချင်တဲ့ လူတွေကို ကြိုတင်စာရင်း ယူထားရင် ကျောင်းသင်တန်း လေးနှစ် ကုန်သည် အထိ ဆုံးမှာတောင် မဟုတ်ဘူး”

“ဒါက ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်က ပုံပြင်တွေပါ လင်းရယ်၊ တကယ်တော့ ရက်ကလစ် (မိန်းကလေးဆောင်) ဆောင်က ကျောင်းသူတွေဟာ စနေနေ့ည ဆိုရင် ကျောင်းဆောင်မှာ

ငုတ်တုတ် ထိုင်နေကြတာပါ။ သူတို့ကို အတွဲတွေနှင့် လိုက်သွားပြီ ထင်တော့ ဘယ်သူမှ လာပြီး မချိန်းကြတော့ဘူးလေ”

လင်းဗရိစ် အံ့အားသင့်နေသည်။

“စောစောက မသိရပါလား ဆရာရယ်၊ ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲ”

“ပြောဖို့ စိတ်ကူးပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လင်းက ဒီလို ယောက်ျားလေးမျိုး မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဂရိ ဘာသာက ကြိယာပုဒ်တွေ နာမ်ပုဒ်တွေနှင့်ပဲ အချိန်ကုန်နေတာ”

“ဆရာကို စတွေ့ကတည်းက ချိန်းပြီး ခုလို လျှောက်လည်ချင်နေတာ”

ရှုတ်တရက် တောက်ပသွားသော မျက်လုံးများဖြင့် ဆရာက လင်းဗရိစ်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

“အမယ်လေး ဒါဖြင့်ရင်လည်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် အကြာကြီး စောင့်နေရတာလဲ၊ ဆရာက ကြောက်စရာ ကောင်းလိုတဲ့လား”

“ခုတော့ မကောင်းတော့ပါဘူး”

လင်းဗရိစ်သည် ချက်ပလက်ကားကြီးကို ကက်ဘော့ ကျောင်းဆောင်ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်ပြီး တံခါးဝ အရောက် လိုက်ပို့သည်။ ထို့နောက် ဆရာ၏ ပခုံး နှစ်ဖက်ကို ကိုင်လိုက်ပြီး သူ့ မျက်လုံးကို တည့်တည့်ကြီး စိုက်ကြည့်သည်။

“ဒီ အခွင့်အရေးကို ရဖို့ နေပူကြီးထဲမှာ စောင့်ခဲ့ရတာ တစ်နှစ်လောက်ကြာပြီ ဆရာ”



သူက ပြတ်သားစွာ ပြောသည်။

သူသည် သန်းပေါင်းများစွာသော စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်ထဲတွင် သိုလှောင်ခဲ့ရသည့် ရမ္မက်ဖြင့် ဆာရာကို အငမ်းမရ နှမ်းနေသည်။

ဆာရာကလည်း မလျော့သော ထက်သန်မှုဖြင့် တုံ့ပြန်၏။

အိမ်ပြန်သည့် အခါတွင် ပျော်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ ပေါ့ပါးလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ မြေကြီးကိုပင် ခြေထိသည် မထင်။ ထိုစဉ် သူ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်၏။ ခွီးတဲ့မှပဲ။ ကက်ဘော့ ကျောင်းဆောင်ရှေ့မှာ မော်တော်ကားကြီးကို မေ့ထား ပစ်ခဲ့ပါပကော။ လင်းဗရိစ်သည် သုတ်ခြေတင် ပြေးလာကာ ကားကို ပြန်ယူသည်။ သူ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေပုံကို ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်နေသည့် ဆာရာ မြင်သွားလျှင် ဒုက္ခ။

သို့ရာတွင် ထိုအချိန်၌ ဆာရာ၏ မျက်လုံးများသည် ဘယ်ကိုမျှ မရောက်ကြ။ ဆာရာသည် ခုတင်ပေါ်တွင် ဝူဝူကြီး ထိုင်ရင်း ဟင်းလင်းပြင်ကို ငေးကြည့်နေသည်။

ဂရိ ၂ ဘီ ဘာသာရပ်တွင် နောက်ဆုံး သင်ရသော ကဗျာများမှာ အချစ် ကဗျာ ဆရာအဖြစ် လူသိ နည်းသည့် ကဗျာဆရာ တစ်ယောက်၏ ကဗျာများ ဖြစ်သည်။ ထို ကဗျာ ဆရာကား အခြားမဟုတ်။ ပလေတို။

“တော်တော်တော့ ထူးဆန်းတယ်ကွ၊ ပလေတိုဟာ ဒဿန ဆရာကြီး သူရဲ့ သမ္မတ နိုင်ငံကျမ်းထဲက စံပြ သမ္မတ နိုင်ငံမှာ ကဗျာ ဆရာတွေကို အဲဒီ တိုင်းပြည်မှာ မနေရဘူးလို့ နှင်ထုတ်ထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ ကိုယ်တိုင်ကတော့ အကောင်းဆုံး ကဗျာကို ရေးတဲ့ ကဗျာ ဆရာ ဖြစ်နေတယ်”

အချစ်ဦးသည်  
 ပွင့်ဖူးလှပ  
 ကိုယ့်ဘဝတွင်  
 ငွေကြယ်စင်တည့်။  
 သင်၏မူရာ  
 ပြုံးမျက်နှာသည်  
 တာရာဘက်သို့  
 မျှော်ငေးလျက်။  
 သင့်အလှကို  
 ရွှန်းမြအရောင်  
 မျက်လုံးတစ်ထောင်ဖြင့်  
 မျှော်ယောင်ငေးရင်း  
 ကောင်းကင်ကြီးသာ  
 ဖြစ်လိုပါ၏

အတန်ကြာလျှင် အောက်မေ့ဖွယ် ခန်းမဆောင်ဘက်ဆီမှ ကျောင်းဆင်း  
 ခေါင်းလောင်း ထိုးသံ ပေါ်လာသည်။ အတန်းထဲမှ နှစ်ယောက် အတူထွက် လမ်းလျှောက်  
 လာခဲ့ကြစဉ် လင်းဗရိစ်က လေသံကလေးဖြင့် ပြောသည်။

“ကိုယ်လေ ကောင်းကင်ကြီး ဖြစ်ချင်လိုက်တာ”

“မလုပ်ပါနှင့် မောင်ရယ်၊ မောင့်ကို ဆာရာအနားမှာပဲ ရှိစေချင်ပါတယ်”

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် လက်ချင်းတွဲကာ စားသောက်ဆိုင်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဗျို၊ အင်ဒရူး၊ ဒီနေ့ည ခင်ဗျား အားသလား၊ ထမင်းစားပြီး စာကြည့်တိုက် ပိတ်သွားရင် ကျွန်တော်နှင့် ငါးမိနစ်လောက် အချိန်ရမလား”

လင်းဗရိစ်က မရွံ့မရဲဖြင့် မေးသည်။

“ရပါတယ်၊ ဘာလဲ၊ ကင်တင်းကို သွားပြီး ချိစ် ဘာဂါလေး ဘာလေး စားမလို့လား”

“အင်း စားတာပေါ့၊ ကောင်းတာကတော့ ဒီထက် အေးအေးဆေးဆေး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိတဲ့ နေရာကို သွားရင် ကောင်းမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း အစားအသောက် ဝယ်ပြီး ကျွန်တော့် အခန်းမှာ စားတာပေါ့ဗျ”

“သိပ် ကောင်းတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မှာ သောက်စရာ ဆမ်းသင်း စပယ်ရှယ်လည်း ရှိပါတယ်”

“ထူးဆန်းလှချည့်လားဗျ၊ ဘာကိစ္စတွေများ ရှိလို့လဲ”

ညသန်းခေါင်ကျော် ဆယ့်ငါးမိနစ် အလွန်တွင် အင်ဒရူးသည် ချိစ် ဘာဂါ နှစ်ခုကို ယူလာပြီး သူ့အခန်းထဲက ကော်ဖီ စားပွဲတွင် တင်သည်။ လင်းဗရိစ်က လွယ်အိတ်ထဲတွင် ပါလာသည့် ပုလင်းကို ထုတ်၏။

“ခင်ဗျား ရက်ဆီနာကို သောက်ဖူးသလား၊ ကျွန်တော်တို့ ဂရိတွေရဲ့ အမျိုးသား ယမကာလေ၊ ခင်ဗျားဖို့ လက်ဆောင် အဖြစ် ယူလာတာ”

“ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို လက်ဆောင်တွေ ပေးနေရတာလဲ”

လင်းဗရိစ်က ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်ရင်း

“ခင်ဗျားကို လာဘ်ထိုးတယ်လို့တော့ မထင်ပါနှင့်ဗျာ၊ ခင်ဗျားဆီက အကူအညီ တစ်ခု လိုချင်လို့ပါ၊ အကူအညီကလည်း သိပ် အရေးကြီးတဲ့ အကူအညီ”

လင်းဗရိစ် ရှက်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေသည့် မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း သူ့ထံမှ ပိုက်ဆံချေးမည်ဟု အင်ဒရူး ထင်နေသည်။ အင်ဒရူးက အရက်ကို ငဲ့လိုက်၏။

“ခင်ဗျားကို ပြောရတာ အားတော့ နာပါတယ်ဗျာ၊ ဘယ်လို ပြောရ မလဲတော့ မသိဘူး၊ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူးလို့တော့ ကျွန်တော့်ကို ကတိပေးပါ”

“ပေးပါတယ်ဗျာ၊ ပေးပါတယ်၊ ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘာပြောမှာလဲ၊ ခင်ဗျား လုပ်ပုံနှင့်တော့ ကျုပ်လည်း နှလုံးရောဂါ ရတော့မယ် ထင်တယ်”

“ဒီမှာ အင်ဒရူး၊ ကျွန်တော့်မှာ ... ကျွန်တော့်မှာ ချစ်သူ ရှိနေပြီဗျ”

သူ စကား ဆက်မပြောနိုင်။

“ဟုတ်လား၊ ကွန်ကရက်ကျူလေးရှင်းဗျာ” ဟု အင်ဒရူးက ပြောသည်။ သူလည်း ဘာဆက်ပြောရမည် မသိ။

“ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ပြဿနာ ဖြစ်နေတယ်ဗျ”

“ဘာ ပြဿနာလဲဗျ၊ ခင်ဗျား ပြောတာ မရှုပ်မရှင်းနှင့်”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့် စာရိတ္တနှင့် ပတ်သက်လို့ တစ်မျိုးတော့ မထင် စေချင်ဘူးဗျာ၊ မထင်ပါဘူး ဆိုတာ ကတိပေးမလား။”

“ဘာလဲဗျာ၊ ကျွန်တော်ကကော ဘယ်လောက် ကျင့်ဝတ် စောင့်ထိန်းတဲ့ ကောင်မို့လို့လဲ၊ ဒါမျိုးတွေ ကျွန်တော့်မှာ မရှိပါဘူး။”

လင်းဗရိစ်သည် စိတ်အေးသွားဟန်ဖြင့် အင်ဒရူးကို ကြည့်နေပြီးနောက် သူ ရင်ထဲတွင် ရှိသည့် စကားများကို ဖွင့်ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား အခန်းကို တစ်ပတ်ကို နှစ်ရက်လောက် ညနေခင်းမှာ ငှားနိုင်မလား။”

“ဪ လက်စသတ်တော့ ဒါကြောင့်ကိုး၊ ဒီအတွက်များ ဦးနှောက် သွေးကြော ပြတ်မတတ် စဉ်းစားနေရသလား၊ ဆို ဘယ်အချိန် ယူမလဲ။”

“အင်း အဆောင် စည်းကမ်းအရ ဆိုရင်တော့ မိန်းကလေးတွေကို ကိုယ့်အခန်းမှာ ညနေ လေးနာရီက စပြီး ခုနစ်နာရီ အထိ လာခွင့်ပေးထားတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားနှင့် ခင်ဗျား အဖော်တွေ အတွက် ညနေပိုင်း ဆိုရင် အခန်းပေးလို့ ဖြစ်မလား။”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ဝစ်ဂယ်က ညနေပိုင်းမှာ လှေလှော် ကျင့်တယ်၊ ဗာစီတီကလပ်မှာ ညစာ စားပြီးမှ ပြန်လာတယ်၊ နီဝေါကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ညနေပိုင်းဆိုရင် တင်းနစ် သွားရိုက်နေတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း ဓာတ်ခွဲခန်းကို သွားနေတယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား သဘောပဲ။”

လင်းဗရိစ်၏ မျက်နှာသည် ဝင်းထိန်သွား၏။

“ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ ခင်ဗျား ကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။”

“တစ်ခါတလေ ရက်ဆီနာ အရက်ကလေး တစ်ခွက် တစ်ဖလား တိုက်ရင် တော်ပါပြီ၊ တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်မယ်နော်၊ ကောင်မလေးရဲ့ နာမည်တော့ ပြောရလိမ့်မယ်၊ ဧည့်သည်စာရင်း စာအုပ်ထဲမှာ စာရင်းသွင်းနိုင်အောင်လို့”

လင်းဗရိစ်နှင့် ဆာရာ အမည် အချစ်နတ်သမီးကလေးတို့အား အင်ဒရူး အဲလီယော့ မိသားစု၏ ပျူငှာ လိုက်လံမှုကို ရစေသတည်းဟု နှစ်ဦး သဘောတူ လိုက်ကြ၏။ သူတို့လာမည့် အကြောင်းကို အင်ဒရူးအား နာရီ အနည်းငယ် ကြိုတင် အကြောင်းကြားလျှင် လုံလောက်လေပြီ။

လင်းဗရိစ် ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံး။ လင်းဗရိစ်သည် တိမ်တိုက် တစ်တိုက်လို အခန်းထဲမှ ပေါ့ပါးစွာ လွင့်သွား၏။

အင်ဒရူးသည် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရာမှ အချစ် ဆိုတဲ့ အရာ ဘာလဲဟု ကိုးလ်ပေါ့တား ဆိုသည့် သီချင်းထဲက စာသားကို ရွတ်နေသည်။

သူလည်း ဘာမျှ မသိ။

နွေဦးရာသီသည် ဂျေဆန်၏ ရာသီ ဖြစ်၏။

သူ ပါဝင် ကစားခဲ့သည့် ယေးလ် တက္ကသိုလ် ဘောလုံးရိုက် အသင်းသည် နိုင်အောင် ကစားခဲ့ပြီးပြီ။ တစ်ယောက်ချင်း တင်းနစ် ပြိုင်ပွဲများတွင် ဗိုလ်စွဲနေသည့် ချန်ပီယံကိုလည်း အနိုင် ရိုက်နိုင်ခဲ့ပြီးပြီ။ ထိုပွဲများတွင် ပွဲတိုင်း လိုလို သူပင် အနိုင်ရခဲ့သည်။ တစ်ပွဲမျှ မရှုံးခဲ့သေး။

ထို အောင်မြင်မှုကြောင့် ဂျေဆန်သည် သူတို့ သင်တန်းနှစ်တွင် အားလုံး ပထမဆုံး ရသည့် ကျောင်းသား ဖြစ်လာခဲ့ကာ “မရန်းရောင်” သတင်းစာ အကြီးစား ဖြစ်သော နယူးယော့တိုင်း သတင်းစာကြီးတွင် မျက်နှာဖုံးမှ ဖော်ပြခြင်း ခံခဲ့ရပြီ။

အမေရိကန် တက္ကသိုလ်တိုင်းတွင် ဘီအမ်အိုစီ (ဘစ်မင်း အွန် ကင်း ပတ်စ်) ခေါ် တက္ကသိုလ် ပွဲတိုင်းကျော် တစ်ဦးတော့ ရှိတတ်သည်။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကမှ ထိုဘွဲ့ထူးမျိုးကို လက်မခံ။ သို့တိုင်အောင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့မရသေးသော ကျောင်းသားများထဲတွင်မူ ရှိတ်စပီးယား ပြောသလို “လေ့လာသူများ၏ အလေ့လာခံ ပစ္စည်း” သည် ဂျေဆန် ဖြစ်နေ၏။

ဒင်နီကမူ ဂီတ ဝါသနာ မပါသူတွေ စုနေသည့် အဲလီယော့ဆောင်တွင် မနေချင်သည့်တိုင်၊ ဆရာ ဖင်လေ ခေါ်လာသည့် အတွက် နေရသည့်တိုင် သူ့ဂီတကို မစွန့်လွှတ်နိုင်။ သူသည် အဲလီယော့ဆောင်ကို မုန်းသည်။ သူ့ကို သည်အဆောင် ရောက်အောင် ခေါ်လာသည့် ဆရာ ဖင်လေကိုပင် တစ်ခါ တစ်ခါ စိတ်ဆိုးမိသည်။

သူက သူ့အဆောင်သားတွေကို အထင်သေးသလို ကျောင်းဆောင်သား တွေကလည်း သူ့ကို အထင်သေးကြသည်။ ဒင်နီသည် ထမင်းစားခန်းထဲတွင် ညစာ စားလျှင် အမြဲလိုလို အဖော် မရှိ။ တစ်ယောက်တည်း။ တစ်ခါတစ်ရံ အင်ဒရူးနှင့် တွေ့လျှင်မူ သူ့စားပွဲသို့ ရောက်လာကာ ညစာ အတူတူ စားပြီး အားပေးစကား ပြောတတ်၏။

လင်းဗရိစ်မှာမူ ဆာရာနှင့် တဖြည်းဖြည်း သံယောဇဉ် တွယ်နေကြလေပြီ။ အချစ်သည် စိတ်ကို အဆင့်မြင့်သည့် တစ်နေရာသို့ ရောက်နေစေသည် ဟူသော ပလေတိုနပ်စ် အချစ် သဘောတရား၏ ခိုင်မာမှုကို သူတို့ ယုံနေလေပြီ။ လင်းဗရိစ်သည် အတန်းတိုင်းလိုလိုတွင် အေ အမှတ်ကို အမြဲတမ်း ရ၏။ သူ့ကိုယ်သူလည်း တက္ကသိုလ် ပြင်ပမှ သူစိမ်းတစ်ရံဆံ လူတစ်ယောက်ဟု မမြင်တော့။ အဲလီယော့တို့ အခန်းတွင် ပျော်ရွှင်ဖွယ် ညနေခင်းများကို ကုန်ဆုံးနေရသည့် အတွက် ဤသို့ ထင်နေသည်လော မဆိုနိုင်။

အင်ဒရူးမှာမူ ကစားကွင်းများတွင် ဘေးမှ ထိုင်ကာ သူ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဘယ်မျှ တိုးတက်လာသည်ကို ကြည့်၍ တအံ့တဩ ဖြစ်နေတတ်သည်။

ပွင့်ချပ်တွေ ပွင့်အာလာကြကာ ပန်းပွင့်တွေ ဝေနေကြပြီ။ ပထမနှစ်သည် ထိုနှစ် သင်တန်းသားများ အားလုံးအတွက် ခမ်းနား ကြီးကျယ်သည့် နိးကြားမှုကြီး တစ်ခုနှင့် တူသည်။

ထိုအချိန်သည် မျှော်လင့်ချက် ရှိသည့် အချိန်။ အကန့်အသတ် မရှိသော အကောင်းမြင်ဝါဒ ကြီးစိုးချိန်။ သူတို့သည် ခရီးတစ်ဝက် အစပြုပြီး ဟူသော အတတ်ဖြင့် အိမ်ပြန်ကြချိန်။

အမှန်ကမူ ခရီးတစ်ဝက်မျှသာ ပြီးသေးသည်။

ဒင်နီ၏ တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်သည် ပထမနှစ်ထက်ပင် ထူးခြားနေသေးသည်။ ၁၉၅၅ ခုနှစ်တုန်းက သူ အများဆုံး လုပ်ရသည့် အလုပ်မှာ သူ ပြောသလို ပြောရလျှင် “ဂီတ ဆရာကြီး မန့်၏ ဂီတလှင်တံ” ကို ဖုန်းသုတ် ပေးရရုံမျှ ဖြစ်၏။ ဒုတိယနှစ် ဖြစ်သော ၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင်မူ ဒင်နီ ကိုယ်တိုင် ထို ဂီတလှင်တံကို ကိုင်၍ ဂီတပိုင်းကို ညွှန်ကြား ပြသနေရလေပြီ။

ပြင်သစ်လူမျိုး ဂီတဆရာကြီး မန့်သည် စိတ်အား ထက်သန်သည့် သူ့တပည့် ကယ်လီဖိုးနီးယန်း နယ်သားကလေး ဒင်နီကို ကိုယ့် မြေးကလေး တစ်ယောက်လို ချစ်သည်။ အခါအခွင့် ကြုံတိုင်း ဒင်နီအား “တကယ့်” ဂီတတို့ကို သင်ကြားပေးကာ တီးမှုတ်သည့် အခွင့်အရေးကို ပေးတတ်သဖြင့် အခြားသော ကျောင်းသားများကပင် အံ့သြနေကြသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ကမ္ဘာကျော် ဂီတဆရာကြီး အာတာ ရူပင်စတိုင်းက “အင်ပိုင်ယာ ကွန်ရှာတို” တေးသွားကြီးကို လာတီးသည့် အခါတွင် ဆရာကြီး မန့်သည် သူ့ တပည့်ချစ် ဒင်နီကို လက်ထောက် တီးပိုင်း ခေါင်းဆောင် အဖြစ်ပါဝင် တီးမှုတ်စေသည်။



ဂီတဝိုင်း နားချိန် တစ်ခုတွင် ဖြစ်၏။ ဂီတနှင့် ပတ်သက်၍ မှတ်ဉာဏ် ကောင်းသည်ဟု နာမည်ကြီးသည့် ဂီတဆရာကြီး အာတာ ရူပင်စတိုင်းက ဂီတဝိုင်း ခေါင်းဆောင်သူများ၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် သူ သိပြီးသား ဂီတ သင်္ကေတ စာအုပ်ကို ဘာကြောင့် ချထားသနည်းဟု နောက်သလို ပြောင်သလိုဖြင့် မေးသည်။ ဆရာ မန့်က သင်္ကေတ စာအုပ်တွင် စာရွက်လှန်ပေးသည့် သင်တန်းသားကို မှတ်မိစေအောင် ဆောင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ပြန်ပြောသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဒင်နီသည် တီးခိုင်း ခေါင်းဆောင် ရှေ့တွင် စာအုပ် လှန်ပေးသူ အဖြစ် အတွေ့အကြုံများ ရခဲ့သည်။ "ဒီသူငယ် အလားအလာ ရှိတယ်" ဟု ဆရာကြီး ရူပင်စတိုင်းက ပြောသွားသည်။

"ကျွန်တော်တို့ ဒီအရွယ်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ သင်္ကေတ စာရွက် လှန်တဲ့ သင်ရိုးကပဲ စခဲ့ရတာ မဟုတ်လား" ဟု ရူပင်စတိုင်းက ပြောသည်။

ခဏအကြာတွင် ရူပင်စတိုင်းသည် သူ နားနေခန်းသို့ ဒင်နီကို ခေါ်ကာ စောစောက တီးသွားသည့် ကွန်ရှာတိုနှင့် ပတ်သက်၍ သူ နားလည်သရွေ့ အတီးခိုင်းကြည့်သည်။

ဒင်နီက မရဲတရဲဖြင့် တီး၏ ။ သို့ရာတွင် တတိယပိုဒ်ကို စည်းသုတ်ဖြင့်တီးပြသည့် အခါတွင် ဒင်နီ ကြောက်ရမုန်း မသိတော့။ လက်တွေ့နေလေပြီ။ သူ လက်ချောင်းများသည် စန္ဒရား ခလုတ်များပေါ်တွင် ဝဲပျံနေကြသည်။ ထိုမျှလောက် နရီစည်းချက် သွက်သွက်ဖြင့် တီးနိုင်သည်ကို ကြည့်၍ သူကိုယ်သူပင်အံ့သြနေသည်။

တီးလုံးပြီးသည့် အခါ၌ ဒင်နီသည် အသက်မရှုနိုင်သည်ဘဲ ဈေးသံ အရွှဲသားဖြင့် ဆရာကြီး ရူပင်စတိုင်းကို မော်ကြည့်၏။

ရူပင်စတိုင်းက ခေါင်းညိတ်နေသည်။ သူ မျက်လုံးတွင် ဒင်နီကို ချီးမွမ်းသည့် အကြည့်။

“အေး ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ် ”

“ကျွန်တော် တီးတာ နည်းနည်းများ အစိုးရိမ်ကြီးနေသလား မသိဘူး၊ဒါပေမဲ့ စန္ဒရားခလုတ်ကို ထိလိုက်တော့ ကျွန်တော်ကိုယ်ကို ကျွန်တော် တောင်ပေါ်က ပြေးဆင်းလာသလို ခံစားလိုက်ရတယ်၊ ဒီတွင် နဂီက သုတ်သွားတော့တာပဲ ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား၊ ငါကတော့ စန္ဒရားကြီးတွေကို တီးတဲ့နေရာမှာ သင့်ရဲ့ပဲ တီးတတ်တာပါကွာ၊ ဒါပေမဲ့ စန္ဒရား လုပ်တဲ့ စတိန်းဝေးကုမ္ပဏီက လူတွေက ဒီ စန္ဒရား ခလုတ်တွေကို တခြား ခလုတ်တွေထက် ရှစ်ပုံ တစ်ပုံ ငယ်ထားတယ်ကွ၊ ကြည့်ပါလား ”

ဒင်နီသည် အာတာ ရူပင်စတိုင်း၏ ကိုယ်ပိုင် စန္ဒရားကြီးကို ကြည့်၍တအံ့တမြဲ ဖြစ်နေသည်။ စန္ဒရားကြီးများကို တီး၍ အားမရသည့် သူကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ထို စန္ဒရားကြီးကို တီးလိုက်သည့် အခါ၌ ခလုတ် ဆယ့်သုံးခုကို အသာလေးဖြင့် ပြေးလွှား တီးနိုင်နေသည်။

“ငါ ပြောမယ်၊ ငါ တီးဝိုင်း အချက်ပြရင် စာရွက်လှန်ဖို့ မလိုဘူး ဆိုတာ မင်းလည်း အသိပဲ၊ ဒီတော့ ဘာဖြစ်လို့ ငါအနား လာပြီး သင်္ကေတ စာရွက် လှန်နေဦးမလဲ၊ မင်းကိုယ်တိုင် စိတ်ရှိ လက်ရှိ တီးကြည့်ပါလား ”

အာတာ ရူပင်စတိုင်းက ကြည်ဖြူစွာ ခွင့်ပေးသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် လဟာပြင်ဇာတ်ခုံ တီးဝိုင်း တစ်ခုတွင် “ဖီကာရီ၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာ ” တေးသွားကြီးမှ မိုးဇက်၏ ပဏာမ တီးလုံးကို သူတို့ တီးကြသည်။

တီးနေရင်း ဂီတဆရာ မန့်သည် အနည်းငယ် ပင်ပန်းလာဟန် တူ၏။

“မက်ဆာချူးဆက် ရာသီဥတုက တို့ပြင်သစ်တွေနှင့် သိပ်မကိုက်ဘူးကွ၊ ပြီးစီစီ ဖြစ်နေတယ်၊ အရိပ်ထဲမှာ ခဏလောက် နားလိုက်ချင်တယ်”

မန့်သည် ဒင်နီကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်၏။

“တပည့် ဒီကို လာစမ်း၊ ငါတပည့် ဒီ တေးသွားကို ကောင်းကောင်းသိပြီသား၊ ဂီတဆရာတွေ ရှေ့မှာ လှင်တံကို ကိုင်ပြီး ကောင်းကောင်း ပြနိုင်ပြီ၊ တစ်မိနစ်လောက် ဝင်ပြီး ပြပေးစမ်း၊ သူတို့လည်း မင်း ပြတာကို လိုက်ကြမှာပဲ” ဟု ဆိုသည်။ လက်ထဲက အချက်ပြသည့် လှင်တံကို လှမ်းပေးသည်။

သို့ဖြင့် မန့်သည် စင်ပေါ်တွင် သူ့ကို ဘော့စတွန် ဆင်ဖိုနီ တီးဝိုင်းကြီးဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့ပြီး စင်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။

အမှန်က သူတို့ တီးဝိုင်းကြီးထဲတွင် လက်ထောက် တီးဝိုင်း ခေါင်းဆောင်တွေ အများကြီး။ တီးဝိုင်းဆရာ ပင်ပန်းလျှင် ဝင်ပြီး အချက်ပြဖို့ လက်ထောက်တွေ တစ်ပုံတစ်ပင်။ ယခု တီးဝိုင်းကို သူတို့ကို တစ်ယောက်မျှ မလွှဲ။ လက်ထောက် တီးဝိုင်း ခေါင်းဆောင်များသည် နွေရာသီ နေပူလယ်ကောင်ကြီးတွင် ရပ်နေရသလို မျက်နှာတွေ ထူပူ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

ထိုညက ဒင်နီ ပျော်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် ဒင်နီသည် ဆရာ လင်ဒေါ့ထံသို့ တယ်လီဖုန်းဆက်သည်။

“အေး ဝမ်းသာတယ်၊ မင်းမိဘတွေလည်း ဝမ်းသာကြမှာပဲ” ဟု ဆရာလင်ဒေါ့က ပြော၏။

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ မေမေနှင့် တွေ့ရင်သာ ဒီအကြောင်းပြောပြပါ”

“ဒီမှာ ဒင်နီ၊ မင်းအဖေနှင့် မင်းတို့ စိတ်ကောက်နေတာ ကြာလှပြီလို့ ငါ ထင်တယ်၊ ဒီတော့ ဒီလို အခြေအနေမျိုး ရောက်တာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး မင်းတို့ သားအဖ သင့်မြတ်ဖို့ ကောင်းပြီ ထင်တယ် ”

ဆရာ လင်ဒေါက်က လေးနက်စွာ ပြော၏။

“ကျွန်တော့်ကို နားလည်ပါဆရာ၊ ကျွန်တော် အောက်ကျို့တာမျိုးကို....”

သူ့အသံသည် ဆိုနစ်သွား၏။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း - စက်တင်ဘာ ၂၉၊ ၁၉၅၆။

ဇိမ ကိစ္စ။

ကာယလုပ်အား အကြောင်းကို သိအောင် ဆိုပြီး အဖေက ငါ့ကို တစ်နေ့လုံး ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းတွေကို အလုပ်ခိုင်းတယ်။ ချွေးသံတွေ အရွှဲသားနှင့် မောလိုက်တဲ့ အလုပ်။ အလုပ် လုပ်ရင်း ဖိုးမ ကိစ္စအကြောင်းကို ငါ တွေးနေမိတယ်။ ငါ့အခန်းဖော်တွေ ဖြစ်တဲ့ နီဝေါနှင့် ဝစ်ဂယ်တို့ကတော့ ခုလောက်ဆိုရင် ဥရောပ ကမ်းခြေတွေမှာ ဇိမ်နှင့် အနားယူကြလို့ပေါ့။ ရွက်လှေ စီးပြီး ငြိမ့်လို့ပေါ့။ ငါ့မှာသာ အုတ်ခဲပုံတွေနှင့် အလုပ် များနေရတာ။

နောက်တစ်နှစ် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကို ပြန်လာတော့လည်း ဘယ်တော့မှ စာမေးပွဲ မကျခဲ့ဖူးတဲ့ ငါဟာ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ငါ ဆိုတဲ့ကောင်က နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီး ကြိုးစားဖို့ သတ္တိရှိတဲ့ ကောင်မျိုး မဟုတ်ဘူး။

ငါလည်း လူပျိုဘဝကို ဆုံးရှုံးရတော့မယ်။

မိုက်ကယ်နှင့် ဒစ်တို့က မြို့ထဲက ပြန်လာရင် သူတို့ စွန့်စားခန်းတွေကို သွားရည်ကျလောက်အောင် ပြောတတ်ကြတယ်။ သူတို့တွေတဲ့ ဟာတွေကလည်း လူမျိုးစုံပဲ။ အရွယ်ကလည်း မျိုးစုံပဲ။

ဒါပေမယ့် ငါကလည်း သူတို့ကို ဘာမှ မမေးဘူး။ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ တယ်လီဖုန်း နံပါတ် တောင်းဖို့ ဆိုတာတော့ မပြောနှင့်တော့။ ဒီအတိုင်း ဆိုရင် ငါ့ကို ဝိုင်းရယ်စရာ ဖြစ်နေမှာပေါ့။ ထမင်းစားခန်းထဲက စားပွဲထိုးတွေကတောင် ငါ့ကို ဝိုင်းရယ်ကြလိမ့်မယ် ထင်တယ်။

ဒီလောက်တောင် ရှိလှတာ စကိုလေ ပန်းခြံနားက နာမည်ကြီးတဲ့ အရက်ဆိုင်တွေ တစ်ဝိုက်မှာ သွားပြီး ကျက်စားရမလားလို့ ငါ စဉ်းစားသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ တစ်ယောက်တည်း မသွားရဲဘူးလေ။ ပြီးတော့ ဒီလို သွားရတာကိုက ကောင်းတော့ မကောင်းဘူး။

ဘယ်သူ့ကိုများ အကူအညီ တောင်းရမလဲ။

အဆင်သင့်ပဲ။ စာကြည့်တိုက် သင်တန်းကို စဆင်းတဲ့ စနေနေ့ ညနေမှာ ထမင်းစား၊ ပြန်လာတော့ ထမင်းစားခန်းမှာ လင်းဗရိစ်နှင့် တွေ့တယ်။

သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ အရေးကြီးသည့် စကားတစ်ခွန်း၊ ပြောစရာ ရှိသည်ဆိုကာ သူ့ အခန်းသို့ လာရောက် ခေါ်သူက အင်ဒရူး။

လင်းဗရိစ်သည် စဉ်းစား မရအောင် ဖြစ်နေသည်။ အင်ဒရူးသည်လောက် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်ကို သူ တစ်ခါမျှ မမြင်စဖူး။

“ဘာများ ဒီလောက် အရေးကြီးနေတာလဲဗျ”

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ပျော်ခဲ့ရဲ့လား”

“မဆိုးပါဘူး၊ ပျော်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆာရာနှင့်တော့ သိပ်တွေ့လို့ မရတော့ဘူးပေါ့ဗျာ၊ တစ်ပတ်မှာ တစ်ခါလောက်ပဲ တွေ့ရတော့တယ်၊ ဆိုပါဦး၊ ဘာတွေ ပြဿနာ ပေါ်နေလို့လဲ”

အင်းဒရူး ဘယ်လို ပြောရမည် မသိ။ ငိုနေသည်။

“ဒီမှာ လင်းဗရိစ်၊ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုကို ခင်ဗျား ထိန်းထားနိုင်ပါ့မလား”

“ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘယ်သူလို့ ထင်နေလို့လဲ၊ ခင်ဗျားနှင့် ကျုပ်ဟာ အိမ်ငှားနှင့် အိမ်ရှင်လေဗျာ”

အင်ဒရူးက နောက်ထပ် ဘီယာ တစ်လုံးကို ဖွင့်ပြီး တကျိုက်ကျိုက်သောက်နေသည်။

“အင်း ခင်ဗျားတော့ သိမလား မသိဘူး၊ ကျွန်တော်က ရှစ်နှစ်သားလောက်ကတည်းက ဘော်ဒါမှာ ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစား နေလာခဲ့ရတာ၊ ဒီတော့ မိန်းကလေး ဆိုရင် ကျောင်းက လက်ဖက်ရည်ပွဲတွေမှာ လာကတဲ့ မိန်းကလေးတွေလောက်ပဲ မြင်ဖူးတယ်၊ အေးတီအေးစက်နှင့် မထုံတတ်သေး ကောင်မလေးတွေ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ ကောင်မလေးတွေကို ကျွန်တော် သိပြီ”

“ခင်ဗျားတို့ ကျောင်းက ယောက်ျားကလေးနှင့် မိန်းကလေး အတူ တွဲထားတဲ့ ကျောင်း မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ဗျ၊ ဒါကြောင့်မို့ ကောင်မလေးတွေနှင့် တွေ့ရင် ကျွန်တော်ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်မနေတာ”

“ဒီတော့ ခင်ဗျား ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက ကောင်းမလေးတွေနှင့် တွဲဖူးမှာပေါ့”

“အင်း၊ တွဲဖူးတယ် ထင်တာပဲ”

လင်းဗရိစ်က အင်ဒရူး စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေပုံကို သတိ မထားမိသည့်ဟန်ဖြင့် အေးစက်စက် ပြောသည်။

“မှန်မှန် ပြောစမ်း၊ ခင်ဗျား မိန်းမနှင့် ပထမဆုံး စတွေ့တော့ အသက်ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ၊ နည်းနည်းတောင် နောက်ကျသေးတယ်လို့ ပြောနိုင်သေးတယ်၊ အတိအကျ ပြောရရင် ဆယ့်ခြောက်နှစ်သားလောက်ပဲ ရှိဦးမှာပေါ့”

“ပရို (ကြေးစား) လား၊ အမက်ချာ (အပျော်) လား”

“အ ပါဘိ အင်ဒရူးရာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ပိုက်ဆံ အကုန်ခံရမှာလဲ၊ ဂလိုရီယာ ဆိုတဲ့ ပထမနှစ် ကျောင်းသူကလေး၊ ဆတ်စလူးကလေး၊ ခင်ဗျားကော”

“ကျွန်တော်လား”

“ဘယ် အရွယ်လောက်မှာ စတွေ့ဖူးတာလဲ”

“အင်း ခင်ဗျား ကြားရင် လန့်သွားမလားတော့ မသိဘူး” ဟု အင်ဒရူးက မသက်မသာ ပြောသည်။

“ဘာလဲ၊ ဆယ်နှစ်သားလောက် ကတည်းက ကလေးထိန်းတဲ့ နာနီနှင့် ဖြစ်တယ်လို့ ပြောမလို့လား”

“သိပ်ဖြစ်ချင်တာပေါ့ဗျာ၊ နီဝေါကတော့ အဲဒီအရွယ်မှာ ကလေးထိန်းတဲ့ နာနီနှင့် ဖြစ်သတဲ့၊ အင်း ကျွန်တော်ကတော့ အို ပြောရတာ တော်တော်တော့ ခွကျတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လေ ကျွန်တော် ခုထိ တစ်ယောက်နှင့်မှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

ပြောမည့်သာ ပြောလိုက်သည်။ ထိုစကားကို ကြားလျှင် လင်းဗရိစ်က သူ့ဖြစ်ပုံကို ကြည့်၍ အားရပါးရ ရယ်လိမ့်မည် ထင်သည်။ သို့ရာတွင် လင်းဗရိစ် မရယ်။ အင်ဒရူးကို စိတ်မကောင်းသည့် ဟန်ဖြင့် ကြည့်ကာ



“ဟေ့လူ၊ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နေပြီလဲ၊ ပြဿနာ ပေါ်နေလို့လား။”

“ပြဿနာကတော့ မပေါ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းမနှင့် တွေ့ရမှာ ကျွန်တော် သိပ်ကြောက်နေတယ်၊ ကောင်မလေးတွေနှင့် အများကြီး တွဲခဲ့ဖူးတယ်၊ ကျွန်တော် စရင် စွံမှာလည်း သေချာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မစရဲဘူး၊ ကြောက်နေတယ်၊ ပြီးတော့ အဲ ရှင်းရှင်း ပြောရရင် ဘယ်လို စရမှန်းလည်း မသိဘူး၊ သျှတ္တရကျမ်းတွေ ဘာတွေကိုလည်း ဖတ်ကြည့်တာပဲ၊ စာတွေ ဖတ်လွန်းတော့ ဟုန်သွားပြီ ဘယ်လို စရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး၊ ကျွန်တော် ပြောတာကို ခင်ဗျား နားလည်ပါ့မလား မသိဘူး။”

လင်းဗရိစ်က အတွေ့အကြုံ ရှိသည့် လူကြီးသူမဟန်ဖြင့် အင်ဒရူး၏ ပခုံးကို ကိုင်သည်။

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ ခင်ဗျားမှာ လေ့ကျင့်ခန်း လိုနေတယ်၊ ဘောလုံးသမားတွေ ပြောသလို ပြောရရင် ကွင်းဖွင့်ဘောကို စကန်ဖို့ လိုတယ်။”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို ဒုက္ခ မပေးချင်ဘူး။”

“အမယ်လေး၊ ဘာမှ အပန်းမကြီးပါဘူး၊ ဒီမှာ အထက်တန်းကျောင်းက ကောင်မလေးတွေ အများကြီးပဲ၊ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်က မောင်တစ်ယောက်နှင့် တွဲရရင် ကတောင် လိုက်သေးတယ်၊ ခင်ဗျားတို့လို အဲလီယော့ဆောင်က မောင်မျိုးနှင့် ဆိုရင် မပြောနှင့်တော့။”

“ဒါမျိုးတွေ ကျတော့ လွယ်လွယ်နှင့် ဘယ်ရမလဲဗျ၊ သူတို့နှင့် စကားပြောရဦးမယ်၊ ထမင်းစာလေး ဘာလေး ဖိတ်ရဦးမယ်၊ ရုပ်ရှင်ကလေး ဘာလေး ကြည့်ရဦးမယ်။”

အင်ဒရူး၏ အသံက စိတ်အား ထက်သန်နေသည့် အသံ။

“မလိုပါဘူးဗျ၊ ထမင်းစား ခေါ်ဖို့လည်း မလိုဘူး၊ ရုပ်ရှင် ပြဖို့လည်း မလိုဘူး၊ ခင်ဗျား အခန်းကို ဖိတ်လိုက်ရုံပဲ၊ ကျွန်တာတွေ အလိုအလျောက် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ စိတ်မပျက်နှင့်၊ ခင်ဗျားဖို့ ကျွန်တော် ကောင်မလေး တစ်ယောက် မြင်ထားတယ်၊ အပျံစားထဲက ”

“ဟေ့လူ၊ သိပ် အပျံစားထဲက ဆိုရင် မဖြစ်သေးဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်က အောက်ခြေက စပြီး တဖြည်းဖြည်း တက်သွားချင်တာ၊ ကျွန်တော် ပြောတာ ခင်ဗျား သဘောပေါက်မလား မသိဘူး”

လင်းဗရိစ် ရယ်သည်။

“ဪ အင်ဒရူး၊ အင်ဒရူး၊ ဒီလောက်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းပြီး သူတော်ကောင်းကြီး လုပ်မနေစမ်းပါနှင့်ဗျာ၊ လောကကြီးမှာ နေရာတကာ ဒီလောက် ကြိုးစားဖို့ မလိုပါဘူး၊ ရှုပ်တယ်ဗျာ၊ မနက်ဖြန် ဆယ့်နှစ်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်မှာ ဗရစ်ဟန် စတိုး ရှေ့ကို လာခဲ့၊ ကျွန်တော် စောင့်နေမယ်၊ အဲဒီက အိုက်စကရင် ရောင်းတဲ့ ကောင်မလေးက သိပ်နိပ်တာ၊ အသားဖြူဖြူ ငါးရဲ့ ကိုယ်ကလေး”

လင်းဗရိစ်က ထိုင်ရာမှ ထပြီးသမ်းနေသည်။

“ကဲ တော်တော် နောက်ကျသွားပြီး၊ ကိုးနာရီမှာ ကျွန်တော် ဆိုင်ကို သွားရဦးမယ်”

အင်ဒရူးသည် အထိတ်တလန့် ဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ သည်လောက် လွယ်လိမ့်မည်ဟု နည်းနည်းကလေးမျှ မထင်။ သူ မေးချင်သည့် မေးခွန်းတွေက သန်းပေါင်း များစွာ။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ် ဗရစ်ဟန် စတိုးဆိုင် ရှေ့သို့ ရောက်သည့် အခါ၌ အင်ဒရူးက လင်းဗရိစ်ကို ခပ်လန့်လန့်ဖြင့် နှုတ်ဆက်၏။

“စောင့်လိုက်ရတာ ကြာလှပြီဗျာ”

“သိပ် နောက်မကျပါဘူးဗျ၊ အတန်းက ဆယ့်တစ်နာရီမှ လွတ်တာ၊ ဒီလောက်လည်း မလောနင့်၊ လာ သွားရအောင် ”

“နေပါဦး၊ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ ”

လင်းဗရိစ်က လေသံကလေးဖြင့်

“လာပါ၊ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဆိုင်ထဲကိုသာ လိုက်လာခဲ့၊ ဟိုကျတော့ အိုက်စကရင် တစ်ယောက် တစ်ခွက်စီ မှာမယ်၊ လူရှင်းရင် ခင်ဗျားနှင့် လောရိန်းကို မိတ်ဆက်ပေးမယ် ”

“လောရိန်း ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ”

“ခင်ဗျားကို ကောင်းကင်ဘုံ ပို့ပေးမယ် နိုင်ငံကူး လက်မှတ်လေ၊ ကောင်မလေးက သဘောလည်း ကောင်းတယ်၊ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဆိုရင် အထင်လည်း ကြီးတယ် ”

“ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ဘာပြောရမှာလဲ ”

“ခင်ဗျားက ပြုံးပြဗျာ၊ ပြီးတော့ ညနေမှာ ထမင်းစား လိုက်နိုင်မလားလို့ မေး၊ လောရိန်းကလည်း လောရိန်းဆိုတော့ လိုက်မယ်လို့ ပြောလိမ့်မယ် ”

“ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် သေချာပေါက် အာမခံနေရတာလဲ ”

“သူ့ တစ်သက်မှာ ဟင့်အင်းလို့ တစ်ခါမှ မငြင်းခွဲဖူးလို့ပေါ့”

ရေခဲမုန့်ဆိုင်ထဲက ကောင်တာဆီသို့ သူတို့ လျှောက်လာသည့် အခါ လောရိန်း ထွက်လာသည်။ လင်းဗရိစ် ပြောသည့် စကားက သွေးထွက်အောင် မှန်သည်။ ကောင်မလေးက တကယ့် အပျံ့စား။ သူတို့ တစ်တွေ အာလာပ သလ္လာပ ပြောနေကြစဉ် လောရိန်းက ကောင်တာပေါ်တွင် ကုန်းပြီး စကား ပြောနေသည်။ အင်ဒရူးသည် လျော့ရိ လျော့ရဲ ဝတ်ထားကာ ကြယ်သီး တစ်လုံး ဖြုတ်ထားသည့် သူ့ ရင်အုံကို ငေးကြည့်နေ၏။

တကယ်လား အိပ်မက်လားဟု အင်းဒရူး ခွဲခြားမရချင်။ မနေ့ညက သျှတ္တရ ကျမ်းများကို နှစ်ခေါက် သုံးခေါက်လောက် ဖတ်ခဲ့ရလျှင် အကောင်းသား။

“ရှင်က ဘယ်အဆောင်မှာ နေတာလဲ”

“အဲလီယော့ ဆောင်မှာပါ” ဟု အင်ဒရူးက မဆိုင်းမတွ ဖြေသည်။ ထိုစဉ် လင်းဗရိစ်က သူ့ နံကြားကို တံတောင်ဖြင့် တွက်လိုက်၏။

“ညနေ အားရင် တို့နှင့် လိုက်ခဲ့ပါလား”

“လိုက်တာပေါ့၊ တက္ကသိုလ် ဝင်းထဲက ဈေးဆိုင်တွေက လေးနာရီမှ ပိတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဂိတ်က စောင့်နေလေ၊ လာခဲ့မယ်၊ ကဲ ကျွန်မ ဈေးဝယ်တွေ ကျနေလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်နော်၊ ခွင့်လွှတ်”

“ဘယ်နှယ့်လဲ၊ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား” ဟု အပြင် ရောက်လာသည့် အခါတွင် လင်းဗရိစ်က မေး၏။

“အဆင်ပြေရဲ့လား” ဟဲ့။ ပြေသမှ သိပ်ပြေ။ ပြေလွန်းလို့ လဲ၍ပင် ကျသွားချင်သည်။

“ဒီမှာ လင်းဗရိစ်၊ ကျွန်တော့်ကို သင်တန်းကလေး ဘာလေး၊ မပေးတော့ဘူးလား၊ ပထမ လှုပ်ရှားမှုကို ဘယ်လို စရမလဲ ဆိုတာမျိုးပေါ့ဗျ”

ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ဝင်းထဲတွင် အတန်းတွေ ဆင်းချိန် ဖြစ်သဖြင့် ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေ ဥဒဟို သွားလာနေကြသည်။ လင်းဗရိစ်သည် မြက်ခင်း အလယ်တွင် ရပ်လိုက်၏။

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ အပိုတွေ သိပ် ပြောမနေနှင့်၊ အမှတ်တမဲ့ ပြောသလိုနှင့် တန်းပြောလိုက်၊ ကိုယ်နှင့် အတူတူ မအိပ်ချင်ဘူးလားပေါ့ ”

“ခင်ဗျားဟာက ပေါ်တင်ကြီးဗျာ ”

“ဒီမှာ အင်ဒရူး၊ သူဟာ ဒေါရစ် ဒေး မဟုတ်ဘူး၊ သူ ကိုယ်တိုင်က ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ဆိုရင် သဘောကျပြီးသား ”

“တကယ်လားဗျ ”

“တကယ်ပေါ့ ”

လင်းဗရိစ်က အိတ်ထဲသို့ နှိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဒါက ဘာလဲဗျ ”

“ဘေးဆီးရန်ကာ ပစ္စည်း၊ ကိုယ်က ဂရိလူမျိုး ဆိုတော့ မောင်ရင့်ကို ထရီဂျင် မြင်းတစ်ကောင် ပေးတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပေါ့ ”

လင်းဗရိစ်က ပြုံး၍ ပြောသည်။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း - စက်တင်ဘာ ၃၀၊ ၁၉၅၆။

သိပ် ပျော်စရာ ကောင်းတဲ့နေ့။

ဒီနေ့ကို မမေ့နိုင်တော့ဘူး။ ငါ့ကို ကူညီခဲ့တဲ့ လင်းဗရိစ် ကျေးဇူးကို မမေ့နိုင်တော့ဘူး။ ပြီးတော့ လောရိန်းကိုလည်း ဘယ်မှာ မေ့နိုင် ပါတော့မလဲ။

စက်တင်ဘာလထဲတွင် ဒင်နီ ကျောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ့ လောက အမြင်သည် ပြောင်းသွားပြီ။ သူ့ကိုယ်သူ မြင်သည့် အမြင်သည်လည်း ပြောင်းသွားပြီ။ ကမ္ဘာကျော် စန္ဒရား ဆရာကြီး အာတာ ရူဗင်စတိုင်းက သူ့ စန္ဒရား လက်သံကို ချီးကျူးသွားခဲ့သည်။ တကယ့် ဆင်ဖိုနီ တီးဝိုင်းကြီးကို သူခေါင်းဆောင်၍ တီးခဲ့ပြီးပြီ။ တစ်မိနစ်မျှသာ တီးရသည် ဖြစ်စေ အကြောင်းမဟုတ်ပါ။

သူသည် မြာပွေသူ တစ်ယောက် မဟုတ်သည့်တိုင် မိန်းမနှင့် ခဏ တစ်ဖြုတ် တွေ့လိုက်ပြီးသည့်နောက် (တိတိကျကျ ပြောရလျှင် နှစ်ကြိမ်) စိတ်ဝင်စားစရာ အသစ် တစ်ခုကို တွေ့လာသည်။ ယင်းမှာ စန္ဒရားခလုတ်များ ဖြစ်သည်။ ယခုမူ အခန်းထဲတွင် စတိန်းဝေး စန္ဒရားကြီး တစ်လုံးရှိနေပြီ ဆိုလျှင် ဗရစ်လျစ် ဘားဒေါ့နှင့် တွေ့ရမည်ကိုပင် မကြောက်တော့။

ဆို ရေး တီ စသည့် ဘက်ပေါင်းစုံ တကယ့် ဂီတသမား တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့အတွက် တစ်ခုသာ လိုသည်။ ယင်းမှာ သီချင်းစပ်ဖို့ပင် ဖြစ်သည်။ ဆရာ ဝေါလတာသည် ကတိပေးထားသည့် အတိုင်း ဒင်နီကို သူ့ သီချင်းစပ် သင်တန်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ ဒင်နီကလည်း သီချင်းတွေကို အားသွန်ခွန်စိုက် ရေးသည်။

ကျောင်းသားဘဝက သူ လွတ်ချင်လှပြီ။ ကျောင်းသား၏ အဆောင် အယောင်တွေကို သူ စွန့်ပစ်ချင်လှပြီ။ သူ့ကို နာမည်ကျော် စန္ဒရား ဆရာကြီး တစ်ဦး၏ တပည့်၊ အချစ်တော်၊ လက်စွဲ အဖြစ် သိခဲ့ကြရာ ယခု ထို အရာမျိုးကို မလိုချင်တော့ပြီ။ သူ့တွင် ထိုသို့ အမြှောင် ဂုဏ်ထူး ဝိသေသတွေ များလှပြီ။ ယခု သူ့ကိုယ်တိုင် နာမည်ကျော် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်နေပြီ။

သီချင်းရေး သင်တန်းကို တက်ကြည့်လိုက်တော့ သူ တော်တော် စိတ်ပျက်သွားသည်။ သင်တန်းတွင် သင်ကြားပေးသည်မှာ ထူးထူးဆန်းဆန်းရယ်လို့ ဘာမှမရှိ။ ရှေးက နာမည်ကျော် ဆရာကြီးများ၏ တေးသီချင်းကြီးများကို အတီး ကျင့်ပြီး သူတို့ ဟန်အတိုင်း တေးသီချင်း စပ်ကြည့်ခိုင်းရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။ ဒင်နီက စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြင့် ထိုအကြောင်းကို သင်တန်း ပါမောက္ခ ဝေါ်လာတာကို ပြောပြသည့်အခါတွင် ပါမောက္ခက ထိုသို့ အဘယ်ကြောင့် လေ့ကျင့်ခိုင်းရကြောင်းကို ရှင်းပြ၏။

“တေးကဗျာ ဖြစ်ဖြစ်၊ စကားပြေ အရေးအသားမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ထင်ရှားခဲ့ကြတဲ့ ဆရာကြီးတွေဟာ အစတုန်းကတော့ သူများရေးတာကို အတုခိုး ရေးရာက အစပြုခဲ့တာ ချည်းပဲကွ၊ ဒီတော့မှ ဟန်ဆိုတဲ့ သဘောကို ပေါက်လာတတ်တာ၊ အဲဒီလို ဟန်ရဲ့ သဘောကို ပေါက်လာတော့မှ ကိုယ်ပိုင်ဟန်ကို စတင် တီထွင်လာကြရတာ၊ စိတ်ရှည်မှပေါ့ တပည့်ရ၊ မိုးဇက် ငယ်ငယ်တုန်းက သူ သီချင်းတွေကို ဟိုင်းကို အတုခိုး ရေးခဲ့တာ၊ ဘီသိုဗင်လည်း အစတုန်းက မိုးဇက်ကို အတုခိုးပြီး ရေးခဲ့တာပဲ၊ ဒီလောက်လည်း လောဘမကြီးပါနှင့် တပည့်ရာ၊ မင်း အသိုက်အဝန်းကောင်းနှင့် နေရတာပါ”

ဒင်နီသည် ဆရာ၏ စကားများကို ကြား၍သာ ကြားနေရသည်။ နားဝင်ခြင်း မရှိ။ ထိုနှစ်က နွေရာသီတွင် သူ့အဖို့ ထူးခြားသည့် အဖြစ်နှင့် ကြုံရသည်။ ဒင်နီသည် ပါမောက္ခ ဝေါ်လာ၏ စကားအတိုင်း သူ သင်တန်းကို လိုက်နေရသော်လည်း တစ်ဖက်တွင် သူ ဂီတ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကို ဖော်ထုတ်နိုင်မည့် နည်းလမ်းများကို ရှာနေသည်။

ကြာကြာ မရှာလိုက်ရ။ တစ်ညနေ သူ့ အခန်းထဲရှိ စားပွဲတွင် ထိုင်ပြီး ကျောင်းမှ ပေးလိုက်သည့် စာစီစာကုံး တစ်ပုဒ် ရေးနေစဉ် တယ်လီဖုန်း မြည်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဒင်နီ ရော့ဆီလား ရှင်” ဟု မရဲတရဲ မေးလိုက်သည့် မိန်းကလေးသံ တစ်သံ ပေါ်လာ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်မ မာရီယာ ပါးစချားပါ။ ရက်ကလစ် မိန်းကလေး ကျောင်းဆောင် အက အနုပညာ အသင်း ဥက္ကဋ္ဌပါ။ အဲဒါလေ ဟို ဟို သိပ်တော့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မထင်ပါနှင့် နော်၊ ကျွန်မတို့ အနုပညာ အသင်းက ဒီနှစ် နွေဦးပေါက်မှာ ကိုယ်ပိုင် ဘဲလေး ကဇာတ် တစ်ခု တင်မယ်လို့ စီစဉ်ထားပါတယ်။ ကဇာတ် သီချင်းတွေကို ရေးဖို့ စဉ်းစားကြတော့ ရှင့်နာမည်ကို ပထမဆုံး ခေါင်းထဲ ပေါ်လာကြတာပဲ၊ ကျွန်မ ပြောတာ ရှင့်မှာ သိပ် တာဝန်ကြီးနေတယ် ဆိုရင် ပြောပါရှင်၊ ကျွန်မ ဆက်ပြီး နားမပူတော့ပါဘူး”

“အို အို မကြီးပါဘူး၊ အက သင်ပေးမယ့်လူက ဘယ်သူလဲ”

မာရီယာက ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့်

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ဆိုပါတော့၊ သိပ်တော့ မတတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ဆရာမကြီး မာသာ ဂရေဟမ်ဆီမှာ သင်တန်း တက်ခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ ပြီးတော့”

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဘွဲ့မရသေးတဲ့ ကျောင်းသား ကျောင်းသူချည်းပဲ၊ ဒီတော့ အဲလီယော့ဆောင်ကို ညစာစား လာခဲ့ပါလား၊ ညစာစားရင်း စကားပြောကြရအောင် ”

ဒင်နီက လောကွတ်တွေ ပိုသည်။



“ကောင်းတာပေါ့၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျောင်းအုပ်ကြီး ရုံးခန်းနားမှာ ညနေ ငါးနာရီခွဲလောက်မှာ စောင့်နေမယ်လေ ”

“ငါးနာရီလောက် မလာနိုင်ဘူးလား၊ ငါးနာရီလောက် ရောက်ရင် ထမင်း မစားခင် ကျွန်တော့် အခန်းမှာ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချိန် ရတာပေါ့”

“ရှင့် အခန်းမှာ”

မာရီယာ့ အသံဟာ စိုးရိမ်သံ ပါနေသလိုလို။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော့် အခန်းမှာ ဆိုတော့ စန္ဒရားတို့ ဘာတို့လည်း အဆင်သင့် ရှိတယ်၊ ကျွန်တော့် အခန်းမှာ စကား မပြောချင်ရင်လည်း ပိန်းဆောင်ဘက် သွားတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အနားတစ်ဝိုက်မှာ စန္ဒရား ရှိတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့”

“ဪ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ရှင့် အခန်းက ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ဗုဒ္ဓဟူး ညနေ ငါးနာရီမှာ တွေ့မယ်လေ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်၊ ကျေးဇူးပဲ”

မာရီယာက တယ်လီဖုန်းကို ချသွား၏။ မာရီယာ တစ်ယောက်သာ စိတ်လှုပ်ရှားသည် မဟုတ်။ သူလည်း ထို့အတူ။

နီဝင်ဘာလ ၁၄ရက်နေ့၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ ညနေ ငါးနာရီတိတိတွင် ဒင်နီ၏ အခန်းတံခါးကို ခေါက်သံ ပေါ်လာသည်။

ဒင်နီက လည်စည်းကို ဆွဲဆန့်ကာ တစ်ချက် နှာခေါင်းနဲ့ ရှုလိုက်သည်။ မှတ်ဆိတ်ရိတ်ပြီးနောက် လိမ်းလေ့ ရှိသည့် အလှရည်တွေ ဗုံးပေါ လအော လိမ်းထားသဖြင့် သူ့ အခန်း တစ်ခန်းလုံး အိုးလ်စပိုက်စ် အလှရည်နဲ့တွေ မွန်နေသည်။

“ဝင်ခဲ့ပါ” ဟု ပြောကာ ပြတင်းပေါက်ဆီ ပြေး၍ တံခါးကို မ ဖွင့်သည်။ ထို့နောက် တံခါးမကြီးကို ဖွင့်ပေး၏။

“ဟယ်လို” ဟု မာရီယာက နှုတ်ဆက်သည်။

သူ့ အရပ်က မြင့်သဖြင့် ရုတ်တရက် သူ့ မျက်နှာကို ဒင်နီ ကောင်းကောင်း မမြင်ရ။ သို့ရာတွင် မျက်နှာကို မော့မကြည့်မီ သူ မြင်နေရသည့် ရပ်ဝန်းသည်ပင်လျှင် တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်နေပြီ။

မာရီယာသည် ရက်ရက်စက်စက် လှသည်။ ဝိုင်းစက်၍ တဖျပ်ဖျပ် တောက်နေသော မြေထဲပင်လယ်ရောင် မျက်လုံးပြာပြာကို ရှည်လျား မည်းနက်သော ဆံပင်များက ပေါင်ခတ်ပေးထားသည်။ သည်နေ့ည အဲလီယော့ဆောင်တွင် သူနှင့် အတူ လာ၍ ညစာ စားမည် ဆိုသည်မှာ မယုံနိုင်စရာ မဟုတ်တော့။ လူတိုင်းကမူ ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့် ကြပေလိမ့်မည်။

“ရှင်နှင့် စကားပြောခွင့်ရလို့ ဝမ်းသာလိုက်တာ” ဟု မာရီယာက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာပါတယ်၊ ပြီးတော့ မာရီယာရဲ့ စိတ်ကူးကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတယ်လေ”

“ဒါတောင် ရှင့်ကို မာရီယာ ဘာမှ မပြောရသေးဘူးနော်”

“ဪ ... ကျွန်တော် ပြောတာက ကိုယ်ပိုင် ဘဲလေး ကဇာတ် တစ်ခု ကမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးကို ပြောတာပါ။ ကုတ် အင်္ကျီကို ကျွန်တော် ချွတ်ပေးမယ်လေ”

“ဟင့်အင်း၊ မချွတ်တော့ဘူး၊ နည်းနည်း ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်နေလို့”

မာရီယာက ခပ်ရွံ့ရွံ့ ပြောသည်။

ဒင်နီက ပြတင်းပေါက် သွားပိတ်၏။

“ဪ ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ လေကောင်လေသန့် ဝင်တာကို သဘောကျတာ၊ လေကောင်းလေသန့်ကလေး ရှူလိုက်ရရင် ခေါင်းထဲမှာ ကြည်သွားတာပဲ ”

ဒင်နီက သူ့ကို ကုလားထိုင်တွင် အထိုင်ခိုင်းသဖြင့် မာရီယာ ဝင်ထိုင်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် ပြောလိုက်သည့် စကားတွေက ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း။ အဆက်အစပ် ရယ်လို့ မရှိလှ။ ဆောင်းရာသီ ဒဏ်ကြောင့်ချည်းတော့ မဟုတ်ရာ။

မာရီယာကို ကြည့်ရသည်က ရှက်တတ်ပုံရသည်။ ထမင်းစားခန်းသို့ ရောက်လျှင်တော့ စကားလက်ဆုံ ကျလေမည်လား မသိ။

“ယမကာလေး ဘာလေး သောက်မလား ”

“ဟင့်အင်း၊ မာရီယာ မသောက်တော့ဘူး၊ အက သင်တန်းသူတွေအတွက် သောက်လို့ မကောင်းဘူးလေ ”

“အို အို ကျွန်တော်က ရှယ်ရီကို ပြောတာပါ ”

ဟားဗတ်တွင် ဆိုရိုးစကား တစ်ခုရှိသည်။ ဝီစကီသည် လူကို ကြံစေသည်။ ရှယ်ရီက ရွံစေသည်တဲ့။

“မာရီယာက ယမကာတို့ ဘာတို့ကို လုံးလုံး မကြိုက်တာပါ ” ဟု တောင်းပန်သံကလေးဖြင့် ပြော၏။

“ဒီလိုဆို ကိုကာကိုလာရော ”

“ရပါတယ်”

မာရီယာ ဘဲလေးက ဇာတ်တိုကလေး တစ်ပုဒ် တင်ချင်ကြောင်းဖြင့် သူ့ စိတ်ကူးကို ပြောပြသည်။ သူ့စကားများကို နားထောင်နေစဉ် ဒင်နီသည် မာရီယာကို ရွန်ရွန်စားစားကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ သို့ရာတွင် မာရီယာကမူ ရှက်နေသဖြင့် သတိမထားမိ။

မာရီယာက သူ့ စိတ်ကူးကို နာရီဝက်လောက် ပြောပြ၏။

မာရီယာ၏ ဘဲလေး ပြဇာတ်တိုကလေး နာမည်ကို “အာကေဒီယာ” ဟု အမည်ပေးထားသည်။ မာရီယာသည် သီအိုကရစ်တပ်၏ ပြဇာတ်များ၊ ဗာဂျီးယား ပြဇာတ်များနှင့် ရောဗတ် ဂရေစ်၏ ဂရိ ဒဏ္ဍာရီများကို ဖတ်ခဲ့ပြီး ထိုအထဲမှ ဇာတ်လမ်း အချို့ကို ယူထားသည်။ ဘဲလေးတွင် အဓိကပါဝင် ကပြမည့် သူများမှာ သိုးကျောင်းသားများနှင့် သိုးကျောင်းသမ ကလေးများ ဖြစ်ကြပြီး နတ်သမီးကလေးတွေကို လိုက်ဖမ်းနေကြသော နတ်ဆိုးကလေးများက ဝင်လိုက် ထွက်လိုက် လုပ်နေသည့်ဟန်ကို ဇာတ်ခုံ နောက်ခံတွင် လည့်ထားမည်။

သူ့ဇာတ်လမ်းက မဆိုး။ တီးလုံး ကောင်းကောင်း ပြကွင်း ကောင်းကောင်းနှင့် တင်နိုင်လျှင် အောင်မြင်မည် မူချ။

နောက်တစ်နေ့ လက်ဖက်ရည် သောက်ချိန်၌ မနေ့ညက သူ တွဲခဲ့သည့် ကောင်မလေး ဘယ်လောက် လှကြောင်းကို သူ့အနား စားပွဲနားမှာ ဖြတ်သွားသည့် ကျောင်းသားများ ပြောသွားကြသည်။ ဘယ်သူတွေမှန်းတော့ မသိ။ ဒင်နီက ယောက်ျားလေးတို့ ထုံးစံ ဂုဏ်ယူ ကျေနပ်စွာ ပြုံးသည်။

ဟုတ်သည်။ အဲလီယော့ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် မာရီယာလို ကျောင်းသူ ချောချော တစ်ယောက်မျှ မလာဖူးသေး။ တချို့ သူငယ်ချင်းများက “ဒင်နီ၊ တော်တော်

ခရီးရောက်နေပြီလား” ဟု နောက်သလို ပြောင်သလိုဖြင့် မေးကြသည်။ မာရီယာ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထောက်သောအားဖြင့် ဒင်နီသည် ထိုအကြောင်းကို စကား အစပ်မခံ။

သို့ရာတွင် မာရီယာကို သူ့ အဆောင် ပြန်ပို့သောအခါ၌ကား သူ့ တစ်သက်တွင် မာရီယာကို ဘယ်တော့မှ နမ်းခွင့်ရတော့မည် မဟုတ်ဟု ဒင်နီ ထင်လာသည်။ မာရီယာက အရပ် မြင့်လွန်းသည်။ သူတို့ လုပ်ငန်းအရ နောက်ပိုင်းတွင် မာရီယာသည် သူ့ အခန်းသို့ မကြာခဏ ရောက်လာမည် ဖြစ်သည့်တိုင် သူ့အဖို့ မျှော်လင့်ချက် မရှိ။ အလား အလာ မရှိ။

မာရီယာ၏ အရပ်က ငါးပေ ဆယ်လက်မ။ စနိုးရှိက်သည် လူပုကလေး ခုနှစ်ယောက်တို့၏ ပလေးတိုးနစ် စိတ်ကူးယဉ် အချစ်မိတ်ဆွေမျှသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း - နိုဝင်ဘာ ၁၂၊ ၁၉၅၆။

ကျောင်းသားသစ် ဆိုတာ အေးစက်စက် ကုပ်ချောင်းချောင်း မထုံတက်သေးနှင့်လို့ တချို့ လူတွေက ထင်မှတ်မှားကြတယ်။ စိတ်လှုပ်ရှား လွယ်ခြင်း မရှိလို့ ယူဆကြတယ်။ သူတို့မှာ ဆံပင်ဖွပြီး ခေါင်းကုတ် ရတာမျိုး မရှိ၊ ချွေးပြန်တာမျိုး မရှိလို့လည်း ထင်တတ်ကြတယ်။ အမှန်ကတော့ ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ ကျောင်းသား သစ်တွေမှာလည်း မျက်လုံးနှင့်ပဲ၊ ခြေလက်အင်္ဂါနှင့်ပဲ၊ ခံစားချက်နှင့်ပဲ သူ့ကို သွားပြီး အပ်နှင့် ဆွရင် သွေးထွက်မှာပဲ။ သူ့ကို နာကျင်အောင် လုပ်ရင် အော်မှာပဲ။ သွေးနှင့်ကိုယ် သားနှင့်ကိုယ် မဟုတ်လား။

ဒီတော့ ကိုယ့်ရဲ့ သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်၊ အခန်းဖော်လည်း ဖြစ်တဲ့ မိုက်ကယ် ဝစ်ဂယ်ဟာလည်း ဒီအတိုင်းပဲပေါ့။ အရပ် မြင့်မြင့်၊ ရုပ်ချောချောနှင့် လှေ့လှော်သင်း ကပ္ပတိန် ကျောင်းသား တစ်ယောက်။

သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ ပျော်ပျော်နေတတ်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေက ချစ်ကြတဲ့ မိုက်ကယ်ရယ်လေ။ မကြာခင်တုန်းက ဖဲယားဖီးကို အားလပ်ရက် ပြန်သွားတော့ အသည်းကွဲ ပြန်လာခဲ့တယ်။ သူ့ရည်းစားက အဆက်ဖြတ်လိုက်ပြီတဲ့။ သူ့ထက် အသက်အများကြီး ကြီးတဲ့လူ တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်တော့မယ်လို့ ပြောလိုက် သတဲ့လေ။ အဲဒီလူက အသက် သုံးဆယ်နား ကပ်နေပြီတဲ့။

မိုက်ကယ်ဟာ သတင်းတွေ အားလုံးကို ဥပေက္ခာ ပြုထားလေသလားတော့ မသိဘူး။ အနည်းဆုံး ကျောင်းကို ပြန်လာသည် အထိတော့ ဥပက္ခာ ပြုပုံရတယ်။ တစ်ညနေ ထမင်းစားခန်းမှာ တန်းစီကြတော့ သူက စားပွဲထိုး တစ်ယောက်ကို လှမ်းပြီ

“နာတာလျှော့ ပွဲတော်အတွက် ကြက်ဆင် သတ်စရာ ရှိရင် ကျွန်တော် သတ်ပေးမယ်” လို့ လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

သူက ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပြောတော့ စားပွဲထိုးတွေကလည်း နောက်ပြောင်နေတာပဲ ထင်တာပေါ့။ မိုက်ကယ်ဟာ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပါလာတဲ့ လွယ်အိတ်ကြီးထဲက မီးသတ်သမားတွေ သုံးတဲ့ ပုဆိန်ကြီးကို ထုတ်ပြီးတော့ ထမင်းစားခန်းအောက်မှာ လွှတ်ထားတဲ့ ကြက်ဆင်ကြီး တစ်ကောင်ကို လိုက်သတ်နေတယ်။

ထမင်းစားခန်းထဲမှာ စားပွဲတွေ ဖရိုဖရဲ၊ ပန်းကန်ပြားတွေ ကွဲလိုကွဲ၊ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ရောက်နေတဲ့ နည်းပြဆရာတွေ၊ ကျောင်းသားတွေ၊ မိန်းကလေးဆောင်က ဧည့်သည် ကျောင်းသူတွေ လန့်ပြီး ဟိုပြေး သည်ပြေး ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ ဒါနှင့် တက္ကသိုလ်ရဲ့ကို လှမ်းခေါ်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိုက်ကယ်က သောင်းကျန်းနေလို့ ရဲနှစ်ယောက်လည်း အနားကို မကပ်ရဲကြဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ဗလ ကောင်းကောင်းနှင့် နည်းပြဆရာ ဝေါ်လ်တာက ဝင်ထိန်းရတယ်။ ဆရာ ဝေါ်လ်တာဟာ မိုက်ကယ် အနားကို တဖြည်းဖြည်း ကပ်လာရင်း သူ့လက်ထဲက မီးသတ် ပုဆိန်ကြီးကို ပေးဖို့ တောင်းတယ်။

ဒီတော့ မိုက်ကယ်ဟာ သတိရသွားဟန်နှင့် ပုဆိန်ကြီး ကိုင်ပြီး ရမ်းနေတာကို ရပ်လိုက်တယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ လူကို သေစေလောက်တဲ့ လက်နက်ကြီး တစ်ခု ရှိနေတယ် ဆိုတာကိုလည်း သည်တော့မှ သတိရသွားဟန် တူရဲ့။ ဘာကြောင့် သူ ဒီလို လုပ်နေတယ် ဆိုတာကိုလည်း သိပုံမရဘူး။

ဆရာဝေါ်လ်တာက ပုဆိန်ကြီးကို ထပ်တောင်းတယ်။ မိုက်ကယ်ကလည်း ယဉ်ကျေးပါတယ်။ “ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ” ဆိုပြီး ပုဆိန်ကို လှမ်းပေးတယ်။

သည်အချိန်မှာ ကျန်းမာရေး ဌာနက ဆရာဝန် နှစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ဆရာဝန် နှစ်ယောက်က သူ့ကို ဆေးရုံခေါ်သွားတယ်။ ဆရာဝေါ်လာတာက သူလည်း လိုက်မယ်ဆိုပြီး ဆေးရုံကို လိုက်သွားတယ်။

ဆေးရုံက ဧည့်သည် လာခွင့်ပေးတာနှင့် ကိုယ်လည်း ဆေးရုံကို သွားကြည့်တယ်။ ကိုယ်တို့ တက္ကသိုလ်က ဟာကျူလီလို့ ခေါ်ကြတဲ့ မိုက်ကယ်ကို ကြည့်ရတာ တော်တော် စိတ်မချမ်းသာစရာပဲ။ ငိုလိုက် ရယ်လိုက်နှင့် လုပ်နေတယ်။ ဆရာဝန်တွေကတော့ ကောင်းကောင်း အနားယူဖို့ လိုတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ တစ်နည်း ပြောရရင်တော့ သူ ဘယ်တော့မှ ပြန်ကောင်းမယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ သဘောပဲ။ မိုက်ကယ်ကို ဆေးရုံတင်ပြီး ဆက်ရက်အကြာတွင် အဆောင်မှူး ဆရာ ဗင်လေက စကားပြောရန် ရှိသည် ဆိုကာ အင်ဒရူးကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။

“မိုက်ကယ်အတွက် ဆရာ စိတ်မကောင်းဘူးကွာ၊ သူ ဒီလို ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ ဆရာ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရိပ်မိဖို့ ကောင်းတာပေါ့၊ ခုတော့ လုံးလုံးကို မသိလိုက်ဘူး၊ တကယ်တော့ သူမရှိတာ တို့ ကျောင်းဆောင်မှာရော တို့နဲ့လုံးသားထဲမှာရော ဟာလာ ဟင်းလင်း ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်၊ တကယ်တော့ လေ့လျော်သင်းမှာ ဒီကောင်ဟာ တကယ့် ခေါင်းဆောင်၊ ဒီတော့ သူ့နေရာမှာ ငါ ကျောင်းသားသစ် တစ်ယောက်ကို အစားသွင်းရတော့မယ်၊ သူ့နာမည်က ဂျော့ ကဲလားတဲ့”

ဆရာဗင်လေက နီဂုံးချုပ်သည်။



ဂျော့ ကဲလား - ဘူဒါပက်စ်၊ အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၅၆။

ဂျော့ကဲလား၏ ကလေးဘဝကို ကြောက်ဖွယ် လူကြီးနှစ်ဦး ကြီးစိုးခဲ့သည်။ တစ်ယောက်မှာ စတာလင် ဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်မှာ သူ့အဖေ ဖြစ်၏။ ကွာခြားချက်မှာ စတာလင်က လူသန်းပေါင်း များစွာကို ကြောက်လန့်အောင် လုပ်ခဲ့ပြီး သူ့အဖေက သူတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ကြောက်လန့်အောင် လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟုတ်သည်။ ဂျော့သည် သူ့ အဖေကို “ကြောက်ဖွယ် အိုင်ဗန် ဘုရင်” လို့ ထင်နေခဲ့သည်။ သူ့အဖေသည် ဟန်ဂေရီ အလုပ်သမား ပါတီတွင် ခေါင်းဆောင်ငယ်ကလေး တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်ပြီး သူ့သားအား မှတ်စိတ်လီနှင့် ကျမ်းစာထွက် စကားများကို ရွတ်၍ ဆုံးမ သွန်သင်တတ်သည်။

“အဖေဟာ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို တဆူဆူ လုပ်နေရသလဲ မသိဘူး၊ တကယ်တော့ ငါက သူ့ထက်တောင် သဘောတရားတို့ ဘာတို့ နားလည်သေးတယ်၊ ပါတီကို ငါ မဝင်ချင်ပေမဲ့ အဖေ့ကြောင့် ငါ ဝင်ခဲ့ပြီးပြီ” ဟု သူ့ညီမ မာရီကာကို ထုတ်၍ ညည်းမိသည်။

မာရီကာက သူ့ကို ဖျောင်းဖျ နှစ်သိမ့်၏။ ဂျော့သည် သူ့စိတ်ကို သူ ချုပ်တည်းသည့်တိုင် အဖေက သူ့အား ချုပ်ချယ်သည်ကို မကျေနပ်နိုင်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဆူရမှာလဲ၊ အဖေက ကိုကို ဆံပင်ရှည် ထားတာကို နည်းနည်းမှ ကြည့်လို့ မရတာ၊ တိုတို ထားပါလို့ ပြောနေတာ ကြာလှပြီ မဟုတ်လား”

“ဘာ၊ ငါက ခေါင်းတုံး ဆံတောက်ကြီးနှင့် နေရမှာလား၊ ငါ့ သူငယ်ချင်းတွေလည်း အဲလိပ် ပရက်စလေလို ဆံပင်ရှည် ထားနေကြတာပဲ မဟုတ်လား”

“ပြီးတော့ အဖေက ကိုကို အပေါင်းအသင်းတွေကိုလည်း မကြိုက်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် ဆီရယ်နှင့် ပေါင်းတာကို မကြိုက်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မကြိုက်ရမှာလဲ၊ သူလည်း ပါတီခေါင်းဆောင်ရဲ့ သားပဲ မဟုတ်လား၊ အကောင်တွေရဲ့ သားတွေတောင် ပါသေးတယ်၊ သူတို့ကျတော့ သူတို့ မိဘတွေက သိပ် အလိုလိုက်တာပဲ၊ ငါ့အဖေလို မဟုတ်ဘူး”

“အဖေက အိမ်မှာနေပြီး စာတို့ ဘာတို့ ကျက်စေချင်တယ်၊ ခုတော့ ကိုကိုက အိမ်မှာ ကပ်တယ်လို့မှ မရှိတာ”

“ဒီမှာ မာရီကာ၊ ငါ ဆယ်တန်းမှာ ပထမ ရခဲ့တဲ့ကောင်၊ ခုဆိုရင်လည်း ဆိုဗီယက် တရားဥပဒေကို လေ့လာနေတဲ့ကောင် ”

သူတို့နှစ်ယောက် ပြောနေစဉ် သူတို့အဖေ အစ်ဗန် ကိုလိုဇာဒီ ဝင်လာသည်။ သူ့စကားကို သူ ဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရ၊ အဖေက အဆုံးသတ်ပေးသည်။

“မင်းက မင်းကိုမင်း တော်လွန်းလို့ တက္ကသိုလ် ရောက်လာတယ် ထင်နေသလား၊ ငါ့အရှိန် ဩဇာကြောင့် ဝင်ခွင့်ရတာကွ သိရဲ့လား၊ ငါ့အရှိန် အဝါသာ မရှိရင် ဘယ်လောက် တော်နေနေ တက္ကသိုလ်ကို ဝင်ခွင့်မရဘူး၊ ခု လောက်ဆိုရင် လမ်းမှာ တံမြက်စည်း လှည်းနေရပြီ၊ ဝန်ကြီးသား ဖြစ်တာကို ကျေးဇူးတင် ”

“ဝန်ကြီး မဟုတ်သေးပါဘူး အဖေရာ၊ ဒုတိယ ဝန်ကြီး ရှိပါသေးတယ်၊ ပြီးတော့ အဖေ့ရဲ့ ဝန်ကြီးဌာနကလည်း စုပေါင်းလယ်ယာ ဝန်ကြီးဌာနပါ” ဟု ဂျော့က ဝင်ထောက်သည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက တို့ ဝန်ကြီးဌာနကို အထင်သေးနေလို့လား ”

“အဖေတို့ လုပ်နေတာက လယ်သမားတွေကို သူတို့ ထွန်ချင်တဲ့ လယ်ကို မထွန်ရဘဲ ခွဲတမ်းနှင့် အတင်း ထွန်ခိုင်းတာပဲ”

“ဟေ့၊ တို့က အတင်းအဓမ္မ”

“ဒီမှာ အဖေ၊ သားဟာ လူနံ လူအ မဟုတ်ဘူး”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ မင်းက လူနံ လူအတော့ မဟုတ်ဘူး၊ လူရမ်းကား၊ လမ်းသရဲ၊ မင်းကောင်မလေး ဆိုတာကလည်း”

“အဖေ သူ့ကို ဆွဲမထည့်ပါနှင့်၊ သူ ဆေးစပ်ပညာကို ပါတီက အသင် ခိုင်းလို့ သင်တာ”

“အေး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း သူနှင့် တွဲနေတာ ငါ့မှာ ထိခိုက်တယ်၊ ကျောင်းလည်း မှန်မှန် မတက်ဘူး၊ ကြည့်လိုက်ရင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပဲ ထိုင်၊ အနောက်တိုင်း ဂီတကို နားထောင်၊ ကောင်မလေးက ဒါနှင့်ပဲ အချိန်ကုန် နေတာ”

အနီကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ခြင်းသည် အဖေအတွက် အရေးမကြီး၊ အဖေအတွက် အရေးကြီးသည်မှာ အနီနှင့် အတူ သူ တပူးတွဲတွဲ လုပ်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ တနင်္ဂနွေ နေ့ကတွင်ပင်လျှင် သူနှင့် အနီကိုတို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်ကာ ကိုးပေါ်တာ၏ သီချင်းများကို သုံးနာရီခန့် နားထောင် ခဲ့ကြသေးသည်။

ဂျော့သည် အဖေနှင့် ရန်မဖြစ်ချင်။ အေးအေးဆေးဆေးသာ ဆွေးနွေးချင်သည်။

“ဒီမှာ အဖေ၊ အဖေတို့ ပစ္စည်းမဲ့ ဂီတက သာတယ်ဆိုရင် စတာလင် ဘုန်းတော်ဘွဲ့ဟာ ဘာဖြစ်လို့ မကောင်းတာလဲ”

အဖေ၏ မျက်နှာသည် နီရဲသွား၏။ အဖေက သမီးဖြစ်သူ မာရီကာ ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“တော်ပြီ၊ ဒီ လမ်းသရဲနှင့် ငါနှင့် စကားမပြောတာဘဲ ကောင်းတယ်၊ ဒီကောင်ဟာ မိဘကို ဂုဏ်သိက္ခာကျအောင် လုပ်နေတာ”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း အဖေ့နာမည် ပြောင်းလိုက်ပေါ့ဗျ” ဟု ဂျော့က ဘုဆက်ဆက်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ကောင်းပါတယ် မောင်ရာ၊ မြန်မြန်ပြောင်းလေ ကောင်းလေပဲ”

အဖေသည် ခြေကိုဆောင့်၍ ထွက်သွားကာ အခန်း တံခါးကို ဂျိမ်းခနဲ မြည်အောင် ပိတ်လိုက်သည်။

ဂျော့က ညီမဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ

“အဘိုကြီး နှာကစ်သွားပြန်ပြီ၊ ငါက ဘာလုပ်လို့လဲ၊ သူ့ဘာသာသူ ကစ်တာ မတတ်နိုင်ဘူး”

မာရီကာက ပခုံး တွန့်ပြ၏။ မာရီကာသည် အဖေနှင့် မောင် ကြားထဲတွင် ပုဏ္ဏားတိုင် ဖြစ်သည်။ သူတို့ သားအဖ နှစ်ယောက် တကျက်ကျက် ဖြစ်နေသည်မှာ ကြာပြီ။ အမေ ဆုံးပြီးကတည်းက သူတို့ သားအဖ နှစ်ယောက်၏ ပဋိပက္ခ ကြီးထွားလာခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က သူ့အစ်ကို ဂျော့က ငါးနှစ်၊ သူက နှစ်နှစ်ခွဲ။

အမေ ဆုံးပြီသည့် နောက်တွင် အဖေသည်လည်း မူပြောင်းသွားသည်။ အဖေသည် အမေ မရှိတော့သဖြင့် အထီးကျန် ဖြစ်ကာ စိတ်တိုလာပြီ ဆိုလျှင် သားအကြီးကိုသာ မဲတော့သည်။ သူ ကြီးလာသည့် အခါတွင် မာရီကာသည် အဖေနှင့်

သား ကြားထဲတွင် ဖျန်ဖြေရေးသမား အဖြစ် ဝင်ရ၏။ အဖေအတွက် ဇနီးနေရာတွင် ဝင်ရသည်။ မောင်အတွက် အမိနေရာတွင် ဝင်ရသည်။

“အဖေကို နားလည်ပါ ကိုကိုရယ်၊ အဖေ ဖြတ်သန်းလာရတဲ့ ဘဝက ကြမ်းတမ်းတယ် မဟုတ်လား”

“အို သူ့ဘာသာသူ ကြမ်းတမ်းလာတာနှင့် ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ မဲရတာလဲ၊ ငါလည်း နာလည်ဖို့ ကြိုးစားပါတယ်၊ သူ့မှာ သူ့အလုပ်နှင့် သူ ပိနေတာ၊ ဟုတ်တယ် မာရီယာ၊ ပါတီ ခေါင်းဆောင်တွေ အားလုံးဟာ မျှော်မှန်းချက်ကြီးတွေ ရှိကြတယ်၊ သူတို့ရဲ့ လယ်ယာ စီမံကိန်းတွေ မအောင်မြင်ဘူး၊ စီမံကိန်းတွေ မအောင်မြင်တော့ သူ့ကို အထက်က ကြိမ်းတယ်၊ ဒီတော့ သူ့ဒေါသတွေ မကျေနပ်ချက်တွေကို ဘယ်သူ့ဘက် လှည့်လာသလဲ၊ ငါ့ဘက်ကိုပဲ လှည့်လာတာပေါ့၊ သူ စိတ်ဆိုးရင် ပိတ်ကန်ရအောင် အိမ်မှာ ခွေးတစ်ကောင် မွေးထားရမလို ဖြစ်နေပြီ”

ရှေ့သည် တစ်ဖက်က သူ့ အဖေနှင့် မတည့်သည့်တိုင် အခြား တစ်ဖက်တွင်မူ သူ့အဖေ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေသည်ကို ကိုယ်ချင်းစာနာပုံ ရသည်ဟု မာရီယာက ထင်သည်။ အဖေသည် ကာပိုစတာဗာတွင် အလုပ်သင် ဖိနပ်ချုပ် သမားကလေး ဘဝမှ တက်လာခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သူ ဒုက္ခမှာ အခြား မဟုတ်။ သူ့လို သာမန်လူ တစ်ယောက်ထက် အဆများစွာ ထက်မြက်သည့် သားတစ်ယောက်ကို မွေးလာခဲ့မိခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်အချက်ကို အဖေရော သားပါ ရင်ထဲက သိနေကြသည်။ ထို ကြောင့်သာလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်၍ မရဘဲ ဖြစ်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

“သတင်းထူးတယ် ဆရာ”

အနီကိုသည် ဥပဒေ သင်တန်း စာသင်ချိန် တစ်ခုနှင့် တစ်ခုကြားတွင် ဂျော့ ကဲလားကို ဖမ်းမိအောင် ပြတိုက်ရိပ်သာ လမ်းမကြီးကို ခပ်သုတ်သုတ် ကူးလာခဲ့သည်။

“ဘာထူးတာလဲ၊ ဆေးစစ်ကြည့်တော့ ကိုယ်ဝန် မရှိဘူးလို့ ဆရာဝန်က ပြောလိုက်တယ် မဟုတ်လား”

ဂျော့က ပြောသည်။

“ဒီကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါက သောကြာနေ့မှ သိရမှာ၊ အနီကို ပြောတာ နားထောင်စမ်းပါဦး၊ ပိုလန် ကျောင်းသားတွေက ဂိုးမှုကာကို ထောက်ခဲ့တဲ့အနေနှင့် သပိတ်မှောက်လိုက်ပြီတဲ့၊ သူတို့က ထောက်ခံတဲ့ အနေနှင့် အနီကိုတို့ တစ်တွေလည်း ဆန္ဒပြပွဲ လုပ်မလို့”

“မဖြစ်နိုင်တာ အနီကိုရယ်၊ လျို့ဝှက်ပုလိပ်အဖွဲ့က မင်းတို့ကို လုပ်ခွင့်ပြုမတဲ့လား၊ မင်းတို့ကို ကုတ်သွားမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ အပြင်ဘက်က ရုရှား မိတ်ဆွေတွေကလည်း အလည်ရောက်လာမှာပေါ့ ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂျော့လည်း လိုက်ရမယ်ကွာ၊ ကိုယ်တို့နှင့် အတူတူပေါ့၊ ဒါတွင်မကဘူး၊ ပိုစတာ တစ်ခုလည်း ကိုင်ရမယ်၊ အနီကို တစ်မနက်လုံး ဆွဲလာခဲ့တာ၊ ဒီတော့ ဂျော့ ဘာကို ဆုံးဖြတ်မလဲ၊ ပိုလန် ကျောင်းသားတွေကို ထောက်ခံမလား၊ မထောက်ခံဘူးလား”

ဂျော့ ကဲလာ ပြုံးသည်။ သူ့ကို သည်လို ပိုစတာ တစ်ခုကို ကိုင်၍ ဆန္ဒပြသည်ကို မြင်လျှင် အဖေသည် သူ့အပေါ်တွင် သဘောထား တစ်မျိုး ပြောင်းလာကာ ကြင်နာကောင်း ကြင်နာလာလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်သည်။

“ကောင်ပြီလေ၊ ကိုယ်က ဟိုပိုစတာကို ကိုင်မယ်” ဟု ရျော့ ကဲလားက ပိုစတာ တစ်ခုကို လက်ညှိုး ထိုးပြသည်။ “ဟန်ဂေရီပြည် အတွက် ခေါင်းဆောင်မှုသစ် အလိုရှိသည်” ဆိုသည့် ပိုစတာဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် နမ်းကြ၏။

မတ်လ ဆယ့်ငါးရက် ရင်ပြင်ကြီး တစ်ခုလုံးသည် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည်။ အလံများ ပိုစတာများကို ကိုင်ဆောင်ထားသည့် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ကျောင်းသားများသည် ရင်ပြင်ထဲရှိ မြက်ခင်းများ ပေါ်တွင် စုရုံးမိကြသည်။ သူတို့အထဲတွင် စက်ရုံများ၊ ကျောင်းများ၊ တက္ကသိုလ်များမှ ကိုယ်စားလှယ်များလည်း ပါသည်။ အမျိုးသား ဇာတ်သဘင် အဖွဲ့မှ လူငယ် အနုပညာရှင် တစ်ယောက်သည် ရင်ပြင် အလယ်ရှိ ဟန်ဂေရီ ကဗျာဆရာကြီး ဆန်ဒေါပီတိုဖီ၏ ကျောက်ရုပ်ကြီးပေါ်သို့ တွယ်တက်လာခဲ့ကာ စာဆိုကြီး၏ “အမျိုးသား မော်ကွန်း” ကဗျာကြီးကို ရွတ်သည်။ ထိုကဗျာကြီးသည် ၁၈၄၈ခု ဟန်ဂေရီ တော်လှန်ရေးကြီးကို ဖောက်ခွဲခဲ့သည့် ကဗျာကြီး ဖြစ်သည်။

ထိုကဗျာထဲတွင် ပါသည့် “လုပ်စရာ အလုပ်၊ ယခု လုပ်ကြ၊ ယခု မလုပ်က၊ ဘယ်ခါမျှ တည့်၊ လမ်း မရှိ” ဆိုသည့် အပိုဒ်သို့ ရောက်လျှင် လူထု ကြီးက ပို၍ ကျယ်လောင်စွာ ရွတ်ဆိုကြသည်။ လူအုပ်ကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်း များသည်ထက် များလာခဲ့လေပြီ။

အရေးကြီးသော အဖြစ်အပျက်ကြီး တစ်ခု ပေါ်ပေါက်နေပြီကို ရျော့ကဲလာ ပထမဆုံးအကြိမ် ခံစားမိသည်။ သူသည်လည်း ထိုအထဲက အစိတ်အပိုင်း တစ်ခု။

နောက်ဆုံးတွင် ဆန္ဒပြပွဲကြီး အစပြုသည်။ သစ္စာပန်းနီနီတွေကို ကိုင်ပြီး ကြွေးကြော်သံများကို အော်သူများက ရှေ့ဆုံးမှ ချီတက်ကြသည်။ ဆန္ဒပြသူများသည် ဘူဒါပက်စ် မြို့တော်ကြီး၏ လမ်းမကြီးများပေါ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ကြောင့်

ယာဉ် အသွားအလာတွေ ပိတ်မိကုန်သည်။ သို့ရာတွင် ဆူပူ အကြမ်းဖက်ခြင်း ဆို၍ ဘာမျှမရှိ။ မော်တော်ကားဖြင့် လာသူများက ကားများကို ရပ်၍ သော့ပိတ်ပစ်ခဲ့ကာ ဆန္ဒပြသူများနှင့် ရောက်လာသဖြင့် လူအုပ်ကြီးသည် ကြီးသည်ထက် ကြီးလာသည်။ ပြတင်းပေါက်တိုင်း ဝရန်တာတိုင်းမှ လူများက ရပ်၍ အားပေး ထောက်ခံကြသည်။ လက်များကို မြှောက်ပြကြသည်။

မျက်လှည့်ပြလိုက်သည့်နှယ် ဘူဒါပက်စ် မြို့ကြီးသည် ချက်ချင်းပင် အနီရောင်၊ အဖြူရောင်နှင့် အစိမ်းရောင်တို့ လွမ်းနေသော ကွင်းပြင်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ဘေးမှ ကြည့်နေသူများက သုံးရောင်ခြယ် အလံများ၊ ဖဲကြိုးများကို မြှောက်ပြကြသည်။ တချို့က သုံးရောင်ခြယ် စက္ကူ အလံများ လုပ်ကြသည်။ ကျောင်းသားများသည် ဂျိုးဆက်ဗိန်း ပန်းခြံကြီးထဲသို့ ကွေ့ဝင်လိုက်ကြ၏။ ပန်းခြံ အလယ်ကောင်တွင် ရှိသည့် ကျောက်ရုပ်ကြီးမှာလည်း သုံးရောင်ခြယ် ဟန်ဂေရီ အလံ ဖုံးအုပ်ထားသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ ကျောက်ရုပ်ကြီးတွင် ရှိသည့် ဆိုဗီယက် တံဆိပ်ကြီးကို ခွာပစ် လိုက်ကြလေပြီ။

နေဝင်ခါနီးတွင် ကျောင်းသားများကပင် လွှတ်တော် အဆောက်အအုံ ရှေ့သို့ ချီတက် ဆန္ဒပြကြသည်။ အချို့က ဘူဒါပက်စ် မြို့လယ်ကောင်တွင် ရှိသည့် စတာလင်၏ ကြေးရုပ်ကြီးကို သွား၍ ဖြိုရန် ပြောကြသည်။

ဂျော့ ကဲလားနှင့် အနီကိုတို့သည် လက်ချင်းတွဲကာ သူတို့အား သယ်ဆောင်သွားသည့် လူရေစီးကြောင်းကြီးထဲမှ နေ၍ မြို့လယ်ကောင် လွှတ်တော် အဆောက်အအုံ ရှေ့သို့ မျောပါသွားကြသည်။

“အစိုးရ ဘာလုပ်မယ် ထင်သလဲ” ဟု ဂျော့ ကဲလားက အနီကိုကို မေးသည်။

“နတ်ထွက်သွားရမှာပေါ့ ”



လွှတ်တော်ရှေ့တွင် စုရုံးမိသော လူအုပ်ကြီးမှာ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် များပြားသည်။ ထောင်ရာပေါင်းများစွာ ရှိလိမ့်မည်။ သန်းချီ၍ပင် ရှိလိမ့်မည်။ သူတို့သည် ဂေါသပုံစံဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် ကြီးကျယ်သော အစိုးရ အဆောက်အအုံကြီးကို ဝိုင်းထားကြသည်။ သူတို့ အားလုံးက လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်က ရုရှားတို့က ဖြုတ်ချခဲ့သော အင်မရီနာဂျ် အစိုးရကို ပြန်၍ ဖွဲ့စည်းပေးရန် တောင်းဆိုကြသည်။

အရာအားလုံးသည် ညဖြစ်လာကာ လေသည် အေးစိမ့်စ ပြုလာ၏။ သို့ရာတွင် လူထုသည် သတင်းစာများ၊ စာရွက်စာတမ်းများကို မီးရှို့ကာ မီးတုတ် အဖြစ် လုပ်ပြီး ဆက်လက် ဆန္ဒပြသည်။

ထိုစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ ခပ်ပိန်ပိန်ပါးပါး သဏ္ဌာန် တစ်ခုသည် လွှတ်တော် အဆောက်အအုံ လသာဆောင် ဝရံတာတွင် ပေါ်လာသည်။ ရှေ့ရောက်နေသည့် လူများဆီမှ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အသံများ ပေါ်လာကာ နောက်ပိုင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် အသံကြီးသည် တစ်ခဲနက် အသံကြီး ဖြစ်သွားသည်။ “အင်မရီနာဂျ်၊ အင်မရီနာဂျ်” ဟု အော်ကြသည်။ ပြုတ်ကျသွားခဲ့သော ခေါင်းဆောင် အင်မရီနာဂျ်သည် လူထုကြီးကို ကြည့်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် စကားမပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေဟန် တူသည်။ သူသည် လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြပြီး လူထုကြီးအား ငြိမ်ရန် အချက်ပြနေသည်။

“စိတ်မှ မှန်သေးရဲ့လား မသိဘူး၊ သူ လက်ပြနေပုံက စိတ်မနှံ့တဲ့ လူ တစ်ယောက်လိုပဲ” ဟု ရျော့ ကဲလားက အနီကိုကို လှမ်းပြောသည်။

သို့ရာတွင် တစ်ခဏ အတွင်းတွင် အဖြေ ပေါ်သွားသည်။ ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း နာဂျ်သည် လူထုကြီးကို ခေါင်းဆောင်ကာ အမျိုးသား သီချင်းကို ဆိုနေပါပကော။ သည်တစ်ချက်ကမူ ပါရမီ ပညာရှင်တို့ကသာ တတ်နိုင်သည့် အကွက် တစ်ကွက်။

သီချင်းဆုံးသည်နှင့် အင်မရှိနာဂျီသည် ပေါ်လာတုန်းကလို ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ လူထုကြီးသည် အားတက် ရွှင်လန်းစွာဖြင့် လူစု ခွဲလိုက်သည်။ ထိုနေ့ညတွင် ဘာမျှ အပြောင်းအလဲ ရှိမည် မဟုတ်ကြောင်းကို သူတို့ ပကတိ ဉာဏ်အရ သူတို့သိနေကြသည်။ အနည်းဆုံး လွှတ်တော် အဆောက်အအုံ ရှေ့တွင်တော့ ဘာမျှ ဖြစ်မည် မဟုတ်။

ဂျော့ ကဲလားနှင့် အနီကိုတို့သည် တက္ကသိုလ်ဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းတစ်ဝက် အရောက်တွင် သေနတ်သံများကို ကြားရလေသည်။ ဂျော့ ကဲလားက အနီကို၏ လက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ပြတိုက်ရိပ်သာ လမ်းမဆီသို့ ပြေးလာခဲ့ကြသည်။ အုတ်ခဲတွေကို မှန်ကူကွက် ကျအောင် ထောင်စီထားသည့် လမ်းမကြီး တစ်လျှောက်တွင် လူတွေ လူတွေ၊ စိတ်လှုပ်ရှားလျက်။ ဇောကပ်လျက်။ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့လျက်။

ပြတိုက်ပန်းခြံထဲသို့ သူတို့ နှစ်ယောက် ရောက်သွားသည့် အခါတွင် လေထဲတွင် မျက်ရည်ယိုပုံးငွေ ရှိနေသေးသည်။ အနီကိုက လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည်ကို ထုတ်ပြီး မျက်နှာကို အုပ်သည်။ ဂျော့ ကဲလား၏ မျက်နှာမှာ ပူထူ၍ လာလေပြီ။ သွေးရှူးသွေးတန်း ဖြစ်နေသည့် ကျောင်းသူ တစ်ယောက်က လျှို့ဝှက် ပုလိပ်တို့က အကာအကွယ် မဲ့သော လူများကို အစုလိုက် အပြုံလိုက် သတ်ဖြတ်နေကြကြောင်းဖြင့် အော်ပြောသည်။

“ဒီကောင်တွေ အကုန်လုံးကို သတ်ပစ်မယ်” ဟု အော်ငိုနေသည်။

“ဘယ်ရမလဲကွာ၊ ကိုယ်တော့ မြင်မှပဲ ယုံတော့မယ်”

ဂျော့ ကဲလားက အနီကို၏ လက်ကို ဆွဲကာ ရှေ့သို့ ပြေးလာခဲ့သည်။

တစ်ပြလောက် ရောက်ခါနီးတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် လန့်ဖျပ်ကာ ရပ်သွားကြသည်။

လျှို့ဝှက်ပုလိပ် အရာရှိ တစ်ယောက်၏ အလောင်းသည် သူတို့ အထက်  
ဓာတ်ကြိုးပေါ်တွင် ဇာတ်ထိုး ဆွဲလျက်။

အနီကိုသည် တုန်သွား၏။

“အနီကိုတို့ အကျဉ်းသားတွေကို သတ်ပစ်ခဲ့တာ ဒီကောင်တွေပေါ့”

အနီကိုက ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ နောက် လမ်းထိပ် တစ်ခုသို့ အရောက်တွင်  
အလောင်း နှစ်လောင်းကို ထပ်တွေ့ရပြန်သည်။

“အနီကို ကိုယ်တိုင် တစ်ချက်လောက် မရိုက်လိုက်ရတာ နာလိုက်တာ”

“လာလာ၊ ကိုယ် အိမ်ပြန်ဖို့မယ်”

ဂျော့ ကဲလားက ပြောသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ခေါင်းဆောင်ကြီး၊ အဖမ်း မခံရသေးပဲကိုး”

မနက် ငါးနာရီ ထိုးလုပြီ။ အဖေသည် ရေဒီယို အနီးတွင် ထိုင်နေသည်။ သူ  
ကြည့်ရသည်မှာ အင်အား ကုန်ခန်းလျက်။ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်လျက်။ ညီမငယ် မာရီယာက  
သူထံ ပြေးလာကာ သူ့အစ်ကို ဂျော့ ကဲလားကို ဆီးကြိုသည်။

“ကိုကိုရယ်၊ ပူလိုက်ရတာ၊ သတင်းတွေကလည်း စုံလို့၊ ကိုကိုများ တစ်ခုခု  
ဖြစ်သလား ဆိုပြီး တထိတ်ထိတ်နှင့် ”

“ကောလာဟလတွေကို ယုံမနေစမ်းပါနှင့် သမီးရယ်၊ အဖြစ်အပျက် အမှန်ကို  
ရေဒီယိုက ကြေညာသွားပြီပဲ ”

အဖေက ပြောသည်။

“ကြောညာသွားပြီလား ဖေဖေ၊ ရေဒီယိုက ဘာတဲ့လဲ”

ဂျော့ ကဲလားက အားတက်သရော မေးသည်။

“ဖက်ဆစ် နောက်လိုက်တွေရဲ့ ထကြွမှုကလေး တစ်ခု ဖြစ်တယ်တဲ့၊ ရဲတို့က ပြင်းထန်စွာ နှိမ်နင်းလိုက်တယ်တဲ့၊ နို့ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းကကော တစ်ညလုံး ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ”

ဂျော့က သူ့အဖေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ထို့နောက် ရှေ့သို့တိုးကာ ခပ်ပြုံးပြုံး ပြောသည်။

“အင်မရီနာဂျီရဲ့ မိန့်ခွန်းကို သွားနားထောင်နေတာ”

“မင်း ရူးနေလား၊ နာဂျီဟာ ဘာကောင်မှ မဟုတ်တော့ဘူးကွ”

“အဖေကသာ မဟုတ်ဘူး ပြောတယ်၊ လွှတ်တော် ရှေ့မှာ သူ့ မိန့်ခွန်းကို လာနားထောင်တဲ့ လူတွေ ထောင်သောင်း ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ခေါင်းဆောင် အဖြစ် ပြန်တင်မလို့”

“ဟေ့ ငါ့ခေါင်းမှာ ဆံပင် ပြန်ပေါက်ချင် ပေါက်မယ်၊ သူ့ကို တင်လို့ မရတော့ဘူး၊ သူ့ကို ခေါင်းဆောင် တင်ချင်တဲ့ အရူးတွေထဲမှာ မင်းလည်း ပါသကဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ကတော့ သူမှ တကယ့် ဆိုရှယ်လစ် ခေါင်းဆောင်လို့ ယူဆတယ်လေ ဖေဖေ၊ ကဲ ကျွန်တော်လည်း အိပ်ချင်ပြီ။ ရူးလည်း အိပ်တော့ အိပ်ရသေးတာပဲ”

ဂျော့ ကဲလားက သူ့ အိပ်ခန်းဆီသို့ သွားရင်း ပြောသည်။

နောက် သုံးနာရီ ကြာသည့်အခါတွင် သူ့ညီ မာရီကာက သူ့ကို လှုပ်နှိုးနေသည်။

“ကိုကို ထပါဦး၊ နာဂျ်ကို ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် ရွေးလိုက်ပြီ၊ ရေဒီယိုက ခုတင် ကြေညာသွားတယ်”

ဂျော့ ကဲလားသည် ပင်ပန်း နွမ်းနယ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်ကို အနိုင်နိုင် သယ်ကာ အိပ်ရာမှ အားယူထသည်။ သူ့အဖေ မျက်နှာကို သူ ကြည့်ချင်သည်။ ဂျော့ ကဲလားသည် အကျိုးကြယ်သီးကိုပင် ပြီးအောင် မတပ်နိုင်ဘဲ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အဘိုးကြီးမှာ ရေဒီယို အနားတွင် ဂဟေဆောင်ထားသည့်နယ် မလှုပ်မယှက် ထိုင်လျက်။ သူ့ ဘေးပတ်လည်တွင် စီးကရက်တိုတွေ ပြည့်နေသော ပြာခံခွက်များကို တွေ့ရသည်။

မာရီကာက သူ့ကို နို့မပါသည့် ကော်ဖီကြမ်း တစ်ခွက် လှမ်းပေးစဉ် ဂျော့ ကဲလားက “ဘယ်နယ့်လဲ ဖေဖေ” ဟု မေးသည်။

သူ့ အဖေသည် သူ့ကိုမော့ကြည့်ကာ

“ငါက နာဂျ်ကို ဆန့်ကျင်တဲ့ စကားမျိုးကို ဘယ်တုန်းက ပြောဖူးလို့လဲ၊ ငါ့အထင်တော့ သူ မော်စကိုရဲ့ ထောက်ခံချက်ကို ရသွားတယ် ထင်တာပဲ၊ သူက ဆိုဗီယက် တပ်တွေ ဝင်ပါလို့ ပြောတော့ မော်စကိုကလည်း သဘောကျ သွားမှာပေါ့”

“ဖေဖေ လက်တွေ့မှ မကျဘဲကိုး” ဟု ပြောကာ သူ့ညီမ မာရီကာ ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး

“အနီကို တယ်လီဖုန်းဆက်ရင် တက္ကသိုလ်ဘက်ကို ထွက်သွားပြီလို့ ပြောလိုက်”

ဂျော့ ကဲလားသည် အပေါ် အကျိုး တစ်ထည်ကို ပန်းပေါ် ကောက်တင်ပြီးနောက် ကျောင်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့သည်။

နောက်ပြန်၍ စဉ်းစားသည့် အခါတွင် မိမိသည် ဘာကြောင့်များ နောက်ဆုံး နှုတ်ခွန်းဆက်ခြင်း မပြုခဲ့မိသနည်းဟု ဂျော့ ကဲလား တွေးမိသည်။ အဖေ့ကိုကား နှုတ်ဆက်ရန် မလို။ အဖေက သာပေါင်း ညာစား၊ သာရာစီး။ အဖေ့ကို သူ စိတ်ဆိုးသည်။ သို့ရာတွင် သူချစ်သည့် ညီမလေး မာရီကာကိုတော့ နှုတ်ဆက်ခဲ့ဖို့ ကောင်းသည်။ သို့ရာတွင် နှုတ်မဆက်ဖြစ်ခဲ့။

တက္ကသိုလ်ကြီး တစ်ခုလုံးသည် ကောလာဟလ ပေါင်းစုံတို့ ဗဟိုပြုရာ မှန်တိုင်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ ရေဒီယိုမှ ကြေညာချက် တစ်ခု လွှင့်သွားတိုင်း လူများသည် ကြော်ငြာ မောင်းခတ်သူများလို ဟိုမှ သည်မှ သွားလာနေကြသည်။ သမ္မတ အိုက်ဆင် ဟောင်းဝါးက “အမေရိကန် ပြည်သူတို့ရဲ့ နှလုံးသားဟာ ဟန်ဂေရီ ပြည်သူတွေရဲ့ ရင်ထဲမှာ ရောက်ပြီ” ဟူသော စကားကို ကြားရသည့် အခါတွင် ပင်ပန်း နွမ်းနယ်နေသော ကျောင်းသားများသည် လန်းဆန်းလာ ကြသည်။ သူတို့သည် “ကမ္ဘာကြီးက သူတို့ကို စောင့်ကြည့်နေသည်” ဆိုသည့် သီချင်းကို သံပြိုင် ဆိုကြသည်။

အင်္ဂါနေ့တွင် ဝန်ကြီးချုပ် နာဂျီက ဆိုဗီယက် စစ်တပ်များ စတင် ရုပ်သိမ်းနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာသည့် အခါတွင် သူတို့ ပျော်ရွှင်မှုသည် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်တော့သည်။ ဂျော့ ကဲလားသည် လူတွေကို တိုးတိုက်ကာ ထိုသတင်းကို ပြောရန် အနီကို၏ အဆောင်သို့ ပြေးလာခဲ့သည်။

နီဝင်ဘာလ တစ်ရက်နေ့ မနက်စောစောတွင် ဂျော့ ကဲလားသည် သူနှင့် ဥပဒေတန်း တက်ဖက် ဂီဇာက ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်နှိုးသဖြင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။

“ဟေ့ကောင် နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ငါ ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ နင် ဖြစ်နေတာ၊ ငါ့မှာ ရှိသမျှ အဝတ်အစားတွေ အကုန်လုံး ထပ်ဝတ်ထားတယ်၊ ငါ ဝတ်နိုင်သမျှတော့ အကုန်ဝတ်တာပဲ၊ ငါ အခု ဗီယံနာကို သွားတော့မလို့”

“နင် ရူးနေသလား၊ ရုရှားတပ်တွေ ပြန်ဆုပ် သွားပြီ မဟုတ်လား၊ စောစောကတင် ရေဒီယိုက ကြေညာသွားတယ် ”

“ကြားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နယ်စပ်မြို့ကလေးမှာ ရှိတဲ့ ငါ့ညီ ဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်က ခုလေးတင် တယ်လီဖုန်း ဆက်တယ်၊ ရုရှား တင့်ကားတွေ နယ်စပ်မှာ ပြန်စုနေကြတယ်တဲ့၊ ဟန်ဂေရီထဲကို နောက်တစ်ခါ ဝင်ဦးမလို့တဲ့”

“နင့်သတင်းက သေချာရဲ့လား”

“ဘာလဲ၊ နင်က စောင့်နေရစ်ခဲ့ပြီး သေချာအောင် ကြည့်ဦးမလို့လား”

ဂျော့ ကဲလားသည် ခဏမျှ တွေ့နေ၏။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

“ငါ အနီကိုနှင့် ခဏတွေ့ချင်တယ်”

“တွေ့တွေ့၊ မြန်မြန်လုပ်နော်”

အနီကိုက သိပ် လက်မခံချင်။

“ရုရှား တင့်ကားတွေ ပြန်ဝင်မယ်ဆိုတာ သေချာလို့လား”

ဂျော့ ကဲလား စိတ်မရှည်ချင်။

“သေချာလို့ ပြောတာပေါ့၊ ဒီမှာ ကိုယ်ပြောမယ်၊ ကိုယ်တို့ ဟန်ဂေရီတွေ လွတ်လပ်ရေး ရသွားရင် ချက်တွေ ပိုလန် လူမျိုးတွေကလည်း နောက်က

လိုက်လာကြတော့မှာ၊ ဒီလို ဖြစ်သွားရင် ရှုရှား အင်ပိုင်ယာကြီး ဝုန်းခနဲ ပြိုကွဲသွားမှာ မဟုတ်လား”

အနီကို၏ မျက်နှာသည် ဖျော့တော့သွားသည်။ သူ ဆုံးဖြတ်ရမည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကြီးသည် ပေါ့ပေါ့တန်တန် မဟုတ်။ သေရေး ရှင်ရေး ကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်ရတော့မည်။

“အမေ ရှိသေးတယ်၊ အမေ့ကို ဘယ်လိုလုပ် ထားခဲ့လို့ ဖြစ်မလဲ၊ အနီကို မရှိရင် အမေ ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့”

“နောက်တော့ သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

ဂျော့ ကဲလားက ခံစားချက် မရှိသလို ပြောသည်။ သူသည် အနီကို၏ ခါးကို ဖက်ထားလိုက်၏။ အနီကိုက ရှိုက်ငိုနေသည်။

“အမေ့ကိုတော့ တွေ့ခဲ့ပါရစေဦး”

“တွေ့ချင်ရင် မြန်မြန်တွေ့လေ ”

သူတို့သည် ခြေကျင် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဂျော့ ကဲလားရယ် အနီကိုရယ်။ သူတို့ ကိုယ်ပေါ်တွင် ပါသည့် အဝတ်အစားဖြင့်ပင် လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂီဇာကမူ သူ့တွင် ရှိသည့် အဝတ်အစားတွေကို အကုန် ထပ်ဝတ်လာသည်။ သူတို့သည် မြို့စွန်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ မြို့စွန်က တယ်လီဖုန်းရုံကလေး တစ်ခုကို တွေ့သည့်အခါ ဂျော့ ကဲလားက သူ့ညီမ မာရီယာကို စကားပြောချင် လာသည်။

“ဘယ်သူ့မှာ အကြွေပါသလဲ”

အနီကိုက အကြွေပြား တစ်ပြားကို သူ့ လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။



“ကိုကို ဘယ်ရောက်နေသလဲဟင်၊ ဖေဖေ စိတ်ပူနေတယ်”

“ကိုကိုမှာ အချိန် သိပ်မရှိဘူး၊ ဒီတော့ ...” ထိုစဉ် ဂီဇာ၏ ခေါင်းသည် တယ်လီဖုန်း ရုံထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။

“နယ်စပ်ကို ကျော်ပြီး တစ်ဖက်ကို ရောက်သွားကြတဲ့ လူတွေဆီက ရတဲ့ အချက်ပြ စကားပုဂံတွေကို ဗွီအိုအေက လွှင့်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်”

သူက တိုးတိုးပြောသည်။ ဂျော့ ကဲလားက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ဒီမှာ ညီမလေး၊ ကိုကိုကို မေးခွန်းတွေ သိပ် မမေးနေနှင့်၊ ဗွီအိုအေကို နားထောင်ကြည့်၊ တကယ်လို့ အဲဒီက”

ပြောသင့် မပြောသင့် ချိန်ဆနေသည်။

“အဲဒီက ကားလ်မာ့ခ်စ် ကွယ်လွန်သွားပြီလို့ လွှင့်လို့ရှိရင် ကိုကို ချောချောမောမော ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ”

“ကိုကို၊ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ညီမလေး နားမလည်ဘူး၊ ကိုကို အသံကလည်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေတဲ့ အသံမျိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ သေအောင် ဆုတောင်းပေတော့”

ဂျော့ ကဲလား တယ်လီဖုန်းကို ချိတ်လိုက်သည်။ နောက်မပြောတော့။

“ဂျော့ အဖေရဲ့ ကိစ္စကိုတော့ ဘယ်လို စဉ်းစားသလဲ၊ ဂျော့ ထွက်ပြေးတယ် ဆိုတာ သိရင် သူ့မှာ ပြဿနာ မရှိနိုင်ဘူးလား”

အနီကိုက မေးသည်။

“ဒီမှာ အနီကို၊ ကိုယ့် အဖေက ရှစ်စစ်က လည်လာတဲ့ နိုင်ငံရေးသမား၊  
ဘေးမရှိအောင် ဘယ်လို နေရမယ် ဆိုတာ သူသိတယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ စိတ်ချ”

သူ့အဖေသည် သူ ကလေး ဘဝတုန်းက သူ့ကို တစ်လျှောက်လုံး  
လျစ်လျူပြုခဲ့သည်။ ယခု သူ့အလှည့် ကျတော့လည်း သူ့ကို ဘာငဲ့ကွက်စရာ  
လိုသေးသနည်းဟု သူ တွေးနေသည်။

သူတို့သည် တိတ်ဆိတ်စွာ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းတွင် ထရပ်ကားအိုကြီး  
တစ်စီးတလေကိုသာ တွေ့ရသည်။ ကားကြီးများမှာ နယ်စပ်ဆီသို့ သွားနေကြသည်။  
တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကီလိုမီတာ အနည်းငယ်ခန့် အထိ ကားကြုံ တွေ့သဖြင့် စီးနိုင်ခဲ့ကြသည်။  
သူတို့ ဘယ်သွားကြမည်၊ ဘာကြောင့် သွားသည် ဆိုသည်ကို ဒရိုင်ဘာများကလည်း မမေး။

နယ်စပ်မြို့ကလေးသို့ ရောက်သည့် အခါတွင် သန်းခေါင်း ရောက်လု နီးနေပြီ။

“ကဲ ဘယ်လို လုပ်မလဲ၊ အပြင်မှာ အိပ်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ သိပ်အေးတယ်၊  
ဆာရင်တော့ ကိုယ့်မှာ ပိုက်ဆံ နည်းနည်းပါတယ်”

ဂျော့ ကဲလားက ဂီဇာကို မေးသည်။

“အနီကိုမှာတော့ သိပ်မပါဘူး၊ နည်းနည်းပဲ ပါတယ်”

ဂီဇာက ပြုံးသည်။

“ဒါတွေ ကိုယ့်တာဝန် ထားစမ်းပါ၊ နောက်ထပ် တစ်နာရီလောက်  
လျှောက်နိုင်သေးလား”

“ဟိုမှာ နွေးနွေးထွေးထွေး တည်းစရာရှိမယ် ဆိုရင်တော့ လျှောက်လို့ ရပါတယ်”

ရှော့ ကဲလားက ပြောသည်။ အနီကိုက ခေါင်းညိတ်၏။

“အင်နက်ဆီမှာ ကိုဗက်ရဲ့ မိဘတွေ ရှိတယ်၊ ဒီကဆိုရင် ဆယ်ကီလိုမီတာလောက် ဝေးမှာပေါ့၊ သူလည်း ကိုယ်တို့နှင့် အတူ လိုက်လာဖို့ပဲ၊ သူ့ မိဘတွေကလည်း သူ့ကို မျှော်လှရောမယ် ”

အနီကိုက အမောတကာပြောသည်။

“ဟင် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ညတုန်းက ဆန္ဒပြပွဲမှာ သေနတ်မှန်လို့ သေသွားပြီ ဆိုတာ သူ့အိမ်က မသိသေးဘူးလား”

“မသိသေးဘူး၊ ပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ”

ဂီဇာက ပြောသည်။ ဂီဇာသည် အင်နက်ဆီ သွားသည့် လမ်းအတိုင်း ရှေ့မှ ထွက်သွားသည်။

နာရီဝက်ခန့် ကြာသည့်အခါတွင် သူတို့သည် မှုန်မှုန် ဖြာနေသည့် ကားလမ်းပေါ်တွင် သွားနေကြသည်။ မနက် အစောကြီး ကတည်းက ထွက်လာခဲ့ကြသဖြင့် ပင်ပန်းကာ ကောင်းကောင်း မပြောနိုင်တော့။

“မနက်ဖြန်ဆိုရင် နယ်စပ်ကို ကျော်လို့ ကောင်းတဲ့ နေ့ပဲ၊ ဥပုသ်နေ့ မဟုတ်လား၊ လမ်းမှာ လူတွေ များမှာပဲ၊ ဘုရားကို သွားကြမယ် မဟုတ်လား”

ကိုဗက်၏ မိသားစုသည် သူတို့သား၏ သူငယ်ချင်းတွေကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာနေကြသည်။ သူတို့နှင့် အတူ သူတို့ သား ကိုဗက် ပါမလာသည်ကိုပင် စိုးရိမ် ပူပန်ခြင်း မဖြစ်ကြ။

ညစာမှာ သူတို့ အိပ်မက်ထဲက ညစာမျိုး ဖြစ်သည်။ ဘူဒါပက်စ် မြို့တော်ကြီးတွင် အစစ အရာရာ ရှားပါးနေသည့်တိုင် တောနယ်များတွင် သည်လောက် အခြေအနေ မဆိုးသေး။ ကိုဗက် အမေက ကြက်သားနှင့် ဟင်းသီး ဟင်းရွက်များကို အလှူပယ် ကျွေးသည်။ ရှားရှားပါးပါး ကိုကေးပိုင် တစ်လုံးပင် ပါလိုက်သေးသည်။

ကိုဗက်၏ အဖေက

“အင်း၊ ဦးလေးလည်း မင်းတို့ကို အားကျတယ်ကွာ၊ အရွယ်ရှိသေးရင် မင်းတို့နှင့်အတူ လိုက်ချင်သေးတယ်၊ ရုရှားတွေကတော့ သေချာပေါက် ပြန်လာကြဦးမှာပဲ၊ ငါနှင့် တွေ့ခဲ့တဲ့ လူတိုင်းက ရုရှား တင့်ကားတွေကို မြင်ခဲ့ရတယ်လို့ပဲ ပြောနေကြတယ်တဲ့၊ အစာငတ်နေတဲ့ ဝက်ဝံတွေလိုပေါ့ကွာ ”

အနီကို အတွက် အခန်း တစ်ခန်း သတ်သတ်ပေးသည်။ ဂျော့ ကဲလားနှင့် ဂီဇာတို့ နှစ်ဦးကမူ ဧည့်ခန်းထဲက မီးလင်းဖိုဘေးမှာပင် ကွေးကြရသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် နှင်းတွေ ထူထပ်စွာ ကျနေသည်။ ဂီဇာက ဂျော့ ကဲလားနှင့် အနီကိုတို့ကို ကြည့်သည်။

“ဒီ ရာသီဥတုမျိုးနှင့် ဆိုရင်တော့ မီးရထားနှင့် ဆိုပရစ်ကို လိုက်သွားတာက ကောင်းမယ် ထင်တယ်၊ အဲဒီ နားမှာ ဆိုရင် ဩစထရီးယား နယ်စပ်နှင့်လည်း နီးတယ်၊ အစောင့်တို့ ဘာတို့လည်း သိပ်မရှိဘူး၊ ကံကောင်းလို့ ချောချောမောမော ဖြစ်ရင်တော့ ဒီနေ့ညပဲ နယ်စပ်ကို ကူးနိုင်မှာပဲ”

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် သူတို့သည် ကိုဗက်၏ မိဘများကို နှုတ်ဆက်၍ ခရီး ထွက်ခဲ့ကြသည်။

မြို့ရွာစွန်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် အသည်းထိတ်စရာ မြင်ကွင်းကို ပထမဆုံး မြင်ရသည်။ ရုရှား တင့်ကားများမှာ တောအုပ်များထဲတွင် ပုန်းအောင်းနေခြင်း မပြုကြတော့။ ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ပြောင်ပြောင် တင်းတင်း သွားလာနေသည်ကို မြင်ကြရသည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ” ဟု ဂျော့ ကဲလားက ဂီဇာကို မေးသည်။

“နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်သွား ရမှာပဲ၊ နှင်းတွေ သိပ်ကျနေတော့ သူတို့ တို့ကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်း ကိုယ်ခန္ဓာက ဖောင်းဖောင်းကြီး ဖြစ်နေတယ်ကွ၊ ဒီပုံကြီးနှင့် တင့်ကားတွေ ကြားထဲ ဖြတ်သွားရင် မရှာဘဲ နေမတဲ့လား”

ဂီဇာ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်သည့် အရိပ်အယောင် ပေါ်လာသည်။ သူ့တွင် ရှိသည့် ပစ္စည်း ခြောက်ပုံ ငါးပုံခန့်ကို သူ သယ်လာခဲ့ပြီးပြီ။ သည် ပစ္စည်းကလေးတွေကို သူမစွန့်ရက်။

“ဒီလိုဆိုရင် ရွာတစ်ဖက်က ကွေ့ပတ်ပြီး ဘူတာကိုသွားမယ်ကွာ”

သို့ဖြင့် သူတို့သည် ရှေ့လမ်းမပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ကြီးတွေ ရပ်ထားသည့် ရုရှား တင့်ကားတန်းကြီး အနီးမှ နောက်ပြန်ဆုတ် လာခဲ့ပြီး တစ်ဖက်မှ နေ၍ ဘူတာရုံ ဆီသို့ ကွေ့ပတ်လာခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် တစ်ဖက်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင် ရုရှား တင့်ကား နှစ်စီး ရပ်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ သူတို့သည် နှင်းတောထဲတွင် တစ်နာရီခန့် ဟိုလျှောက် သည်လျှောက် လုပ်နေကြရသည်။ ဂျော့ ကဲလားနှင့် အနီကိုတို့က ဂီဇာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဂီဇာက သူ့အပေါ် ကုတ်အင်္ကျီကြီးကို ချွတ်သည်။ သူ့

လက်ချောင်းများသည် တုန်နေကြသည်။ အအေးဒဏ် သက်သက်ကြောင့် တုန်နေခြင်းတော့ မဟုတ်။

“ကဲ ဆို၊ ကိုယ်တို့ အထဲက ဒီကောင်တွေနှင့် ဘယ်သူ စကားပြောမလဲ”

“ကိုယ် ပြောပါ့မယ်ကွာ၊ ကိုယ်တို့လည်း ရုရှားဘာသာ စကားကို ခြောက်နှစ် သင်ခဲ့ပြီးသားပဲ၊ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ကိုယ်တို့ အကြောင်းကို ပြောတဲ့ နေရာမှာ တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်ဖို့ လိုတယ်၊ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကွဲနေကြရင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း ရုရှား အသံထွက် ကောင်းတယ်၊ ကိုယ်တို့ ကိုယ်စား မင်းပြော ပြီးတော့ မင်းက အပြီးအဖြန်းမှာလည်း နံပါတ်တစ်”

“ဟေ့ကောင် တော်စမ်း၊ ကောင်းပြီ၊ ငါက မင်းတို့ရဲ့ သံတမန် လုပ်မယ်”

ဂီဇာက ပွရောင်းရောင်းကြီးတွေ ဖြစ်နေသည့် အတွက် သူတို့ထဲ ထပ်ထားသည့် အဝတ်အစား အချို့ကို ချွတ်ကာ နှင်းတောထဲတွင် မြှုပ်ပစ်ခဲ့ပြီးနောက် တင့်ကားများ အနီးသို့ ခပ်တည်တည် လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဘယ်လဲ”

စစ်သား တစ်ယောက်က သူတို့ကို မေးသည်။ ရျော့ ကဲလားက ရှေ့သို့ လျှောက်လာကာ သူ့ကို ရုရှား စကားဖြင့် ဖြေသည်။

“ကျွန်တော်တို့က တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတွေပါ၊ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် နေမကောင်းလို့ လာမေးတာ၊ ခု သူဒါပက်စ်ကို ပြန်မလို့၊ ကျွန်တော်တို့ မှတ်ပုံတင်တွေကို စစ်ကြည့်ပါ”

စစ်သားက သူ့အဖော်နှင့် တီးတိုး တိုင်ပင်ပြီးနောက် သူတို့ဆီသို့ ပြန်လာသည်။

“ရတယ်၊ ရတယ်၊ သွားတော့”

သူတို့ သုံးဦးသည် ရွာထဲကို ဖြတ်ပြီး ဘူတာရုံဆီသို့ သုတ်ခြေတင်ကြသည်။ သူတို့ နှလုံးများက ခုန်လျက်။

“နင့်မေက လွှားတဲ့ ဒီမှာလည်း တင့်ကားတွေ ပါလား”

ဂီဇာက ဘူတာရုံဆီသို့ လက်ညှိုး ထိုးပြသည်။

“ခပ်တည်တည်ပေါ့ကွာ၊ ဒီကောင်တွေ ဘာမှ သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဂျော့ ကဲလားက ပြောသည်။

သူ ပြောသည့်အတိုင်း မှန်သည်။ သူတို့ကို မည်သူကမျှ ရပ်တန့် စစ်ဆေးခြင်း မပြု။ ပလက်ဖောင်းသို့ သူတို့ ရောက်သည့် အခါတွင် ရထားမှာ လူတွေ ပြည့်ကျနေလေပြီ။ ဘူတာရုံ တစ်ခုလုံး ဆူဆူညံညံ။ ရုတ်ရုတ်သံသံ။

ရထားက ထွက်နေပြီ။ ဂီဇာက လှေကားထစ်မှ နေ၍ ရထားပေါ်သို့ အရင်တက်သည်။ ဂျော့ ကဲလားက အနီကိုကို ရထားပေါ်သို့ တင်ပေးပြီး သူက နောက်မှ တက်သည်။ ခဏကြာလျှင် ရထားသည် ဘူတာရုံထဲမှာ ထွက်လာသည်။

ရထားတွဲထဲတွင် ထိုင်ခုံလွတ်ဆို၍ တစ်ခုမျှ မရှိ။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် စင်္ကြံတွင် ရပ်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့ သုံးယောက်သည် တစ်ယောက်၏ အတွေးများကို တစ်ယောက် သိနေကြသည်။ တစ်နာရီခွဲခန့် ကြာလျှင် ဆိုပစ္စန်သို့ ရောက်တော့မည်။ ထို့နောက်တွင် နယ်စပ်ကို ကျော်လိုက်ရုံသာ။

သူတို့ မြင်ဖူး တွေ့ဖူးနေကျ ဟန်ဂေရီ ကျေးလက် ရှုခင်းတွင် နောက်ထပ် တိုးလာသည့် ကြောက်စရာ မြင်ကွင်းများကို တွေ့ရသည်။ ရုရှား တင့်ကား တန်းကြီးတွေ။ ရထားလမ်းဘက်ကို ချိန်ထားသည့် အမြောက်ကြီးတွေ။

နာရီဝက်ခန့် ကြာအောင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကားမပြောမိကြ။

ခဏကြာလျှင် အထိတ်တလန့် ပြောလိုက်သည့် ဂီဇာ၏ အသံကို ကြားရသည်။ သူ့အသံက သူ့ လည်ပင်းပေါ်တွင် ကြိုးကွင်းကြီး ပတ်လိုက် သလို လန့်၍ အော်လိုက်သည့် အသံ။

“ဟေ့ ဂျော့၊ ဒုက္ခပဲ၊ ကိုယ့်တို့ လမ်းမှားလာပြီ”

ဂျော့ ကဲလားက ရထားလမ်းဘေးတွင် တန်းစီ ရပ်နေကြသည့် ရုရှား တင့်ကားတန်းကြီးများကို ကျော်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“ရထားက ဆိုပစ္စန်းကို သွားနေတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဘူဒါပတ်စ်ကို ပြန်သွားနေတာ ”

ရထားသည် ဖြုန်းခနဲ ရပ်လိုက်သည်။ အနီကိုမှာ လဲကျတော့မလို ယိုင်သွားသဖြင့် ဂျော့ ကဲလားက ဆီးဖမ်းလိုက်ရသည်။ သူ ကိုယ်တိုင်လည်း ရထား လက်ကိုင် သံကွင်းကို ဖမ်းကိုင်လိုက်သဖြင့်သာ မလဲခြင်း ဖြစ်သည်။ ခရီးသည် များသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အထိတ်တလန့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ဂျော့ ကဲလားသည် ပြတင်းမှ နေ၍ အပြင်ဘက်မှ ရုရှား တင့်ကား ကြီးများကို ငေးကြည့်နေသည်။

“အနီကိုတို့ ရထားကိုတော့ ပစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူးနော်” ဟု အနီကိုက တိုးတိုးကလေး ပြောသည်။

“မပြောတတ်ဘူး”



ဂျော့ ကဲလားက နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်သည်။

ရထားတွဲ တစ်ဖက်မှ အပြာရောင် ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားသည့် ရထား အမှုထမ်း တစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။ ပရိသတ်တွေ အကြားထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။ ခရီးသည်တွေက မေးခွန်းတွေ မေးကြသည်။

ရထား အမှုထမ်းက လက်နှစ်ဖက်ကို ပါးစပ်နားတွင် အုပ်၍ ပြောသည်။

“ဘူဒါပက်စ် မြို့ထဲကို ရထားဝင်လို့ မရပါဘူး၊ ကျွန်တော် ထပ်ပြောပါ့မယ်၊ ဘူဒါပက်စ် မြို့ထဲကို ရထားဝင်လို့ မရပါဘူး ရှေး တပ်တွေက မြို့ကို ဝိုင်းထားတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ရထား ဆိုပရန်ဘက်ကို မောင်းပါမယ်”

သူတို့ သုံးယောက်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်နေမိကြသည်။ ဝမ်းသာလိုက်သည်မှာ အတိုင်းထက် အလွန်၊ ခဏကြာလျှင် ရထားသည် ရှေးတပ်တွေ ဝိုင်းထားသည့် ဘူဒါပက်စ်မြို့မှ နောက်သို့ ပြန်မောင်း လာခဲ့သည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် တင့်ကားတွေ အပြည့်၊ ဆိုပရန် ဘူတာရုံထဲတွင် သူတို့ ခြေချမိသည့် အခါမှ အသက်ကို ပြင်းပြင်း ရှုနိုင်တော့သည်။ ယခုထိမူ ချောမောနေပြီ။

ညနေ တော်တော် စောင်းနေလေပြီ။

“နယ်စပ်ကို ဘယ်လမ်းက သွားမှာလဲ” ဟု ဂျော့ ကဲလားက ဂီဇာကို မေးသည်။

“ငါလည်း မသိဘူး”

“ဒါဖြင့် တို့က ဘယ်သွားရမှာလဲကွ၊ ရှုပ်တယ်ကွာ၊ ရှေး စစ်သားတွေကို သွားမေးချေ”

“ဒီမှာ သစ်တောကျောင်း တစ်ကျောင်း ရှိတယ်၊ ကျောင်းသား တစ်ယောက်ကို သွားမေးပြီး အဲဒီကို သွားရင်ကော ”

အနီကိုက ပြောသည်။

သို့ရာတွင် စက္ကန့်ပိုင်ကလေး အတွင်းမှာပင် ဂျော့ ကဲလားသည် အဘွားကြီး တစ်ယောက်ကို မေးမြန်းပြီး ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

သစ်တော ကျောင်း ခန်းမကြီးထဲသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ဘယ်ရီ ဦးထုပ် ဆောင်းထားသည့် လူငယ် တစ်ယောက်က သူတို့ကို မေးသည်။

“ရဲဘော်တို့၊ ခဲယမ်မီးကျောက် လိုသလား ”

သစ်တော ကျောင်းထဲတွင်ကား ကျောင်းသားတွေ ပြည့်နေသည်။ အချို့က ရုရှားများကို မောင်းထုတ်ရန် အတွက် လက်နက်တွေ တပြင်ပြင် ဖြစ်နေကြသည်။

သူတို့အား ပေါင်မုန့် တစ်လုံး၊ ကိုကိုး တစ်ခွက်နှင့် သေတ္တာကြီးထဲမှာ ကျည်ဆန် တချို့ကို ထုတ်ပေးသည်။

“လက်နက်ကရောဗျ ”

ဂျော့ ကဲလားက ပေါက်မုန့်ကို ဝါးရင်း ပလုတ်ပလောင်း မေးသည်။

“လာမယ် ရဲဘော်၊ လာမယ် ”

သူတို့ သုံးယောက်သည် ချောင် တစ်ချောင်တွင် သွားကာ သူတို့ ရှေ့လုပ်မည့် အစီအစဉ်ကို တိုင်ပင်ကြသည်။ တစ်ခုတော့ သေချာသည် သူတို့ ကျဆုံးမည့် ပုန်ကန် ထကြွမှု တစ်ခုထဲသို့ ပါဝင်ရန် လာခဲ့ခြင်း မဟုတ်။

“ဒီလူတွေ ရူးနေသလား မသိဘူး။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကျည်ဆန်တွေက တစ်တောင့်နှင့် တစ်တောင့် တူတဲ့ ကျည်ဆန်ရယ်လို့ တစ်တောင့်မှ မရှိဘူး။ တစ်တောင့် တစ်မျိုးစီ ချည်းဘဲ၊ ဘာနှင့် သွားပစ်မှာတဲ့လဲ ”

ဂီဇာက သစ်သီး ပူပူများကို ကိုင်ထားရသလို ကျည်ဆန်များကို လက်တစ်ဖက်မှ တစ်ဖက်သို့ ရွှေ့ကိုင်ရင်း ပြောသည်။

ထို့နောက် ဂီဇာသည် လမ်းပန်းကို စုံစမ်းရန် သူတို့ အနားမှာ ထသွားသည်။

ဂျော့ ကဲလားနှင့် အနီကိုတို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။

“အနီကို ဘယ်လို နေသလဲဟင် ”

“ကြောက်တယ် ”

အနီကိုက တိုးတိုးပြောပြီး သူ့ လက်ဖဝါးကို ဆုပ်ထားသည်။

“မကြောက်ပါနှင့်ကွယ်၊ နေစမ်းပါဦး၊ အနီကို အမေကိုကော ဘယ်လို ပြောခဲ့သလဲ ”

အနီကိုက နှမ်းနယ်စွာ ပြုံးသည်။

“အစ်ကိုကတော့ ရယ်မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ဒီလိုပြောမှ အမေက ယုံမှားကိုး၊ အနီကိုနှင့် အစ်ကို လက်ထပ်တော့မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်”

ဂျော့ကလားက ပင်ပန်း နွမ်းနယ်စွာ ပြုံးရင်း အနီကို လက်ကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။

“ဒါလည်း မမှားပါဘူးလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“အစ်ကို တကယ် ပြောနေတာလား ဟင်”

“ဒီလို မဟုတ်ရင် အနီကိုကို ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်လာရမှာလဲ”

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မှီ၍ ထိုင်နေကြသည်။ စကား မပြောမိကြ။ ပင်လည်း ပင်ပန်းလှပြီ။

“ဘူဒါပက်စ်မှာ ဘယ်လိုများ နေမလဲ မသိဘူးနော်”

အနီကိုက ပြောသည်။

“ဒါတွေ တွေးမနေပါနှင့်ကွယ်”

အနီကို ခေါင်းညိတ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့လို မဟုတ်။ အနီကိုသည် ဘူဒါပက်စ် အခြေအနေကို မတွေးဘဲ မနေနိုင်။

ဂီဇာ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဩစထရီးယား နယ်စပ်က သိပ်မဝေးတော့ဘူး၊ နည်းနည်းပဲ လိုတော့တယ်၊ ဒီ တောအုပ်ထဲက ဖြတ်သွားရင် ညနေ မိုးချုပ်ကို ရောက်သွားမယ်ကွ”

ရှော့ ကဲလားက အနီကိုကို လွမ်းကြည့်သည်။ အနီကိုက ဘာမျှ မပြော။ မတ်တတ် ထရပ်လိုက်သည်။

နှင်းတွေ ပြန်ကျလာပြန်သည်။ နှင်းဖတ်ကြီးတွေ အဖတ်လိုက်၊ အဖတ်လိုက်။ ခဏကြာလျှင် သူတို့ သုံးယောက်စလုံး စိုရွဲကာ ခိုက်ခိုက် တုန်လာကြသည်။ ဖိနပ်ပါးကလေးတွေကို စီထားသဖြင့် မစီးသည်ကပင် တော်ဦးမည်။

လမ်းတွင် သူတို့ချည်း မဟုတ်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် နယ်စပ်ကို ကျော်ဖြတ် နေကြသော အစုများကို တွေ့ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူတို့သည် ခေါင်းညိတ် နှုတ်ဆက်ကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ရသမျှ သတင်းကလေးများကို ဖလှယ်ကြသည်။ နယ်စပ်က သိပ် မဝေးတော့ဘူးတဲ့။ နယ်ခြားစောင့် တပ်တွေ မရှိဘူးတဲ့။ ရုရှား စစ်သားတွေ မရှိဘူးတဲ့။

တောအုပ်ထဲတွင် နယ်ခြားစောင့်တပ်တွေ တူးထားခဲ့သည့် ဘန်ကာများကို တွေ့ရသည်။ သို့ရာတွင် အစောင့်များ မရှိတော့။ ထွက်ပြေးကုန်ကြပြီ။

နှင်းများ၏ အရောင်က ကြောက်စရာ။ ထိတ်စရာ။ အဝေးမှ ခွေးဟောင်းသံ သဲ့သဲ့ကြားရသည်။ သူတို့သည် ရယ်လိုက်ကြ၏။

“အစောင့်တွေလား မသိဘူး”

ဂီဇာက ပြောသည်။

“ငါ ဘယ်သိမလဲကွ”

ခဏကြာလျှင် ခွေးတစ်ကောင်နှင့် လူတစ်ယောက် ပေါ်လာပြီး သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ ဖြတ်သန်းသည်။ အစောင့် မဟုတ်။ လယ်သမား တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ငါးမိနစ်လောက် အကြာတွင် တောအုပ် အပြင်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် တောင်ကုန်းကလေး တစ်ခုပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။ နယ်စပ်ကို လှမ်းမြင်နေရလေပြီ။ နယ်စပ် ဂိတ်ဝတွင် ဩစထရီးယား စစ်သားများသည် ကားများကို

ရပ်တန့်ကာ စစ်ဆေးနေကြသည်။ တချို့ကားများမှာ တစ်ဖက် နယ်စပ်ဂိတ်ကို ကျော်၍ ဝင်သွားကြပြီး အချို့ကမူ ဘေးသို့ ထိုး၍ ရပ်နေကြ၏။

“ကဲ ရောက်ပြီကွ ” ဟု ဂီဇာက ကြွေးကြော်သည်။

“ကိုယ်တို့ လုပ်ရမှာက စစ်သားအစောင့်တွေကို ကျော်ဖြတ်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ဘယ်သူများ တောင်းပန်ရပါ့မလဲ ”

နောက် ပေါ်လာသော အသံကမူ ထူးဆန်းသည်။

“ဟေ့ ရပ်၊ လက်မြှောက်ထား ”

နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် သူတို့ကို စက်သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားသည့် နယ်ခြား အစောင့် နှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

နယ်ခြားစောင့် ရဲတွေပါကလား။

“ဘာလဲ တစ်ဖက်နိုင်ငံကို ပျော်ပွဲစား သွားတာတော့ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဘာရမလဲကွာ ”

သူတို့က ဘာမှ မဖြေကြ။ သူတို့သည် စိတ်ပျက်ခြင်းကြောင့် ထုံကျဉ်နေကြပြီ။ ဒုတိယ အရာရှိတွင် ကြိုးမဲ့ ကြေးနန်းစက် ပါသည်။ ထိုစက်ဖြင့် ဌာနချုပ်ကို လှမ်း သတင်းပို့နေသည်။

ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့သည့် အတူတူ ဂျော့ ကဲလားက ပရိယာယ် သုံးသည်။

“ကျွန်တော်တို့က ဟန်ဂေရီ လူမျိုးတွေပါဗျာ၊ ခဏနေရင် ကျွန်တော်တို့ကို ရုရှားတွေက ဖမ်းတော့မှာမို့လို့ ထွက်ပြေးလာတာပါ။ ခင်ဗျားတို့ကိုလည်း ဖမ်းမှာပဲ၊ ဒီတော့”

“ပါးစပ် ပိတ်လိုက်၊ ခင်ဗျားတို့ နယ်စပ်ကို တရားမဝင် ဖြစ်တဲ့ အတွက် ဖမ်းတယ်”

ကြိုးမဲ့ ကြေးနန်း ကိုင်သည့် အရာရှိက ပြောသည်။

သို့ရာတွင် စက်သေနတ် ကိုင်ထားသည့် အရာရှိ၏ မျက်လုံးများသည် သူနှင့် ဆုံလိုက်မိသည်ဟု ဂျော့ ကဲလား ထင်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် “ပြေးကြ” ဆိုသည့် သဘောဖြင့် ခေါင်းကို တစ်ချက် စောင်းပြလိုက်သည်။ စောင်းပြသည်ဟု ထင်သည်။

သူက အချက်ပေးသည် မပေးသည်မှာ အကြောင်းမဟုတ်။ မိမိတို့ အဖို့မူသည် အချိန်သည် နောက်ဆုံး အခွင့်အရေး ရခြင်း ဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်မှုကို ရယူရန် နောက်ဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ကြောင်း သူတို့ အလိုလို သိလိုက်ကြသည်။

ဂျော့ ကဲလားက အနီကို၏ လက်ကို အသာတို့လိုက်သည်။ အနီကိုကလည်း နားလည်သည်။ ချက်ချင်း ဆိုသလို သူတို့ သုံးယောက် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဂီဇာကလည်း သူ့ကို မပြောသည့်တိုင် နားလည်ထားသည့်နယ် ဘယ်ဘက်သို့ စွတ်ပြီး ပြေးသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်က ညာဘက်သို့ ပြေးသည်။

သူတို့ ပြေး၍ လေးငါးလှမ်းလောက် အရောက်တွင် နောက်မှ သေနတ်သံတွေ ပေါ်လာသည်။ ဟန်ဂေရီ အစောင့်များသည် သူတို့ကို ဝတ်ကျတန်းကျ သဘောမျိုးလောက်သာ ပစ်မည်ဟု ဂျော့ ကဲလား ထင်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုအချက် မှန် မမှန်ကို သူ မစဉ်းစားနိုင်။ ခေါင်းကို ငုံ့ကာ စွတ်၍ စွတ်၍ စွတ်၍ ပြေးလာခဲ့သည်။

ဘယ်လောက် ကြာအောင် ပြေးနေသည်ကို သူ မသိ။ ဘယ်လောက် ပြေး ပြေး သူ မမောဘဲ ဖြစ်နေသည်ကိုသာ သူ သိသည်။ ဒူးဆစ်လောက် ရှိသည့် ရေခဲပြင်ထဲတွင် သူသည် ဆက်၍ ပြေးနေသည်။ နောက် သေနတ်သံများကို မကြားရတော့။ ဘာသံမျှလည်း မကြားရတော့။ သူသည် မျှော်မဆုံးနိုင်သော နှင်းခဲပြင်ကြီးထဲတွင် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဂျော့ ကဲလားသည် နောက်သို့ လှည့်၍ အနီကို ကြည့်သည်။

ဘာမျှ မရှိ။ ဘယ်သူမျှ မရှိ။ သူနှင့် အတူ အနီကို ပါမလာတော့ကြောင်းကို သူ တဖြည်းဖြည်း နားလည် သဘောပေါက်လာသည်။ သူသည် အနီကိုပင် မစဉ်းစားနိုင် တော့ဘဲ သူ့ အသက်ဘေး အတွက်ကိုသာ ကြည့်ခဲ့မိပါပကော။

လမ်းတွင် လဲကျ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီလား။ နှင်းတောကြီးထဲတွင် မျက်စိလည် လမ်းမှားသွားပြီလား။ သို့မဟုတ် ကျည်ဆန် ထိမှန်သွားပြီလား။

ဂျော့ ကဲလားသည် သူ့လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။ အနီကို အော်ခေါ်ရမည်လားဟု စိတ်ကူးသည်။ ပါးစပ်ကို ဟအိ။ သို့ရာတွင် အသံ ထွက်မလာ။ ရန်သူ မြင်သွားမည်ကို သူ စိုးရိမ်သည်။ သည်အတိုင်းသာ သူ ဆက်သွားနေလျှင် သူ့ကို မြင်တော့မည်။ ယခုပင်လျှင် အနီကို မိသွားလောက်ပြီ။ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေရမလားဟု စိတ်ကူးသေးသည်။

မဖြစ်။ အနီကိုသာ ဆိုလျှင် သူ့ကို ဆက်သွားစေချင်လိမ့်မည်။ သူ့ အသက်ဘေးမှ လွတ်အောင် ပြေးချင်လိမ့်မည်။ သူ ချစ်ပြီး သူ့ကို ချစ်သည့် အနီကို အကြောင်းကို မစဉ်းစားမိအောင် ကြိုးစားရင်း နောက်သို့ ပြန်လှည့်လာ ခဲ့သည်။



ခဏကြာလျှင် ညနေဆည်းစာ ကောင်းကင်တွင် မိုးသို့ ထိုးတက်နေသော ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တစ်ကျောင်းကို မြင်လိုက်သည်။ မြင်လိုက်သည်ဟု သူ ထင်လိုက်သည်။ ဟုတ်သည်။ မျှော်စင် တစ်ခု ဖြစ်သည်။

သည်အရပ်တွင် သူတို့ ဟန်ဂေရီမှာလို ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေ မရှိ။  
ဩစထရီးယား နယ်ထဲသို့ သူ ရောက်သွားပြီ။

သူသည် မိုးကုပ် စက်ဝိုင်းဆီသို့ လာခဲ့သည်။

နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင်မူ ဂျော့ ကဲလားသည် ဩစထရီးယား မြို့ကလေး တစ်မြို့ ဖြစ်သည့် နူကာချင် မြို့ကလေးထဲသို့ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ရောက်လာခဲ့သည်။ မြို့ကလေးထဲတွင် သူတို့ ထုံးစံ ပွဲတော် တစ်ခု ကျင်းပနေသည်။ သူ့ကို မြင်သည်နှင့် သူ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုသည်ကို သိလိုက်ကြပြီ။ သို့မဟုတ် အနည်းဆုံး သူ ဘာဆိုသည်ကို သိလိုက်ကြပြီ။ ခပ်ဝဝ အသားနီနီနှင့် လူတစ်ယောက်က မေးသည်။

“မင်းက ဟန်ဂေရီ လူမျိုးလား”

ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေသည့်တိုင် သူ မေးသည့် စကားလောက်ကိုတော့ သူနားလည်သည်။ သူတို့ ပြောနေသည်က ဂျာမန်စကား။ သည်လောက်ဆိုလျှင် စိတ်ချရပြီ။

လူနှစ်ယောက်က သူ့ကို လာတွဲကာ ခုံရှည်တစ်လုံးပေါ်တွင် အထိုင်ခိုင်းသည်။ ထို့နောက် ရှန်ပိန် တစ်ပုလင်းကို လာပေးသည်။ ဂျော့ ကဲလားသည် တကျိုက်ကျိုက် မြည်အောင် ဆက်တိုက် မော့ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုနေသည်။

အသက်ရှင်လျက် ကျန်ရစ်သော်လည်း သူ လိပ်ပြာမလှဲ။

သူ ထိုင်နေသည့် ခုံနှင့် ပေါင်းဆယ် အကွာတွင် ဩစထရီးယား ရဲကားကလေး တစ်စီး ထိုးရပ်လိုက်သည်။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ မျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့် ရဲအရာရှိ တစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။

“လာ လိုက်ခဲ့” ဟု ဂျာမန်လို ပြောသည်။ ထို့နောက် ကားပေါ်သို့ တက်ရန် လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြသည်။

ဂျော့ ကဲလားသည် ရှုံးနိမ့်သူ တစ်ယောက်၏ သက်ပြင်းကို ချကာ ထိုင်ရာမှ ထမီ သူ့နောက်ကို လိုက်လာခဲ့သည်။ ကားထဲ ရောက်သည့် အခါတွင် နွေးသွားသည်။ သို့ရာတွင် သူ သံသယသည် ခိုင်လုံသွားလေပြီ။ ကားထဲတွင် သူ့လို အဖမ်းခံရသည့် ဟန်ဂေရီ လူမျိုး ဆယ့်နှစ်ယောက်ခန့် ရောက်နေသည်။

“ကြိုဆိုပါတယ်” ဟု နောက်တန်းတွင် ထိုင်နေသည့် နားပန်းဆံ ထူထူ အရပ်ပုလူတစ်ယောက်က ပြောသည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲဗျ” ဟု သူ စိုးရိမ်တကြီး မေးသည်။

“ဩစထရီးယား ရဲတွေက ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ပို့မလို့ ထင်တယ်”

“ဘယ်ကလာ ပြန်ပို့ရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်ဆိုရင် ချီကာဂိုကို သွားမလို့”

“ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ မသိရမှာလဲ၊ ဒီတိုင်းပြည်မှာ လူတိုင်း ကြိုက်တဲ့ နေရာ သွားနိုင်တယ်လေ၊ ခင်ဗျားကော ဒါကြောင့် ထွက်လာခဲ့တာ မဟုတ်လား”

ဂျော့ ကဲလားက အတန်ကြာ စဉ်းစားနေသည်။

“ဟုတ်တယ် ထင်တာပဲ၊ နေ့စမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဒီကားနှင့် ဘယ်ခေါ်သွားမှာလဲ ”

“ခုလို လွတ်လာတဲ့ လူတွေကို လိုက်ရှာပြီး တစ်နေရာရာကို ပို့မှာပေါ့၊ ကျွန်တော့်မှာ ဂျာမန် မိတ်ဆွေတွေ ရှိပါတယ်၊ ရဲအရာရှိကို လိုက်ပို့ဖို့ ပြောပြီးပြီ ”

ဂျော့ ကဲလားသည် စိတ်အေး လက်အေး သက်ပြင်းချချင်သည်။ သို့ရာတွင် မချရဲသေး။ လောကတွင် မထင်ဘဲနှင့် ဖြစ်တတ်သည်။ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့်လည်း ဝက်အူ တင်းသွားတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သတိကို မလွှတ်ရဲသေး။

ည အမှောင်ထဲသို့ ကားမောင်းလာစဉ် ဒုက္ခသည်များသည် ငိုက်မျှဉ်း၍ လိုက်ပါလာကြသည်။ သို့ရာတွင် ဂျော့ ကဲလားမှာ အိပ်မပျော်။ ကားမှန် ပြတင်းမှ နေ၍ မြို့အမည် ရွာအမည်များကို ဖတ်လိုက်လာခဲ့သည်။ လွတ်လပ်ရေးသို့ သွားရာ လမ်းမှ သွေးဖည်ခြင်း ရှိ မရှိကို သူ သေချာချင်သည်။

လင်းအားကြီး အချိန်တွင် အိုင်ဆယ်စတပ် မြို့ကလေးသို့ ရောက်ကြသည်။ မော်တော်ကားသည် ဘူတာရုံ ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ဘူတာရုံထဲတွင် ဟန်ဂေရီ ဒုက္ခသည်တွေ ပြည့်နှက်လျက်။

“ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်ပို့မလဲဗျ”

ဂျော့ ကဲလားက စုံစမ်းရန် ထွက်သွားရာမှ ပြန်လာသော မိကီကို မေးသည်။

“ရထားတွေ တွဲထိုးနေတာ၊ ကျွန်တော်တို့ကို စစ်အတွင်းက ရုရှားတပ်တွေ စခန်းချသွားတဲ့ စခန်း တစ်ခုကို ပို့မလို့”

“သိပ်မနိပ်ဘူး ထင်တယ်ဗျ”

“သိပ်တော့ မနိပ်ဘူး၊ ရုရှားနှင့် ပတ်သက်နေရင် ကောင်းကို မကောင်းဘူး၊ ကိစ္စ မရှိဘူးလေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ လိမ့်တော့မယ်”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲဗျ”

“ကျွန်တော်တို့ကို ဗီယင်နာကို အရင်ပိုဦးမှာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မလိုက်တော့ဘူး၊ ဒီကပဲ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် သွားတော့မယ်၊ ခင်ဗျားကော လိုက်မလား”

“လိုက်ချင်တယ်၊ ခင်ဗျားမှာ မြေပုံ ရှိသလား”

မိကီက သူ့ခေါင်းကို လက်ညှိုးဖြင့် ထိုးပြသည်။

“ဒီမှာ ရှိတယ်လေ၊ ကျွန်တော် အားလုံးမှတ်မိတယ်၊ ခုလောလောဆယ် မြောက်ဘက်ကိုသွား၊ အရိပ်အခြည်ကြည့်၊ ခင်ဗျားနှင့် ကျွန်တော် တခြားစီ သွားမယ်၊ အပေါက်ဝကို ခပ်တည်တည်သာ သွား၊ အစောင့်တို့ ဘာတို့ လစ်တာနှင့် အပြင်ကို အသာ လစ်ထွက်၊ အဲဒီမှာ လမ်းမကြီး တွေလိမ့်မယ်၊ လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့၊ ညာဘက်မှာ ပထမဆုံး တွေ့တဲ့ ဘီယာဆိုင်မှာ ဆုံမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ပြီး ခွဲလာခဲ့ကြသည်။ ဂျော့ ကဲလားသည် စခန်းအစွန်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် လေကလေး တချွန်ချွန်ဖြင့် အစောင့်များ အနီးမှ ဖြတ်ကာ မြောက်စူးစူးဆီသို့ လာခဲ့သည်။

ပထမဆုံး တွေ့ရသည့် ဘီယာဆိုင်မှာ စခန်းနှင့် ကိုက်ခြောက်ရာခန့်သာ ဝေးသည်။ မိကီမှာ သူ့ထက်အရင် ရောက်နေပြီ။ မိကီသည် မေးမှိန်နေသော ဆိုင်းဘုတ်တိုင် တစ်ခုကို မှီ၍ ခပ်တည်တည် ရပ်နေသည်။ ဆိုင်းဘုတ်မှာ “ဗီယင်နာ ဘီယာ” ဟု ရေးထားသည်။

ထို့နောက် သူတို့ နှစ်ယောက် ဆက်လျှောက် လာခဲ့ကြသည်။

“မင်းက အင်္ဂလိပ်လို ပြောတတ်ရဲ့လား ” ဟု မိကီက မေးသည်။

“တစ်လုံးမှ မပြောတတ်ဘူးဗျ”

“အင်း ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ မင်းတို့က ဘာသာ အားလုံး ရှုရှား ဘာသာနှင့် သင်ခွင့်ရတဲ့ အခွင့်ထူးခံ ပါတီ အရာရှိတွေရဲ့ သားသမီးတွေ မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ စာအုပ် တစ်အုပ်လောက် ရရင် ကျွန်တော် ချက်ချင်း သင်မှာပေါ့”

“မင်း လိုချင်တဲ့ စာအုပ်က မင်းနှင့် အတူ ပါလာတယ်လေ၊ ငါက အမေရိကန် စကားကို ကောင်းကောင်း ပြောတတ်တယ်၊ ဗီယက်နာ အသွားမှာ လမ်း တစ်လျှောက်လုံး မင်းကို သင်ပေးသွားမယ်”

“ဟာ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ သင်ဆို ခု သင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ လိုက်ဆို၊ ကျွန်တော်သည် အေးစက်သော ကြောင် တစ်ကောင် ဖြစ်ပါသည်၊ သင်သည် အေးစက်သော ကြောင် တစ်ကောင် ဖြစ်သည်၊ သူသည် အေးစက်သော ကြောင်တစ်ကောင် ဖြစ်သည်၊ သူမသည် ...”

“နေစမ်းပါဦးဗျာ၊ အဓိပ္ပါယ်က ဘာတဲ့လဲ ”

“အေးစက်သော ကြောင်တစ်ကောင် ဆိုတာ လူကောင်း တစ်ယောက်ပါလို့ ပြောတာကွ၊ သူများကို ချီးမြှောက်တဲ့ စကား၊ စိတ်ချပါကွ၊ ငါက နေ့စဉ် သတင်းစာတွေထဲက နောက်ဆုံးပေါ် စကားတွေကို အမြဲ မှတ်သားထားတာပါ၊ ကဲ မေးခွန်းတွေ သိပ် မမေးနှင့်ကွာ၊ သင်မှာဖြင့် သင်”

ဗီယက်နာသို့ အရောက်တွင် သူတို့ နှစ်ယောက် လမ်းခွဲကြသည်။

“ကဲ ကံကောင်းပါစေကွာ၊ ပညာ ဆက်သင်ချင်ရင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကို တက်နိုင်အောင် ကြိုးစားကွ”

“ခင်ဗျား ကျေးဇူးကို ကျွန်တော့် တစ်သက် မမေ့ပါဘူးဗျာ”

အတန်ကြာသည့်အခါ သူ့အိတ်ထဲတွင် စာအိတ် တစ်အိတ် ရောက်နေသည်ကို ဂျော့ ကဲလား တွေ့ရသည်။ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည့် အခါ မိကီ၏ အမေရိကန်ပြည် လိပ်စာနှင့် သူ့အတွက် နှစ်ဆယ့်ငါး ဒေါ်လာတန် ငွေစက္ကူ တစ်ရွက်။

အမေရိကန် ကြက်ခြေနီ အသင်းသည် ဂျော့ ကဲလား၏ ပညာရေး နောက်ခံကို ကျေနပ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကို လေယာဉ် လက်မှတ် တစ်ခုပေးမည့် အစား မြို့ထဲရှိ ဒုက္ခသည် စခန်း တစ်ခုသို့ ခေါ်သွားသဖြင့် မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။

ဂျော့ ကဲလားက မျက်နှာထား ချိုချိုနှင့် ကြက်ခြေနီ အသင်း တံဆိပ် တပ်ထားပြီး သူ့ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် “အဲလဗတ် ရက်ဒင်း” ဟူသော နာမည် တံဆိပ်ပြား တပ်ထားသည့် အရာရှိ တစ်ယောက်ကို မေးသည်။

“ခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်ကို တက်လို့ မရဘူးလား”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ တက္ကသိုလ်တွေ အများကြီး ရှိပါတယ်၊ နောက်တော့ ဆိုင်ရာက စီစဉ် ပေးပါလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော့် အနေနှင့်တော့ နာတာလူး မတိုင်ခင် အမေရိကန်ပြည်ကို ရောက်ချင်တယ်ဗျာ၊ အဲဒါ တတ်နိုင်ရင်”

“ခင်ဗျားက တော်တော် ပညာသင်ချင်တာကိုး၊ ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျား နာမည်ကို ပေးပါ၊ ကျွန်တော် ဆိုင်ရာကို သတင်း ပို့ပေးပါ့မယ်”

“ဂျော့ ကဲလား”

“ဟုတ်ပြီ၊ ခင်ဗျားကို ကတိတော့ သေသေချာချာ မပေးနိုင်သေးဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန် မနက် တစ်ခေါက် လာကြည့်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

“ဒီပြင် လိုတာ ရှိရင်လည်း ပြောပါ”

“တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ် ခင်ဗျာ၊ ဗွီအိုအေကနေပြီး သတင်း တစ်ခုတော့ ပို့ချင်တယ်”

“ဒါကတော့ ကျွန်တော်နှင့် မဆိုင်ဘူးဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်ရာကို ကျွန်တော် အကြောင်းကြားပေးမယ်လေ ”

အရာရှိက သူ့ အိတ်ထဲက ဘောပင်ကို ထုတ်၍ ဂျော့ ကဲလား ပြောသည့် သတင်းကို မှတ်ရန် ပြင်သည်။

“များများ မဟုတ်ပါဘူး တစ်ကြောင်းတည်းပါ၊ ကားလ်မာ့ခ်စ် ကွယ်လွန်ပြီလို့ လွှင့်ပေးပါ”

“ဒါပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပါပဲ”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ လူတွေ နားလည်ပါ့မလား”

“နားလည်ပါတယ်၊ ဒီသတင်းကို ကြားရင် အံ့အားသင့်သွားမယ့် လူတွေ ရှိပါတယ်။ ကောင်းပြီလေ၊ မနက်ဖြန် မနက် စောစောမှာ ကျွန်တော် လာခဲ့ပါ့မယ်”

နောက်တစ်နေ့ မနက် ခုနစ်နာရီခွဲတွင် သူ ရောက်သွားသည့် အခါ ကြက်ခြေနီ အရာရှိ အဲလဗတ်သည် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့် တုန်လှုပ်နေသည်။

“ဘုရားစူးပါစေရဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တောင် ဟန်ဂေရီမှာ မွေးခဲ့မိရင် ကောင်းမှာ”

အဲလဗတ်က ကြေးနန်း စာရွက် တစ်ရွက်ကို ထောင်ပြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီလောက် ကံကောင်းပုံမျိုးကတော့ဗျာ ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိဘူး၊ နားထောင် ကျွန်တော် ဖတ်ပြမယ်၊ ဗီယင်နာရှိ အမေရိကန် ကြက်ခြေနီ သူနာပြု တပ်ဖွဲ့ ညွှန်ကြားရေးမှူးသို့၊ ဟန်ဂေရီ တက္ကသိုလ်မှ ထွက်လာခဲ့သော ဒုက္ခသည်များထဲမှ အရည်အချင်း ရှိသည့် ကျောင်းသား တစ်ယောက် နှစ်ယောက်ကို ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်မှ ထောက်ပံ့ကြေး ပေးလိုသည်၊ အလားအလာ ရှိသူများ၊ အသေးစိတ် အကြောင်းအရာကို ပေးပို့ပေးပါ၊ အသေးစိတ် အချက်အလက်များ ပါဝင်ပါရန်၊ ဘရိုဇင်းစကီး၊ အုပ်ချုပ်ရေး ပါမောက္ခတဲ့”

ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်မှ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ အတွင်း အကြောင်းပြန်ကြားချက် ရောက်လာသည်။ ဒုက္ခသည် ကျောင်းသားငယ် ဂျော့ ကဲလားသည် သူတို့ လိုချင်နေသော လူငယ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ကျန် ကိစ္စများမှာ လုပ်ထုံး လုပ်နည်းများ အတိုင်း လုပ်ရန်သာ ရှိသည်။

နောက် ရှစ်ရက်အကြာတွင် ဂျော့ ကဲလားသည် ဘတ်စ်ကား တစ်စီးဖြင့် မြူးနစ် မြို့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ နောက် နှစ်ဆယ့် ခြောက်နာရီ အကြာတွင် နယူးယော့ရှိ နယူအတ် လေဆိပ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ခရီးရှည်ကြီးကို လာခဲ့သည့်တိုင် ပင်ပန်းခြင်း မရှိ။ သူ့တွင် တစ်လမ်းလုံး အဖော်ဖြင့် အချိန် ကုန်လာသည်။ ထိုအဖော်မှာ “ရက်သုံးဆယ်



အတွင်း ဝေါဟာရ ကြွယ်ဝ လိုပါသလား” ဆိုသည့် အမေရိကန် စကားပြော စာအုပ်ဖြစ်သည်။

လေဆိပ်တွင် အကောက် အရာရှိများကလည်း ဝတ်ကျောတန်းကျ မျှသာ။ သည်အတိုင်းပဲ ဖြစ်မည်။ ဂျော့ ကဲလားတွင် ပါသည့် အရာမှာ စာအုပ် နှစ်အုပ်သာ ဖြစ်ပြီး သတင်းစာ သုံးစောင်နှင့် ကြက်ခြေနီ အဖွဲ့မှ ပေးလိုက်သည့် အောက်ခံ ဘောင်းဘီ နှစ်ထည် သုံးထည်လောက်သာ ဖြစ်သည်။ လူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေး ကောင်တာမှ

ထွက်လာသည့်အခါတွင် အသားဖြူ ဖျော့ဖျော့၊ ရိုးကြီး ဂေါင်ဂင်၊ ဆံပင်တိုတိုနှင့် လူတစ်ယောက် သူ့ကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်သည်။

“ဂျော့ ကဲလား လား”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ပါမောက္ခ ဘရိုင်းစကီးပါ။ အမေရိကန်ကို လာတဲ့အတွက် ကြိုဆိုပါတယ်။ ဒီတော့ မင်းကို နယူးယော့ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကလပ်မှာ တည်းဖို့ စီစဉ်ထားတယ်”

နေ့လယ်စာ စားပြီး ဆရာဖင်လေ၏ ရုံးခန်းထဲတွင် ဂျော့ ကဲလားကို အင်ဒရူး ပထမဆုံး တွေ့ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ ပါမောက္ခ ဘရိုင်းစကီးသည် ပြည်ပြေး တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် ဂျော့ ကဲလားကို တောင်ပိုင်း ဘူတာရုံကြီးတွင် တွေ့လာခဲ့သဖြင့် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်သို့ ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ပါမောက္ခက အင်ဒရူးကို ဒေါ်လာ နှစ်ရာ ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းဝင်ထဲသို့ လျှောက်အပြခိုင်းသည်။ လိုအပ်သည့် အဝတ်အစားများကို ဝယ်ပေးဖို့ ခိုင်းလိုက်၏။ ဂျော့တွင် ညဝတ် အင်္ကျီကလေးမျှပင် ပါမလာ။ ထို့ကြောင့် စုံစေ့အောင် ဝယ်ရသည်။

“ဟေ့ အင်ဒရူး၊ ဆရာမှာ ပိုက်ဆံ သိပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကြည့်လည်း ဝယ်ပေး”

ကျောင်းတိုက် ပရိဂ္ဂဟ်ထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် ဂျော့က ကြော်ငြာ သင်ပုန်းများတွင် ကပ်ထားသည့် ကြော်ငြာ စာရွက်များကို အသံထွက် ဖတ်သည်။

“ဒီမှာ အင်ဒရူး၊ ကျွန်တော် အသံထွက်တာ မှန်ရဲ့လားဟင်” ဟု ဂျော့က စိတ်အား ထက်သန်စွာ မေး၏။ ဂျော့က တွေ့သမျှ ကြော်ငြာများကို အကုန်ဖတ်သည်။ “စီးကရက် အကောင်းဆုံး သောက်လိုလျှင် လတ်ကီ စထရိုက်ကို သောက်ပါ” ဆိုသည့် ကြော်ငြာက အစ ပန်းခြံလမ်းသို့ သွားလျှင် ရှစ်မိနစ် ဆိုသည့် လမ်းညွှန် ဆိုင်းဘုတ် အဆုံး ဖတ်သည်။ ကြော်ငြာ ဆိုင်းဘုတ်များကို ဖတ်ပြီး ဝါကျတွေကို ပါးစပ်က လျှောက်ဖွဲ့သည်။ အမေရိကန် လူမျိုးတွေ ပြောသမျှ ဟုတ်တာရော မဟုတ်တာရော အကုန် နားထောင်ပြီး သူ နားမလည်သည့် စကားလုံးတွေကို အဓိပ္ပါယ် မေးသည်။

“တော်ပါတော့ ဂျော့ရာ၊ တော်တော်ကြာ ကျွန်တော်ပါ ခြေ နှစ်ချောင်းတပ် အဘိဓာန်ကြီး ဖြစ်နေပါမယ်” ဟု နောက်ဆုံးတွင် အင်ဒရူးက တောင်းပန်ယူရ၏။

ဂျော့သည် သူ မသိသည်ကို ပြောသည့် အင်ဒရူးအား ကျေးဇူးတင်သည်။ မှန်၏။ သို့ရာတွင် “ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ အေးစက်စက်ကြောင်နှင့် သိပ်တူတာပဲဗျာ” ဆိုသည့် စကားမျိုးကို မကြာခဏ ပြောတတ်သည်။

ဂျော့သည် သည်လို ဗန်းစကားမျိုးတွေကို ဘယ်ကများ ရခဲ့လေသနည်းဟု အင်ဒရူး စဉ်းစားမိသေးသည်။ သည် ဗန်းစကားသည် အမေရိကန် ဗန်းစကား မဟုတ်။ ဟန်ဂေရီယန် ဗန်းစကားကို တိုက်ရိုက် ဘာသာပြန်ထားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ထင်သည်။

တက္ကသိုလ် စတိုးဆိုင်ထဲသို့ ရောက်သည့် အခါ၌ ဂျော့သည် ဆန်တာကလော့စ် ၏ ပစ္စည်းခန်းထဲသို့ ရောက်သည့် ကလေးငယ် တစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။ သည်လောက်

အမျိုးအစား များပြားလှသည့် ကုန်ပစ္စည်းများကို သူတစ်သက်တွင် တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသေး။ သူ့ စိတ်ထဲတွင် အအံ့ဩဆုံးမှာ ဆိုင်ထဲတွင် အရောင်အသွေးတွေ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် တောက်ပနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ဆိုရင်တော့ အားလုံး မွဲခြောက်ခြောက်တွေချည်းပဲဗျ။ ဒီမှာတော့ သောက်ကျိုးနည်း စုံလိုက်တဲ့ အရောင်တွေဗျာ၊ ပြုံးပြက်နေတာပဲ”

ဂျော့၏ မျက်လုံးများသည် ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်ကာ ကျီးကန်းတောင်းမောက် ဖြစ်နေသည်။ တွေ့သမျှ ပစ္စည်းတွေကိုလည်း လိုချင်နေပုံရသည်။ အလွန်လည်း ချေးထူသည်။ အောက်ခံ ဘောင်းဘီတိုများ ရောင်းသည့် အထပ်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင် ဂျော့က ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းသားသည် အောက်ခံ ဘောင်းဘီတိုများကို ဝတ်သလော၊ ဂျော်ကီတွေ ဝတ်တတ်သည့် ဘောင်းဘီတိုများကို ဝတ်တတ်သလောဟု စုံစမ်းနေချေသေး၏။ အစစ အရာရာ အမေရိကန် ဖက်ရှင်ကို လိုက်ချင်သည့် မဟုတ်လော။

ခြေအိတ်နှင့် လည်စည်းတို့ ရောင်းသည့် ဌာနကို ရောက်တော့လည်း ရွေးနေလိုက်သည်မှာ တော်တော်နှင့် မပြီးတော့။ တစ်ခန်း ဝင်လိုက်၊ တစ်ခန်း ထွက်လိုက်ဖြင့် ပြီးပဲ မပြီးနိုင်။

မှတ်စု စာအုပ်တို့၊ ကျောင်းသုံး စာအုပ်တို့ ဝယ်သည့် ကိစ္စကျမှပင် ချောချောမောမော ပြီးသွားတော့သည်။ ဂျော့သည် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် တံဆိပ်ပါသမျှ စာအုပ်စာတမ်း စာရေးကိရိယာ မှန်သမျှကို ဝယ်သည်။ ထို အထဲတွင် ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်များ အမှတ်တရ ဝယ်ရန်ထားသည့် ဘောပင်တောင် ပါလိုက်သေးသည်။

ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားသည် စာအုပ်တွေကို အစိမ်းရောင် အိတ်ဖြင့် ထည့်တတ်သည်ဟု အင်ဒရူးက ရှင်းပြသည့် အခါတွင် ဂျော့က ဆင်ခြေတက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ အစိမ်းရောင် သုံးထားလဲဗျ၊ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ရဲ့ အရောင်က ပိုင် အရက်ရောင်လိုလို ခရမ်းရောင်လိုလို အရောင် မဟုတ်ဘူးလား။”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ....” ဟု အင်ဒရူးက စကားလုံးကို စဉ်းစားနေသည်။

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို အစိမ်းရောင် အိတ်ကြီးကို အဝယ်ခိုင်းတာလဲ။”

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ ဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး၊ ဟိုခေတ်တွေတုန်းကတည်းက ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဟာ လွယ်အိတ်စိမ်းကို သုံးခဲ့တာပဲ၊ ခုလည်း ဒါကိုပဲ သုံးတာပဲ။”

“ဪ ဒီလိုလား။”

“ကျောင်းသား မပြောနှင့်၊ အဓိပတိ ဒေါက်တာ ပူဆေ ကိုယ်တိုင်တောင် လွယ်အိတ်စိမ်းကို သုံးနေတာပဲ။” ဟု အင်ဒရူးက ပြောသည်။

ကျောင်းသုံး စာအုပ်တွေ ရောင်းသည့် ဌာနတွင် သူတို့နှစ်ယောက် ကပ်ကမ္ဘာ တစ်ခုလောက် ကြာသွားကြသည်။ ရထားနှင့်အတူ လာခဲ့စဉ် ပါမောက္ခ ဘရီဇင်းစကီးက ရှုရှားဘာသာကို ကောင်းစွာ တက်ကျွမ်းသူများ ယူသင့်သည့် ဘာသာရပ်များ အကြောင်း ရှင်းပြခဲ့ပြီးပြီ။ ဂျော့သည် အတန်းတွင် သင်ရမည့် ပြဋ္ဌာန်း စာအုပ်များကို သာမက အင်္ဂလိပ် သဒ္ဒါ စာအုပ်များနှင့် အဘိဓာန် များကိုလည်း ဝယ်လာခဲ့သေးသည်။ အင်္ဂလိပ် ဘာသာ စကားကို ပိုင်နိုင်အောင် သင်မည် ဆိုသည့် သူ့ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ကိုက်ညီသမျှ စာအုပ်တွေလည်း ပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် စာအုပ်တွေ အဲလီယော့ဆောင်သို့ သယ်ပြီး ပြန်လာစဉ် ကျောင်းဆောင် အဝင်ဝသို့ အရောက်၌ ဂျော့က မူမမှန်သည့် လေသံကလေးဖြင့်

“ဒီမှာ အင်ဒရူး၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်နော်၊ ဟုတ်ရဲ့လား။”

ထိုစဉ်က ကျောင်းဆောင်ရှေ့ရှိ ဒတ်စတာ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် လမ်းသွား လမ်းလာ ဆို၍ တစ်ယောက်မျှ မရှိ။ ထို့ကြောင့် အင်ဒရူးက ဟုတ်မှန်ကြောင်း အဖြေပေး၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အမှန်အတိုင်း ပြောလို့ ရပြီပေါ့”

အင်ဒရူးက သူ့စကားကြောင့် ဇေဝဇဝါ ဖြစ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘာကို ဆိုလိုချင်တာလဲ၊ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

“ကျွန်တော့်ကို လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ပြောနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မပေါက်ကြားစေရပါဘူး၊ ခင်ဗျားက စီပိုင်လားဟင်”

သူ့လေသံက ပို၍ တိုးသွားသည်။

“ဘာဗျ”

“သည်းခံပါဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ မသိ နားမလည်တဲ့ ကလေးလေး တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တက္ကသိုလ်တိုင်းမှာ အစိုးရက စပိုင်တွေ ထားတယ်လို့ ပြောလို့ပါ”

ထိုအခါကျမှပင် အင်ဒရူး သူ့မေးခွန်းကို နားလည်တော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်မှာတော့ မရှိပါဘူး”

သို့ရာတွင် အင်ဒရူးသည် ကက်ဖကာ၏ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက် တစ်ယောက်လို မလုံမလဲ ဖြစ်နေသည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော်ကကော စပိုင်တစ်ယောက်နှင့် တူနေလို့လား”

“မတူပါဘူး၊ မတူလို့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် သံသယ ရှိနေတာပေါ့၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကိုမှ သတင်းမပို့ပါနှင့်နော်”

“ဟေ့လေ့ ကျုပ်က ဘယ်သူ့ဆီကို သွား သတင်းပို့ရမှာလဲ၊ ကျုပ်က ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား”

“ခင်ဗျား နာမည် အစစ်ကတော့ အင်ဒရူး အဲလီယော့ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်လေဗျာ၊ အဲဒါ ဘာများ ထူးဆန်းနေလို့လဲ”

“ဒီလိုလေဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ချပေးတဲ့ အဆောင် နာမည်ကလည်း အဲလီယော့ဆောင်တဲ့၊ ခင်ဗျား နာမည်ကလည်း အဲလီယော့တဲ့၊ ဒီတော့ တိုက်ဆိုင် မနေဘူးလား”

အင်ဒရူးက ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် အဆောက်အအုံများသည် ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါက ထင်ရှားသော တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများ၏ အမည်ကို အစွဲပြု၍ မှည့်ခေါ်ထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြရသည်။ သူ့ မိသားစုသည် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်တွင် ထင်ရှားခဲ့သော မိသားစု ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြောပြသည်။ ထိုအခါကျမှ ဂျော့သည် ကျေနပ်သွားပုံရ၏။

“ဒီလိုဆို ခင်ဗျားက အထက်တန်းစား မင်းစိုးရာဇာမျိုးထဲကပေါ့”

“အင်း ဆိုပါတော့”

အင်ဒရူးက ပွင့်လင်းစွာ ပြောသည်။ ဘာကြောင့်မှန် မသိ။ ထို အဖြေကို ကြားသည့် အခါတွင် ဂျော့သည် ပျော်သွားပုံ ရသည်။

ထို့နောက်တွင်မူ ကြောက်စရာ မြင်ကွင်း။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အဆောင်မှ နာရီပြန် တစ်ချက်ခွဲတွင် ထွက်လာခဲ့ ကြ၏။ ပြန်ရောက်သည့် အခါ၌ ငါးနာရီ ထိုးခါနီးနေပြီ။

သူတို့ ရထားသည် အခန်းစုံက ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပထမဆုံး ဝင်လာသူမှာ အင်ဒရူး ဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ အိပ်ခန်းဘက်ဆီသို့ သူ လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။ ဤတွင် မြင်ကွင်းကို ကြည့်၍ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။

တစ်နေ့လုံး ဂျော့ကို ဈေးလိုက်ဝယ်ပေး နေရသဖြင့် ထိုကိစ္စကို မေ့သွားသည်။ ထို့ကြောင့် စက္ကန့်ဝက်ခန့် ကြက်သေသေ၍ ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်၏။ အင်ဒရူးသည် ဂျော့အား ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်နရစ်ခဲ့ရန် ပြောပြီး အိပ်ခန်းဆီသို့ ဒရောသောပါး ပြေးလာကာ တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။

သူ ပြန်လှည့်လာသည့် အခါ၌ ဂျော့သည် သူ့ကို မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်နေ၏။ စောစောက သံသယ ဖြစ်နေရသည့် အထဲတွင် အင်ဒရူး လုပ်ပုံကြောင့် သူ လန့်လာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေက အင်း ... အခန်းကို သုံးထားလို့ပါ”

အင်ဒရူးက အိပ်ခန်းပေါက်ဝတွင် ရပ်ပြီး စန္ဒရီကြီး တစ်ယောက်လို စောင့်နေသည်။ အခန်းထဲမှ တရှုပ်ရှုပ် ပြေးလွှား နေသံများကို ကြားရသည်။

“ကျွန်တော် မယုံဘူးဗျာ၊ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား အထက်က လူကြီးတွေနှင့် စကားပြောချင်တယ် ”

ဂျော့၏ အသံက တုန်နေသည်။

“နေပါဦးဗျ၊ ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ်

ဂျော့က အသစ်စက်စက် ဝယ်ပတ်လာသည့် တိုင်းမက် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်ပြီး စစ်ဗိုလ် တစ်ယောက်၏ အသံမျိုးဖြင့်

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားကို ငါးမိနစ် အချိန်ပေးမယ်၊ ပြီးရင် ပါမောက္ခ ဘရီဇင်းစကီးကို ကျွန်တော်တို့ကို ပြောင်းပေးဖို့ ဖုန်းဆက်မယ်”

ဂျော့က ကုလားတိုင်ပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး လက်က လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်နေ၏။

အင်ဒရူး ဘာက စ၍ ပြောရမည် မသိ။

“ဒီမှာ ဂျော့၊ ကျွန်တော့် အခန်းထဲမှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်”

အင်ဒရူးသည် စကားလုံး ရှာမတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ အမူအရာကလည်း ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေပုံ။

“နားမလည်ဘူးဗျာ၊ ခု လေးမိနစ်နှင့် နှစ်ဆယ် စက္ကန့် ရှိပြီ၊ အချိန်စေ့ရင် ဆရာကို သွားပြောရမှာပဲ ”

ထိုစဉ် ဂျော့၏ မျက်နှာသည် ရုတ်ရက် ဝင်းထိန်သွားကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး “နှုတ်ဆက်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်နာမည်က ဂျော့ပါ၊ ဒီက နာမည်ကကော ” ဟု ပြော၏။

အင်ဒရူး နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ အခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ဆာရာကို မြင်ရ၏။ သူ့မျက်နှာက နီရဲလျက်။

“ကျွန်မ နာမည်က ဆာရာပါ၊ ဟားဗတ်ကို ရောက်လာလို့ ကြိုဆိုပါတယ်ရှင် ”



ဆာရာက တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစား၍ ပြီးရင်း ပြော၏။

ဂျော့က လက်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ အခန်းထဲမှ သီယိုဒို ထွက်လာကာ သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်သည်။ ဂျော့မှာ နတ်ရေကန်ထဲ ဆင်းလိုက်သည့်နှယ် လုံးဝ ပြောင်းလဲ သွားလေပြီ။

“ကျွန်တော်တို့ အားလုံး တစ်ဆောင်တည်း နေရတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား” ဟု ဝမ်းသာအားရ မေးသည်။

“အင်း အဲ တစ်ဆောင်တည်းရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သီယိုဒိုနှင့် ဆာရာတို့က ဟိုဒင်း ... ဟိုဒင်း.... ချိန်တွေ့ဖို့ နေရာ မရှိဘူး မဟုတ်လား”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဟန်ဂေရီမှာလည်း နေရာပြဿနာ အများကြီး ရှိတာပေါ့”

သီယိုဒိုက တောင်းပန်သည့် လေသံကလေးဖြင့်

“ဆောရီးဗဲဗျာ၊ ခင်ဗျားက ကြိုတင် သတိလေး ဘာလေး မပေးဘဲ ဖြုန်းဆို ရောက်လာတော့ အခန်းထဲမှာ ရှုပ်ပွနေတာပဲ၊ ရှင်းချိန်တောင် မရခဲ့ဘူး”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အပြစ်ပါ၊ သူ ရထား ဘယ်အချိန် ဆိုက်မယ် ဆိုတာ သိကတည်းက ခင်ဗျားတို့ကို ကြိုပြီး အကြောင်း ကြားသင့်တာပေါ့၊ ကျွန်တော် မေ့သွားတယ်”

“အေးလေ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ အချိန်တောင် တော်တော်နောက်ကျ သွားပြီ၊ ဆာရာကို အဆောင်ကို ပြန်ပို့ရဦးမယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်လည်း အလုပ် ဆင်းရဦးမယ်၊ ကျေးဇူးပဲ အင်ဒရူးဇေ၊ အားလုံး အိုကေပဲ”

ဆာရာက အင်ဒရူး ပါးကို နမ်း၍ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်မည် အပြုတွင် အင်ဒရူးက

“ဆာရာရေ၊ အရင်က အတိုင်းပဲနော်၊ အရင်တုန်းကလိုပဲ ကိုယ့်အခန်းမှာ လာပြီး လာပြီး ... အဲ... လည်နိုင်တယ်နော် ”

ဆာရာက သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်ရင်း

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ရှင့်မှာ အလုပ်တွေလည်း များတယ် မဟုတ်လား”

နာတာလူး ပွဲတော် အားလပ်ရက်များ အတွင်းတွင် ဖွင့်ထားသည့် ထမင်းစားခန်း ဆို၍ အဲလီယော့ဆောင်မှ ထမင်းစားခန်း တစ်ခုသာ ရှိသည်။ ထိုကြောင့် ထမင်းစားခန်းတွင် အဆောင် တစ်ဆောင်တည်းမှ ကျောင်းသားများ သာမက တက္ကသိုလ် ပရိဝုဏ်ထဲရှိ အဆောင်တိုင်းမှ ကျောင်းသားများ အားလုံးပင် သည်ထမင်းစားခန်းလာ၍ ထမင်းစားကြသည်။ အချို့မှာ ဂုဏ်ထူးတန် တက်နေသော ကျောင်းသားကြီးများ ဖြစ်၏။ အချို့ကလည်း ရပ်ဝေးမှ ကျောင်းသားများ ဖြစ်ပြီး ခရီးစရိတ် မတတ်နိုင်၍ အိမ်သို့ မပြန်ကြတော့ဘဲ ကျောင်းတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။

အချို့မှာလည်း အဲလီယော့ အဆောင်မှ ကျောင်းသားများ ဖြစ်သည်။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် အိမ်မပြန်တော့ဘဲ ကျန်နေကြသူများ ဖြစ်၏။

ထို အထဲတွင် ဒင်နီလည်း ပါသည်။ ကျောင်းစာတွေ ကုန်ရုန်း ကျက်နေရသည့် အဖြစ်မှ လွတ်မြောက်ပြီး “အေးရိပ်သာ” သီချင်းကို အချိန်ပြည့် စပ်နေနိုင်သဖြင့် သူ ဝမ်းသာသည်။ တက္ကသိုလ် နယ်မြေက တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်။ သူ့ ဂီတ အာရုံကို ဖျက်ဆီးမည့် ဆူဆူညံညံ အသံဆို၍ ဘာမျှ မကြားရ။ သူ့ ချစ်သူ မာရီယာ အထင်ကြီးစေရန် အတွက် သူ့ သီချင်းကို နှစ်မကုန်မီ အပြီး စပ်မည်ဟု ပြောထားခဲ့သည်။

ဒင်နီသည် နံနက် အရက်တက်မှ ညသန်းခေါင်သန်းလွဲ တိုင်အောင် တကုပ်ကုပ်ဖြင့် သီချင်းစပ်သည်။ ဂီတ ဈာန်ဝင် စဉ်းစားစဉ် တေးတစ်ပုဒ်မျှ မစပ်ဖူးသေးဟု သူ ထင်သည်။

ယခုလို ဂီတတွင် ဈာန်ဝင်စားနေမိသည့် အတွက် သူ့အဖို့ ကောင်းကွက် တစ်ကွက်လည်း ရှိသေးသည်။ အမေက သူ့ကို နာတာလူး ပွဲတော် အားလပ်ရက်တွင် အိမ်သို့ ပြန်လာပြီး အဖေနှင့် သင့်သင့်မြတ်မြတ် နေရန် မကြာခဏ စာရေးဖူးသည်။ အဖေနှင့် မတွေ့အောင် ရှောင်ရန် အကြောင်းပြချက် တစ်ခု ရသွားပြီ။

ဒင်နီသည် နာတာလူးပွဲတော် တစ်ချိန်လုံး အခန်းအောင် နေခဲ့သည်။ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ အခန်းထဲတွင် ပိတ်လှောင်ထား၏။ သူ စပ်နေသည့် သီချင်းကြောင့် အခြားသော ခံစားချက်များသည်လည်း အလိုလို ပျောက်ကွယ်နေကြသည်။ နာတာလူး ပွဲတော်တွင် မိသားစုနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး နေရန်၊ အထူးသဖြင့် အမေ့ဆီသို့ ပြန်ရန် ဆိုသည့် အာရုံတို့ မရှိတော့။ သူ စိတ်ထဲတွင် မာရီယာကို လွမ်းသည့် စိတ်သာ ရှိတော့သည်။ ထိုအလွမ်းကမူ ချစ်စရာ ကောင်းသော အလွမ်း၊ စွဲမက်စရာ ကောင်းသော အလွမ်း၊ ဘယ်ခံစားချက်နှင့်မှ တုန့်မရသော အလွမ်း။

ဟုတ်တယ်။ ငါ့ အလွမ်းတွေ ငါ့ ဝေဒနာတွေကို ဂီတ သင်္ကေတတွေ ပေါ်မှာ ချရေးရမယ်။ အလွမ်းဟာ အနုပညာကို နိုးကြားစေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါမှတော့ အလွမ်းဟာ အနုပညာ ရှင်သန်နိုးကြားစေရုံနှင့် မလုံလောက် တော့ဘူး။ အလွမ်းဟာ နောက်ထပ် အလွမ်းကို ရှင်သန် နိုးကြားစေရမည်ဟု ဒင်နီ တွေးနေသည်။

နာတာလူး ပွဲတော် အားလပ်ရက်တွင် ဂျော့ ကဲလားသည်လည်း ကျောင်းတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အင်ဒရူးက ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် သူနှင့် အတူ သူ့အိမ်သို့ လိုက်နေရန် ခေါ်သော်လည်း ဂျော့ မလိုက်။ အခန်းတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး သူ့ အင်္ဂလိပ်စာကို ပို၍ ကောင်းအောင် ကြိုးစားနေသည်။

နာတာလူးပွဲတော် အကြိုနေ့တွင် အဆောင်က ကြက်ဆင်ကင် စသည့် ထူးထူးခြားခြား စားသောက်ဖွယ်တို့ကို ကျွေးသည်။ ဂျော့ကမူ သတိမပြုမီ။ လေးထောင့် စားပွဲရှည်ကြီး တစ်လုံးထိပ်တွင် ထိုင်ရင်း အင်္ဂလိပ် ဝေါဟာရ စာအုပ်ကြီး တစ်အုပ်ကို သဲသဲမဲမဲ ဖတ်နေသည်။ တစ်ဖက်ထိပ်တွင်မူ ဒင်နီသည် သူ ယနေ့ စပ်ခဲ့သည့် တေးသွားတို့ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သတိမထားမိကြ။ ကိုယ့် အတွေးနှင့် ကိုယ် အထီးကျန် ဖြစ်နေကြသည်။

သန်းခေါင်လောက် အရောက်တွင် ဒင်နီ၏ မသိစိတ်တွင် ပုန်းခိုနေသည့် ကလေးစိတ်သည် ပြန်ပေါ်လာ၏။ ဒင်နီသည် သူရေးထားသည့် သင်္ကေတ စာအုပ်ကို ဘေးသို့ ချပြီး နာတာလူး ပွဲတော် ဓမ္မတေးများကို စန္ဒရားဖြင့် တို့နေသည်။

ပြတင်းပေါက်ကို ဟထားသဖြင့် သူ တေးသံသည် မှောင်မိုက်သော တက္ကသိုလ် နယ်မြေထဲသို့ ပျံ့လွင့်လာသော စာကို သဲသဲမဲမဲ ဖတ်နေသည့် ဂျော့၏ နားသို့ ရောက်လာ၏။

ဂျော့သည် ကုလားထိုင် နောက်ကို မှီလိုက်ပြီး မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။ ဟန်ဂေရီမှာ ရှိစဉ် ကတည်းကပင် ဂျော့သည် “တိတ်ဆိတ်ည” ဓမ္မတေးမှ တေးသွားကို သဘောကျခဲ့သည်။ ယခု မိုင် သန်းပေါင်းများစွာ ဝေးသည့် ဟာဗတ် တက္ကသိုလ် နယ်မြေက ရေခဲလေတွေင်လည်း ဂျော့သည် ထို တေးသံကို နားစွင့်နေမိ၏။

တစ်ခဏ အတွင်းတွင် သူ မျိုသိပ်ထားခဲ့ရသည့် အရာများကို ချက်ချင်း သတိရလာသည်။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း - ဇန်နဝါရီ ၁၈၊ ၁၉၅၇။

ဒီဂျော့ ကဲလားဆိုတဲ့ ငနဲဟာ တော်တော်ခက်တဲ့ ငနဲပဲ။ ဒါ ဟာလည်း ပြည်ပြေးတွေရဲ့ သဘာဝထင်ပါရဲ့။ သူတို့လည်းပဲ အမေရိန်တွေ အမေရိကတိုက်ကို ရောက်လာတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် မျှော်မှန်းချက်တွေ အကြီးအကျယ် ထားလာတာမျိုးပဲလို့ ယူဆရမလို ဖြစ်နေပြီ။

ငါ ဆိုလိုတာက ဒီလိုလေ။ တစ်ခါတုန်းက လင်းဗရိစ်ဟာလည်း မျှော်မှန်းချက် ကြီးမားခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ဒီ အမေရိကန် မြေပေါ်မှာ မွေးခဲ့တာပဲ။ သူ့အဖေကတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ သူတို့ မျိုးဆက်ကတော့ သင်္ဘောပေါ် တက်လိုက်လာပြီး အမေရိကကို ရောက်လာခဲ့ကြတာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီ ဂျော့ ဆိုတဲ့ ဟန်ဂေရီကောင်ကတော့ အမေရိကတိုက်ကို ရောက်လာတာ ဘာကြာသေးလို့တုံး။ နှစ်လလောက်ပဲ ရှိသေးတာ။ ဒါနှင့်တောင် ဒီလောက် မျှော်မှန်းချက် ကြီးနေရသလား။ ဒီကောင်သာ မီးရထား ခေါင်းတွဲ ဆိုရင် ဒီလောက် မီးပြင်း ထိုးပေးနေရင် ဒီခေါင်းတွဲဟာ ပေါက်ကွဲတော့မှာပဲ။

ငါက အအိပ်ကြီးလို့ အိပ်ရာက နိုးတော့ ရှစ်နာရီ ထိုးနေပြီ။ ဒီကောင်က မနက်စာ စားပြီးလို့ စာကို သဲသဲမဲမဲ ကျက်နေပြီ။ တစ်ခါတလေမှာလည်း မနက်စာ စားဖို့ ထမင်းစားခန်းထဲကို အစောဆုံး ရောက်တဲ့သူဟာ သူပဲလို့ ဂုဏ်ယူပြီ ပြောတတ်တယ်။ နီဝေါနှင့်တော့ ကွာပါ။ နီဝေါကတော့ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်မှာ နေခဲ့တဲ့ ကာလမှာ မနက်စာကို မမီဖူးဘူးတဲ့။

ဂျော့ဟာ ငိုဆီက ငွေ ငါးဆယ်ချေးပြီး သင်တန်းမှာ ယူသွားဖို့ ခရီးဆောင် ရီကော်ဒါကလေး တစ်လုံး ဝယ်တယ်။ (စကောလားရှစ်တွေ ထုတ်ရရင် ချက်ချင်း ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်လို့တော့ ပြောတာပဲ။ )

သင်တန်းကို ရိုကော်ဒါကလေး ယူပြီး အသံဖမ်းတယ်။ ညနေ ကျတော့ အဲဒီ ပို့ချချက်တွေကို ပြန်ဖွင့်တာကလည်း ခက်တဲ့ ပို့ချချက် တစ်ခုတလေတင် မကဘူး၊ ပို့ချချက် အားလုံးကို အလွတ်ရသည်အထိ ပြန်ဖွင့်ပြီး နားထောင်တာ။ အများအားဖြင့်တော့ ရှုရှားလိုချည်းပဲ။ သူ့အတွက်တော့ ဟန်ကျနေမှာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အဖို့တော့ ကရင်မလင်ထဲ ရောက်သလား ထင်ရတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂျော့ဟာ ခုတလောမှာ တော်တော်လေးကို ကြိုးစားတယ်။ အခန်းမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တာ သူ့အဖို့ ဟန်ကျနေတာပေါ့။

သီယိုနှင့် ဆာရာတို့ ကိစ္စအတွက်လည်း သူနှင့် ငါ နည်းနည်းလေး ပြဿနာ ဖြစ်ရတယ်။ တို့အခန်းကို သုံးတဲ့ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ ဂျော့က နားလည်မှုတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက သူတို့နှစ်ယောက်က ငါ့ အိပ်ခန်းကို သုံးနေတုန်းမှာ သူက အပြင်ဘက် ဧည့်ခန်းမှာ စာကျက်လို့ ဖြစ်ရင် တော်ပါပြီလို့ ပြောနေတယ်။

ဒီတော့ ကိုယ်က သူ အပြင်ခန်းမှာ ရှိနေရင် သူတို့ အနေခက်မယ့် အကြောင်းကို သွယ်ကာ ဝိုက်ကာနှင့် ရှင်းပြရတယ်။ ဒီတော့မှ ကိုယ်တော်ချောက သူတို့ လာတဲ့နေ့တွေ ဆိုရင် လေးနာရီကနေ ခြောက်နာရီခွဲအထိ ကျောင်းဆောင် စာကြည့်ခန်းထဲကို သွားပြီး စာကျက်တော့တယ်။ ဒီတော့မှ သီယိုတို့နှစ်ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရတော့တာပေါ့။

နောက်ပြဿနာ တစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်။ ကိုယ်က သူဘယ်အချိန် အိပ်ရာဝင်တယ် ဆိုတာ မသိဘူး။ အမှန်ကတော့ အိပ်ရာထဲကိုသာ ဝင်သွားတယ်။ တကယ် အိပ်ပျော်ဟန် မတူဘူး။ ဒါကို သံသယ ဖြစ်နေတာ ကြာပြီ။ တစ်နေ့ညကတော့ အခြေအနေမှန်ကို ကိုယ် သိလိုက်ရတယ်။

ဖြစ်ပုံက ဒီလိုလေ။ အဲဒီညက ကိုယ်ကလည်း နည်းနည်း အရှိန်များလာတော့ စောစော အိပ်ပျော်သွားတယ်။ နာရီပြန် တစ်ချက် နှစ်ချက်လောက်မှာ ရင်တွေ ပူပြီး

တစ်ရေးနီးလာတယ်။ ဒါနဲ့ အပေါ့အပါးသွား၊ ရေသောက်ပြီး ပြန်အိပ်မယ် အလုပ်မှာ ရေချိုးခန်းဘက် ဆီက ထူးထူးဆန်းဆန်း အသံတွေ ကြားရတယ်။ အသံကတော့ အစ ပြုသည်၊ အစပြုခဲ့သည်၊ အစပြုပြီး၊ ကိုက်သည်၊ ကိုက်ခဲ့သည်၊ ကိုက်ပြီးပြီ၊ သီချင်း ဆိုသည်၊ သီချင်း ဆိုခဲ့သည်၊ သီချင်း ဆိုပြီးပြီ ဆိုတဲ့ ကြိယာတွေကို ကျက်နေတဲ့ အသံ။

ဒါနဲ့ ကိုယ်က ဂျော့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တော်ချောက် မထူးဘူး။ ရေချိုးခန်းကလေးထဲမှာ ကြိယာတွေကို ကျက်မြဲကျက်နေတယ်။

ကိုယ်က ရေချိုးခန်း ကန့်လန့်ကာကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တယ်။ ဂျော်ကီ ဘောင်းဘီတိုကလေး ဝတ်ပြီး ကိုယ်တုံးလုံးနှင့် ရပ်လို့။ လက်ထဲမှာ သဒ္ဓါ စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ကိုင်ပြီး ကျက်နေတယ်။ ကြိယာတွေ စကားလုံးတွေကို တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး အော်ကျက်တုန်းပဲ။ ငါ့ကို သတိထားမိဟန် မတူဘူး။

ဒီတော့ ကိုယ်က ဒီလောက်သာ ကြိုးစားနေရင် သေသွားလိမ့်မယ် လို့ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ သူက ဘာပြောတယ် ထင်သလဲ။ သေသည်၊ သေခဲ့သည်၊ သေခဲ့ပြီးပြီတဲ့။ ကိုယ်ပြောတဲ့ အထဲက ကြိယာ စကားလုံးကို လိုက်မှတ်နေပြန်တယ်။

ကိုယ်က ရေဘုံဘိုင်က ရေအေးအေး တစ်ခွက်ကို ခပ်လာပြီး သူ့ခေါင်းပေါ်ကို လောင်းလိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ တုန်သွားပြီး ကိုယ့်ကို ပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ် ကိုင်ထားတဲ့ ကန့်လန့်ကာကို ဆွဲယူပြီး ဆွဲပိတ်၊ သူ့ကြိယာတွေကို ကျက်မြဲ ကျက်နေလေရဲ့။

“ပြသည်၊ ပြခဲ့သည်၊ ပြခဲ့ပြီးပြီ၊ စကား ပြောသည်၊ စကား ပြောခဲ့သည်၊ စကား ပြောခဲ့ပြီးပြီ”

အလကား သောက်ရူး။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဒီကောင် ကြာကြာခံမှာ မဟုတ်ဘူး။

ကိုယ်လည်း အခန်းပြန်လာပြီး တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်တယ်။ အိပ်ရာပေါ်ကို ဒဃီးဒယိုင်နှင့် တက်ပြီး အိပ်ပစ်လိုက်တယ်။

ဂျော့ ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် အိပ်သည်။ အိပ်ခဲ့သည်။ အိပ်ခဲ့ပြီးပြီပေါ့။

“ဖေဖေလား၊ သားပါ။ ဂျော့ဆန်ပါ။ သတင်း တစ်ခု ပြောစရာ ရှိလို့”

“မင်းပြောတာ ဘာမှ ကောင်းကောင်း မကြားရဘူး၊ မင်း အနားမှာ အသံတွေ ဆူနေတာ၊ ခု ဘယ်ကနေ ပြောနေတာလဲ ”

“ဆူညံနေတယ် ဆိုတာ ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ ကျွန်တော့် အခန်းထဲမှာ ဘောလုံးပျော့ ရိုက်တဲ့ အသင်း တစ်သင်းလုံး ရောက်နေတယ်၊ သားကို တက္ကသိုလ် အသင်းရဲ့ ကပ္ပတိန် အဖြစ် ရွေးလိုက်ကြတယ်လေ ”

“အေး ဝမ်းသာတယ် သား၊ မင်းမေမေကို ချက်ချင်း ပြောပြရဦးမယ်၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် တက္ကသိုလ် တင်းနစ်သင်းရဲ့ ကပ္ပတိန် အဖြစ်လည်း သား အရွေးခံရဦးမှာပဲ ”

ဂျော့ဆန်သည် တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်၏ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ ရင်ထဲတွင် အလိုလို လှိုက်၍ ဝမ်းနည်းလာသည်။ သူ့ အဖေပြောသည့် နောက်ဆုံး စကားများကြောင့် စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုး ဖြစ်သွားသည်။ စင်စစ် အဖေထံသို့ ဖုန်းဆက်ခြင်းမှာ သူ့ အောင်မြင်မှုကို သိစေလို၍ ဖြစ်သည်။ အမေသည် သူ့သား အတွက် ဝမ်းမြောက်သည် အမှန်။ သို့ရာတွင် နောက်ထပ် အောင်မြင်မှု တစ်ခုခု ရဦးမည်ဟု နိမိတ်ပြ စကားကို ပြောနေပြန်ပြီ။ သည်အတိုင်း ဆိုလျှင် အောင်မြင်မှုတွေကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ယူ၍ ဆုံးနိုင်ပါဦးမည်လော။

“ဗျို၊ ကပ္ပတိန်၊ မမူးသေးဘူးလား” ဟု နီဝေါက ခပ်ထွေထွေ အသံဖြင့် မေးသည်။



“အဘိုကြီးနှင့် စကားပြောရမှာ ဆိုတော့ မူးသံပေါက်နေလို့ မဖြစ်ဘူး လေဗျာ၊ ကိုယ်က ဘယ်လောက် သောက်သောက် အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဘိုကြီးနှင့် စကားပြောတုန်းမှာတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

သူ့ အပေါင်းအသင်းများက သူ့ စကားကို ထောက်ခံကြသည်။ သူ့ အခန်းကျဉ်း ကလေးထဲတွင် သူတို့ သူငယ်ချင်း တစ်ဒါဇင်လောက် ရှိသည်။ ထိုအထဲတွင် အားကစားနှင့် ဘာမျှ မပတ်သက်သည့် သီယိုဒိုနှင့် ဆာရာတို့လည်း ရှိနေကြသည်။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် အားကစားသမားများကို မြင်ဖူးအောင်ဟု ဆိုကာ အင်ဒရူးက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မူလတုန်းက နီဝေါသည် ဤ ပွဲကလေးကို ရုတ်တရက် ကျင်းပရန် စီစဉ်ထား၏။ သို့ရာတွင် ဂျော့က သူတို့ အခန်းထဲတွင် ပွဲလုပ်ခွင့် မပေးနိုင်။ စာကျက်ပျက်သည်ဟု ကန့်ကွက်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဂျော့ဆန်၏ အခန်းကလေးထဲတွင် ပြောင်း၍ လုပ်ရခြင်း ဖြစ်၏။

ဂျော့ဆန်က အရက် တစ်ခွက်ကို ငွဲ့လိုက်ရင်း

“ဟိုငနဲကော ဘယ်လိုလဲ၊ ခုလောက်ဆိုရင် ဗြိတိသျှ စွယ်စုံကျမ်းကြီး တစ်အုပ်လုံးလောက်များ အလွတ် ရနေပြီလား မသိဘူး”

“မရိနှင့် ကိုယ့်လူ၊ ငနဲက ကျောင်းက စာတွေလည်း အကုန်ကျက်တယ်၊ နယူယော့တိုင်း သတင်းစာ ဆိုရင်လည်း ကော်လံ တစ်လက်မတောင် မကျန်ဘူး၊ အကုန်ဖက်တာ၊ ဟင်းချက်နည်းတွေကိုရော၊ အိမ်ခြေ အရောင်းအဝယ် ကြော်ငြာတွေလည်း မချန်ဘူး၊ သူ မသိတဲ့ စကားလုံး အသစ်ပါလာရင်လည်း ရေးမှတ်ပြီး ထားလိုက်သေးတယ်”

နီဝေါက

“ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ၊ တနင်္ဂနွေ အထူးထုတ် ဆိုရင်လည်း အကုန်ဖတ်တာပဲ၊ တနင်္ဂနွေ အထူးထုတ် ဆိုတာ သိတဲ့အတိုင်း စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးလောက် ရှည်တာ”

“ဒီလိုဆို ခင်ဗျားက ဒီငန့်မျိုးကို အားကျနေတယ် ဆိုပါတော့” ဟု ဂျေဆန်က မေးသည်။

“အားကျချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်နှင့် နေမယ့် အခန်းဖော် မရှိမှာတော့ ကြောက်တယ်ဗျ”

ထိုစဉ် ဘောလုံးပျော့ အသင်းသားများက ဖန်ခွက် နှုတ်ခမ်းချင်းတိုက်ကာ တိတ်တိတ်နေရန် ခပ်မူးမူးဖြင့် အော်ကြသည်။ သူတို့ ရွေးချယ် တင်မြှောက်လိုက်သည့် အသင်းခေါင်းဆောင်သစ် အတွက် ဆုမွန်ကောင်း တောင်းရဦးမည်။ သူတို့ အထဲက စကား အများဆုံးမှာ အင်ဒါဆင်။ အင်ဒါဆင်မှာ တစ်ခါက အသင်းခေါင်းဆောင် ဖြစ်ခဲ့ပြီး ယခု တတိယနေရာတွင် ရောက်နေသည်။

အင်ဒါဆင် ဖန်ခွက်ကို မြှောက်လိုက်ပြီးနောက် အသင်းခေါင်းဆောင်ကို ချီးကျူးစကား ပြောသည်။

“ငါတို့၏ ချစ်ခင်လှစွာသော အသင်း ခေါင်းဆောင်သစ်လည်းဖြစ်၊ ဆူညံ ရမ်းကားသူလည်း ဖြစ်၊ တုနိုင်း မရသော လေဖင်ခေါင်းကျယ်သူလည်း ဖြစ်သည့် ဂျေဆန် အတွက် သူ၏ အိပ်ရာထဲမှာ ဘောင်းဘီများသည် မကြာခဏ ကျွတ်ကျသကဲ့သို့ သူ၏ တင်းနစ်ကွင်းထဲမှ ဘောလုံး ရိုက်ချက်များသည်လည်း မကြာခဏ လွတ်ကျစေသတည်း။”

ည ခုနစ်နာရီ ထိုးသည့်အခါတွင် သူတို့ပွဲက လူစုသည် ကွဲစပြုသည်။ သူတို့ အဖွဲ့သည် မူလ အစီအစဉ် အတိုင်း တက္ကသိုလ် နယ်မြေထဲတွင် ရှိသည့် ကလပ် ပျော်ပွဲစားရုံသို့ လာခဲ့ကြ၏။ ကြာသပတေးည ဆိုလျှင် အမဲသားကင် ကောင်းကောင်း

ရသည်။ တစ်ပွဲလျှင် နှစ်ဒေါ်လာ မတ်တင်း ပေးရသော အကောင်းဆုံး အစားအသောက်ပေတည်း။

ပျော်ပွဲစားရုံ အသွားတွင် သူတို့တစ်သိုက် အော်ဟစ် သီးဆိုလာကြသည့် သီချင်းသံများကြောင့် တစ်လမ်းလုံး ဆူနေသည်။

ပျော်ပွဲစားရုံ လှေကား တစ်လျှောက် တက်လာသည့်အခါမှပင် သူတို့တစ်တွေ ငြိမ်သွားသည်။ နီဝေါက ဤ ပျော်ပွဲစားရုံတွင် စားပွဲရှည်ကြီး တစ်လုံး သီးသန့် မှာထားပြီး ဖြစ်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း အသင်းခေါင်းဆောင် အဖြစ် အရွေးခံရသူ ဂျေဆန်ကို စားပွဲထိပ်မှာ ထိုင်စေသည်။ သူတို့တစ်တွေ ဆူသံ စကားပြောသံနှင့် တက္ကသိုလ် ဘောလုံးပျော့ အသင်း၏ ခေါင်းဆောင်သစ်အား ဩဘာပေးသံတွေကြောင့် ပျော်ပွဲစားရုံသို့ ရောက်နေသည့် အတွဲတွေက သူတို့ကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။

ည ၁၀ နာရီခွဲတွင်မူ ဂျေဆန်၊ အင်ဒရူးနှင့် နီဝေါတို့သည် ကျန်လူများကို နှုတ်ဆက်ကာ အဲလီယော့ဆောင် ဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ လမ်းတွင် ဂျေဆန်က တစ်စုံတစ်ခုကို အမှတ်ရကာ

“ဟေ့ ကိုယ်တို့ပွဲမှာ အင်ဒါဆင် တစ်ယောက် မမြင်ပါလား၊ တမင်းရှောင်တာလား၊ ကိစ္စတစ်ခု ရှိလို့လားတော့ မသိဘူး”

နီဝေါက ခပ်ပေါ့ပေါ့ဖြင့်

“မလာတော့ ဘာဖြစ်သလဲဗျ၊ ပြီးတော့ သူက ကျွန်တော်တို့ ကလပ်ဝင်မှ မဟုတ်တာ”

“ဟင် သူက ဘာဖြစ်လို့ မဝင်တာလဲ”

အင်ဒါဆင်လို အားကစားသမား တစ်ယောက် သူတို့ ကလပ်ဝင် မဟုတ်သဖြင့် ဂျေဆန် အံ့သြနေသည်။ အားကစား သမားတိုင်းလိုလို သူတို့ ပျော်ပွဲစား ကလပ်ကလေးကို ဝင်ကြသည် မဟုတ်လော။

“ဘယ်ဝင်လို့ ရမလဲ၊ သူက လူမည်းလေးဗျ”

နီဝေါက ဖြေသည်။

“လူမည်းကော ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဒီမှာ ဂျေဆန်၊ ကျွန်တော်တို့ ပျော်ပွဲစား ကလပ်က ဆိုပေမယ့် ဒီလောက်ထိအောင်တော့ စည်းကမ်း မလျော့ရဲသေးဘူးဗျ။ အခုလို စည်းလေး ကမ်းလေးတော့ လုပ်ထားမှ”

သည်လို ညမျိုးတွင် အပေါင်းအသင်းတွေ ပျော်ပျော်ပါးပါး စားစားသောက်သောက်နှင့် ဂျေဆန် နေချင်သည်။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းသားများသည် အားလုံး တန်းတူညီမျှ ဖြစ်ကြပါ၏။ သို့ရာတွင် အချို့ကား အခြားသူများထက် ပို၍ တန်းတူညီမျှ ရှိကြသည်တကား။

ပါမောက္ခ ဆင်မျူယယ် အဲလီယော့ မောရစ်ဆန်သည် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ဆရာများထဲတွင် ထင်ရှားသူ တစ်ဦး ဖြစ်၏။ စာပေများကိုလည်း အရေးနိုင်ဆုံး ဖြစ်သည်။ သူ၏ အမေရိကန် ရေတပ် သမိုင်းကျမ်း အတွဲကြီးများနှင့် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် သမိုင်းကျမ်းများသည်လည်း ထင်ရှား၏။ ထို့ပြင် သူ့အလယ်နှစ်မည်ကလည်း ၅၈ခုနှစ် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် သင်တန်းမှ အင်ဒရူး အဲလီယော့နှင့် ဆွေမျိုး တော်စပ်သည်ဟု ထင်ရသည်။

ယခု အချိန်၌ အင်ဒရူး အဲလီယော့ တစ်ယောက် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်သည်မှာ သုံးနှစ် သုံးမိုး ရှိနေပြီ။ ထို သုံးနှစ် အတွင်း၌ သူသည် ပျားတစ်ကောင် ပန်းပွင့် တစ်ပွင့်မှ တစ်ပွင့်သို့ ကူးသလို အဓိက ဘာသာရပ် တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ မကြာခဏ ပြောင်းခဲ့သည်။ ပထမနှစ် အင်္ဂလိပ်စာ၊ ထို့နောက် အမေရိကန်ဆိုင်ရာ ပညာရပ်များ။ နောက်ဆုံးတွင် ဘောကဗေဒကိုလည်း နှစ်ပတ်လောက် ယူခဲ့သေးသည်။ ယခုမူ သူ့ ဆရာက သူ့ကို ရာဇသံ ပေးနေလေပြီ။ အဓိက ဘာသာရပ် တစ်ခုခုကို ရွေးရမည်။ ရွေးပြီးလျှင် နောက်ထပ် ပြောင်းခွင့် မရတော့တဲ့။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ရောက်ပြီးမှတော့ ဘွဲ့တစ်ခုခုကို ရမှ ဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် အင်ဒရူးသည် ပါမောက္ခများထံ အကြံဉာဏ်တောင်းရသည်။

အင်ဒရူးသည် ပါမောက္ခ မောရစ်ဆန်ထံ စာတစ်စောင် ရေးသည်။ တစ်ခန်းလုံး မြေပုံတွေ ချိတ်ထားသည့် သူ့အခန်းသို့ လာရောက်ရန် အကြောင်းကြားစားကို ရသည့် အခါ၌ အင်ဒရူး ဝမ်းလည်းသာသည်။ ကျေနပ်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ပါမောက္ခ မောရစ်ဆန်က လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ရင်း

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာသကွာ၊ မင်းကို တွေ့တော့ ဂျွန် အဲလီယော့ရဲ့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ဟာ ဟားဗတ်မှာ ယခုတိုင် သက်ဝင် လှုပ်ရှားနေတယ် ဆိုတာကို ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ မြင်ရတာပေါ့၊ မင်းအဖေနှင့် ဆိုတာလည်း ဟားဗတ်မှာ သူ ဘွဲ့မရခင် ကတည်းက သိခဲ့ကြတာပဲ၊ အမေရိကန် ကိုလိုနီခေတ် သမိုင်းကို ရေးတော့တောင် သူ့ဆီက အကူအညီ ယူခဲ့ရသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအဖေက စာပေဘက်ကို မလိုက်ဘဲ ဘဏ်လုပ်ငန်း နောက်ကို ကောက်ကောက် ပါအောင် လိုက်သွားတာကိုးကွ ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ဖေဖေက ပိုက်ဆံကို တော်တော်ခုံမင်ပါတယ် ”

“အေးလေ၊ ပိုက်ဆံ ခုံမင်တာလည်း အပြစ် မရှိပါဘူး၊ ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံတွေနှင့် ကောင်းမှု ပြုခဲ့လို့ တို့ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကြီးမှာ ကောလိပ် ကျောင်းဆောင်တွေ ဆောက်ပြီး လှူခဲ့ပြီး မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့်မို့ ငါတို့ အမျိုးထဲက ဆင်မျူယယ် အဲလီယော့တောင် ၁၈၁၄ ခုနှစ်တုန်းက ပထမဆုံး ဂရိဘာသာ ပါမောက္ခ ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့၊ ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ခု မင်း ဘယ်ဘာသာကို အဓိက ယူနေသလဲ”

“ကျွန်တော်က အခုမှ အောက်တန်းမှာ ရှိသေးတော့ အဓိက ဘာသာ ဘာယူရမလဲ ဆိုတာ ခုထိ မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး ဆရာကြီး”

“ကျောင်းက ထွက်ရင် ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးသလဲ”

“ကျောင်းက ထွက်ထွက်ချင်းတော့ ထုံးစံအတိုင်း စစ်ထဲကို ဝင်ရဦးမှာပေါ့ ဆရာကြီး”

“မင်းတို့ မျိုးရိုးက ရေတပ်မတော်ထဲမှာ အစဉ်မဆက် အမှုထပ်ခဲ့ကြတာပဲကွ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး” ဟု အင်ဒရူးက ဖြေသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် တစ်လျှောက် ရေတပ်တွင် အမှုထမ်းခဲ့သဖြင့် သူ့အလှည့်တွင် ကြည်းတပ်တွင် အမှုထမ်းချင်ကြောင်းကိုမူ သူ ဖွင့်မပြောမိ။

“အင်း တပ်က ထွပ်ပြီးတော့ကော”

“ဖေဖေကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင် ဖြစ်စေချင်ပါတယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“အင်း၊ ဒီလိုဆိုရင်တော့ မင်း အလုပ်အကိုင်က ကောင်းပါတယ်၊ ဒီတော့ မင်းအဖို့ အဓိကဘာသာ တစ်ခုကိုတော့ ရွေးရလိမ့်မယ်၊ မင်းရွေးတဲ့ ဘာသာဟာ မင်းရဲ့ ကြီးပွား

တိုးတက်ရေး အတွက် အထောက်အကူ ဖြစ်ပေါ်မိမယ်၊ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းတို့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ရဲ့ သမိုင်းကိုကော မင်းသိရဲ့လား”

“ဖေဖေကတော့ ကျွန်တော်တို့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် အကြောင်းကို မမေ့ဖို့ မကြာခဏ သတိပေးပါတယ် ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက ဒီအကြောင်းကို မကြာခဏ ပြောတက်ပါတယ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင်တော့ ပြောတာက လိုသည်ထက်တောင် ပိုနေသေးတယ်လို့ ထင်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ မျိုးရိုးထဲက ဂျွန် အဲလီယော့ဟာ အိန္ဒိယ လူနီတွေဆီ သွားပြီး သာသနာပြုတဲ့ အကြောင်း၊ နောက်ကျွန်တော် အဘေး ချားလ်စ် အဲလီယော့ဟာ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်မှာ အဓိပတိ ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် အပင်က အရွတ်တွေ ဖုံးနေတာနှင့် ကျွန်တော် မွန်းကျပ်ပြီး အသက်ဘယ်လို ရှုမှန်းတောင် မသိအောင် ဖြစ်နေပါတယ် ဆရာကြီး”

ပါမောက္ခ မောရစ်ဆန်က

“မင်းက ကျော်ပြီး ပြောသွားတာကိုးကွ၊ အမေရိကန် လွတ်လပ်ရေး စစ်ပွဲတွေကို ထည့် မပြောတော့ဘူးလား၊ အဲဒီတုန်းက မင်းတို့ ဘိုးဘေးတွေ ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊ ဘာလုပ်နေခဲ့ကြသလဲ ”

“အဲဒီတုန်းကတော့ ဘန်ကာ တောင်ကုန်း ကင်းစခန်းမှာ မြင်းစီး သေနတ်တွေ ကိုင်ပြီး လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲတွေထဲမှာ ပါနေကြမှာပဲ ဆရာ” ပါမောက္ခ မောရစ်ဆန် ကပြုံးသည်။

“အေး ဒီလိုဆိုရင်တော့ မင်းမသိသေးတာကို ပြောပြရဦးမှာပေါ့၊ အဲ့ဒီ ၁၈ ရာစုနှစ်တုန်းက မင်းတို့ ဘိုးဘေးတွေဟာ တော်တော်ထင်ရှားတဲ့ မှတ်တမ်းဆရာတွေကွ၊ အမေရိကန် လွတ်လပ်ရေး စစ်ပွဲ ကာလတုန်းက သူတို့ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့တယ်၊ ဘာတွေ

မြင်ခဲ့တယ် ဆိုတာတွေကို အသေးစိတ် မှတ်သားထားခဲ့တဲ့ မှတ်တမ်းတွေ တစ်ပုံကြီး ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ မင်းတို့ အဲလီယော့မျိုးထဲက ကျောင်းသား တစ်ယောက် အဖို့ အကောင်းဆုံးကတော့ အဲဒီ ခေတ်တုန်းက ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတွေ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာကို လေ့လာတာဟာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ထင်တယ်။ ဒီလို လေ့လာနိုင်ရင် အထက်တန်း တက်ခွင့်ရဖို့ အတွက် အကောင်းဆုံး စစ်တမ်း တစ်စောင် ဖြစ်မှာပဲ”

တစ်ချက်ကိုမူ သူ ဝန်ခံရမည်။

“ကျွန်တော့် အမှတ်တွေက ဂုဏ်ထူးတန်းကို တက်ဖို့လောက် အထိ အဆင့်မရပါဘူး ဆရာကြီး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့် အဖို့ စာတမ်း တင်ခွင့်ရမယ် မထင်ပါဘူး။”

သမိုင်းဆရာကြီး ပါမောက္ခ မောရစ်ဆန် ပြုံးသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် မင်း စစ်မှန်တဲ့ ပညာရေးရဲ့ အနှစ်သာရကို ရနိုင်ပြီပေါ့ကွာ၊ ဒီတော့ မင်းကို ငါ့အတန်းမှာ တက်ရအောင် ငါ စီစဉ် ပေးမယ်၊ ပြီးတော့ ငါနှင့် အတူ လိုက်ပြီး အဲလီယော့ မျိုးရိုးတွေ ရေးမှတ်ခဲ့တဲ့ မှတ်တမ်းတွေကို သုတေသန လုပ်ကြတာပေါ့။ သုတေသန အတွက်တော့ အမှတ်တွေ ဘာတွေ ဒီလောက် ကောင်းဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဒီ မှတ်တမ်းတွေကို ဖက်ရင် လုံလောက်ပါပြီ”

အင်ဒရူးသည် အသက်ကိုမျှ မှန်အောင် မရှုနိုင်ဘဲ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြင့် ဆရာကြီး ရုံးခန်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ယခုတိုင်း ဆိုလျှင် သူသည် တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့လက်မှတ် တစ်ခုကိုမျှမက တကယ့် ပညာရေးကိုပါ ရပေတော့မည်။

ဒင်နီ စိတ်ရှုပ်နေသည်။



တစ်ခါတစ်ရံတွင် အာကေဒီယာ ဘဲလေ ပြဇာတ် တိုက်သည့် ကိစ္စ မြန်မြန် ပြီးစေချင်သည်။ ထို ဘဲလေး ပြဇာတ် ကပြီးလျှင် ရပ်လိုက်ရတော့မည်။ထိုအခါတွင် သူလည်း မာရီယာကို တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ပြဇာတ်တိုက်၍ မပြီးစေချင်သေးဘဲ တစ်သတ်လုံး ပြဇာတ်တိုက်နေချင်သည်။ ဖေဖော်ဝါရီနှင့် မတ်လထဲတွင် သူသည် တစ်ပတ်လျှင် ခြောက်ရက်လုံးလုံး မာရီယာ ဘဲလေးကသည်ကို စန္ဒရားဝင်တီး ပေးနေရသည်။ မာရီယာက ကချေသည်များကို ကာယ လေ့ကျင့်ခန်း သင်ပေးသည်။ လှုပ်ရှားမှု သင်ပေးသည်။ ထို့နောက် သူ့ စန္ဒရား အနားသို့ လာမှီကာ အကြံဉာဏ် တောင်းတက်သည်။

မာရီယာ ဝတ်ထားသည့် ကိုယ်ကျပ် အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီကို သူ စိတ်ညစ်သည်။ အမှန်ကတော့ သူ့ကို ဒုက္ခပေးနေသည့် အရာက ဘဲလေး ကချေသည်တို့ ဝတ်သည့် ကိုယ်ကျပ် အင်္ကျီ မဟုတ်။ အဖုအထစ် အမိုအမောက် အချိုင့်အဝှမ်းတို့နှင့် ပြီးသည့် မာရီယာ ကိုယ်ခန္ဓာ ဖြစ်သည်။

စိတ်အညစ်ရဆုံး အချိန်မှာ သင်တန်းကို ခဏနားပြီး အပြင်ထွက်၍ အစားအသောက် စားကြသည့် အချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် မာရီယာ က လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့၊ ကြင်ကြင်နာနာ၊ ရင်းရင်းနှီးနှီး။ သူတို့ နှစ်ယောက် စကားပြော သည်ကလည်း မဆုံးနိုင်တော့။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ထို ညနေခင်းများသည် သမီးရည်းစား ချိန်ထွက်သည့် ညနေခင်းများနှင့် တူနေသည်။ အမှန်ကမူ ထို ညနေခင်းများသည် သမီးရည်းစား တို့၏ ညနေခင်း မဟုတ်ကြောင်း ဒင်နီ ကောင်းကောင်း သိသည်။

တစ်ခါတွင် မာရီယာသည် အာရှ တုပ်ကွေး မိသဖြင့် ဒင်နီက ပန်းစည်း တစ်စည်းကို ယူပြီး ဆေးရုံသို့ လူမမာ သွားမေးသည်။ သူ့ ခုတင်ဘေးတွဲ ထိုင်းပြီး သူ့ကို အားပေးသည့် အနေဖြင့် ရယ်စရာ ပုံတိုပတ်စတွေကို ပြောသည်။ မာရီယာက

ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။ ပြန်ခါနီး နှုတ်ဆက်သည့် အခါတွင် မာရီယာက “လာမေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်တယ် ဒင်နီ၊ နင်က အဖော်ရပါတယ်နော်” ဟု ပြောသည်။

ဟုတ်သည်။ အဖော်တဲ့။ ဘာအဖော်လဲ။ ဟုတ်တော့လည်း အဟုတ်သား။ အဖော် အပြင် ဘာဖြစ်ရဦးမှာလဲ။ မာရီယာက လှသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု ရှိသည်။ အရပ်မြင့်သည်။ သူက ထို အရည်အချင်း တွေ ဘာမျှ မရှိ။

အဆိုးဆုံးမှာ ဇာတ်တိုက်ပြီးသည့် နောက်တွင် သူနှင့် တွေ့စရာ အကြောင်း မရှိတော့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အကြောင်းရှာလို့လည်း ရတော့မည် မထင်။

နောက်ဆုံးတွင် ပြဇာတ် စကသည့် ညသို့ ရောက်လာသည်။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ရှိ အနုပညာ ဝါသနာရှင် ဆိုသူတို့သည် မာရီယာ၏ အကနှင့် ဒင်နီ၏ ဂီတ ကို နားဆင် ကြည့်ရန်နှင့် ဂီတ ကို အကဲဖြတ်ရန် အတွက် ရက်ကလစ်ဇာတ်ရုံသို့ လာရောက် အားပေးကြသည်။

ဒင်နီမှာ သူ တီးဝိုင်းကို ကြိုးစား၍ ခေါင်းဆောင်တီးနေသဖြင့် ပရိသတ် အထားကို ကောင်းကောင်း သတိမပြုနိုင်။ တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် သြဘာ လက်ခုပ်သံ တဖြောင်းဖြောင်းကို ကြားရသည်။ အက ကို သြဘာပေး တာလား အတီးကို သြဘာ ပေးတာလားတော့ မပြောတက်။

ပြဇာတ်သူ ပြဇာတ်သား အများစုက အရက်ပြင်းကို သောက်လေ့ မရှိကြ။ ထိုကြောင့် သူတို့အား ဂုဏ်ပြုပွဲကလေးကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ပြဇာတ်တိုက်သည့် အခန်းကလေးထဲတွင် ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း ကျင်းပကြသည်။ ကူးအိတ် ဖျော်ရည်စုံ တိုက်သည်။ အချို့က ဘီယာ နည်းနည်းပါး သောက်ကြသည်။

တက္ကသိုလ်နယ်မြေက ဇာတ်လမ်းပွဲများ၏ ပွဲဦးထွက် ညများသည် ဘရောဝေး ကဇာတ် ပွဲဦးထွက် ညများ နှင့် တူသည့် အချက် တစ်ချက် ရှိသည်။ ဇာတ်အဖွဲ့သူ

အဖွဲ့သားများသည် တန်းစီး၍ ထိုင်ကာ ထင်မြင်ချက်များကို နာထောင် ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ခုပဲ ခြားနားသည်။ ယင်းမှာ တက္ကသိုလ်က ပြဇာတ်များသည် “မရန်းရောင်” သတင်းစာ၏ ထင်မြင်ချက်ကို စောင့်၍ နားထောင်ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၁နာရီလောက်တွင် မနက်ဖြန် ထွက်မည် “ရာဇဝတ်မှု” ဟူသော ပြဇာတ် အတွက် ဆွန်ယာ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ယူလာသည့် လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ မာရီယာ၏ ကဟန်နှင့် ပတ်သက်၍ “ခွန်အားရှိသည်၊ စိတ်ကူး စိတ်သန်း ရှိသည်၊ တီထွင်မှု ပါသည်” ဟု ဝေဖန်ချက်တွင် ဆိုသည်။ ဒင်နီ၏ ဂီတနှင့် ပတ်သက်၍ “ကြိုးစားထားသော်လည်း လိုသေးသည်၊ အတုခိုးခြင်းသည် အရိုးသားဆုံး မြှောက်ပင့်ခြင်း တစ်မျိုး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း စတာဗင်စကီနှင့် ကော့ပလင်းတို့ကမူ ဒင်နီ ရော့ဆီအား မူပိုင်ခွင့်အတွက် အခကြေးငွေ တောင်းလိမ့်မည် ထင်သည်” ဟု ခပ်နှိမ်နှိမ်ကလေး ရေးထားသည်။

ဇာတ်ပွဲ မန်နေဂျာသည် ထိုဝေဖန်ချက်ကို ခပ်ကျယ်ကျယ် ဖတ်ပြ၏။ ဖတ်ရင်း အသံတွေ တုန်နေသည်။ ဒင်နီသည် ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။ “မရန်းရောင်း” သတင်းစာမှ ဝေဖန်ချက် ရေးသူသည် သူ့ကို ခုတုံးလုပ်၍ နာမည်ကြီးအောင် လုပ်နေဟန် တူသည်။ ထိုသူသည် မည်သူနည်း။ တစ်ဖက်သား ထိခိုက်မည်ကို မစဉ်းစားတော့ပြီလော။

ဒင်နီသည် ရှက်ရှက်ဖြင့် အခန်း အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ရန် ရပ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် သူ့ပခုံးပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက် ရောက်လာသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် မာရီယာ။

“ဒင်နီ

“ဂရုမစိုက်ပါဘူး” ဟု ဒင်နီက ပြောသည်။ မာရီယာ၏ မျက်နှာကို လှည့်မကြည့်နိုင်။ ဇာတ်ခုံနောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် သူ့ ပစ္စည်းများကိုလည်း အမှတ်မရတော့။ ဒင်နီသည် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

လှေကားသို့ ရောက်သည့် အခါတွင် အောက်သို့ ခပ်မြန်မြန် ဆင်းလာခဲ့သည်။ သည်နေရာမှ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားချင်ပြီ။ သူ့ကို သနားသလို ကြည့်နေကြသော အကြည့်များမှ ဝေးရာသို့ ရောက်ချင်လှပြီ။

အောက်ဆုံးထစ်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင် တယ်လီဖုန်းရုံးကို လွမ်းမြင်လိုက် ရသည်။ ဇာတ်ပွဲပြီးလျှင် သူ့ကို ဖုန်းဆက်ရန် မှာထားသော ဒေါက်တာ လင်ဒေါ့ကို သတိရသည်။

သည်ကောင်မ လူပါးဝလို့ဟု သူတွေ့သည်။ သည်ကောင်မ၏ ထင်မြင်ချက်ကို သူ့ဆရာအား မည်သို့ ပြောရမည်နည်း။ သူ အရှက်ကွဲရပြီ။ လူပုံလယ်တွင် အရှက်ကွဲရပြီ။ အထက်တန်း ကျောင်းတုန်းက ပြေးလမ်းပေါ်တွင် သူများနောက် ဖုန်တထောင်းထောင်းဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့စဉ်တုန်းကလို လူပုံလယ်တွင် အရှက်ကွဲခဲ့ရပြီ။

ဒင်နီသည် မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်ကာ အေးစိမ့်နေသော မတ်လ၏ ညအမှောင်ထုထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မျက်နှာကို လေအေးကြီးတစ်ချက် ပင့်တိုက်လိုက်သည်ကို သတိမထားမိ။ သည်အဖြစ်ကလေးကြောင့် ဆရာက သူ့ကို အထင်သေးတော့မည်ဟု တွေး၍ သူ စိတ်ဆင်းရဲနေသည်။

သူသည် ဆရာ လင်ဒေါ့၏ နောက်ဆုံး တပည့် ဖြစ်ကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိသည်။ ထို့ကြောင့် အတော်ဆုံး တပည့် ဖြစ်ချင်သည်။ အကောင်းဆုံး ကြိုးစားချင်သည်။

သူ ဆက်မသွားနိုင်။ ကျောက်တုံး လှေကားထစ်များပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖွဲ့နေသည်။

“ဟေ့ ဒင်နီ၊ ဒီမှာလာပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ တော်တော်ကြာ အအေးမိနေလိမ့်မယ်”

မာရီယာက အထက်ဆုံး လှေကားထစ် တံခါးအပေါက်နားတွင် ရပ်နေသည်။

“သွားပါ၊ ကိုယ်လို ဒုတိယတန်းစားကို အပေါင်းအသင်း လုပ်မနေနှင့်”

မာရီယာက သူ့စကားကို နားမထောင်။ အောက်သို့ ဆင်းလာကာ သူ့အောက်က လှေကားထစ်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ဆွန်ယာ့ ဝေဖန်ချက်ကို ဂရုစိုက်မနေပါနှင့်ဟာ၊ နှင်တီးတာ ကောင်းပါတယ်”

“မနက်ဖြန်ဆိုရင် သတင်းစာတွေထဲ ပါပြီး အားလုံး ဖတ်ကြရတော့မှာ၊ အဲလဒါးဆောင်က ကောင်တွေကတော့ ဒီဝေဖန်ချက်ကို ဖတ်ပြီး ဟားနေကြမှာပဲ”

“ဂရုစိုက် မနေစမ်းပါနှင့်ဟာ၊ သူ့ ဝေဖန်ချက်ကို ဘယ် ကျောင်းသားကမှ ဂရုစိုက်ဖတ်နေကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီမှာ ဒင်နီ ကိုယ် ပြောမယ်၊ သူ့ ဝေဖန်ချက်ကြောင့် နှင် နာသလို ငါလည်း နာတယ်။”

“နှင်က ဘာနာစရာ ရှိလို့လဲ၊ နှင့်ကို အကောင်း ရေးထားတာပဲ”

“နှင့်ကို ချစ်တော့ နာတာပေါ့”

“နှင်ကများ ငါ့ကို ချစ်လို့ ရသေးလို့လား၊ နှင့်အရပ်က အရှည်ကြီး”

အမိပွယ် မရှိသော သူ့အဖြေကြောင့် မာရီယာ မရယ်ဘဲ မနေနိုင်။

ခဏကြာလျှင် ဒင်နီလည်း ရယ်သည်။ ဒင်နီသည် ရှေ့သို့ တိုးလာကာ မာရီယာကို သူ့ ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့ နှမ်းကြသည်။

အတန်ကြာလျှင် မာရီယာက မော့၍ ကြည့်လိုက်ကာ

“ကဲအခု နင့်အလှည့်လေ ”

“ဘာအလှည့်လဲ ”

“ငါပြောတာက ဟို... ဟို ငါ့ဘက်ကချည်း ချစ်ရတာ၊ နင့်ဘက်ကရော ”

“ချစ်တာပေါ့” တင်းကျပ်စွာ ဖတ်ထားကြသဖြင့် အေးစိမ့်သော လေကို သူတို့ သတိမထားမိ။

ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်သည် လူပေါင်းများစွာ အဖို့ အဓိပ္ပာယ်များစွာ ရှိသည်။

ကျောင်းသားကြီးများက ကျောင်းပြန်ဖွင့်လျှင် တင်ရမည့် စာတမ်းများအတွက် အခန်းအောင်း၍ စာကျက်ကြသည်။ ကြေးရတတ် သားသမီးများကမူ တက္ကသိုလ် သီတင်းပတ် ဟူသော အားလပ်ရက်တွင် စာကြည့်ရန် ဘာမျူဒါကျွန်းသို့ လေယာဉ်ဖြင့် ထွက်သွားကြသည်။ ဘာမျူဒါ ကျွန်းတွင် သူတို့ အစီစဉ်မှာ နေဆာလုံခြင်း၊ ရွက်တိုက်ခြင်း၊ ရေပြင်လျှောစီးခြင်း၊ ကယ်လစ်ဆိုအက ကခြင်းနှင့် ထိုအကြောင်းများကြောင့်ပင် ရောက်လာသည့် ကောင်မလေးများကို ဝိုးပန်းရန်ဖြစ်သည်။ နွေရာသီသည် တက္ကသိုလ်သို့ အမည်ခံရုံမျှသာ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ လာမည့် အားကစား သမားတို့က လာမည့် ဆောင်းရာသီ ပြိုင်ပွဲများ အတွက် ကြိုတင် လေ့ကျင့်ရန် လိုသည်။

ပြေးခုန်ပစ် အသင်းသည် ပွေတိုရီကို ကျွန်းသို့ ခရီးထွက်သည်။ ကျွန်းက အမည် ဆန်းသလောက် အမြင်လည်း ဆန်းသည်။ ဘာမျူဒါ ပင်လယ် ကမ်းခြေမှာကို မဟုတ်။ အလည်လာသူများသည် မနက် ငါးနာရီတွင် အိပ်ရာမှ ထပြီး လေ့ကျင့်ချိန် အထိ

တစ်နေ့ကုန် အိပ်ကြသည်။ ညပိုင်းတွင် ပွေတိုရီကန် ကျွန်းသူကလေးများနှင့် “ကြည်” ရန် အချိန်လည်း မရ။ ဆန္ဒလည်းမရှိ။

တင်းနစ်။ ဂေါက်သီး၊ ဘော့စ်ဘော အဖွဲ့များက တောင်ပိုင်း ပြည်နယ် များသို့လှည့်ကာ ဒေသခံ တက္ကသိုလ်များနှင့် ပြိုင်ကြသည်။ သူတို့ အဖွဲ့တွေကမူ ပြေးခုန်ပစ် အဖွဲ့သားတွေလောက် မြို့ခြံခြင်း မရှိ။ ညတိုင်း အပျင်းဖြေဖို့ အတွက် ရှိသည်။ ညစာ စားပြီးသည်နှင့် လှပသည့် တက္ကသိုလ် နယ်မြေများထဲတွင် လမ်းသလားကြသည်။ ချစ်စရာ တောင်ပိုင်း တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူများ သဘောကျတတ်သော ဟားဗတ် ဟူသော စာလုံး ထိုးထားသည့် ဆွယ်တာတို့ကို ဝတ်လျက်။

ကာရိုးလိုင်းနား တက္ကသိုလ်နှင့် ခက်ခက်ခဲခဲ အနိုင်ကစားပြီးနောက် ဂျေဆန်နှင့် သူ့ ကစားဖော်များသည် ချာပယ်ဟီးလ်မှ အမျိုးသမီး ပရိသတ်ကို “ရစ်” ဖို့ အပြင် ထွက်ရန် ပြင်နေကြသည်။ ရေချိုးနေစဉ် သူတို့ နည်းပြ ဖြစ်သည့် အော်လီဗီယာက သူတို့ကို အပြုသဘော ဆောင်သည့် ဝေဖန်ချက် တစ်ခု ပေးသည်။ ဂျေဆန်မှာ တင်းနစ်ပွဲတွင် အနိုင်ကစားခဲ့သော်လည်း ကွင်းထဲတွင် ခပ်လေးလေး ဖြစ်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ဆို ကျွန်တော် နည်းနည်း ပင်ပန်းနေတယ်၊ ခင်ဗျားကသာ ပျော်ပွဲစား သဘောမျိုးလို့ ပြောတာ၊ ခုတော့ လေ့ကျင့်ရတာရော၊ ခရီးသွား ရတာရော၊ ကစားရတာရော သိပ် မသက်သာပါလားဗျ”

“လာစမ်းပါဦးကွ၊ ကစားပြီး အပန်းကလေး ဘာလေး ဖြေမှပေါ့၊ ဒီကို လာတာ အပျော်လာတာကွ၊ အားလပ်ရက် လာတာ၊ ဒါကိုလည်း မမေ့ပါနှင့်ဦး”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အနိုင် ရိုက်ခဲ့တာနော်”

“ဟင့်အင်းကွယ်၊ ဟင့်အင်း”

“ချစ်လို့ပါကွာ၊ မာရီယာကလည်း”

“ဟင့်အင်းကွာ၊ ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့”

မာရီယာသည် ခပ်မက်မက် ထိုင်နေသည်။ သူ့မျက်နှာက နီရဲလျက်။

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် ဒင်နီရာ၊ ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့”

“မာရီယာက သိပ်ခေါင်းမာတာပဲ၊ ခက်တာပဲ”

“ခေါင်းမာတာမဟုတ်ဘူး ဒင်နီ၊ နင်က သိပ်ရက်စက်တာပဲ၊ ကိုယ်ချင်းလည်း စာပါဦး၊ ကိုယ့်မှာ မူရှိတယ်၊ ဒီမူကိုတော့ မချိုးဖောက်နိုင်ဘူး”

ဒင်နီသည် ခရီးမရောက်လှ။

ချစ်ခင်စ ရက်များ အတွင်းက တက္ကသိုလ် နယ်မြေသည် သူတို့နှစ်ဦး အတွက် ကောင်းကင်ဘုံ။ မြကွန်းသာ။ သို့ရာတွင် နောက်ပိုင်း၌ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ပြဿနာကလေးတွေ ရှိလာသည်။

မာရီယာသည် သူတွေ့ဖူးသမျှ မိန်းကလေးထဲတွင် ချစ်စရာ အကောင်းဆုံး၊ တော်ဆုံး၊ အကြင်နာတတ်ဆုံး၊ အလှဆုံး မိန်းကလေးဟု ဒင်နီ ထင်သည်။ မာရီယာကလည်း သူ့ကို အထင်ကြီး လေးစားသည်။ သို့ရာတွင် ပြဿနာမှာ မာရီယာသည် သူနှင့် အတူ အိပ်ရန် ငြင်းနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် သူ့ ဆိုဖာတွင် ထိုင်၍ နမ်းကြသည်။ သို့ရာတွင် ဒင်နီသည် သူ့ ဆွယ်တာအောက်သို့ လက်လျှိုလိုက်သည်နှင့် မာရီယာ၏ ထက်သန်မှု ဟူသမျှတို့သည် တင်းကျပ်သော ကြောက်လန့်မှု အဖြစ်သို့ ပြောင်းသွားကြသည်။



“ဟင့်အင်း၊ ဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့ကွယ်”

“မာရီယာရယ်၊ တို့နှစ်ယောက် အချစ်ဟာ ခုမြင် ခုပျောက်သွားတဲ့ အချစ်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တကယ် ချစ်ကြတာပါ။ မာရီယာကို ချစ်တော့ ကိုယ် အမြဲ ထိနေချင်တယ်”

မာရီယာက မတ်တတ်ရပ်ပြီး သူ့ ဆွယ်တာကို ဆွဲချ၍ သူ့ကို နှစ်သိမ့်သည်။

“တို့ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဗရင်ဂျီ ဘာသာဝင်တွေလေ၊ လက်မထပ်ခင်မှာ ဒီကိစ္စမျိုးလဲ၊ ကျူးလွန်ရင် အပြစ်ရှိတယ်”

“ဘာကိစ္စမျိုးလဲ၊ ယောက်ျား တစ်ယောက်ဟာ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို မထိရဘူးလို့ သမ္မာကျမ်းစာမှာ ဆိုထားလို့လား၊ ရှေ့ လမုန့်ရဲ့ သီချင်းထဲမှာ ဆိုရင်”

“တော်ပါတော့ ဒင်နီ၊ မပြောပါနဲ့တော့၊ ထိရုံနှင့် ရပ်နေမှာ မဟုတ်ဘူးရှင်”

“ရပ်ပါတယ် ကွာ၊ နယ် မကျူးစေရပါဘူး၊ ကိုယ် ကျိန်ပျံ့မယ်”

မာရီယာ သူ့ကို ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာက နီရဲလျက်။

“ဒီမှာ ဒင်နီ၊ နင်ကတော့ နယ်မကျူးဘဲ ရပ်ချင်ရပ်မှာ၊ ဒါပေမဲ့ကျုပ်က ကျုပ်အကြောင်းကို ကျုပ်သိတယ်ရှင်၊ ကျုပ်က နယ်နိမိတ်ကို ရောက်ရင် အဲဒီမှာ ရပ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး”

မာရီယာ၏ ပွင့်လင်းမှုကြောင့် ဒင်နီ ကျေနပ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် စိတ်ထဲကတော့ အလိုတူတယ်ပေါ့”

မာရီယာက ရှက်စနိုးဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒင်နီရယ်၊ ကိုယ်လည်း မိန်းမသား တစ်ယောက်ပဲ၊ ကိုယ် မင်းကို ချစ်တယ်၊ ကိုယ့် ရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်ထားရတာတွေ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းတဲ့ ဗရင်ဂျီဘာသာဝင် တစ်ယောက်၊ ဒီအဖြစ်မျိုးကို ကျူးလွန်တာဟာ အပြစ်ကြီး တယ်လို့ သီလရှင်တွေ ကိုယ့်ကို သင်ထားတယ်”

“ဒီမှာ ဒီလိုဆိုရင် ကိုယ်မေးမယ်၊ နင်လည်း ၁၉၅၇ ခု ရက်ကလစ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူ တစ်ယောက်၊ ကိုယ့်ချစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်နှင့် အိပ်တဲ့အတွက် ငရဲကျမယ်လို့ ယူဆနေသလား”

“ဟုတ်တယ်၊ လက်မထပ်ခင်မှာတော့ မကျူးလွန်ရဘူး”

“အလကားဟာတွေပါ၊ ကိုယ်တော့ မယုံပါဘူး”

ဒင်နီ စိတ်တိုလာသည်။ ဒင်နီသည် အလိုမပြည့် သဖြင့် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်လာ၏။

“ဒီမှာ မာရီယာ၊ တစ်နေ့မှာ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် လက်ထပ်ကြမှာပဲ၊ ဒီလောက် ဆိုရင် မလုံလောက်သေးဘူးလား”

သူ စိတ်တိုနေသည်ကို မာရီယာ သတိမထားနိုင်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်လှုပ်ရှား နေသည်။

“ဒီမှာဒင်နီ၊ ကိုယ်ကြီးပြင်း လူလားမြောက်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝကို ကိုယ် မမေ့နိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်ကို ရေဖျန်းပေးတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီး၊ ကိုယ့်မိဘတွေရဲ့ အဆုံးအမ၊ အေးလေး သူတို့နှင့် မဆိုင်ပါဘူး၊ ကိုယ့် ယုံကြည်ချက်ပဲ ဆိုပါတော့၊ ကိုယ် ရတဲ့ ယောကျ်ားကို ကိုယ့်ရဲ့ အပျိုဘဝကိုပဲ ပေးချင်တယ်”

“ဘုရားရေ၊ နင့် အယူအဆကလည်း ခေတ်နောက်ကျ လှချည်းလား၊ ကင်းဆေးရဲ့ အစီရင်ခံစာကို မဖတ်ရသေးဘူးလား၊ ဒီနေ့ခေတ်မှာ မိန်းမ ဆယ်ရာနှုန်းကပဲ ဒီလို တွေးကြတော့တယ်”

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကိုယ်က နောက်ဆုံး ကျန်ရစ်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် ဖြစ်ဦးတော့ ကိုယ်ဒါမျိုးကို ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ ကိုယ့် မင်္ဂလာဦးည အထိ ကိုယ်ဟာ အပျိုစင် ဖြစ်နေရမယ်”

ဒင်နီ ပီးစပ်မှ “အလကား၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ” ဟူသော စကားလုံး ထွက်သွားသည်။ နောက်ဆုံး ဒင်နီသည်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ဒီကိစ္စကို လုံးဝ မေ့ထားလိုက်ပါတော့၊ ကဲလာ ညစာ သွားစားကြမယ်”

ဒင်နီက မတ်တတ်ရပ်ပြီး လည်စည်းကို ပြင်သည်။

“ဟင့်အင်း၊ ကိုယ် မလိုက်ချင်ဘူး” ဆိုသည့် သူ့ အဖြေကြောင့် ဒင်နီအံ့အားသင့်သွား၏။

“ဟင် ဘာဖြစ်သွားပြန်တာလဲ”

“ရှင်းရှင်းပြောမယ် ဒင်နီ၊ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် ဒီအတိုင်း ဆက်နေလို့မကောင်းဘူး၊ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ အဖုအထစ်ကလေးတွေ ရှိသွားပြီ၊ ဒီအတိုင်း ဆိုရင် ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေခဲ့ကြတာကလေးတွေဟာ ပျောက်သွားတော့မှာ”

မာရီယာ ထိုင်ရာမှ ထသည်။ သူ့ကို ကိုယ်ခန္ဓာ ကိစ္စတွင်သာ ယူသည် မဟုတ်။ စိတ်ဓာတ်ရေးရာတွင်လည်း အနိုင်ယူချင်ပုံ ရသည်။

“ဒင်နီ၊ မင်းကို ကိုယ် အရမ်းခင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ် မတွေ့ချင်တော့ဘူး”

“နောက်မတွေ့တော့ဘူး ဟုတ်လား”

“ကိုယ် ဘယ်လို ပြောရမလဲ မသိဘူး၊ ဟုတ်တယ် လောလောဆယ်တော့ မတွေ့ဘဲ နေကြတာ ကောင်းမယ် ထင်တယ်၊ ဒီနေ့မှာ နင်ကလည်း တင်ဂယ်ဝုဒ်ကို သွားမှာ၊ ကိုယ်ကလည်း ကာလီလင်းကို ပြန်ပြီး အလုပ် လုပ်ရဦးမယ်၊ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် ခွဲနေလိုက်ကြတာ ကောင်းမယ် ထင်တယ်၊ ပြန် ပြီး စဉ်းစားချိန် ရတာပေါ့”

“နင့်ကို လက်ထပ်မယ်လို့ ကိုယ် ပြောပြီးပြီးပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင် တကယ် ပြောတာလား ဆိုတာ ဂိုစိတ်ထဲမှာ သံသယ ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် တို့နှစ်ယောက် ခွဲနေဖို့ လိုတယ်ထင်တယ်”

“စာချင်းတောင် အဆက်အသွယ် အလုပ်ရတော့ဘူးလား”

“လုပ်ရပါတယ်၊ ရေးပေါ့”

မာရီယာ တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ တံခါးဝ ရောက်တွင် သူ့ ကို လှည့်ကြည့်ရင်း

“ငါ နင့်ကို ကြောက်သွားတယ်” ဟုပြောသည်။

ထိုနောက် မာရီယာသည် အပြင်သို့ ထွက်သွား၏။

၁၉၅၇ ခုနှစ် နွေဦးတွင် ဂျော့ ကဲလားသည် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်တွင် သုံးသည့် အင်္ဂလိပ် ဘာသာစကားကို အခြား ကျောင်းသားများ နည်းတူ ကောင်းစွာ လိုက်နိုင်လာပြီ။

ဂျော့ ကဲလားသည် အုပ်ချုပ်ရေး ဘာသာရပ်ကို အဓိက ဘာသာအဖြစ် ယူသည်။ သူ့ဆရာ ဘရိုင်းစကီး (နောင်တွင် အိမ်ဖြူတော် အကြံပေးအရာရှိ ဖြစ်လာသူ) က သူ့ကို ရုရှား ဘာသာစကား ကျွမ်းကျင်ပုံမျိုး၊ သံကန့်လန့်ကာ နောက်မှ တိုင်းပြည်ရှိ နိုင်ငံရေး အကြောင်းကို နားလည်ပုံမျိုးနှင့် ဆိုလျှင် အိမ်ဖြူတော်တွင် အရေးကြီးသည့် ရာထူးမျိုးကို ရနိုင်သည်ဟု ပြောသည်။

ထို့နှစ် နေ့ရာသီတွင် ဂျော့ ကဲလား ယူသည့် ဘာသာတွဲများမှာ အုပ်ချုပ်ရေး ၁၈၀၊ နိုင်ငံရေး အခြေခံမူများ စသည်တို့ ဖြစ်သည်။ ထိုဘာသာရပ်ကို သင်သည့် ဆရာမှာ ဝီလျံပါးမား အဲလီယော့ ဖြစ်ပြီး သူ့အခန်းဖော် အင်ဒရူး အဲလီယော့နှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ် တော်သူဟု ဆိုကြသည်။

ထိုဘာသာရပ်ကို ရွေးလိုက်ခြင်းသည် သူ့အဖို့ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ ထိုဆရာ၏ လက်ထောက်မှာ အင်္ဂလိပ်စကားကို နိုင်ငံခြားသံ ဝဲဝဲဖြင့် ပြောတတ်သည့် ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့် ဆရာလေး ဖြစ်သည်။ သူ့ အမည်က ဟင်နရီ ကစ်ဆင်းဂျား။ (နောင်တွင် အမေရိကန် နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး။) ဘာကြောင့်မှန်း မသိ၊ ဂျော့ ကဲလားနှင့် ကစ်ဆင်းဂျားတို့သည် မြင်မြင်ချင်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ခင်မင်သွားကြသည်။

ကစ်ဆင်းဂျားသည် ဂျော့ ကဲလားလိုပင် မိမိ တိုင်းပြည်မှ ထွက်ပြေးလာသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ (ကစ်ဆင်းဂျားမှာ အရှေ့ ဂျာမနီမှ ထွက်ပြေးလာခြင်းဖြစ်၏။) သူသည် နိုင်ငံရေးတွင် သဘောတရားရော လက်တွေ့ပါ ကျွမ်းကျင်နှံ့စပ်သူ ဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာ ကေ (ကစ်ဆင်းဂျားကို ထိုသို့ ခေါ်လေ့ ရှိကြသည်။) သည် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် နီးနော့ ဗလှယ် ပွဲများကို ဦးစီးသူ ဖြစ်ပြီး ကမ္ဘာတွင် အရေးအကြီးဆုံးသော နိုင်ငံရေး ဂျာနယ် တစ်ခု ဖြစ်သည့် “နိုင်ငံခြားရေးရာ” ဂျာနယ်တွင်လည်း အယ်ဒီတာ အဖွဲ့ဝင် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာ ကပ်ဆင်းဂျာသည် ဂျော့ ကဲလားအား သူ့ဆွေးနွေးပိုင်း ကလေးများထဲသို့ သွင်းပေးသည်။ ဂျော့ ကဲလား၏ အရည်အချင်းကို သူ သဘောကျသည်။

ထို့ပြင် ဂျော့ ကဲလားအား ကပ်ဆင်းဂျာ သဘောကျသည့် အချက် တစ်ချက် ရှိသေး၏။ ယင်းမှာ သူ၏ ရုရှားဘာသာ စကား ကျွမ်းကျင်မှု ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဂျော့ ကဲလားသည် ဟားဗတ်တွင် နံပါတ်တစ် (ထို့ထက် ပြောရလျှင် ကမ္ဘာတွင် နံပါတ်တစ်) ဖြစ်ချင်သည့် အလျောက် စာကို ကြိုးစားသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာများက ဂျော့ ကဲလားကို သူတို့ အဖွဲ့ ငယ်ကလေးများထဲသို့ ထည့်ချင်ကြသည်။ သူနှင့် ပြိုင်ဘက် ဆရာ ဘရီဇင်းစကီးက ဆိုလျှင် ဂျော့ ကဲလားကို သူ့ အဖွဲ့ထဲတွင် ထည့်ချင်နေသည်မှာ တစ်ပိုင်းသေနေကြောင်းကို ကပ်ဆင်းဂျာ ကောင်းကောင်းသိသည်။

ပထမ စာသင်နှစ်ဝက် အစည်းအဝေး တစ်ခုတွင် ဒေါက်တာ ကပ်ဆင်းဂျာက

“ဂျော့ ကဲလားရေ၊ အားရင် ဆရာ ခဏတွေ့ချင်တယ်ကွ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က ရေးခဲ့တဲ့ မင်း အက်အေးနှင့် ပတ်သက်လို့ ဆရာ စကား တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ပြောချင်တယ်”

“ရပါတယ် ဆရာ” ဟု ဂျော့ ကဲလားက ပြောသည်။ မိမိ အက်ဆေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာ အပြစ်တင်တော့မည်ဟု စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော့် အက်ဆေး မှန်ရဲ့လား ဆရာ”

“မင်း အက်ဆေးက မှန်ရုံတင် မကဘူးကွ၊ ပထမတန်းစား အက်ဆေးပဲ၊ အရှေ့ ဥရောပ ဒဿနတွေနှင့် ပတ်သက်လို့ မင်း အက်ဆေးလို ကျကျနန ရေးထားတာမျိုး ငါ တစ်ခုမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

ဂျော့ ကဲလား ဝမ်းသာနေသည်။

“မင်းက ဟန်ဂေရီ ပြည်က တင်သွင်းတဲ့ နောက်ဆုံး ကုန်ပစ္စည်း တစ်ခုပေါ့ကွာ၊ ဘူဒါပက်စ် တက္ကသိုလ်တုန်းက မင်း ဘယ်ဘာသာ ယူခဲ့သလဲ”

“ဥပဒေ ပညာရပ်ပါ ဆရာ၊ ဆိုဗီယက် ဥပဒေပေါ့လေ၊ ဘာမှ အသုံး မဝင်ပါဘူး ဆရာ”

“ဒါကတော့ ဘယ်သူ့ အတွက်လဲ ဆိုတာ ပေါ်မှာ တည်တာပေါ့ကွာ၊ ငါ့သုတေသန လုပ်ငန်းတွေ အတွက်တော့ မင်းလို အရှေ့တိုင်း ဥရောပ ဒဿနနှင့် ဆိုဗီယက် ဥပဒေတွေကို နားလည်ပြီး ရုရှားလို ကောင်းကောင်းတတ်တဲ့ လူတွေ သိပ် အသုံးဝင်တာပေါ့”

“ဆရာ့ကို တစ်ခုတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရဦးမယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်က ဘူဒါပက်စ် တက္ကသိုလ်က ဘာဘွဲ့မှ မရခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော့်ကို ကျွမ်းကျင်သူလိုတော့ ပြောလို့ မရဘူး ထင်ပါတယ်”

ကျွဲကော်ကိုင်း အနက် တပ်ထားသည့် ထူထဲသည့် မျက်မှန်အောက်မှ ကစ်ဆင်းဂျား၏ မျက်လုံးများသည် တဖျပ်ဖျပ် တောက်နေကြသည်။

“အေး၊ မင်းတို့ ဟန်ဂေရီမှာတော့ ဒီလို ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ တို့ ဟားဗတ်မှာတော့ မင်းလို အတွေ့အကြုံမျိုး ရှိတဲ့လူ သိပ်ရှားတယ်၊ ကြက်မရဲ့ သွားထက်တောင် ရှားမယ် ထင်တယ်”

“ဇူလိုင်မှာ နှင်းပွင့်တွေ ရှားသလိုပေါ့ ဆရာ” ဟု ဂျော့ ကဲလားက သူ့အင်္ကျီ အီဒီယန် ကြွယ်ဝကြောင်းကို ပြသည်။

“အေး အေး ဟုတ်တယ်၊ ကောင်းပြီလေ၊ မင်းမှာ အချိန်ပို ရှိရင် တို့ဌာနမှာ လက်ထောက် သုတေသနမှူး အနေနှင့် ထားချင်တယ်၊ ဥရောပ လေ့လာရေး ဌာနက

တစ်နာရီကို နှစ်ဒေါ်လာ ပေးတယ်၊ မဆိုးပါဘူး၊ ပြီးတော့ သုတေသန လုပ်နေရင်းနှင့် အထက်တန်းတွေ အတွက် စာတမ်းရေးဖို့ အကြောင်းအရာ ရွေးပေးနိုင်ရင်လည်း အပိုကြေးတို့ ဘာတို့ ရဦးမယ်”

“ဒီလိုဆို ကျွန်တော့် ဘွဲ့ယူ စာတမ်းအတွက် ဆရာ ကြီးကြပ်ပေးမယ်ပေါ့ ဆရာ”

“အေး၊ မင်းက ကြီးကြပ်စေချင်တယ် ဆိုရင် ငါ ဝမ်းသာတယ်၊ ဒီတော့ မင်းကလည်း ငါပြောတဲ့အလုပ်ကို လက်ခံမယ် မဟုတ်လား၊ စဉ်းစားချင်သေးသလား၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းဌာနက ဆရာနှင့် တိုင်ပင်ချင်သေးသလား၊ မင်းဆရာက ပိုလန်လူမျိုး ဟို ဘရီဇင်းစကီး ဆိုတဲ့ လူငယ်လေး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဆရာ့ကို ရှင်းပြပါ့မယ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်တော့ အလုပ် စလုပ်ရမှာလဲ ဆရာ”

“ဒီနေ့ နေ့လယ်စာ စားပြီးရင် ငါ့ ရုံးခန်းကို လာခဲ့ကွာ၊ ဒီနေ့က စပြီး အတန်း အပြင်ဘက်မှ ဆိုရင် ဟင်နရီလို့ပဲခေါ်ပေါ့ကွာ”

သို့ဖြင့် အငယ်တန်း နှစ်များ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။

အပြင်ဘက် ကမ္ဘာ့လောကကြီးတွင်မူ အိုက်ဆင်ဟောင်းဝါးသည် ဒုတိယ အကြိမ် သမ္မတ အဖြစ် အရွေးခံရသည်။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီးထွက် ကာရင် မင်းသား (အာဂါ ခန့်၏ သား) သည် သန်းပေါင်းများစွာသော ခိုဂျာလူမျိုးတို့၏ အကြီးအကဲ အဖြစ် တင်မြှောက်ခြင်း ခံရသည်။

သူတို့ကို ကြည့်၍ မိမိတို့ကို ဘုရားသခင်သည် အမြဲ စောင့်ရှောက်တော်မူသည်ဟု ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီးသားတို့ ဂုဏ်ယူကြသည်။



ဂျော့ ကဲလားသည် ပထဝီဝင်အားဖြင့်ရော စိတ်ဓာတ်အားဖြင့်ပါ ခရီး အဝေးဆုံးမှ လာခဲ့ရသူ ဖြစ်၏။ ခုနစ်လလောက် ရှိသည့် အခါတွင် အင်္ဂလိပ်စာကို ကောင်းစွာ နိုင်နင်းနေလေပြီ။ ဝါကျများကို သူကြိုက်သလို တည်ဆောက် တတ်လေပြီ။ ငြင်းခုံမှု တံတိုင်းကြီးများကို ချိုးဖျက်ပြီး တစ်ဖက်သားကို ဆွဲဆောင်ရာတွင် သူ့အဖို့ နယ်ရှင်ကလေးများကို ရွှေ့သလို စကားလုံးများကို သူ သုံးစွဲတတ်နေပြီ။

သို့ဖြင့် ဂျော့ ကဲလားသည် လူတိုင်း အားကျရသော ဒေါက်တာ ကစ်ဆင်းဂျာ၏ သုတေသန လုပ်ငန်း လက်ထောက် ဖြစ်နေလေပြီ။ နိုင်ငံတကာ နီးနောဖလှယ်ရေး အဖွဲ့တွင် ကစ်ဆင်းဂျာ၏ လက်ထောက် ဖြစ်နေလေပြီ။ ထိုအဖွဲ့၏ ကြွေးကြော်သံ ဖြစ်သော “မြစ်ဆုံ” ဂျာနယ်တွင် အယ်ဒီတာ အဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက် ဖြစ်နေလေပြီ။

သူတို့ နီးနောဖလှယ်ပွဲ လုပ်ငန်းများမှာ သံကန့်လန့်ကာ အတွင်းနှင့် အပြင်ရှိ တိုင်းပြည်များမှ အစိုးရ အရာရှိများ၊ ပညာရှင်များကို ဖိတ်ခေါ်ပြီး အုပ်ချုပ်ရေးစနစ် အမျိုးမျိုး အကြောင်းကို ဟောပြော ပို့ချစေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂျော့ ကဲလား၏ အလုပ်မှာ အရှေ့ ဥရောပတိုက်မှ လာသည့် ကိုယ်စားလှယ်များနှင့် ကစ်ဆင်းဂျာ အပေါ်တွင် သူတို့ ထင်မြင်ချက်ကို တီးခေါက်ကြည့်ရသည်။

ထိုအတောအတွင်း၌ ဂျော့ဆန်သည် အားကစား နယ်ပယ်တွင် အောင်မြင်မှုများကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ရနေသည်။ အိုင်စီ ဖိုး အေ တင်းနစ် ချန်ပီယံ ဘွဲ့ကို ဒုတိယနှစ် ဆက်ရသည်။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် တင်းနစ်သင်း ဘောလုံး အသင်း၏ ကပ္ပတိန် အဖြစ် တင်မြှောက် ခံရသည်။

ဆာရာတို့မှာ မခွဲနိုင် မခွာရက်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။ နွေရာသီ နှစ်လ ကျောင်းပိတ်ရက် ကလေးမှာပင် သူတို့ မခွဲနိုင်။ ထို့ကြောင့် ဆာရာက နွေရာသီ

ကျောင်းတက်ခွင့် ပေးရန် မိဘတွေကို ပူဆာပြီး ခွင့်ပြုချက် ရသည်နှင့် ကင်းဗရစ် မြောက်ပိုင်းတွင် အိမ်ခန်းကလေး တစ်ခန်း ငှားသည်။ အမေကမူ သူ့သမီး သည်လောက်စာကြိုးစားနေသည်ကို ကြည့်၍ နည်းနည်း သံသယဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အဖေကြီးက သဘောတူသည်။

ထို့နှစ် နွေရာသီသည် သူတို့ ချစ်သူ နှစ်ယောက်အဖို့ ရှည်လျား၍ ရမ္မက်ငွေ လှူသော နွေရာသီ ဖြစ်သည်။ ခွဲရသည့် အခါတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အသည်းတွေ နှင့်ရသည်။ သူတို့ အိမ်ခန်းကလေးကို စွန့်ရတော့မည် ဆိုသည့် အခါတွင် ဆာရာသည် တစ်ပတ်လုံးလုံး ငိုနေသည်။

၁၉၅၇ ခု နွေရာသီသည်ကား ဒင်နီအဖို့ ဇာတ်လမ်းရှည်ကြီးတွင် ပဏာမ အဖွင့်တီးလုံး တစ်ခုနှင့် တူသည်။

အောက်တိုဘာလ ၂၄ရက်နေ့တွင် ဘော်စတန် ဆင်ဖိုနီ တေးသံစုံ တီးဝိုင်းကြီးတွင် သူနှင့် အတူ လာတီးဖို့ ဂီတ ဆရာကြီး မန့်ဂျီက သူ့ကို ခေါ်ထားသည်။ ထို အခွင့်အရေးသည် ဂီတလောကတွင် ရခဲဘိခြင်း။ ထိုသတင်း သူ့ ဂီတဆရာ လင်ဒေါကို ပြောသည့် အခါတွင် လင်ဒေါသည် ထိုပွဲကို သူ့ကိုယ်တိုင် လာ၍ နားထောင်ချင်သဖြင့် ဘော်စတန်သို့ သွားရန် လေယာဉ်ခ စုနေသည်။

သို့ရာတွင် သူ့ဘဝတွင် စိတ်ပျက်စရာတွေ ရှိသေးသည်။ ပွဲဦးထွက် ဂီတဝိုင်းကို “မရန်းရောင် သတင်းစာ” တွင် ဆွန်ယာက ဝေဖန်သည့် ကိစ္စကို သူ မမေ့နိုင်သေး။ မာရီယာနှင့် ဆက်ဆံရေးကလည်း မပြေပြစ်ချင်။

ထို့ထက် စိတ်မကောင်းစရာ တစ်ခု ပေါ်လာသည်။

တင်ဂယ်ဝုဒ်သို့ ရောက်နေစဉ် တစ်ညတွင် အမေ့ထံမှ တယ်လီဖုန်းလာသည်။ သူ့ဆရာရင်း ဒေါက်တာ လင်ဒေါ နှလုံး ရောဂါကြောင့် ကွယ်လွန် သွားပြီဟု အမေက

ပြောသည်။ ဒင်နီသည် အထုပ်အပိုးကို ကောက်ကာ မိရာ လေယာဉ်နှင့် လိုက်လာခဲ့သည်။ သုသာန်တွင် သူ့ဆရာ အလောင်းကို ကြည့်ရင်း ဒင်နီ မရှက်မကြောက် ငိုမိသည်။

အချိန်တို ဝတ်ပြု ဆုတောင်းပွဲကြီး ပြီးသည့်အခါတွင် အသုဘ ပို့သူများ တဖြည်းဖြည်း ပါးသွားကြ၏။ သုံးနှစ်မျှ ကွဲနေသည့် အမေက အိမ်ကို လိုက်ရန်ခေါ်သည်။ ဆရာ လင်ဒေါက် သူ့ကို သူ့အဖေနှင့် သင့်မြတ်စေလိုသည်ဟု သူ့ နောက်ဆုံး ဆန္ဒကို ပြောသွားခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် ဒင်နီသည် သူ စိတ်မချမ်းမသာဖြင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရာ အိမ်သို့ လိုက်သွားခဲ့သည်။

သည်အတောအတွင်း သူ့အဖေသည် ရုတ်ရော စိတ်ရော တော်တော် ပြောင်းသွားခဲ့ပြီ။ ကျသွားပြီ။ မျက်နှာတွင် အရေးအကြောင်းတို့ ထင်စပြုကာ နားထင်တွင် ဆံပင်တို့ ဖြူရောင် သမ်းနေပြီ။

သို့ရာတွင် သူတို့သားအဖ နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိသည့်အခါ၌ တော်တော်နှင့် စကားမပြောဖြစ်ကြ။ ဒင်နီ စိတ်ထဲတွင် သူ့အပေါ်တွင် အထင်သေးခဲ့၊ ရက်စက်ခဲ့သည့် အဖေကို သတိရရန် ကြိုးစားကြည့်သည်။ အဖေကို မုန်း၍ မရတော့သည်တိုင် ချစ်၍ကား မရသေး။

“မင်း ကြည့်ရတာ ကျန်းမာရေး တော်တော် ကောင်းသားပဲ”

“ဖေဖေလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ”

“အေးကွာ၊ ပြီးခဲ့တာ ပြီးပေစေပေါ့၊ ကြာလှပြီပဲ”

အဖေက သည်မျှသာ ပြောသည်။ ဒင်နီကလည်း အဖေထံမှ သည်လို ပြောပြောကြောင်း စကားမျိုးကိုသာ ကြားချင်သည်။

အဖေ့ထံမှ သည်လို သဘောထားကြီးမှုမျိုး၊ သည်လို ဥပေက္ခာမျိုးကို သူ လိုချင်သည်။ ဒင်နီက သူတို့နှစ်ယောက် အဆင်မပြေမှု ပြီးဆုံးသည့် သဘောဖြင့် လက်ကို ကမ်းပေးသည်။ မျက်လုံး နှစ်စုံသည် ပွေ့ဖက်မိကြသည်။

“အေး၊ အဖေ ဝမ်းသာတယ် သား၊ ပြီးခဲ့တာတွေ မေ့လိုက်တော့ ”

ဟုတ်တော့ ဟုတ်သားပဲ၊ ခု ဒါတွေ ဘာမျှ အရေးမကြီးတော့၊ သူ့ကို တကယ့် အဖေ တစ်ယောက်လို ဆက်ဆံခဲ့သူသည် ကွယ်လွန်သွားပြီဟု ဒင်နီစိတ်ထဲတွင် စွဲနေသည်။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း - ဩဂုတ် ၈၊ ၁၉၅၇။

ဒီနှစ် တစ်နှစ်လုံး ငါ့ခြေတစ်ဖက်ဟာ အနာဂတ်ကို ရောက်နေပြီး ခြေတစ်ဖက်ကတော့ အတိတ်မှာ ရောက်နေတယ်။ ဘယ်ခြေလှမ်းကို ကြိုက်သလဲ ဆိုတာတော့ ငါလည်း မသိဘူး။

ကံကောင်းရင် နောက်နှစ် ဖွန်လဆိုရင် ဘွဲ့ရတော့မယ်။ အဖေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း လုပ်ရမယ့် ကာယလုပ်ငန်းတွေကို မလုပ်တော့ဘဲ အိမ်လုပ်ငန်း ဖြစ်တဲ့ ဘဏ်လုပ်ငန်းကို လုပ်စေချင်သတဲ့။

အဖေက မိန်းကနေပြီး တယ်လီဖုန်းနှင့် အလုပ် လုပ်တယ်။ ငါက ဘဏ်တိုက်မှာ သွားပြီး လုပ်ရမယ်ပေါ့။

ငါ အလုပ်စဆင်းတဲ့ နေ့မှာပဲ အဖေဟာ မျက်စိကိုဖွင့် နားကိုစွင့် ထားတဲ့။ ကိုယ် ဝယ်တာကို သတိထား၊ ကိုယ် ရောင်းတာကို သတိထား၊ ကိုယ် ကိုင်ထားတာကို သတိထား။ အဲဒီလို သတိ ရှိနေရင် အလုပ်သဘောကို ချက်ချင်း နားလည် လာလိမ့်မယ်တဲ့။

မြို့လယ်မှာ ရှိတဲ့ တို့ ဘဏ်တိုက်ရုံးက သမိုင်း အသင်းတိုက်နှင့် မျက်စောင်းထိုးမှာ ရှိတယ်။ အဲဒီ သမိုင်း အသင်းတိုက်ဟာ ငါ ပညာဆည်းပူးတဲ့ နေရာပဲ။ အဲဒီမှာ တို့ အဘေးဖြစ်တဲ့ သိက္ခာတော်ရ ဆရာ အင်းဒရူး အဲလီယော့ (၁၇၃၇ ခု ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ဆင်း) နှင့် သူ့သား ဂျွန် အဲလီယော့ (၁၇၇၂ ခု ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ဆင်း) တို့ရဲ့ နေ့စဉ် မှတ်တမ်းတွေကို ငါ လေ့လာခဲ့ရတယ်။

ဒီနေ့စဉ် မှတ်တမ်းတွေကို ဖတ်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့မှ ငါတို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ သမိုင်း (တို့ မိသားစုရဲ့ သမိုင်းလည်း ပါတာပေါ့) ကို ရေရေလည်လည် နားလည်တော့တယ်။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားရဲ့ ဘဝဟာ အစကတည်းက ဒီလိုပါပဲလား။

ဒီအထဲမှာ ဂျန် အဲလီယော့ရဲ့ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်က အဆောင်နှစ်ပတ်လည် ညစာ စားပွဲအကြောင်းက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာနှင့် ငါ ကူးလာခဲ့တယ်။ သူ့ မှတ်တမ်းမှာ ညစာ စားပွဲ အကြောင်းကို ဒီလို ရေးထားတယ်။ (တစ်နေ့လျှင် အသား တစ်ပေါင်စီ ရသည်။ သို့ရာတွင် အရသာ မရှိသဖြင့် အသားဟု မပြောနိုင်။ အချို့ နေရာများတွင် နေကြာ ပန်းခင်းများ ရှိသည်။ ထောပတ်ကလည်း အလွန်ညံ့သည်။ ထောပတ်ညံ့သဖြင့် ကျောင်းသား ဆန္ဒပြပွဲများ မကြာခဏ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ငါတို့တစ်တွေ ရေငတ်၍တော့ မသေနိုင်။ ကျောင်းသားတိုင်း ဆိုက်ဒါး ဖျော်ရည်တော့ လိုသလောက် ရသည်။ )

ဆိုက်ဒါး ဖျော်ရည် များများ ရတာကလွဲလို့ ကျန်တာတွေကတော့ တို့ ခေတ်နှင့် အတူတူပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တက္ကသိုလ် ဆိုတာ ပျော်စရာချည်း မဟုတ်ဘူးလေ။ အမေရိကန်နှင့် ဗြိတိန်ဟာ ဆက်ဆံရေး ဆိုးရွားလာခဲ့တဲ့ အတိတ်ကြောင့် တက္ကသိုလ် နယ်မြေထဲမှာလည်း အခြေအနေတွေ တင်းမာလာခဲ့သည်။ ဗြိတိသျှ လိုလားတဲ့ ကျောင်းသားတွေနှင့် အမေရိကန် လွတ်လပ်ရေးကို လိုလားတဲ့ ကျောင်းသားတွေ မကြာခဏ ရန်ဖြစ်ကြတယ်။ ရိုက်ကြတယ်။

ဒီနောက်မှာ အမေရိကန် လွတ်လပ်ရေး စစ်ပွဲ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

၁၇၇၃ ခု ဘော်စတန် တီးပါတီ ကိစ္စပြီးလို့ မကြာခင်မှာ တို့ကျောင်း ထမင်းစားခန်းထဲမှာ တိုရီတွေနှင့် အမေရိကန် လွတ်လပ်ရေး လိုလားတဲ့ ကျောင်းသားတွေ အကြီးအကျယ် ရိုက်ပွဲ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ အစားအသောက်ကြောင့် ရန်ဖြစ်တာမျိုး

မဟုတ်ဘူး။ တကယ့် တိုက်ပွဲ ဖြစ်တယ်။ ဆရာတွေက ကျောင်းသားတွေကို ဝင်ထိန်းပေးကြတယ်။

၅၈ခုနှစ်တွင် ဘွဲ့ယူမည့် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား အသုတ်သည် နောက်ဆုံးနှစ် သင်တန်းကို တက်ရန် ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ဘဝတည်း ဟူသော သဲနာရီကြီးထဲတွင် သဲနည်းနည်းသာ ကျန်တော့သည်ကို သူတို့ အားလုံး သိကြရသည်။ မကြာမီ ဆိုလျှင် သူတို့သည် အမိ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်၏ နူးညံ့သော ဝမ်းကြာတိုက်မှ လွတ်ကာ ကြမ်းတမ်း ခက်ထန်သော အပြင် လောကကြီးထဲသို့ ရောက်ကြရတော့မည်။

အရာအားလုံးသည် ကြောက်စရာ အရှိဖြင့် သွားနေကြသည်ဟု ထင်ရ၏။ နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသားများမှာ တောင်ပေါ် လျှောစီးသူများလို ဖြစ်နေသည်။ အချို့က အရှိန်ပြင်းလာသဖြင့် ထိတ်လန့် နေကြသည်။ အချို့က ပန်းတိုင်သို့ နီးလာမှန်း သိသော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မဟန်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။

ယခုအချိန် အထိ သူတို့ အတန်းသားတွေထဲတွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသွားသူ သုံးယောက် ရှိနေပြီ။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီးတွင် စာမေးပွဲ ကျပြီး နေခွင့် မရမည် စိုးသောကြောင့် သတ်သေခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးနှစ်တွင် နှစ်ယောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသည်။ သူတို့သည် ကျောင်းမှ ထွက်ရမည် စိုးသောကြောင့် သတ်သေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့၏ နောက်ဆုံးနှစ်သည် တစ်နည်းကြည့်လျှင် ကြေကွဲစရာတော့ ကောင်းသည်။ ပထမ သုံးနှစ်တုန်းက ပျော်ခဲ့ တေခဲ့ ပွေ့ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်များသည် လွမ်းစရာ မောစရာ ဆွေးစရာ ဖြစ်လာသည်။ စာမေးပွဲနား နီးလာသည့် အခါတွင် နောင်တရစရာ ဖြစ်လာသည်။ အချိန်တွေ ကုန်သွားပြီဟု နှမြောစရာ ဖြစ်လာသည်။

အခွင့်အလမ်းတွေ လက်လွတ်သွားပြီဟု တသစရာ ဖြစ်လာသည်။ နောင်တွင် ဘယ်တော့မှ ပြန်၍ မရနိုင်တော့သော အပူအပင် ကင်းမဲ့သည့် ကာလများကို လွမ်းစရာ ဖြစ်လာသည်။

သို့ရာတွင် ထိုအထဲတွင် မပါသူတွေလည်း ရှိသင့်သလောက် ရှိပါ၏။ နောက်ဆုံးနှစ် တည်းဟူသော လုံးကြီးထဲတွင် ထည့်ပြတ်သည့်တိုင် ကြေပြုန်း မသွားသူတို့မှာ ထိုနှစ်ထွက် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများကို ဂုဏ်ပြောင်အောင် လုပ်ပေးမည့် လူများ ဖြစ်သည်။

ထိုအထဲမှ တစ်ယောက်မှာ ၁၉၅၇ ခုနှစ်တွင် ဘော်စတန် ဆင်ဖိုနီ တီးဝိုင်းကြီးနှင့် အတူ စန္ဒရားကို တစ်ကိုယ်တော် တီးပြနိုင်ခဲ့သည့် ဒင်နီဖြစ်သည်။

သို့တိုင် ပရိသတ်တွေ ရှေ့မှောက်တွင် စန္ဒရားဆီသို့ ခပ်လန့်လန့်ဖြင့် လျှောက်လာနေသည့် ဒင်နီသည် လွန်ခဲ့သည့် နွေဦးက ဟားဗတ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည့် မျက်မှန်နှင့် သူငယ်လေး တစ်ယောက် မဟုတ်တော့။

ယခု သူ့တွင် မျက်မှန်မရှိတော့။

မျက်မှန် ချွတ်လိုက်ခြင်းမှာ မျက်စိ ပြန်ကောင်းလာ၍ မဟုတ်။ မနှစ်က တင်ဂယ်ဂုဒ်သို့ သွားတီးစဉ် သူ့လက်သံကို သဘောကျသည့် ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကြောင့် မျက်မှန် ချွတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ စန္ဒရားတီးနေစဉ် မျက်မှန်ကြီး တပ်ထားသဖြင့် ချစ်စရာ ကောင်းသည့် သူ့မျက်လုံး စိမ်းပြာပြာများကို မမြင်ရဟု ကောင်မလေးက ပြောသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဒင်နီသည် မျက်မှန်ဆိုင်သို့ သွားကာ မျက်မှန်ကို ချွတ်ပစ်ခဲ့ပြီး မျက်ကပ်မှန်ကို တပ်လာခဲ့သည်။

ဆင်ဖိုနီ ခန်းဆောင် စင်မြင့်ပေါ်သို့ ဒင်နီတက်လာသည့် အခါတွင် သူ “အသည်းကြော်လေး” ပြောသည့် စကား မှန်ကြောင်း ဒင်နီ သိရသည်။ အားလုံးကပင် လက်ခုပ် သြဘာ ပေးကာ “ဟာ ကောင်လေးက ချစ်စရာကလေး” ဟု ဆိုကြသည်။



သူ့ လက်သံမှာ ဆိုစရာမရှိ။ သူ စန္ဒရား တီးလျှင် စိတ်ပါ လက်ပါ တီးတတ်သည်။ နောက်ဆုံး တီးလုံးကို ချလိုက်သည့် အခါတွင် ဆံပင်သည် သူ့ နဖူးပေါ်သို့ ဝဲကျနေသည်။

အားလုံးက မတ်တပ်ရပ်၍ ဩဘာပေးကြသည်။

ပရိသတ်သည် ဘယ်လောက် ကြာအောင် ဩဘာ လက်ခုပ်ပေးနေသည်ကို သူ သတိမထားမိတော့။ ဒင်နီသည် လက်ခုပ် ဩဘာသံ ဒီရေကြီးထဲတွင် မျောပါ သွားကာ အချိန်ကို သတိမရ။ မန့်ကသာ သူ့ကို ဘေးခန်းဆောင်သို့ တွဲခေါ် မသွားလျှင် စင်မြင့်ပေါ်တွင် မည်မျှ ကြာကြာ ရပ်နေမိမည် မသိ။

အဝတ်အစား လဲခန်းသို့ ရောက်ပြီး မကြာခင်တွင် သူ့အဖေနှင့် အမေ ရောက်လာကြသည်။ ထို့နောက် စာနယ်ဇင်းများမှ သတင်းထောက်များ။

သူနှင့် မန့်တို့ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်နေစဉ် ဓာတ်ပုံတွေ တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် အဖေနှင့် အမေနှင့် တွဲရိုက်သည်။ ထို့နောက် နယူးယော့မှ ရောက်လာကြသည့် ဂီတပညာရှင် အကျော်အမော်များနှင့် တွဲရိုက် ကြသည်။

နောက်ဆုံး ဒင်နီကပင် တောင်းပန်ယူတော့သည်။

“ကဲ တော်ကြပါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော် မနေ့ညကလည်း တစ်မေးမှ မအိပ်ရသေးဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ လိုချင်တာလည်း ရပြီ မဟုတ်လား။”

သတင်းထောက်များကလည်း ကျေနပ်သွားကြသည်။ ဤတွင် ခပ်ကဲကဲ သတင်းထောက် တစ်ယောက်က

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားခါတ်ပုံကို ပြကွဒန် ထုတ်ချင်တယ်ဗျာ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား မိန်းကလေး မိတ်ဆွေကို နမ်းနေတဲ့ ပုံကလေးများ မရဘူးလား၊ တစ်ပုံလောက်တော့ ရိုက်ခွင့်ပေးပါ”

ဒင်နီသည် မာရီယာ ထိုင်နေသည့် ခုံတန်းဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကမာရီယာကို လက်ယပ်၍ ခေါ်လိုက်၏။ မာရီယာက ခေါင်းခါပြသည်။

ဒင်နီ စိတ်ပျက်သွားသည်။ သူနှင့် ချစ်စရာ ကောင်မလေးတို့ တွဲထားသည့် ပုံကို မြင်ကြရတော့မည် မဟုတ်။ မတတ်နိုင်။ ဒင်နီ လက်လျှော့လိုက်သည်။

“ကဲ သူက ဒီလို အရိုက်ခံလေ့ မရှိဘူးဗျာ၊ နောက်တစ်ခါ ကျတော့မှပေါ့”

စတုတ္ထမဏ္ဍိုင် သတင်းစာ ဆရာများသည် စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြင့် ဆုတ်ခွာသွားကြသည်။ ဒင်နီနှင့် မာရီယာတို့သည် ရစ်ဖ်ဟိုတယ်သို့ ပြန်ရန် မော်တော်ကားဆီသို့ လာခဲ့ကြ၏။ ဆင်ဖိုနီပိုင်းက သူ့အတွက် သီးသန့် ငှားပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒင်နီသည် အိပ်မက် တစ်ဝက်ဖြင့် ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဒင်နီသည် ဇိမ်ကျလှသော် မော်တော်ကား ကူရှင်ကြီးကို မှီရင်း “အင်း ငါတော့ ဂီတ အကျော်အမော် တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီ” ဟု သူ့ဘာသာသူ ကျေနပ်နေသည်။

ထိုမျှလောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှစ်သိမ့်ရလိမ့်မည်ဟု ဒင်နီ တစ်ခါမျှ မထင်ခဲ့။ သူ့အတွက် ဧည့်ခံပွဲကို ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း လုပ်ပါဟု အဖေနှင့် အမေတို့ကို ပြောထားခဲ့သည်။ သူ့ဘဝ အောင်ပွဲတွင် သူ့ဆရာ လင်ဒေါ့ မရှိသည့် အတွက် သူ စိတ်မကောင်း။ ထို့ကြောင့် ဧည့်ခံပွဲကို ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း အလုပ်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ သည်မျှ ကျော်ကြားလာခြင်းမှာ ဆရာ လင်ဒေါ့၏ ကျေးဇူးကြောင့် မဟုတ်လော။ သို့ရာတွင် ယနေ့ည ပရိသတ်က သူ့ကို ဩဘာပေးပုံမှာ တကယ်ပင် ယစ်မူးလောက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာ့ကို ခဏတော့ မေ့ထားပစ်လိုက်ရသည်။

မန့်နှင့် ပြဇာတ် ပဒေသာပွဲ တာဝန်ခံတို့က သူ့ကို ဂုဏ်ပြုသည့် အနေဖြင့် ရန်ပိန် တစ်ခွက်စီလောက် သောက်ပြီး နှုတ်ဆက် ပြန်သွားကြသည်။ မနက်ဖြန်တွင် သူတို့ ပွဲ

တစ်ပွဲ တင်စရာ ရှိသဖြင့် အနားယူရန် စောစော ပြန်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုစဉ် ဘော်စတန် ဆင်ဖိုနီ တီးဝိုင်း မန်နေဂျာက ဧည့်သည် တစ်ယောက်ကို ခေါ်လာရခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ရက်ကလေးမျှပင် မဆိုင်းနိုင်ဟု သူက ဆိုသည်။

ထိုဧည့်သည်မှာ အခြားသူ မဟုတ်။ ကမ္ဘာကျော် ပဒေသာပွဲ မန်နေဂျာ ဟူးရှော့ ဖြစ်သည်။ ဟူးရှော့က ဒင်နီ၏ စန္ဒရား လက်သံကို သူ မည်မျှလောက် သဘောကျကြောင်း ပြောရုံမျှမက ဒင်နီကို သူ စင်တင်ချင်သည်ဟု ကမ်းလှမ်းသည်။ နောက်နှစ်တွင် ကမ္ဘာကျော် တီးဝိုင်းကြီး တစ်ခုနှင့် တီးစေချင်သည်ဟုလည်း ဟူးရှော့က ပြောသည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က အညတရ”

“အေး ဒါပေမဲ့ ငါက အညတရ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါနှင့် ဆက်သွယ် နေတဲ့ တီးဝိုင်း ခေါင်းဆောင်တွေက သူတို့နားကို သူတို့ ယုံပြီးသား”

“ဒါဖြင့် မနေ့ညက ကျွန်တော့်ပွဲကို သူတို့လည်း နားထောင်ကြတယ်ပေါ့”

ဟူးရှော့က ပြီးသည်။

“သူတို့တော့ လာနားမထောင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာမန့်က မင်းကို တိပ်ကူးထားပါ ဆိုလို့ ငါ ကူးလာခဲ့တယ်ကွ၊ ဒီတော့ မင်း ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ဒီတိပ်တွေကို သူတို့ကို ဖွင့်ပြချင်တယ်ကွာ”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့”

“ဒီမှာ မစွတာ ဟူးရှော့၊ ကျွန်တော်က ဒင်နီရဲ့ အဖေပါ၊ ကျွန်တော်တို့နှင့် မနက်စာ စားကြပါလား”

အာသာ ရှေ့ဆီက ပြောသည်။

ဒင်နီသည် သူ့အဖေကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဟူးရော့ ဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ကျွန်တော် သိပ် ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ၊ နောက်များတော့ ဒီကိစ္စကို ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

“အေး အေး မင်းအားတဲ့အခါ စကားပြောကြရအောင်ကွာ ” ဟု ဟူးရော့က စိတ်အား ထက်သန်စွာ ပြောသည်။

ဟူးရော့သည် သူတို့ကို ယဉ်ကျေးစွာ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဒါရိုက်တာနှင့် အတူ ပြန်သွားသည်။ အခန်းထဲတွင် သူတို့ လေးယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဒင်နီ၊ သူ့အဖေနှင့် အမေ၊ ပြီးတော့ မာရီယာ။

“တို့ အီတလီတွေချည်းပဲ ကျန်တော့တယ်” ဟု ဆိုကာ ဒင်နီ၏ အဖေသည် သူ့သားကို မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။ ပြန်လည် သင့်မြတ်ခါစသာ ရှိသည့် သူတို့ သားအဖ ဆက်ဆံရေးတွင် သူက နယ်ကျော်ပြီး ရှေ့လောတကြီး ပြောမိသဖြင့် သားကို ခပ်ရိုန်းရိုန်း ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ အားလုံး သဘောတူရင် ဒီအခန်းထဲမှာ လူမရှိပေမယ့် ဝိညာဉ်သာ ရှိတဲ့သူ တစ်ယောက်အတွက် ဆုတောင်းပြီး ပိုင် အရက် သောက်ကြရအောင် ” ဟု အမေက ပြောသည်။

ဒင်နီ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး အရက်ခွက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။

“သားကြီး ဖရင့် ရောဆီ အတွက်” အဖေက ဆိုသည်။

သားငယ် ဖြစ်သူ ဒင်နီ၏ ပိုင်နိုင်သော လေသံကြောင့် အဖေ ဆက်၍ ဆုမတောင်းနိုင်ဘဲ ရပ်သွားသည်။

“အစ်ကိုအတွက်၊ နေပါဦး အဖေ၊ ဒီနေ့ညတော့ မသောက်ပါနဲ့ဦး”

အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ အမေက

“ကဲ ဒီလိုဆို ဂီတဆရာ လင်ဒေါ် အတွက် ဆုတောင်း သောက်ကြမယ်၊ ဒီလို တပည့်မျိုးကို မွေးထုတ်ပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ အတွက် ဆရာ လင်ဒေါ် ဒီနေ့ညမှာ ကောင်းကင်ဘုံ ရောက်ပါစေလို့”

သူတို့သည် တိတ်ဆိတ်စွာ သောက်နေကြသည်။

“ဆရာ လင်ဒေါ် ဆိုတာ ဒင်နီရဲ့ ဂီတဆရာလေ” ဟု အမေက ပြောသည်။ မာရီယာက လေသံကလေးဖြင့်

“ဟုတ်ကဲ့၊ မာရီယာ သိပါတယ် အမေ၊ ဒင်နီက မာရီယာကို အကုန်ပြောပြ ပြီးပါပြီ၊ ဆရာ့ကို သူ ဘယ်လောက် ချစ်ခင် လေးစားတယ် ဆိုတာ”

နောက်ထပ် ဘာဆက်လုပ်ရမည် မသိသဖြင့် အားလုံး ငြိမ်နေကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် မာရီယာက ပြောသည်။

“ဒီပွဲလေးကို မာရီယာ မဖျက်ချင်ဘူးလေ၊ နည်းနည်း နောက်ကျနေပြီ၊ ဒီတော့ မာရီယာ တက္ကဆီ တစ်စီး ခေါ်ပြီး အဆောင်ကို ပြန်မှ ဖြစ်မယ်”

“နည်းနည်း စောင့်ပါဦးလား၊ ကိုယ်လည်း လိုက်မယ်လေ၊ မာရီယာကို ပို့ပြီးရင် ကိုယ်လည်း အဆောင်မှာ ဆင်းနေရစ်ခဲ့မှာပေါ့”

“ရပါတယ်၊ မာရီယာ ပြန်နှင့်မယ်၊ အစ်ကိုက ဂီတအဖွဲ့က အကောင်းစား ဟိုတယ် အခန်းကို ငှားပေးထားတာပဲ၊ အဆောင်က သံခုတင် မာမာကြီးပေါ် အိပ်ရတာထက် ဖိမိကျတာပေါ့”

မာရီယာသည် သူ့ နောက်ဆုံး စကားကြောင့် ရှက်သွားသည်။ သူ့ စကားကြောင့် ဒင်နီ၏ သံခုတင် မာမာပေါ်တွင် သူ့ အိပ်ဖူးကြောင်းကို သူ့ အဖေ ရိပ်မိသွားလိမ့်မည် ထင်သည်။

သို့ရာတွင် ကိစ္စမရှိ၊ သူက ဖြေရှင်းချက် မထုတ်ရသေးမီ အဖေနှင့် အမေသည် သူတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် သူတို့ အိပ်ခန်းဆီသို့ သွားကြသည်။

ဒင်နီနှင့် မာရီယာသည် အောက်သို့ ဆင်းနေသော ဓါတ်လှေကားထဲတွင် ယှဉ်လျက်သား ရပ်လိုက်လာကြသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်မကြည့်မိ။

အောက်ထပ် တံခါးဆီသို့ အသွားတွင် ဒင်နီက သူ့ကို အသာ လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“မာရီယာ ဒီနေ့ည ကိုယ်တို့ အတူနေကြမယ်လေ၊ မာရီယာနှင့် အတူ နေချင်တယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ အထူးညမှာ ကိုယ့်ချစ်သူနှင့် အတူ နေချင်တယ် ”

ဒင်နီ ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“မာရီယာ ပင်ပန်းနေတယ် အစ်ကို၊ တကယ်ပြောတာပါ ” ဟု မာရီယာက ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“လာပါ မာရီယာ၊ ကိုယ်နှင့်အတူ အပေါ်ထပ်ကို လိုက်ခဲ့ပါ၊ ဒီနေ့ ညမှာ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်တည်း နေကြရအောင် ”

“အစ်ကို ပျော်တယ်ဆိုတာ မာရီယာ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုနှင့် မာရီယာဟာ ဘဝချင်း မတူကြတော့ဘူး၊ အထူးသဖြင့် ဒီနေ့ည နောက်ပိုင်းမှာ ဘဝချင်း ခြားသွားကြပြီ”

မာရီယာက ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“မာရီယာ ဘာကို ဆိုလိုချင်တာလဲ ”

“စင်ပေါ် ရောက်တော့ အစ်ကိုဟာ ဘဝပြောင်းသွားပြီလေ၊ အစ်ကိုရဲ့ အောင်မြင်မှု အတွက် မာရီယာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုဟာ လောကသစ် တစ်ခုကို ရောက်သွားပြီး မာရီယာကတော့ လောကဟောင်းမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်၊ အစ်ကိုရဲ့ လောကသစ်မှာ မာရီယာ မနေတတ်ဘူး ”

ဒင်နီသည် စိတ်ကို အနိုင်နိုင် ချုပ်တည်းထားလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မရ။

“ဘာလဲ၊ ကိုယ်နှင့် လိုက်မအိပ်ချင်လို့ အကြောင်းပြတာပေါ့ ဟုတ်လား ”

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကို့ဘဝမှာ တခြားသူအတွက် နေရာ မရှိတော့ဘူး ဆိုတာ ဒီနေ့ညပဲ မာရီယာ သိခဲ့ပြီလေ၊ အစ်ကို့ အပေါ်မှာ ထိုးထားတဲ့ မီးမောင်းစက်ဝန်းက တစ်ယောက်စာပဲ ရှိတယ် အစ်ကို၊ နှစ်ယောက် မရပ်လောက်ဘူး ”

မာရီယာက လှည့်ထွက်ကာ အမှောင်ရိပ် သန်းနေသည့် တံခါးပေါက် ဆီသို့ ခြေလှမ်းပြင်သည်။

“မာရီယာ ခဏ ” သူ့ အသံသည် ကျောက်ဖြူသား ခန်းဆောင်ထဲတွင် အနည်းငယ် ပဲ့တင်ထပ်သွား၏။

မာရီယာက ရပ်လိုက်ပြီး

“နောက်ထပ် မပြောပါနှင့်တော့ အစ်ကိုရယ်၊ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့၊ အစ်ကိုကို မာရီယာ တစ်သက်လုံး အမှတ်ရနေမှာပါ၊ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး”

မာရီယာသည် သူ့ကို နှုတ်ဆက်ကာ ဆုံလည် တံခါးမှ ထွက်ပြီး အပြင် အမှောင်ထုထဲသို့ ရောက်သွားသည်။

သူ၏ အကြီးဆုံးသော အောင်ပွဲကို ရခဲ့သည့် ညတွင် ဒင်နီသည် လူသူ ကင်းရှင်းနေသော ခန်းဆောင်ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထို ညတွင် သူသည် အောင်မြင်မှုနှင့် ဆုံးရှုံးမှုတို့ကြောင့် သူ ခံစားချက်များသည် ဝေဝါးနေကြသည်။ သို့ရာတွင် ထို ဆုံးရှုံးမှုသည် သူ ပေးလိုက်ရသော တန်ဖိုး ဖြစ်ကြောင်း သူ သဘောပေါက်သည်။ ကျော်ကြားမှု အတွက် ပေးလိုက်ရသော တန်ဖိုး။

လင်းဗရိစ်နှင့် ဆာရာတို့မှာ ယခုအချိန်တွင် မခွဲနိုင် မခွာရက်အောင် ဖြစ်နေကြပြီ။ သူတို့မှာ အဓိက ဘာသာတွဲ ယူတော့လည်း အတူတူ၊ သူတို့ ပြောသည့် စကားများမှာလည်း ချစ်ချိန်မှ လွဲ၍ ဂန္ထဝင် စာပေ အကြောင်း။

အထက်တန်း အတွက် စာတမ်း ခေါင်းစဉ် ရွေးရာမှာပင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဆင်တူကို ရွေးကြသည်။ ပါမောက္ခ ဝှစ်တမင်း၏ ကြီးကြမှုဖြင့် ဂရိခေတ် အချစ် နတ် ဘုရားမများ အကြောင်းကို ရေးမည်။ အထူးသဖြင့် အယ်ပိုလိုနီးယားစ် အကြောင်းကို အခြေခံထားသည်။ လင်းဗရိစ်က ပါမောက္ခ ဖင်လေ၏ ကြီးကြပ်မှုဖြင့် ဟိုးမား၏ အမျိုးသမီး ဇာတ်ဆောင် နှစ်ယောက် အကြောင်းကို ရေးမည်။ အထူးသဖြင့် ဟယ်လင်နှင့် ပင်နီလောတို့၏ အကြောင်း ဖြစ်သည်။

ညနေဆိုလျှင် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် စာကြည့်တိုက်ထဲတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ကာ စာတွေကို ကုန်းကျက်ကြသည်။ စာကျက်၍ ပျင်းပျင်း ရှိလျှင် တစ်ယောက်နှင့်



တစ်ယောက် လက်တင်လို ဂရိလို တောရမ်းမယ်ဘွဲ့ကို ရေးပြီး တစ်ယောက်တစ်လဲ ဖတ်ကြသည်။

ညနေတိုင်လျှင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အားကစားသမားများနှင့် အတူ လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းရာ ကစားကွင်းမှာ အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ အခန်း။ သို့တိုင် သူတို့နှစ်ယောက် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ် သင်တန်းသို့ ရောက်လာသည့်အခါ သူတို့သည် မောင်မယ်သစ်လွင် ကလေးများ၏ ပျော်စရာများသည် ကုန်ဆုံးသွားကြသကဲ့သို့ သူတို့ အချစ် အိပ်မက်ကလေးသည်လည်း နိဂုံးသို့ ရောက်လှပြီကို သူတို့ သတိထားမိကြသည်။ နိဂုံး မဟုတ်လျှင်တော် အထွတ်အထိပ် ရောက်ပြီဟု သတိထားမိကြသည်။

လင်းဗရိစ်က ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ဂန္ထဝင် စာပေသင်တန်း ဘွဲ့ကို ယူရန် လျှောက်သည်။ ဆာရာကလည်း သူ့လိုပင် ဂန္ထဝင် စာပေတွင် ဘွဲ့ယူချင်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့မိဘတွေက ဥရောပ ဘာသာရပ် တစ်ခုခုကို လေ့လာစေချင်သည်။

ဆာရာအား လင်းဗရိစ်နှင့် ဝေးသွားအောင် တမင် လုပ်ခြင်း မဟုတ်။ သူတို့သည် လင်းဗရိစ်ကို တွေ့လည်း မတွေ့ဖူး။ မြင်လည်း မမြင်ဖူး။ သူ့အကြောင်းလည်း ဘာမျှ မသိ။

သို့ရာတွင် ဆာရာသည် လင်းဗရိစ်၏ တနင်္ဂနွေနေ့ ညစာ စားပွဲများတွင် အမြဲတမ်း လာနေကျ ဧည့်သည် တစ်ယောက်။ မိသားစုလိုပင် ဖြစ်နေပြီ။ လင်းဗရိစ် အမေကလည်း ဆာရာကို သတို့၏ ချွေးမတော်ချင်သည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် သူတို့ အနာဂတ် အတွက် ဘာမျှ သံသယ မဖြစ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက အကြိုက်ချင်း တူကြသည်။ ဝါသနာချင်း တူကြသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်ကြသည်။ ဂန္ထဝင် စာပေကို ချစ်ကြသည်။ သူတို့သည် လက်ထပ် ထိမ်းမြားရေး ကိစ္စကို တစ်ခါမျှ မဆွေးနွေးစဖူး။ တစ်ယောက်က ငြင်းမည် စိုး၍ ထိုစကားကို

မစခြင်း မဟုတ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ရာသက်ပန် ချစ်နေကြပြီဟု ယုံကြည်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ လက်ထပ် ထိမ်းမြားခြင်းသည် အဆောင် အယောင် တစ်ခုမျှသာဟု ထင်နေကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဂရိဘာသာတွင် ယောကျ်ားနှင့် မိန်းမ ဆိုသည်မှာ လင်နှင့် မယား ဟူ၍လည် အဓိပ္ပါယ် ထွက်ကြောင်း သူတို့ သိကြသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့သည် စိတ်ဓာတ်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အဓိပ္ပာယ်အားဖြင့် လည်းကောင်း လက်ထပ် ထိမ်းမြားပြီး ဖြစ်ကြလေပြီ။

ဂျော့ ကဲလားသည် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်သို့ နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသား အဖြစ် ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ အတန်းသားများထက် ပို၍ အမေရိကန်ဆန်ကာ ပိုပြီး ဟားဗတ် ကျောင်းတော်ကြီးသား ဆန်နေသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်နေသည်။

စာကျက်ချင်သဖြင့် သူများတွေနှင့် အခန်းချင်း တွဲမနေ။ တစ်ယောက်ခန်းကို ရွေးနေသည်။

“အေး တံခါပိတ်ပြီး သေအောက်ကျက် ” ဟု နီဝေါက နောက်သည်။

ဂျော့ ကဲလားသည် အမြောက်တပ်ဗိုလ် တစ်ဦးလို ဖြစ်နေသည်။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ရောက်စနစ်တွင် ကိုယ်ခံ ကောင်းအောင် လေ့ကျင့်ပြီးပြီ။ နွေရာသီတွင် ပစ်မှတ်ကို ပစ်တတ်အောင် သင်ခဲ့ပြီးပြီ။ ပစ်မှတ် ဖြစ်သည့် နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲတွက် စာတမ်း ခေါင်းစဉ်ကို ရွေးခဲ့ပြီးပြီ။ သူ့ စာတမ်း ခေါင်းစဉ်မှာ “ဆိုဗီယက် သတင်းစာများက ပြောပြသော ဟန်ဂေရီ တော်လှန်ရေး” ဆိုသည့် ခေါင်းစဉ် ဖြစ်ရာ ထိုခေါင်းစဉ်ကို သူ့ထက် မည်သူမျှ ကောင်းအောင် ရေးနိုင်မည် မထင်။ ထို ခေါင်းစဉ်ကို ဒေါက်တာ ကေက ရွေးပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် စာအုပ်တောင် ထုတ်၍ ရနိုင်ပါသည်။

သူ့အဖို့ နိုင်ငံရေး အောင်ပွဲကို အရယူရန် အတွက် လမ်းတွင် ရှိသည့် အတားအဆီးတို့ကို ချေမှုန်းရန် လက်နက်သစ် တစ်ခုကို ရလေပြီ။

သို့ရာတွင် သူ့ရည်ရွယ်ချက် ပန်းတိုင်သည် အဘယ်နည်း။ တစ်နေ့ သင်တန်း အပြီးတွင် ဒေါက်တာ ကပ်ဆင်းဂျား၏ လေအေးစက် တပ်ထားသည့် ရုံခန်းထဲတွင် ရေခဲမိမိ လက်ဖက်ရည်ကို သောက်ရင်း ဒေါက်တာ ကပ်ဆင်းဂျားက သူ့ကို မေးသည်။

“ဒီအတိုင်း ဆိုရင်တော့ ဟားဗတ်မှာ ပါမောက္ခ တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ကွ ”

“ဆရာ ရည်မှန်းချက်ကတော့ ဒီလောက်နှင့် ရပ်သွားပြီလား ဆရာ” ဟု ဂျော့က ပေးသည်။

ဂျော့ ကဲလားက ခပ်ပြောင်ပြောင် မေးလိုက်သဖြင့် ဒေါက်တာ ကပ်ဆင်းဂျားသည် အဖြေရ ကျပ်သွား၏။ သို့ရာတွင် ရယ်သလို မောသလိုဖြင့်

“တတ်နိုင်ရင် ဘုရင် ဧကရာဇ်လည်း ဖြစ်ချင်တာပေါ့ကွ၊ မင်းကော”

ဂျော့ ကဲလားက ပြုံးကာ

“ဖြစ်တာ မဖြစ်တာ အပထား၊ သမ္မတ ဖြစ်ရင်လည်း နည်းသလား ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဘာမှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်မှာ အထွတ်အထိပ်ကို ရောက်ဖို့ ကံဇာတာ မပါဘူး ထင်တာပဲ ”

ကပ်ဆင်းဂျားက သူ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ကာ

“ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်သေးဘူးကွ၊ အိမ်ဖြူတော်မှာ ရှိတဲ့ လူတွေဟာ တိုင်းပြည်ကို တကယ် အုပ်စိုးနေတယ်လို့ မင်းထင်သလား၊ မဟုတ်ဘူးကွ၊ သူတို့ဟာ ဘောလုံးနည်းပြ ဆရာရဲ့စကားကို နာခံနေရတဲ့ နောက်တန်း လူတွေ၊ မင်းရော ငါရောက် သူတို့ရဲ့ အကြံပေး အရာရှိတွေ မဖြစ်ဘူးလို့ ဘယ်လို ပြောနိုင်သလဲ၊ တော်တော်တော့ ပျော်စရာ ကောင်းမယ် ထင်တာပဲကွ ”

“ဒါဖြင့် ရာဇပလ္လင် နောက်ကွယ်က အာဏာမျိုးကို ဆရာ ပိုပြီး သဘောကျတယ် ဆိုပါတော့”

“ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်သေးဘူးပေါ့ကွာ၊ ငါ ဆိုလိုတာက အာဏာနှင့် ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို လုပ်နိုင်တဲ့ လူမျိုးကို ဆိုလိုတာ၊ ကိုယ် လုပ်ချင်ရာ ဆိုတာ ကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေပေါ့ကွာ ”

ဂျော့ ကဲလားက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထို့နောက် လက်ဖက်ရည် ခွက်ကို မြှောက်၍ “ဆရာအတွက် အာဏာတွေ အများကြီး ရပါစေ” ဟု ဆုတောင်းသည်။

ဂျော့ဆန်သည် ကမ်းတက် တပ်ဖွဲ့ သင်တန်းဆင်း နေရာမှ ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ အသားက ကြေးနီရောင် ပေါက်ကာ တောင့်တင်းလျက်။ ခါတိုင်းထက် ကြွက်သားတွေ အပြိုင်းပြိုင်း ထလာသည်။

ပြန်ရောက်သည်နှင့် အဲလီယောနှင့် နီဝေါတို့ နှစ်ယောက်ခန်းထဲသို့ လာခဲ့သည်။ သူတို့ ပြောစရာတွေ အများကြီး။ ရေခဲစိမ် ဘီယာကို သောက်ရင်း တိုက်ပွဲနှင့် အချစ်အကြောင်းကို ပြောသည်။ နီဝေါကလည်း နွေရာသီ လုပ်အားပေး စီမံကိန်း အရ လေယာဉ်တင် သင်္ဘော တစ်စင်းဖြင့် ပစိဖိတ် သမုဒ္ဒရာမှ ပြန်လာသူ ဖြစ်သည်။ ဟိုနီလူလူတွင် တစ်ပတ်ခန့်နေပြီး အရူးအမူး ဖြစ်မတက်ဖြင့် အိမ်ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ သူကလည်း သူ့စွန့်စားခန်း ကလေးများကို အသေးစိတ် ပြောပြသည်။

တောင်ပိုင်းသို့ ထွက်သွားသည့် ဂျော့ဆန်၏ နွေကျောင်းပိတ်ရက်များကမူ သူတို့နှင့် မတူ။ ပထမ သူတို့ကို “အိုင်စီနွယ်တော” က လာသူများဟု ဆိုကာ တပ်ကြပ်ကြီးက သူ့ကို စစ်ဖိနပ် ရှည်ကြီး စီးလျက်ဖြင့် စစ်စခန်း ပတ်ပတ်လည်ကို အပြေးခိုင်းသည်။ ကျဲကျဲတောက် ပူနေသည့် နေအောက်တွင် တစ်နာရီခန့် ပြေးလိုက်ရသေးသည်။

အဲလီယောက နောက်ထပ် ရေခဲစိမ် ဘီယာ တစ်လုံးကို ထပ်ဖောက်ရင်း

“သေရောပေါ့ကွ” ဟု ပြောသည်။

“အမယ်၊ ဒီလိုလုပ်တာ ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ မောင်၊ ကိုယ့်ကို ကြည့်ပါလား၊ ကိုယ်ရေ တော်တော် စစ်သွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူခိုင်းတိုင်း ဘယ်လုပ်မလဲ၊ ကိုယ်က နှလုံးရောဂါ ရသလို လုပ်ပစ်လိုက်တာပေါ့ ”

“အမယ် ဘယ်ဆိုးလို့တုံး၊ အဲဒီ ကမ်းတက်တပ်က ကောင်တွေဟာ သူတစ်ပါးကို ညှဉ်းဆဲချင်တဲ့ ဉာဉ် ရှိတယ် ထင်တာပဲ ”

“ငါတော့ အဲဒီ တပ်ကြပ် ငနဲကြီး အတွက် စိတ်တောင် မကောင်းဘူးကွာ ”

“ဟ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ဒီတော့မှ တို့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီငနဲကြီး သင်တန်းမှာ ဖိမောင်းနေသလဲ ဆိုတာ သိတော့တာကိုးကွ၊ ဗာဂျီးနီးယားက စစ်ခန်းတွေမှာ လူဖြူ မဟုတ်ရင် မစားသာဘူး မောင်၊ စနေနဲ့ တစ်နေ့တော့ တို့ကောင်တွေ မြို့ထဲကို လျှောက်လည်ကြတယ်၊ တို့က ဂျန်ဆင်ဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီး ရေခဲမုန့် စားနေတုန်း တပ်ကြပ်ကြီး ဖြတ်သွားတယ်၊ ငါဆိုတဲ့ ငတုံးကလည်း သူ့ကို လက်ပြ နှုတ်ဆက်ပြီး တို့နှင့် အတူ ရေခဲမုန့် လာစားဖို့ ခေါ်တယ် ”

“ရေခဲမုန့် စားဖို့ ခေါ်တာ ဘာဖြစ်သလဲကွ ” ဟု အင်ဒရူးက မေးသည်။

“မင်းတို့ပြောရင် ယုံချင်မှ ယုံမယ်၊ ငါက ခေါ်တော့ ငနဲကြီးက တွေတွေကြီး ရပ်ကြည့်နေပြီး တို့ကို လက်သီး ဆုပ်ပြသွားတယ်ကွ၊ တနင်္လာနေ့လည်း ရောက်ရော ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ ငနဲကြီး တို့ကို ဒိုက်ထိုးခိုင်းလိုက်တာ သေလုမတတ်ပဲ ”

“မင်းပြောတာ ဘာလဲကွ၊ မင်းတို့က ရေခဲမုန့်စားဖို့ အကောင်း ခေါ်တာပဲ၊ ဒါ ဘာစိတ်ဆိုးစရာ ရှိသလဲ ”

“အကောင်းတော့ အကောင်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါဆိုတဲ့ ငတုံးက သူတို့ဆီက ထုံးစံတွေ ဘယ်သိမလဲကွ၊ သူတို့မြို့က ဟိုအရင်တုန်းကလို လူဖြူ လူမည်း ခွဲခြားထားတုန်းရယ်၊ ပြီးတော့ စစ်သားနှင့် အရပ်သားကလည်း သိပ်ခွဲခြားထား တုန်းရယ်၊ စစ်သားက တို့နှင့် လာပြီး ရေခဲမုန့်စားခွင့် မရှိဘူးကွ၊ ဒါကြောင့်မို့ ငနဲကြီး စိတ်ဆိုးတာပေါ့၊ သူ့ကို တမင်သက်သက် လှောင်နေတယ်လို့ ထင်သွားတာပေါ့”

နီဝေါက

“ဒီခေတ်ကြီးမှာ ဒါမျိုးတွေ ရှိသေးသလားကွာ၊ ဒီမှာ ဂျေဆန်၊ မင်း ရေဝတီ ဖြစ်ရတာကို ကျေနပ်သလား၊ မသိလို့ မေးစမ်းပါရစေ”

ဂျေဆန်သည် သူ့အဖော်များနှင့် နီဝေါကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး အတန်ကြာ စဉ်းစားနေသည်။ သူ့စကားက သူ့ကို စော်ကားသည့်နှယ် ဖြစ်နေသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းလို ဝမ်းတွင်းရှူးက ပြောတာမို့လို့ မင်း နောက်ဆုံး စကားကို ငါ ခွင့်လွှတ်လိုက်တယ်၊ နီမို့ရင်”

သူတို့ အထဲတွင် အမြဲလိုလို ဖျန်ဖြေပေးတတ်သည့် အင်ဒရူး အဲလီယော့က စကားကို တခြားသို့ လွှဲပစ်လိုက်သည်။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း - နိုဝင်ဘာ ၂၄၊ ၁၉၅၇။

တို့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ဘဝ ပထမနှစ်မှာ ပွဲတွေ လုပ်ရင် နောက်ဆုံးက ထိုင်ကြရတယ်။ အတန်းတွေ ရလာတော့မှ တဖြည်းဖြည်း ရှေ့ကိုတက်လာရတာ။ နောက်ဆုံးနှစ် ရောက်တော့ တို့တစ်တွေက အဓိပတိကြီးနှင့် ကိုက်ငါးဆယ် အကွာက ထိုင်ခုံတန်းမှာ ထိုင်ရတယ်။ ဒါတောင် ကျောင်းမှာ အင်မတန် စာတော်တဲ့ ကောင်တွေကျမှ၊ ထင်ရှားသူတွေ ကျမှ၊ အဲဒီ နေရာမျိုးကို ထိုင်ခွင့်ရတာ။

ဒီနှစ်တော့ ဟားဗတ်နှင့် ယေးလ် တက္ကသိုလ် ကစားပွဲတွေ စရင် ခုံတွေကို တို့ချည်းပဲ သိမ်းကျုံးယူမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။ ယေးလ်က ကောင်တွေ နေရာ မရအောင်လေ။

ကိုယ်နှင့် နီဝေါက နယူးဟေဗင်မှာ ရှိတဲ့ ကျောင်းသားဟောင်းတွေကို စည်းရုံးပြီး ခုံ တော်တော်များများကို နေရာ ဦးထားလိုက်ကြတယ်။

ဂျေဆန်အတွက်လည်း တစ်ခုံ ဦးပေးထားတယ်။ ဦးမပေးလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ သူ့ညီမ ဂျူလီက ဘရိုင်ယာ ကလစ်ဆောင်က သူ့ သူငယ်ချင်းမလေးတွေကို ခေါ်လာဦးမယ် မဟုတ်လား။ (ကောင်မလေး တွေက ချောကောင်းပါရဲ့လို့ မျှော်လင့်ရတာပဲ။ )

ဂျူလီတို့ ဘရိုင်ယာကလစ် ကောလိပ်က တို့ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်က ကောလိပ်တွေလို မဟုတ်ဘူး။ အချောအလှတွေ များတယ်။ စာတော့ သိပ် မတော်ကြဘူး။ စာတော်တာကတော့ တို့ ဟားဗတ် အမျိုးသမီးတွေက ပိုပြီး စာတော်တယ်။

တစ်ခါတလေများ စာတော်လွန်းလို့ မိန်းကို ယောက်ျားရဲ့ အဖော် အဖြစ် ဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်းတော် မူခဲ့တယ် ဆိုတာကိုတောင် တို့ မေ့သွားတယ်။

ဒီလို ပြောလို့ တို့ ရက်ကလစ် ကောလိပ်က ဟာတွေကို မကြိုက်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်မှာသာ သမီး တစ်ယောက် မွေးခဲ့ရင် ရက်ကလစ်ကိုပဲ ပို့မှာပဲ။ မိန်းမယူရင်လည်း ဘရိုင်ယာ ကောလိပ်က ဟာမတွေထက် ရက်ကလစ် ကောလိပ်က ဟာတွေကို ယူမှာပဲ။

အမယ်လေး။ ဂျူလီက ကောင်မလေးတွေ ခေါ်လာလိုက်တာ မနည်းပါလား။ အဲဒီအတွက် ဂျူလီကို ယေးလ် တက္ကသိုလ်က တို့ ဖိတ်ထားတဲ့ ကူရှင်း ဆိုတဲ့ ကောင်နှင့် တွဲပေးထားလိုက်တယ်။

ငါတို့ ခုံတန်းက မဆိုးပါဘူး။ နာမည်ကျော်တွေနှင့် ကိုက်ငါးဆယ် အကွာက ခုံတန်း။ တို့ဘေးမှာ ကမ္ဘာကျော်တွေဟာ မင်္ဂလာပွဲက ပန်းစက္ကူစတွေ ကျနေတာပဲ။ မွစာကို ကြဲလို့။

ငါ့ ရှေ့ခုံက လေးခုံကျော်မှာ အဓိပတိ ဒေါက်တာ ပူဆေ ထိုင်နေတယ်။ တို့ ကျောင်းဘက်က တစ်လုံးတလေ မိရင် ဆရာကြီးက အသာ လက်ခုပ်တီးတယ်။ (ဒါပေမဲ့ တို့ ကျောင်းဘက်က တစ်လုံးမိဖို့ ဆိုတာ တစ်ကမ္ဘာလောက် ကြာတယ်။)

ငါ့ ညာဘက် ဆယ်ကိုက် အကွာ ခုံတန်းမှာ မတ်ဆာချူးဆက် အထက်လွှတ်တော် အမတ် ဂျက် ကင်နေဒီနှင့် သူ့ ဇနီး ဂျက်ကလင်းတို့ ထိုင်နေကြတယ်။ သူတို့ကတော့ တခြား နာမည်ကျော်တွေလို သိပ်ပြီး ဟန်မဆောင်ဘူး။ တို့ကျောင်းဘက်က တစ်လုံးတလေ မိရင် အားကုန် အော်ကြတော့တာပဲ။ အထက် လွှတ်တော် အမတ် ကင်နေဒီ ကိုယ်တိုင် ဝင်အော်ပေးပေမယ့် တို့ကျောင်းက ရှုံးသွားတယ်။ ယေးလ်က တို့ကို ၅၄မှတ်နှင့် အနိုင်ရသွားတယ်။



ဒီဇင်ဘာလ တစ်ညနေတွင် ဆာရာသည် ခေါင်းအုံးပေါ်မှ ကျော်၍ လင်းဗရိစ်ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဒီမှာ လင်း၊ ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ဖို့ ကိုယ့် မိဘတွေဆီကို ခွင့်တောင်းဖို့ ကောင်းပြီး ထင်တယ်”

“သူတို့က ငြင်းလိုက်ရင် ဘယ့်နယ် လုပ်မလဲ”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကိုယ်တို့ မင်္ဂလာပွဲမှာ ထိုင်ခုံ နှစ်ခုံ လျော့သွားတာပေါ့”

“ဘာပြောတယ်၊ သူတို့က သဘောတူတူ မတူတူ အရေးမကြီးတော့ဘူးပေါ့”

“အရေးမကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် ယူနှင့် မခွဲနိုင်ဘူးကွာ၊ ကိုယ့်အဖေက ယူကို သဘောကျရင်တော့ သိပ်ကောင်းတာပေါ့လေ၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်မေမေကလည်း ကိုယ် ခေါ်လာတဲ့ လူဆိုရင် ငြင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

လင်းဗရိစ် ရင်တွေ ခုန်နေသည်။ သူ့အဖေ သဘောကျအောင် လုပ်ပြရင်း ဆာရာ ကျေနပ်စေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ အိမ်သို့ မသွားခင် ဆာရာ ချစ်မြတ်နိုးသည့် သူ့အဖေ အကြောင်းကို လမ်းညွှန်စာအုပ်အရ သူ့ အဖေ ဖိလစ် မော်ရစ်ဆန်သည် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်မှာ ၁၉၃၃ခုနှစ် ဘွဲ့ရ ကျောင်းသား ဖြစ်၍ ရေတပ်မတော် အရာရှိ တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ထင်ရှားသည့် ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင် တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့ နာမည်သည် မကြာခဏ “နယူးယောက်တိုင်း သတင်းစာကြီး” ထဲတွင် ပါတတ်ပြီး စီးပွားရေး ပြဿနာများတွင် အိမ်ဖြူတော်မှ ဖိတ်ကြား အကြံဉာဏ်တောင်းခြင်း ခံရသူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

သူ့တွင် သား သုံးယောက် ရှိသည်။ သို့ရာတွင် သမီး ဖြစ်သူကို အချစ်ဆုံး။ အဖေသည် သီလ သမာဓိ ရှိသူဟုလည်း ဆာရာက ပြောပြသည်။

“နာတာလူးနေ့ ညစာ စားပွဲကျရင် ဝတ်စုံ အပြာလေးကို ဝတ်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်နော် လင်း”

“မီးခိုးရောင် ဖလန်နယ်ကလေးကို ဝတ်ပါလား၊ အပြာရောင်ကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်း သွားမှ ဝတ်ပေါ့”

သူတို့သည် အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ ဗီရိုကို ဖွကာ လင်းဗရိစ် ဝတ်ရန် အဝတ်အစားများကို ရွေးနေကြသည်။

“ဟေ့ လင်းဗရိစ်၊ ဒါက သိပ် အရေးကြီးပါဘူးကွ၊ မင်း ယောက္ခမ လောင်းကြီးက မင်းကို အဝတ်အစား ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်တာမှ မဟုတ်တာ” ဟု အင်ဒရူး အဲလီယော့က ပြောသည်။

“ကိုယ့် အဝတ်အစား မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ မင်း အဝတ်အစားပါ၊ အဘွားကြီးက ကိုယ့်ကို ကြည့်ပါ့မလား၊ ဘယ်နှယ်လဲ” လင်းဗရိစ်က မေးသည်။

အဲလီယော့သည် သူ့ သူငယ်ချင်း လင်းဗရိစ်ကို မျှော်လင့်ချက် မပေးချင်။

“အေး မင်း ယောက္ခမ အဘွားကြီးက သူ့သမီးရဲ့ မင်္ဂလာပွဲမှာ စားပွဲထိုး လာလုပ်ရင်တော့ မင်းကို သဘောကျမှာ အမှန်ပဲ၊ မင်းကို သတို့သား တစ်ယောက် အနေနှင့်တော့ သဘောကျမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ဝတ်လို့ရတယ်ဆိုရင် ငါ့မှာ ရှိတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို အကုန်လုံး ဝတ်သွား၊ ပေးလိုက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဘွားကြီးကတော့ မင်း ခေါင်းပေါ်ာ သရဖူ မပါရင် မင်းကို သဘောကျမှာ မဟုတ်တာ သေချာတယ်၊ ခက်တာက ငါ့မှာလည်း မင်းကို ငှားစရာ သရဖူ မရှိ”

“မင်းကလည်းကွာ၊ မင်္ဂလာ ယူခါနီးမှာ ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနှင့် မပြောစမ်းပါနှင့်”

အဲလီယော့က တံတောင်ဆစ်ပေါ်တွင် ထောက်၍ လှဲရာမှ ကိုယ်တစ်ပိုင်း ထူလိုက်ရင်း

“ဟ ငနွားရ၊ နင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကို ရောက်လာတာ သုံးနှစ်ခွဲ ရှိပြီ၊ ဒီလောက်မှ နားမလည်သေးဘူးလား၊ အရေးကြီးတာက မင်း ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ အရေးမကြီးဘူးကွ၊ မင်း ဘာလဲ ဆိုတာက အရေးကြီးတာ၊ သိပြီးလား”

“အေး ပြောပေါ့ သူငယ်ချင်းရာ၊ မင်းကတော့ မင်း လက်ဆွဲသေတ္တာတွေ အားလုံးမှာ မေဖလားဝါးလို့ အကောင်းစား တိုက်ဆိုင်က တံဆိပ်တွေနှင့် ဟာမျိုးကိုမှ သုံးနိုင်တဲ့ လူကိုးကွ”

“ဟကောင်ကြီးရ နောက်တာပါ၊ ငါလည်း မင်းလိုပါပဲ၊ ငါ့မှာ နှစ်သစ်ကူးနေ့ တွဲဖို့ မရှိရင် ဟားဗတ် စထောင်ခွဲတဲ့ ဘိုးဘေးတွေကလည်း လာရှာပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘဝတူတွေပါ၊ ငါပြောတာ နားလည်တယ် မဟုတ်လား”

“အင်း တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ မင်းကလည်း”

“ကဲ ရှိသမျှကလေးကို ဝတ်စားပြီး မောင်မင်းကြီးသား ကြွတော်မူ”

ဒီဇင်ဘာ ၂၃ရက်နေ့တွင် သူတို့သည် မားချင့် လီမိတက် မီးရထားကို စီးလာခဲ့ကြသည်။ ပူအိုက်လျက်ရှိသော ရထားတွဲ တစ်ခုလုံးမှာ စကားပြောသံ၊ နာတာလူး သီချင်းဆိုသံတွေ ဆူညံလျက် နေကြသော ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေ ဖြစ်ပြီး လင်းနှင့် ဆာရာတို့ နှစ်ဦးမှာမူ စာအုပ် ကိုယ်စီဖြင့် တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ စကားတစ်လုံးမျှ မပြော။

စတင်းဖို့ ဘူတာရုံထဲသို့ ရထား ဝင်လာသည့် အခါတွင် လင်းဗရိန်က

“ကိုယ်တို့ကို ဘယ်သူ လာကြိုမှာလဲ”

“အစ်ကို တစ်ယောက်ယောက် လာကြိုမယ် ထင်တယ်၊ ဖေဖေက အားလပ်ရက် မတိုင်ခင် တစ်ရက် ဆိုရင် ညဉ့်နက် သန်းခေါင် အထိ အလုပ် လုပ်တတ်တယ် ”

“အဲဒီ အစ်ကိုတွေထဲမှာ ကိုယ့်ကို သဘောကျတာ ဘယ်သူလဲ ”

“နည်းနည်း စောပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖီးလစ်နှင့် အီဗန်းစ်ကတော့ သူ့ကို သိပ်မနာလိုကြဘူး၊ ယူက ဟားဗတ်ကို ဝင်ခွင့်ရပြီး သူတို့က ကျကျန် ရစ်ခဲ့တာကိုး ”

“တကယ် ပြောတာလား၊ ယူတို့ အဖေရဲ့ မျက်နှာနှင့်တောင် ဝင်ခွင့် မရဘူးလား”

“ဖေဖေက စေတစ်လုံး ပိုင်တဲ့ သူမှ မဟုတ်တာ၊ ဘယ်ရမှာလဲ၊ ပြီးတော့ သူတို့ အမှတ်ကလည်း တော်တော် နည်းနေတယ်လေ၊ ကိုယ်တို့ ညစာ စားပွဲမှာ ဟားဗတ် ကျောင်းထွက် ဆိုလို ယူနှင့် ဖေဖေပဲရှိတယ်၊ ဟန်မကျဘူးလား ”

“ကောင်းတာပေါ့”

ညရှစ်နာရီ သာသာတွင် သူတို့သည် ခပ်မှောင်မှောင် ဘူတာရုံထဲသို့ ဆင်းလိုက်ကြသည်။ ဆာရာက လာကြိုနေသည့် လူအုပ်များထဲတွင် သူ့ အစ်ကိုကို ရှာသည်။ ထို့နောက် ဆာရာ ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်၏။

“ဖေဖေ၊ သမီးတို့ ဒီမှာ”

ဆာရာက သိုးရေ အင်္ကျီနှင့် လူကြီး တစ်ယောက်ဆီသို့ ပြေးသွားနေစဉ် လင်းဗရိစ်သည် ခပ်ကြောင်ကြောင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ နောက်မှ ထိုးထားသော ကားရပ်သည့် နေရာမှ မီးရောင်များထဲတွင် ဖေဖေ ခေါင်းသည် ဖြူဖွေးနေသည်။ အတော်ကြီး ကြာသည့်အခါတွင်မှ သားအဖ နှစ်ယောက်သည် သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာနေကြသည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ကွာ၊ ဆာရာကတော့ မင်းအကြောင်းကို မကြာခဏ ပြောတယ်”

“အကောင်းရော ပြောရဲ့လား ခင်ဗျာ၊ ခုလို ဖိတ်ကြားခံရတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦး”

သူတို့သည် မယ်ရီး လမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းလာခဲ့ကြရာ သစ်ပင်တွေ အုပ်ဆိုင်းနေသည့် လမ်းသွယ်ကလေးများထဲသို့ ချိုးဝင်ခဲ့ကြသည်။ မော်တော်ကားသည် ရှေးခေတ် သစ်သားအိမ်ကြီး တစ်ဆောင်နှင့် ဆင်သည့် အိမ်ကြီး တစ်အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။

အမေက တံခါးဝတွင် ရပ်၍ ကြိုသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး။ အမေက သမီးကို နမ်း၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း

“မင်းက လင်းဗရိစ်လား၊ မျှော်နေကြတာ ” ဟု ပြောသည်။

ခဏကြာလျှင် ခေတ်မီစွာ ပြင်ဆင်ထားသည့် ဧည့်ခန်းထဲက မီးလင်းဖိုကြီး အနီးတွင် လင်းဗရိစ်သည် ဆာရာတို့ မိသားစုနှင့် အတူ ဝိုင်းထိုင်နေသည်။ သူ့ လက်ထဲတွင် ထန်းရည်ပူပူ တစ်ခွက် ရောက်လာ၏။ သူတို့ အားလုံးမှာ တောထုံးစံ အတိုင်း ရိုးရိုး ဝတ်ထားကြသဖြင့် အဲလီယော့ထံမှ ငှားလာသော အဝတ်အစားဖြင့် သားနားနေသည့် လင်းဗရိစ်သည် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေသည်။

ဆာရာ၏ အစ်ကို နှစ်ယောက်မှာလည်း သူ့ကို ခင်မင်ကြဟန် ရှိသည်။

ဆယ့်လေးနှစ်သား မောင်အငယ်ဆုံး ဖြစ်သည့် နက်ဒီ၏ ဆက်ဆံမှုမှာ ပို၍ပင် ရင်းနှီး နွေးထွေးသေးသည်။

“ဒီနှစ် ကစားပွဲမှာ ဟားဗတ်က ယေးလ်ကို ရှုံးသွားတာကတော့ သိပ်နာတယ်ဗျာ”  
ဟု သူက ပြောသည်။

“အေးကွာ၊ ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ယေးလ်က သိမ်ငယ်စိတ် ဝင်နေတယ်  
မဟုတ်လားကွ၊ ဒီတော့ တို့က မကြာခဏ အရှုံးပေးရတာပေါ့”

ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား၏ ခပ်ကြွားကြွား စကားကို နက်ဒီက  
အဟုတ်ကြီး ထင်နေသည်။

“အရှုံးပေးတာလည်း ပေးပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါးဆယ့်လေးမှတ်နှင့် သုညနှင့်  
ရှုံးရတာကတော့ လွန်လွန်းတာပေါ့”

“အမယ်လေး ရှုံးပေမယ့် အရေးမကြီးပါဘူးဟယ်၊ စကောလားရှစ်တွေ ကျတော့  
တို့ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကချည်း ရတာပါ” ဟု ဆာရာက ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဘောလုံးထက် အရေးကြီးတာပေါ့” ဟု ၃၃နှစ်ရှိ ဖိလစ်က  
ပြောသည်။

“အင်း ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ မိသားစု အားလုံးက ယေးလ်  
တက္ကသိုလ်ထွက်တွေကွယ့်၊ မင်းတို့ မိသားစုကတော့ အားလုံး ဟားဗတ်က  
ထွက်လာတာချည်းပဲလား ”

အမေက ဆီးချိုသမားကို ရောဂါတိုးစေမည့် ချိုမြသည့် အပြုံးဖြင့် ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ” ဟု လင်းဗရိစ်က ဖြေသည်။ ဂရိလူမျိုးတွေဟာ  
လူတွေကျအောင် ပြောတတ်သားပဲဟု ဆာရာ စိတ်ထဲမှာ တွေးနေသည်။

လင်းဗရိစ် နေသွားခဲ့သည့် တစ်ပတ်လုံးပင် သူတို့ အိမ်သားများသည် ရောက်ခါစ ညကကဲ့သို့ ဖော်ရွေသည်။ အဖေက သူ့ကို စိတ်ဝင်စားပြီး ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရှိသည်။ အစ်ကိုတွေကလည်း ထို့ အတူပင်။ မောင်လေး နက်ဒီကမူ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းတက်ချင်သူ ပီပီ သူ့အစ်မ၏ မိတ်ဆွေ လင်းဗရိစ်ကို အထင်ကြီးနေသည်။

သို့ရာတွင် ခက်သည်မှာ ဆာရာ၏ အမေကြီး ဖြစ်သည်။

တစ်ညတွင် လင်းဗရိစ် အိပ်ပျော်နေစဉ် တစ်ဖက် မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းမှ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် အသံများကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ သူ့ အကြောင်း ပြောနေမှန်း သိလိုက်သည့် အခါတွင် လင်းဗရိစ် တော်တော် စိတ်ညစ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် သူ့နာမည်ကိုကား ထုတ်ဖော် ရည်ညွှန်းခြင်း မရှိ။

“သူ့အဖေက ထမင်းဆိုင်ရှင် ဆိုတာ ရှင်သိရဲ့လား”

“ဒီမှာ ဒါတွေ မပြောနှင့်၊ မင်းအဘိုးကကော နွားနို့ လှည်း မောင်းခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အဘိုးက သူ့သားကိုတော့ ယေးလ် တက္ကသိုလ်ကို ရောက်အောင် ပို့ခဲ့သေးတယ် ရှင်ရဲ့”

“သူလည်း ကိုယ်ထူး ကိုယ်ချွန်နှင့် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကို တက်နေတာပဲကွ၊ မင်းက ဘာပြောစရာ ရှိသလဲ၊ ပြီးတော့ ကောင်လေးကလည်း ”

“ကောင်လေးက အညတရ ရှင့်၊ အညတရ၊ အညတရ၊ အညတရ၊ ကိုယ့်သမီးလေးရဲ့ ရှေ့ရေးကို ရှင် မကြည့်တော့ဘူးလား”

“ကြည့်တာပေါ့ကွာ၊ သိပ်ကြည့်တာပေါ့”

အဖေကြီး အသံက တိုးသွားသည်။

ထို့နောက် သူတို့ စကားသံများကို သဲကွဲစွာ မကြားရတော့။ လင်းဗရိစ်သည် အမှောင်ထဲတွင် မျက်လုံး ကြောင်ကာ အိပ်မပျော်နိုင်။

သူတို့ ကျောင်းသို့ မပြန်မီ နှစ်ဆန်း တစ်ရက်နေ့ မနက်တွင် အဖေကြီးက သူနှင့်အတူ မြို့ပြင်သို့ လမ်းလျှောက်ရန် လင်းဗရိစ်ကို ခေါ်သည်။

“ငါကတော့ ပြောစရာ ရှိတာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရင် ကောင်းမယ် ထင်တာပဲကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ ခင်ဗျာ” ဟု လင်းဗရိစ်က အလိုက်တသိ ပြောသည်။

“ငါ့သမီးက မင်းအပေါ်မှာ ဘယ်လို သဘောထားသလဲ ဆိုတာကိုတော့ ငါ မသိဘူးကွ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအဒေါ်ကတော့ မင်းအပေါ်မှာ တော်တော်လေး...”

“အမြင် မကောင်းဘူး ဆိုပါတော့” ဟု လင်းဗရိစ်က ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“အေး ဒီလောက်ကြီးတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သဘောကတော့ ဒီသဘောပါပဲကွာ၊ သူ့သမီးကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် အိမ်ထောင် မပြုစေချင် သေးဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နားလည်နိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ” ဟု လင်းဗရိစ်က စကားမမှားအောင် တမင် သတိထား၍ ပြောသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာမျှ စကားမပြောဘဲ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် လင်းဗရိစ်က အရဲစွန့်ကာ

“ဦးရဲ့ ကိုယ်ပိုင် သဘောထားကကော ခင်ဗျာ”



“ငါ တစ်ဦးတည်း သဘော ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ မင်းဟာ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့တဲ့ လူငယ် တစ်ယောက်၊ ရင့်ကျက်တဲ့ လူငယ် တစ်ယောက်၊ ဒါပေမဲ့ ခက်စွဲမှာတော့ ငါ့ ထင်မြင်ချက်ဟာ ဘာမှ အရေးမပါသင့်ဘူးလို့ ငါ ထင်တယ်လေ၊ သမီးကတော့ မင်းတို့ အချင်းချင်း မေတ္တာ မျှနေတဲ့ အကြောင်း၊ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်ကူးတဲ့ အကြောင်း ငါ့ကို ပြောတယ်၊ ငါ့အနေနဲ့ကတော့ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိပါဘူး”

အဖေသည် တော်တော်နှင့် စကားမပြောနိုင်။ အတန်ကြာမှ အသံတုန်တုန်ဖြင့်

“သားသမီးတွေထဲမှာ ဦးဟာ သမီးကို အချစ်ဆုံးပဲကွာ၊ ဦးအတွက် လောကမှ အဖိုးတန်ဆုံး ဆိုလို့ ဒီသမီးပဲ ရှိတယ်၊ ဦးတစ်သက်မှာ ဒီသမီး စိတ်မချမ်းသာတာကို မမြင်ချင်ဘူး၊ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနှင့် နေတာကိုပဲ မြင်ချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ် ဦး”

“ဒီတော့ ငါ့သမီးကို မင်း စိတ်မချမ်းမသာ မဖြစ်စေရဘူးလို့ ကတိပေး စေချင်တယ်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ် ဦး”

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်၍ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ ကိုယ်ခန္ဓာက လှုပ်ရှားခြင်း မပြုသည့်တိုင် စိတ်ကူးထဲတွင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပွေဖက်နေကြသည်။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း - ဖေဖော်ဝါရီ ၂၊ ၁၉၅၈။

တစ်နေ့မှာ ကိုယ် ဘာဖြစ်မယ် ဆိုတာကိုတော့ သေသေချာချာ မပြောနိုင်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ ကိုယ်ဟာ အောင်သွယ်တော်ကြီး ဖြစ်မယ် ထင်တာပဲ။ ကိုယ် အောင်သွယ်လိုက်လို့ပဲ အတွဲ တစ်တွဲတော့ ညားသွားကြပြီ။

သူတို့ လက်ထပ်ပွဲကို ပြီးခဲ့တဲ့ စနေနေ့က ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ ကျင်းပခဲ့သည်။ ချစ်စရာ သတို့သမီးက တခြားသူ မဟုတ်ဘူး။ ဂျေဆန်ရဲ့ညီမ ဂျူလီရယ်။ သတို့သားကတော့ ကူရှင်းပေါ့။ အစတုန်းက ဒီကောင်ကို ကြောင်တောင်တောင်လို့ ထင်ခဲ့တာ။

ခုတော့ ကိုယ် လူကဲခတ်တာ မှားသွားပြီ။ ကိုယ့်လူက ဘယ်ဆိုးလို့တုံး။ ကောင်မလေးနှင့် တစ်ခါပဲ အိပ်တယ်။ တန်းပြီး ကိုယ်ဝန် ရှိသွားတယ်။

ကိုယ်ဝန်ရှိမှန်း စောစောစီးစီး သိလို့ တော်သေးတာပေါ့။ သူတို့ မင်္ဂလာ သတင်းကို နယူးယောက်တိုင်း သတင်းစာမှာ ထည့်တယ်။ သူ့အဖေကြီးကလည်း ခမ်းခမ်းနားနားပဲ လက်ထပ်ပေးလိုက်တယ်။ တော်သေးတာပေါ့။ မြေးဦးကလေးကို စောစောစီးစီး ရတာပေါ့။ ပြီးတော့ အရပ်က ဝိုင်းပြောမယ့် ပါးစပ်ပေါက်တွေကိုလည်း ပိတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားတာပေါ့။

အေးလေ၊ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ ရှေ့သွား နောက်လိုက် ညီတယ်။ ဂျူလီယာ မအိမ်ကျူရီလို မထက်မြက်ပေမဲ့ ချစ်စရာကောင်းတယ်။ အင်း ဘရိုင်ယာကလစ် ကောလိပ်က လင် ဖမ်းတဲ့ ဘာသာရပ်မှာ အဓိက ရခဲ့တယ် ထင်တယ်။ ဒီအတိုင်း ဆိုရင် အမြင့်ဆုံး ဂုဏ်ထူးနှင့် အောင်သွားပြီးပေါ့။

ဂျူလီရဲ့ အဘိုးကြီးက သူတို့ကို အိမ်မှာ ခေါ်ထားတဲ့အတွက် ကူရှင်း တစ်ယောက်တော့ စတိုင်ကျကျနှင့် ယေးလ် တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ကို ယူနိုင်ပြီပေါ့။ မပူရတော့ဘူးပေါ့။

အင်း သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကို ကြည့်ရင်း တို့အထဲက တစ်ယောက်တော့ စွံသွားပြီလို့ တွေးမိတိုင် ရင်ထဲမှာ တမျိုးကြီးပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဤဖေကိုယ်လည်း တစ်နေ့တော့ စွံရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တော်တော်တန်တန် ကောင်မလေးကတော့ ငါ့လို ကောင်ကို လက်ထပ်ချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

လက်ထပ်ပွဲမှ ကျောင်းဆောင်သို့ ပြန်လာသည့် အခါတွင် နီဝေါနှင့် အဲလီယော့တို့က ဂျေဆန်၏ ကိုပေး ကားထဲတွင် တိုးတိုးဝှေ့ဝှေ့ တက်လိုက်လာခဲ့ ကြသည်။ ဂျေဆန်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ခပ်ဝိုင်းဝိုင်း ဖြစ်နေသည်ဟု အဲလီယော့ ထင်သည်။ လက်ထပ်ပွဲ တစ်လျှောက်လုံးတွင်လည်း ထိုအတိုင်းပင်။

“ဟေ့ကောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဝိုင်းတိုင်တိုင်နှင့်” အဲလီယော့က ဟတ်ဖို့ တံတားနားသို့ အရောက်တွင် လှမ်းမေးသည်။

“အင်း” ဟု တစ်ခွန်းတည်း ပြောကာ ဂျေဆန်က ကားစက်ရှိန်ကို မြှင့်သည်။

“ဘာလဲ၊ သူတို့ လက်ထပ်တာကို မင်း မကျေနပ်ဘူးလား”

“အင်း ဆိုပါတော့” ဟု ဂျေဆန်က ခပ်ဟဟနှင့် ဖြေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့” ဟု နီဝေါက မေး၏။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ၊ ကူရှင်းဆိုတဲ့ ကောင်က ကြောင်တောင်တောင်ရယ်၊ ငါ့ညီမက ကြောင်တောင်တောင်ကောင်နှင့် ရတော့ တစ်မျိုးပဲ”

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းဟာက ကိုယ့် ယောက်ဖကိုယ် ဒီလောက် မပြောပါနဲ့ကွာ” ဟု နီဝေါက ပြောသည်။

“ကိုယ့် ညီမက ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ဟိုကောင်က ကိုယ့်ညီမကို ဂရုစိုက်ချင်မှ စိုက်မှာ”

“သူတို့ အချင်းချင်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ချစ်ကြသားပဲကွာ” ဟု အမည်းမှောင်ဆုံး အချိန်မှာပင် ငွေနှားကို ရှာတတ်သည့် အဲလီယော့က အားပေးသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် အကြောင်းကို တစ်ယောက် ကောင်းကောင်း မသိကြသေးဘူးလေ”

ဂျေဆန်က ပြောသည်။ နီဝေါက

“နှစ်ဖက်စလုံးက အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတွေကတော့ တော်တော် ကျေနပ်နေပုံပဲ”

“အေပေါ့၊ ဘေးက အတင်း ပြောခံရမှာကိုတော့ နှစ်ဖက်စလုံးက ကြောက်ကြတာပေါ့၊ ဒီတော့ ကျေနပ်ရတော့မှာပေါ့”

“ဟေ့ကောင် ငါ နားလည်သလောက် ပြောမယ်၊ မင်းလည်း ကူရှင်းကို သဘောမကျစရာ မရှိဘူး မဟုတ်လား” ဟု နီဝေါက ပြောသည်။

“အင်း ကျေနပ်တာပေါ့ကွာ၊ သူတို့ အမျိုးက ဘန်ကာ တောင်ကုန်းမှာ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တဲ့ စစ်သူရဲကောင်းမျိုး မဟုတ်လား” ဟု ဂျေဆန်က ခပ်လှောင်လှောင် ပြောသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ ဒီလိုဆိုရင် ငါ့အမျိုးတွေလည်း ပြည်တွင်း စစ်တုန်းက ဘန်ကာတောင်ကုန်းမှာ တိုက်ခဲ့တာကွာ၊ ဒါကြောင့် မင်း ငါ့ကို သဘောကျတာ မဟုတ်လား”

“ဟ ခွေသား၊ နင့်ကို သဘောကျတာ တစ်ချက်မှ မရှိဘူး” ဟု ရှေ့ဆန်က ဆဲသည်။

“ဒင်နီ၊ မင်းတော့ ကြီးကျယ်တဲ့ အမှားကြီး တစ်ခုကို လုပ်ပြီလို့ ငါ ထင်တယ်”

ပါမောက္ခ ပစ္စုတန်က သူ့ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်နှင့် ဒင်နီကို ပြောသည်။ ရှေ့နှစ် သင်တန်းများ အတွက် ဆွေးနွေးရန် သူ့ကို ရုံးခန်းသို့ ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် အဖို့ နောက်တစ်နှစ် ဆက်နေလို့လည်း အကျိုးမထူးတော့ဘူး ထင်ပါတယ် ဆရာ”

“ဘာလဲ၊ မင်းက နာဒီယာ ဗိုလင်းဂျားရဲ့ သီချင်းတွေကို သင်ရတာ ပြီးငွေလို့လား၊ ခေတ်ပေါ် သီချင်းကို နားလည်ချင်ရင် သူ့ကို မတက်လို့ မဖြစ်ဘူး ဒင်နီ၊ ဒီနေ့ ထင်ရှားတဲ့ သီချင်းရေး ဆရာတိုင်းဟာ သူ့ကို လေ့လာရတယ် ”

“အနည်းဆုံး တစ်နှစ်လောက် ဖြစ်ဖြစ်တော့ ဆိုင်းချင်တယ် ဆရာ၊ ဟူးရောက ကျွန်တော့်အတွက် နာမည်ကြီး ဝိုင်းတွေနှင့် တီးဖို့ စကား ကမ်းလှမ်း ထားပြီးပြီ”

“ဪ လက်စသတ်တော့ မင်းက လက်ခုပ်သံ ငတ်နေတာကိုးကွ၊ မင်း ဒီလောက်တောင် စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်လိမ့်မယ်လို့ ငါ မထင်ဘူး၊ ဂီတလောက ဆိုတာ ဝင်မိရင် ပြန်ထွက်ဖို့ ခက်တာကွ၊ ဒီလိုနှင့် မင်းဟာ ကျောင်းနှင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေသွားပြီး ဂီတ လောကထဲမှာ စုံစုံ မြှုပ်သွားတော့မှာပဲ ”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အခွင့်အရေးကို ကျွန်တော် လက်မလွှတ်ချင်ဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင် သံစဉ်ကလေးတွေကို စပ်ချင်တယ်၊ နည်းနည်းတော့ ကြီးကျယ်ရာ ရောက်ချင် ရောက်မလား မသိဘူး”

ဂီတ ပါမောက္ခသည် တွေသွား၏။ သို့ရာတွင် ပါမောက္ခသည် နောက်ဆုတ်သွားကြောင်း သိလိုက်သဖြင့် ဒင်နီက ထပ်၍ ပြောသည်။

“ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ဂီတ စာဆို တစ်ယောက် အနေနှင့် အသိ အမှတ် မပြုသေးဘူးလို့ ကျွန်တော် ယူဆရမှာလား ဆရာ”

“အင်း ဗိုလင်းဂျားဆီမှာ သင်တန်း သွားတက်တဲ့ လူတွေကတော့ အများအားဖြင့် တော်တော်ကို အရည်အချင်း ရှိပြီးသား အနုပညာရှင်တွေ များတာပဲ။ ဒီအထဲကမှ ဗိုလင်းဂျားက ထပ်ပြီး အမွမ်းတင်ပေးတော့ သူ့ဆီက ထွက်လာတာနှင့် ပိုပြီး ကောင်း၊ ပိုပြီး တော်လာတာတော့ အမှန်ပဲကွာ”

“ကျွန်တော် မေးတာကို ဆရာ မဖြေသေးဘူး ထင်ပါတယ် ဆရာ”

“ကျောင်းဆရာ တစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ဟာ အမှန်တရားကို ပြောဖို့ပဲ ဒင်နီ၊ ဒါဟာ ပညာသင်ကြားမှုမှာ မရှိ မဖြစ်တဲ့ အချက်ပဲ”

ဆရာက အတန်ကြာမျှ တွေးနေသည်။ ထို့နောက် သူ့ ထင်မြင်ချက်ကို ဖွင့်ပြော၏။

“ဒီမှာ ဒင်နီ၊ မင်းဟာ အင်မတန် တော်တဲ့ စန္ဒရား ဆရာ တစ်ယောက်၊ ဒါကို လူတိုင်းသိတယ်၊ တစ်နေ့ကျရင် မင်းဟာ အောင်မြင်တဲ့ ဂီတဝိုင်း ခေါင်းဆောင်ကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပဲ၊ ဒါလည်း သေချာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စင်ပေါ်မှာတော့၊ အင်း ဘယ်လို ပြောရမလဲ၊ စင်ပေါ်မှာတော့ မင်းဟာ အကြမ်းထည်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဆိုလိုတာက မင်းမှာ စိတ်ကူးကောင်းတွေတော့ ရှိပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ လုံလောက်တဲ့ စည်းစနစ် မရှိသေးဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ ဗိုလင်းဂျားရဲ့ သင်တန်းမှာ မင်း တစ်နှစ်လောက် တက်ပါဦးလို့ ငါ အကျောက်အကန် ပြောနေတာ ”

ဒင်နီ၏ မာနသည် မိုးသို့ ဆိုက်နေလေပြီ။

ဒင်နီသည် ပါမောက္ခ ပစ္စတန်ကို ကြည့်နေသည်။ ဆရာရယ်၊ ဗိုလင်းဂျားဆိုတဲ့ မိန်းမက ဆရာ့ကို ဘာများ လုပ်ပေးခဲ့လို့ ဒီလောက်တောင် ရှေ့နေ လိုက်ပေးနေတာလဲ၊ ဆရာရဲ့ ဆင်ဖိုနီ တေးတွေက အလကားတွေပါ။ ဆရာ့ကို ဘယ် တေးဝိုင်းကများ တစ်ကိုယ်တော် တီးပါလို့ ဖိတ်ဖူးလို့လဲ၊ ကျွန်တော် အောင်မြင်တာကို ဆရာ မနာလို ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား၊ ဘယ်ရမလဲ၊ ဗိုလင်းဂျားရဲ့ သင်တန်းကို ကျွန်တော် တက်စရာ မလိုပါဘူးဟု သူ့ဘာသာ သူ တွေးနေသည်။

“ငါပြောလိုက်တာ မင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသလား” ဟု ပါမောက္ခက စိုးရိမ်တကြီးမေးသည်။

“မဖြစ်ပါဘူး ဆရာ၊ ဆရာက ဆရာစိတ်ထဲမှာ ရှိတာကို ပြောတာပဲ၊ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဆရာ စေတနာ ထားတာကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ငါ ပြောတာကို စဉ်းစားမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ စဉ်းစားပါ့မယ်” ဟု ဒင်နီက အထိုက်အလျောက် ဖြေသည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

သူ့ အခန်းသို့ပင် ရောက်အောင် မစောင့်နိုင်။ ထို့ကြောင့် တက္ကသိုလ် ပန်းခြံအနီးရှိ တယ်လီဖုန်း ရုံမှ နေ၍ နယူးယော့ရှိ ဟူးရော့ထံသို့ ဖုန်းဆက်သည်။

“ဒီမှာ ဦးလေး၊ ဘယ်နေရာက လာခေါ်ခေါ် လက်ခံလိုက်တော့ဗျာ၊ ကျွန်တော် လိုက်တီးမယ်၊ စန္ဒရားမြည်တဲ့ နေရာ ဆိုရင် ပြီးတာပဲ၊ ဘယ်တိုင်း ပြည်က ခေါ်ခေါ်”

“အေး ဒီလိုမှပေါ့ကွ၊ တစ်နှစ်စာ ပွဲတွေကို လက်ခံလိုက်တော့မယ်”

သတ္တိ ကောင်းသည်ဟု ခေါ်ရမည်လား၊ မိုက်မဲသည်ဟု ခေါ်ရမည်လား မသိ။ ထိုသို့ဖြင့် ဒင်နီသည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်၍ နွေးထွေးသည့် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်

ပရိဝုဏ်ကို စွန့်ကာ အေးစိမ့်၍ ငါးမန်းတို့ ပေါသည့် လောကပင်လယ်ကြီးထဲသို့ ပထမဆုံး ထွက်လာခဲ့သည်။

တေးတစ်ပုဒ် ဆုံးခါနီးတွင် သံရှိန် မြင့်တက်လာသလို နွေဦး စာသင်ရက်များသည်လည်း စာမေးပွဲများတည်းဟူသော ဆုံးခါနီးနေသည့် တေးသွား တစ်ပုဒ်၏ အရှိန်ကို မြန်လာစေသည်။ ဧပြီလ မဆုံးခင်မှာပင် မေလသည် ရောက်လာသလို ထင်ရသည်။ နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲအတွက် စာတမ်းကို ရေးပြီး သူတို့ အတွက်မူ အသက်ကို ကောင်းကောင်း ရှုနိုင်လေပြီ။ မကြာမီ စာမေးပွဲကြီး စစ်တော့မည်။

အချို့ အတန်းသားများမှာမူ အခွင့်အရေးကြီး တစ်ရပ်ကို လက်မလွှတ်ဘဲ အမိအရ ယူလိုက်ကြသည်။ ထို အခွင့်အရေးမှာ အခြားမဟုတ်။ နောက်ဆုံး စာမေးပွဲကြီး မကျင်းပမီ နောက်ဆုံးအကြိမ် အားကုန်ကာ နောက်ဆုံးပိတ် စိတ်ကယောက်ချောက်ချား ဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သမိုင်းဘာသာ စစ်သည့် စာမေးပွဲကြီး နောက်ဆုံးရက် ညနေတွင် နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသား နော်မန်သည် သူ့ဆရာနှင့် အတူ ချားလ်မြစ် ကန်ပေါင်ရိုးတွင် လမ်းလျှောက်နေသည်။

“ဟေ့ နော်မန်၊ မင်း စာတမ်းကော ရေးပြီးပြီလား” ဟု ဆရာက မေးသည်။ နော်မန်မှာ သမိုင်း ဘာသာရပ်တွင် အေဖြင့် အောင်ထားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

“မပြီးသေးဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော် သမိုင်းဘာသာ အဓိကကို မကြိုက်တော့ဘူး ဆရာ၊ ပြောင်းလိုက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ အမှန် ပြောရရင်တော့ ဘွဲ့ရအောင် မနေတော့ဘူး ဆရာ၊ အနောက်ပိုင်းကို သွားပြီး မြင်းမွေးမလို့ စိတ်ကူးတယ်”

“ဘာကွ” ဟု ဆိုကာ ဆရာက သူ့ကို ကျောင်းကျန်းမာရေး ဌာနသို့ ခေါ်သွားသည်။



ပါမောက္ခ ဝှစ်တမင်းက ဆာရာကို ပြောသည်။

“မင်း စာတမ်းက တော်တော် ကောင်းတယ်၊ တို့ ဌာနက မင်း စာတမ်းကို ဖတ်တဲ့ ဆရာတွေ အားလုံးကလည်း ဆရာလိုပဲ သဘောကြပါတယ်၊ အမှန် ပြောရရင်တော့ မင်း စာတမ်းဟာ ပါရဂူဘွဲ့တောင် ရလောက်တဲ့ စာတမ်းလို့ ပြောချင်တယ်”

ဆာရာက ရှက်ပြီးကလေးဖြင့်

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဘွဲ့ရအောင် မတက်တော့ဘူး ဆရာ၊ ဆရာလည်း သိပြီးသား ဖြစ်မှာပါ”

“အေး စိတ်မကောင်းစရာပဲကွယ်၊ မင်းက ဉာဏ်ကောင်းလျက်သာနင့်”

“မိသားစုထဲမှာ ဂန္ထဝင် စာပေကို ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ယောက် ရှိရင် တော်ပြီပေါ့ ဆရာ”

“နို့ မင်းကျောင်းက ထွက်ပြီး ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးသလဲ”

“အိမ်ရှင်မ တစ်ယောက်၊ နောက်တော့ ကလေးအမေပေါ့ ဆရာ”

“အိမ်ရှင်မ အနေနှင့်လည်း ဘွဲ့ယူလို့ ရသားပဲကွယ်”

“လင်းဗရိစ်ကို ကူညီရဦးမယ် ဆရာ၊ ဒီတော့ ဒီလောက် အချိန်မပေးရတဲ့ ပညာ တစ်ခုကို ဆက်သင်ရင် ပိုကောင်းမယ် ထင်လို့ပါ၊ ဒီနှစ် နွေကျရင် ကေတီကျောင်းမှာ လက်ရေးတို တက်ဖို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်”

ပါမောက္ခသည် သူ့ စိတ်ပျက်မှုကို ဖုံးကွယ်ထားနိုင်။ ဆာရာကလည်း သူ့ သဘောကို ရိပ်မိသဖြင့်

“လင်းဗရိစ်က လုပ်စေချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်မ သဘောနှင့် ကျွန်မ....”

“တော်ပါတော့ကွယ်၊ ဆရာ့ကို ရှင်းပြမနေပါနှင့်တော့၊ ဆရာ နားလည်ပါတယ်”

ပါမောက္ခ ဝှစ်တမင်းက ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“အေး မင်းတို့ နှစ်ယောက် လက်ထပ်ကြပေမယ့် တက္ကသိုလ် ပရိဂ္ဂဟ်က မခွာကြသေးဘဲ အနားမှာ ရှိနေဦးမယ်လို့ ကြားရတဲ့အတွက် ဆရာ ဝမ်းသာ ပါတယ်၊ တစ်နေ့မှာ မင်းတို့ကို တက္ကသိုလ်မှာပဲ အလုပ် လုပ်နေတာကို ဆရာ မြင်ချင်တယ်၊ မင်းတို့ အဖို့လည်း အခွင့်ကြုံပါလိမ့်မယ်၊ အေး ဆရာ တစ်ခုတော့ နိမိတ် ဖတ်လိုက်မယ်၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ တစ်နေ့မှာ ထင်ရှားတဲ့ ပညာတတ်တွေ ဖြစ်လာမှာပါ”

ဆရာ ဝှစ်တမင်း၏ နိမိတ်ဖတ်ချက်သည် မှန်သည်။ ထိုနှစ် မတ် ၂၈ရက် နေ့တွင် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုရှိ သက်တမ်း အရှည်ဆုံးသော ပညာရေး အဖွဲ့ကြီး တစ်ဖွဲ့က ဂုဏ်ထူးဆောင် အသင်သားများကို ကြေညာခဲ့သည်။ ထိုအထဲတွင် လင်းဗရိစ်နှင့် ဆာရာတို့လည်း ပါသည်။

ထိုအထဲတွင် ဒင်နီနှင့် ဂျော့ ကဲလားတို့လည်း ပါကြသေးသည်။ ဂျော့ ကဲလားမှာမူ လူမှုသိပ္ပံပညာနှင့် ပတ်သက်၍ အကောင်းဆုံးသော စာတမ်း အတွက် အသိအမှတ် ပြုခြင်း ခံရသည်။

ဂျေဆန် တစ်ယောက်မှာမူ သူတို့လို ပညာရေး ဆိုင်ရာ ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူးများ မရ။ သို့ရာတွင် တင်းနှစ်ကွင်းပေါ်တွင်မူ ဂျေဆန်သည် ဂုဏ်ထူးတွေ၊ ရွှေတံဆိပ်တွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ရနေသည်။ ဂျေဆန်သည် ယေးလ် တက္ကသိုလ်ကို သုံးနှစ်ဆက်တိုက် နိုင်အောင် ကြိုးစားနေသည်။ ထို့ပြင် သူတို့ နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသားများ၏ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် တင်မြှောက်ခြင်း ခံရသည်။ ဘွဲ့နှင်းသဘင်နေ့တွင် သူတို့ ကျောင်းမှ ကျောင်းသားများကို ခေါင်းဆောင် ချီတက်ရမည် ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် အရဲရင့်ဆုံး အားကစားသမား အဖြစ် ဗင်ဟမ် ဘွဲ့တံဆိပ်ကိုလည်း ရရှိခဲ့သည်။ အထူး အောင်မြင်မှုများ အတွက် ချီးမြှင့်သော ရှယ်လဒ် အသင်းဝင် အဖြစ်ကိုလည်း ရရှိခဲ့သေးသည်။ ထို အသင်းဝင် အဖြစ် အထူး အခွင့်အရေး ရသဖြင့် ကျောင်းစာများကို သိပ်မလုပ်ရတော့။ ပြင်ပ သင်တန်း အဖြစ် တစ်နှစ် ခရီးထွက်ရမည့် ကိစ္စကို ရပ်ဆိုင်းထားလိုက်သည်။

ဂျေဆန်မှာ ကမ်းတက်တပ်များနှင့် လိုက်၍ လေ့လာရန် အစီအစဉ် ရှိရာ ကမ်းတက်တပ်ကလည်း သူ့ကို နောက်တစ်နှစ်မှ လိုက်ရန် ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

“မရန်းရောင်” သတင်းစာ အားကစား စာမျက်နှာတွင် ဂျေဆန်၏ နာမည်သည် အမြဲတမ်းလိုလို စာလုံးမည်းကြီးများနှင့် ပါနေသဖြင့် သူ့ကို ကျောင်းသားငယ်များကလည်း သတိပြုမိလာကြသည်။ သို့ဖြင့် တစ်နေ့ မနက် စောစောတွင်မူ မမျှော်လင့်သော ဧည့်သည် တစ်ယောက် သူ့တံခါးကို လာခေါက်သည်။

“အမယ်၊ လူ အဘိဓာန် စာအုပ်ကြီးပါလား၊ ဘယ်လိုများ ဖြစ်လို့ စာအုပ်ထဲက ခုန်ထွက်ပြီး ကိုယ့်အခန်းကို ရောက်လာတာလဲ ”

“မလှောင်ပါနှင့်ကွာ၊ ကိုယ်က မောင်ရင့်ဆီက အကူအညီ တစ်ခုတောင်းချင်လို့ လာတာပါ ”

“ဘာရယ်၊ ကိုယ့်ဆီက အကူအညီ၊ ကိုယ့်လိုကောင်က ဘာများ အကူအညီ ပေးနိုင်မှာလဲကွ ”

“မောင်ရင် ကူညီနိုင်တာ ရှိလို့ပေါ့ကွ ” ဂျော့ ကဲလားက ပြုံး၍ ပြောသည်။

“ဆို ဘာလဲ ”

“ကိုယ့်ကို တင်းနစ် သင်ပေးပါလား ”

ဂျေဆန် သူ့ကို နားမလည်နိုင်။

“ဘာဖြစ်လို့ တင်းနစ် သင်ချင်တာလဲ၊ ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကို လာ အသင်ခိုင်းတာလဲ”

ဂျော့ ကဲလားက ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့်

“တင်းနစ်ဟာ အပေါင်းအသင်း အဆွဲဆုံး အားကစားနည်း တစ်ခု ဆိုတာကို ကိုယ် သဘောပေါက်လာတယ်ကွာ၊ ဒီတော့ ကိုယ့်ကို တင်းနစ် သင်ပေးမယ့်လူ လိုက်ရှာကြည့်တော့ တက္ကသိုလ် တစ်ခုလုံးမှာ မောင်ရင် တစ်ယောက်ပဲ တွေ့တယ်၊ ဒါကြောင့်”

“မင်း ပြောတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ပတ်မှာ ယေးလ်က အကောင်တွေက ငါ့ကို အနိုင်ရိုက်မယ်လို့ ကြိမ်းနေတယ်ကွာ၊ ဒီတော့ ငါလည်း ကွင်းဆင်းရဦးမယ်၊ အချိန် မရှိဘူး”

ဂျော့ ကဲလား စိတ်ပျက်သွားသည်။

“ကိုယ် အလကား မသင်ပါဘူးကွာ၊ ပိုက်ဆံ ပေးမှာပါ၊ ဘယ်လောက် ပေးရမလဲသာ ပြောပါ”

“ပိုက်ဆံကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ် သင်ရင် အလကား သင်ပေးမှာပါ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်တော့ သင်မှာလဲကွာ”

“ဒါတော့ မပြောတတ်သေးဘူးလေ၊ ဘွဲ့နှင်းသဘင် ကျင်းပတဲ့ သီတင်းပတ် လောက် ဆိုရင် သင်ပေးနိုင်မှာပါ”

“ဒီလိုဆိုရင် လဆန်း ရှစ်ရက် တနင်္ဂနွေနေ့ပေါ့၊ ဒီနေ့ ဆိုရင် တခြား ဘာမှ ချိန်းထားတာ မရှိဘူး”

ရှော့ ကဲလားသည် သူ လုပ်ရမည့် အစီအစဉ်များကို အမြဲလိုလို တိတိကျကျ မှတ်သားပြီး ကောက်ကာ ငင်ကာ ပြောနိုင်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းမှာ တင်းနစ် ရိုက်တံကော ရှိရဲ့လား”

“ရှိပါတယ်၊ ဘောလုံးတွေရော ရှိတယ်”

“မင်း သေချာမှန်း ငါ သိပါတယ်ဟ” ဟု ရှော့ဆန်က ပြောသည်။

စာမေးပွဲ အောင်စာရင်းတွေ ထွက်သောနေ့။ အင်ဒရူး အဲလီယော့သည် သမိုင်း ဌာန ရှေ့တွင် ရပ်နေသည်။ မှတ်မှတ်ရရ သူ့ဘဝတွင် အားကစားကွင်း အပြင်ဘက်တွင် ချွေးအပြန်ဆုံး နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သည်။

သမိုင်း ဌာနရှေ့ ကြော်ငြာ သင်ပုန်းတွင် ကြော်ငြာ ကပ်ရန် အတွက် ရုံးခန်းထဲမှ စာစစ်အဖွဲ့ အတွင်းရေးမှူး ထွက်လာသည့်အခါ ကျောင်းသားများသည် သူ့ထက် ငါ အရင် ရှေ့ရောက်အောင် တိုးကြသည်။

အဲလီယော့မှာ အရပ်ရှည်သူ ဖြစ်သဖြင့် လူအုပ်ကို ကျော်၍ မြင်ရသည်။ အောင်စာရင်း စာရွက်ကို မြင်လိုက်ရသည့် အခါတွင် သူ အံ့အားသင့်နေသည်။ အဲလီယော့သည် အဆောင်သို့ ပြန်ပြေးလာကာ အဖေ့ထံ တယ်လီဖုန်း ဆက်သည်။

“ဘာတွေများ အရေးကြီးလို့ ဒီအချိန်ကြီး ခေါ်ရတာလဲကွ၊ ဒီအချိန်က တယ်လီဖုန်းခ သိပ်ဈေးကြီးတဲ့ အချိန်” ဟု အဖေက မေးသည်။

အဲလီယော့က ဗလုံးဗထွေးဖြင့်

“အဖေ့ကို အရင်ဆုံး သိစေချင်လို့ ဆက်တာ ဖေဖေရ ”

“ဒါဖြင့် ပြောလေကွာ၊ အချိန်ကြာလို့ တယ်လီဖုန်းခတွေ တက်နေဦးမယ် ”

“ပြောရင် ယုံချင်မှ ယုံမယ်၊ ကျွန်တော် စာမေးပွဲ အောင်တယ် ဖေဖေ၊  
ဘွဲ့ရတော့မယ် ”

အဖေသည် အတန်ကြာမျှ ဘာမျှမပြောနိုင်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ

“အေး သတင်းကောင်းပဲကွ၊ ငါကတော့ မင်းကို အောင်မယ်လို့ နည်းနည်း  
ကလေးမှ မထင်ခဲ့ဘူး ”

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ် မှတ်တမ်း - ဖွန် ၁၀၊ ၁၉၅၈။

ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီး ဘွဲ့ကို ယူခဲ့ရာမှာ ပင်ပန်းတဲ့ ဒဏ်တွေကို ဖြေသိမ့်ပေးတဲ့အနေနှင့် တက္ကသိုလ် အာဏာပိုင်တွေက ကြီးမျိုးပြီး သီတင်းပတ်မှာ ပျော်ပွဲ ရွှင်ပွဲ အမျိုးမျိုးကို ကျင်းပပေးတယ်။ ကြာသပတေးနေ့မှာ ကျောင်းတော်ကြီးသား အဖြစ် ကျမ်းကျိန် သစ္စာ ဆိုတဲ့ အခမ်းအနားနှင့် အဆုံးသတ်မယ်။

အောက်မေ့ဖွယ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ ကျင်းပမယ့် ဘွဲ့ရ ဆုတောင်းပွဲကတော့ ပျင်းစရာ ကောင်းတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ ကျောင်းသားတွေကလည်း သိပ် မလာကြဘူးတဲ့။

ကျောင်းသားတွေ စိတ်ဝင်စားနေတာက တနင်္ဂနွေနေ့မှာ လုပ်မယ့် ကပွဲကို စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်။ အဲဒီနေ့မှာ ဆိုရင် ကျောင်းသား တစ်ဝက်ကျော်လောက်ဟာ လိုဝဲ ကျောင်းဆောင်ရှေ့ မြက်ခင်းပြင်မှာ ရောက်နေကြပြီ။ အငှားဆိုင်က ငှားဝတ်လာကြတဲ့ အဖြူရောင် ညစာ ဝတ်စုံတွေကို ဝတ်လို့။ လီနှင့် အဲလဂတ် တေးသံစုံ တီးဝိုင်းက တီးမှုတ်ပေးတဲ့ တေးသံ ညင်းညင်းကလေးကို နားထောင်ပြီး တွဲကကြလို့ပေါ့။

ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်က ဘာကိုပဲ လုပ်လုပ် ပညာရေး ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုနှင့် လုပ်တာ ဖြစ်လေတော့ အဲဒီကပွဲဟာလည်း ပညာရေး ရည်ရွယ်ချက် ပါတယ် ဆိုရင် တစ်နေ့ လူကြီးတွေ ဖြစ်လာတဲ့ အခါမှာ လူ့ဘဝကြီးဟာ ဘယ်လို နေမယ် ဆိုတာကို ပဏာမ သင်ကြားပေးတဲ့ သဘောလို့ ဆိုနိုင်တယ်။

တီးဝိုင်းက ခေတ်သီချင်းတွေကိုလည်း တီးပေးသေးတယ်။ ချာချာ ချာတို့လည်း ပါသည်။ ပရက်စလေရဲ့ သီချင်းတွေလည်း ပါတယ်။ အများအားဖြင့်တော့ လင်မီ တင်းဒါတို့လို ခပ်အေးအေး သီချင်းတွေ များတယ်။

ဟုတ်တာပေါ့။ ကိုယ်တို့မှာ အတွဲကလေးတွေလည်း ပါတာပေါ့။ ကိုယ်နှင့် နီဝေါက ဂျေဆန်ရဲ့ ကောင်မလေးနှင့် တွဲပြီး ကကြသေးတယ်။ လင်းဗရိစ်ရဲ့ ကောင်မလေးနှင့်လည်း တွဲပြီး ကကြသေးတယ်။ ကိုယ်တို့ကတော့ သူ့ လက်ကျတွေကိုပဲ ရတာပေါ့။

အမယ်၊ ဂျေဆန်ဆီက ရတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကတော့ တော်တော် နှိပ်တယ်။ ပစ္စည်းကလေး တော်တော်လေး ကောင်းတယ်။ ဂျို ကေဇာ ပြောတဲ့ စကားနှင့် ပြောရရင် “သိပ် မပွန်းသေးဘူး”။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက သူ့ ကောင်မလေးတွေက တစ်လက်ကိုင် ဖြစ်နေတယ်။ ဂျေဆန် ဆိုမှ ဂျေဆန်။

ကိုယ်နှင့် တွဲတဲ့ လူစီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကရော၊ နီဝေါနှင့် တွဲတဲ့ လီဇာ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကရော ကိုယ်တို့နှင့် တွဲကနေရင်း ဂျေဆန် မြင်သာတဲ့ နေရာကို ရောက်အောင် ခေါ်ခါသွားပြီး ဂျေဆန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ နေရာယူ က က နေကြလို့ ခက်နေတယ်။ ဂျေဆန် မြင်သွားရင် သူတို့ကိုလည်း ဖိတ်ပြီး ကအောင် သွားပြီး ညိုမြ လုပ်နေကြတာလေ။

ကိုယ်တို့လည်း သိပ်တော့ အတုံးကြီးထဲက မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးတွေက ကိုယ်တို့ကို သိပ်ပြီး စိတ်မဝင်စားဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တို့နှင့် တွဲကတဲ့ ကောင်မလေးတွေက ခပ်ချောချော ခပ်ဟော့ဟော့ ဆိုတော့ တစ်ညနေလုံး အားလုံးကပဲ ကိုယ်တို့ အတွဲတွေဆီကို မျက်စိ ရောက်ပြီး စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်။ ဒီနေ့ ညနေမှာ တကယ် ချစ်နေတဲ့ သမီး ရည်းစား အတွဲတွေ တစ်ဒါဇင်လောက် ပါရာမှာ လင်းဗရိစ်နှင့် ဆာရာတို့လည်း ပါတာပေါ့။

မနက်ဖြန် ညမှာ တော်တော် ပျော်စရာ ကောင်းတဲ့ ပွဲ တစ်ပွဲ ရှိသေးတယ်။ ဘောစတန် ဆိပ်ကမ်းမှာ လရောင်ဆမ်း သဘောစီး ထွက်ကြမလို့တဲ့။ ဂျေဆန်က ကိုယ်ဖို့ ကောင်မလေး တစ်ယောက် ခေါ်ပေးထားတယ်။



ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့ တစ်တွေဟာ ပျော်ပွဲ ရွှင်ပွဲတွေသာ လုပ်နေကြတယ်။ တကယ် ပျော်တယ်လို့ မထင်ဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ်ဟာ တော်တော် လေးနက်တဲ့ အဖြေ တစ်ခုကို သွားတွေ့မိတယ်။ ကိုယ်တို့ တစ်တွေ စာသင်ခဲ့ရတဲ့ သင်တန်းဟာ တကယ့် သင်တန်း မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ် ဆိုလိုတာက ကိုယ်တို့ တစ်တွေဟာ ညီရင်း အစ်ကိုတွေလို နေခဲ့ ကြတဲ့ နေရာ မဟုတ်ဘူး။ ညီနောင် အဖွဲ့ မဟုတ်ဘူး။ ညီညီညွတ်ညွတ် နှင့် တစ်စိတ်တည်း တစ်ဝမ်းတည်း ရှိတဲ့ နေရာ မဟုတ်ဘူး။

လက်စသတ်တော့ တက္ကသိုလ်မှာ ကိုယ်တို့ နေခဲ့ရတဲ့ အချိန်ဟာ စစ်ပြေငြိမ်းတဲ့ အချိန်။ ကျော်ကြားမှုနှင့် တန်ခိုး အာဏာအတွက် တိုက်တဲ့ ကိုယ်စီ စစ်ပွဲမှာ အပစ်အခတ် ရပ်ထားတဲ့ ကာလ တစ်ခုသာပါ။ နောင်လာမယ့် အနာဂတ်မှာ ကိုယ်တို့ တစ်တွေ အမြောက်ကြီးတွေနှင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပစ်ကြဦးမယ်လေ။

ဘွဲ့နှင်းသဘင် မတိုင်မီ တစ်နေ့တွင် မိုးတွေ ဆက်တိုက် ရွာနေသည်။

သို့ရာတွင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်သည် “အလွန်မြင့်သည့် အာဏာပိုင်များ” နှင့် အဆက်အသွယ် ရှိလေသလား မသိ။ ဘွဲ့နှင်းသဘင် ကျင်းပမည့် ဖွန်လ ၁၂ရက်နေ့သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် နေရောင် ပွင့်နေသည်။ ထိုနေ့ကား ၁၉၅၈ ခု ဖွန်လ ၁၂ရက်နေ့။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်၏ ၃၂၂ ကြိမ်မြောက် ဘွဲ့နှင်း သဘင် အခမ်းအနား နေ့ပေတည်း။

အားလုံး အဝတ်အစားတွေ သစ်သစ်လွင်လွင်။ ဘွဲ့ယူမည့် ကျောင်းသားများ၏ တိုက်ဆိုင်ကြီးများမှ ငှားလာသော အနက်ရောင် ဘွဲ့ယူ ဝတ်စုံတွေကလည်း အသစ်။ ပါရဂူဘွဲ့ယူမည့် ကျောင်းသားသစ်များ၏ ပန်းရောင် ဝတ်စုံများကလည်း အသစ်။ ဘွဲ့နှင်းသဘင် အခမ်းအနားကို ဖွင့်လှစ်ပေးရန် အတွက် မြင်းဖြင့်လာသည့် မစ်ဒယ်ဆက် ပြည်နယ် အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိ၏ ၁၈ ရာစုနှစ် ဝတ်စုံကလည်း အသစ်။

ဂျေဆန်နှင့် အခြားသော ကျောင်းသား လူရည်ချွန် နှစ်ဦးတို့ ခေါင်းဆောင်သည့် ဘုရားရှင်သစ် သင်တန်းဆင်းများသည် တက္ကသိုလ် ခန်းမကို ပတ်ကာ တက္ကသိုလ် မြက်ခင်းပြင် အတိုင်း လာခဲ့ပြီ အောက်မေ့ဖွယ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနှင့် ပိုက်ဒင်းနား ပိဋကတ်တိုက်ကြားရှိ ရပ်ပြင်တွင် ရပ်လိုက်သည်။ နှစ်တိုင်းလိုပင် ထို ရပ်ပြင်ထဲရှိ သစ်သား ထိုင်ခုံကြီးများပေါ်တွင် တပ်ထားသည့် စပရင်များသည် နာရီ အနည်းငယ်မျှ အိဆင်းသွားခဲ့ကြကာ ထိုရပ်ပြင်ကြီးသည် ဇာတ်ရုံကြီး တစ်ခုနယ် အသွင်ပြောင်းသွားခဲ့သည်။

ရာစုနှစ် သုံးခုက ရှိခဲ့သည့် အစဉ်အလာ အတိုင်း လက်တင် ဘာသာဖြင့် ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုကြရသည်။ ထို ကျမ်းသစ္စာကို နားလည်သူ ဆို၍ ဆယ့်ခြောက်ယောက်ထက် ပိုမည် မထင်။ သို့ရာတွင် လူတိုင်းကမူ ထို ကျမ်း သစ္စာကို နားလည်ဟန် ဆောင်ကြသည်။

ထိုနှစ်က ကျောင်းသားများ ကိုယ်စား စကားပြောရသူများ လင်းဗရိစ်ဖြစ်သည်။ ဂန္ထဝင် စာပေဌာနက လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပတ်ကတည်းက သူ့ကို ရွေးခဲ့သည်။ သူ့ မိန့်ခွန်း၏ ခေါင်းစဉ်မှာ အမြင့်မြတ်ဆုံးသော ပျော်ရွှင်မှု ပုံသဏ္ဌာန် ဆိုသည့် ခေါင်းစဉ် ဖြစ်သည်။

လက်တင် အခမ်းအနားမှူး၏ တာဝန်မှာ ဘွဲ့နှင်းသဘင်သို့ ကြွရောက်လာသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကို ဝါရင့် ဝါန အစဉ်လိုက် မိတ်ဆက်ပေးရန် ဖြစ်သည်။ ပထမ အဓိပတိ ဒေါက်တာ ပူဆေ၊ ထို့နောက် မက်ဆာချူးဆက် ပြည်နယ် ဘုရင်ခံ၊ ထို့နောက် မဟာ ဌာနမှူးများ၊ အဆောင်မှူးများ စသည်တို့ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ပရိသတ်က မျှော်လင့်နေသည်မှာ ရက်ကလစ် ကောလိပ်ကျောင်းမှ ကျောင်းသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့ အလှည့်ကလည်း နောက်ဆုံးမှ လာသည်။

“လှပတင့်တယ်သော ရက်ကလစ် ကျောင်းသူ အပေါင်းတို့၊ အမိတို့ကိုလည်း မေ့လျော့ မထားပါ။ အမိတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတူ နေထိုင်သော ရယ်မောသော အဖော်များ ဖြစ်သည် မဟုတ်လော”

ထို နှုတ်ဆက်စာပိုဒ်ကို ဖတ်ကြားသည့် အခါတွင် အစုံပေါင်း နှစ်သောင်းသော လက်တို့သည် လက်ခုပ်သံများသည် အကျယ်ဆုံး ဖြစ်မည် ထင်သည်။

ထို့နောက်တွင် အဓိပတိ ဒေါက်တာ ပူဆေက ၅၈ခုနှစ် ကျောင်းဆင်း အတန်းသားများကို မတ်တပ်ရပ်ခိုင်းသည်။ သူတို့၏ ကိုယ်စားလှယ်များအား “ပညာတတ် ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အဖွဲ့အစည်း” သို့ ဝင်ရောက်ရန် အတွက် အောက်မေ့ဖွယ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ခန်းမ လှေကားထစ်များပေါ်သို့ အတက် ခိုင်းသည်။

ပထမဦးဆုံး လူရည်ချွန် ကျောင်းသား ဖြစ်သည့် ဂျေဆန်က သူတို့ အားလုံး ကိုယ်စား သင်္ကေတ အဖြစ် လုပ်ထားသည့် ဘွဲ့ရ လက်မှတ်ကို တက်ယူရသည်။ စင်မြင့် အနီး မိဘဆွေမျိုးများ ထိုင်သည့် ခုံတန်း တစ်ခုတွင် ထိုင်နေသော ဂျေဆန်၏ အဖေက မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ ပြောသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ “သူက စာရေးဆရာ စကော့ ဖစ်ဂျရယ်နှင့် တူတယ်နော်” ဟူသော အသံဖြစ်သည်။

မစ္စတာ ဂီးလ်ဗတ်က စကားကျယ်ကျယ် မပြောရန် သူ့ မိန်းမကို သတိ ပေးမည် အပြုတွင် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ငိုနေသော သူ့ဇနီးကို တွေ့ရသည်။ မစ္စတာ ဂီးလ်ဗတ်သည် သဘောကျ၍ ပြုံးလိုက်၏။ သည် ရင်ပြင်ကြီး တစ်ခုလုံးတွင် သူ့ထက် ဂုဏ်ယူစရာ ကောင်းသည့် ဖခင်မျိုး မရှိတော့ဟု သူ ထင်လိုက်သည်။

အမှန်အားဖြင့် သူ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါ။ သူ့လိုပင် အမြင့်ဆုံးသော ပီတီသို့ ရောက်နေကြသော ၅၈ ခု သင်တန်းဆင်း ကျောင်းသား တစ်ထောင်တို့၏

ဖခင်များလည်းရှိကြပါသေးသည်။ သူတို့သည်လည်း သူတို့ ဘဝတွင် အမြင့်ဆုံးသော ပီတိကို ခံစားနေရသည်ဟု ထင်နေကြပါသည်။

လွန်ခဲ့သည့် လေးနှစ်တုန်းက ကျောင်းသားပေါင်း ၁၁၆၂ ယောက်တို့သည် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ယင်းတို့ အနက် ၁၀၃၁တို့သည် ဘွဲ့များ ရရှိခဲ့ကြသည်။ ဆယ်ရာနှုန်း ကျော်ကျော်တို့သည် သင်တန်းမအောင်ဘဲ ကျဆုံး ခဲ့ကြသည်။

အချို့သည် နောက်တစ်နှစ်တွင် ကျောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကြကာ ဆက်တက်ကြသည်။ အချို့မှာကား ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီးသား ဖြစ်ရေး ဟူသော ဘဝ ရည်မှန်းချက်ကြီးကို စွန့်လွှတ်သွားခဲ့ကြသည်။ အချို့မှာ ရူးသွပ်သွားကြပြီး အချို့ကား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင် သွားခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ယနေ့တွင်မူ သူတို့အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မစဉ်းစားမိကြ။ ယနေ့သည် သနား ကရုဏာ သက်ရမည့်နေ့ မဟုတ်။ မင်္ဂလာ ယူရမည့်နေ့။

ဂျေဆန်သည် ယခုတိုင် စိတ်ရောဂါကု ဆေးရုံတွင် ရောက်နေသည့် သူ အခန်းဖော် ဒေးဗစ်ဆန်ကို သတိမရနိုင်။

နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင်မူ ဘွဲ့ရ ကျောင်းသားများသည် အစုကလေးများ ခွဲကာ မိမိတို့ အဆောင်များတွင် ကျင်းပမည့် နေ့လယ်စာ စားပွဲသို့ တက်ရောက်ရန် ထွက်သွားကြသည်။

အဲလီယော့ဆောင်မှ ထမင်းစားပွဲတွင် အဖေနှင့် အမေတို့ လိုက်၍ စားကြသော်လည်း ထိုပွဲသည် သားဖြစ်သူ ဒင်နီကို နှုတ်ဆက်သည့်ပွဲသာ ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဒင်နီသည် တင်ဂယ်ဝုသို့ ပြန်ကာ ထိုနှစ် နွေရာသီအတွက် လက်ခံထားသော တီးဝိုင်းများတွင် စန္ဒရား တီးရအုံးမည်။ ထို့နောက်တွင် ဟူးရော လက်ခံထားသည့် ပွဲများကို တီးရန် အတွက် ဥရောပသို့သွားရဦးမည်။

အမေက မာရီယာကို မမြင်သဖြင့် မေးသည်။ အမေသည် မာရီယာကို ချစ်သည်။  
“မင်းကလည်းကွာ၊ ဘာတွေ လျှောက်မေးနေတာလဲ၊ မာရီယာက အပျင်းပြေ ထားထားတဲ့  
ရည်းစားဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒင်နီကလည်း နံပတ်ချိတ်ဖို့ စောပါသေးတယ်”

ဒင်နီက အဖေ့ စကားကို နားထောင်၍ ပြီးသည်။ ရင်တွင်းကမူ ဆွေးလှပြီ။  
ရှေးဖြစ်ဟောင်းကို အမှတ်တရဖြင့် ဧည့်သည် ရိုးရိုး အဖြစ် လာပါဟု ဖိတ်သည့် အခါတွင်  
မာရီယာက ငြင်းလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က ဂျော့ကဲလားသည် ခန်းဆောင် လှေကားပေါ်တွင် တစ်ယောက်တည်း  
သွား၍ စားသည်။ အခမ်းအနားသို့ သူ့ ဆွေမျိုး မိဘတွေထဲက ဘယ်သူမျှ မလာကြ။  
အင်ဒရူးက ရယ်မော၍ “ဟေ့ကောင်ကြီး၊ တို့ စားပွဲကို လာပြီး ငါ့ကာစင်တွေနှင့်  
လာစားလှည့်ပါလား၊ ငါ့ ကာစင်တွေက များလွန်းတော့ နာမည်တောင် မမှတ်မိတော့ဘူး၊  
ဒါပေမယ့် မဆိုးပါဘူးကွ၊ နိပ်တာလေးတွေ ပါပါတယ်” ဟုနောက်သည်။

ညနေပိုင်းတွင်မူ လူစု ကွဲသွားကြလေပြီ။ လူ ထောင်ပေါင်းများစွာတို့သည်  
အဏုမြူမှုန် ထောင်ပေါင်းများစွာ ဖြစ်သွားကြကာ အရပ်ရှစ်မျက်နှာသို့ အသီးသီးသော  
မြန်နှုန်းဖြင့် လွင့်သွားကြသည်။

ထို အဏုမြူမှုန် ကလေးများသည် ထုထည်ကြီး တစ်ခုအဖြစ် ပြန်လည်  
ဖွဲ့စည်းကြပါဦးမည်လော။

ယခင်ကလည်း ထုထည်ကြီး တစ်ခု အဖြစ် ပေါင်းစည်းမိခဲ့ကြပါ၏လော။

## လောကအလည်တွင်

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နွေစဉ်မှတ်တမ်း - ဖွန် ၁၄၊ ၁၉၅၈။

ဒီနေ့ လင်းဗရိစ်နှင့် ဆာရာတို့ လက်ထပ်ကြတယ်။ ကိုယ်က လူပျိုရုံပေါ့။ ကိုယ်က သူတို့ အတွဲကို အခန်းပေးခဲ့လို့ ထင်ပါရဲ့။ “အလယ်ခေတ်သာ ဆိုရင် ရှင် ဂုဏ်ထူး ဘွဲ့ထူးတွေ ရမှာ” လို့ ဆာရာက နောက်တယ်။

မင်္ဂလာပွဲကို အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပဲ လုပ်တယ်။ တစ်ကြောင်းကတော့ ဘာသာရေး အကြောင်းလည်း ပါတယ်။ ဆာရာက အယ်ပစ်ကိုပယ် ဂိုဏ်းက။ လင်းဗရိစ်က ဂရိအေဘီသိုဒေါက်ဂိုဏ်းက။

လက်ထပ်ပွဲမှာ ဆာရာရဲ့ အဖေကြီးနှင့် စကားပြောခွင့် ရခဲ့တယ်။ တိုက်ဆိုင်မှုလို့ပဲ ဆိုရမလား မသိဘူး။ သူ့သမီး လက်ထပ်တဲ့နေ့ဟာ သူတို့ခေတ်က ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းဆင်းတွေရဲ့ ငွေရတုသဘင်တဲ့။ တို့ကျောင်း ဘွဲ့ယူတဲ့ နေ့နှင့် တိုက်နေတယ်၊ တို့ဘွဲ့နှင့် သဘင်ကို ကြည့်ပြီး တော်တော် ပျော်သွားတယ်တဲ့။

အင်း၊ နောက် နှစ်ဆယ့် ငါးနှစ် ဆိုရင် ကိုယ်လည်း ဘာများ ဖြစ်နေမလဲ မသိဘူး။ ခုတောင် ဒီနေ့ တစ်နေ့ ပြီးရင် မနက်ဖြန်မှာ ဘာလုပ်မယ် ဆိုတာ စဉ်းစားလို့ မရသေးဘူး မဟုတ်လား။

လင်းဗရိစ်တို့ ဇနီးမောင်နှံ ဘယ်ကို ပျားရည်ဆမ်း ခရီး ထွက်မယ် ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ ကိုယ် တစ်ယောက်ပဲ သိတယ်။ မိန်းနယ်မှာ တို့ မိသားစု ပိုင်တဲ့

အိမ်ကြီး တစ်လုံး ရှိတယ်လေ။ အိမ်တစ်လုံးလုံး လွတ်နေတယ်။ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ ညားခါစ လင်မယား နှစ်ယောက်တည်း နေလို့ သိပ်ကောင်းတဲ့ နေရာမျိုးပေါ့။

ကိုယ်ကပဲ အခန်းပေး၊ ညားတော့လည်း ကိုယ်ကပဲ အိမ်ပေး ဆိုတော့ ကိုယ့်ဘက်ကချည်း ပေးနေရတာပဲလို့ ထင်ကောင်း ထင်ကြမလား မသိဘူး။ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ် ရတာတွေလည်း ရှိပါသေးတယ်။ ဆာရာရဲ့ ပန်းစည်းကို ကိုင်ဖို့ ချီကာဂိုက သူ့ညီမ ဝမ်းကွဲလေး ရောက်လာတယ်။ ဆာရာက သူ့ညီမ ဝမ်းကွဲကိုလည်း စောင့်ရှောက်ပါလို့ မှာထားတယ်။

ဒီလောက် ပြောရင် ဒီကကောင်လည်း သိပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ ညီမဝမ်းကွဲကို နောက်နေ့တွေမှာ ကောင်းကောင်း စောင့်မကြည့်ရှု လိုက်တယ်။ နောက်နေ့ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ညတွေလည်း ပါတာပေါ့လေ။

မင်္ဂလာဆောင်တွေမှာ ဒါမျိုးလေးတွေ ရှိတတ်တာကိုး။

ဒင်နီတွင် ငယ်ငယ်တုန်းက ပန်းနာရောဂါ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ထို ပန်းနာ ရောဂါသည် ကြီးလာ၍ ဂီတသမား ဖြစ်သည့်အခါတွင် ထိုမျှလောက် အသုံးကျလိမ့်မည်ဟု သူ တစ်ခါမှ မထင်ခဲ့။

သူ ဟားဗတ် ကျောင်းနေဘက်များက ကျောင်းမှ ဘွဲ့ရပြီး စစ်မှုထမ်း ဥပဒေအရ စစ်တပ်ထဲသို့ ဝင်ကြရသော်လည်း ဒင်နီမှာမူ ဆေးကျခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာကြီးကို စောစော လည့်ကြည့်ချိန်ရပြီး တက်သစ်စ အနုပညာရှင် တစ်ဦး အဖြစ် အောင်မြင်မှုကို စောစော ရခဲ့သည်။

ဟူးရောသည် သူ့ဂီတဆရာ ဒင်နီကို ကြေး(ဂျီး) များသော တီးဝိုင်း ဆရာတွေနှင့် တွေ့ပေးသည်။ ကြေးများသော ပရိသတ်နှင့် အရင် တွေ့ပေးသည်။ ဝေဖန်မှု၊ စစ်ကြောမှု

ခံနိုင်ရည် ရှိအောင် လေ့ကျင့်ပေးသည့် သဘော ဖြစ်သည်။ အရေထူအောင် လုပ်ပေးသလို သူ့ ဂီတ ပညာကိုလည်း ထက်မြက်အောင် လုပ်ပေးသည်။

သို့ရာတွင် ဒင်နီသည် သတင်းထောက် ပေါင်းစုံနှင့် တွေ့ဖူးကြောင်းကို ဟူးရော့ မသိ။ သတင်းစာများကလည်း ဒင်နီကို အမြဲတမ်းလိုလို အကောင်း ရေးကြသည်သာ များသည်။

ဒင်နီသည် လန်ဒန်တွင် ရွှင်ယယ်ဖီလာမိုးနစ် တေးသံစုံ တီးဝိုင်းကြီးနှင့် အတူ ဘရမ်း၏ တေးသီချင်းများကို တီးပြသည်။ ထို့နောက် အမ်စတာ ဒမ်သို့ လေယာဉ်နှင့် သွားရောက်ကာ မိုးဇက်၏ တီးလုံးများကို တီးပြခဲ့သည်။

နောက် တစ်နေရာမှာ ပါရီ ဖြစ်သည်။ ပါရီတွင် တက်၊ ရှိပင်တို့၏ တေးသွားများကိုသာမက ပြင်သစ် တေးဂီတ ဆရာကြီးများ ဖြစ်သည့် ဒီဗျူဆေး၊ ကိုပါရေနှင့် စသူတို့၏ တေးသွားများကိုလည်း တစ်ကိုယ်တော် တီးပြ ခဲ့သေးသည်။ ပြင်သစ် သတင်းစာများက သူ့ လက်သံကို ဩဘာပေး၍ မဆုံး။

ဘာလင်တွင် နောက်ဆုံး တီးပြီးသည့် ညက ဂျာမန် ဓာတ်ပြား ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုမှ ဒါရိုက်တာက သူ့ကို သန်ခေါင် ညလယ်စာ ဖိတ်ကျွေးသည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ဓာတ်ပြား အယ်လ်ဘမ် ငါးခုအတွက် စာချုပ်ပြီး သွားသည်။

“ကဲ ဘယ်လိုလဲ၊ ဦးရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောစမ်းပါဦး။”

ဒင်နီသည် ရုပ်ပုံတွေ အပြည့် အချိတ်ထားသည့် ဟူးရော့၏ အခန်းထဲတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ဂီတ ဝေဖန်ချက်များကို လှန်လှော ကြည့်နေသည့် ဟူးရော့ကို လှမ်းမေးသည်။

ဟူးရော့က မျက်မှန်ကို နဖူးပေါ်သို့ တင်ပြီး ပြုံးသည်။

“အင်း၊ မောင်ရင်က နယူးဟေဗင်ဗွဲမှာတော့ စွဲသွားပါပြီ။”



“ခင်ဗျား၊ ဦး ဘာပြောတယ် ”

“ဪ မောင်ရင်က ကျုပ်တို့ ဂီတလောက ဝေါဟာရကို နားမလည်သေးဘဲကိုး၊ ကန်ထရိုက် တစ်ယောက်ဟာ နယူးယော့မြို့မှာ ပွဲတစ်ပွဲ ရုံသွင်းတော့မယ် ဆိုရင် မြို့ငယ်ကလေး ဖြစ်တဲ့ နယူးဟော့ဗင်မှာ စမ်းသွင်း ကြည့်လေ့ ရှိတယ်”

“ဒါဖြင့် လန်ဒန်တို့ အမ်စတာဒမ်တို့ ပါရီတို့ ဆိုတဲ့ မြို့ကြီးတွေဟာ နယူးဟော့ဗင်နှင့် အတူတူပဲ၊ အဲဒီမှာ စွဲရင် စွံပြီလို့သာ အောက်မေ့လိုက်ပေတော့ ”

“ဒါဖြင့် အဲဒီပွဲကြီးတွေကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့လောက် တီးရမှာလဲ”

“ကျုပ် အကြောင်းကြားမယ်လေ” ဟု ဆိုကာ ဟူးရော့သည် သူ ရှေးဟောင်း စားပွဲကြီးပေါ်တွင် တင်ထားသည့် စာတွဲ တစ်တွဲကို အမှတ်မဲ့ ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“၁၉၆၁ ခု ဖေဖော်ဝါရီ ၁၅ရက်နေ့မှာ၊ လင်နီနှင့် ဖီလာမိုးနစ် တီးဝိုင်းနှင့် တီးရမယ်၊ မောင်ရင်က ဘီသိုဗင်ရဲ့ တေးကို တီးရမယ်”

“အမယ်လေး တစ်နှစ်လုံးလုံးတောင် လိုပါသေးလား၊ ဒီအတွင်း ကျွန်တော်က ဘာလုပ်နေရမှာလဲ၊ လက်သည်းကိုက်ပြီး ထိုင်စောင့်နေရမှာလား ”

“ဒီမှာ ဒင်နီ၊ ကျုပ်က ကလေးထိန်း မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဂီတ ရုံသွင်းတဲ့ မန်နေဂျာ၊ ဒီအတောအတွင်းမှာ နောက်ထပ် နယူးဟော့ဗင် ပွဲမျိုးတွေကို တီးရဦးမှာပေါ့”

ဟူးရော့သည် နယူးယော့တွင် သူ့ကို ရုံသွင်းမီ ထိုသို့ ကမ္ဘာ့အနှံ့တွင် ဂီတပွဲတွေကို ဆက်တိုက် ရုံသွင်းသည်။ နယူးယော့ရှိ ကာနက်ဂျီ ခန်းမကြီးထဲတွင် ဒင်နီကို ရုံသွင်းသည့် အခါတွင်မူ လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တီး ဖြစ်နေသည်။ သူ ဂီတသံကို နားထောင်ခြင်းထက် သူ့ကို လေးစား ကိုးကွယ်လို၍ လာနားထောင် သူတွေက များသည်။

ဂီတပွဲ ပြီးသည့်အခါတွင် ပရိသတ်က မတ်တတ်ရပ်ပြီး အကြာကြီး လက်ခုပ်ဩဘာ ပေးကြသည်။ ဘန်းစတိန်းက ဒင်နီကို စင်မြင့်ပေါ်သို့ ဆွဲခေါ်လာကာ အောင်ပွဲရသော လက်ဝှေ့သမား တစ်ယောက်ကို ပြသလို သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ကိုင်မြှောက်၍ ပြသည်။ တကယ်လည်း ဒင်နီသည် ကမ္ဘာ့ချန်ပီယံ တစ်ဦး ဖြစ်သွားလေပြီ။ ဒင်နီသည် အလွန် အရေးကြီးသည့် နယူးယော့တွင် အောင်ပွဲခံနိုင်ခဲ့ပြီ။

ဖီလာမိုးနစ် တေးသံစုံ တီးဝိုင်းကြီး၏ ဂေါပက လူကြီးတစ်ဦး၏ ခမ်းနားသော အိမ်ကြီးတွင် သူ့ကို ဂုဏ်ပြု ဧည့်ခံပွဲ ကျင်းပသည်။ ဒင်နီသည် ထိုပွဲတွင် ထင်ရှားသည့် အနုပညာသည် တစ်ယောက်မျှ သာမက တက်ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်များထဲတွင် အထင်ရှားဆုံး ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နေတော့သည်။

ထို ဧည့်ခံပွဲတွင် များမကြာမီက ထင်ရှားခဲ့သည့် ရုပ်ရှင် မင်းသမီးများလည်း လာကြသည်။ ယခင်က ဆိုလျှင် ဒင်နီသည် သူတို့ထံ သွား၍ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် အမှတ်တရ လက်မှတ်ကလေး တောင်းမိပေလိမ့်မည်။ ထိုဧည့်ခံပွဲတွင် ကမ္ဘာကျော် ဂီတ ဆရာကြီးများ၊ နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များလည်း လာသည်။ မျက်နှာဖုံး သရုပ်ဆောင်မယ်များကား ငါးဥကို သယ်ပေးနေသည့် စားပွဲထိုး မလေးတွေလောက် ပေါ်နေသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့ အားလုံးသည် သူ့အနီးတွင် ဝိုင်းအုံကာ သူ့ကို မိတ်ဖွဲ့ချင်နေကြသည်။

ဧည့်ခံပွဲတွင်လည်း သူ့ကို စန္ဒရား တီးပြရန် တောင်းဆိုကြသေးသည်။ သုံးချောင်းထောက် စတိန်းဝေး စန္ဒရားကြီးကို ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဘီးဖြင့် တွန်းယူလာကာ အဖုံးကို အဆင်သင့် ဖွင့်ပေးထားသည်။

ဒင်နီသည် ထိုနေ့ ညဦးပိုင်းက ပွဲတွင် လက်ကုန် တီးခဲ့ပြီး ဖြစ်သဖြင့် ယခုပွဲတွင် ပင်ပင် ပန်းပန်း သိပ်မတီးချင်တော့။ ထို့ကြောင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ကလေးကို တီးချင်သည်။

ဒင်နီသည် စန္ဒရား တီးမပြခင် စကား ပြောလိုက်သေးသည်။

“ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးများနှင့် အမျိုးသားများ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျေးဇူးတင် စကားများဟာ လူကြီးမင်းများ အတွက် အမြဲ ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ ဒီညမှာ လူပုဂ္ဂိုလ် နှစ်ဦးရဲ့ နာမည်ကို ထုတ်ဖော် ပြောဆိုတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ၊ တစ်ယောက်ကတော့ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ပံ့ပိုးကူညီနေတဲ့ မစ္စတာ ဟူးရော...”

“ကျုပ်က မောင်ရင်ကို ပံ့ပိုးနေတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ မောင်ရင်က ကျုပ်ကို ပံ့ပိုးနေတာ” ဟု ဟူးရောက ပြောသည်။

“ပြီးတော့ အဖက် စန္ဒရားကို လိုက်တီးပေတဲ့ လင်နီတို့ ဖြစ်ပါတယ် ”

ဒင်နီသည် ညဦးပိုင်းက ရုံထဲတွင် တီးခဲ့သည့် ကွန်ရှာတိုကို စန္ဒရား တီးလုံးချည်း သက်သက် အမြည်တီး တီးပြသည်။ ထို့နောက် ဂီတဆရာ ဘန်းစတိန်း၏ “ဝက်ဆိုက် စတိုရီ” တေးသွားမှ တေးသံများကို ဂျက်ဖ်တီးလုံးဖြင့် တီးပြသွားသည်။

ပရိသတ်က သဘောကျ၍ မဆုံး။ သူတို့ စန္ဒရားမှ မထစေချင်တော့။

“နောက်ထပ် ဘာတီးရဦးမှာလဲ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တီးတတ်တာ ကလေးတွေ မရှိတော့ဘူး ထင်ပါတယ် ” ဟု ဒင်နီက ပြောသည်။

သူ့ဂီတ ဆရာ ဘန်းစတိန်းက ပြီး၍ “ငါ့ကို တီးပြသလို သူတို့ကိုလည်း တီးပြလိုက်ပေါ့ကွ ” ဟု ဆိုသည်။

ဒင်နီက ခေါင်းညိတ်ပြပြီးနောက် ခုံတွင် ထိုင်ကာ “မိုင်ဖဲယား လေဒီ” ကို ဂျက်ဖ်တေးသွား တီးလုံးဖြင့် တီးပြသည်။ ထို့နောက် ခေတ်ဟောင်းများ ဖြစ်သော ကိုး ပေါတား၊ ရောဂျားနှင့် ဟတ်၊ အာဗင်း ဘာလင်းတို့၏ တေးများကို တီးပြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ပင်ပန်းသဖြင့် တောင်းပန်ရတော့သည်။

ညစာ စားပွဲ ပြီးခါနီးတွင် ရှိုးကျကျ ဝတ်ထားကာ လုပ်ငန်းရှင် တစ်ယောက် ဂိုက်ဖမ်းထားသည့် လူတစ်ယောက် သူ့နာမည် ကတ်ပြားကလေးကို ဂွေယမ်းပြရင်း အနားသို့ ရောက်လာကာ ထိုနေ့ညက တီးသွားသော တီးလုံးများ အားလုံးကို စုပေါင်း၍ ဓာတ်ပြား အယ်လ်ဘမ် ထုတ်ချင်ကြောင်းဖြင့် ကမ်းလှမ်းသည်။

ထိုလူ ထွက်သွားပြီး ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် လွန်စွာ တင့်တယ် ပြေပြစ်သည့် ဆံပင် နက်နက်နှင့် အမျိုးသမီး တစ်ဦး သူ့အနီးသို့ ရောက်လာကာ ချိုမြသည့် အသံဖြင့်

“ဒီနေ့ ညနေ ရှင့် လက်သံကို နားထောင်ရတာ သိပ်နားထောင်လို့ ကောင်းတာပဲ ရှင့်၊ ဂျက်နှင့် ကျွန်မတို့က တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရှင့်ကို အိမ်ဖြူတော် ဖိတ်ပြီး အတီးခိုင်းရဦးမယ်” ဟု ပြောသည်။

ဒင်နီသည် ပင်လည်း ပင်ပန်းလှပြီ။ နည်းနည်း ဘဝင်မြင့်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ယဉ်ကျေးစွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး “ကျေးဇူး တင်ပါတယ် ခင်ဗျား” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို အမျိုးသမီးက ကျက်သရေရှိစွာ ပြန်လှည့်သွားသည့် အခါတွင်မှ မိမိအား လာရောက် ဖိတ်ကြားသူမှာ အမေရိကန် သမ္မတကြီး ကင်နဒီ၏ ဇနီး ဖြစ်နေသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ် မှတ်တမ်း - မတ် ၁၀၊ ၁၉၅၉။

ဘွဲ့ရပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ်ဟာ တကယ့် ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲမှာ မဟုတ်ဘဲ ၁၁၀ ပင်လယ်ကြီးထဲကို ရောက်နေပါကလား။

ကိုယ်ဟာ အမေရိကန် ရေတပ်မတော်က ရေယာဉ်တစ်စင်းပေါ်မှာ ရောက်နေပြီး အတ္တလန်တိတ် သမုဒ္ဒရာကြီးကို ဖြတ်နေပြီလေ။ ကိုယ့် ဘိုးဘေး အစဉ်အဆက်ဟာ ရေတပ်မတော်မှာ အမှုထမ်းခဲ့ ကြတဲ့အတွက် ကိုယ်လည်း ထုံးစံအတိုင်း ရေတပ်မတော်ကို ဝင်လိုက် ပေမယ့် သူတို့လို တစ်သက်လုံး ရေတပ်ထဲမှာတော့ အချိန်ကုန် မခံနိုင်ဘူး။

အရွယ်ရောက်သူတို့ ထုံးစံအတိုင်း တပ်မတော်မှာ စစ်မှုထမ်းရမယ် ဆိုပြီး ကြည်းတပ်က ရက်ကိုးဆယ် ကြိုပြီး အကြောင်းကြားတဲ့အခါမှာ ကိုယ် တွေးမိတယ်။ ကိုယ့်ဘဝကို ရွံ့တွေ ဗွက်တွေထဲမှာ ဘယ်ညာ ဘယ်ညာ လုပ်ရင်း အချိန်ကုန် မခံနိုင်ဘူးလို့။ ဒါကြောင့် ကြည်းတပ်ကို လျှောက်လွှာ မတင်တော့ဘဲ ရေတပ်ကို လျှောက်လွှာတင်လိုက်တယ်။ သင်္ဘောပေါ်မှာ အခြေအနေတွေ ဘယ်လောက် ဆိုးတယ် ဆိုတာ သိလျက်သားနှင့် ဝင်တာပါ။ ဒီလောက် မဆိုးနိုင်ဘူးပေါ့။ အနည်းဆုံး ဘယ်ညာ ဘယ်ညာတော့ မလျှောက်ရဘူးပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်မှာ ဒီလို ဟုတ်လို့တုံး။ ရေတပ်သား ဘဝဆိုတာ ငရဲကို ကျသလိုပါပဲလား။ ငါ့ အခန်းဖော် နီဝေါကတော့ ရေတပ်ဗိုလ်ကလေးဖြစ်လို့ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာ သင်္ဘောကို စောင့်နေတယ်။ သင်္ဘောပေါ် တက်ရင် သူ့ တပ်သားတွေကို အော်နိုင် ငေါက်နိုင်တယ်။ ငါကတော့ ဦးထုပ်ဖြူ ရေတပ်သား အဖြစ် စတင်ရတာ။

သင်တန်းဆင်းပြီးတော့ ကိုယ့်ကို ဖျက်သဘောကို အစောင့်လိုက်တဲ့ စိန့်ကလဲယား သဘောပေါ်ကို တပ်သားအဖြစ် ပို့လိုက်တယ်။ တို့ အလုပ်က ယူအက်စ်အက်စ် ဟယ်မီတန် သဘောကြီးကို ပင်လယ်ပြင်မှာ ကလေးထိန်းသလို ထိန်းလိုက်ရမှာ။ ပင်လယ်ပြင်က ကလေးထိန်းပေါ့။ ကိုယ်တို့ ပထမ အလုပ်က စိန့်ကလဲယား သဘောရဲ့ သဘောပုံကို ထိန်းဖို့။ တစ်နည်းပြောရရင် ကုန်းပတ် တိုက်ရတဲ့ အလုပ်။ နောက် အလုပ်တစ်ခုကတော့ တို့ သဘော အရာရှိရဲ့ ဘောလုံးအဖြစ် အသုံးတော်ခံဖို့။ သဘောအရာရှိက ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူး။ ကိုယ့်ကို မြင်မြင်ချင်း မျက်နှာကြော မတည့်ဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ်လည်း ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်က ထွက်တယ်လို့ မပြောရပါကလား။ ကောလိပ်ကျောင်းကို ရောက်ဖူးတယ်လို့တောင် မပြောဖူးဘူး။ နောက်တော့ ကိုယ်ဟာ မြင်ပြင်းကတ်စရာ ကောင်းအောင် ယဉ်ကျေးလို့ မျက်နှာကြော မတည့်တာကို တစ်ယောက်ဆီက ကြားရတယ်။

ဒါပေမဲ့ ငနဲက ကိုယ့်ကို တော်တော် စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်တတ်တယ်။ တစ်ခါတလေ ကိုယ်က အပိုလုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေကို မလုပ်ရင်၊ ပွဲစင်ကို စောင့်ဖို့ တာဝန်မယူရင် ကိုယ့်တို့ အခန်းထဲ ဒေါကြီး မောကြီးနှင့် ဝင်လာပြီး ကိုယ်ဖတ်နေတဲ့ စာအုပ်ကို “အလကား စာအုပ်တွေ” ဆိုပြီး သိမ်းသွားတတ်တယ်။

တစ်ခါတော့ စိတ်ပေါက်ပေါက် ရှိတာနှင့် သူ ကန်သလို ကိုယ်ကလည်း ထပြီး ကန်တော့မလို့တောင် လုပ်မိသေးတယ်။ ညနေစာ စားပြီးလို့ရှိရင် ကိုယ်က စာဖတ်ရအောင် အခန်းကို စောစောပြန်ဖို့ ဟန်ပြင်တယ်။ ပြီးတော့ အခန်းကို ပြန်လာပြီး စာဖတ်နေလိုက်တယ်။ စာအုပ်က သမ္မာကျမ်း စာအုပ်ပါ။ ခဏနေတော့ ငနဲ နောက်က လိုက်လာပြီး ကိုယ့်လက်ထဲက စာအုပ်ကို ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိနှင့် “ဟေ့ကောင်၊ မင်း စိတ်ဓာတ်ကို အဆိပ်ခတ်တဲ့ စာတွေ ဖတ်မနေနှင့်ကွ” လို့ ပြောပြီး စာအုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်တယ်။

ဒီတော့ ကိုယ်က ဘာသာရေး စာပေကို ဖတ်နေတာ၊ ကိုယ့်စိတ်ကို ငြိမ်အောင် လုပ်နေတာလို့ ပြောလိုက်တယ်။ တခြား သင်္ဘောသား နှစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်။ ဒီတော့မှ ဩော် ဟုတ်လား ဆိုပြီး စာအုပ်ကို ကိုယ့် အိပ်ရာပေါ် ပစ်တင်ပြီး ထွက်သွားတယ်။

တိုက်ပွဲတော့ နိုင်လိုက်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ စစ်ပွဲတော့ ရှုံးလိုက်တယ်လေ။

ဒီနောက်တော့ ငနဲဟာ ကိုယ့်ကိုပဲ မဲနေတော့တာပဲ။ တစ်ခေါက်တော့ တပ်က ထွက်ပြေးချင်လောက်အောင်ကို စိတ်ညစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ကိုယ့် သင်္ဘောက ကမ်းခြေနှင့် အနည်းဆုံး မိုင် တစ်ထောင်လောက် ဝေးနေတော့ ဘာမှ လုပ်လို့ မရဘူးပေါ့။ ဒီနေရာမှာတော့ ကြည်းတပ်က သာသွားပြန်ရော။

ဒါဟာ တကယ့် ဘဝတဲ့လား။ တကယ့် ဘဝဆိုရင် တော်ပါပြီ။ ဒီလောက်ဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ။ ရေတပ်ထဲမှာ ဆက်သာ နေရဦးမယ် ဆိုရင်လည်း ဘယ်တော့မှ သင်္ဘောပေါ်ကို မတက်တော့ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ခက်တာက သင်္ဘောပေါ်မှာ ဒီငနဲက အစိတ်အပိုင်း တစ်ပိုင်းဖြစ်နေတယ်။ သူ့ကို ရှောင်လို့ မလွတ်ဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ မတတ်နိုင်တာနှင့် ရေတပ်ဗိုလ်မှူးဆီ သွားပြီး ကိုယ့်ကို တာဝန်ပြောင်းပေးဖို့ ပြောတယ်။ တကယ့် အကြောင်းရင်းကိုတော့ မပြောဘူးပေါ့။ ကိုယ်က ရေတပ်မှာ တခြား ကျွန်တော့်အတွက် သင့်တော်တဲ့ နေရာများ ရှိရင် ပြောင်းပေးပါလို့ ပြောတယ်။

ဘယ်နေရာလဲလို့ သူက မေးတယ်။

ကိုယ်က ကျွန်တော်ရေးတဲ့ ချွတ်တဲ့ဘက်က ဝါသနာ ပါပါတယ်လို့ ပြောလိုက်တော့ ဗိုလ်မှူးက ကိုယ့်ကို ပြန်ကြားရေး ဌာနကို ပြောင်းပေးလိုက်တယ်။

အဲဒီ ဌာနမှာ ရေတပ်ဖွဲ့ အသီးသီးက ထုတ်တဲ့ သတင်းစာတွေ ပို့တော့ ကိုယ်က အယ်ဒီတာလည်း လုပ်ရတယ်။ သတင်းထောက်လည်း လုပ်ရတာ။ အရေးကြီးတဲ့ သတင်းတွေကိုလည်း ဝါရှင်တန်ကို ပို့ပေးရတယ်။

အလုပ်က မဆိုးပါဘူး။ ကောင်းပါတယ်။ ကပ္ပတိန်က ကိုယ် ပို့တဲ့ ကြိုးမဲ့ သတင်းတွေကို ဖြတ်တောက်တာ တစ်ခုပါပဲ။ သတင်းတွေက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်။ အသည်းထိတ်စရာလေးတွေ ပါတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ ဟာသကလေးတွေ၊ ရယ်စရာကလေးတွေတောင် ပါလိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အထက် အရာရှိတွေတော့ ဒါမျိုးကို ဘယ်မှာ အရသာ ခံတတ်ပါ့မလဲ။

အရင် တစ်ပတ်က ဆိုရင် ကိုယ်တို့ သင်္ဘောဟာ မြေထဲပင်လယ်ကို ဝင်လာခဲ့တယ်။ ညက မှောင်မည်းပြီး နှင်းတွေ ပိတ်နေတယ်။ အမယ် ဇာတ်လမ်းအစက ဘယ်ဆိုးလို့တုံး။ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အမှောင်ထုကြီးထဲမှာ ကိုယ်တို့ သင်္ဘောဟာ တခြား သင်္ဘော တစ်စင်းနှင့် ဝင်တိုက်မိတယ်။ အသေအပျောက်တော့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက် ဆိပ်ကမ်းတစ်ခု ရောက်ရင်တော့ သင်္ဘောကို နည်းနည်းပါးပါး ပြင်ရမယ်။

ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာက ကိုယ်တို့ ဝင်တိုက်တဲ့ သင်္ဘောက ကိုယ်တို့ အမေရိကန်တပ်က ဖျက်သင်္ဘော ဖြစ်နေတဲ့ အချက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကပ္ပတိန်ကတော့ အမေရိကန် သင်္ဘောတွေဟာ ဘယ်တော့မှ ဒီလို မဖြစ်တတ်ဘူးတဲ့။ ကိုယ်က သတင်းစာဆရာ ဆိုတော့ အမှန်တရားကို ရေးရမယ်။ ခု တိုက်မိတာဟာ အမေရိကန် သင်္ဘောချင်း တိုက်မိတာပဲ။ ဒါကြောင့် အမှန်အတိုင်း ပြောရမှာပဲလို့ ကိုယ်က ပြောတယ်။

ဒီတော့ ကပ္ပတိန်က ကိုယ့်ဘက်ကို လှည့်ပြီး ဆဲတော့တာပဲ။ သူဆိုချင်တာကတော့ အမေရိကန် ရေတပ်မတော်မှာလည်း တစ်ခါတလေမှာ အမှားအယွင်းတော့ ရှိတတ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို သတင်းမျိုးကို ထုတ်ပြန်လေ့ မရှိဘူးတဲ့။



ရေတပ်မတော်မှာ တစ်နှစ်၊ သုံးလနှင့် ဆယ့်တစ်ရက် အမှုထမ်းပြီးရင် ထွက်ရတော့မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အပြစ်နှင့် မဟုတ်ဘဲ သိက္ခာ ရှိရှိ ထွက်ရတဲ့အတွက် တော်သေးတယ်လို့ ဆိုရမယ်။

ဆာရာသည် အတန်းထဲတွင် ထိပ်ဆုံးမှ အောင်သည်။

အမှန်ကို ပြောရလျှင် ဆာရာ၏ ပညာရေး နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်သည် ထိုသို့ သူ့ အတန်းဖော်များကို ကျော်၍ ထိပ်ဆုံးသို့ ရောက်လာမည်ဟု ထင်စရာ မရှိ။ ရက်ကလစ် ကောလိပ်တွင် ယူသည့် ဘာသာရပ်များ ဖြစ်သည့် လက်ရေးတိုနှင့် လက်နှိပ်စက် ဘာသာရပ်တွင် သူ့ထက် တော်သူတွေ အများကြီး ရှိခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ပထမ နွေရာသီ သင်တန်း ပြီးသွားသည့် အခါ၌ကား ဆာရာသည် တစ်မိနစ်ကို လက်ရေးတို စာလုံး ၁၁၀ ရပြီး လက်နှိပ်စက်တွင် တစ်မိနစ်ကို ၇၅လုံး ရအောင် ရိုက်နိုင်နေပြီ။

နွေရာသီ သင်တန်း ကျောင်းအုပ် ဆရာကြီး မစ္စတာ ဟုမ်းက

“ညည်းအိဖို့ နောက်ထပ် သင်တန်းတွေကို ဆက်တက်နေရင်လည်း အလုပ်ဈေးကွက်မှာ နောက်ထပ် သင်တန်းတွေကို ဆက်တက်နေရင်လည်း ညည်း ရတဲ့နှုန်းက တော်တော်မြန်နေပြီ။ ဒီတော့ လက်ရေးတိုနှင့် လက်နှိပ်စက် မြန်နှုန်းရယ်၊ ညည်း ပညာရေး နောက်ခံရယ် ပေါင်းလိုက်ရင် လုပ်ငန်း အုပ်ချုပ်ရေး ဌာနမှာ အတွင်းရေးမှူးတော့ ရမှာ သေချာတယ်၊ ဒီတော့ အလုပ် ခေါ်တဲ့ ကြော်ငြာတွေကိုသာ လိုက်ရှာပေတော့”

ဆရာဟုမ်း၏ အားပေးမှုကြောင့် စိတ်အား ထက်သန်းသွားကာ ဆာရာနှင့် လင်းဗရိစ်တို့သည် အလုပ်ခေါ်သည့် ကြော်ငြာများကို သတင်းစာများတွင် လိုက်ကြည့် ကြသည်။ ကိန်းဗရစ် မြို့ကလေးမှာပင် အလုပ်တွေကလည်း ပေါ့ပါးဘိခြင်း။ သူတို့နှင့် တစ်ပြ အကွာသို့ လျှောက်သွားလိုက်လျှင်ပင် အလုပ်ခန့်မည့် လုပ်ငန်းတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်။

ပထမဆုံး ဝင်တွေ့ရသည့် လူတွေ စစ်ဆေးသည့် အလုပ် နှစ်ခုစလုံးပင် အားကျလောက်သည့် အလုပ်တွေချည်း ဖြစ်နေသဖြင့် အရွေးရ ခက်နေသေးသည်။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ဒုတိယ အဓိပတိထံတွင် လုပ်ရမည့် အလုပ်မှာ တစ်ပတ်ကို ၇၀ ဒေါ်လာ ရသည်။ တက္ကသိုလ် ပုံနှိပ်တိုက် အလုပ်မှာ တစ်ပတ်ကို ၅၅ ဒေါ်လာ ရသည်။ ထို အလုပ် နှစ်ခု အနက် သူတို့ လင်မယား မည်သည့် အလုပ်ကို သဘောကျသည်မှာ ပြောဖို့မလို။

တက္ကသိုလ် ပုံနှိပ်တိုက် အလုပ်ကို ပထမ စဉ်းစားကြသည်။ အလုပ်ဌာနက နီးနီးကလေး။ နှင်းမုန်းတိုင်း တိုက်သည့် နေ့များတွင်ပင် လေကို စီးလိုက်သွားရုံဖြင့် အသာကလေး ရောက်နိုင်သည်။ ဒုတိယ အချက်မှာ တက္ကသိုလ် ပုံနှိပ်တိုက်တွင် ဆိုလျှင် ရာထူး အတိုး မြန်နိုင်သည်။ ဆာရာ ဘာသာစကား ကျွမ်းကျင်ပုံမျိုးနှင့် ဆိုလျှင် မကြာမီမှာပင် စာတည်း တစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်လေသည်။

တက္ကသိုလ် ပုံနှိပ်တိုက် အလုပ်ကို သဘောအကျဆုံး အရာမှာ သူတို့ ဝါသနာ ပါသည့် ဂန္ထဝင် စာပေများကို ဖတ်နိုင် လေ့လာနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုမျှမက ဘယ်ပညာရှင်က ဘာစာအုပ် ရေးနေသည်၊ ဘယ်သူ စာအုပ်ကို ပယ်ချပြီး ဘယ်သူ စာအုပ်ကို လက်ခံသည် ဆိုသည့် သတင်းများကို ပထမဆုံး သိရသည်။ လင်းဗရိစ်က အလုပ် လိုက်ရှာနေစဉ် ထိုစာပေများကို ဖတ်ရသည့် အတွက် သူ့အဖို့လည်း များစွာ အကျိုး ရှိသည်။

ဘွဲ့ရဖို့ ကိစ္စသည် သူ ထင်သည်ထက် ပို၍ ခက်ခဲနေသည်ကို လင်းဗရိစ် တွေ့ရသည်။ ပါရဂူဘွဲ့ တစ်ခု ရဖို့ အတွက် ဘာသာဗေဒ၊ သဒ္ဒါ၊ အလင်္ကာကျမ်း၊ ဂရိနှင့် လက်တင် ဆန်းကျမ်း စသည်တို့ကို လေ့လာရသည်။ ကံအားလျော်စွာပင် ညနေ ထမင်းပိုင်းတွင် ထိုအကြောင်းများကို သူနှင့် ဆွေးနွေးဖော် ရှိသည့် အတွက် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

နွေရာသီ ကတည်းက သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ လင်းဗရိစ်က ညနေစာကို သူ ချက်မည်ဟု ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် စားတော်ကဲသည် မီးဖိုချောင်းမှာ ဂန္ထဝင် စာပေများကို လေ့လာရဦးမည်။ ထို့ကြောင့် ဆာရာသည် သူ့ ယောက်ျား လင်းဗရိစ် စာကျက်၍ ပြီးမှ မီးဖိုချောင်သို့ ဝင်သဖြင့် ည ဆယ်နာရီထိအောင် ဆာဆာဖြင့် စောင့်နေရသည်။

ထို့နောက်တွင်မူ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် လင်းဗရိစ် ချက်သည့် အရသာ ရှိသော ညစာကို အတူ စားကြမည်။ ထမင်းစားဝိုင်းတွင် အကောင်းစား ဂရိပိုင်ကလေးလည်း ပါသည်။ ဂီတကလေးလည်း ပါသည်။ ညစာ ထမင်းဝိုင်းတွင် ခပ်မှိန်မှိန် ဖယောင်တိုင် မီးကလေး ထွန်ထားသည်။ ညစာကို အတွေ့ အကြုံ ရှိသည့် စားပွဲထိုးက တည်ခင်ပေးသည်။ ထိုစားပွဲထိုးသည် ညစားကို တည်ခင်းပေးပြီးနောက် ဆာရာ အနီးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ သူ့ကို ဘယ်လောက် ချစ်ကြောင်း ပြောမည်။ ထို့နောက် အိပ်ရာသို့ အတူ ဝင်ကြမည်။

သူတို့ ထမင်းဝိုင်းကလေးသည် ပျော်စရာ ကြည်နူးစရာ ကောင်းသည်မှာ မှန်၏။ သို့ရာတွင် နောက်တစ်နေ့ မနက်၌ ဆာရာသည် သူ့ လက်နှိပ်စက် စားပွဲ၌ ထိုင်ရင်း သူ့ယောက်ျား ပင်ပန်းသည့် အတွက် စိတ်မကောင်း၍ လက်နှိပ်စက်ကိုပင် ဖြောင့်ဖြောင့် မရိုက်နိုင်။ ဤတွင် ဆာရာသည် လင်းဗရိစ်၏ ဂရိ ဟင်းချက်နည်းများကို သူ့ယောက္ခမ အမထံမှ သင်ကြားရန် ဆုံးဖြတ်သည်။ သို့ဆိုလျှင် လင်းဗရိစ်က အင်ဒို - ဥရောပ ဝေါဟာရ ဇာစ်မြစ်များကို လေ့လာနေချိန်တွင် သူက ထမင်း ဟင်း ချက်ပေးနိုင်သည်။

ယောက္ခမ အမကလည်း သူ့ချွေးမက သူတို့ ဂရိဟင်းချက်နည်းများကို စိတ်ဝင်စားသည် ဆိုသည့် အခါတွင် အကြီးအကျယ် သဘောကျကာ တတ်သမျှ သင်ပေးသည်။ ဆာရာကလည်း ဝီရိယ ကောင်းကောင်းနှင့် လေ့လာသည်။

ဇန်နဝါရီလလောက်တွင်မူ ဆာရာသည် ဂရိ ထမင်းဟင်းကို ကောင်းကောင်း ချက်တတ်ပြီဟု ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြားနိုင်လေပြီ။ လင်းဗရိစ်မှာကား နွေဦးပေါက် သင်တန်းများ ပြီးသည်နှင့် ဘာသာဗေဒ စာမေးပွဲတွေကို တစ်ခုပြီး တစ်ခုဖြေနေရသည်။

သူ စိတ်အညစ်ဆုံးမှာ ဂျာမန်ဘာသာ ဖြစ်သည်။ ဂန္ထဝင်များကို သည်မျှ ခက်ခဲ သည်မျှ ပျင်းစရာ ကောင်းသော ဘာသာစကားဖြင့် ဘာကြောင့်များ ရေးခဲ့ကြပါလိမ့်မည်ဟုပင် သူ တွေးမိသည်။ ဤတွင်လည်း ဂျာမန်ဘာသာကို ကျောင်းတွင် သုံးနှစ်တိတိ သင်ခဲ့ဖူးသည့် ဆာရာက သူ့ကို ဝါကျ တည်ဆောက်ပုံ စသည်တို့တွင် အကူအညီ ပေးသည်။

ထိုသို့သော သင်တန်း အသေးစားကလေး တစ်ခု၌ လင်းဗရိစ်သည် သူ့ဇနီးသည် ဆာရာကို အမြတ်တနိုး ကြည့်ကာ

“ဆာရာသာ မရှိခဲ့ရင် ကိုယ် ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူးနော်” ဟုမေးသည်။

“အမယ်လေး၊ ဘယ်လို နေရမှာလဲ၊ ဘွဲ့ရပြီး ကောင်မ ချောချောလေးနောက်ကို လိုက်နေမှာပေါ့”

“ဒီလိုမပြောပါနှင့်ကွယ်” ဟု ဆိုကာ လင်းဗရိစ်က ဆာရာကို သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။

လင်းဗရိစ်သည် ဆာရာ၏ ကူညီမှု အားပေးမှုဖြင့် စာမေးပွဲ တန်းခုန်ပွဲ များကို ကျော်လွှားကာ ဆိုဖီကလီနှင့် ပတ်သက်သည့် စာတမ်း တစ်စောင် ရေးနေသည်။ ထိုစာတမ်း ပြီးသည့် အခါတွင် ပါမောက္ခ ဖင်လေက သူ့ စာပေအနုပညာ သင်တန်းများတွင် လင်းဗရိစ်အား စာပြဆရာ တစ်ယောက် အဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်သည်။

လင်းဗရိစ်သည် အိပ်ရာထဲတွင် တလူးလူး တလိမ့်လိမ့်ဖြင့် တော်တော်နှင့် အိပ်၍ မပျော်။

ဆာရာက လင်းဗရိစ်၏ ပခုံးပေါ်သို့ အသာ လက်လှမ်းတင်လိုက်ပြီး

“လင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဟင်” ဟု ခပ်တိုးတိုး မေးသည်။

“အိပ်လို့ မရဘူးကွာ၊ မနက်ဖြန် စာသင်ရမှာကို တွေးပြီး လန့်နေတယ်၊ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ ပထမဆုံး တွေ့ရမယ့် သင်တန်း မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ရင်ဖိုနေမှာပေါ့၊ သဘောကျပါတယ် လင်းရယ်၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

“ရင်ဖို့ရုံတင် မကဘူးကွာ၊ ကြောက်နေတာ” ဟု ဆိုကာ လင်းဗရိစ်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ထထိုင်သည်။

“ဒီလောက်လည်း ကြောက်မနေပါနှင့် လင်းရယ်၊ မနက်ဖြန် ဝင်ရမယ့် အတန်းက ပထမနှစ် လူသစ်တွေပါ၊ သူတို့က လင်းထက်တောင် ကြောက်နေကြလိမ့်ဦးမယ်၊ လင်း ပထမနှစ် စတက်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ခေတ် ကျောင်းသားတွေက မောင်တို့ ခေတ်နှင့် မတူတော့ဘူးကွာ၊ ဒီကလေးတွေက ပိုပြီး ထက်လာကြတယ်၊ အရေးထဲမှာ ကမ္ဘာကျော် ပါမောက္ခကြီး တစ်ယောက်ကလည်း မနက်ဖြစ်မှာ အတန်းတွေထဲကို ဝင်ကြည့်ဦးမယ်တဲ့၊ ဘယ်ချိန် ရောက်လာမယ် ဆိုတာတော့ မပြောတတ်သေးဘူး”

နူးစက် ပေးထားသည့် နာရီကို ဆာရာ လှမ်းကြည့်သည်။ မနက် ငါးနာရီ။ ပြန်အိပ်ဖို့ အချိန်ရမည် မဟုတ်တော့ည့် အတွက် လင်းဗရိစ်ကို အိပ်ရန် မတိုက်တွန်းတော့ပြီ။

“ကဲ ဒီလိုဆို ထတော့၊ ကိုယ် ကော်ဖီ ဖျော်ပေးမယ်၊ လင်းက အတန်းထဲမှာ ဘယ်လို သင်မယ် ဆိုတာ အစမ်းလုပ်ပြ၊ ဇာတ်တိုက်တဲ့ သဘောပေါ့ ကိုယ်က နားထောင်မယ် ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါ ကောင်းတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါ ကောင်းတယ်”

လင်းဗရိစ်သည် အိပ်ရာ အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲက လွတ်မြောက်သွားသဖြင့် ဝမ်းသာသွားသည်။ ဆာရာက မတ်ခွက်ကြီး နှစ်ခွက်ဖြင့် နက်စ်ကဖီ ဖျော်လာခဲ့သည်။ သူတို့ လင်မယား နှစ်ယောက်သည် ထမင်းစားပွဲတွင် ထိုင်ကြသည်။ ခုနစ်နာရီ ခွဲသည့် အခါတွင် ဆာရာက ရယ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ရယ်တာလဲ၊ မောင် ဘာမှားလို့လဲ” ဟု လင်းဗရိစ်က မေးသည်။

“အမယ်လေး၊ ရူးလိုက်တဲ့ မောင်၊ ရှင် ဟိုးမားရဲ့ ကဗျာတွေ အကြောင်းကို ကျကျနန ပြောနေတာ နှစ်နာရီ ကြာသွားပြီ ရှင့်၊ ရှင် ပေးရမယ် လက်ချာက မိနစ် ငါးဆယ်တည်းရယ်၊ ဒီလောက် ပြောနိုင်တာတောင်မှ ကျောင်းသားသစ်ကလေးတွေကို လက်ချာ မပေးနိုင်သေးဘူးလို့ ထင်နေတုန်းပဲလား ”

“ဟေ ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင် ကိုယ့်မိန်းမက တကယ့် စိတ်ပညာရှင်ကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေတာပေါ့ ”

“စိတ်ပညာရှင်ကြီး မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ကိုယ့် ယောက်ျား အကြောင်းကို သူ့ထက် ပိုသိတဲ့ မိန်းမပါ”

လင်းဗရိစ် ပထမဆုံး ပို့ချရသည့် နေရာ၊ နေ့စွဲနှင့် အချိန်ကို သူ တစ်သက်တွင် မေ့နိုင်မည် မထင်တော့။ ၁၉၅၉ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၂၈ ရက်၊ သောကြာနေ့၊ မနက် ၁၀နာရီ

ဝဓိန် အချိန်တွင် သိပ္ပံပညာဌာန အဆောက်အအုံရှိ စာသင်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့ လက်ထဲတွင်လည်း ရယ်စရာ ကောင်းလောက်အောက် စာအုပ်တွေ တစ်ပွေ့ တစ်ပိုက်ကြီး ပိုက်ထားသည်။ စာသင်နေရင်း တန်းလန်း ပြောစရာ ကုန်သွားလျှင် အဆင်သင့် ဖတ်ပြနိုင်အောင်ဆိုပြီး စာအုပ်ထဲက စာပိုဒ်တွေကိုလည်း မျဉ်းတွေ သားလာခဲ့သေးသည်။ ၁၀နာရီ ၅မိနစ်တွင် လင်းဗရိစ်သည် သူ့ အမည်နှင့် စာသင်ချိန်ကို သင်ပုန်းကြီးပေါ်တွင် ရေးချလိုက်ပြီးနောက် ကျောင်းသားများဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

ကျောင်းသားက များများစားစား မရှိ။ ဆယ့်လေးယောက်တည်းသာ။ ကျောင်းသား ဆယ်ယောက်နှင့် ကျောင်းသူ လေးယောက်တို့ ဖြစ်သည်။ လေ့ကျင့်ခန်း စာအုပ်တွေ ဖွင့်ကာ ခဲတံတွေ ကိုင်ထားကြပြီး သူ့ ပို့ချချက်များကို လိုက်ရေးရန် အသင့် ဖြစ်နေကြသည်။ ဘုရားရေး၊ ငါ ပြောသမျှကို လိုက်ရေးကြတော့မှာလားဟု တွေးမိသဖြင့် လန့်သွားသည်။ သူက အမှား တစ်ခုတလေ ပြောမိပြီး ကျောင်းသားက ပါမောက္ခ ဖင်လေကို သွားပြလျှင် ဘယ်နှယ့် လုပ်မည်နည်း။ အထက်တန်း ကျောင်းတုန်းက ဂန္ထဝင်ကို သင်လာသည့် ကျောင်းသားများ ပါလာသဖြင့် အတန်းထဲတွင် ထ၍ အမှားကို ထောက်ပြလျှင် ပို၍ အရှက်ကွဲရဦးမည်။ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ပဲ။ ပို့ချချက်ကို စရတော့မည်။

လင်းဗရိစ်သည် သေချာစွာ ထုတ်ထားသည့် အဝါရောင် သူ့ မှတ်စု စာအုပ်ကို ဖွင့်၍ အသက် တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်၏။ ပြီး မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ နှလုံးသားက တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လျက်။ သူ့နှလုံးခုန်သံကို ကျောင်းသား တွေပင် ကြားရလိမ့်မည် ထင်သည်။

“အဲ မင်းတို့ အထဲက ရူပဗေဒများ ယူခဲ့ဖူးသူ ရှိရင် ခု အတန်းဟာ ဟန်းတူး ဆက်ရှင် ဆိုတာ သဘောပေါက်ကြမှာပဲ။ ဆရာကတော့ မင်းတို့ သင်တန်းရဲ့ ဆရာ၊ အဲ မင်းတို့ ဆွေးနွေးပိုင်းရဲ့ ခေါင်းဆောင် ဆိုပါတော့။ ဆရာက မင်းတို့ နာမည်ကို ရေးမှတ်နေချိန်မှာ ဆရာ နာမည်ကိုလည်း မှတ်ထားကြ၊ သင်ပုန်းပေါ်မှာ ရေးပြထားတယ်။

ဆရာ နာမည်က ဂရိ နာမည် ဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်လို ထွန်းလင်းခြင်းလို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်၊ တကယ် ထွန်းလင်းသလား၊ မထွန်းလင်းဘူးလား ဆိုတာတော့ တစ်လ နှစ်လလောက် အကဲခတ်ကြဦးပေါ့ကွာ ”

အတန်းသားတွေက သဘောကျ၍ ရယ်ကြသည်။ ကြည့်ရတာတော့ သဘောကျပုံပဲ။ လင်းဗရိစ်သည် အနည်းငယ် နေသာ ထိုင်သာ ရှိသွား၏။

“ခု ဆရာတို့ သင်ရမယ့် သင်တန်းက အနောက်တိုင်း ယာဉ်ကျေးမှုရဲ့ အရင်းအမြစ်ကို သင်ရမှာ၊ ဟိုးမားရဲ့ မဟာ ကဗျာကြီး နှစ်ပုဒ် အကြောင်း၊ အနောက်တိုင်း စာပေမှာတော့ အကောင်းဆုံး မဟာ ကဗျာကြီးတွေ ဆိုပါစို့၊ အီလိယက် ကဗျာကြီးက တို့ သင်ရမယ့် ပထမဆုံး အလွမ်းကဗျာရှည်ကြီး ဖြစ်ပြီး အိုဒက်ဆီကတော့ တို့ သင်ရမယ့် ပထမဆုံး အသော ကဗျာရှည်ကြီး”

ထို့နောက်တွင်မူ သူယူလာသည့် မှတ်စုကိုပင် ငုံ့ကြည့်စရာ မလိုတော့။ လင်းဗရိစ်သည် ဟိုးမား၏ ကြီးကျယ် ခမ်းနားပုံ၊ ဟိုးမား၏ ရေးဖွဲ့ဟန်၊ နှုတ်မှ ရွတ်ဆိုခဲ့ကြသည့် အစဉ်အလာနှင့် အမျိုးသမီး သူရဲကောင်းတို့နှင့် ပတ်သက်သော ဂရိစာပေ ခံယူချက် စသည်တို့ကို တောက်လျှောက်ကြီး ပြောသွားသည်။

ပြောကောင်းကောင်းနှင့် အရှိန်ရနေစဉ် အချိန် စေ့သွားသည်။

“အင်း ဆရာ နည်းနည်း လေရှည်သွားတယ်၊ ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်နှင့် ရပ်ကြဦးစို့၊ မေးစရာ ရှိသေးသလား”

နောက်တန်းမှ လက်ညှိုး တစ်ချောင်း ထောင်လာသည်။

“ဆရာ ဟိုးမားကို ဂရိလို ဖတ်ဖူးသလား ဆရာ ” ဟု မျက်မှန်နှင့် ကျောင်းသား ငယ်ငယ် တစ်ယောက်က မေးသည်။



“ဖတ်ဖူးတာပေါ့” ဟု လင်းဗရိစ်က ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြားစွာ ဖြေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကို ဂရိဘာသာနှင့် တစ်ပုဒ်လောက် ဖတ်ပြပါလား ဆရာ၊ သူ ပင်ကိုသံနှင့် နာထောင်ကြည့်ရတာပေါ့”

လင်းဗရိစ်က ပြုံး၍

“ကောင်းပြီးလေ၊ ဆရာ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစား ရွတ်ပြမယ်”

သူ့ရှေ့ စားပွဲပေါ်တွင် အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်ထုတ် ကဗျာ စာအုပ် ရှိသည်။ သို့ရာတွင် လင်းဗရိစ်သည် အီလီယက်ထမှ စာပုဒ် တစ်ပုဒ်ကို အလွတ် ရွတ်ပြသည်။ သူတို့ နားလည်မည် ထင်သည့် စကားလုံးများကို အလေးအနက် အသံထွက်၍ ပြသည်။ ထို့နောက် အသံ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာကာ နောက်ဆုံးတွင် ရပ်လိုက်၏။

အတန်းသူ အတန်းသားများက လက်ခုပ်တီး ဩဘာပေးကြသဖြင့် သူအံ့ဩသွားသည်။ ထိုစဉ် ခေါင်းလောင်း ထိုးသွားသည်။ လင်းဗရိစ်သည် မောလည်း မောသွားသည်။ ရင်ထဲတွင်လည်း ပေါ့ပါးသွားသည်။ ကျောင်းသားတို့၏ ဝေဖန်သံများကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်မိသည်။

“တို့ ကံကောင်းတာပဲကွ ” ဟု တစ်ယောက်က ပြောသည်။

“ဆရာကတော့ တော်တော် ပြောနိုင်သဟေ့” ဟု တစ်ယောက်က ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

“ပါမောက္ခ ဖင်လေ ထက်တောင် ကောင်းတယ် ဆရာ” ဟူသော မိန်းကလေး အသံ တစ်သံကို သူ့နောက်ဆုံး ကြားလိုက်ရသည်။ သို့မဟုတ် သူ ကြားလိုက်သည် ထင်သည်။

သို့ရာတွင် ထိုမိန်းကလေး၏ အထင်မှာ နွမ်းနယ် ပင်ပန်းနေသော စိတ်ကူးဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းမူ ပါမောက္ခ ဖင်လေသည် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်၏ သမိုင်းတွင် အတော်ဆုံးသော တစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့်ပါတည်း။

ရှယ်လဒန် ဖဲလိုးရှင်မှ ပေးသော ခရီးသွားလာခွင့်ဖြင့် ဂျေဆန်သည် ခရီးတော်တော်များများ သွားဖြစ်လိုက်သည်။ ပညာရေး အတွက်ရော၊ အားကစားအတွက်ပါ ဘက်ညီအောင် ပေါင်းစပ်ထားသော ခရီး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါ၏။ ဂျေဆန်သည် ဥရောပ တင်းနစ် ပြိုင်ပွဲများတွင် တတ်နိုင်သမျှ ပါဝင် ဆင်နွှဲခဲ့သည် ရောက်သင့် ရောက်ထိုက်သည့် ပြတိုက်ကြီးများသို့လည်း ရောက်ခဲ့သည်။

တင်းနစ် ချန်ပီယံဘွဲ့ ရထားသဖြင့် သာမန် ကျောင်းသားတို့ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် လုပ်ရသည့် စာများကို မလုပ်ရသော်လည်း နိုင်ငံတကာ ရေခဲလျှောစီး ပြိုင်ပွဲများ အကြောင်း လေ့လာ သုတေသန ပြုနိုင်ခဲ့သည်။

အားကစားတွင် ငြီးငွေ့ လာသော အခါများတွင် ဂျေဆန်သည် ဆွဲဆောင်မှုတွေ ပြည့်နှက်နေသည့် ပါရီမီသို့ လာခဲ့သည်။ ဂျေဆန်သည် ပြင်သစ်စကားကို နားမလည်သည့်တိုင် “ချစ်ကြည်နူးစရာ နိုင်ငံတကာ ဘာသာစကား” ကိုမူ ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်သည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ အမျိုးသမီး လမ်းပြ တစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူ ရှာတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ပါရီ ရောက်ပြီး မကြာမီတွင် ဂျေဆန်သည် ပြတိုက် တစ်ခုတည်းတွင် မိုးနေ၏ ပန်းချီကား တစ်ခုကို အမြတ်တနိုး ကြည့်နေသည့် မာတီ ဆိုသည့် ကောင်မလေး တစ်ယောက်နှင့် ခင်မင် ရင်းနှီးသွားကြသည်။ မာတီက မိုးနေ၏ ပန်းချီကားများကို အမြတ်တနိုး ကြည့်နေစဉ် သူက မာတီ၏ ခြေသလုံး သွယ်သွယ်များကို အမြတ်တနိုး ကြည့်နေသည်။

မြို့လယ်ရိပ်သာ လမ်းမကြီးများကို လျှောက်ကြည့်ကြရင်း ဂျေဆန်သည် ပါရီ ရွှေမြို့တော်သူ မြို့တော်သားတို့၏ ဘဝကို တအံ့တဩ ဖြစ်နေသည်။ ကြော်ငြာ ပိုစတာများကလည်း လမ်းထောင့် ဆိုင်ကလေးများ၊ နံရံများတွင် ပြည့်လျက်။ ထိုအထဲမှ ကြော်ငြာ တစ်ခုကို သူ သွား သတိပြုမိသည်။ “အမေရိကန် စန္ဒရား ဒင်နီ ရော့ဆီ တီးပြမည်” ဆိုသည့် ကြော်ငြာဖြစ်သည်။

“ဟေ့ ဒီဇန်က ကိုယ့် သူငယ်ချင်းပါလား၊ ကိုယ်တို့ သွားပြီးတော့ နားထောင်မလား” ဟု ဂျေဆန်က ဂုဏ်ယူ၍ ပြောသည်။

“သွားလေ” ဟု မာတီက သဘောတူသည်။

ကံကြမ္မာ၏ စည်းချက် ညီသည့် တီးလုံးကြောင့် ဂျေဆန်သည် ပါရီတွင် ပထမဆုံး တီးပြသည့် ဒင်နီ၏ ပွဲသို့ ရောက်သွားသည်။

စင်နောက်ဘက်တွက် ဂျေဆန်နှင့် မာတီတို့သည် ဒင်နီကို လာတွေ့ကြသည့် သတင်းထောက်များ ပရိသတ်များကြားထဲမှ တိုးဝှေ့ကာ ရှေ့သို့ တိုးလာ ခဲ့ကြသည်။ ထိုနေ့ညတွင် ကြယ်ပွင့်ဖြစ်သော ဒင်နီသည် သူ့ အတန်းဖော် သူငယ်ချင်း ဂျေဆန်ကို တွေ့ရသည့် အတွက် ဝမ်းသာနေသည်။ ဂျေဆန်နှင့် ပါလာသည့် ခပ်ချောချော မာတီကိုလည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့၍ သွက်လက်သော ပြင်သစ်စကားဖြင့် ဆီကြိုခြင်း ပြုသည်။

ဂျေဆန်က သူတို့ သုံးယောက် အပြင်တွက်၍ ညစာ စားရန် ခေါ်သည်။ သို့ရာတွင် ဒင်နီမှာ သီးသန့် ဧည့်ခံပွဲ တစ်ခု ရှိသဖြင့် မလိုက်နိုင်။

ထိုနေ့ ညပိုင်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက် ကြက်သွန်ည ဟင်းချို ပျစ်ပျစ်ကို သောက်နေကြစဉ် မာတီက

“အဲဒီ ဒင်နီ ဆိုတဲ့ သူက ရှင့်သူငယ်ချင်း အောက်မေ့နေတာ ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာလဲ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်လို့လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“သူက ကျွန်မကို ကာစတယ်ကို သွားကြရအောင်လို့ ခေါ်နေလို့၊ နှစ်ယောက်တည်း သွားမယ်တဲ့၊ ရှင့်ကို ပစ်ထားခဲ့မယ်တဲ့ ”

“အမယ် ခွေသားက လူပါးဝလို့၊ မိန်းမတွေ အတွက် ဘုရားသခင်က သူ့ကို ဖန်ဆင်းထားခဲ့တယ်လို့များ ထင်နေသလား မသိပါဘူး ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မိန်းမတွေ အတွက် ဘုရားသခင်က ရှင့်ကို ဖန်ဆင်းထားခဲ့တာပါ၊ သူ့ကိုတော့ ဂီတ အတွက် ဖန်ဆင်းထားခဲ့တာ ”

၁၉၅၉ခု ဧပြီလသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ဂျေဆန်တွင် အတိတ်က အမှတ်ရစရာတွေ ပြည့်နေပြီ။ ဂျေဆန်သည် တင်းနစ်ကွင်းထဲသို့ ပြန်ရောက်ချင် လှပြီ။ နှုတ်ဆက်ခရီး အဖြစ် ဂျေဆန်သည် နိုင်ငံတကာ တင်းနစ်ပြိုင်ပွဲ မှန်သမျှကို လက်ခံ ရိုက်နေသည်။

တင်းနစ်ပွဲတွေကို ရိုက်ရသည့်တိုင် သူ့ ခရီးသည် ပညာရေး အတွက်လည်း အသုံးဝင်သင့်သလောက် ဝင်သည်။ အကြောင်းမူ သူသည် ကမ္ဘာတွင် အတော်ဆုံးသော တင်းနစ်သမား တစ်ဦး မဟုတ်သေးကြောင်းကို ဂျေဆန် သဘောပေါက် လာခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယခုအထိ သူသည် ကွာတာ ဖိုင်နယ်မှ မတက်သေး။ ကွာတာ ဖိုင်နယ် ရောက်သည်နှင့် ပြုတ်ကျန် နေရစ်ခဲ့ တတ်သည်။ နာမည်ကျော် ကမ္ဘာ့ ချန်ပီယံ တစ်ယောက်ကို တစ်ပွဲလောက် အနိုင် ရိုက်နိုင်ရုံမျှဖြင့် ဘာမျှ မပြောလောက်သေး။ ထိုမျှလောက်သာ နိုင်ခြင်းသည် အကင်းလောက်ဟု သူ သဘောထားသည်။

ဇူလိုင်လက လုပ်သည့် ဂက်စတတ် နိုင်ငံတကာ တင်းနစ် ပြိုင်ပွဲ၌ ဩစတြေးလျမှ ချန်ပီယံ ရော့ လေးဗာနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ရာ သရေသာ ရခဲ့သဖြင့် သူ မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။ ဂျေဆန်သည် ဘယ်သန် ဩစတြေးလျ ချန်ပီယံနှင့် တစ်ယောက်ချင်း ရိုက်သည့် ပွဲများတွင် ရှုံးခဲ့သော်လည်း သူ့ အရှုံးမှာ ပုံပျက်ပန်းပျက် အရှုံးမဟုတ်။ ပွဲပြီး၍ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်သည့် အခါတွင် ဂျေဆန်က

“ခင်ဗျားနှင့် ရိုက်ပြီး ရှုံးရတာ ဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ” ဟု ပြောခဲ့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဂျေဆန်သည် ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ယမ်းရင်း တင်းနစ်ကွင်း အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ယနေ့ ညနေတွင် သူသည် ဘာကြောင့် သည်လောက် လက်နှေးနေရပြီး ဘောလုံး သည်လောက် မြန်နေရသနည်း။ ထိုသို့ တွေးလာစဉ် အရပ်မြင့်မြင့်၊ သစ်ကြားသီးရောင် ဆံပင်တိုနှင့် မိန်းမပျို တစ်ယောက် သူ့အနီးသို့ ရောက်လာကာ

“ဒီနေ့ ညနေ ရှင် သိပ်ကံမကောင်းဘူး ထင်တယ်” ဟု ပြောသည်။

အင်္ဂလိပ်စကား ပြောသံက ချစ်စရာ ခပ်ဝဲဝဲ။

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားနှင့် မတွေ့ခင် အထိ ဆိုပါတော့၊ ခင်ဗျားကော တင်းနစ် လာကစားတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မက မနက်ဖြန် ညနေ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ချင်းပွဲကို ဝင်ရမှာပါ။ သောကြာနေ့မှာ အမျိုးသမီး အမျိုးသား နှစ်ယောက်တွဲ ပြိုင်ပွဲ တစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒါ ကျွန်မနှင့် တွဲရိုက်နိုင်မလားလို့ လာမေးတာပါ”

“ကျွန်တော်နှင့် ဘာဖြစ်လို့ တွဲရိုက်ချင်တာလဲ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ညံ့သလဲ ဆိုတာ စောစောက မြင်ခဲ့ပြီပဲ”

“ကျွန်မလည်း သိပ်မတော်ပါဘူး”

“ဒီလိုဆို အညံ့ နှစ်ယောက် ပေါင်းပြီး ရှုံးပြမလို့ပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ လက်ညှီတော့ ပျော်ရတော့ပေါ့ ရှင့်၊ အရေးကြီးတာက ပျော်စရာ ကောင်းဖို့ပဲ မဟုတ်လား”

ဂျေဆန်က ရယ်သလို မောသလိုဖြင့်

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ၊ အားကစားမှာ နိုင်ရေးသည် အဓိက အယူအဆနှင့် ကြီးပြင်းလာရတာ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်တော့ ဒီ အယူအဆကို ပြင်လိုက်ပါပြီ၊ ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော်နှင့် တွဲရိုက်ချင်တယ် ဆိုရင်လည်း ရိုက်တာပေါ့၊ ခင်ဗျားနှင့် အတူတူ ရှုံးရတယ် ဆိုရင် ရှုံးပျော်ပါတယ်၊ ဒါထက် နာမည်က”

“ဖင်နီ ဗင်ဒါပို့စ်ပါ၊ ကျွန်မက ဟော်လန် တက္ကသိုလ်က တင်းနစ်သမားပါ”

ဖင်နီက လက်ကို ကမ်းပေးသည်။

“ကျွန်တော်က ဂျေဆန် ဂီးလ်ဗတ်ပါ၊ ဩစတြေးလျ ချန်ပီယံ အဖို့ ဘောလုံး ကောက်ပေးတဲ့သူ ကောင်းကောင်း တစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်တဲ့လူပါ၊ ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုရင် ဒီနေ့ည ထမင်း အတူစားရင်း တင်းနစ်ကွင်းမှာ ဘယ်ပုံ ရိုက်မယ် ဆိုတာ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ဘူးဟိုတယ်မှာ တည်းနေပါတယ်”

“ကြည့်စမ်း၊ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီ ဟိုတယ်မှာပဲ တည်းနေတာ”

“ကျွန်မ သိပါတယ်၊ မနေ့ ညက ဘီယာဆိုင်မှာ ရှင့်ကို မြင်လိုက်တယ်လေ ”

ထိုနေ့ ညနေ၌ သူတို့နှစ်ဦးသည် ဂျေဆန် ငှားလာသည့် ဗောက်စ်ဝက်စွန် ဘီတယ် ကားကလေးဖြင့် အနှစ်သုံးရာ သက်တမ်းရှိသော ရှလိုယက်စတာရီ ပျော်ပွဲစား ရုံကြီးသို့ လာခဲ့ကြသည်။

ဆိုင်ထဲတွင် ထိုင်မိသည့် အခါ၌ ဂျေဆန်က

“ဘုရားရေ၊ ဒီပျော်ပွဲစားရုံ သက်တမ်းက အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု ထက်တောင် ကြီးပါသေးလား”

ဖင်နီက ပြုံး၍

“ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိတဲ့ အရာတိုင်းဟာ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုထက်တော့ အသက်ကြီးတာ ချည်းပါပဲရှင့်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒီခရီး တစ်ခုလုံးဟာ ကိုယ့်အတ္တ အတွက် ခဝါချပေး လိုက်သလိုပဲ၊ ကိုယ်လည်း မနေ့ကမှ အသစ် မွေးလာပြီး နှစ်ပေလောက်ပဲ ရှိဦးမှာပါ”

ဖင်နီက မျက်လုံးကလေး တလက်လက်ဖြင့်

“ဒီမှာ ဂျေဆန်၊ ငယ်တယ် ဆိုတာ ဘာလဲလို့ သိချင်ရင် ကျွန်မတို့ ဟော်လန်ပြည်ကို လာခဲ့၊ တစ်ခါတုန်းကတော့ ကျွန်မတို့ တိုင်းပြည်ဟာ တန်ခိုးကြီး နိုင်ငံကြီး တစ်နိုင်ငံပေါ့ရှင်၊ လန်ဒန်က ဗဟို ပန်းခြံကြီးကိုတောင် ပိုင်ခဲ့သေးတာပဲ၊ ခုတော့ ကျွန်မတို့မှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူးလေ၊ ကမ္ဘာကို ကြွားနိုင်တာ ဆိုလို့ ကျွန်မတို့ဟာ ရမ်းဗရင်ကို မွေးထုတ်ခဲ့တယ်၊ ကွတ်ကီ ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို အင်္ဂလိပ် စကားလုံး ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့တယ် ဆိုတာပဲ ရှိတော့တယ် ”

“ဒတ်ချ် လူမျိုးတွေဟာ ဒီလိုပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိမ့်ချတတ်သလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ လိမ္မာ ပါးနပ်တဲ့ နည်းနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမွမ်းတင်တဲ့နည်း”

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် သန်းခေါင်ကျော်သည့်တိုင် စကားတွေကို မရပ်မနား ပြောကြသည်။ ကောင်းသောညဟု နှုတ်ဆက်သည့် အခါတွင်မူ ထို မိန်းကလေးသည် အထူး စပယ်ရှယ် ဖြစ်ကြောင်း သူ သိလေပြီ။

ဖင်နီသည် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် ပြီးခါနီးတွင် ဂရိမင်ဂျန် မြို့အနီးရှိ ယာတော တစ်တောတွင် မွေးခဲ့သည်။ စစ်ပြီးခါနီးတွင် သူတို့ တိုင်းပြည်တွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ငတ်မွတ် ခေါင်းပါးခြင်း ဘေးကြီးကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးသည်။ ငယ်ငယ်က ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေခဲ့ရသည့်တိုင် ဖင်နီသည် ရယ်စရာ မောစရာကို ပြောတတ်သည်။ ဘဝကို အကောင်း မြင်တတ်သည်။ ဤသည်ကို ဂျေဆန် သဘောကျသည်။

သူ့တွင် ရည်မှန်းချက်တွေ ရှိသည့်တိုင် သည်လောက် ပြင်းထန်ခြင်း မရှိလှ။ ဖင်နီသည် လေဒင် ဆေးကောလိပ် ကျောင်းသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ဆရာဝန် တစ်ယောက် ဖြစ်အောင် အထိုက်အသင့် ကြိုးစားသည်။ တင်းနစ်တွဲ ရိုက်လျှင် ကောင်းသည့် ကစားသမား ဖြစ်အောင်လည်း နည်းနည်းပါးပါး လေ့ကျင့်သည်။

ဖင်နီသည် သူ တွေဖူးသည့် အမျိုးသမီးတွေထဲတွင် မျှမျှတတ နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန် စဉ်းစားတတ်ဆုံး အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဟု ထိုနေ့ညနေက အတွေ့အကြုံကို အခြေခံ၍ ဂျေဆန် ကောက်ချက်ချလိုက်သည်။ ဖင်နီသည် ဆေးကျောင်းကိုမှ မရောက်လျှင် သေရချည်ရဲ့ ဆိုသော ရက်ကလစ်ကျောင်းမှ မိန်းကလေးများလို ဦးနှောက်ကိုချည်း အသားပေးသူ မဟုတ်၊ လောကတွင် လက်ထပ် လက်စွပ် ကောင်းကောင်း တစ်ခုကို ရှာနေသည့် လောင်းအိုင်လန်မှ ပျံတန်တန် မိန်းကလေးမျိုးလည်း မဟုတ်။



ဖင်နီသည် သူတွေ့ခဲ့ဖူးသည့် အမေရိကန် မိန်းကလေးတွေ တစ်ယောက်နှင့်မျှ မတူ။ ဖင်နီသည် သူ့ ဘာသာသူ ရောင့်ရဲ ကျေနပ်စွာ နေတတ်သည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ ညနေတွင် ဂျေဆန်သည် အထူးတန်းမှ ထိုင်ကာ ဖင်နီ တင်းနစ် ကစားနေပုံကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဖဲနီကို သဘောကျသည်ထက် ကျလာခဲ့သည်။ မနေ့ညက ညဉ့်နက် သန်းခေါင်တိုင် သူနှင့် အတူ နေခဲ့ရုံမျှမက ဝိုင်အရက်ကလေးကို သောက်ခဲ့သေးသည့်တိုင် နောက်တစ်နေ့တွင် ပင်ပန်း နွမ်းနယ်ခြင်း မရှိ။

သို့တိုင် ဖင်နီသည် သူနှင့် ပြိုင်ဘက် အလုပ်များအောင် လုပ်နေသည်။ ဖင်နီသည် ဘောလုံး စတင် ပို့ချက်က အားပြင်းသည်။ တိကျသည်။ ဒုတိယပွဲ အထိ ဖင်နီသည် ပေါ့ပါး သွက်လက်နေသေးသည်။ သို့ရာတွင် တတိယပွဲစဉ် အရောက်တွင်မူ သူနှင့် ပြိုင်ဘက် မေရီကန် ဆယ်ကျော်သက် ကလေးကြောင့် ပန်းစ ပြုလာပြီ။ ဖင်နီသည် ၅-၇၊ ၆-၃၊ ၆-၁ မှတ်ဖြင့် ရှုံးသွားသည်။ ပွဲပြီးသည့် အခါတွင် ဂျေဆန်က မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် လိမ္မော်ရည် တစ်ခွက်ဖြင့် ကွင်းစပ်မှ သူ့ကို ကြိုသည်။

“ကျေးဇူးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဖင်နီက ရေခဲစိမ်း ဘီယာ အေးအေးကလေး တစ်ခွက်လောက် သောက်ချင်တာ၊ ကောင်မလေးက အလာကြီးပဲလို့ မထင်လိုက်နှင့်နော် ”

“အိမ်ပြန်ရင်တော့ ရှုံးလာရမလား ဆိုပြီး အဖေက ရိုက်တော့မှာ၊ အဖေ အော်သံကြောင့် ကွင်းထဲမှာ ရိုက်ရတာ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား ”

“ဟင့်အင်း ဖင်နီ ကွင်းထဲ ရောက်ရင် ဘာကိုမှ မကြားတော့ဘူး၊ ဘောလုံးဆီကိုပဲ စိတ်ရောက်နေတာ ”

သူတို့ နှစ်ယောက် အဝတ်အစားလဲခန်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ကြိုးစားရင် တကယ့် တင်းနစ် ချန်ပီယံကြီး ဖြစ်မှာ သေချာတယ်” ဟု ဂျေဆန်က ပြောသည်။

“အို ဘာလုပ်ရမှာတုံး၊ တင်းနစ် ဆိုတာ ကစားနည်း တစ်မျိုးပဲ၊ သိပ် ကြိုးစားနေရင် အလုပ်အကိုင် တစ်ခုလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ကဲဆို၊ ဒီနေ့ည ညစာကို ဘယ်မှာ စားမလဲ”

“ဟင့်အင်း၊ မသိသေးဘူး၊ ဖဲင်နီက ဘယ်မှာ စားချင်လို့လဲ”

“ရုဂျီးမောင့်ကို သွားပြီး စားကြမယ်လေ၊ ဒီနေ့ည ဖဲင်နီက ကျွေးမှာနော်”

ထိုနေ့ညက ထမင်းစားရင်း သူတို့ နှစ်ယောက် တွဲရိုက်မည့်ပွဲ အတွက် အစီအစဉ်များကို ဆွေးနွေးကြသည်။ ဖဲင်နီက အရပ် အနည်းငယ် ပုသဖြင့် (သိပ်တော့ မပုပါ) ရှေ့ပိုက်နားက ကစားရမည် ဖြစ်သည်။

“ပိုက်နားက နေပြီး လာသမျှ ဘောလုံးကို ဆီးရိုက်မနေနှင့်ဦး၊ နောက်လူ တစ်ချက်မှ မရိုက်ရဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်” ဟု ဂျေဆန်က နောက်သည်။

“စိတ်မပျက်ပါနှင့်ဦးလေ၊ မနက်ဖြန်ပွဲမှာ ကျွန်မတို့ နိုင်မယ့် အခွင့်အလမ်းတော့ ရှိပါတယ်”

“ကိုယ်လည်း ဒီလိုပဲ ထင်တာပဲ၊ ကိုယ်တို့နှင့် ရိုက်မယ့် အတွဲက ကိုယ်တို့ထက်တောင် ညံ့လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“အမယ်လေး၊ ပြိုင်ပွဲဝင်သူတွေက ကျွန်မတို့ထက် တော်တဲ့သူတွေချည်းပဲ ရှင့်”

“ကိုယ်နှင့် တွဲတဲ့ အတွဲကလည်း စံပါပဲဗျာ၊ သူပြောတာနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ယုံကြည်မှု လျော့ချင်လာပြီ”

“ရှင့် ယုံကြည်မှုကို ဘယ် အရာကမှ မဖျက်ဆီးနိုင်ပါဘူး ရှင့်” ဟု ဖင်နီက အဓိပ္ပါယ် ပါပါဖြင့် ပြီးသည်။

သူတို့ အတွဲ နိုင်တော့မလို ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူတို့နှင့် ရိုက်သည့် စပိန်အတွဲမှာ သိပ် လက်မပြင်းကြ။ စပိန် အတွဲသည် ပထမပွဲစဉ်တွင် ခပ်အေးအေး ရိုက်သွားကြသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ သူတို့ ပြိုင်ဘက် အတွဲသည် သူတို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ရိုက်ချက်များကို ပို၍ တိကျမှု ရှိရှိဖြင့် ရိုက်လာကြကာ သူတို့ အမှတ်ကို ကျော်သွားသည်။ ဖင်နီကို ကျော်၍ ရိုက်ပြီး နောက်လူ ဂျေဆန်ကို တစ်ကွင်းလုံး အနံ့ လိုက်နေရအောင် ရိုက်သွားခဲ့သည်။ နောက်က ရိုက်သည့် ဂျေဆန် မောစ ပြုလာလေပြီ။

အကြိတ်အနယ် ရိုက်ရသည့် ပွဲတစ်ပွဲ ပြီးသည့် နောက်၌ ဂျေဆန်မှာ နေပူသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ပါးလွှားသော ဆွစ်ဇာလန်ပြည်က လေကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဂျေဆန် ဟိုက်နေလေပြီ။

ပွဲပြီးသည်နှင့် ဂျေဆန်သည် မောလွန်းသဖြင့် အဝတ်အစားပင် မလဲ နိုင်တော့ဘဲ ခုံတန်းပေါ်တွင် ထိုင်၍ အမောဖြေသည်။ ဖင်နီက စက္ကူခွက်ဖြင့် ထည့်ထားသော ဘီလပ်ရည် နှစ်ခွက်ကို ယူလာပြီး သူ့ဘေးတွင် ဝင်ထိန်သည်။

ဖင်နီက မျက်နှာမှ ချွေးများကို မျက်နှာသုတ်ပဝါ တစ်ထည်ဖြင့် သုတ်လိုက်ရင်း

“တစ်ပွဲတော့ ရှုံးသွားပြီ၊ နေကလည်း ပူလိုက်တာ၊ ဒီလို နေမျိုးနှင့် ရိုက်ရရင် သေရောပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ အတွဲ ပထမဆုံး တွဲတာ ဖြစ်ပေမယ့် တော်တော် လက်ညှီသားပဲ၊ နောက်နှစ် ဆိုရင် ဒီလောက်ကွာမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“နောက်နှစ်ကျရင် ကျုပ်က ရိုက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်က အိမ်ထောင်ကျတော့မယ် ”

“ဟင် အိမ်ထောင်ကျတော့မယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူနဲ့လဲ” ဟု ဖင်နီက ဇေဝေဝါဖြင့် မေးသည်။

“ကျုပ်နဲ့ လက်ထပ်ရမယ့် သူရဲ့ နာမည်က အမေရိကန် ကမ်းတက် တပ်မတော်တဲ့ဗျ၊ စက်တာဘာလက စပြီး ကျုပ် ခန္ဓာကိုယ်ကို နှစ်နှစ် အပ်ထားရတော့မှာ ”

“အင်း၊ သူ ခန္ဓာကိုယ်ကို နှမြောလိုက်တာ၊ ဘယ်တော့ အိမ်ပြန်ရမှာလဲ ”

ဂျေဆန်က သူ့ မျက်လုံးထဲသို့ စိုက်ကြည့်လိုက်ကာ

“နောက် သုံးပတ်လောက် လိုပါသေးတယ်၊ အဲဒီ သုံးပတ် အတွင်းမှာတော့ ဖင်နီနဲ့ နေချင်တယ်၊ တင်းနစ်ရိုက်ဖို့တော့ မဟုတ်ဘူးနော် ”

“ရပါတယ်၊ စီစဉ်သေးတာပေါ့ ”

“ဗောက်စ်ဝက်ဂွန်းကား ငှာထားတယ်လေ၊ လျှောက်လည်မယ်လေ ”

“အို သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ဗင်းနစ်ကို သိပ်ရောက်ဖူးချင်တာပဲ ”

“ဘာဖြစ်လို့ ”

“အမ်စတာဒမ်လို တူးမြောင်းကလေးတွေ ရှိလို့ ”

“အကြောင်းပြချက်ကတော့ ကောင်းပါပေ ”

သူတို့သည် ဆွစ်ဇာလန် တောင်ပေါ်လမ်းများတွင် ကားလျှောက်မောင်းကြသည်။  
ထို့နောက် အီတလီ ပြည်ထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့ကြကာ ကိုမိုရေကန်ကြီးဘေးတွင်  
တည်းကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ချိန်လုံး စကားတွေ ပြောကြသည်။

မကြာမီ အတွင်းတွင် ဂျေဆန်သည် ဖင်နီ၏ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေ  
အားလုံးလောက်ကို သိလာကာ သူတို့ အမည်များကိုပင် မှတ်မိနေပြီ။ ဖင်နီကလည်း သူ  
မိတ်ဆွေသစ်သည် တင်းနစ်ကွင်းထဲက ခပ်ချောချော ခပ်တောင့်တောင့် တင်းနစ်သမား  
တစ်ယောက်မျှသာ မဟုတ်တော့ဘဲ သူထင်သည်ထက် အကဲခတ်ရ ခက်သည့်  
လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေမှန်း သိလာခဲ့ရသည်။

ကန်ဘေးတွင် ပျော်ပွဲစား ထွက်ကြရင်း

“ရှင်က ဘယ်လို အမေရိကန်မှန်း မသိဘူးနော်” ဟု ဖင်နီက ပြောသည်။

“ဘာကို ပြောတာလဲ ”

“ရှင်က အိန္ဒိယလူနီ မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင့် မိဘ မျိုးရိုးက  
ဘယ်က လာသလဲလို့ မဆိုနိုင်ဘူး၊ ဂီးလ်ဗတ် ဆိုတာ အင်္ဂလိပ် နာမည်ပေါ့”

“ဂီးလ်ဗတ်ဆိုတဲ့ နာမည်က နောက်မှ မှည့်တဲ့ နာမည်ပါ၊ မူရင်းက ဂရူအင်ဝါးတဲ့”

“ဂျာမန်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ရုရှား၊ ဧရဝတီ ရုရှား”

“ဪ ရှင်က ဧရဝတီလား” ဟု ဖင်နီက စိတ်ဝင်တစား မေးသည်။

“ဝိုးတိုးဝါးတာတော့ ပါတာပေါ့”

“ရှင့်စကားက ဝိုးတိုးဝါးတာ ဆိုတော့ ဘာလဲရှင့်၊ ကိုယ်ဝန် ရှိတာတောင် ဝိုးတိုးဝါးတား ကိုယ်ဝန် ရှိတယ် ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေပြီ”

“အမေရိကန် ဆိုတာ လွတ်လပ်တဲ့ တိုင်းပြည် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ကိုယ့် အဖေလည်း ဘာသာရေးတို့ ဘာတို့မှာ သိပ် အယူသီးတာ မဟုတ်တော့ တခြား အမေရိကန်တွေလိုပဲ အမေရိကန် လုပ်ပစ်လိုက်တာပေါ့”

“မဖြစ်နိုင်တာရှင်၊ ရေဝတီ တစ်ယောက်ဟာ ရေဝတီပဲပေါ့”

“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ မင်းက ပရိတ်တက်စတင့် မဟုတ်လား၊ ဗရင်ဂျီ လုပ်ချင်ရင် ဗရင်ဂျီ ဖြစ်တာပဲ မဟုတ်လား”

မယုံကြည်နိုင်သော အမူအရာ သူ့ မျက်နှာတွင် ပေါ်လာသည်။

“ပညာတတ် တစ်ယောက် အနေနှင့် ဒီစကားမျိုး ပြောတာ ကျွန်မ သိပ်အံ့ဩတာပဲ၊ ဟစ်တလာသာ ရှိရင် ရှင့် ယုံကြည်ချက်ကို ပြောင်းရမလား ဆိုပြီး ရှင်တို့ မိသားစု တစ်စုလုံး အသတ်ခံရပြီးပြီ”

ဂျေဆန်က စိတ်တိုလာလေပြီ။ ဖဲင်နီသည် ဘာကြောင့် ထိုစကားများကို ပြောနေသနည်း။

“ဘာလဲ၊ ကိုယ့်ကို ရေဝတီ ဆိုပြီး ဟတ်တလာနှင့် ခြောက်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက ဒါမျိုးတွေကို တွေ့ခဲ့ဖူးလို့ ပြောတာပါ၊ ကျွန်မ ငယ်ငယ်တုန်းက နာဇီတွေရဲ့ အောက်မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်မတို့ အိမ်နီးနားချင် တွေကို ဖမ်းသွားခဲ့တယ်၊ ကျွန်မတို့ ဆိုရင် ရေဝတီ ကောင်မကလေး တစ်ယောက်ကို စစ်ပြီးသွားသည် အထိ ဝှက်ပေးခဲ့ရသေးတယ်”

“ဟုတ်လား”

ဖင်နီက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကောင်မလေး နာမည်က အီဗာ ဂိုးစမစ်တဲ့၊ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ညီအစ်မလိုပဲ သိပ်ချင်ကြတာ၊ သူ့ အဖေက ပန်းကန်စက် ပိုင်ရှင်၊ ပန်းကန်စက် ပိုင်တော့ သူတို့ကို ဒတ်ချ် လူမျိုးတွေလို့ ထင်ပြီး ဖမ်းသွားကြတယ်”

“နောက်တော့ ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

“တခြား ရေဝတီ သန်းပေါင်းများစွာလိုပဲပေါ့၊ အီဗာကတော့ စစ်ပြီးတော့ သူ့ မိဘတွေကို လိုက်ရှာလိုက်တာ နဲ့လို့၊ အသင်းအဖွဲ့တွေကို အကူအညီ သွားတောင်းတော့ လည်း မထူးပါဘူး၊ သူတို့လည်း ရှာမပေးနိုင်ကြပါဘူး၊ နောက်တော့ ပါလက်စတိုင်းမှာ နေတဲ့ ခပ်ဝေးဝေး ဆွေမျိုးတစ်ယောက်ကို သွားတွေတယ်၊ ဒါနှင့် အီဗာဟာ ကျောင်းလည်းပြီးရော အဲဒီ ဆွေမျိုးဆီ လိုက်သွားတယ်၊ ခုထက်ထိ ကျွန်မတို့ချင်း အဆက်အသွယ် ရှိတယ်၊ ကျွန်မ ဆိုရင် နွေရာသီ ရောက်တိုင်း ဂယ်လီလီမှာ ရှိတဲ့ သူတို့ ယာတောကို သွားလည်လေ့ ရှိတယ်”

ထိုစကားများနှင့် အလားတူ သူတို့ ပြောခဲ့သည့် စကားများကြောင့် ဂျေဆန်သည် သူမျိုးရိုး ဇာတိကို လိုက်ရှာလိုစိတ် ပေါ်လာခဲ့သည်။

ဂျေဆန်သည် သူ့ကို အမ်စတာဒမ် ထိအောင် ကားနှင့် လိုက်ပို့ပြီး အမ်စတာဒမ်မှ လေယာဉ်ပျံဖြင့် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသို့ ပြန်ရန် စိတ်ကူးသေးသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက် ဗင်းနစ်မြို့တွင် ပျော်နေကြသဖြင့် ဂျေဆန် ပြန်ခါနီး ရက်များ အထိ ဗင်းနစ်မြို့တွင် အချိန်ကုန် နေခဲ့ကြသည်။

လေယာဉ်ကွင်း ရောက်သည့်အခါ ခွဲရမည်ကို စိတ်မကောင်းကြ။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အကြိမ်ကြိမ် နမ်းကြသည်။ ဂျေဆန်က တစ်ပတ် တစ်ခါ စာရေးမည်ဟု သူ့ကို ပြောသည်။

“ခွဲရတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနှင့် ဂျေဆန်၊ ကျွန်မတို့ တွေ့ကြတာဟာ အင်မတန် ပျော်စရာ ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို မေတ္တာနှင့် သတိရနေမှာပါ၊ ဒီအတိုင်း နှစ်နှစ်ကြီးများတောင် ခွဲနေရမယ် ဆိုတာကတော့ တော်တော် ဆွေးစရာ ကောင်းတာပဲနော်”

“ဖင်နီကော ဘယ်လို ခံစားရသလဲဟင်၊ ကိုယ့်လိုပဲ ခံစားရသလား”

“ဂျေဆန်ရယ်၊ ကျွန်မ တွေ့ဖူးတဲ့ လူတွေထဲမှာ ရှင်ဟာ စိတ်သဘော အကောင်းဆုံးလူပါ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒီလောက် ရင်းရင်းနှီးနှီး မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ သိပ်ထားနေကြလို့တော့ မကောင်းဘူး”

“ဒီမှာ ဖင်နီ၊ မင်း ဟိုးမားရဲ့ အိုဒက်ဆီ ကဗျာကြီးကို ဖတ်ဖူးသလား”

“ဖတ်ဖူးပါတယ်၊ ချစ်သူနှစ်ယောက်ဟာ အနှစ် နှစ်ဆယ် ကွဲနေကြတာလေ”

“နှစ်ဆယ့်လေးလ ဆိုတာ အနှစ် နှစ်ဆယ်နှင့် စာရင် ဘာရှိလို့လဲ ဖင်နီ”

“အိုဒက်ဆီက ပုံပြင်ရှင့် ပုံပြင်”

“ကဲ ဒီလိုဆိုရင် ဘာမှ ပြောမနေနှင့်၊ ကိုယ်ရေးတဲ့ စာတိုင်းကို စာပြန်ရေးမယ် မဟုတ်လား”

“ရေးပါ့မယ်”



နောက်ဆုံးအကြိမ် ပွေဖက်ကြသည်။ ဂျေဆန်သည် လေယာဉ်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။ လေယာဉ် လှေကားပေါ်သို့ အရောက်တွင် နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်မိသည်။ ဂိတ်တွင် ရပ်နေသော ဖင်နီကို မြင်ရသည်။

ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျနေသော သူ့ မျက်ရည်များကို အဝေးကပင် မြင်နိုင်ပါ၏။

ဒင်နီသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ ခမ်းနား ကြီးကျယ်သည့် အခန်းကြီး တစ်ခန်းထဲတွင် ရောက်နေသည်ကို မြင်ရသည့်အခါ သူ မဝေခွဲနိုင် ဖြစ်နေသည်။ ဒင်နီသည် ပွဲကူးတွေ များသဖြင့် ညဝတ်အင်္ကျီ လဲသလို မကြာခဏ အိပ်ခန်းတွေ ပြောင်းခဲ့ရသဖြင့် အကျင့်ပါနေလေပြီ။ သို့ရာတွင် ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဘယ်တိုင်းပြည်၊ ဘယ်မြို့၊ ဘယ်ဟိုတယ် ဆိုသည်ကို ကောင်းကောင်း မှတ်မိသည်။

သို့ရာတွင် ယခု ဟိုတယ်ကိုကား ကောင်းကောင်း မမှတ်မိ။

ဒင်နီသည် သူ့ စိတ်ထဲတွင် ရှုပ်ထွေးနေသည့် ပင့်ကူမျှင်များကို ကြိုးစား၍ ရှင်းနေစဉ် အိပ်ရာဘေးရှိ ဗီရိုပေါ်မှ ရွှေရုပ်တု ငါးရုပ်ကို သွားမြင်သည်။ ထိုအခါကျမှ သူ ဘယ်ရောက်နေသည်ကို တဖြည်းဖြည်း ပြန်၍ စဉ်းစားမိလာသည်။

မနေ့ညက တစ်နှစ်အတွင်း ထုတ်သည့် ဓာတ်ပြား အယ်လ်ဘမ်များ အနက် အကောင်းဆုံး အယ်လ်ဘမ်ဆု ချီးမြှင့် အခမ်းအနား ရှိသည်။ ထို အခမ်းအနားကို လော့စ်အိန်ဂျလီ မြို့ရှိ ပလာဇာ ဟိုတယ်ကြီးတွင် ကျင်းပခဲ့သည်။ သူသည် ထိုပွဲသို့ အချိန်မီ လေယာဉ်ဖြင့် ရောက်လာခဲ့ကာ တက္ကစီ တစ်စီးဖြင့် လာခဲ့သည်။ သူ့ကို အသင့် စောင့်ကြိုနေသော လူနှစ်ယောက်က အခမ်းအနားသို့ ခေါ်သွားကြသည်။

ရှေးသီချင်းကြီးများထဲတွင် တစ်ကိုယ်တော် စန္ဒရား လက်သံ အကောင်းဆုံး အဖြစ် သူ ရွေးချယ်ခံရမည်ကို လူတိုင်းလိုပင် သိနေကြသည်။

သူ တီးခဲ့သည့် ဘီသိုဗင် ပီယာနို ကွန်ရှာတိုသည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်အတွင်း အကောင်းဆုံး ဟုတ်သည် မဟုတ်သည် ဆိုသည့် အချက်ကို အငြင်း ပွားနိုင်သည့်တိုင် သူ နာမည်ကြီးသည်မှာကား အငြင်းမပွားနိုင်သော အချက် ဖြစ်သည်။

ပို၍ ထူခြားသွားသည်မှာ မနေ့ညက ကြေညာသည့် ဆု ရွေးချယ်ပွဲတွင် သူ၏ တစ်ဦးတည်း စန္ဒရား ဂျက်ဖ်တီးလုံးအတွက် နောက်ထပ် ဆုတစ်ဆု ရသဖြင့် တစ်နှစ်တည်းတွင် နှစ်ထပ်ကွမ်း ဆုရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ညက ဂီတပွဲ အပြီးတွင် သူ့ကို ဖိတ်စာကတ်ပြား ထုတ်၍ လာမိတ်ဆက်သူသည် နောက်တစ်နေ့တွင် သူနှင့် လာရောက် ဆက်သွယ်သည်။ ထိုသူမှာ ကိုလံဘီယာ ဓာတ်ပြား ကုမ္ပဏီ မန်နေဂျာ ဖြစ်၍ သူ့ လက်သံကို ဓာတ်ပြားထုတ်လျှင် စွဲမည်ဟု သေချာပေါက် တွက်ထားသူ ဖြစ်သည်။

“ဘရော့ဝေးမှ ဒင်နီ၏ လက်သံ” ဆိုသည့် ဓာတ်ပြားမှ အရောင်းရ နှေးသည့်တိုင် စွဲသည်။ နောက် ဓာတ်ပြား ဖြစ်သည့် “အက်ဆူလီဗန်ရှိုး” အယ်လ်ဘမ်တွင်မူ ဒင်နီ၏ နာမည်မှာ တစ်ဟုန်ထိုး တက်သွားကာ အာကာသ ယာဉ်မှူး ဂျွန်ဂလင်း ထက်ပင် အမြင့်သို့ ရောက်သွားတော့သည်။ ဒင်နီ၏ ဓာတ်ပြားမှာ တစ်ပတ်လျှင် သုံးထောင်မှ ၇၅၀၀၀ အထိ စွဲသွားသည်။ ရှေးသီချင်းကြီးကို တီးသည် ဖြစ်စေ၊ ဂျက်ဖ် ဂီတကို တီးသည် ဖြစ်စေ ဒင်နီ၏ ဓာတ်ပြားများသည် ရောင်း၍ မလောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘေဆီကပင် “ကံကောင်းတဲ့ ကောင်လေး” ဟု မှတ်ချက်ချခဲ့သည်။

ဒင်နီသည် ကိုယ့်အကြောင်းကို ပြန်၍ စဉ်းစားရင်း ထူးဆန်းသည့် ဤ ဟိုတယ်ခန်းထဲတွင် ဘယ်သို့ ဘယ်ပုံ ရောက်လာသည်ကို စဉ်းစားနေသည်။ သူ့ အိပ်ရာဘေး ပီရိုပေါ်က ရွှေရုပ်တု ငါးရုပ်ကလည်း ဘယ်က ရောက်လာသည် မသိ။

ထိုစဉ် သူ့ အတွေးကို အဖြေပေးသည့် အနေဖြင့် အသံ တစ်သံကို ကြားရသည်။

အသံမှာ ရေချိုးခန်းထဲမှ ရေချိုးနေသည့် အသံ ဖြစ်သည်။ အခန်းထဲတွင် သူနှင့် တစ်ယောက်ယောက် ရှိဟန် တူသည်။ အခန်းကိုတင် သာမက အိပ်ရာကို ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင်လည်း ထို အိပ်ရာပေါ်တွင် သူနှင့် တစ်ယောက်ယောက် အိပ်ခဲ့ကြဟန် တူသည်။ သင်တန်းစားလို ထက်သော သူ့ မှတ်ဉာဏ်သည် အဘယ်ကြောင့် မြူဆိုင်းသလို ဝေဝါးကာ နေလေသနည်း။ ထိုစဉ် ကြည်လင်သော အမျိုးသမီး အသံ တစ်သံကို ကြားရသည်။

“ဝွတ်မောနင်း ဟန်နီ”

ရေချိုးခန်းထဲမှ ဆံပင်ကို ထုံးဖွဲကာ ပါးလွှာသော အဝတ်အစားကို ဝတ်၍ တက်လာသူမှာ အခြားသူ မဟုတ်။ မနေ့ညက ဂရမ်မီ ဘဲလေးအက ဆုကြီးကို ရခဲ့သည့် ကချေသည် ကာလာ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ကာလာ မနေ့ညကပွဲမှာ တကယ့်ကို ကြည့်လို့ လှတာပဲ”

“ရှင်လည်း ချောပါတယ်” ဟု ကာလာက မူနွဲသံဖြင့် ပြောကာ သူ့ အိပ်ရာဘေးက စောင်ခြုံထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

“ဟိုပေါ်က ဂရမ်မီ ရွှေစင် ရုပ်ကလေးတွေကကော မလှဘူးလား”

“ဟွန်း၊ ဒီ ရွှေရုပ်တွေက ဘာလုပ်မှာလဲ၊ အိပ်ရာထဲ ကျတော့ အပိုပဲ၊ အမှန်ကတော့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို အထူး ရွှေစင် ရုပ်တုတွေ ပေးဖို့ ကောင်းတယ်နော်”

“ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က အမေရိကန်ပြည်မှာ အကောင်းဆုံး ဆိုတဲ့ အဆိုတော်နှင့် တွဲပြီး ဆုယူရတာကို ပိုပြီး သဘောကျတယ်လေ”

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း - ဒီဇင်ဘာ ၂၀၊ ၁၉၆၀။

မနက်ဖြန် ဆိုရင် ကိုယ် လက်ထပ်ရတော့မှာပါလား။ ပျော်စရာကြီးပေါ့။

နီဝေါ တစ်ယောက်တော့ ရေတပ်ထဲ ပါသွားပြီး ဟာဝိုင်ယီမှာ ရောက်နေလို့ လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တခြား သူငယ်ချင်းတွေတော့ လာမှာပါ။ လင်းဗရိစ်နှင့် ဆာရာတို့ လင်မယားလည်း လာကြမယ်။ ပြီးတော့ လူ့ အဘိဓာန်ကြီး ဂျော့ ကဲလားလည်း လာမယ်။

လက်ထပ်ပွဲမှာ ဂျေဆန်ကို ကိုယ့် လူပျိုရုံ လုပ်ပေးဖို့ ပြောတော့ သူက လုပ်မယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ရေတပ်မတော် ယူနီဖောင်းကိုတော့ မဝတ် ချင်ဘူးတဲ့။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ လက်ထပ်တဲ့ အခမ်းအနားပြီးရင် ဘန်ဟီးလ် ကလပ်မှာ ရှန်ပိန် ဧည့်ခံပွဲ လုပ်မယ်။ ပြီးတော့ ဘာဘောဒီး ကျွန်းကို ပျားရည်ဆမ်း ခရီးထွက်မယ်။ ပြီးတော့ နယူးယော့ကို ပြန်လာမယ်။ အဲဒီမှာ ဝင်းရှစ် ဘဏ်တိုက်မှာ အလုပ်သင် အဖြစ် အလုပ် ဝင်လုပ်ရမယ်။

ခုလို လက်ထပ် ဖြစ်သွားတာကတော့ မိဘတွေကြောင့်ပဲလို့ ဆိုရမယ်။ တို့ မိသားစုမှာ မိဘက ပေးစားတဲ့ အစဉ်အလာတော့ မရှိပါဘူး။ ဖေဖေ ဆိုတာကလည်း ထင်မြင်ချက် ပေးရုံလောက်ပဲ။ အတင်း တိုက်တွန်းတာမျိုး မလုပ်ပါဘူး။

မနှစ်က ရေတပ် အမှုထမ်းပြီး ပြန်လာတော့ အဖေက လက်ထပ်ဖို့ ကောင်းပြီလို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့ ကိုယ်ကလည်း လက်ခံလိုက်တယ်။ ဒီလိုနှင့် မိန်းမ ယူဖြစ်သွားတာပါပဲ။ အဲ အဖေ ပြောတဲ့ စကား တစ်ခွန်းတော့ ရှိရဲ့။ “ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ဟာ

တောင်ဆင်း ရောက်အောင်တော့ စောင့်မနေသင့်ဘူး၊ လက်ထပ်မယ် ဆိုရင် တောင် အတက်မှာ လက်ထပ်ရမယ်” တဲ့။

ဟုတ်တယ်လေ။ ကိုယ့်မှာ ရေတပ်မတော် အမှုထမ်းသည်လည်း ပြည့်ခဲ့ပြီ။ ကုန်းပတ်တိုက်စရာ မလိုတော့ဘူး။ အမှန်ပြောရရင်တော့ ပင်လယ်ကို ရောက်သွားတဲ့ အတွက် မိန်းမယူချင်စိတ် ပေါ်လာတယ် ဆိုရမှာပဲ။ သဘောသား ပင်လယ်ကို သွားတာဟာ မိန်းမတွေကို သိပ်တောင့်တာပဲ။

ကိုယ့်မှာ လက်ထပ်တယ် ဆိုရင် အချစ်တော့ ရှိရမယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ဆန် အစွဲတစ်ခု ကိုယ့်မှာ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မှာ တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းတက်ခဲ့ရတာနှင့်၊ ပင်လယ်ကို သွားရတာနှင့် ဆိုတော့ အချစ်ရယ်လို့ မရှိခဲ့ပါဘူး။

အဖေကတော့ ပြတ်တယ်။ အချစ်ဆိုတာတွေကို နားမလည်ဘူး။ အချစ်ဆိုတာ ဟိုကိစ္စလိုပဲလို့ ခပ်ရိုင်းရိုင်းပဲ ပြောတယ်။ တစ်ခါတုန်းက သူရယ် ကိုယ်ရယ် ငါးများထွက်ကြရင်း လင်းပရိစ်နှင့် ဆာရာတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို အားကျ ကြည်နူးမိတဲ့ အကြောင်း ပြောပြတော့ အဖေက မျက်လုံးကြီး ပင့်ပြီး ဘာအချစ်လဲကွ၊ အချစ် ဆိုတာ ... လို့ပြောတယ်။

ရေတပ်ထဲတုန်းကလည်း ကိုယ် ဒီလို ခပ်ကြမ်းကြမ်း စကားတွေကို ကြားခဲ့ဖူးတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဖေ ပါးစပ်က ပြောတာမျိုးတော့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးသေးဘူး။ သူတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် အချစ်ဆိုတာ ကောင်းကင်ဘုံမှာ ဖန်တီးထားတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ နေ့လယ် ထမင်းစားပွဲမှာ ဖန်တီးထားတဲ့ အရာတဲ့၊ ခု ဒါမျိုးတွေ မရှိတော့ဘူးတဲ့။

အဖေ့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ မက်ထရို ကုမ္ပဏီက လီမင်း ပီယားစ် ရှိတယ်။ သူ့မှာ တော်တော်ချောတဲ့ ဖေ့ ဆိုတဲ့ သမီး တစ်ယောက် ရှိတယ်။ အဖေက ကိုယ့်ကို ဖေ့နှင့် လက်ထပ်ပေးချင်တယ်။

ဒီတော့ ကိုယ်က ဒီလောက်တောင် ချောတယ်ဆိုရင် သွားကြည့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြိုက်မှ ယူမယ်၊ သွားကြည့်ပြီး ဘာမှ အာမခံချက်တော့ မပေးနိုင်ဘူးလို့ ပြောတယ်။ အဖေက အေး နောက်တော့မှ နောင်တ ရတာမျိုး မဖြစ်စေနှင့်လို့ ပြောပြီး ဆက်ပြီး ငါးမျှားနေတယ်။

ဖေ့ဆီကို တယ်လီဖုန်း ဆက်တော့ ကိုယ့် စိတ်ထဲမှာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ခပ်လွယ်လွယ် လုပ်လိုက်တာပဲ။ အပျင်းပြေပေါ့။ ဟန်များများ ခပ်ထုံထုံပဲ နေမှာပဲလို့ အောက်မေ့လိုက်မိတယ်။ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ ကိုယ် ထင်နေတာတွေနှင့် တလွဲစီ။ ချောတာကလည်း ချောမှ ချော။

ကိုယ် မြင်ဖူးသမျှ မိန်းကလေးတွေထဲမှာတော့ အချောဆုံးလို့ ထင်တာပဲ။ မယ်ရီလင် မွန်ရိုးနှင့် ပြိုင်ရင်တောင် သူက အပျော့လေး နိုင်သေးတယ်။ (မယ်ရီလင် မွန်ရိုးက ပိုက်ဆံတော့ ပိုရှိတာပေါ့။)

ကိုယ် သူ့ကို သဘောအကျဆုံးကတော့ ဖေ့ဟာ တခြား အထက်တန်းစားက လာသူတွေလို ဟန်မဆောင်တတ်ဘဲ ပွင့်လင်း ရိုးသားတဲ့ အချက်ပဲ။ သူ လုပ်သမျှဟာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရိုးရိုးသားသား လုပ်တာတွေချည်းပဲ။ ဘောလုံးကလေး တစ်လုံးကို မြှောက်ကစားတာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဟိုတယ်မှာ ထမင်း သွားစားတာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်တော့မှ ဟန်ဆောင်လေ့ မရှိဘူး။

သူ့အဖေနှင့် အမေကတော့ သိပ် အဆင်မပြေဘူး။ သူတို့ ကွာရှင်း ပြတ်စဲတဲ့ အခါကျတော့ ခြောက်နှစ်သမီးသာ ရှိသေးတဲ့ ဖေ့ကို ဘော်ဒါဆောင်ကို ပို့ထားတယ်။ ဒီတင်

ဖေဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်နေရတဲ့ အကျင့်ကို ရလာခဲ့တယ် ထင်တာပဲ။  
နောက်ပြီးတော့ ဆွစ်ဇာလန်မှာ သွားကျောင်းနေတယ်။ အဲဒီမှာ ကျောင်းနေရင်း ဖေဟာ  
ပြင်သစ်သံ ဝဲလာတယ်။

ဖေဟာ လေ့လျော်တတ်တယ်။ ရွက်တိုက် တတ်တယ်။ ရေခဲ လျှောစီးတတ်တယ်။  
မြင်းစီးတတ်တယ်။ ပြီးတော့ သစ်ပင်ပန်းပင် စိုက်တာကိုလည်း ဝါသနာပါတယ်။

ကိုယ် ပိုပန်းလိုက်ရတာ သိပ်မကြာဘူး။ လေပွေတိုက်သလို အတင်း ဝင်ပိုးတာပဲ။

ချုပ် ပြောရရင် ကိုယ်နှင့် ဖေ လက်ထပ်တာက မိဘတွေကြောင့်ချည်း  
မဟုတ်ပါဘူး။ အချစ်လည်း ပါပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ပါတယ် ဆိုတာကိုတော့ အဖေ့ကို  
မပြောတော့ဘူးလေ။

ကိုယ် ဖေ့ကို လက်ထပ်တာက ကိုယ့် တစ်သက်မှာ ဘယ်သူမှ ကိုယ့်ကို  
မပြောဖူးတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကြောင့် လက်ထပ်တာပါ။

ကိုယ်က ဘာမှ မပြောရသေးခင် သူက ကိုယ့်နားကို ကပ်ပြီး “ဖေ့ သူ့ကို  
ချစ်တယ်လို့ ထင်တာပဲ သိလား” လို့ တိုးတိုးကလေး ပြောတယ်လေ။

၁၉၆၂ ခုနှစ် နွေရာသီကုန်ခါနီး တစ်မနက်တွင် ဒင်နီသည် တစ်ယောက်တည်း  
အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့သည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင်သာ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်။ သူ့ဘဝ  
တစ်ခုလုံးတွင်လည်း ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်ကာ အထီးတည်း ဖြစ်နေသည်ဟု ခံစားရသည်။

အကြောင်းကို သူ စဉ်းစားကြည့်သည် သူ့တွင် မဉ္ဇမ ရိပ်သာ လမ်းမပေါ်တွင်  
အခန်းစုံ တစ်ခု ရှိသည်။ ရှေ့မျက်နှာစာတွင် ဗဟိုပန်းခြံကြီးနှင့်။ ခဏအတွင်း သူ  
ဘဏ္ဍာစိုးက ငွေပန်းဖြင့် မနက်စာကို ယူလာသည်။ ထိုမျှမက မနက်ပိုင်း သူ့ထံသို့

ရောက်လာသော စာတွေ တစ်ထပ်ကြီး ယူလာသေးသည်။ ထိုစာများထဲတွင် ကမ္ဘာ့အနှံမှ သူ့ကို ဖိတ်ကြားသည့် ဖိတ်စာက တစ်ဒါဇင်ထက် မနည်း။ ကဲ ဘာလိုသေးသလဲ။

သို့ရာတွင် ဒင်နီသည် အထီးတည်း ဖြစ်ကာ စိတ်ထွေနေသည်။

ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ညစ်နေရပါလိမ့်။ သူသည် ဂီတ ဝေဖန်ရေးဆရာများ၏ အချစ်တော်။ စန္ဒရား တီးနေစဉ် နာချောလျှင်ပင် ထိုအသံသည် ဂန္ထဝင် တေးတစ်ပုဒ်ကို အနက်ဖွင့်သည့် အသံဟု ရေးကြဦးမည်။ ဟူးရော့၏ ရုံးသို့ ခြေကျင် လျှောက်သွားလျှင် လမ်းတွင် သူ့ကို ပြုံးရယ် နှုတ်ဆက်မည့်သူတွေ၊ သူ့ လက်မှတ်ကို တောင်းမည့်သူတွေ အနန္တ။

ဘာကြောင့် စိတ်ညစ်နေရတာပါလိမ့်။ သူ့ကို တစ်ကိုယ်တော် စန္ဒရားသမား အဖြစ် မလိုချင်သည့် ကမ္ဘာကျော် တေးဂီတပိုင် ဆို၍ တစ်ပိုင်းမျှ မရှိ။ ယခုပင်လျှင် သူ့ထံသို့ ဆင်ဖိုနီ တီးပိုင်းကြီးများ အတွက် သီချင်းရေးပေးရန် ကမ်းလှမ်းချက်တွေ နေ့စဉ်နှင့် အမျှ တဖွဲဖွဲ။ လူတိုင်းက သူ့ဂီတ အရည်အချင်းကို လိုချင်ကြသည်။ ရုပ်ဖြောင့်မှုကို သဘောကျကြသည်။ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပိုင်ဆိုင်ချင်ကြသည့် အပျိုချောတွေကလည်း မရေမတွက်နိုင်။

ပလက်တီနန် ဆောင်းနေခြည်သည် ပြတင်းပေါက်ကြီးများမှ အခန်းတွင်းသို့ လင်းထိန် ဖြာကျလျက်။ သို့ပါလျက် သူသည် အဘယ်ကြောင့် သူ့ မိဘတွေ၏ အိပ်ကုပ်ကုပ်လေးထဲတွင် စန္ဒရား လေ့ကျင့်နေခဲ့ရသည့် အချိန်များလောက် ပျော်ရွှင်ခြင်း မဖြစ်ရသနည်း။ အရင်တုန်းကလည်း သည်လို စိတ်ညစ် ခဲ့ရသည့် အခါများ ရှိခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ယခုမူ အကြိမ် ပိုများလာသည်။

သည်နေ့လို ဘာပွဲမှ မရှိသည့် နေ့မျိုးတွင် ပိုဆိုးသည်။ ပဒေသာ ကပွဲ မရှိ။ တီးလုံးတိုက်စရာ မရှိ။ သူ့ ဆံပင်ပြင်သည့် ဆရာနှင့်ပင် ချိန်းထားခြင်း မရှိ။



ချိန်းမထားခြင်းမှာ သူ့ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယနေ့ စိန်လူဝီ တေးသံစုံ တီးဝိုင်းက အပ်ထားသည့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို စပ်ချင်သည်။ ယခု ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသော ဂီတစာရွက်တွေ တစ်ပုံကြီးနှင့် တစ်ယောက်တည်း ရှိသည့် အခါတွင် ပို၍ စိတ်ညစ်သလို ဖြစ်နေသည်။

ဘာကြောင့်များ သည်လောက် စိတ်တွေ ထွေပြားနေရပါလိမ့်။

မနက်စာ စားပြီးသည့် အခါတွင် ဂျင်းဘောင်ဘီနှင့် ဘီသိုဗင် ရုပ်အင်္ကျီကို (ယင်းမှာ သူ့ ပရိသတ် တစ်ယောက်က လက်ဆောင်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။) ဝတ်ကာ အပေါ်ထပ်ရှိ စတူဒီယိုသို့ တက်လာခဲ့သည်။ စန္ဒရားပေါ်တွင် မနေ့ကညက မပြီးမပြတ် ကျန်ရစ်ခဲ့သော သီချင်းစာရွက် တစ်ရွက် ရှိသည်။ ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် သူ လှန်လှောကြည့်ပြီး ပစ်ချထားခဲ့သည့် မဂ္ဂဇင်း တစ်စောင် ရှိသည်။

သီချင်း မစပ်ချင်သေးသဖြင့် စန္ဒရားကို ကျော်ကာ ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပစ်ချထားသည့် မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်ကို ကောက်လှန်သည်။ မဂ္ဂဇင်းမှာ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းတိုက်မှ ထုတ်သည့် မဂ္ဂဇင်း ဖြစ်သည်။

ဦးငွေဖွယ် ကောင်းသည့် တက္ကသိုလ် ကျောင်းထွက်များသည် ဘာကြောင့် သူတို့အကြောင်းတွေကို ရေးနေရသနည်း။ သူတို့ လက်ထပ် ထိမ်းမြားတာ၊ သားသမီး ရတာတွေကို ကြော်ငြာထည့်၍ကော မည်သူက စိတ်ဝင်စားမည်နည်း။

သို့တိုင် ဒင်နီသည် ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်ကာ ထို စာမျက်နှာတွေကို လျှောက်ကြည့်သည်။ မင်္ဂလာဆောင်များ၊ သားသမီး ရတာနာ ဖွားမြင်သည့် သတင်းများ။

ထိုအခါကျမှပင် ထိုသတင်းများ၊ ထို ကြော်ငြာများသည် ဦးငွေစရာ မကောင်းသည်ကို သူ သိလာသည်။ ထို ကြော်ငြာများသည် လူ့ဘဝ၏ ပျော်ရွှင်မှုများကို ဖော်ပြနေသည့် အရာများ မဟုတ်လော။ သူ့တွင် မရှိသည့် အရာများကို ဖော်ပြနေသည့်

ကြော်ငြာများ မဟုတ်လော။ တကယ်တော့ သြဘာ လက်ခုပ်သံ ဆိုသည်မှာ ယစ်မူးစေသော အရာမျှသာ ဖြစ်သည်။ တစ်မိနစ် လောက်တော့ ယစ်မူးသွားသည်။ ပြီးတော့ ..... ဒါပဲ။ ပြီးတော့ ထိုအရာအားလုံး ပျောက်သွားသည်။ တစ်ယောက်တည်း အိမ်ပြန်လာသည့်အခါတွင် သူ့ အိမ်ဖော်တွေမှ အပ ဘယ်သူမျှ မရှိ။ တစ်ခါတလေ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ခေါ်လာလျှင်တော့ နည်းနည်း အပျင်းပြေသေးသည်။ ကိုယ်လက် နှီးနှောပြီးသွားည့်နောက် ဘာမျှမကျန်တော့။ စကားမပြောဖြစ်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ပို၍ပင် အထီးကျန်နိုင်သေးဟု သူ ထင်သည်။

မိန်းမ တစ်ယောက်တော့ ယူမှ ဖြစ်မည်။

ဟုတ်သည်။ မိန်းမ တစ်ယောက်တော့ ယူမှ ဖြစ်မည်။ သို့ရာတွင် သူ့မိန်းမသည် သူ့ဘဝကို ခွဲဝေ ခံစားနိုင်သူ ဖြစ်ရမည်။ သူ့ အတွေးကို ခွဲဝေ ခံစားနိုင်သူ ဖြစ်ရမည်။ ထို့ပြင် သူ့မိန်းမသည် သူ့ကို နှစ်သက်သူ၊ သူ့ကို ချစ်ခင် စုံမက်သူ ဖြစ်ရမည်။ သူ ကျော်ကြားမှုကို ကြိုက်သည့် မိန်းမ မဖြစ်စေရ။ ကြော်ငြာတွင် ပါသည့် ပုံရိပ်တွေကို ကြိုက်သည့် မိန်းမမျိုး မဖြစ်စေရ။

သူ့ကို ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ဘဲ သက်သက် ချစ်ခဲ့သူ တစ်ယောက်ကို သူ ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။ ဟုတ်သားပဲ။ မာရီယာ ရှိခဲ့ဖူးသားပဲ။

သူ မိုက်သည်။ သူ့ဘဝ ခရီးဖော် အဖြစ် လက်တွဲနိုင်မည့်သူကို လက်ကြားထဲမှ လွတ်အထွက်ခံ ခဲ့သည်။ မာရီယာသည် တခြား မိန်းကလေးတွေနှင့် မတူ။ ခန္ဓာကိုယ်ကို သူ့ အတ္တ၏ ယစ်ပလွင်တွင် ပူဇော်သည်။

သူနှင့် မာရီယာ ကွဲကွာခဲ့သည်မှာ ကြာလှပြီကော။ နှစ်နှစ်လား။ သုံးနှစ်လား။ ယခုလောက် ဆိုလျက် ရက်ကလစ် ကောလိပ်မှ ဘွဲ့ရပြီး ဗရင်ဂျီ တစ်ယောက်ယောက်နှင့်

ရကာ သားတွေ သမီးတွေ ရလောက်ပြီ။ ဟုတ်သည်။ မာရီယာသည် သူ ပြန်အလာကို စောင့်နေမည့် မိန်းမမျိုး မဟုတ်။ မာရီယာတွင် ဉာဏ်ရှိသည်။

သူ စိတ်ညစ်နေသည့် အကြောင်းရင်းကို သူသိပြီ။ ထို စိတ်ညစ်မှုကို ပျောက်ပျက်သွားအောင် လုပ်ပေးနိုင်သည့် အရာ မရှိကြောင်းကိုလည်း သူသိပြီ။

ရှိကော ရှိသေးရဲ့လား။

မာရီယာသည် ယခုလောက် ဆိုလျှင် အများဆုံး အသက် နှစ်ဆယ့်သုံး နှစ်ဆယ့်လေး လောက်တော့ ရှိပြီ။ သည်အရွယ်သည် အမျိုးသမီးတိုင်း အိမ်ထောင်ပြုကြသည်တော့ မဟုတ်။ မာရီယာသည် ရက်ကလစ် ကောလိပ်မှ အောင်ပြီးနောက် ဟားဗတ်သို့ကို ဆက်ယူနေသည်လော။ သို့မဟုတ် သီလရှင် ဝတ်သွားပြီလော။

ဟုတ်သားပဲ။ သူ့မှာ မာရီယာ နေသည့် ကလီလင်း ပြည်နယ် အိမ်က ဖုန်းနံပါတ်ကို အမြဲ သိမ်းထားတာပဲ။ ထိုသို့ သိမ်းထားခြင်းကပင် မာရီယာနှင့် ပတ်သက်၍ မျှော်လင့်ချက် မစွန့်သေးကြောင်း မသိစိတ်က ဖော်ပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒင်နီသည် သက်ပြင်း တစ်ချက်ကို ရှိုက်လိုက်ပြီး တယ်လီဖုန်းကို လှည့်သည်။

မာရီယာ၏ အမေက ကောက်ကိုင်သည်။

“မာရီယာနှင့် စကားပြောချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ” ဟု အသံတုန်တုန်ဖြင့် ဆိုသည်။

“အို မာရီယာက အိမ်မှာ မနေတာ ကြာပြီကွယ့်”

ဒင်နီ ရင်ထဲတွင် ဆိုသွားသည်။ သူ ထင်သည့် အတိုင်းပင် နောက်ကျလေပြီလား မဆိုနိုင်။

“ဒါပေမယ့် သူ နေတဲ့ အခန်းက တယ်လီဖုန်း နံပါတ်ကို ပြောလိုက်မယ်လေ၊ ခု စကားပြောတာ ဘယ်သူ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခု ပြောတာက ဒင်နီ ရော့ဆီပါ ခင်ဗျာ”

“ဘုရားရေ ဒီအသံ ကြားဖူးတယ်လို့ အောက်မေ့နေတာ၊ အန်တီတို့က မောင်ရင် ပရိသတ်တွေပါကွလွဲ၊ မောင်ရင် ဆိုရင် အသည်းစွဲပဲ”

“ကျေးဇူးပါပဲ အန်တီ၊ မာရီယာရော နေကောင်းတယ်နော်”

“ခု သူ အကသင်တန်း ဖွင့်ထားတယ်ကွလွဲ၊ သူက ဝါသနာ ပါတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီမှာ နေတယ်”

“ဒါဖြင့် သူ လိပ်စာကလေးကော ခင်ဗျာ”

“အန်တီ ပေးမယ်လေ၊ အန်တီ သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

“မဆက်နှင့် အန်တီ၊ မဆက်နှင့်၊ ကျွန်တော် ဆက်မယ်၊ ဟို ဟို သူ အဲ့အားသင့်သွားအောင်လို့လေ”

“တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ မြောက်၊ စတုတ္ထ အကွက်နော်၊ နောက်ကို ဆုတ်ထား”

မာရီယာသည် ဆယ်နှစ်သမီးလေး ဆယ်ယောက်လောက်ကို အက သင်ပေးနေသည်။ စိတ်ပါ လက်ပါ သင်ပေးနေသဖြင့် သူ နောက်ဘက်က စတူဒီယို အခန်း တံခါး ပွင့်လာသည်ကို မသိလိုက်။ သို့ရာတွင် ပကတိဉာဏ်ကြောင့် ရှေ့က မှန်ထဲသို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ မြင်နေကျ သဏ္ဌာန် တစ်ခု။

သူ အံ့အားသင့်နေသည်။ မျက်စိကိုပင် မယုံ။ သူ့ဘက်သို့ မလှည့်မီ မိန်းကလေးများကို လှည့်၍

“ဒီ လှုပ်ရှားမှု အတိုင်း ဆက်လုပ်နော် ကလေးတို့၊ လော်ရာ မင်းက အမှတ်စဉ် ရေ”

ထို့နောက် မာရီယာသည် တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ ဧည့်သည်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဟဲလို ဒင်နီ”

“ဟဲလို မာရီယာ”

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ခပ်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေကြသည်။

“ဒင်နီ ဒီကို စန္ဒရား လာတီးတာလားဟင်၊ သတင်းစာထဲမှာလည်း မတွေ့ပါလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မာရီယာကို တွေ့ချင်လို့ တမင်လာတာ”

သူတို့ နှစ်ယောက် စကားပြောပုံက အေးစက်စက်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်စွာ စိုက်ကြည့်နေ ကြသည်။ နောက်ဘက်မှ တစ် နှစ် သုံး လေး ရေနေသော လော်ရာ၏ အသံကိုသာ ကြားရ၏။

“ကိုယ် ပြောတာ ကြားတယ် မဟုတ်လား မာရီယာ” ဟု ဒင်နီက တိုးတိုး မေးသည်။

“ကြားပါတယ်၊ ဘာပြောရမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာပါ၊ မာရီယာတို့ မတွေ့တာ အတော်ကြာပြီနော် ”

ဒင်နီသည် သူ မေးသည့် အမေးကို မဖြေနိုင်။ ကလီလင်းသို့ လာခဲ့စဉ် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူ စဉ်းစားလာခဲ့သည့် စကားကိုသာ ပြောသည်။

“မာရီယာ အိမ်ထောင်တို့ ဘာတို့ မကျသေးဘူးနော်”

“မာရီယာ ဟို ဗိသုကာနှင့်”

“တကယ် ပြောနေတာလား မာရီယာ”

“သူက မာရီယာကို လက်ထပ်ချင်နေတယ် ”

“ကိုယ့်ကိုကော အမှတ်ရသေးရဲ့လား ”

မာရီယာက အတန်ကြာ တွေ့နေပြီးမှာ “ရပါတယ်” ဟု ဖြေသည်။

“ဒီလိုဆို ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အတူတူပေါ့၊ ကိုယ့် စိတ်ထဲမှာလည်း မာရီယာကို အမြဲ အမှတ်ရနေတာ”

“မာရီယာ့ အကြောင်းကို အမှတ်ရဖို့ အချိန်များ ရှိသေးလို့လား ဒင်နီရယ်” ဟု မာရီယာက လှောင်သံဖြင့် မေးသည်။

“ဒင်နီရဲ့ အချစ်ကိစ္စတွေက သတင်းစာတွေထဲမှာ ဟိုလေးတကျော်နှင့်၊ ပဒေသာ ဈေးကြီးတွေကို သွားလို့ ကောင်တာပေါ်က သတင်းစာတွေ ကောက်ကြည့်လိုက်ရင် ဒင်နီ အကြောင်းတွေချည်းပဲ၊ သတင်းစာတောင် ဝယ်ဖတ်ဖို့ မလိုတော့ဘူး ”

“အဲဒါက တခြား ဒင်နီ တစ်ယောက်ပါ၊ တကယ့် ဒင်နီက မာရီယာကို ချစ်နေတုန်းပါ၊ ကိုယ် လိုချင်တာက မာရီယာဆိုတဲ့ ဇနီး တစ်ယောက်ကို လိုချင်တာ၊ ဟိုမှာ ကနေတဲ့ ကောင်မလေးတွေလို ချစ်စရာ သမီးကလေးတွေကို လိုချင်နေတာ ”

မာရီယာက သူ့ကို နားမလည်သည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မာရီယာကိုမှ ယူချင်ရတာလဲ”

“ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးပဲ မာရီယာ”

“စကား အခွန်းနှစ်ဆယ်လောက်နှင့် အတိုချုပ်ပြီးကော မပြောနိုင်ဘူးလား”

သည်တစ်ကြိမ်တွင်မှ မာရီယာကို တိမ်းညွှတ်အောင် မပြောနိုင်လျှင် နောင်တွင် ဘယ်တော့မှ အခွင့်အရေး ရတော့မည် မဟုတ်ကြောင်းကို ဒင်နီသိသည်။

“မာရီယာနှင့် နောက်ဆုံး အခေါက် တွေ့ခဲ့ကြတုန်းက ကိုယ်ဟာ သြဘာ လက်ခုပ်သံတွေနှင့် ယစ်မူးနေခဲ့တယ် မာရီယာ၊ ဒီ သြဘာ လက်ခုပ်သံတွေကို သဘောမကျလို့ ကိုယ် မပြောလိုပါဘူး၊ မာရီယာကို ကိုယ် မလိမ်ချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လောကမှာ ဒါတွေနှင့်တင် မလုံလောက်ဘူး ဆိုတာ ကိုယ် သဘောပေါက်လာတယ် မာရီယာ၊ ကိုယ့်ပွဲတွေမှာ လူတွေက ရုံလျှံအောင် ပြည့်ကျပ်နေတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘဝကတော့ ယုံနိုင်စရာ မရှိအောင် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေတယ် မာရီယာ၊ ဒီလောက် ဆိုရင် လုံလောက်ပြီလား”

“မာရီယာရဲ့ ပထမ မေးခွန်းကို မဖြေသေးဘူးလေ၊ ဘာဖြစ်လို့ မာရီယာကိုမှ ယူချင်ရတာလဲ ဆိုတာ”

“ဒါကတော့ နည်းနည်း ပြောရတာ ခက်တယ် ထင်တယ်၊ ကိုယ်က ဘယ်လို ပြောရမလဲ၊ နာမည်ကြီးလာတယ်လို့ပဲ ပြောပါစို့လေ၊ နာမည်ကြီးလာတော့ ကိုယ့်ကို တွေ့တဲ့ လူတိုင်းကပဲ ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ ဒီစကားတွေကို တစ်လုံးမှ ကိုယ် မယုံဘူး၊ ကိုယ် ယုံတာ မာရီယာ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ကိုယ်ဟာ ပွဲတွေကို တက်ရင် တမင် ရှိုးကျအောင် လုပ်ပြီး ခပ်ကြွားကြွား တက်ခဲ့တယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဟန်လုပ်ပြီး

ပွဲလှအောင် လုပ်တဲ့ သဘောပါ။ ဟန်ဆောင်နေရတာပါ။ ကိုယ့်ပရိသတ်ထက် ကိုယ် အလေးထားတာက မာရီယာပါ”

ဒင်နီက ရပ်ပြီး မာရီယာကို ကြည့်သည်။

“ဒင်နီ ပြောတဲ့ စကားတွေက အခွန်းနှစ်ဆယ် မကတော့ဘူးလေ” ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“အဲဒီ အထဲက ဘယ်နှခွန်းကို ယုံသလဲ”

မာရီယာ၏ အဖြေကို ကောင်းကောင်း မကြားရ။ မာရီယာ ငုံ့နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ယုံပါတယ် ဒင်နီရယ်၊ အကုန်လုံးကို ယုံပါတယ်”

မည်သူ့ကိုမျှ ထုတ်မပြောသည့်တိုင် ယခု ခရီးသည် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်မှာ နေခဲ့ရစဉ်ကထက် ပညာရသည်ဟု ဂျေဆန် ထင်သည်။ ဗာဂျီးနီးယား ပြည်နယ်တွင် တက်ခဲ့ရသည့် ကမ်းတက်တပ် အခြေခံသင်တန်းတွင် သူ လေ့လာခဲ့ရသည့် ပညာရပ်များသည် ပညာရေး သဘော မဆန်။ ယင်းတို့မှာ ခေါင်းဆောင်မှု ပညာရပ်၊ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ညွှန်ကြားမှု နည်းနာ၊ မြေပုံ ဖတ်နည်း၊ ခြေလျင်တပ် စစ်ပရိယာယ်၊ လက်နက်ငယ် သင်တန်းနှင့် ကမ်းတက် တပ်ဖွဲ့များ၏ သမိုင်းနှင့် အစဉ်အလာများ အကြောင်းတို့ ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ရှေးဦးသူနာပြု အတတ်၊ စစ်မြေပြင် ထောက်လှမ်းရေး၊ အလျားလိုက် စစ်ဆင်ရေး၊ တင့်ကားနှင့် ကမ်းတက် စစ်ဆင်နည်းတို့ အပြင် သူ အကြိုက်ဆုံး ဖြစ်သော ကာယ လေ့ကျင့်ခန်းနှင့် အကြမ်းခံနိုင်ရည် ရှိမှု သင်တန်းတို့ ဖြစ်သည်။



အခြား သင်တန်းသားတွေ သင်တန်းတွင် မူးမေ့လဲသူ လဲကြသည်။ ညည်းသူ ညည်းကြသည်။ သင်တန်း မြန်မြန်ပြီးအောင် ဆုတောင်းသူ တောင်းကြသည်။ သို့ရာတွင် ဂျေဆန်ကမူ ပျော်နေသည်။ ဒိုက်ထိုးခြင်း၊ ထိုင်ထ လုပ်ခြင်း၊ ပြေးခြင်း စသည့် သင်ခန်းစာများကို လုပ်ရလျှင် ပေါ့ပါး ဖျတ်လတ် နေသည်။ အထူးသဖြင့် အခက်အခဲ ကျော်လွှားမှု လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ရခြင်းကို ပျော်သည်။ အားလျှင် ထို လေ့ကျင့်ခန်းကိုသာ လေ့ကျင့်နေတော့သည်။ ရိုင်ဖယ် သေနတ်သည် သူ့ အဖို့ တင်းနစ် ရိုက်သံလို ဖြစ်နေပြီ။

ကျောင်းတုန်းက စာတော်သည့် ကျောင်းသား တစ်ယောက် မဟုတ်သည့်တိုင် ယခု သင်တန်းတွင်မူ ပထမ ရအောင် ကြိုးစားမည်ဟု သူ ပိုင်းဖြတ်ထားသည်။

နောက်ဆုံး သီတင်းပတ်တွင် စစ်ပညာဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်မှုနှင့် အသိပညာတို့ကို ရေးဖြေရသည်။ စစ်ပညာ ညွှန်ကြားမှုနှင့် ကမ်းတက်နည်းတို့ကိုလည်း လက်တွေ့ ဖြေဆိုကြရသည်။ အခြား အားကစားများတွင်လည်း ဂျေဆန်သည် ရွှေတံဆိပ်ဆုကို ရခဲ့သည်။

ဂျေဆန်သည် ရိုင်ဖယ်နှင့် ပစ္စတို သေနတ် ပစ်ရာတွင်လည်း အမှတ် ကောင်းကောင်း ရခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် မွေးကတည်းက သေနတ်ကို ကိုင်လာသည့် ကျေးလက်လူငယ် ခြောက်ယောက်ခန့်က သူထက် သာသွားကြသည်။ ကိုယ်ကာယ ကြံ့ခိုင်ရေးတွင် ဂျေဆန်သည် ထိပ်ဆုံးမှ ရသည်။ ဘာသာရပ် အားလုံး ပေါင်းလိုက်လျှင် ဂျေဆန်သည် ပဉ္စမ လိုက်သည်။

ထို့နောက်တွင် အမေရိကန် ကမ်းတက်တပ်ဖွဲ့မှ ဒုဗိုလ် ဂျေဆန် ဂီးလ်ဗတ်သည် ဖင်နီထံသို့ စာရှည်ကြီး တစ်စောင် ရေးလိုက်သည်။ စာထဲတွင် သူ စာမရေးနိုင်ခြင်းမှာ သင်တန်းများကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ ဖင်နီကလည်း စာကို ခပ်တိုတို ပြန်ရေးသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဘက်က လှိုက်လှဲနွေးထွေးမှု အပြည့်ပါသည်။

အစ်ကို့ဆီက စာကို ရလို့ အံ့သြနေတယ်။ အိုဒက်ဆီ ကဗျာရှည်ကြီးဟာ ပုံပြင်တစ်ခု မဟုတ်သေးဘူးပေါ့။

ဖင်နီတို့ စာမေးပွဲတွေ မကြာခင် စစ်တော့မှာမို့ စာတွေကို ကျက်နေရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီတစ်ခါ စိတ်ရှည်ဖို့ ဖင်နီက တောင်းပန်ရမယ့် အလှည့်ပါ။ စာမေးပွဲပြီးလို့ ဆေးရုံကို ဆင်းရရင်တော့ စာရေးချိန် ရသွားပါပြီ။

အချစ်ဖင်နီ

စာကြွင်း။ ။ အစ်ကို့ကို လွမ်းတယ် ဆိုတာ မရေးရသေးဘူး။

နာတာလူး ပွဲတော်ချိန်တွင်မူ ဂျေဆန်သည် ကမ်းတက်တပ်ဗိုလ် ယူနီဖောင်း အပြည့်အစုံကို ဝတ်နိုင်လေပြီ။ (ရွှေကြယ်သီး လည်ပင်းအထိ တပ်ထားသည့် အပြာရောင် ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ဦးထုပ်ဖြူ။) အဖေတို့ အမေတို့ ရှေ့တွင် စတိုင် ကျကျ ဝတ်နိုင်ပြီ။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်ယူနီဖောင်းဖြင့် အကျ ပြန်လာသော ဂျေဆန်သည် အိမ်သို့ အရောက်တွင် စိတ်မချမ်းသာစရာနှင့် ကြုံရသည်။

ခမ်းခမ်းနားနားဖြင့် အိမ်သို့ ရောက်သွားသည့် အခါတွင် ထမင်းစားပွဲတွင် ထိုင်နေကြသော အဖေ အမေနှင့် သူ့ညီမ ဂျူလီတို့ကို တွေ့ရသည်။ ဂျူလီမှာ စားပွဲတွင် လက်ထောက်၍ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားသည်။ တစ်ဖက်အခန်းမှ သူ့ တူမလေး စမန်သာ၏ ငိုသံကို ကြားနေရသည်။

အဖေက သူ့ကို မသက်မသာဖြင့် လှမ်းကြည့်ပြီး “မင်းရောက်လာတာ အတော်ပဲ” ဟု ဆိုသည်။

ဂျေဆန်က အဖေနှင့် အမေကို နမ်း၍ နှုတ်ဆက်ပြီး စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း

“ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု မေးသည်။

“ကူးရှင်းနှင့် မင်းညီမ ဂျူလီ ကိစ္စပေါ့” ဟု အမေက ပြော၏။ အဖေက ကျယ်လောင်စွာဖြင့်

“ခွေးသားလေ၊ မင်းညီမကို ပစ်ထွက်သွားပြီ၊ မယားနှင့် တစ်နှစ်သမီးကို ပစ်ထွက်သွားတာ လူကြီး အလုပ်လားကွ”

“ကူရှင်း ဆိုတဲ့ ကောင်က လူကြီးစိတ် မရှိဘူး၊ ကလေးစိတ်ပဲ၊ နို့ နေစမ်းပါဦး၊ သူက ဘာအကြောင်းပြပြီး ထွက်သွားတာလဲ”

“သူ လက်မထပ်ချင်ဘူးတဲ့၊ ဘယ်တုန်းကမှ လက်ထပ်ဖို့ စိတ်မကူခဲ့ဘူးတဲ့” ဟု ဂျူလီက ငိုရင်း ပြော၏။

“အင်း အစကတည်းက ငါ ပြောခဲ့ဖို့ ကောင်းတာပါ၊ ငါ့အပြစ်ပဲ၊ နင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ငယ်သေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟေ့ကောင်၊ သူတော်ကောင်း စကားတွေ ပြောမနေစမ်းနှင့်” ဟု အဖေက အော်သည်။

“ဆော်ရီး အဖေ၊ ဒီမှာ ဂျူလီ ညီမလေး ဒီကောင်လေးနှင့် ဖြစ်ခဲ့တာ အတွက် ကိုကို စိတ်မကောင်းဘူးကွာ၊ တကယ်ပဲ”

ဤတွင် ဂျူလီက ဝမ်းနည်းလာကာ ငိုနေပြန်သည်။

“အင်း လက်စသတ်တော့ ဒီနှစ် နာတာလူးက စိတ်ညစ်စရာကြီးကွာ” ဟု ဆိုကာ ဂျေဆန်သည် ခေါက်တို့ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။

ကမ်းတက်တပ်ဖွဲ့တွင် တာဝန်များကိုလည်း ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီးပြီ။ ပထမ အခြေခံ သင်တန်းကျောင်းတွင် သင်တန်းနည်းပြ လုပ်ရသည်။ ထို့နောက်တွင် ယူနီဖောင်းကို ကျနစွာ ဝတ်တတ်သဖြင့် သူ့ကို ဗိုလ်ရွေးအဖွဲ့ အရာရှိ အဖြစ် တာဝန်ပေးသည်။ သူ့တာဝန်မှာ တက္ကသိုလ် နယ်မြေများသို့ လျှောက်သွားကာ ကျောင်းသားများအား ကျောင်းဆင်းလျှင် ကမ်းတက်တပ်သို့ ဝင်ရန် စည်းရုံး ဟောပြောရသည်။

ထိုသို့ ဗိုလ်များ လှည့်လည် စုဆောင်းရသည့် အလုပ်သည် ငါးများရသည့် အလုပ်နှင့် ဆပ်ဆင်ဆင် တူသည်ဟု ဂျေဆန် အောက်မေ့မိ၏။ ဂျေဆန်သည် ဝီရိယ ကောင်းသူ၊ အားကြီးမာန်တက် လုပ်တတ်သူ ဖြစ်သဖြင့် ပြန်လာသည့် အခါတွင်လည်း ငါးတွေ အများကြီး ရလာတတ်သည်။ ဗိုလ်တွေ များများ စုဆောင်းနိုင်ခဲ့သဖြင့် တပ်မှူးက သူ့ကို ချီးကျူးသည့် အခါတွင် ဂျေဆန် ကျေနပ်နေသည်။

ယခုမူ တပ်မှ ထွက်ပြီး ဥပဒေတန်း တက်ချင်လှပြီ။

ဖင်နီနှင့်လည်း တွေ့ချင်လှပြီ။ ခွဲခွာ နေရသည့် နှစ်နှစ် အတွင်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက် စာ အဆက်အသွယ် ရှိနေကြသည်။

သို့ရာတွင် တပ်မှ အထွက်တွင် ဖင်နီကို တွေ့ချင်သည့်တိုင် မတွေ့ရတော့။ တပ်မှ ခွင့်မရသဖြင့် တပ်မှ ထွက်သည်နှင့် ကျောင်းသို့ တန်းလာခဲ့ရသည်။ သို့ဆိုလျှင် ပညာသင်နှစ် တစ်နှစ်ပြီးအောင် စောင့်ကြရဦးမည်။

စာတိုစာရှည်တွေ ပိုများလာသည်။ တယ်လီဖုန်း အဆက်အသွယ်တွေ ပိုများလာသည်။ သို့ရာတွင် သည်းခံနိုင်မှုကား နည်းလာလေပြီ။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ဥပဒေသင်တန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောစမှတ် ပြုသည့် စကားတစ်ခွန်း ရှိသည်။ ပထမနှစ်သည် သေမတတ် ကြောက်စရာကောင်းသည်။ ဒုတိယနှစ်သည် သေမတတ်

စာကျက်ရသည်။ တတိယနှစ်သည် သေမတတ် ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းသည် ဆိုသည့် စကား ဖြစ်သည်။

ကွဲကွာနေသော သူငယ်ချင်းများက ကြောက်စရာ ကောင်းသော ဥပဒေဌာန ပါမောက္ခများနှင့် ရင်ဆိုင်ရာတွင် ဂျေဆန်ကို အကူအညီ ပေးကြသည်။ ထိုပါမောက္ခများသည်လည်း တပ်ထဲက စစ်ရေးပြ သင်သည့် တပ်ကြပ်ကြီးများလိုပင် ကြောက်စရာ ကောင်းကြသည်။ ပဋိညာဉ် ဥပဒေ သင်တန်းများတွင် မှန်ကန်သည့် အဖြေ မပေးနိုင်လျှင် ဆရာများ၏ လှောင်ပြောင် သရော်မှုသည် တပ်ထဲတွင် ခြေလှမ်း မမှန်၍ တပ်ကြပ်ကြီး၏ အပြစ်ပေးခံရသည်ထက်တောင် ကြောက်စရာ ကောင်းသေးသည်။

“ခင်ဗျာ ဥပမိရုပ်နှင့် ဆိုရင် ပြစ်မှု ဥပဒေ သင်တန်းကို တက်တာက ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ်၊ ပါးစပ်မဟဘဲ ခပ်တည်တည် နေပြလိုက်ရုံနှင့် အမျိုးသမီး တရားသူကြီးတို့ ဘာတို့က ခင်ဗျားကို သဘောကျပြီး အမှုကို အနိုင်ပေးလိုက်မှာ” ဟု တစ်ယောက်က ပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သူက ကွာရှင်းခွင့် ဥပဒေကို ယူဖို့ကောင်းတာ၊ အဲဒီလို ဆိုရင် ကွာရှင်းခွင့် တောင်းချင်တဲ့ မိန်းမတွေ ခင်ဗျားဆီ စုပြုံလာကြမှာ၊ ဒီရုပ်မျိုးနှင့် ဆိုရင် အတော်ပဲ” ဟုတစ်ယောက်က ပြောသည်။

သို့ရာတွင် ဂျေဆန်တွင်လည်း သူ့စီမံကိန်းနှင့် သူ၊ ထိုကြောင်းကို သူ့အဖေနှင့် အစောကြီး ကတည်းက တိုင်ပင်ခဲ့ကြပြီးသား ဖြစ်သည်။

ပထမအားဖြင့် ဥပဒေတန်း တက်နေကြသည့် စူပါဦးနှောက်များကို ယှဉ်နိုင်ခဲ့လျှင် ရှေ့နေ စာရေးလုပ်မည်။ ထို့နောက်တွင် နယူးယော့ သို့မဟုတ် ဝါရှင်တန်ရှိ နာမည်ကြီး ဥပဒေ အကျိုးဆောင် လုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုတွင် ဝင်၍ ရှေ့နေလုပ်မည်။ ထိုအရာများ

အားလုံးသည် သူ့ နောက်ဆုံး ရည်မှန်းချက်ကြီး အတွက် ခြေခင်းခံများသာ ဖြစ်သည်။  
နောက်ဆုံးတွင် နိုင်ငံရေး နယ်ထဲသို့ ဝင်မည်။

သို့ရာတွင် ထိုစိတ်ကူးများမှာ မလိမ်မိုးမလိမ္မာ အရွယ်က စိတ်ကူးများ ဖြစ်သည်။  
ထိုစိတ်ကူးများ နေရာတွင် အစား ဝင်ရောက်လာသည့် ရည်မှန်းချက်တစ်ခု ရှိလာသည်။ ထို  
ရည်မှန်းချက်ကြောင့်ပင် ဂျေဆန်သည် လူတကာကြောက်ရွံ့သော ဥပဒေ စာမေးပွဲများကို  
ရဲရဲရင့်ရင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့သည်။

ထို စိတ်ကူးမှာ အခြားမဟုတ်။ စာမေးပွဲကျသည် ဖြစ်စေ၊ အောင်သည်ဖြစ်စေ  
ချစ်စရာ ဒတ်ချ် မိန်းမပျိုကလေး ဖင်နီနှင့် အတူနေရေး ဖြစ်သည်။

ဖင်နီသည် စားပွဲပေါ်ရှိ ဓာတ်ပုံထဲမှာ သူ့ကို ပြီး၍ ကြည့်နေသည်။

ထို နှစ်နှစ်ခွဲ အတွင်းတွင် ဂျေဆန်သည် ဘုန်းကြီးလို ခြံခြံနေခဲ့သည် မဟုတ်ပါ။  
သို့ရာတွင် သူ တွေ့ခဲ့ရသည့် မိန်းကလေးများသည် ဖင်နီနှင့် များစွာ ခြားနားကြောင်းကို  
သူ့အား သတိပေးနေသကဲ့သို့ ရှိပါသည်။

ဖင်နီထံမှ လာသော စာများထဲတွင် ဘာမျှ ရေးမထားသော်လည်း ဖင်နီ ကိုယ်တိုင်  
သူတို့နှစ်ဦး အတူနေရေးအတွက် အချိန်ကို စောင့်နေခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်းကို ဂျေဆန်  
သဘောပေါက်ပါသည်။

ထိုကြောင့်ပင်လျှင် ဂျေဆန်သည် စာမေးပွဲကြီးများ မြန်မြန် ပြီးစေချင် နေခြင်း  
ဖြစ်သည်။ အခြားသူများတော့ စာမေးပွဲနီးမှာကို ကြောက်နေစဉ် ဂျေဆန်သည် စာမေးပွဲ  
မြန်မြန် စစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေသည်။ ဘာသာရပ် တစ်ခုပြီးသွားတိုင်း သူ နိုင်ငံကူး  
လက်မှတ်ထဲတွင် ဖြည့်စရာ တစ်ခု ပြီးသွားပြီဟု သူ ယူဆသည်။ နိုင်ငံကူး လက်မှတ်တွင်  
ဖြည့်စရာတွေ ပြီးသည်နှင့် သူသည် အိမ်စတာဒမ်သို့ ထွက်သွားကာ သူ ချစ်သူ ရင်ခွင်ထဲ  
ပြေးဝင်တော့မည်။

အမ်စတာဒမ်သို့ လိုက်လာစဉ် လေယာဉ်ခရီး တစ်လျှောက်လုံးတွင် ဂျေဆန် ရင်တွင် ဖိုနေသည်။ ဖင်နီနှင့် ခွဲနေခဲ့ရသည်မှာ ကြာလှပြီကော။ တပ်ထဲတုန်းကလည်း ငြီးငွေ့မှုကို ဖင်နီအား လွမ်းသည့် အလွမ်းဖြင့် ဖြေဖျောက်ခဲ့ဖူးပြီ။ သည်လောက် လွမ်းခဲ့ရ သတိရခဲ့ရသည့် ဖင်နီကို လေယာဉ်ကွင်းတွင် တွေ့လိုက်ရသည့်အခါ သူ့ ခံစားမှုသည် အထွတ်အထိပ်မှ ကျဆင်းသွားမည်လောဟု သူ စိုးရိမ်ခဲ့သေးသည်။

သို့ရာတွင် အကောက်ခွန် တံခါးဝမှ ဖင်နီကို လှမ်းမြင် လိုက်ရသည့် အခါတွင်မူ သူတို့၏ ခံစားမှုသည် လျော့ပါးမသွားကြောင်းကို ဂျေဆန် သိလိုက်လေပြီ။

ရောက်စ ရက်များတွင် ဂျေဆန်သည် ဖင်နီ မိဘများ၏ အိမ်တွင် အချိန်ကုန်သည်။ သူ့ မိဘတွေကလည်း လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ကြိုဆို ဧည့်ခံကြသည်။ သည်ဂေလ် မြို့တွင် ကျောင်းတက်နေသည့် သူ့မောင်နှင့် အိမ်ထောင်သည် သူ့အစ်မတို့ကလည်း ဖင်နီ၏ အမေရိကန် မိတ်ဆွေကို လာ၍ တွေ့ကြသည်။

သူ မပြန်မီ တစ်ညတွင် ဂျေဆန်သည် သူတို့အိမ် ဧည့်ခန်းရှိ မီးလင်းဖိုဘေးတွင် ရပ်ရင်း နာရီစင်ပေါ်မှ ဓာတ်ပုံများကို ကြည့်နေသည်။

“တော်တော် အံ့ဩစရာ ကောင်းတာပဲနော်၊ ဓာတ်ပုံတွေမှာ ပါတဲ့ လူတွေ အားလုံးကို တစ်ပတ်လောက် အတွင်းမှာ အကုန် တွေ့ခဲ့ရပြီ”

ဂျေဆန်သည် ဆံပင် နက်နက်နှင့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံရှေ့သို့ အရောက်တွင် ရပ်သည်။

“သူ တစ်ယောက်ပဲ မတွေ့ရတာ”

“အဲဒါ အီဗာလေ၊ သူ့အကြောင်းကို ဖင်နီက မင်းကို ပြောပြီးရောပေါ့” ဟု အမေက ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပြီးပါပြီ အန်တီ”

“တော်တော် အံ့သြဖို့ ကောင်းတဲ့ ကလေးမလေးကွယ့်၊ သူ့ ကြည့်လိုက်ရင် အမြဲ ဝမ်းနည်းနေတဲ့ ပုံပဲ၊ အေးလေ ဒါကလည်း နားလည်နိုင်ပါတယ်” ဟု အဖေက ပြောသည်။

ပရင်ဆင်ဂတ် ၂၆၃။ စစ်အတွင်းက အင်း ဖရင့် ပုန်းသွားသည့် အိမ်ကို ဖင်နီက လိုက်ပြသည်။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် အတွင်းက သူတို့ ရေဝတီ အမျိုးတွေ ဘယ်လို နေထိုင်ခဲ့ရသည်ကို သိစေချင်သဖြင့် ဖင်နီက သူ့ကို ခေါ်ပြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂျေဆန်သည် အင်း ဖရင့်တို့ မိသားစု နာဇီတို့၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို မခံရမီ တစ်နှစ်လုံးလုံး ပုန်းနေရသည့် စိုစွတ် ထိုင်းမှိုင်းသည့် ထပ်ခိုးကလေးကို ငေးကြည့်နေသည်။

“ဒီလောက် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် နေခဲ့ရတဲ့ ကြားထဲမှာတောင် အင်း ဖရင့်ဟာ လူ့ လောကကြီးကို ခင်တွယ်သေးတယ်နော်၊ အစ်ကို သူ့ မှတ်တမ်းကို ဖတ်ကြည့်ပါလား၊ ဘာတွေပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ဆိုးဆိုး လူတွေဟာ အခြေခံအားဖြင့် ကောင်းမြတ်တဲ့ စိတ်နှလုံး ရှိတယ် ဆိုတာကို သူ ယုံတယ်၊ ဒီလောက် စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကိုတောင် ရေဝတီ ဖြစ်လို့ဆိုပြီး ဓာတ်ငွေ့ဖိုကြီးထဲ ထည့်ပြီး သတ်ရက်ကြတယ်နော် ”

အင်း ဖရင့်၏ အကြောင်းသည် ဂျေဆန်အဖို့ အသစ်အဆန်း မဟုတ်တော့။ သူ နေ့စဉ် မှတ်တမ်းကို ဘရော့ဝေးတွင် စင်တင်၍ ကပြခဲ့ဖူးပြီ။ သူ့ မိဘတွေပင် ကြည့်ခဲ့ကြသေးသည်။

ထိုစဉ်က သူတို့ မိသားစုများသည် ထိုအကြောင်းကို ဘာကြောင့်များ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောဖြစ်ခဲ့ကြတာပါလိမ့်ဟု သူ ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။ ထိုအဖြစ်သည် သူတို့နှင့် ဘာမျှ သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိသော အဝေးက အဖြစ်အပျက် တစ်ခုဟု ထင်ခဲ့ ကြလေသည်လား မသိ။



ဂျေဆန်နှင့် ဖင်နီသည် လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်က သူတို့ ချစ်ပင်ပျိုးခဲ့ရာ ဗင်းနစ်မြို့သို့ လာခဲ့ကြသည်။

“ဝွန်ဒိုလာ လှေကလေးပေါ်မှ ချစ်ပင် ပျိုးတာဟာ ကိုယ်တို့ အတွဲက ပထမဆုံး ဖြစ်မယ် ထင်တယ်” ဟု ဂျေဆန်က ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် အားကြီး၊ ဖင်နီတို့က အနှစ် တစ်ထောင်လောက် နောက်ကျနေပြီ ရှင်ရဲ့။”

“ဒါဖြင့် မဟာ အချစ်ပင်ကို ပျိုးခဲ့သူတွေကတော့ ကိုယ်တို့ ပထမပဲ ဖြစ်မှာပါ”

သူတို့၏ ပျော်ရွှင်မှုနှင့် ရမ္မက်တို့သည် လျော့နည်းမသွား။ ဖင်နီသည် လောကကြီးတွင် ရယ်စရာ ပျော်ရွှင်စရာကို ဂျေဆန် မြင်တတ် ကြည့်တတ် လာအောင် လုပ်ပေးနိုင်သည့် အရည်းအချင်း တစ်ခုရှိသည်။ သို့ရာတွင် ယခုမူ သူတို့၏ ဆက်ဆံရေးသည် ထိုမျှမကတော့ဘဲ ပို၍ လေးနက်လာကြသည်။

ဂျေဆန်သည် မိန်းမများစွာကို တွေ့ခဲ့ဖူး၍ သူတို့ကို ချစ်ခဲ့ဖူးသည်။ စွဲလမ်းခဲ့ဖူးသည်များပင် ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ဖင်နီနှင့်မူ ထိုသို့မဟုတ်။ ထို့ထက် ပိုသည်။ သူသည် သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖင်နီထံတွင် အပ်နှံထားလိုက်သည်။ ရမ္မက်ကြောင့်မျှသာ မဟုတ်၊ ကြင်နာ သနားမှုကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ ဂျေဆန်သည် ယုယ ပိုက်ထွေးလိုသည်။ ကာကွယ် စောင့်ရှောက်လိုသည်။

စိတ်ဓာတ် ခိုင်မာ၍ လွတ်လပ်သည့် ဆရာဝန်မကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ဖင်နီသည်လည်း သူနှင့် တွေ့သည့် အခါတွင် ကလေးလေး ပြန်ဖြစ်ကာ သူ၏ နွေးထွေးသော ကာကွယ်မှုတွင် မှီတွဲ နားခိုးရခြင်းကို ပျော်သည်။

သို့ဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက် အဖို့ မိဘ၊ ကလေး၊ ချစ်သူနှင့် မိတ်ဆွေ ဖြစ်နေကြသည်။ ထိုသို့သော အံ့သြဖွယ် ပြည့်စုံမှုကို သူတို့ အားလပ်ရက်ကလေးက တိုတောင်းလှချည့်။ မကြာမီတွင် သူတို့နှစ်ယောက် ခွဲခွာရဦးတော့မည်။

“ဇွန်လမှာ လုပ်မယ့် နောက်ဆုံး စာမေးပွဲကြီး ပြီးတာနှင့် ကိုယ် ပြန်လာခဲ့မယ်နော် ” ဟု ဂျေဆန်ပြောသည်။

“အဲဒီ အချိန်အထိ ဖင်နီက ဘာလုပ်နေရမှာလဲ ” ဟု ဖင်နီ ဆွေးလျသံဖြင့် မေးသည်။

“သိပ် မကြာပါဘူးကွယ်၊ ကိုယ်တို့ သုံးနှစ်တောင် ခွဲခဲ့ကြတာပဲ ”

“အဲဒီတုန်းက အစ်ကိုကို ဒီလောက် ချစ်နေပါကလား ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိသေးဘူးရှင့် ”

ဂျေဆန်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ကာ

“ဖင်နီကို ကိုယ် ဝန်ခံချက် ပေးစရာ တစ်ခုရှိတယ် ”

“ဘာများလဲ အစ်ကိုရယ် ”

“မနေ့က ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း မြို့ထဲ လျှောက်သွားရင်း စိတ်ကူးတစ်ခု ရလာတယ် ” ဟု ဆိုကာ အိတ်ထဲမှ ကတ္တီပါဘူးကလေး တစ်ခုကို ထုတ်လိုက်သည်။

“ဒီအထဲက ပစ္စည်းကလေးဟာ ဖင်နီရဲ့ လက်ချောင်းကလေး တစ်ချောင်းချောင်း နှင့် ကိုက်ရင် ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြရမှာပဲ ”

ဖင်နီက ပြုံးကာ

“လက်ချောင်း တစ်ချောင်းချောင်းနှင့် မကိုက်ရင်လည်း ခြေချောင်း တစ်ချောင်းချောင်းတော့ ကိုက်မှာပေါ့၊ အဲဒီတော့လည်း လက်ထပ်မှာပဲ”

သတို့သားလောင်းနှင့် သတို့သမီးလောင်းတို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖက်လိုက်ကြသည်။

ဘန်ဂေါမြို့ ဘတ်စကား မှတ်တိုင် တစ်ခုတွင် အင်ဒရူး အဲလီယော့သည် ဂျော့ ကဲလားနှင့် တွေ့သည်။

“ဟေ့ ဂျော့၊ အသားတွေ ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့်၊ နွေရာသီမှာ ခရီး မထွက်ဖြစ်ဖူးလား” ဟု အဲလီယော့က မေးသည်။

“ကိုယ်က ကမ်းခြေစောင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်မှ မဟုတ်ဘဲကွ၊ ဘယ်ထွက်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ နွေဦးပေါက်မှာ စာတမ်းတစ်ခု တင်ရမယ်၊ အဲဒါ အပြီး ရေးနေရတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အရေးတကြီး လုပ်နေရတာလဲ”

“ဇွန်လလောက်မှာ ဘွဲ့ယူချင်ပြီကွာ”

“ဘွဲ့ရပြီးတော့ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဒါတော့ မပြောတတ်သေးဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဖုတ်ပူမီးတိုက် ဖြစ်နေရတာလဲကွ”

“မင်း မသိပါဘူးကွာ၊ ကိုယ်က ကိုယ့် အချိန်ဇယား အတိုင်း ပြီးချင်တယ်၊ သီတင်းပတ်ကုန် အထိ နေပါလို့ ပြောတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟကောင်ရ၊ သီတင်းပတ် ကုန်အောင်တောင် မနေဘူးလား”

“မနေတော့ဘူးကွာ၊ စာတမ်းပြီးအောင် ရေးရမယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ဒီလိုဆို ကြွပါ၊ မင်း စာတမ်းကို ပို့စကတ် ရေးသလို နှစ်ရက်လောက်နှင့် အပြီး ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ရေးတာကို တွေ့ရင်တော့ မင်းကို အထိုးပဲ၊ သိလား”

“ကြည့်ပေါ့ကွာ၊ နေ့စမ်းပါဦး၊ မင်း အိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စကော”

“ဟေ့ကောင်၊ မိန်းမ ယူတယ် ဆိုတာ ပျော်စရာ ကောင်းတယ်၊ မင်းကော မယူသေးဘူးလား”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ကွာ၊ ခု လောလောဆယ်တော့ ငါ့မှာ”

“ဟေ့ကောင် တော်တော့၊ မင်း စာတမ်း အကြောင်းကို နောက်ထပ် မပြောနှင့်တော့၊ ဟိုမှာ ကိုယ့် အမျိုးသမီး စောင့်နေတယ်၊ သူနှင့်တွေ့ရင် မင်း ပညာရေး ကိစ္စတွေ၊ စာတမ်း အကြောင်းတွေ တစ်လုံးမှ မပြောနှင့်၊ ကိုယ့် မိန်းမက ဒါတွေ စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး”

ချစ်စရာ ဖေ့သည် သူတို့ကို အဝေးကြီးက လှမ်း၍ လက်ပြနေသည်။ စာကို ကုန်းကျက်နေသည့် ဂျော့ ကဲလားပင်လျှင် ရေကူးဝတ်စုံဖြင့် လှချင်တိုင်း လှနေသော ဖေ့ကို သတိမပြုပဲ မနေနိုင်။

ဖေ့က သူတို့ နှစ်ယောက်ကို မာတီနီပွဲ ပြင်ထားသည့် စင်္ကြံ သို့ ခေါ်သွားသည်။ ဖေ့က သူ့ကို မာတီနီ တစ်ခွက် ကမ်းပေးရင်း

“ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ တွေ့ကတည်းက ရှင်နှင့် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်နေတာ၊ ရှင်က ဦးနှောက်ကောင်းတယ်တဲ့၊ အမျိုးသားက ပြောတယ်”

“ဒီကောင် ကျွန်တော့်ကို မြှောက်နေတာပါ”

ဖေ့က တခပ်ခပ် ရယ်လိုက်ရင်း

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မကိုလည်း ဒီလိုပဲ မြှောက်ပင့် ပြောနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သဘောကျတယ် ရှင့်”

ဂျော့ ကဲလားက လက်ဆောင် စက္ကူဖြင့် ထုပ်ထားသည့် အထုပ်တစ်ခုကို လှမ်းပေးသည်။

“အလကား ဒုက္ခရှာလိုရှင်” ဟု ဆိုကာ ဝမ်းမြောက်ဟန်ဖြင့် အထုပ်ကို ဖြေသည်။  
“ဟင် ကြည့်စမ်း၊ အင်ဒရူးရေ၊ ရှင့် သူငယ်ချင်းက ဖေ့ကို စာအုပ် တစ်အုပ် လက်ဆောင်ပေးတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဖေ့က စာဖတ်တာကိုတော့ ဝါသနာပါ ပါတယ်ကွ၊ ဘာ စာအုပ်လဲ”

“စာအုပ်က ဖတ်ချင်စရာ”

စာအုပ်မှာ ဟင်နရီ ကစ်ဆင်းဂျား ရေးသည့် “ရွေးချယ်မှု လိုအပ်ခြင်း” ဆိုသည့် စာအုပ်ဖြစ်သည်။

“ဘာအကြောင်း ရေးထားတာလဲဟင် ဂျော့” ဟု ဖေ့က မေးသည်။

“အမေရိကန် ဆိုဗီယက် ဒုံးပျံကွာဟချက် အကြောင်းကို ရေးထားတာ၊ ခု အထိတော့ ဒီအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်လို့ အပြည့်စုံဆုံး စာအုပ်ပဲ”

“ရေးသူက ဂျော့ ကဲလားရဲ့ ပါမောက္ခ တစ်ယောက်လေ ” ဟု အဲလီယော့က ရှင်းပြသည်။

“တကယ့် ဂရိတ်ပေါ့၊ ကျွန်တော် စာတမ်းရေးတော့လည်း သူ ကြီးကြပ်မှုနှင့် ရေးရတယ်လေ၊ ကျွန်တော် အမေရိကန် ရောက်ကတည်းက ကျွန်တော်ရဲ့ မွေးစားအဖေ ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်လား ”

“နီဒါန်းမှာ ကျွန်တော့် နာမည်ကို ထည့်ရေးထားတယ်၊ ကျွန်တော် ဖတ်ပြမယ်လေ ”

“ဟုတ်လား၊ စာအုပ်ထဲမှာ နာမည် ဖော်ပြခံရတဲ့ လူမျိုးကို တစ်ခါမှ ကျွန်မ မတွေ့ဖူးသေးဘူး” ဟု ဆိုကာ ဖေ့က စာအုပ်ကို လှမ်းပေးသည်။

ဂျော့ ကဲလားသည် သူ လိုချင်သည့် စာမျက်နှာကို အခန့်သင့် တွေ့သည်။

“ကျွန်ုပ်၏ တပည့်နှင့် မိတ်ဆွေ ဖြစ်သော ဂျော့ ကဲလား၏ အကြံဉာဏ်နှင့် အမြော်အမြင် အတွက် ကျေးဇူး အထူးတင်ရှိကြောင်းကို ဖော်ပြ၍ ကုန်နိုင်ဖွယ် မရှိပါတဲ့”

“ဟုတ်လား၊ မင်းကို မိတ်ဆွေလို့ သုံးထားတယ်နော်၊ ဟန်ကျလိုက်တာကွာ ” ဟု အဲလီယော့က ပြောသည်။

“ကိုယ့်ကို အုပ်ချုပ်မှု ဘာသာရပ် ၁၈၀ မှာ ဌာနမှူးနှင့် ခန့်တယ်လေကွာ၊ နိုင်ငံခြားရေးရာ ဂျာနယ်မှာလည်း ကိုယ့် ဆောင်းပါးတွေကို ထည့်ပေးတယ် ”

ဂျော့ကို ကားဆိပ်သို့ လိုက်ပို့ပြီး ပြန်အလာတွင် အဲလီယော့က

“ဟေ့ ဖေ၊ ဂျော့ ဆိုတဲ့ ကောင်ကြီးကို မင်း ဘယ်လို ထင်သလဲ၊ ခပ်ကြောင်ကြောင် လူတော် တစ်ယောက်လို့ ထင်လား။”

ဖေက ခပ်ထွေထွေဖြင့်

“စိတ်ဝင်စား စရာတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကြည့်ရတာ ဖေ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ထင့်တင့်တင့် ဖြစ်နေတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ သူ စကားပြောပုံကြောင့်လို့ ထင်တာပဲ၊ သူ စကားပြောတာ နိုင်ငံခြားသံ လုံးလုံး မပါဘူးနော်”

“ဒါကြောင့် ဒီကောင်ကြီးကို တော်တယ်လို့ ပြောကြတာပေါ့။”

“ရှင်ကလည်း ဒီလောက် မတုံးစမ်းပါနှင့်၊ နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်ဟာ နိုင်ငံခြားသံ မပါတော့ဘူး ဆိုရင် တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်ထားချင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ တန်တော့ ရှင့် သူငယ်ချင်းဟာ စပိုင်လို့ ထင်တာပဲ။”

“စပိုင် ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူ့အတွက် စပိုင် လုပ်ရမှာလဲကွာ၊ မဟုတ်တာ။”

“ဒါတော့ ကျွန်မလည်း မပြောတတ်ဘူးရှင့်၊ ရန်သူ အတွက်ပေါ့၊ ဒီမိုကရက်တွေ အတွက် ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပေါ့။”

၁၉၆၃ ခု ဇန်နဝါရီလ ၁၂ရက်နေ့ထုတ် တိုင်း မဂ္ဂဇင်း “မှတ်တိုင်များ” ကဏ္ဍတွင် အောင်ပါ သတင်းတစ်ပုဒ် ပါသည်။

လက်ထပ် ပြီးစီးခြင်း။ ။ ဒင်နီ ရော့ဆီ၊ အံ့ဩဖွယ် စန္ဒရား ဆရာ၊ အသက် ၂၇နှစ်နှင့် မာရီယာ ပါစတိုရီ အသက် ၂၄နှစ်၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းက အချစ်ဦး၊ နှစ်ဦးစလုံး ပထမအကြိမ်၊ အိုဟိုင်းယိုးပြည်နယ် ကလီလင်း မြို့တွင်။

ဥရောပ ပျားရည်ဆမ်းခရီး (ထိုအတောအတွင်း ဥရောပတွင် လက်ခံထားသည့် ပွဲစဉ်များကို တီးမည်။) ပြီးနောက်တွင် ဖီလာ ဒယ်ဖီးယား တေးသံစုံ တီဝိုင်းတွင် ဒုတိယ တီးဝိုင်း ခေါင်းဆောင် အဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်း ခံရသည့် အတွက် ဖီလာဒယ်ဖီးယားတွင် အခြေချမည်။

လက်မထပ်ခင်တုန်းက ဒင်နီထံမှ ကတိတစ်ခု ရခဲ့သည်။ ယင်းမှာ တေးဂီတ ပွဲစဉ်များကို သိပ် လက်မခံတော့ဘဲ တစ်နေရာရာတွင် အခြေချ နေထိုင်ကာ သူတို့၏ မိသားစုကို တည်ဆောက်မည် ဆိုသည့် ကတိဖြစ်သည်။

ဒင်နီသည် သူ့အား သာယာမှုကို ပေးသည့် လက်ခုပ်သံများကို မလျှော့ချင်။ သို့ရာတွင် ဖီလာဒယ်ဖီးယား တေးသံစုံ တီးဝိုင်းက သူ့ကို ကမ်းလှမ်းသည့်အခါတွင် ပြဿနာ အလိုလို ဖြေရှင်းပြီး ဖြစ်သွားသည်။ သူတို့သည် တစ်ဧကခန့် ကျယ်သည့် မြေပေါ်တွင် ကျူးဒါးခေတ် အိမ်တစ်ဆောင်ကို ဝယ်လိုက်ကြသည်။ အိမ်က ကျယ်သဖြင့် အပေါ်ထပ်တွင် ဒင်နီအတွက် ဂီတ စတူဒီယို လုပ်နိုင်သည်။ မာရီယာ အတွက်လည်း အလင်းရောင်နှင့် လေရသည့် အခန်း တစ်ခု ရသည်။ ထိုအခန်းကို ဒင်နီက အက သင်တန်းခန်း လုပ်စေချင်သည်။ သို့ရာတွင် မာရီယာက မလုပ်ချင်။ ကလေးတွေ မွေးလာလျှင် ကလေး အဆောင် လုပ်မည်ဟု ဆိုသည်။

သူတို့ မင်္ဂလာညတွင် မြို့လယ်က ရှာရက်တန် ဟိုတယ်မှာ စတည်းချသည်။ မာရီယာ၏ အဖေကလည်း သူ့သမီးအတွက် ကြီးကျယ်သည့် ဧည့်ခံပွဲကြီးကို ရှာရက်တန် ဟိုတယ်မှာ ကျင်းပခဲ့သည်။

ဧည့်ခံပွဲတွင် ဒင်နီသည် ထူးထူးဆန်းဆန်း အသာ ကုပ်နေသည်။ သူသည် ကမ္ဘာ့အနှံ့ ပျိုတိုင်းကြိုက်သည့် နှင်းဆီခိုင် ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယခုပွဲတွင်မူ အသာ လျှို့ဝှက်နေသည်က ကောင်းမည်ဟု သဘောရသဖြင့် ခပ်ကုပ်ကုပ် နေခြင်းဖြစ်သည်။



သို့တိုင် ထင်သည့်အတိုင်း ဧည့်သည်တွေ ပွဲတောင်းသဖြင့် စန္ဒရား တီးပြရသေးသည်။ သူတို့ တောင်းဆိုသည့် “ဘရော့ဝေးက နှင်းဆီ” ဆိုသည့် သီချင်းကို တီးပြရသည့်တိုင် ခါတိုင်းလို လက်မတွေ့လှ။

ရှန်ပိန်ကြောင့် ဖြစ်ချစ်ဖြစ်မည်။ သူ့ ရင်တွေ ဖိုနေသဖြင့် တစ်ညလုံး ရှန်ပိန်ကို နည်းနည်း နည်းနည်း သောက်နေခဲ့သည်။ ပွဲ တစ်ပွဲကို တီးတော့မည် ဆိုလျှင် ဒင်နီသည် ဘယ်တော့မှ အရက် ပြင်းပြင်းကို သောက်လေ့မရှိ။ အများဆုံး သောက်လျှင် ကိုကာကိုလာလောက်ကိုသာ သောက်တတ်သည်။ အလွန်ဆုံး သောက်လျှင် မီးလ်တောင်း တစ်ခွက်လောက်ကိုသာ သောက်တတ်သည်။ ယခုမူ တော်တော်များများ သောက်ပြီးနေပြီ။

ရှန်ပိန် တန်ခိုးကြောင့် အရှိန်ကလေးကလည်း ရနေပြီ။ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်၍ သွားတိုက်သည်။ သွားကို အကြာကြီး တိုက်သည်။ ရှေ့မှ မှန်ထဲကို ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေသော လူပျိုပေါက် တစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။ သူ့ ရင်သည် ဖိုနေသည်။ ထို့ကြောင့် နံရံစင်ပေါ်မှ စိတ်ငြိမ်ဆေး တစ်လုံးကို ယူ၍ ရေတစ်ခွက်ဖြင့် မျှောလိုက်သည်။

အိပ်ခန်းထဲမှ ခပ်နေ့နဲ့ မာရီယာ အသံပေါ်လာသည်။

“မောင်၊ အခန်းထဲမှာများ ရှိသေးရဲ့လားဟင်၊ မင်္ဂလာဦး ညမှာ မာရီယာ တစ်ယောက်တည်း အအိပ်ခိုင်းမလို့လား။”

“လာပြီ လာပြီ” ဟု ဒင်နီက လှမ်းပြောသည်။

ဂျေဆန်နှင့် ဖင်နီတို့သည် စာ အဆက်အသွယ် အပေါ်တွင် အားထားနေရသည်။ သူတို့ ခံစားချက်များသည် ပြင်းထန်လာကာ စာကို မစောင့်နိုင်တော့။ ထို့ကြောင့် တယ်လီဖုန်းဖြင့် လှမ်းစကား ပြောဖြစ်ကြသည်။ တယ်လီဖုန်းခ များက ကြောက်စရာ။

“လေယာဉ်နှင့် လာတွေတာကမှ စရိတ် သက်သာဦးမယ်” ဟု ဂျေဆန်က ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို့ စာမေးပွဲတွေက ဒီမှာ လာဖြေလို့ မရတာ ခက်တယ်၊ ဖင်နီ စာမေးပွဲတွေကို အဲဒီမှာ လာဖြေလို့ ရရင်လည်း အကောင်းသား၊ နောက် နည်းနည်းပဲ လိုပါတော့တယ် အစ်ကိုရယ်၊ အဲဒီတော့မှ အားရအောင် ချစ်၊ ငြီးငွေ့သွားအောင် ချစ်”

“ဘယ်တော့မှ မငြီးငွေ့ဘူး”

“ဒီလိုပဲ ပြောကြတာပါပဲ၊ တစ်ခါတလေတော့လည်း ဖင်နီ စိတ်ကူးမိတယ် သိလား၊ လက်ထပ်တာတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေတော့ဘဲ အတူ နေလိုက်ရင် ကောင်းမှာပဲလို့”

“ဖင်နီ နေရမှာက ဘော်စတန်မှာ နေရမှာ၊ ဘော်စတန် ဆိုတာ ခုထိ အယူသီးတဲ့မြို့၊ ပြီးတော့လည်း ကိုယ့်ဘဝ ခရီးဖော် အဖြစ် တစ်သက်လုံး နေပါ့မယ် ဆိုတာ ပဋိညာဉ် လက်မှတ် ထိုးစေချင်တယ်၊ ဒါမှ နောက် ဖင်နီ ကိုယ့်ဆီက ထွက်မပြေးမှာ”

“အပြောကလေးကတော့ လွမ်းလောက်တယ်နော်”

သူတို့ လက်ထပ်ပွဲကို ဖင်နီတို့ နေသည့် မြို့ကလေးက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် ပြုလုပ်ရန် ဖြစ်သည်။ စောစောက နွေရာသီတွင် အီဗာထံ သွားမည့် စိတ်ကူးသေးသော်လည်း စာမေးပွဲပြီးမှ သွားတော့မည်ဟု အချိန် ပြောင်းလိုက်သည်။

မေလ ၁၅ရက်နေ့တွင် ဖင်နီက ဂျေဆန်ထံ ဖုန်းဆက်သည်။

“သုံးပတ်လောက်တော့ ဖုန်းမဆက်နှင့်ဦးနော်” ဟု ပြောသည်။ သူ ညီမ အီဗာနေသည့် ယာတောမှာ ကျေးလက်ဖြစ်၍ တယ်လီဖုန်းတွေ ဘာတွေမရှိ။

“သူတို့ တစ်ရွာလုံးမှာ တယ်လီဖုန်း သုံးလုံးပဲ ရှိတာ အစ်ကိုရဲ့၊ ဒီတော့ ဖင်နီတို့က အားအားရှိတိုင်း အိမ်ကလီတွေ ပြောနေရင် သူတို့က ပြိုပြင်ကြလိမ့်မယ်၊ ဖင်နီနှင့် နှစ်ဆယ့်တစ်ရက် စကားမပြောဘဲ နေနိုင်ပါ့မလား”

“မနေနိုင်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း စာမေးပွဲပြီးရင် အစွရေးကို လိုက်ခဲ့ပါလား၊ အစ်ကို ဘိုးဘေးတွေရဲ့ ဇာတ်မြေကိုလည်း ရောက်ဖူးသွားတာပေါ့”

“နောက်ဆုံး မအောင်နိုင်ရင်တော့ လိုက်လာမှာပဲ၊ ဪ မေ့နေတယ်၊ နှုတ်ဖြေ စာမေးပွဲကို ဖြေနိုင်ရဲ့လား”

“မဆိုးပါဘူး” ဟု မယုတ်မလွန် ဖြေသည်။

“ဒီလိုဆို ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်ပြီပေါ့၊ ချီးကျူးပါတယ်၊ ဝမ်းမသာဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဒီထက် အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်ကို ရမှာမို့လို့၊ ဘာအလုပ်လဲ သိသား၊ အစ်ကို မယားလေ”

ထိုစကားလုံးများသည် ဂျေဆန်၏ မှတ်ဉာဏ် မီးလှုံကြီးတွင် ပျောက်ကွယ် သွားလေပြီ။ အကြောင်းမူ ထိုစကားများသည် နောက်ဆုံး ကြားလိုက်ရသော ဖင်နီ၏ စကားများ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

နောက် ဆယ်ရက်အကြာတွင် ဂျေဆန်သည် အမ်စတာဒမ်မှ တယ်လီဖုန်း လာသဖြင့် မနက် ခြောက်နာရီတွင် အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့သည်။ ဖင်နီ၏ အစ်ကို အန်တွန်ထံမှ ဖြစ်သည်။

သူ့ အသံက တုန်ယင်လျက်။

“ဂျေဆန်၊ ဖင်နီနှင့် ပတ်သက်လို့ စိတ်မကောင်းစရာ သတင်းပဲဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ မတော်တဆ ထိခိုက်မှုလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အေးလေ မတော်တဆလို့လည်း ပြောလို့မရဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း အသေးစိတ်ကို မသိရသေးဘူး၊ ဖင်နီ ဆုံးသွားပြီ”

ဂျေဆန်သည် ငုတ်တုတ် ထထိုင်လိုက်မိသည်။ သူ့နှလုံးသည် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လျက်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဗျာ၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း အသေးစိတ်တော့ မသိသေးဘူး၊ အီဗာဆီက တယ်လီဖုန်းလာတယ်၊ သူတို့ ယာတောမှာ ရှိတဲ့ ကလေး ရိပ်သာကို အကြမ်းဖက် သမားတွေ လာတိုက်တယ်တဲ့၊ သူတို့ ယာတောက နယ်စပ်နှင့် နီးတယ် မဟုတ်လား၊ ကြည့်ရတာကတော့ အာရပ် အကြမ်းဖက်သမားတွေက နယ်စပ်ကို ကူးလာပြီး လက်ပစ်ဗုံးနှင့် ပစ်သွားတယ် ထင်တယ်၊ ကလေးတွေရဲ့ စခန်းတဲ့၊ ဖင်နီက အဲဒီက နေမကောင်းတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို သွားကြည့်တာ၊ ပြီးတော့”

သူ့ အစ်ကိုသည် ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ငိုနေသည်။

ဂျေဆန်သည် မှင်တက်မိနေသည်။ “မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မယုံနိုင်ဘူး” ဟု ပါးစပ်က ရွတ်နေသည်။

နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်မျှသော သူ့ သက်တမ်းတွင် ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းစရာနှင့်ဆို၍ တစ်ခါမျှ မကြုံခဲ့ဖူးသေး။ ယခုမူ ထိုအဖြစ်သည် သူ့ဝိညာဉ်ကို ကျည်ဆန် စူးသည့်နှယ် ဖြစ်နေပြီ။

“ဖင်နီဟာ သိပ်သတ္တိကောင်းတာပဲတဲ့၊ အီဗာက ပြောတယ်၊ ကလေးတွေကို မှန်မှာစိုးလို့ လက်ပစ်ဗုံးပေါ်ကို မှောက်ပစ်လိုက် တယ်တဲ့ ”

ဂျေဆန် ဘာပြောရမည် မသိ။ ဘာလုပ်ရမည် မသိ။ ဘာတွေးရမည် မသိ။ မကြာခင် မျက်ရည်တွေ လိမ့်ဆင်းလာတော့မည်။ မကြာခင် ပေါက်ကွဲတော့မည်။ ဤသည်ကို သူ သိသည်။ ယခုမူ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး မလှုပ်မယှက်။ ထိုနောက် သူ့အစ်ကိုအား တစ်ခုခု ပြောရမည်ကို သတိရသည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ထိခိုက်သလဲ ဆိုတာ မပြောတတ်တော့ဘူးဗျာ ”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ခင်ဗျား အတွက် စိတ်မကောင်းဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြတာ မဟုတ်လား ”

အစ်ကို၏ အသံက လေသံမျှသာ။

“ခင်ဗျားကော အသုဘကို လာနိုင်ဦးမလား ”

အသုဘ ဆိုပါကလား။ ထိုအကြောင်းကို တွေးလိုက်မိသည်နှင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် အေးစက်သွားသည်။ ထို အသုဘသည် ဖင်နီ၏ အသုဘဆိုသည့် အခါတွင် ပို၍ နာကျင်ရသည်။ သူ့အသံကို နောင် ဘယ်တော့မျှ ကြားရမည် မဟုတ်တော့။ သူ့ကို နောက် ဘယ်တော့မှ တွေ့ရမည် မဟုတ်တော့။

သို့ရာတွင် သူ့ကို လာနိုင်မလားဟု မေးနေပြီ။ သူ့ ချစ်သူ၏ ခန္ဓကိုယ်ကို ကျင်းကြီးထဲ ချပြီး အပေါ်က မြေတွေ့ ဖို့သည့် အခမ်းအနားသို့ လာနိုင်မည်လားဟု မေးနေပြီ။

“လာမှာပေါ့၊ သရဏဂုံက ဘယ်တော့ တင်မှာလဲ”

သူ့အသံက လေထဲက ကျူပင်ကလေး တစ်ပင်နယ် အားမရှိတော့။

“ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားရင် သရဏဂုံတင်မှာပဲ၊ ခင်ဗျား လာမယ်ဆိုရင်တော့ စောင့်မယ်လေ”

“အသုဘက အမ်စတာဒမ်မှာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုက ဘာသာရေး ကိုင်းရှိုင်းကြတယ်လေ၊ ပြီးတော့ သမ္မာကျမ်းစာနှင့် မြင့်မြတ်တဲ့ မြေတော်ကိုလည်း အလေးထားကြတယ်၊ ဖင်နီက ဟိုမှာ ဆုံးတော့ ဟိုမှာပဲ ကိစ္စပြီးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ ဂျေရုဆလင်မှာပေါ့”

“ဟင်”

“ခင်ဗျားအဖို့တော့ လာရတာ နည်းနည်းဝေးမယ် ထင်တယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ လေကြောင် ကုမ္ပဏီတွေဆီ သွားပြီး စုံစမ်းလိုက်မယ်လေ၊ ပထမဆုံး ထွက်တဲ့ လေယာဉ်နှင့် လိုက်ခဲ့မယ်၊ သေချာတော့ ကျွန်တော် ရောက်မယ့် အချိန်ကို ခင်ဗျားကို လှမ်းပြောလိုက်မယ်”

ဖင်နီကို စတွေ့သည့် အချိန်မှစ၍ ဂျေဆန်သည် နိုင်ငံကူး လက်မှတ်ကို သူ့အနားတွင် အမြဲထားသည်။ တွေ့ချင်လွန်းလျှင် အလွယ်တကူ သွားနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သွားမည်ဆိုလျှင် အထုပ်အပိုးပြင်၊ လေယာဉ်ကို စီး၍ ထွက်လာရုံမျှသာ။

ထိုနေ့ မနက်က သူ့တွင် စာမေးပွဲတစ်ခု ဖြေစရာ ရှိသည်။ ထိုစာမေးပွဲအတွက် သီတင်းပတ်များစွာ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ခဲ့ရသည်။ အစွဲရေးသို့ ထွက်မည့် လေယာဉ်မှာ ညနေပိုင်းမှ ဖြစ်သဖြင့် ထိုစာမေးပွဲကို ဖြေခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် သူ့အဖို့ ဘာမျှ အရေးမကြီးတော့ပြီ။ ဘာကိုမျှ ဂရုမစိုက်တော့ပြီ။

ထို့နေ့က သူသည် လေယာဉ် ကိုယ်စားလှယ်ထံ သွားပြီး လက်မှတ်တစ်စောင် ဝယ်သည်။ တစ်နေ့လုံး တက္ကသိုလ် နယ်မြေ တစ်ဝိုက်တွင် ရည်ရွယ်ချက်မဲ့စွာ လျှောက်သွားနေသည်။ နေက ကျဲကျဲတောက်လျက်။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများသည် ရယ်မောကာ မြစ်ကမ်းနားသို့ ပျော်ပွဲစား သွားနေကြသည်။

သူတို့ ရယ်သံကို ကြားသည့်အခါတွင် ဂျေဆန်သည် စိတ်ထဲမှ ကျိန်၍ ဒေါပွနေသည်။ ဘဝသည် မနေ့က အတိုင်း ဖြစ်နေသကဲ့သို့ သူတို့သည် ဘာကြောင့်များ ရယ်မော ပျော်ရွှင်သွားလာ နေနိုင်ကြသနည်း။ နေကြီးကလည်း ဘာကြောင့်များ ကျဲကျဲတောက်အောင် ပူနေရသနည်း။ လောကကြီး တစ်ခုလုံးသည် ချက်ချင်း ရပ်ဆိုင်းသွားကာ ငိုကြွေးဖို့ ကောင်းသည်။

ညနေ လေးနာရီတွင် ဘော်စတန်မှ အင်ဒယ်ပိုင်း လေဆိပ်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ လေယာဉ် ပြောင်းသည်။ အယ်အယ် လေကြောင်း ကုမ္ပဏီ ကောင်တာသို့ ရောက်အောင် ကားလမ်းများကို ဖြတ်လာရသည်။ သူ့ကို လာကြိုနေသည့် သူ့ မိဘများကို တွေ့ရ၏။

“အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ သားရယ်” ဟု အမေက ပြောသည်။

“အဖေတို့ ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ” ဟု အဖေက မေးသည်။

“ရပါတယ် အဖေ၊ နေပါစေ” ဟု ဂျေဆန်က ပြောသည်။

ရှပ်အင်္ကျီ ရင်ဘက် ဖွင့်ထားသည့် ဆံပင် နက်နက်နှင့် လူငယ်ကလေး တစ်ယောက်က လမ်းလျှောက် ကြိုးမဲ့ ကြေးနန်း စက်ကို လွယ်ထားရင်း သူတို့ အနားသို့ ရောက်လာကာ “ဒီက သုံးယောက်က ခရီးသည်တွေလား ခပ်ဗျာ” ဟု အသံဝဲဝဲနှင့် မေးသည်။

“မဟုတ်ဘူးကွ ငါတစ်ယောက်တည်းရယ် ”

“ဒီလိုဆိုရင် ခရီးသည် မဟုတ်တဲ့ လူတွေ အပြင်ဘက်ကို ကြွပါ ခင်ဗျာ၊ ဒီနေရာမှာ ခရီးသည်တွေကိုသာ လာခွင့်ပြုပါတယ်၊ လုံခြုံရေး အတွက်ပါ” ဟု ယဉ်ကျေးစွာ ပြောလေသည်။

အဖေက သူ့ကို ဤသို့ နှင်ရပါမည်လား ဆိုကာ ဒေါသသည်။ အဖေသည် အပြင်သို့ လှည့်ထွက်ရင်း

“ဟေ့ လေယာဉ်ကွင်းကိုလည်း ကြည့်ဦးကွ၊ ရဲတွေ ပြည့်လို့၊ နောက်ထပ်လည်း အစောင့်အရှောက်တွေ အများကြီး၊ မင်းတို့ လေကြောင်း ကုမ္ပဏီက ကမ္ဘာပေါ်မှာ အန္တရာယ် အများဆုံး လေကြောင်း ကုမ္ပဏီမို့လို့ ဒီလိုလုပ်တာပဲ ဖြစ်မှာပဲ ”

ဂျေဆန်က ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်မီ လုံခြုံရေး အရာရှိ တစ်ဦး သူတို့ အနားသို့ ရောက်လာကာ

“ခွင့်လွှတ်ပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ လေကြောင်း ကုမ္ပဏီက ကမ္ဘာပေါ်မှာ စိတ်အချရဆုံးပါ၊ အခုလို ကြိုတင် ကာကွယ်မှုတွေ လုပ်ထားတဲ့အတွက် ကြောင့်ပါ ”

“ဟေ့ မင်းကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းတို့က ဒီလိုပဲ သူများစကား ပြောတာ ချောင်းနားထောင်သလား ” ဟု အဖေက ဘုတောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဂျူတီကျရင် လုပ်ရပါတယ် ဦး၊ ဒါ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ပါ ”



အဖေက မကျေမနပ်ဖြင့်

“အပြန်ကျရင် အစွရေး လေကြောင်းကို မစီးနှင့်၊ အမေရိကန် လေကြောင်းနှင့် ပြန်ခဲ့”

“ကဲ တော်ပါတော့ အဖေရယ်၊ သွားပါတော့” ဂျေဆန်က တောင်းပန်ရသည်။

“အေးပါကွယ်၊ သွားမယ်”

အဖေနှင့် အမေက ဂျေဆန်ကို ပွေဖတ် နှုတ်ဆက်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားကြသည်။

အမျိုးသမီး လုံခြုံရေး အရာရှိ နှစ်ယောက်က သူ့ လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှာ ပစ္စည်းများကို သွန်းချ၍ ရှာနေသည့် အခါတွင် ဂျေဆန် သက်ပြင်းချသည်။ အိတ်ထဲတွင် ရှပ်အင်္ကျီ သုံးထည်၊ အောက်ခံ ဘောင်းဘီ အချို့၊ လည်စည်း နှစ်စုံနှင့် သွားပွတ်တံ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ဓား စသည်တို့ ထည့်သော သန့်ရှင်းရေးအိတ်တို့ ပါသည်။ ထိုပစ္စည်းများကို ခုံတန်းပေါ်သို့ မှောက်ချကာ သေချာစွာ စစ်ဆေးကြသည်။ တစ်ယောက်ကမူ သွားတိုက်ဆေးဘူးနှင့် မုတ်ဆိတ်ရိတ် ဆပ်ပြာတောင့်ကိုပင် စစ်ဆေးနေလိုက်သေးသည်။

နောက်ဆုံးတွင် မူလထက်ပင် သေသပ်စွာ ပြန် ထုပ်ပိုးပေးလိုက်ကြသည်။

“ကဲ သွားနိုင်ပြီလား” ဟု စိတ်မရှည်မှုကို ကြိုးစား၍ ချုပ်တည်းရင် မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ သွားနိုင်ပါပြီ ရှင်၊ ရှေ့က ရုံလေးထဲ ရောက်ရင် ကိုယ်ပေါ် ရှာပါလိမ့်ဦးမယ်” ဟု အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က ပြောသည်။

သူ့ လေယာဉ်ခရီးက ရှည်လျားပြီး လူများသည်။ လေယာဉ် ခုံတန်းတွေ ကြားထဲတွင် ကလေးတွေက ပြေးတမ်း လိုက်တမ်း ကစားနေကြသည်။ မုတ်ဆိတ်နှင့်

အဘိုးကြီးများနှင့် လူငယ် အချို့က ခုံတန်းတွေ ကြားထဲတွင် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေကြသည်။ တာလာမွတ် ကျမ်းစာကို ရွတ်ဆိုနေလေ သလား၊ တရားမှတ်နေသလား မသိ။

ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ ဂျေဆန်သည် သူတို့လို ထ၍ လမ်းသလားနေမိသည်။ ခရီးသည်တွေထဲက မျက်နှာတွေကို သူ အကဲခတ်သည်။ အချို့မှာ သမ္မာကျမ်းစာဟောင်းထဲက ခုန်ထွက်လာသည် ထင်ရသည့် တရားဟော ဆရာကြီးတွေ၊ တချို့က တောင့်တင်းသည့် လူငယ်တွေ။ အင်္ကျီ ရင်ဘတ် ဟထားသည့် လူငယ်များမှာ လုံခြုံရေး တာဝန်ကျသူများ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ထူးဆန်းသည်မှာ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မှတ်မိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ခရီးသည်များက သံလွင်ရောင် အသားဝါဝါ၊ မျက်လုံးပြာပြာနှင့်။ ဟီဗရူး စကားကို ပြောလျက်။

သူတို့ အားလုံးသည် ထူးခြားနေကြသည်။ သူတို့သည် ရေဝတီများ ဖြစ်သည်။ သူသည်လည်း သူတို့အထဲက တစ်ယောက် မဟုတ်လော။ နောက် ဆယ့်လေးနာရီ ကြာသည့်အခါတွင် လေယာဉ်မှူးက သူတို့ လေယာဉ်သည် တယ်လ်အစီလေဆိပ်သို့ ဆင်းတော့မည် ဖြစ်ကြောင် ကြေညာသည်။ သူနားတွင် ထိုင်လိုက်လာသည့် လူတချို့ငိုသံကို သူကြားရသည်။ အခြားနေရာများမှ ငိုသံများကိုလည်း ကြားရ၏။ လေယာဉ်မှ ဆင်းကာ စစ်သားတွေ စောင့်နေသည့်ကြားမှ ကွင်းကို ဖြတ်လာခဲ့ကြစဉ် အဘိုးအို တစ်ယောက်က မြေကြီးကို ကုန်း၍ နမ်းသည်။

နေကျကျတောက် ပူ၍ ဖုန်ထူသည့် မြေပေါ်သို့ ရောက်လျှင် ခရီးသည်များ၏ ခံစားမှုအား ဖော်ပြကြသည်ကို ဂျေဆန် သတိထားမိသည်။ တစ်ခုမှာ မျက်ရည် ဖြစ်၍ တစ်ခုမှာ ရယ်သံ ဖြစ်သည်။

ဂျေဆန်မှာမူ ကိုယ့်အပူနှင့် ကိုယ် ဖြစ်နေသဖြင့် ငိုလည်း မငိုမိ။ ရယ်လည်း မရယ်နိုင်။

သူ့ နိုင်ငံကူး လက်မှတ်ကို တံဆိပ် ရိုက်ပေးသည့် အကောက် အရာရှိက ပြုံးကာ “မွေးရပ်မြေက ကြိုဆိုပါတယ်” ဟု ပြောသည်။

သူ့တွင် ဘာ အထုပ်အပိုးမျှ မပါ။ ထို့ကြောင့် ဆွဲတံခါး တစ်ခုမှ ထွက်ခဲ့သည်။ အပြင်တွင် လူတွေ အော်ဟစ်လျက်။ သူတို့ ဆွေမျိုးသားချင်းများကို လာကြိုကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂျေဆန် ခြေဖျားထောက်၍ မျှော်ကြည့်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် အန်တွန်နှင့် ခေါင်းပြောင်ပြောင် ခပ်ဝဝ အသက်လတ်ပိုင်း လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင် လိုက်ရသဖြင့် သူတို့ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လာခဲ့သည်။

“အဆင်ပြေရဲ့လား ”

“ပြေပါတယ်၊ ခင်ဗျား အဖေနှင့် အမေကော နေကောင်းကြတယ်နော် ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါတယ်၊ ဪ ခါက အဲဒီကျေးရွာ စုပေါင်း လယ်ယာက အတွင်းရေးမှူးလေ၊ ရော်ဆီ ရွန်တဲ့”

ဂျေဆန်က သူ့ကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်သည်။

“ရှုလုံပါ မစ္စတာ ဂျေဆန်၊ ကျွန်တော် အများကြီး ဝမ်းနည်းပါတယ်”

သူလည်း ကောင်းကောင်း စကားမပြောနိုင်။ သူတို့သည် ထရပ်ကား ဟောင်းကြီး တစ်စီးပေါ်သို့ တက်၍ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

တစ်နာရီခန့်ကြာလျှင် သူတို့ ကားသည် တောင်ကုန်း တစ်ခုပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ ဂျေရုဆလင်မြို့ကို လှမ်းမြင်ရပြီ။ ဖြူဖွေးသော ကျောက်ဖြူ အိမ်များသည် မနက်ခင်း နေရောင်တွင် အရောင်တောက်နေသည်။

တစ်လမ်းလုံး တိတ်ဆိတ်လာကြရာမှ အန်တွန်က စ၍ ပြောသည်။

“သူ့ကို မြေမြှုပ်ရင် ခင်ဗျား လက်စွပ်ကလေးကိုလည်း ထည့်ပေးစေချင်မှာပဲ၊ ထည့်ရမလား။”

ဂျေဆန်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူသည် မြင့်မြတ်သော နယ်မြေကို ပရိဒေဝ သောက ရင်မှာ ပိုက်၍ လာခဲ့ရသူပါ တကားဟု ရုတ်တရက် သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ဖင်နီ၏ အလောင်းကို ပရိတက်စတင့် သုသာန်ရှိ သစ်ပင် မြင့်မြင့်ကြီးတွေ အောက်မှာ မြှုပ်နှံသည်။

မနေ့ညက ကျေးရွာ စုပေါင်းလယ်ယာမှ ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့လည်း အသုဘရှု လာကြသည်။ သူတို့ အားလုံး နေလောင်၍ အသားညိုလျက်။ အင်္ကျီ ရင်ဘတ်က ဖွင့်ထားကြသည်။ ဂျေဆန်က ဝတ်စုံနက် ဝတ်ထားပြီး လည်စည်း စည်းထားသဖြင့် သူတို့ အလယ်တွင် ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသည်။ ရှေ့တန်းမှာ ရပ်နေကြသူများထဲတွင် သူ့ မိဘများနှင့် အန်တွန်လည်း ပါသည်။ အန်တွန်က သူ့ အမေ၏ လက်ကို ကိုင်ထားသည်။ သူတို့ အနီးတွင် အရပ် ပြတ်ပြတ်၊ ဆံပင် နက်နက်နှင့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်က အဖေ့ လက်ကို ကိုင်ထားသည်။ အီဗာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဖင်နီ မိဘ ဆွေမျိုးများ၏ မျက်နှာမှာ ကြိတ်မှိတ်ထားရသည့် မျက်နှာ။ ကျေးရွာမှ လူများကမူ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးသဖြင့် အသံထွက်၍ ငိုကြသည်။

ဟုတ်သည်။ ဖင်နီသည် သူတို့အဖို့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်မျှသာ။ ဂျေဆန်အဖို့ မည်သို့ ရှိမည်ကို သူတို့ သဘောပေါက်နိုင်ကြမည် မဟုတ်။ သူ့ အခေါင်းကို မြေကျင်းထဲသို့ ချသည့် အခါတွင် သူ့ ရင်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုသည်လည်း ဖင်နီနှင့် အတူ မြေမြှုပ်ရာသို့ ပါသွားခဲ့ပြီ။

သူ့ သောက ပရိဒေဝသည် ကြီးမားလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်နှင့် မလုံလောက်။

ပရိသတ်များ တဖြည်းဖြည်း ထွက်ခွာသွားသည့် အခါတွင် သူနှင့် အီဗာတို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အလိုလို လှမ်းကြည့်မိကြသည်။ ဘယ်သူမျှ မိတ်ဆက်ပေးစရာ မလိုတော့။

အီဗာက ဝိုရိုက်သံဖြင့်

“အစ်မက အစ်ကိုတို့ အကြောင်းကို မကြာခဏ ပြောတယ်၊ တကယ် ကတော့ အစ်မကသာ လူ့ဘဝမှာ ပျော်ပျော်ကြီး နေထိုက်တာပါ။ ကျွန်မက သေဖို့ကောင်းတာ ”

“ဒီလိုပေါ့ကွယ် ” ဟု ဂျေဆန်က ပြောသည်။ သူတို့သည် သုဿန်တံခါးမှ ထွက်လာခဲ့ကြကာ ညာဘက်သို့ ချိုးခဲ့ပြီး ဘယ်သယ်ဟမ်း လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဂျေဆန်က

“လက်ပစ်ဗုံး ပေါက်ပြီး ဖင်နီ ဆုံးသွားတဲ့ နေရာကို အစ်ကို ကြည့်ချင်တယ် ”

“စုပေါင်းလယ်ယာ ရွာကိုလား ”

ဂျေဆန်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ညနေကျရင် ကျွန်မတို့ ဘတ်စ်ကားနှင့် လိုက်ခဲ့ပါလား။”

“ညနေတော့ မဖြစ်သေးဘူး၊ သူ့ မိဘတွေက မနက်ပြန်မှာ ဆိုတော့ သူတို့နှင့် နေရဦးမယ်၊ ကိုယ် ကားတစ်စီး ငှားပြီး ဂယ်လီလီကို လာခဲ့မယ်လေ”

“ဒီလိုဆို ကျွန်မတို့ စုပေါင်းလယ်ယာ အတွင်းရေးမှူးကို အစ်ကိုအတွက် စီစဉ်ပေးဖို့ ပြောထားနှင့်မယ်၊ ဘယ်လောက် ကြာကြာ နေမှာလဲ”

ဂျေဆန်က မြို့တော်ဟောင်းကြီး ခေါင်မိုးများကို လှမ်းကြည့်ရင်း

“ဒါတော့ အစ်ကိုလည်း မပြောတတ်သေးဘူး”

နောက်တစ်နေ့ မနက် ငါးနာရီတွင် ဂျေဆန်သည် အမ်စတာဒမ်သို့ ပြန်မည့် သူ၏ မတော်လိုက်ရသော ယောက်ျားမလောင်းကြီးများနှင့် မတော်ရသော ယောက်ဖတို့ကို လေဆိပ်သို့ လိုက်ပို့သည်။

သူတို့သည် အချင်းချင်း အဆက်အသွယ် လုပ်မည် ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးကြ သော်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်ကာ အနေ ဝေးသွားကြတော့မည်ကို နှစ်ဖက်စလုံးက သိနေကြသည်။ သူတို့ ဘဝများကို ဆက်သွယ်ပေးမည့်သူသည် မရှိတော့။

ဂျေဆန်သည် သူ့ဘေး ထိုင်ခုံလွတ်တွင် မြေပုံ တစ်ချပ်ကို ချကာ မြောက်ဘက်သို့ ဆက်မောင်းခဲ့သည်။ ပထမ မြေထဲပင်လယ် လမ်းအတိုင်းမောင်းသည်။ သူ့ ဘယ်ဘက်တွင် ပြာနေသော ပင်လယ်ကြီး။ ထို့နောက် အရှေ့သို့ ချိုးကာ နာဇာရက်သို့ လာသည်။ ထို့နောက် ဂယ်လီလီ။ တစ်ဖက်တွင် ပင်လယ်ကြီး။ အနှစ် နှစ်ထောင်လောက်တုန်းက သခင်ယေရှု ရေပေါ်တွင် လမ်းလျှောက် ပြခဲ့သည့် နေရာ။ ထို့နောက် မြောက်သို့ ချိုးသည်။ ဂျော်ဒန်မြစ်က သူ့ ညာဘက်မှာ။ ထို့နောက် ရှာနုံးရွာ။

မွန်းတည့်ချိန်လောက်တွင် ဟာဂလီရွာ တံခါးသို့ ရောက်ပြီး ရွာထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကာ ကားကို တစ်နေရာတွင် ရပ်သည်။

စိမ်းစိုသည့် သစ်ပင်များနှင့် ပန်းပင်များမှ အပ ရွာကလေးသည် စစ်တပ် စခန်း တစ်ခုနှင့် တူနေသည်။ ပတ်ပတ်လည်တွင် သံဆူးကြိုးတွေ ကာလျက်။ ဂျော်ဒန်မြစ် တစ်ဖက်ကို လွမ်းကြည့်လိုက်သည့် အခါမှပင် တိတ်ဆိတ်ခြင်း အရိပ်အယောင်ကို တွေ့ရတော့သည်။

စုပေါင်းလယ်ယာ ရွာကလေးသည် တိတ်ဆိတ်လျက်။ နာရီကို ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင်မှ အကျိုးအကြောင်းကို သိရသည်။ အချိန်က နေ့လယ်စာ စားချိန်။ ဘန်ကလိုများ ကြားတွင်ရှိသည့် အဆောက်အအုံကြီးမှာ ဘုံစားသောက်ခန်း ဖြစ်ပုံရသည်။

အထဲမှ စကားပြောသံများကို ကြားရသည်။ ဂျေဆန်သည် အထဲမှ စားပွဲများကို လှမ်းကြည့်သည်။ စားပွဲ တစ်လုံးတွင် အီဗာ ထိုက်လျက်။ အီဗာသည် အခြားသူများ ကဲ့သို့ပင် တီရှပ်နှင့် ဘောင်းဘီတိုကို ဝတ်ထားသည်။

“ဟင် အစ်ကို၊ စားပြီးခဲ့ပြီလား”

ထိုအခါကျမှပင် လွန်ခဲ့သည့် ခြောက်နာရီ ဂျေဆန်လင်တွင် ရှိခဲ့စဉ်က ကော်ဖီတစ်ခွက်သာ သောက်ခဲ့ရသေးသည်ကို သူသတိရသည်။ အစားသောက်မှာ ခပ်ရိုးရိုးပင်။ ခြံထွက် ဟင်းသီး၊ ဟင်းရွက်ဟင်း တစ်ခွက်၊ ဒိန်ခဲနှင့် တီပင်ခေါ် ဒိန်ချဉ် တစ်မျိုးတို့သာ ဖြစ်သည်။

အီဗာက သူ့ကို အနီးရှိ စုပေါင်း လယ်ယာ ရွာသား အများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သူတို့ အားလုံးက ဝမ်းပန်းတနည်းဖြင့် ကြုံဆိုကြသည်။

“ဖင်နီ ဆုံးတဲ့ နေရာကို အစ်ကို ကြည့်ချင်တယ်”

“ခု အချိန်က ကလေးတွေ အိပ်ချိန် ခင်ဗျ၊ လေးနာရီကျမှ” ဟု ကလေးရိပ်သာ အကြီးအကဲ တစ်ယောက်က ပြောသည်။

စားသောက်ပြီးသည့် အခါတွင် အိပ်ခန်းနှင့် ဂျေဆန်သည် ပုံစံတူ ဆောက်ထားသည့် အိမ်ကလေးများရှေ့ အတိုင်း သူ တည်းမည့် ရိပ်သာသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“အစ်ကိုတော့ လေဗီရဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်ရမယ်”

“သူကတော့ ဘယ်သွားအိပ်မှာလဲ ”

“သူက တပ်မတော်မှာ အလှည့်ကျ သွား အမှုထမ်းရမယ်၊ နောက် သုံးပတ်လောက် ရှိမှ ပြန်လာမှာ”

“အို ကိုယ်က ဒီလောက် ကြာကြာ မနေနိုင်ပါဘူးကွယ်”

အီဗာက သူ့ကို မော်ကြည့်လိုက်ကာ

“အစ်ကို့မှာ အရေးတကြီး ပြန်ရအောင် ဘယ်သူများ ရှိသေးလို့လဲ”

“ရှိတော့ မရှိပါဘူးကွာ”

ဂျေဆန်သည် ဖိနပ်ကို ချွတ်၍ ကန်ထုတ်လိုက်ပြီး တကျိကျိ မြည်နေသည့် ခုတင်ပေါ်တွင် ပစ်လိုက်ရင်း လွန်ခဲ့သည့် ၇၂နာရီ အတွင်းက အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်စဉ်းစားနေသည်။

သည် သီတင်းပတ် စောစောပိုင်းက သူသည် သူငယ်ချင်းများနှင့် အတူ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ဥပဒေဌာန ပရိုဂျက်ထဲတွင် ရှိနေခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ကပင် သူတို့ လက်ထပ်ရေး ကိစ္စ၊ စာမေးပွဲနှင့် သူ နိုင်ငံရေး မျှော်မှန်းချက်များကိုသာ တွေးနေခဲ့သည်။ ယခုမူ သူသည် သူ ဘိုးဘေးများ၏ ဇာတိမြေဟု ခေါ်သည့် နေရာတွင် ရောက်နေသည်။ သူ့ဘဝတွင် အဓိပ္ပါယ် ဆို၍ နတ္ထိ။



ခဏကြာလျှင် အိပ်ပျော်သွားသည်။ မည်မျှကြာသည် မသိ။ ရော်ဆီက သူ့ကိုလာ၍ လှုပ်နှိုးနေသည့် အခါမှ နိုးလာခဲ့သည်။ သူနှင့် အတူ ပရုံး ကျယ်ကျယ်နှင့် အသက်လေးဆယ်ခန့် လူတစ်ယောက်လည်း ပါလာသည်။ ထို လူ၏ အမည်မှာ အာယေးဖြစ်ပြီး စုပေါင်းလယ်ယာ ရွာလုံခြုံရေး တာဝန်ခံ ဖြစ်သည်။

ဂျေဆန်သည် သူ ခေါင်းထဲမှ အိပ်ချင်စိတ်ကို ခါထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး သူတို့နှင့် အတူ ကလေးရိပ်သာဘက်ဆီသို့ လိုက်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်း ဆန်းနေတယ်ဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကလေးတွေကို တနေရာတည်းမှာ စုပြီး အအိပ်ခိုင်းရတာလဲ၊ သူတို့ မိဘတွေနှင့် အိပ်တာ ပိုပြီး စိတ်မချရဘူးလား”

“ဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့ စုပေါင်းလယ်ယာက စနစ်ပဲ ခင်ဗျ၊ ကလေးတွေကို အတူတူ ထားလိုက်ရင် သူတို့အချင်းအချင်း ရဲဘော်စိတ်တွေ ဝင်လာမယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ယူဆတယ်၊ ဒီလို ပြောတဲ့အတွက် သူတို့မှာ မေတ္တာ မရှိဘူးလို့ မဆိုလိုပါဘူး၊ သူတို့ မိဘတွေနှင့် နေ့တိုင်း တွေ့ရပါတယ် ”

ရော်ဆီက ပြောသည်။

အိပ်ဆောင်ကြီးထဲတွင် အိပ်ရာတန်း နှစ်တန်း ရှိသည်။ နံရံပေါ်တွင် သူတို့ကလေးတွေ ရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားများကို ချိတ်ထား၏။ ငုံးပေါက်၍ ပျက်စီးနေသည့် လက္ခဏာကို မတွေ့ရ။ ပျက်စီးသွားသမျှကို ချက်ချင်း ပြင်ထားသည်။

“ငုံးက ဒီအထဲမှာ ပေါက်တာလား ” ဟု ဂျေဆန်က မေးသည်။

အာယေးက အပေါ်စား စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ဖွာရင်း

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျ။ ကလေးမကလေး တစ်ယောက် လျှာခင် ရောင်နေလို့ ဆရာမလေးက လာပြီး ပြုစုနေတာ၊ အဲဒီတုန်းမှာ ဖြစ်တာပဲ”

“ဒီမှာ အစောင့်တို့ ဘာတို့ မထားဘူးလား၊ နယ်စပ်တို့နှင့် နီးတော့ အစောင့်လိုမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့ စုပေါင်းလယ်ယာ ရွာက လူတိုင်း တစ်လကို တစ်ည ကင်းစောင့်ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နယ်မြေက အကျယ်ကြီး မဟုတ်လား၊ အာရပ်တွေက တော်တော် စိတ်ရှည်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အစောင့်တွေ ဖြတ်သွားအောင် စောင့်နေတာပေါ့၊ အစောင့်တွေလည်း လွန်သွားရော သံဆူးကြိုးကို ဖြတ်ဝင်လာပြီး လက်ပစ်ဗုံးနှင့် ဝင်ပစ်သွားတာပါပဲ”

“တစ်ယောက်မှ မမိလိုက်ဘူးပေါ့”

“မမိလိုက်ဘူးဗျ၊ ပေါက်ကွဲသံကြားတော့ အားလုံး အဲဒီကို ရောက်သွားကြတာကိုး၊ ပြီးတော့ ရေစင်ကိုလည်း မီးရှို့သွားကြသေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ဒဏ်ရာ ရသူတွေကို ပြုစုနေရသေးတာကိုး၊ ဆရာမကလေး အပြင်တခြား ကလေး သုံးယောက်လည်း ဒဏ်ရာရသွားသေးတယ်၊ ကျွန်တော် လူစုပြီး လိုက်ရှာတော့ သူတို့က နယ်စပ်ကို ကျော်ပြီး တော်တော် ဝေးဝေးမှာ ရောက်သွားကြပြီ”

“သူတို့ နောက်ကိုကော ဆက်မလိုက်တော့ဘူးလား”

“တပ်မတော်က လိုက်သွားတယ်၊ နောက်တစ်ခါ ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဒါမျိုးကို မိအောင် ဖမ်းမှာပါ”

“ဒါဖြင့် ဒီကောင်တွေက နောက်တစ်ခါ လာဦးမယ် ဆိုပါတော့”

“ဒါပေါ့၊ သူတို့ မဟုတ်ရင် သားစဉ်မြေးဆက်တွေက ဆက်လုပ်ကြဦးမှာပေါ့၊ ဒီမြေဟာ ကျွန်တော်တို့မြေ ဖြစ်တယ် ဆိုတာ သူတို့ နားမလည် မချင်း ဒီလိုပဲ ဆက်လုပ်ကြဦးမှာပဲ ”

ဂျေဆန်က သူ တစ်ယောက်တည်း ထိုအခန်းကို ကြည့်ချင်သည် ဆိုသဖြင့် အာယေးတို့ နှစ်ယောက် အပြင်သို့ ထွက်သွားကြသည်။

ဂျေဆန်သည် ထိုစဉ်က ရှမ်းကို မှန်းကြည့်သည်။ အကြမ်းဖက် သမားများသည် တံခါးကို တွန်းဖွင့် ဝင်လာကြတာ အိပ်ပျော်သော ကလေးများအထဲသို့ လက်ပစ်ဗုံးကို ပစ်သွင်းသွားခဲ့ကြမည်။ ကမ်းတက် တပ်ထဲတုန်းက သူ ခါးတွင် ချိန်ခဲ့ဖူးသည့် ပစ္စတိုကို အမှတ်ရသဖြင့် လက်က ခါးရောက် သွားသေးသည်။ ဒေါသသည် သူ့ရင်ထဲတွင် တရှိန်ရှိန် တောက်လောင်နေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဒေါသထွက်သည်။

တကယ်တော့ ငါလာပြီး ကာကွယ်ပေးဖို့ ကောင်းတယ်၊ ငါသာ ရှိရင် သူ သေမှာ မဟုတ်ဘူးဟု စိတ်ထဲမှ တွေးနေသည်။

ဂျေဆန်သည် ဟာဂလီ ရွာကလေးမှ မပြန်နိုင်သေး။ သူ့တွင် ရှိသည့် သောက ပရိဒေဝကို အလုပ်ကြမ်း လုပ်ခြင်းဖြင့်သာ သက်သာစေနိုင်မည်ဟု သူထင်သည်။ ညနေတိုင်လျှင် စုပေါင်း လယ်ယာ လယ်သမားများနှင့် စကားပြောရသည့်အတွက် စိတ်ပြေပျောက်သည်။

ရောက်ပြီး ရက်တစ်ပတ် အကြာတွင် ဂျေဆန်သည် ဘုံရိပ်သာမှ နေ၍ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသို့ လှမ်း၍ ဖုန်းဆက်သည်။ တယ်လီဖုန်းလိုင်း မကောင်းသဖြင့် အော်ပြောရသည်။ အဖေက အကျိုးအကြောင်းကို ဥပဒေ ဌာနမှူးထံ ပြောထားကြောင်း၊ သူ မဖြေခဲ့ရသည့် ဘာသာရပ်များ အတွက် နွေဦးပေါက်တွင် ဖြေခွင့်ပြုမည်ဟု ပြောကြောင်းဖြင့် အဖေက ပြောသည်။

“နို့ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ ”

“မသေချာသေးဘူး အဖေ၊ ကျွန်တော့် အဖို့ ဘာမှ မသေချာသေးဘူး”

သူ ရောက်နေသည့် စုပေါင်းလယ်ယာသည် အစွရေးတွင် ပထမဆုံးသော စုပေါင်းလယ်ယာ ဖြစ်သည်။ ထို လယ်ယာရွာကို ဥရောပမှ ပထမဆုံး ထွက်ခွာလာ ခဲ့ကြသည့် ရေဝတီများက တည်ထောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့သည်လည်း အခြားသော လူမျိုးများကဲ့သို့ တိုင်းပြည် ရှိသင့်သည်ဟု ယူဆသဖြင့် သည်နေရာသို့ ရောက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ စိတ်ထဲ၌ ပါလက်စတိုင်းသည် သူတို့၏ အမိမြေဟု ယုံကြည်နေကြသည်။

တစ်ညနေခင်း ထမင်းစားကြရင်း ရော်ဆီက

“ခု ခင်ဗျား မြင်နေရတဲ့ အဆောက်အအုံဟာ ရှေး အဆောက်အအုံဟာ ရှေး အဆောက်အအုံကြီးလို့ ထင်ချင် ထင်မှာပဲ၊ ဒါက တော်သေးတာပေါ့၊ သူတို့ ရောက်လာခါစတုန်းက ဘာမှ မရှိဘူး၊ ခု ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ နေတဲ့ နေရာမှာ ရွက်ဖျင်တဲတွေ ထိုးပြီး နေရတာ၊ လယ်ထွန်တော့လည်း လယ်ထွန်စက်တို့ ဘာတို့ မရှိဘူး၊ လူအားနှင့် ထွန်ရတာ”

“တော်တော် ဒုက္ခရောက်ကြမှာပဲနော် ” ဟု ဂျေဆန်က ပြောသည်။

“ဒုက္ခရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ နည်းနည်းတော့ ကသီလင်တ ဖြစ်တာပေါ့၊ သူတို့ကတော့ သူတို့ မြေပေါ်ကို ရောက်ပြီ ဆိုပြီး ကျေနပ်နေကြတာပဲ၊ အေးစိမ့်နေတဲ့ မိုးရေထဲမှာလည်း ပျော်နေကြတာပဲ၊ ဒီမြေကြီးဟာ သူတို့ မြေကြီးလို့ ထင်သလို ဒီမြေပေါ်ကို ရွာချတဲ့ မိုးဟာလည်း သူတို့ မိုးလို့ ထင်ခဲ့ကြတာကိုး”

“ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်တော့ နောက်ထပ် ရေဝတီတွေ ရောက်လာ ခဲ့ကြပြန်တယ်၊ ပထမ နာဇီ လူသတ်တပ်ဖွဲ့တွေဆီက ပြေးလာတဲ့ လူတွေ၊ နောက်တော့

နာဇီ အကျဉ်းစခန်းမှာ မသေမပျောက် ကျန်ရစ်ခဲ့သူတွေ၊ တချို့ဆိုရင် ခုထိ လက်ထဲမှာ တစ်နေကုန် အလုပ် လုပ်ကြရတုန်းပဲ။ အဲဒီ ခင်ဗျားဘေးက ကလေးတွေ အရွယ်လောက်လည်း ပါတယ်”

သူတို့ လက်မောင်းများပေါ်တွင် မင်ပြာဖြင့် ရိုက်ထားသော နံပါတ်တွေကို တွေ့ရသည်။ ထိုနံပါတ်များကို သူတို့ ဖုံးကွယ်ရန် ကြိုးစားခြင်း မပြုကြ။

အီဗာ၏ အစ်ကို ဝမ်းကွဲ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် ဂျန်သည် ဓာတ်ငွေ ဖိုထဲတွင် ထည့်၍ အသတ်ခံရမည့် ဆဲဆဲတွင် ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်လာခဲ့သည်။ မှောင်ခိုလှေ တစ်စင်းဖြင့် ပါလက်စတိုင်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ပါလက်စတိုင်းတွင် အုပ်ချုပ်နေသည့် ဗြိတိသျှတို့က ဖမ်းဆီးမိသွားကာ ခိုးဝင်လာသည့် နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက် အဖြစ် ချုပ်နှောင်ထားခဲ့သည်။

ရော်ဆီက ရယ်၍

“ခင်ဗျားပဲ စဉ်းစားကြည့်လေဗျာ၊ ကိုယ့် တိုင်းပြည်က ပြည်သား တစ်ယောက်ကို အဲဒီ တိုင်းပြည်ကို သူ မပိုင်ဘူးလို့ ပြောရင် ဘယ်နှယ့် နေမလဲ၊ ဗြိတိသျှတွေက ဂျန်ကို အချုပ်ထောင် တစ်ခုမှာ ချုပ်ထားတယ်လေ၊ ဂျာမန်တွေရဲ့ စခန်းလောက်တော့ မဆိုးဘူးပေါ့လေ၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်တော့ ထားပါတယ်၊ ဂျန်ဟာ အကျဉ်းစခန်းက ထွက်ပြေးလာပြီး ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ လွတ်လပ်ရေး စစ်ပွဲမှာ ဝင်တိုက်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့တာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က ရိုင်ဖယ် တစ်လက်ကို နှစ်ယောက် အတူ ကိုင်ရတယ်လေ”

“ဘာဗျ”

“ဪ ခင်ဗျားက နားမလည်သေးဘဲကိုး၊ ကျွန်တော်တို့မှာ သေနတ် အလုံအလောက် မရှိလို့ သေနတ် တစ်လက်ကို တပ်သား နှစ်ယောက် ခွဲကိုင် ကြရတယ်၊

တစ်လှည့်စီ ကိုင်ကြရတယ်။ ကျည်ဆန်ကလည်း အလုံအလောက် မရှိဘူး။ ဒီတော့ ဒုတိယလူကို လက်ဖြောင့်တဲ့လူကို ရွေးထားရတယ်။ ပထမ လူက ပစ်တာလွဲရင် နောက်လူက သေချာအောင် ပစ်ရတယ်။ လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲပြီးတော့ ကျွန်တော်ပဲ ဂျန်ကို ကျွန်တော်တို့ ရွာကို ခေါ်လာခဲ့တာပဲ ”

ဤတွင် အီဗာက ကြားဝင်၍

“အဲဒီတော့မှ အီဗာနှင့် တွေတာလေ၊ အရင်တုန်းက သူက လိပ်စာ မပြောင်းဘဲ တစ်နေရာတည်းမှာ နေတယ်။ နောက်တော့ နာဇီ အကျဉ်းစခန်းက ပြန်လာတဲ့ လူတွေကို စောင့်ရှောက်ရေး အဖွဲ့မှာ သူ လုပ်အားပေးတယ်။ သူက စာရင်းပေးခဲ့တဲ့အတွက် နယ်သာလင် ပြည်မှာ ရှိတဲ့ အဖွဲ့ခွဲက အီဗာတို့ကို လိုက်ရှာပေးလို့ ဒီကို ရောက်လာတာ ”

“ကိုယ် ငယ်ငယ်က ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ တိုင်းပြည်ကို ခွာခဲ့ရတယ်လို့ ဆိုတော့ စိတ်တော့ ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ပြီးတော့ ဒီရောက်တော့လည်း ဘာသာစကား အသစ်ကို လေ့လာရဦးမယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင် အသစ်မှာ အသားကျအောင် လုပ်ရဦးမယ်”

ဂျေဆန်က ပြောသည်။

“ဒါတော့ ဒါပေါ့၊ အီဗာကလည်း ဖင်နီတို့ မိသားစု အပေါ်မှာ သံယောဇဉ် တွယ်နေပြီလေ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကပဲ အစွဲရေးကို ပြန်ဖို့ အီဗာကို နားချပေးကြတယ်”

“ဒါဖြင့် အီဗာက ဇာတိကို မလွမ်းဘူးလား” ဟု ဂျေဆန်က မေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဇာတိ ဆိုသော စကား မှားသွားကြောင်းကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

“အမ်စတာဒမ်ကိုတော့ လွမ်းတာပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ တော်တော်လှတဲ့မြို့၊ အီဗာကလည်း ဖင်နီတို့ဆီကို တစ်ခါတလေ သွားလည်တတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုဂျန်

ဆုံးတဲ့အခါ ကျတော့ ရေဝတီ တစ်ယောက်အဖို့ ကိုယ့် ဇာတိလို့ မှတ်ယူရမယ့် နေရာဟာ ကမ္ဘာမှာ တစ်နေရာပဲ ရှိတယ် ဆိုတာ အီဗာ သဘောပေါက်သွားတယ်လေ ”

“အမေရိကန် မျိုးချစ် တစ်ယောက် အနေနှင့် ပြောရရင်တော့ နောက်တစ်နေရာ ရှိပါသေးတယ်ကွယ်၊ အမေရိကန်ပြည်ပေါ့ ” ဟု ဂျေဆန်က ပြောသည်။

“ချေးကျရာ ပျော်တဲ့ ကြက်လိုလားဗျ။ အမေရိကန်မှာ ရေဝတီ ဘယ်လောက်များ အနေကြာခဲ့လို့လဲ ” ဟု ရော်ဆီက မေးသည်။

“ကျောင်းတုန်းက သင်ခဲ့ရတဲ့ သမိုင်းအရ ဆိုရင်တော့ ရေဝတီတွေဟာ ၁၆၀၀ ပြည့်နှစ်လောက်တုန်း ကတည်းက စတာဗီးဆင့် ခေါင်းဆောင်ပြီး အမ်စတာဒမ်ကို ရောက်လာခဲ့တာဗျ ”

ရော်ဆီက

“အပြောလည်း လောမကြီးနှင့်ဦးလေ၊ အဲဒီ မတိုင်ခင် ပဝေသကီ ကတည်းက ရေဝတီဟာ ဂျာမနီမှာ နေခဲ့ကြပြီး အောင်မြင်နေ ...”

“အောင်မြင်ရုံတင် မဟုတ်ဘူး၊ စည်းလုံးလည်း စည်းလုံးခဲ့ကြပါတယ် ” ဟု အီဗာက ဝင်ပြောသည်။

“အေးပေါ့၊ ဟစ်တလာ ဆိုတဲ့ အိမ် ဆေးသုတ်သမား အရူးက ဂျာမနီကို ပြန်ဆေးသုတ်ပြီး ရေဝတီဟာ သူတို့ အာရိယန် မျိုးနွယ်တွေကို ဝင်သွေးနှောတယ် ဆိုပြီး လိုက်လံ သတ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့သည် အထိပေါ့၊ ကဗျာဆရာ ဟိန်းတို့ အိုင်းစတိုင်းတို့ဟာ ရေဝတီ ဆိုတာကိုတောင် မထောက်တော့ဘဲ ရေဝတီတွေကို လိုက်လံ သတ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့တယ် ”

ဂျေဆန်က ဘာမျှ မပြော။ ထိုစကားသည် အစွရေးသို့ ရောက်လာသူတိုင်းကို ပြောသည့် ဝါဒဖြန့် စကားဟု ယူဆနေသည်။

သို့တိုင် နေ့ပိုင်းတွင် လိမ္မော်သီး ဆွတ်ပြီး ညပိုင်းတွင် သူတို့ တစ်တွေနှင့် ပိုင်းထိုင်၍ စကားပြောရခြင်းကို ကျေနပ်လျက် ရှိကာ မပြန်ချင်အောင် ဖြစ်နေလေပြီ။ သူ နေသည့် နေရာတွင် လေဗီ ပြန်ရောက်လာတော့မည် ဆိုသည့် အခါကျမှပင် ဂျေဆန်သည် အိမ်ပြန်ဖို့ ကိစ္စကို စဉ်းစားမိတော့သည်။

“ခင်ဗျား ပျော်တယ် ဆိုရင် တခြား ဘုံရိပ်သာ တစ်ခုကို ကျွန်တော် ပြောင်းဖို့ လုပ်ပေးမယ်လေ၊ လေး ငါး ခြောက်ယောက် စုနေရမှာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာတော့ အစဉ်နေဖို့ စိတ်မကူးပါနှင့်ဗျာ” ဟု ရော်ဆီက ပြောသည်။ ဂျေဆန်ကလည်း ထိုအဆိုကို လက်ခံသည်။

ဂျေဆန်သည် အကျိုးအကြောင်းကို သူ့ မိဘများထံ စာရေးလိုက်၏။

အဖေနှင့် အမေ ခင်ဗျား။

တယ်လီဖုန်း အခေါ်ရ ခက်သဖြင့် အဆက်အသွယ် မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

ကျွန်တော့် ကမ္ဘာကလေးမှာလည်း ရုတ်တရက် ပြိုကွဲသွားခဲ့ပါပြီ။

နောက်လမှာ ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ရန် စီစဉ်ထားသောလ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ လွန်စွာ စိတ်ထိခိုက်လျက် ရှိပါသည်။ သူကွယ်လွန်သည့် နေရာတွင် နေခြင်းကြောင့် စိတ်သက်သာရာ ရပါသည်။

ရှေ့ ကျွန်တော့်ဘဝကို မည်သို့ မည်ပုံ ခရီးဆက်မည် ဆိုသည့် ကိစ္စကိုလည်း ကျွန်တော် အချိန်ယူ၍ စဉ်းစားချင်ပါသေးသည်။ ဖဲင်နီကို ဆုံးရှုံးလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် များစွာ ပြောင်းလဲ သွားခဲ့ပါသည်။ ယခင်တုန်းကလို ဘဝတွင် ရည်မှန်းချက်ကြီး ထားပြီး အောင်မြင်အောင် လုပ်မည်ဆိုသည့် စိတ်ဆန္ဒမျိုးတွေလည်း မရှိတော့ပါ။



သူတို့ စနစ်သည် များစွာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းပါသည်။ လူငယ်များသည် ဆရာဝန်များ၊ ပါမောက္ခများ ဖြစ်လိုကြသည့်တိုင် သူတို့ လေ့လာမှု ပြီးသည်နှင့် အစွဲရေးသို့ ပြန်လာကာ သူတို့ တိုင်းပြည်၏ ကောင်းစားရေးကို လုပ်ရန် စိတ်ထက်သန်နေကြပါသည်။

ကျွန်တော် တွေ့ရသည့် လူများသည် ကျော်ကြားမှုကိုလည်း မမက်မောကြပါ။ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေပြီး လူ့ဘဝ၏ ပျော်ရွှင်မှုများကိုသာ ခံစားလိုကြပါသည်။ ပင်ပန်းသည့် အလုပ်ကြမ်း လုပ်ခြင်း၊ ကလေးတွေကို ချစ်ခြင်း၊ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းကို တွယ်တာခြင်းတို့ကိုသာ သူတို့ လိုချင်ကြပါသည်။

သူတို့ကို ကြည့်၍ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင်လည်း ငြိမ်းချမ်းဖို့ ကောင်းပါတယ်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင်မူ ငြိမ်းချမ်းမှုကို မရသေးပါ။ ဖဲင်နီ သေဆုံးသည့် အတွက် ဝမ်းနည်းရုံမျှမက ကျွန်တော့် ရင်ထဲတွင် ရှေးခေတ်ကလို လက်စားချေချင်သည့် စိတ်တွေ ပေါ်နေပါသည်။ ထို သဘောထားသည် မှားမှန် သိသည့်တိုင် ဖျောက်၍ မရသေးပါ။

ထို့ကြောင့် နွေရာသီ အထိ သူတို့နှင့် အတူနေ၍ လုပ်အားပေးရန် စိတ်ကူးထားပါသည်။

ကျွန်တော့်မှာ လက်နက်ကိုင်တတ်သဖြင့် အစောင့် တာဝန်ကိုလည်း ယူနေပါသည်။ အကြမ်းဖက်သမားများ သည်တစ်ခါ လာ၍ တိုက်ခိုင်းခြင်း ပြုလျှင် သူတို့ နောင်တရအောင် ဆုံးမလွှတ်လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးထားပါသည်။

ကျွန်တော့်အား ယခုကဲ့သို့ နေထိုင်ခွင့် ပေးသည့် အတွက် အဖေတို့ အမေတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

သားမောင်

ဂျေဆန်

၁၉၆၃ ခုနှစ် ဇွန်လထုတ် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် စာစောင်မှ ကောက်နုတ်ချက်။ ။  
ယခု နှစ်လယ် စာမေးပွဲများတွင် သီယိုဒို လင်းဗရိုစ်သည် ဂန္ထဝင် စာပေတွင် ပါရဂူ  
ရရှိခဲ့သည်။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ပုံနှိပ်တိုက်က သူ၏ ပြင်ဆင် ဖြည့်စွက်ထားသော  
စာတမ်းကို “ဆိုဖီ ကလီ၏ ပြဇာတ်မှ အလွမ်း ဇတ်ဆောင် တီမိုဆင်း” အမည်ဖြင့် ဌာနတွင်  
နည်းပြဆရာ အဖြစ် ဆောင်းဦးပေါက်တွင် ဝင်ရောက် အမှုထမ်းမည်ဟု သိရသည်။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း - ဖွန် ၂၅၊ ၁၉၆၃။

လင်းဗရိစ်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး သူ့ ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်တဲ့ အတွက် ချီးကျူး နှုတ်ဆက်တယ်။ လင်းဗရိစ်က ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ရည်မှန်းချက် ထားခဲ့တယ်။ ဒါတွင် မကဘူး။ သူ့ စာတမ်းကို ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ပုံနှိပ်တိုက်က စာအုပ်အဖြစ် ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေဦးမယ်။ လင်းဗရိစ် ဆိုတဲ့ ကောင်ကတော့ တကယ့် ခုံးပျံပါပဲ။

သူကတော့ သူ့အလုပ်က နည်းပြဆရာ အလုပ်ပါတဲ့၊ နည်းပြ ဆရာ ဆိုတာ အသေးစားကလေးပဲ ရှိတယ်လို့ ခပ်လျှိုလျှို ပြောတယ်။ အရေးကြီးတာက ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်မှာ အမြဲတမ်းရဖို့ အရေးကြီးတယ်တဲ့။ ဒီကောင်က ကြိုးစားတော့ ရမှာပါပဲ။ အဲ သိပ် လောမကြီးဖို့ပဲ လိုတယ်။

သူနှင့် စကားပြောပြီးတော့ ဆာရာက တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး ကိုယ့်ကို ချီးကျူးစကား ပြောပြန်တယ်။

ကိုယ်က ကိုယ့်ကို မချီးကျူးနှင့်၊ ကိုယ့်မိန်းမ ဖေ့ကို ချီးကျူးလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကိုယ့်အလုပ်က ရုံကနေ စောစော အိမ်ပြန်လာတာပဲ ရှိတယ်။ ဖေ့က သားကလေး အင်ဒီကို ကိုးလ လွယ်ထားခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။

ဆာရာက ကလေးကို နီးတိုက်မွေးဖို့ ကိစ္စတို့၊ ကလေးမေရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတို့ကို တော်တော် ပြောချင်နေတယ်။ ဆာရာကို ကြည့်ရတာ သားသမီး လိုချင်နေပုံ ရတယ်။ ဒါလည်း သဘာဝ ကျပါတယ်။ လင်းဗရိစ်ဟာ သူ ကြိုးစားခဲ့လို့ အောင်မြင်မှုကို ရခဲ့ပြီပဲ။ ဒီအချိန်ဟာ မိသားစု တစ်စုကို တည်ဆောက်ဖို့ အချန်ရောက်ပြီပေါ့။

ကိုယ့်အနီ ဖေ့ ကိုယ်ဝန်ရှိတော့ စတင်းဖို့မှာ အိမ်တစ်လုံး ဝယ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနေရာက ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်အဖို့သွားရ လာရတာ လွယ်တယ်။

ကိုယ်လည်း ဘဏ်လုပ်ငန်း အတွေ့အကြုံ တော်တော်ကလေး ရလာခဲ့ပြီ။ ကိုယ့် လက်အောက်မှာလည်း အမှုထမ်းတွေ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝေါ လမ်းမက ကလပ်မှာ နေ့လယ်စာ သွားစားရင်း စီးပွားရေး အခြေအနေတို့ ဘာတို့ ဆွေးနွေးဖို့လည်း လိုတယ် မဟုတ်လား။ ဒီလို ကိစ္စကျတော့ အောက်က လူတွေနှင့် လွှဲထားလို့ မရဘူးလေ။ ကိုယ်တိုင် လုပ်မှ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား။

အိမ်ထောင် ပြုရတာကို ကိုယ် သဘောကျတယ်။ အိမ်ထောင်ပြု လိုက်တဲ့အတွက် လူဟာ ပိုပြီး စေ့စပ်လာတယ်။ စနစ်ကျလာတယ်။ အချိန်ကုန် သက်သာတယ်။ အလည်အပတ် နည်းလာတယ်။ ကိုယ့်ဘဏ်မှာ ရှိတဲ့ လူပျိုကြီးတွေဆိုရင် နောက်တစ်နေ့မှာ ဘယ်အတွဲကို ရှာပျံ့မလဲ ဆိုတာနှင့် အချိန်ကုန်နေတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ အလုပ်ပြီးလို့ ရထားစီး၊ ရထားပေါ်က ဆင်းပြီး ဆယ့်တစ်မိနစ် ကားမောင်း လိုက်လို့ အိမ်ဝကို ရောက်သွားတာနှင့် အသားဝါဝါနှင့် ဇနီးချောက ကွန်နယ်တီကက် နယ်မှာ ရှိတဲ့ အခြောက်သွေဆုံး (အကောင်းဆုံး) မာတီနီကို ပြင်ပြီး စောင့်နေတာကို တွေ့လိုက်ရရင် တစ်နေ့ကုန် မောလာသမျှတွေဟာ အမောပြေသွားတော့တာပါပဲ။ ကဲ ဒီထက် ကောင်းတဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ဘယ်မှာ ရှိသေးလို့လဲ။

ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးက ဝါသနာပါတော့ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ဟာ လုပ်တဲ့ ဘောလုံးပွဲတွေကိုလည်း အမြဲတမ်း ရောက်တယ်လေ။ ဘောပွဲရာသီ မစမီ ပျော်ပွဲစားတွေ အစ၊ ဘောပွဲရာသီကုန်လို့ ကော့တေး ပါတီ လိုက်သည့် အချိန် အထိ ဘောပွဲနှင့် ပတ်သက်တဲ့ ပွဲမှန်သမျှကို အရောက်သွားကြတယ်။ ဘောလုံးပွဲ အကြောင်းကိုလည်း ဘောလုံး ဝါသနာအိုးတွေနှင့် ပြောကြတယ်။

ဒီအထဲမှာ ဖေ့လည်း ပါတာပေါ့။ သူလည်း ဘောလုံး ဝါသနာအိုးပဲ။

တစ်နေ့ကျရင် ကိုယ့်သားကလေးကိုလည်း ဘောလုံးပွဲကို ခေါ်သွားရမယ်။ သူက ၈၄ခုနှစ်လောက် ဆိုရင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကို တက်ရတော့မှာပေါ့။

ကိုယ့်ဘဝမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံးကတော့ ကလေး အဖေ ဖြစ်ရတဲ့ ဘဝပဲ။

ခုထိတော့ ကိုယ်ဟာ မိသားစုကို ကောင်းကောင်း မတည်ဆောက်နိုင်သေးဘူး။ ကိုယ်တို့မှာ အင်္ဂလိပ် နာနီ တစ်ယောက် ငှားထားတော့ ဖေ့ အဖို့လည်း ဘာမှ လုပ်စရာ မလိုဘူး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်သားလေး အင်ဒီကို ရေကူး သင်ပေးရမယ်။ ဘောလုံးကစား သင်ပေးရမယ်။ လောလောဆယ်မှာ ကိုယ့်ကို ရိုသေလာအောင် သင်ပေးရမယ်။ ပြီးတော့ တို့ အဲလီယော့မျိုးတွေရဲ့ အစဉ်အလာတွေကို သင်ပေးရမယ်။

တစ်ခါတလေမှာ ကိုယ့်သားကလေးနှင့် စကားပြောတယ်။ အထူးသဖြင့် နာနီကြီး မရှိတဲ့ အချိန်မှာ ဆိုရင် အဖေ ဘီယာသောက်မယ်ဆိုတဲ့ စကားမျိုးကို သင်တတ်တယ်။

ချုပ်ပြောရရင် ကိုယ့်ဘဝဟာ ပျော်စရာပါပဲ။

ဇူလိုင်လ ပထမ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် စုပေါင်းလယ်ယာ လုပ်အားပေးသူများသည် ဟာဂလီ ရွာကလေးသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဂျေဆန်မှာလည်း သူ့အတွက် ပေးထားသည့် ရိပ်သာကလေးသို့ ပြောင်းလာခဲ့၏။ လုပ်အားပေး လာကြသူများမှာ စကင်ဒီနေဗီးယန်း တိုင်းပြည်များနှင့် အင်္ဂလန်၊ ပြင်သစ်၊ အမေရိကန်၊ ကနေဒါ စသည်တို့တွင် နေသည့် ရေဝတီများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ အားလုံးလောက်မှာ သူ့ထက် ငယ်သူများ ဖြစ်ကြပြီး ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တွေ ဖြစ်နေကြသည်။

သူတို့သည် မနက် ငါးနာရီတွင် အိပ်ရာမှ ထပြီး ရှစ်နာရီ အထိ လိမ္မော်သီး ဆွတ်ကြသည်။ မနက်စာ စားပြီး၍ အခြား အလုပ်သမားများ ရောက်လာသည့် အခါတွင်

သူတို့သည် ကျောင်းသို့ သွား၍ ဟီဗရူး ဘာသာ စကားကို သင်ကြားရသည်။ ဂျေဆန်သည် သူတို့ အဘိုးလောက် ရှိသည့်တိုင် သူတို့နှင့် အတူ တတွဲတွဲ လုပ်နေသည်။

ညနေပိုင်းတွင်မူ သူတို့တစ်တွေက ပျော်ပွဲလုပ်နေစဉ် ဂျေဆန်သည် ကားရုံထဲရှိ သူတို့ကားများကို စက်ပြင်ပေးသည်။ စက်ညှိပေးသည်။ ငယ်ငယ်က မော်တော်ကားကို နှိုက်တတ်သည့် ဝါသနာသည် ယခုလာ၍ အသုံးကျနေလေပြီ။ အလုပ် ရနေလေပြီ။ ဖဲငန့် အကြောင်းကို စိတ်မရောက်တော့။ ဥပုသ်နေ့များတွင် ဆိုလျှင် စုပေါင်းလယ်ယာ အဖွဲ့က ဘတ်စ်ကားအိုကြီး တစ်စင်းဖြင့် သူတို့ကို တောဘက်သို့ လိုက်၍ ပို့တတ်သည်။

အီဗာမှာ အင်္ဂလိပ်စာပြ ဆရာ ဖြစ်သဖြင့် ထိုခရီးများကို သူက ခေါင်းဆောင်ရတတ်သည်။ တစ်နေ့တွင် အီဗာသည် ကလေးများကို ပင်လယ်သေကို မိုးနေသည့် ဆဒါတောင်ကုန်းကို လိုက်ပို့သည်။ ခရစ်နှစ် တစ်ရာစုလောက်တုန်းက ရေဝတီ အယူသီးသူ တစ်စုသည် ရောမ စစ်သည်များ၏ ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့မှုကို ထို တောင်ကုန်းကလေးပေါ်မှ ရဲရင့်စွာ ခုခံ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြဖူးသည်။ ရှုံးခါနီးတွင် ရောမ လူမျိုးတို့၏ ကျွန်အဖြစ် မခံဘဲ သူတို့ကိုယ်ကို သူတို့ သတ်သေးသွားခဲ့ကြသည်။

အီဗာက ထိုအကြောင်းကို သူတို့အား အတိုချုပ်၍ ပြောပြသည်။ သူတို့ အနီးတစ်ဝိုက်တွင်မူ ရှေးဟောင်း သုတေသနသမားများက မြေများကို တူးဖော်လျက် ရှိကြသည်။

“အစွဲရေး ပြည်ဟောင်းရဲ့ အပျက်အစီးတွေဟာ တို့အတွက် စုဝေးရာ အရပ်၊ ဦးညွတ်ရာ အရပ် ဖြစ်နေတယ်လေ၊ ဒါကို ကြည့်ရင် တို့ လူမျိုးဟာ နောင် ဘယ်လူမျိုးရဲ့ ကျူးကျော် ဖိနှိပ်မှုကိုမှ မခံဘူး ဆိုတာကို ပြနေတယ်” ဟု အီဗာက ပြောသည်။ ဂျေဆန်သည် တူးထားသည့် မြေကျင်းထဲမှ ရှေးဟောင်း နံရံကြီးများကို ငေးကြည့်နေသည်။ ရေဝတီတို့သည် တံတိုင်းကြီးထဲမှ ခုခံ တိုက်ခိုက်ကြခြင်း ဖြစ်မည် ထင်သည်။ သတ္တိကောင်းသူများဟု သူ တွေးမိသည်။

နောက်တစ်နေရာတွင် ရေဝတီ ခြောက်သန်း သေကျေ ပျက်စီးခဲ့ရသည့် အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် တည်ဆောက်ထားသည့် ဂျေရုဆလင်ရှိ ဗာရှိန်း အထိမ်းအမှတ် ပြတိုက်ဖြစ်သည်။

မည်းမှောင်သည့် အဆောက်အအုံ ကြမ်းပြင် အကွက်များတွင် နာဇီတို့၏ စခန်းများတွင် သေကျေ ပျက်စီးခဲ့ရသည့် ရေဝတီများ၏ အမည်များကို ရေးထိုးထားသည်။ ထို ကြောက်စရာကောင်းသည့် အဖြစ်ကို တွေးပင် မတွေးဝံ့။ တွေးရုံမျှ ကြက်သီးထဖွယ် ကောင်းသည်။

အသတ်ခံရသူတို့ကို အောက်မေ့ သတိရသော အထိမ်းအမှတ် အဖြစ်ထွန်းထားသည့် မီးတိုင်ကလေးမှာ သနားစရာ ကောင်းလောက်အောင် သေးငယ်သလောက် ထိုမီးတိုင်မှ အလင်းရောင်မှာ ထိန်ဦးအောင် တောက်ပနေသည်။

တိတ်ဆိတ်စွာ ဘတ်စ်ကားစီး၍ ပြန်လာခဲ့ကြစဉ် အီဗာက ထိုအကြောင်းကို အတိုချုံး၍ ပြောပြသည်။

“သေဆုံးခဲ့ရတဲ့ သူတွေက များပြီ၊ မီးတိုင်ကို ထွန်းညှိဖို့ ကျန်ခဲ့တဲ့ တို့တစ်တွေက သိပ်နည်းနေတယ်၊ ဒီနေ့ တို့ မြင်ခဲ့ရတဲ့ အရာတွေကို မြင်ကြတော့မှ တို့တိုင်းပြည်ရဲ့ အကြောင်းကို သူတို့ ကောင်းကောင်း သိလာကြမှာပါ”

ဂယ်လီလီ ပင်လယ်သည် ဝင်လုဆဲ နေရောင်ခြည်ကြောင့် နီရဲနေသည်။ သူတို့ စီးလာသည့် ဘတ်စ်ကားသည် ခရီးဆုံးသို့ ရောက်ခါနီးလေပြီ။ တစ်နာရီ နီးပါးမျှ စကားမပြောဖြစ်ကြ။ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။ ဤတွင် အမေရိကန် ရေဝတီ တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ဂျီနာသန်က စပြောသည်။

“ကျွန်တော် မရှင်းတာ တစ်ခု ရှိတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က နာဇီ စခန်းတွေမှာ ရေဝတီတွေ အစုလိုက် အပြုံလိုက် အသတ်ခံရတဲ့ အကြောင်းကို ပြောတိုင်း အမေရိကန်က

လူတွေက ကျွန်တော့်ကို မေးကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ လုပ်တိုင်း စင်းခံနေကြတာလဲတဲ့၊ ပြန်ပြီး မခုခံကြဘူးလားတဲ့”

ကားပေါ်တွင် ပါလာသူများက အီဗာ မည်သို့ ပြောမည်နည်းဟု နားစွင့်နေကြသည်။

“ပြန်ပြီး ခုခံတိုက်တဲ့ သူတွေ ရှိပါတယ် ဂျီနာသန်၊ ဝါဆောမှာ ရှိတဲ့ ရေဝတီ အကျဉ်းထောင်ထဲက ရေဝတီတွေလို နာဇီတွေကို ပြန်တိုက်တဲ့ လူတွေ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်းတော့ ဒီလို မလုပ်ခဲ့နိုင်ဘူးပေါ့”

“ဟစ်တလာက ရေဝတီတွေကို မျိုးပြုတ်အောင် ဖျက်ဆီးပစ်တော့မယ် ဆိုတာကို သိတော့ ရှင်တို့ အမေရိကန် သမ္မတကြီး ရုစဘဲ့ အပါအဝင် တိုင်းပြည် တော်တော်များများက ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြတဲ့ ရေဝတီတွေကို ခိုလှုံခွင့် မပေးခဲ့ကြဘူးလေ။ တချို့ဆိုရင် သူတို့ တိုင်းပြည်ကို ရောက်လာတဲ့ ရေဝတီတွေကို သင်္ဘောတွေနှင့် နာဇီ ဂျာမနီကို ပြန်ပို့ခဲ့ကြတယ်၊ ဒီလို အဖြစ်အပျက်တွေ အများကြီးပဲ။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ သူတို့အဖို့ ပြေးစရာ မြေ မရှိတော့ဘူးလို့ သိလာတဲ့ အခါကျတော့ ရေဝတီ တော်တော်များများဟာ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းပြီး မျှော်လင့်ချက် ဆုံးခဲ့ကြတယ်၊ သူတို့မှာ တိုက်ချင်တဲ့ စိတ်လည်း မရှိတော့ဘူးလေ၊ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ၊ တိုက်စရာ ရည်မှန်းချက်မှ မရှိတော့တာ”

အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ဤတွင် ဒိန်းမတ် ရေဝတီ အမျိုးသမီးကလေး တစ်ယောက်က “နောင်ကော ဒီလို အဖြစ်မျိုး ဖြစ်ဦးမှာလားဟင်”

“မဖြစ်တော့ပါဘူးကွယ်၊ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်တော့ပါဘူး၊ ဘာကြောင့် အစ်မ ဒီလို ပြောရသလဲ ဆိုရင် ကားပေါ်က မင်းတို့ လှမ်းကြည့်ရင် မြင်နိုင်ပါတယ်၊ နောက်ဆုံးမှာ ရေဝတီ လူမျိုးဟာ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် တိုင်းပြည် ရှိနေပြီလေ”



အီဗာက ဖြေသည်။

“နေ့လယ်က အီဗာ ပြောပြတဲ့ စကားတွေဟာ တော်တော် ကောင်းတာပဲ၊ တကယ့် တရားဟော ဆရာမကြီး ကျနေတာပဲ”

ညနေစာ အပြီးတွင် အတူ လမ်းလျှောက်ကြရင်း ဂျေဆန်က ပြောသည်။

အချိန်က နွေနှောင်း ညနေခင်း ဆည်းဆာ။ ပန်းနံ့တို့က သင်းထုံလျက်။

“ဟုတ်လား၊ အစ်ကို နားထောင်လို့ ကောင်းလို့လား”

“သိပ် စိတ်ထိခိုက်စရာ ကောင်းတယ်”

“ဘယ် အပိုင်းကိုလဲ”

“ရေဝတီ တစ်ယောက်ဟာ ဒီ အစွဲရေး မြေကြီးပေါ်ကိုမှ အပ တခြား ဘယ်နေရာမှာမှ ကြုံဆိုခြင်း မခံရဘူး ဆိုတဲ့ အချက်လေ၊ ကိုယ်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီအချက်ကို မယုံခဲ့ကြဘူး”

“တကယ်ပါ အစ်ကို၊ အစ်ကိုတို့ မိသားစုဟာ အမေရိကတွေ ဖြစ်သလို အီဗာရဲ့ မိသားစုဟာလည်း ဒတ်ချ်လူမျိုးတွေ ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ စစ်ကြီး ဖြစ်လို့ တကယ် အကျပ်အတည်း ဖြစ်လာတဲ့ အခါကျတော့ အီဗာတို့ တစ်တွေကို ရေဝတီတွေ လူမျိုးခြားတွေ ဆိုပြီး ပထုတ်ခဲ့ကြတယ်”

“ကိုယ့်အဖေကတော့ အဲဒီလို မယုံကြည်ဘူး”

အီဗာက သူ့ကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါတော့ အစ်ကို့ အဖေက ကိုယ့်လူမျိုးရဲ့ သမိုင်းကိုမှ မလေ့လာဘဲကိုး၊ အီဗာ စကားပြောတာ ရိုင်းများ သွားသလား မသိဘူး၊ ခွင့်လွှတ်ပါ အစ်ကို” ဟု အီဗာက ချက်ချင်း ဆက်ပြောသည်။

“ရပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ယုံကြည်တာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ အမေရိကန် ပြည်ဟာ အထူး တိုင်းပြည် တစ်ခု၊ သူများထက် ထူးတယ်လို့ ဆိုပါတော့လေ၊ လူတိုင်းမှာ တန်းတူ အခွင့်အရေး ရှိတယ်၊ ဖွဲ့စည်း အုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံ ဥပဒေထဲမှာ ပြောထားသလိုပေါ့ ”

“ဒါကို အစ်ကို တကယ် ယုံသလား ”

“ယုံတယ်လို့ ပြောပါတော့ ”

ပြောမည့်သာ ပြောရသည်၊ သိပ်တော့ အားမရှိလှ။ သူ့ကို ရေဝတီ ဆိုကာ အနိမ့်ခံခဲ့ရသည်များကို သွား၍ သတိရသည်။

“ဒါဖြင့် အစ်ကို့ကို တစ်ခု မေးချင်တယ် ”

“မေးပါ”

“အစ်ကိုတို့ဟာ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုရဲ့ သမ္မတ အဖြစ် အရွေးခံပိုင်ခွင့် ရှိပါ့မလား”

ဂျေဆန် အတန်ကြာ တွေ့နေသည်။

“ဟင့်အင်း၊ မရှိဘူး”

အီဗာက ပြုံးလိုက်သည်။

“အဲဒါပေါ့၊ ဒီမှာတော့ အစ်ကိုဟာ အစွရေး နိုင်ငံရဲ့ သမ္မတ အဖြစ် အရွေးခံပိုင်ခွင့် ရှိတယ်လေ”

ဩဂုတ်လလယ်လောက်တွင်မူ ဂျေဆန်သည် ဟီဗရူး ဘာသာ စကားကို နည်းနည်းပါးပါး ထမင်းစား ရေသောက်လောက်တော့ တတ်နေလေပြီ။ ထို အတောအတွင်းတွင် အဖေတို့ အမေတို့ထံမှလည်း စာတွေ တစ်စောင်ပြီး တစ်စောင် ရောက်နေကာ ဘယ်တော့ ပြန်လာမဲဟု မေးနေကြသည်။ ဂျေဆန်ကလည်း သူ့ ခံစားချက်များကို မပြောချင်သေးဖြင့် စာပြန်မရေးမိ။

ဂျေဆန်သည် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ဥပဒေ သင်တန်းသို့ တက်ပါဦးမည်လော။ အစွရေး နိုင်ငံမှ ပြန်လာပါဦးမည်လော။

နောက်ဆုံးတွင် ဂျေဆန်သည် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို ချလိုက်သည်။ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်လောက်တွင် တယ်လီဖုန်း ဆက်၍ ကောင်းသဖြင့် အိပ်ရာမှ ထကာ အမေရိကရှိ မိဘများထံ တယ်လီဖုန်း ဆက်သည်။

ဂျေဆန်က စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ဟန်ဖြင့်

“ဒီမှာ အဖေ၊ သား စာမေးပွဲကို တစ်နှစ်လောက် ဆိုင်းပြီး နောက် တစ်နှစ်ကျမှ ဝင်ဖြေမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

“ဒါကတော့ တရားလွန်ပြီ ထင်တယ်ကွာ၊ မင်းကို အစစ အရာရာ အကောင်းဆုံး လုပ်ပေးခဲ့ပြီပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် အဖေ၊ အဖေဟာ အကောင်းဆုံးကိုတော့ လုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစစအရာရာတော့ မဟုတ်သေးဘူး ထင်တယ်”

တယ်လီဖုန်းကို ချပြီး စုပေါင်း လယ်ယာ အဖွဲ့အတွင်းရေးမှူးရုံးခန်းမှ ထွက်လာသည့်အခါ ထမင်းစားခန်းထဲက စားပွဲရှည်ကြီး တစ်လုံးတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသော အီဗာကို တွေ့ရသည်။ ဂျေဆန်သည် သူ့အနီးသို့ လျှောက်လာခဲ့ကာ ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“လိမ္မော်ရည် သောက်မလား ” ဟု အီဗာက မေးသည်။

“ဘီယာ သောက်ချင်တယ် ”

အီဗာက မီးဖိုထဲမှ ဘီယာ တစ်လုံးကို ယူလာပြီး ပြန်ထိုင်သည်။

“ဆိုပါဦး ဘယ်သူ အနိုင်ရသွားသလဲ ”

“ဆုံးဖြတ်ချက်ကတော့ မရေမရာပဲ၊ အဖေဧရာ ကိုယ်ဧရာ ရှုံးတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ ”

“ဒါဖြင့် အစ်ကို မနေတော့ဘူးပေါ့”

“နောက် တစ်နှစ်လောက်တော့ နေဖြစ်ဦးမှာပါ။ ကိုယ် ဟီဗရူး ဘာသာ စကားကို သင်ရဦးမယ်လေ၊ တစ်နေ့မှာ အစွဲရေးက ဂျော့ ကဲလား မဖြစ်ဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်မလဲ ”

“ဟင့်အင်း၊ အီဗာ နားမလည်ဘူး၊ ဂျော့ ကဲလား ဆိုတာ ဘာလဲ ”

“ခပ်ကြောင်ကြောင် ဟန်ဂေရီယန် တစ်ယောက်ပါ။ ကိုယ်နှင့် ဟားဗတ်မှာ ကျောင်းနေဖက် ”

“အင် အစ်ကိုပြောတဲ့ အတိုင်းဆိုရင် အစ်ကိုတို့ ဟားဗတ်က ကျောင်းနေဖက်တွေ ကလည်း ခပ်ကြောင်ကြောင်တွေချည်း ပါပဲလား”

ဂျေဆန်က ပြုံး၍ ကြည့်ကာ “အမှန်ပဲ၊ ကိုယ့်ကြည့်ပါလား၊ ခပ်ကြောက်ကြောင် မို့လို့ ကျောင်းကို ပစ်ပြီး ဒီမှာ လာနေတာပေါ့၊ အတန်းထဲမှာ ခေါင်းဆောင်ကွာ၊ တစ်နေ့မှာ အမေရိကန် အထက်လွှတ်တော် အမတ် ဖြစ်လာမယ့်သူတွေကွာ၊ ခုတော့ အရှေ့ အလယ်ပိုင်းက တိုင်းပြည်ကလေး တစ်ပြည်မှာ လာပြီး လိမ္မော်သီး ဆွတ်နေတယ်”

အီဗာက ဝမ်းသာသည့် အသံကလေးဖြင့် “ဘယ်က ခပ်ကြောက်ကြောင် ဟုတ်ရမှာလဲ အစ်ကိုရယ်၊ ဒီလို လာလုပ်နေတာကို ကြည့်ရင် အစ်ကိုဟာ ခပ်ကြောက်ကြောင် မဟုတ်တဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားပေါ့”

သူ့ဘဝတွင် ပထမဆုံး အကြိမ် အဖြစ် ဂျေဆန်သည် စာကို ကြိုးစား၍ သင်သည်။

အီဗာ၏ အကူအညီဖြင့် ဂျေဆန်သည် အစွဲရေးတွင် ရှိသည့် ဟီဗရူး ဘာသာ သင်တန်းသို့ တက်ခွင့်ရသည်။ ထိုသင်တန်းမှာ တယ်အီ တက္ကသိုလ်တွင် ရှိပြီး ဟီဗရူး ဘာသာစကားကို လျင်မြန်စွာ ကျွမ်းကျင်လိုသည့် အထက်တန်း အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာရှင်များကိုသာ တက်ခွင့်ပေးသည့် သင်တန်း ဖြစ်သည်။

မနက်ပိုင်းတွင် လေးနာရီကြာ သင်တန်းတက်ရပြီး နေ့လယ်စာ သင်တန်း ဆင်းသည်။ ညနေပိုင်းတွင် လေးနာရီ ပြန်တက်ရသည်။ သင်တန်းပြီးလျှင် ဂျေဆန်သည် တက္ကသိုလ် အားကစားကွင်းတွင် အပြေးကျင့်သည်။ ထို့နောက် သူ့ အခန်းသို့ ပြန်လာကာ မျက်လုံး နှစ်လုံး ဖွင့်မရတော့လောက်အောင် အိပ်ငိုက်လာသည် အထိ စာကျက်သည်။ သူ့အဖို့ နားထောင်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

တစ်လခွဲမျှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပင်ပန်းခံ၍ ကြိုးစားလိုက်သည့် အခါ၌ကား ပြင်ပကမ္ဘာ့ လောကကြီးတွင် ဘာတွေ ဖြစ်နေသည်ကို တကယ် နားလည်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်သွားလေပြီ။

တစ်ဖက်ခန်းမှ အသံများကြောင့် ဆာရာသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့သည်။ ဆာရာသည် ခုတင်ဘေးမှ စားပွဲတွင် နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မနက် ခြောက်နာရီ ထိုးပြီးစ ရှိသေးသည်။

“လင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ ဟင်”

“အဝတ်အစား လဲနေတာပါ။ လန့်နိုးသွားသလား၊ ဆောရီးကွာ”

“ဘယ်အချိန်များ ရှိသေးလို့လဲ၊ အစောကြီး ရှိသေးတယ်”

“သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရေးကြီးလို့ကွ”

“ဒီအချိန်ကြီး ဘာတွေများ အရေးကြီးနေတာလဲ၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ပန်းခြံကို သတင်းစာ သွားဝယ်မလို့၊ ကျောင်းသားတွေ မနီးခင် စောစောစီးစီး ရောက်ချင်တယ်”

“ဘာကိစ္စလဲ”

လင်းဗရိစ်သည် အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။ သူ့ အဝတ်အစားက ဖရီဖရဲ။ စစ်အင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ပြီး ခေါင်းတွင် သိုးမွေး ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ဆောင်းထားသည်။

“ဒီ အဝတ်အစားနှင့် ထွက်မလို့လား၊ ရှင့်ကို တေလေ ကြမ်းပိုလို့ ထင်မှာပေါ့”

“ဒီလိုဆို ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ကိုယ့်ကို ကျောင်းသားတွေ မမှတ်မိရင် ကောင်းတယ်၊ ကိုယ် မောင်မယ်သစ်လွင် လမ်းညွှန် စာစောင် သွားဝယ်မလို့”

ဆာရာ ထထိုင်၍ ရယ်သည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ လင်းရယ်၊ ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့၊ သစ်လွင် လမ်းညွှန် စာစောင်ကို တက္ကသိုလ် နယ်မြေက လူတိုင်း ဖတ်နေတာပဲ”

“လူတိုင်းတော့ ဖတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ် ပါမောက္ခရဲ့ လက်ထဲမှာများ မင်း မြင်ဖူးလို့လဲ”

“အမယ်လေး၊ လက်ထဲမှာ ကိုင်ဖတ်တာ မမြင်ဖူးပေမဲ့ သူတို့လည်း တိတ်တိတ်ပုန်း ဖတ်ကြမှာပေါ့ ရှင်၊ သူတို့ မိန်းမတွေကို သွားအဝယ်ခိုင်းမှာပေါ့၊ ကိုယ်တိုင်တော့ ဘယ်သွားဝယ်မလဲ၊ နေ့လယ်စာ စားချိန်ကျရင် ဆာရာ ထွက်ဝယ်ပေးပါ့မယ်”

“အဲဒီ အချိန်အထိ မစောင့်နိုင်ဘူးကွာ၊ လမ်းညွှန်မှာ ကိုယ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လို ရေးထားတယ် ဆိုတာ သိချင်လှပြီ၊ ကိုယ် အခု သွားဝယ်မယ်”

လင်းဗရိစ်သည် ဆာရာ ပါးပြင်ကို ရွတ်ခနဲ နမ်းပြီး အပြင်သို့ သုတ်သီး သုတ်ယှာ ထွက်သွားသည်။ ပန်းခြံ ရင်ပြင်သို့ လာစဉ် နည်းနည်းပင် ချွေးပြန်စ ပြုလာသည်။ အမှန်အားဖြင့် စက်တင်ဘာထဲသို့ပင် ရောက်နေပြီ။ ဒုတိယနှစ် သင်တန်း အသစ်တွေ စဖွင့်သည့် နေ့သို့ပင် ရောက်နေပြီ။ သူ ဝတ်လာသည်က ဆောင်းတွင်း အလယ်ကြီး ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစား။

မသိမသာ လှမ်းကြည့်သည့်အခါ စင်မြင့်ပေါ်တွင် ဆင်ထားသည့် တောက်ပသည့် အနက်ရောင် “လမ်းညွှန်” စာစောင် အဖုံးကို မြင်ရသည်။ ယခုမှ ရောက်လာခါစ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ အနီးအနားတွင် လူသူလေးပါး ရှိ မရှိ ဘယ်ညာကို သူလှမ်းကြည့်သည်။ ပထမ နယူးယော့တိုင်း သတင်းစာကို ခပ်တည်တည် ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် “လမ်းညွှန်” စာစောင် တစ်ခုကို ဖျက်ခနဲ လှမ်းဆွဲကာ သတင်းစာကြားထဲတွင် ညှပ်လိုက်၏။

မဂ္ဂဇင်းမိုး ငွေကို လက်ထဲတွင် အတိအကျ ထုတ်ယူလာပြီး ဖြစ်သဖြင့် ပိုက်ဆံ ပေးပြီးသည်နှင့် ထိုနေရာမှ ချက်ချင်း ထွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်အောင် မနေနိုင်။ ကြည့်ချင်လှပြီ။ ထို့ကြောင့် အနီးတွင် ရှိသည့် တယ်လီဖုန်းရုံ တစ်ရုံသို့ ကွယ်ရပ်ပြီး သတင်းစာကြားထဲက မဂ္ဂဇင်းကို ထုတ်၍ ဂန္ထဝင်စာပေ သင်တန်းများ အကြောင်း ရေးထားသည့် လမ်းညွှန်စာမျက်နှာကို လှန်သည်။ သူ့လက်များသည် တုန်ယင်လျက်။

ပထမ ဂရိဘာသာ စာပေ အေ ဘာသာရပ်ကို လှန်ကြည့်သည်။ သူ့ သင်ကြားမှု စွမ်းရည်နှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့ ရေးထားလေသနည်း။

“ဒေါက်တာ လင်းဗရိစ်သည် ဤ ခက်ခဲသော ဘာသာရပ်နှင့် ပတ်သက်၍ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလောက်သည့် ရှေ့ဆောင် ဆရာ ဖြစ်သည်။ လွန်စွာ ပြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းသည့် ဘာသာရပ်ကို ကျောင်းသားတို့ မပျင်းအောင် သင်နိုင်သည်” ဟု ပါသည်။

ထို့နောက် လက်တင် ဘာသာ စာပေ ၂ အေ စာမျက်နှာကို လှန်ကြည့်ပြန်သည်။

“ဒေါက်တာ လင်းဗရိစ်၏ သင်တန်းများကို တက်ရန် ကျောင်းသားများအား အကြံပေးလိုက်သည်။ ဆရာ လင်းဗရိစ်သည် ဌာန တစ်ခုလုံးတွင် စာသင် အကောင်းဆုံးသော ဆရာတစ်ဦးဟု ဆိုနိုင်သည်” ဟု ရေးထားသည်။

လင်းဗရိစ်သည် မဂ္ဂဇင်းကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး သတင်းစာ ကြားထဲသို့ ညှပ်လိုက်၏။ ထိုအခါကျမှ သူ့ ရင်ထဲတွင် အလုံးကြီး ကျသွားကာ ပီတိတွေ ဖြစ်သွားသည်။ ညနေပိုင်း ဆိုလျှင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ပရိဝုဏ် တစ်ခုလုံးသည် ကျောင်းသား သတင်းစာပါ လမ်းညွှန်များကို (တိတ်တိတ်ပုန်း ဖြစ်စေ) ဖတ်ရှုပြီးလောက်ပြီ။



လင်းဗရိစ်၏ ဘဝတွင် အရိပ်တွေချည်း။ နွေဦးပေါက်တွင် သူ့အား တွဲဖက် ပါမောက္ခ ခန့်အပ်မည် ဆိုလျှင် သင့်မှ သင့်ပါမည်လောဟု သံသယ တို့သည် ယခု ပျောက်သွားကြပြီ။ သူ ကြိုးစားခဲ့သမျှတို့သည် အချည်းနှီး မဖြစ်။

သူ့ဇနီး ဆာရာကို ပြရဦးမည်။

လင်းဗရိစ်သည် တယ်လီဖုန်းရုံနားမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး အိမ်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် သူ ကြားနေကျ အသံ တစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဟေ့ လင်းဗရိစ်”

ရပ်၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် မနက်ခင်း ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်နေသော ပါမောက္ခ ဖင်လေကို တွေ့ရသည်။

“ဪ ဆရာပါလား၊ အဲ အင်း နောက် စာသင်နှစ်မှာ စာ ကောင်းကောင်း သင်နိုင်အောင် ဆိုပြီး ကျွန်တော်လည်း ထပြေးနေတာ ဆရာ၊ မြစ်ကမ်းနားတောင် ရောက်ခဲ့ပြီ”

“အေး ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ကဲ ကဲ ဆက်လုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ဆိုကာ လစ်ရန်ပြင်သည်။

“ဪ ဟေ့ လင်းဗရိစ်၊ ပြောဖို့ မေ့သွားတယ်ဟေ့၊ မင်း သင်ကြားမှုနှင့် ပတ်သက်လို့ လမ်းညွှန်ထဲမှာ ချီးကျူး ရေးထားတဲ့အတွက် ဝမ်းသာတယ်ကွာ”

## အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နွေစဉ်မှတ်တမ်း - နိုဝင်ဘာ ၂၃၊ ၁၉၆၃

မနေ့က အဖြစ်အပျက် ပြီးသွားတဲ့ နောက်မှာ ငါ့ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ အရင်တုန်းကလို ပြန်ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ထင်မိတယ်။ ဒါးလက်စ်မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို သတင်းစာတွေက “ကြီးကျယ်သော အဖြစ်ဆိုးကြီး” လို့ ခေါင်းစဉ် တပ်ကြတယ်။ ငါ့အဖို့တော့ ဒီ အဖြစ်အပျက်ဟာ “အမေရိကန်တို့ရဲ့ အဖြစ်ဆိုးကြီး” လို့ပဲ ထင်မိတယ်။ သေသေချာချာ စဉ်းစား ကြည့်လိုက်တော့ သူ ကွယ်လွန်ရခြင်းဟာ မိသားစုထဲက တစ်ယောက် ကွယ်လွန်သွားတာနှင့် အတူတူပါပဲ။

ချမ်းသာသည် ဖြစ်စေ ဆင်းရဲသည် ဖြစ်စေ၊ လူဖြူ ဖြစ်စေ လူမည်း ဖြစ်စေ၊ အထူးသဖြင့် ကိုယ်တို့လို ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတွေ အတွက် ဖြစ်စေ တို့ အားကျခဲ့ရတဲ့ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ထွက် သမ္မတ ကင်နေဒီ လုပ်ကြံ ခံရမှုကြောင့် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်မိကြတယ်။

တို့တစ်တွေဟာ ဟားဗတ် - ယေးလ် ကစားပွဲကို အကြိတ်အနယ် ပြိုင်လို့ ပြီးခါနီးမှာ သမ္မတကြီးဟာ တပ်မတော် ရဟတ်ယာဉ်နှင့် ရောက်လာပြီး တို့ ဟားဗတ် အသင်းကို အားပေးမှာပဲလို့ မျှော်လင့်နေတုန်းမှာ သူ လုပ်ကြံခံရပြီ ဆိုတဲ့ သတင်းကို တို့ ကြားလိုက်ကြရတယ်။

သမ္မတကြီး ကင်နေဒီဟာ ရဲရင့်တဲ့ သူရဲကောင်း တစ်ဦး ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆတာ ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သမ္မတကြီး ကင်နေဒီဟာ တိုင်းပြည်ကြီး

တစ်ပြည်လုံးရဲ့ အနေအထားကို ပြောင်းလဲသွားအောင် လုပ်နိုင်တဲ့ သတ္တိရောင်ဝါ တစ်မျိုး ရှိတယ်။ သူ့ကို ကြည့်ပြီး တို့တစ်တွေမှာ မျှော်လင့် အားတက်ရတယ်။ သူ တက်လာတဲ့အတွက် တို့တစ်တွေရဲ့ သမိုင်းဟာ ဂုဏ်ပြောင်တဲ့ စာမျက်နှာသစ်ကို ဖွင့်ပြီလို့ တို့ ထင်ခဲ့ကြတယ်။

ဒါပေမယ့် ဘာမှ ရေရာတဲ့ အကြောင်း မရှိဘဲနှင့် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ် ခံလိုက်ရပြီ ဆိုတာကို သိရတော့ ကိုယ် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ် ချောက်ချားမိတယ်။ သမ္မတ ကင်နေဒီဟာ စစ်ပွဲတွင်းမှာ တော်ပီဒို ထိမှန်လို့ သင်္ဘောပျက်တဲ့ ကြားကတောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသက်မသေအောင် နေနိုင်ရုံမျှမက သူ တစ်ပါး အသက်ကိုတောင် ကယ်မယ့် လူစားမျိုး။ ဒုတော့ ဘာမဟုတ်တဲ့ အကြောင်းနှင့် လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ခံရပြီ။

ဒီနေ့ကစပြီး တို့ မျိုးဆက်သစ်ဟာ ဘဝအမြင် တစ်ခုကို ပြောင်းကြရတော့မယ်။ အားလုံး ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက် အောင်မြင်ကြမယ် ဆိုတာကိုတော့ မပြောနိုင်ကြသေးဘူးပေါ့။

သမ္မတကြီး ကင်နေဒီကို ကြည့်စမ်း၊ သူဟာ ဆုတိုင်းကို ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့တယ်။ မြေကြီးပေါ်က သရဖူ တစ်ခုကို ဆောင်းနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မနေလိုက်ရတဲ့ ဘဝသက်တမ်း တစ်ဝက်နှင့် သူ့ကိုမြှုပ်နှံလိုက်ကြရတော့မယ်။

တင်ဂယ်ဝုတွင် ဒင်နီ ရောက်နေစတွင် မာရီယာ သမီး မိန်းကလေး မွေးသည့် သတင်းကို ကြားရခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှန်အားဖြင့် မာရီယာ မီးဖွားစဉ် သူ အနားမှာ ရှိချင်သည်။ ပွဲ တစ်ပွဲ တီးစရာ ရှိသဖြင့် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ဆယ့် လေးနာရီခန့်ကမှ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဆီလဗီ (သူတို့ လင်မယား နှစ်ယောက်သည် ကလေး မမွေးခင် ကတည်းက သာမွေးလျှင်

သမီးမွေးလျှင် မှည့်ရန် အမည်များကို စဉ်းစားပြီး ဖြစ်သည်။) သည် လူလောကြီးထဲသို့ စော၍ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒင်နီက ပန်းတွေ တစ်ပွေတစ်ပိုက်ကြီးဖြင့် ဆေးရုံထဲသို့ ဝင်လာသည့် အခါတွင်မူ မာရီယာ အနီးတွင် သူ့ မိဘ နှစ်ဦးတို့ ရောက်နေကြပြီ။

ဒင်နီသည် သူတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး မီးဖွားပြီးစ အလှတွေ တိုးနေသော မာရီယာကို နှမ်းရှုပ် နှုတ်ဆက်သ်။ နားနားသို့ ကပ်၍ ချစ်စရာ စကားတွေကို တီးတိုး ပြောသည်။ မွေးပြီးစဆောင်သို့ ပြေးကာ မှန်ပြတင်း ရှည်ကြီးတွေကို ကျော်၍ သမီးကလေးကို လှမ်းကြည့်ရသည်။

ပထမသော် သူ့ သမီးလေးကို မတွေ့ရ။ အပြာရောင် စောင်ကလေးတွေ ခြုံထားသည့် ပုခက်များကို ဖခင် တစ်ဦး၏ ပကတိ မျက်စိဖြင့် လျှောက်ရှာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သဘောကောင်းသည့် ဆရာမ တစ်ဦးက ကလေးကို ပွေကာ မှန်ပြတင်းနားသို့ ယူလာပြသည်။ ကလေးငယ်က မာရီယာနှင့် တူသည်။ သူနှင့်လည်း တူသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာဒင်နီ၊ ဆင်ဖိုနီ တေးတစ်ပုဒ်ကို ရေးရတာထက် မကောင်းဘူးလား” ဟု အနီးသို့ ရောက်လာသည့် သားဖွား အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးက မေးသည်။

ဒင်နီက ဆရာဝန်ကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ရင်း

“ဟုတ်တာပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူး တင်ပါတယ် ဆရာ၊ မာရီယာကလည်း ဆရာတို့ ဂရုစိုက်တဲ့ အကြောင်းကို ပြောပါတယ် ”

“ကျေးဇူးပဲ၊ သိပ် စိတ်မပူပါနှင့်၊ သားဦးမို့လို့ပါ၊ နောင်တော့ နေသားကျသွားမှာပေါ့”

“ခင်ဗျာ”

“သမီး မွေးတာကို ပြောတာပါ၊ အများအားဖြင့် အဖေတွေက သား ယောက်ျားကလေးကို လိုချင်ကြတယ်၊ အထူးသဖြင့် သားဦးဆိုရင် သားယောက်ျားကလေးကို ပိုလိုချင်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးလေးလည်း ခင်ဗျားတို့ အတွက် ပျော်ရွှင်မှုတွေကို ယူလာမှာပါ”

ဒင်နီသည် ထိုအခါကျမှ စိတ်အေး သွားတော့သည်။ သို့ရာတွင် အပြန် လေယာဉ်ဖြင့် ပြန်လာခဲ့စဉ် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သားယောက်ျားကလေး မမွေးသည့် အတွက် စိတ်ထဲတွင်မူ စိတ်ပျက်သလိုလို။ ဒင်နီသည် သူ တည်ထောင်နေသည့် ဂီတ အစဉ်အလာကို ဆက်ခံမည့် သားယောက်ျားကလေး တစ်ယောက်ကို တောင့်တနေမိခဲ့သည်။ ကမ္ဘာတွင် ထင်ရှားသည့် အမျိုးသမီး စန္ဒရား ဆရာဆို၍ ရှိခဲ့ဘိခြင်း။ မိန်းကလေးဆိုလျှင် ဘဲလေး ကချေသည်သာ ရှိသည်။

နောက် သုံးပတ်အကြာတွင် ဆီလဗီကို ကင်ပွန်းတပ်သည်။ ကင်ပွန်းတပ် မင်္ဂလာသို့ အထူး ဧည့်သည်တော် နှစ်ဦးလည်း လာကြသည်။ သတင်းစာများက ဖိလာဒယ်ဖီးယား တေးသံစုံ တီးပိုင်းနှင့် လက်ထောက် ခေါင်းဆောင်နှင့် သူ့ဇနီးချောတို့ အပြင် သမီးကလေး၏ ဓာတ်ပုံကိုပါ အကြီးကြီး ဖော်ပြပေးပြီး သတင်းတွေ ဝေဝေဆာဆာ ရေးကြသည်။ ဒင်နီ ပျော်၍မဆုံး။ ကလေးအဖေ ဖြစ်ရခြင်းသည် သူ့ကို အဆင့် တစ်ရပ်သို့မြှင့်တင်ပေးလိုက်ပြီ။

သို့တိုင် ဒင်နီ စိတ်ညစ်နေသည့် အရာ တစ်ခု ရှိသည်။ မာရီယာက ကလေးထိန်း နာနီ မငှားချင်။ တစ်လ နှစ်လလောက် သူနာပြု ငှားပြီးနောက် ကလေးကို သူ့ဘာသူ ထိန်းချင်သည်။

“ဒီမှာ အစ်ကို၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ကိုးလလုံးလုံး ကလေး ပြုစု စောင့်ရှောက်နည်း စာအုပ်တွေကို မာရီယာ ဖတ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ မီးပူ တိုက်ထားတဲ့ ခါးစည်းကြီး ဝတ်ထားတဲ့ နာရီက မာရီယာ့ကို ကလေးအမေ မလုပ်တတ်ဘူးလို့ ပြောတာ မခံနိုင်ဘူး”

“မင်း ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ ပြောတာပါကွာ ”

“ဒါကတော့ အစ်ကိုကလည်း နည်းနည်းပါးပါတော့ ကူပေါ့”

ဒင်နီက ပြီးသွားကာ

“ကူတာက ကူပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က ဂီတပွဲတွေနှင့် ရှုပ်နေတာ”

“အစ်ကိုဟာ တော်တော်ခက်တယ်၊ ကံကြမ္မာရဲ့ ကျေးကျွန်လို နေနေတယ်၊ ဧည့်သည် စန္ဒရားဆရာ အဖြစ် ပွဲတိုင်းလိုလို လိုက်တီးပြနေရမှာလားရှင့် ”

မာရီယာ သဘောပေါက်အောင် သူ ဘယ်လို ရှင်းပြရမည် မသိ။

“ဒီမှာ မာရီယာ၊ ဂီတ ဆိုတာ နိုင်ငံတကာ ဘာသာစကား၊ ကမ္ဘာ့ ဘာသာစကား၊ ဒါကို မင်း သိတယ်၊ ခု နိုင်ငံတကာ ဘာသာစကားတင် မဟုတ်တော့ဘူးကွ၊ နိုင်ငံတကာ စီးပွားရေး လုပ်ငန်း ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီတော့ ကိုယ့်အနေနှင့် ကမ္ဘာ့ကို လျှောက်သွားရမယ်၊ တီးရမယ်၊ အဆက်အသွယ်တွေ ယူရမယ်”

မာရီယာက သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ သူ့ မျက်နှာက နီရဲလျက်။

“ရှင်ဟာ အိမ်ထောင်ကျပြီးရင် ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ မပြောင်းဘူး၊ ဒီလိုမှ မပြောင်းလဲသေးရင် ကလေးအဖေ ဖြစ်တော့ ပြောင်းလဲ သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ ဒါလည်း မပြောင်းလဲဘူး၊ ရှင်ဟာ ကြီးပြင်း လူလား မြောက်မလာဘူး ”

“နေပါဦး၊ မင်း ပြောချင်တာ ဘာလဲ”

“ပျားများ ပန်းပွင့် တစ်ပွင့်ပြီး တစ်ပွင့် လျှောက်နားနေသလို ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ကမ္ဘာ့အနှံ့ကို အငြိမ်မနေ သွားချင်နေရတာလဲ၊ ခုထက်ထိ လက်ခုပ် ဩဘာသံတွေကို သာယာနေတုန်းပဲလား၊ ရှင့်ကို ချစ်ကြတာတွေကို သာယာနေတုန်းပဲလား၊ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းက အချစ်ခံရတာကို အားမရရင် ရှင့်ကို ကိုးကွယ်မယ့် မိန်းမတွေ၊ ရွှေပေါ်မြတင် လုပ်ထားမယ့် မိန်းမတွေ ဒီတိုင်းပြည်မှာ တစ်ပုံကြီးပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကမ္ဘာ့ ပတ်ချင် နေရတာလဲ ”

အနုပညာရှင်တို့၏ အနေအထိုင်ကို မာရီယာ နားမလည်နိုင်။ ရှင်းပြ၍လည်း သူ သဘောပေါက်မည် မဟုတ်။

“မီးဖွားပြီး အားနည်းနေတုန်းမှာ မင်း တွေ့ရာတွေ မပြောနေနှင့်ကွာ ” ဟု ဒင်နီ အော်သည်။

ထို့နောက် သူ့စကားကြောင့် မာရီယာ စိတ်ထိခိုက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်သွားသည်။ ဒင်နီသည် သူ့ ခုတင်ဘေးတွင် ဖူးထောက် ထိုင်ချလိုက်ရင်း

“အစ်ကို ပြောတာတွေ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနှင့်ကွာ၊ အစ်ကိုကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ မာရီယာ့ကို အစ်ကို တကယ် ချစ်ပါတယ်၊ ယုံတယ် မဟုတ်လားဟင် ”

မာရီယာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“မာရီယာ လိုချင်တာက မာရီယာ တစ်ယောက်ကိုပဲ ချစ်စေချင်တာ ”

နောက် လအနည်းငယ် အကြာတွင် မာရီယာ ကိုယ်ဝန် ရှိပြန်သည်။  
နောက်နှစ်တွင် ဒုတိယ သမီးကလေး တစ်ယောက်ကို မျက်နှာမြင်သည်။

မာရီယာ ဗိုက်နာနေစဉ် ဒင်နီသည် နယူးယော့တွင် ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့်  
ကလေးမျက်နှာ မမြင်မီ ဆေးရုံသို့ သူ အမီ ရောက်လာနိုင်ခဲ့သည်။

၁၉၆၄ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလတွင် ဂျေဆန်သည် ဟီဗရူး ဘာသာစကား  
လေးလသင်တန်းကို ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။ စည်းကမ်း စနစ်ဖြင့် လေ့လာသောကြောင့်  
လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလိပ်စာကို တစ်ပတ် တစ်ကြိမ် မိဘများထံသို့ စာရေးသည့် အခါမှ  
အသုံးပြုသည့် အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း ဟီဗရူး ဘာသာစကားတွင်  
အတော်အတန် ခရီးရောက်လာခဲ့သည်။

မိဘများက နာတာလူးပွဲတွင် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ရန် မကြာခဏ စာရေး  
ခေါ်ကြသည်။ ဂျေဆန်က သူတို့ သင်တန်းမှာ ရေဝတီ အားလပ်ရက် ဖြစ်သည့်  
စက်တင်ဘာလမှ အပ ကြား အားရက် မရှိသဖြင့် မလာတော့ဟု အကြောင်းပြကာ  
အမေရိကသို့ ပြန်ရန် ငြင်းလိုက်ပြန်သည်။

ဂျေဆန်သည် ထိုအကြောင်းကို အီဗာ၊ ရော်ဆီတို့နှင့် (ဟီဗရူး ဘာသာဖြင့်)  
ဆွေးနွေးသည်။

“ကျွန်တော် အစွဲရေး တပ်မတော်ထဲ ဝင်မလို့”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ခင်ဗျားလို အတွေ့အကြုံ ရှိတဲ့ လူမျိုး လိုတာပေါ့” ဟု ရော်ဆီက  
ထောက်ခံခဲ့သည်။

အီဗာကမူ ဘာမျှ မပြော။

သုန်မှုန်နေသည့် မျက်နှာထားကြောင့် ရော်ဆီက အီဗာကို မေးသည်။



“နင်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ သူ တပ်မတော်ထဲ ဝင်တာကို သဘောမတူဘူးလား။”

“သူ ဒီမှာ ဆက်နေတာကိုတော့ သဘောကျပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ တပ်မတော်ထဲကို ဝင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ မှားတယ်လို့ ထင်တယ်။”

“ဘာ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဝင်တာလို့ ထင်လို့လဲ။”

“ကိုယ့်ရေးကိုယ်တာ လက်စားချေချင်လို့ မဟုတ်လား အစ်မအတွက် ပြန်ပြီး လက်စားချေချင်နေတာ မဟုတ်လား။”

“ဘာအကြောင်းနှင့်ပဲ ဝင်ဝင်ဟာ၊ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ပြီးတော့ ဓမ္မဟောင်း ကျမ်းမှာလည်း မျက်လုံး တစ်ဖက် အတွက် မျက်လုံး တစ်ဖက်ကို ပေးရမယ်လို့ ဆိုထားသားပဲ။”

ရော်ဆီက ပြောသည်။

“ဒါက ရှေးတုန်းက ပြောခဲ့တဲ့ စကားပါ၊ ပြီးတော့လည်း ဒါက ဥပမာအဖြစ် ပြောခဲ့တာပဲ၊ တကယ် လက်တွေ့ လုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ သဘော မဟုတ်ပါဘူး။”

“ဒါပေမဲ့ အာရပ်တွေကတော့ ဒီစကားအတိုင်း လက်တွေ့ လုပ်နေတာပဲ။” ဟု ရော်ဆီက ပြောသည်။

“ကဲ ကဲ တော်ကြပါတော့ဗျာ၊ ငြင်းမနေပါနှင့်တော့၊ ကျွန်တော် တပ်ထဲ ဝင်တာကို ထောက်ခံမလား မထောက်ခံဘူးလား။”

“မထောက်ခံဘူး။” ဟု အီဗာက ပြတ်သားစွာ ပြောသည်။

“တို့ကတော့ ထောက်ခံတယ်၊ ကျွန်တော်တင် မကဘူး၊ စုပေါင်း လယ်ယာ တစ်ခုလုံးကလည်း ထောက်ခံမှာပဲ”

“ကျွန်တော်က စုပေါင်းလယ်ယာ ရွာသား မဟုတ်သေးဘူးနော်”

“ဒါကတော့ ခင်ဗျား ဝင်ချင်တယ် ဆိုရင် နောက် တစ်ပတ်မှာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဝင်တော့ ဝင်ချင်တာပေါ့ဗျာ”

ဆောင်တွင်းကြီးပင် ဖြစ်သည့်တိုင် နောက်တစ်ပတ်တွင် ဂျေဆန်သည် အပင်ပန်း ခံနိုင်အောင် လေ့ကျင့်သည်။ မနက်စောစော အိပ်ရာမှ ထပြီး တဖွဲဖွဲ ရွာနေသည့် မိုးရေထဲတွင် အပြေးကျင့်သည်။ ဘုံရိပ်သာ အားကစားရုံထဲတွင် အလေးမ ကျင့်သည်။ ထို့နောက် ညစာ မစားမီနောက် တစ်ခေါက် ထပ်ပြေးသည်။

ဂျေဆန်သည် အီဗာနှင့် နာရီပေါင်းများစွာ စကားပြောကာ သူ စစ်ထဲသို့ ဝင်ခြင်းမှာ ရိုးရိုးသားသား ဝင်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင်လည်း သူတို့သည် အစွဲရေး တိုင်းပြည် အကြောင်းကို ပြောဆိုကြပြီး တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများကို ပြောဖြစ်ကြသည်။

ဂျေဆန်သည် အီဗာ၏ ကလေး ဘဝအကြောင်းကို မေးကြည့်သည်။ နာဇီခေတ်က ဖင်နီတို့နှင့် နေခဲ့ရပုံ၊ နာဇီ အကျဉ်းစခန်းမှ ပြန်ထွက်လာပြီးနောက် ကိုယ်စိတ် နှစ်ပါးတွင် ရခဲ့သည့် ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များကို မည်သို့ မည်ပုံ ကုသပုံ၊ သူ့ မိဘများ မည်သို့ အသတ်ခံကြရပုံ။

သူ့ မိဘများ၏ သတင်းကို ကြားရသည့် အခါတွင် သူ မည်မျှ စိတ်ဆင်းရဲ ထိခိုက်ခဲ့ရပုံတို့ကို အီဗာက ပြောပြသည်။ ယခုတိုင် သူသည် သူများတွေထက် ကံကောင်းနေသေးသည်ဟု အီဗာ ထင်သည်။ စစ်အတွင်းက သူသည် ဖင်နီတို့ မိသားစု

မေတ္တာဖြင့် အသက်ရှင် နေခဲ့ရသည်။ အစ္စရေး နိုင်ငံ တည်ထောင်ပြီးသည့် နောက်တွင်မူ သူတို့၏ သားငယ် သမီးငယ်များသည် သူ့လို ဒုက္ခ သုက္ခမျိုးကို ကြုံတွေ့ရတော့မည် မဟုတ်ဟု ယုံကြည်လာခဲ့သည်။

ကလေးတွေ အကြောင်းကို ပြောဖြစ်သဖြင့် ဂျေဆန်က သူ ဘာကြောင့် လက်မထပ်သေးသနည်းဟု မရဲတရဲ မေးကြည့်သည်။ အစတွင်မူ မိမိသည် အခြားသော သုံ့ပန်းများကဲ့သို့ စခန်းမှ ထွက်လာခဲ့သည့် အခါတွင် ခံစားချက်တွေက ကုန်ခန်း သွားခဲ့သောကြောင့်ဟု ဖြေသည်။ သို့ရာတွင် အမှန်ကို ပြောခြင်း မဟုတ်။ တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်ထားကြောင်း ဂျေဆန် ရိပ်မိလိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင်မူ အီဗာက အမှန်ကို ပြောပြသည်။

တပ်မတော်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့စဉ်က အီဗာသည် မာဒူရေး ဆိုသည့် စစ်ဗိုလ်ကလေး တစ်ယောက်နှင့် ချစ်ကြိုက်ခဲ့ဖူးသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြသည်။ ထို စစ်ဗိုလ်ကလေးသည် အမှုထမ်းသက် မပြည့်မီ တစ်လ အလိုတွင် ကျဆုံးသွားခဲ့သည်။ ရန်သူ့ လက်ချက်ဖြင့် ကျဆုံးခြင်း မဟုတ်။ လက်နစ် အစမ်း လေ့ကျင့်စဉ် လက်နက် ထိမှန်ပြီး ကျဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကိုယ်ကတော့ စစ်ထဲက ပြန်လာမှာပါ” ဟု ဂျေဆန်က အီဗာ့ စိတ်ထဲတွင် မပြောရဲသည့် အကြောက်ကို ဖြေ၍ ပြောသည်။

“အစ်ကိုကတော့ ပြန်လာမှာပါ။ အဝတ်အစား သိမ်းတဲ့ ဌာနမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ စစ်သားပဲ။ တိုက်ပွဲမှာ ကျဆုံးစရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး။”

“ဟင်၊ ကိုယ်က စစ်ထောက်ချုပ်ရုံးမှာ အမှုထမ်းရမယ် ဆို၊ အီဗာ့ကို ဘယ်သူက ပြောသလဲ”

“ဘယ်သူကမှ မပြောပါဘူး၊ အီဗာက ပြောတာပါ။ အီဗာလည်း တပ်ထဲမှာ နေခဲ့ဖူးတာပဲ။ တပ်သားသစ်တွေဟာ ဆယ့်ရှစ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိကြတယ်။ အစ်ကိုက အဘိုးကြီး ဖြစ်နေပြီရှင်၊ အစ်ကိုကို တပ်ထဲက ရုပ်ရှင်ရုံမှာ ပစ္စည်းသိမ်း မထားရင် ကံကောင်း”

ဂျေဆန်က ပြီးလျက်

“ကိုယ်လည်း အမေရိကန် ကမ်းတက်တပ်က ထွက်ခဲ့တာပါကွယ်၊ တပ်ရင်းမှာ လေ့ကျင့်ခန်းဆင်း အဆင့် ကောင်းကောင်းနှင့် အောင်လာတာပါ။ လောင်းမလား”

“လောင်းရင် အစ်ကို ရှုံးမှာပေါ့၊ အစ်ကိုဟာ အစွရေးမှာ အကောင်းဆုံး အရာကို တွေ့မယ်၊ အဲဒါကတော့ အစွရေး တပ်မတော်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို တွေ့ရင် အဆိုးဆုံးကိုလည်း တွေ့ရမှာပဲ၊ အဲဒါကတော့ တပ်မတော်မှာ ရှိတဲ့ ဗျူရိုကရေစီ”

ချမ်းအေးသည့် ဖေဖော်ဝါရီလ တစ်မနက်၌ ဂျေဆန်သည် တယ်လ်အီမြို့ရှိ စစ်သား စုဆောင်းရေး ဌာနရှေ့က မှတ်တိုင်တွင် ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ စစ်သား စုဆောင်းရေး ဌာနမှာ ကြီးမား ကျယ်ပြန့်သည့် အဆောက်အအုံကြီး ဖြစ်၍ ဝင်းထဲတွင် သွပ်မိုးစ တန်းလျားများက အနံ့၊ တချို့နေရာများတွင် ယူကလစ်တပ်စ် ပင်ကလေးများနှင့် ရွက်ဖျင်တဲကလေးများသည် အစီအရီ ရှိကြသည်။

ဂျေဆန်သည် မြောက်ပိုင်းရှိ ဒေသ စစ်သား စုဆောင်းရေး ဌာနတွင် တစ်ဆောင်း စစ်မှုထမ်းရန် စာရင်းသွင်းခဲ့ပြီး ပဏာမ စိတ်ဓာတ် စစ်ဆေးမှုနှင့် ဆေး စစ်ဆေးမှုကို ပြုလုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။

ယခု သူသည် သူတို့ စုပေါင်း လယ်ယာရွာမှ ၁၈နှစ် အရွယ် ဗင်အေမီနှင့်အတူ တန်းစီနေသည်။ ဗင်အေမီသည် ရင်ဖိုသလိုလို ဖြစ်နေသည်။ စစ်ထဲ ဝင်ခြင်းကြောင့် မဟုတ်။ ပထမဆုံး အကြိမ် အိမ်နှင့် ခွဲလာရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဂျေဆန်သည် စောင့်ဆိုင်းနေသော လူတန်းကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ ကျောင်းမှာ မင်းလို လူတွေ အများကြီး၊ ဟိုရောက်ရင် သူငယ်ချင်း အသစ်တွေ တွေ့ရမှာပေါ့

တပ်သား အသစ်များကို အစုလိုက် ဖွဲ့ပေးသည့် အခါ၌ ဗင်အေမီသည် ဂျေဆန်နှင့် ခွဲရမည် စိုးသဖြင့် ဂျေဆန်၏ ခါးကို ဆွဲထားသည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် “သားသတ်ဆိုင်” သို့ သွားကာ ခေါင်းတုံး ရိတ်ရသည်။ ဆံရှည် ကိုယ်တော်လေးတို့ အဖို့မူ ခေါင်းတုံး ရိတ်ရသည့် ကိစ္စသည် သူတို့ ဘဝတွင် ကြီးစွာသော ဆုံးရှုံးမှုကြီး ဖြစ်သည်။ ပရက်စလေ ဘိုကေ ကလေး တစ်လုံး ဆုံးပြီး ဆံပင်တွေ ကြမ်းပေါ်သို့ အထွေးထွေး ကျသွားသည့်အခါတွင် သူတို့ တစ်တွေ မျက်ရည် ဝဲနေသည်ကို ကြည့်၍ ဂျေဆန် ရယ်ရသေးသည်။

သူ့အလှည့် ရောက်သည့်အခါတွင် ဂျေဆန်သည် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ကာ စစ်တပ် “မြက်ရိတ် ဆရာ”က သူ့ခေါင်းပေါ်မှ မြက်ခင်းကလေးအား ပြောင်သလင်းခါအောင် ရိတ်သည်ကို ခံလိုက်ရသည်။

ထို့နောက် ပစ္စည်း ထုတ်ရသည်။ ပစ္စည်းထိန် အရာရှိက ဂျေဆန်ဟူသော အမည်သည် ရေဝတီ မဆန်ကြောင်း၊ ရေဝတီ ဆန်သည့် အမည်တစ်ခုကို ပြောင်းသင့်ကြောင်းဖြင့် အကြံပေးသည်။

“ဒီမှာ ရဲဘော်၊ ရှေး ဂရိတွေ ကောင်းစားတုန်းက ရေဝတီတွေဟာ ဂရိ နာမည်တွေကို ပြောင်းမှည့်ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် ဂျက်ကော့တို့ ဘာတို့ ဆိုတဲ့ နာမည်တွေဟာ ဂျေဆန် ဖြစ်ကုန်တယ်၊ ဒီတော့ ရဲဘော်လည်း နာမည်ကလေး ဘာလေး ပြောင်းစမ်းပါဦး” ဟု ပြောသည်။

ယူနီဖောင်း ထုတ်၍ ဝတ်ပြီးသော အခါတွင် တပ်ကြပ်ကြီးဆီ သွားကာ နောက်သုံးရက်အတွင်း သူတို့ မည်သည့် နေရာတွင် နေထိုင်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း သွား၍ စုံစမ်းရသည်။

ဗင်အေမီက လေသံကလေးဖြင့်

“အစ်ကိုရေ၊ တောသားနှင့် မြို့သား ခွဲကြည့်ချင်ရင် အလွယ်ကလေးဗျ။ ကိုယ်ရတဲ့ အိပ်ရာလိပ်ကို ဒီကောင် ဘယ်လို ကြည့်နေသလဲ ဆိုတာကို ထောက်ရင် တောသားနှင့် မြို့သား အလွယ်နှင့် ခွဲလို့ရတယ်၊ မြို့သားက အိပ်ရာလိပ်ကို မသက်မသာ ကြည့်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့ ပုံပဲ၊ သူတို့က ငှက်မွေးအိပ်ရာမျိုး ထုတ်ပေးမယ်လို့ ထင်နေသလားမှ မသိတာ”

ညစာ စားပြီးသည့် နောက်တွင် တပ်ဝင်းထဲရှိ တက်သား စုဆောင်းရေးတဲများကို လျှောက်ကြည့်သည်။ ထိုတဲများတွင် သူတို့အား လူတွေ့ စစ်ဆေးပြီး တပ်များ အသီးသီးသို့ ခွဲပို့မည် ဖြစ်သည်။

တဲတစ်တဲတွင်မူ “သတ္တိ ကောင်းသူများသာ လေထီးတပ်သို့ ဝင်ကြသည်” ဆိုသည့် စာတန်းကို တွေ့ရသည်။

“မနက်ဖြန် အရှက်တက် ဆိုရင် ငါ အဲဒီ တပ်ထဲ ရောက်နေပြီကွ ” ဟု ဂျေဆန်က ပြောသည်။

“အစ်ကိုနှင့် အတူ ဝင်မယ့် တပ်သားက တစ်ထောင်လောက် ရှိတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်လည်း ပါတယ်၊ လူတိုင်း ဦးထုပ်နီ ဆောင်းချင်ကြတာပေါ့ဗျ။ ပြောင် ယုံပါ့မလား မသိဘူး၊ ကျွန်တော်က အသက်ငယ်တော့ အစ်ကိုထက် တစ်ပန်းသာတယ်ဗျ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ၊ နေ့စမ်းပါဦး၊ ဆေးအောင်တော့ မင်းက ဘယ်နှမှတ်ရသလဲ ”

“ကိုးဆယ့် တစ်မှတ် ရတယ်ဗျ” ဟု ဗင်အေမီက ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြားစွာ ဖြေသည်။

“အေး ငါက ကိုးဆယ့် ခုနစ်မှတ် ရတယ်ကွ၊ ဒါ အမြင့်ဆုံး ပေးတဲ့ အမှတ်၊ ငါက နောက်ထပ် သုံးမှတ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ချန်ထားရတာလဲဗျာလို့ မေးတော့ တို့ ရေဝတီထဲမှာ စူပါမင်း မရှိဘူးတဲ့”

“အမယ် ရေဝတီထဲမှာ စူပါမင်း ရှိရင်လည်း လေထီးတပ်ကို မရောက်တော့ပါဘူးဗျ၊ စူပါမင်းက အဘိုးကြီး ဖြစ်နေပြီ” ဟု ဗင်အေမီက ပြုံး၍ ပြောသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက် ခုနစ်နာရီတွင် သူတို့သည် အစွရေး၏ အကောင်းဆုံး တပ်ဖြစ်သော လေထီးတပ် ရွေးချယ်ရေး ရုံးရှေ့တွင် တန်းစီနေကြပြီ။

ဂျေဆန်က တန်းစီ စောင့်ရင်း ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်သည်။ ဂျေဆန်၏ အလှည့်သို့ ရောက်သဖြင့် တဲထဲသို့ ဝင်လာသည့် အခါတွင် ဆံပင်နက်နက်၊ အသက် သုံးဆယ်တွင်း လေထီးတပ် ဗိုလ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

သူ့စကားက အားရစရာ မကောင်း။

“အင်း ခင်ဗျား စိတ်ထက်သန်မှုကိုတော့ ချီးကျူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက ကုန်းထိပ်ကို ရောက်နေပြီ”

“ကျွန်တော် အခုမှ ၂၇နှစ် ပဲရှိပါသေးတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ စစ်တပ် အတွေ့အကြုံ နှစ်နှစ် ရှိပါတယ်”

“အသက် ၂၇နှစ် ဆိုတော့ ကျွန်တော် ပျောက်သွားတဲ့ ၁၀နှစ် ခင်ဗျားဆီ ရောက်နေပြီ၊ ကျွန်တော် ၁၇နှစ်က ဒီတပ်ထဲ ဝင်ခဲ့တယ်၊ ဟေ့ နောက်လူ တစ်ယောက် သွင်းလိုက်”

ဂျေဆန်က လက်ပိုက်ထားရင်း

“ကျွန်တော့်ကို မကျေနပ်ရင် ယာယီ စစ်ဆေးမှု လုပ်ကြည့်ပါဦး”

စစ်ဆေးသည့် စစ်ဗိုလ်က စားပွဲပေါ်တွင် လက်ထောက်လိုက်ရင်း

“ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ လေထီးတပ်က လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်တာကို မြင်ရုံနှင့် လဲသေသွားလိမ့်မယ်၊ ကဲ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဆွဲထုတ်ရမလား”

“ဒါတော့ ခင်ဗျား သဘောပေါ့”

“ကောင်းပြီ”

စစ်ဗိုလ်သည် သူ့ အနားသို့ ချက်ချင်း ရောက်လာကာ ဂျေဆန်၏ လည်ကုပ်ကို လက်မောင်းနှင့် ကွေး၍ ညှပ်လိုက်၏။

ဤတွင် ဂျေဆန်ကလည်း သူ့ လည်ပင်းသို့ လာညှပ်သည့် လက်နှစ်ဖက်ကို မတင်လိုက်ပြီး စစ်ဗိုလ်ကို ခုံစောင်းဖြင့် ဖိညှပ်ထားလိုက်သည်။

“ဗိုလ်ကြီး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် ကိစ္စကို ပြန်စဉ်းစားပေးပါ” ဟု ဂျေဆန်က တမင် ယဉ်ကျေးစွာ ပြောသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားကို ဆေးစစ်ကြည့်မယ်”

ဂျေဆန် ပြန်ထွက်သွားသည့် အခါ၌ စစ်ဗိုလ်သည် ပွန်းပဲ့သွားသည့် ဒဏ်ရာများကို ပွတ်သပ်ရင်း တပ်ထိန်းကို ခေါ်ရလျှင် ကောင်းမည်လောဟု စဉ်းစားနေသေးသည်။ သို့ရာတွင် ကိစ္စမရှိ။ လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းသည့် အခါကျမှ သည်ကောင်ကို ဗုန်းဗုန်းလဲအောင် မောင်းလိုက်ဦးမယ်ဟု စိတ်ကူးသည်။



“နောက် တစ်ယောက်” ဟု စစ်ဗိုလ်က အသံကွဲကြီးဖြင့် လှမ်းအော်သည်။

ဂျေဆန်သည် စစ် လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းသည့် ကွင်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။  
ထိုစဉ် နောက်မှ ခြေသံ ကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဗင်အေမီ ဖြစ်နေသည်။

“ဘယ်လိုလဲကွ၊ မင်းကိုရော ဟိုငနဲက ပညာ ပြလိုက်သေးသလား” ဟု ဂျေဆန်က ပြုံး၍ မေးသည်။

“မပြပါဘူး၊ ကျွန်တော့် စာရွက်စာတမ်းကို ယူကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်နှင့် သူက စုပေါင်းလယ်ယာ ရွာတစ်ရွာတည်းက ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတင် ကောက် လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်တာပဲ၊ အစ်ကို့ အလှည့်တုန်းက အထဲက ဆူဆူညံညံနှင့် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ရေဝတီ နှစ်ယောက် သဘောထား ကွဲနေတာကို ဖြေရှင်းနေတာပါ” ဟု ဂျေဆန်က မယုတ်မလွန် ဖြေသည်။

ခရီးက သည်လောက် မဝေး။ နှစ်ကီလိုမီတာသာ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် တောင်တက်ကြီး ဖြစ်သည်။ သင်တန်းဆင်းများသည် တယ်လီဖုန်းများသည် တယ်လီဖုန်းတိုင်များကို ထမ်း၍ လေးယောက် တစ်တွဲ ပြေးကြရသည်။

ဗင်အေမီမှာ ဂျေဆန်တို့ လေးယောက်တွဲထဲတွင် ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကုန်းအတက်ကြီး ဖြစ်သဖြင့် သူတို့ အထဲမှ တစ်ယောက်မှာ ဆက်၍ မပြေး နိုင်တော့ဘဲ ဒူးခွေ ညွတ်ကျပြီး လဲသွားသည်။ အခြား သုံးယောက်မှာလည်း ပြေးရင်း တန်းလန်း ရပ်သွားကြသည်။ လေးလံလှသည့် တယ်လီဖုန်းတိုင်ကြီးကို အနိုင်နိုင် ထမ်းလျက်

“ထ ထ၊ သိပ်မလိုတော့ဘူး၊ မိတာ တစ်ရာလောက်ပဲ လိုတော့တယ်”

“ကျွန်တော် မပြေးနိုင်တော့ဘူးဗျ” ဟု တပ်သားသစ်ကလေးက မောကြီး ပန်းကြီးဖြင့် ပြောသည်။

“ပြေးနိုင်အောင် ပြေးမှပေါ့ကွ မင်း မပြေးနိုင်တာနှင့် ကျန်တဲ့လူ သုံးယောက်ပါ အကုန် ပြုတ်ကျန်ရစ်ခဲ့လိမ့်မယ်၊ ဟေ့ကောင် ထ”

ဂျေဆန်၏ အသံမှာ တပ်မှူး၏ အမိန့်ပေးသံမျိုး ဖြစ်သဖြင့် လဲနေသည့် တပ်သားသစ်သည် ကြိုးစားထသည်။

သူတို့ လေးယောက်သည် ပန်းတိုင်သို့ ရောက်သွားကြသည်နှင့် လေးလံလှသော တယ်လီဖုန်းတိုင်ကြီးကို ပစ်ချလိုက်ကြသည်။ တယ်လီဖုန်းတိုင်ကြီးမှာ ရွံ့ထဲတွင် နစ်သွားသည်။

အခြား နှစ်ယောက် အတွက်ပါ အားထည့်၍ သယ်ခဲ့ရသည့် ဂျေဆန်နှင့် ဗင်အေမီတို့မှာ အသက်ကိုမျှ ကောင်းကောင်း မရှုနိုင်။ လက်မောင်းကလည်း နာနေသဖြင့် နှိပ်နယ်ပေးရသည်။

ထိုစဉ် အရာရှိ တစ်ယောက် ပေါ်လာကာ “မဆိုးပါဘူး” ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် လဲကျသည့် သူငယ်ကို လက်ညှိုးထိုး၍

“မင်းကတော့ ခြေလျင်တပ်ကို ပြန်သွား၊ ကျန်တဲ့ သုံးယောက်က ဒီမှာ နေရစ်ခဲ့၊ နောက်ထပ် စမ်းသပ်မှုတွေ လုပ်ရဦးမယ်”

စစ်ဗိုလ်သည် ဂျေဆန်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး

“အဘကတော့ အိုကေပဲ၊ နောက် တစ်ခေါက် ပြေးနိုင်ပါဦးမလား”

“ခုလား ရပါတယ်၊ ဒီလမ်းအတိုင်း ပြန်ပြေးရဦးမလား” ဟု ဂျေဆန့်က ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်ဖြင့် ခပ်တည်တည် မေးသည်။

“ဟုတ်တယ် ဒီလမ်းအတိုင်းပဲ၊ ဒီ သစ်တုံးကြီးကိုပဲ ထမ်းပြေးရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါမှာ ကျွန်တော်ကပါ သစ်တုံးပေါ်မှာ တက်လိုက်မယ်”

နှစ်နာရီခန့် စမ်းသပ်ပြီးသည့်အခါ သူတို့ အထဲတွင် လူ သိပ်မကျန်တော့။ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ပြုတ်ထွက်ကုန်သဖြင့် လက်ရွေးစင်တွေချည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒီနေ့ မင်းတို့ ပင်ပန်းတယ် ထင်ရင် တို့ တပ်ကို ဝင်ဖို့ စိတ်မကူးပါနှင့်၊ ဒီပြင် တပ်ကို ရွေးပါ၊ ခု မင်းတို့ လုပ်ရတာက အကင်းပဲ ရှိသေးတယ်၊ နောင်မှာ ဒီထက် ပင်ပန်း ခက်ခဲတဲ့ ဟာတွေကို တွေ့ရဦးမှာ၊ ဒီတော့ ပြန်စဉ်းစားပါ၊ မင်းတို့ ဗုန်းဗုန်းလဲ မကျချင်ရင်ပေါ့ကွာ၊ တန်းဖြုတ်”

ဂျေဆန့်နှင့် ဗင်အေမီတို့သည် သူတို့ ရွက်ဖျင်တဲသို့ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ပြန်လာခဲ့ကာ အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်လွှဲချလိုက်ကြသည်။

“အစ်ကိုကတော့ စံပဲဗျာ၊ တကယ် ခံနိုင်ရည် ရှိတဲ့ လူ၊ စစ်ဗိုလ်တွေက အစ်ကိုကို သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်နေတာ၊ အစ်ကို ဖားနေတော့ ငနဲက သဘောတွေ ကျပြီး ဖြီးနေတာပဲ၊ ဒီတော့ အစ်ကိုကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ အနေနှင့် ကျွန်တော် ရှားရှားပါးပါး ရထားတာလေးကို ခွဲပေးရမယ်”

ဂျေဆန့်၏ လက်ထဲသို့ တစ်စုံတစ်ခုကို ထည့်သည်။ ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ဆွစ်ဇာလန်လုပ် ချောကလက်တောင့်ကလေး တစ်ခု။

နောက် နှစ်ဆယ့် လေးနာရီ ကြာသည့်အခါ လေထီး တပ်သား အသစ်များသည် လေထီးတပ်စခန်း ဖြစ်သည့် တယ်နော့သို့ သွားရန် ဘစ်ကား တစ်စီးပေါ်သို့ ရောက်နေကြလေပြီ။ လမ်းတွင် ထိုင်ခုံတန်း ကြားထဲသို့ လူတစ်ယောက် လျှောက်လာကာ ဂျေဆန့် အနီးတွင် ရပ်သည်။ ကြည့်လိုက်သည့် အခါ စစ်ဆေးရေး အရာရှိ။

“အဘ ဘယ့်နယ်လဲ၊ ဒီထိအောင် ပါလာတာကို အံ့ဩတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ နောက် ခြောက်လလောက် ဒီအတိုင်း လုပ်ဦးမှာနော်၊ မပြောမရှိနှင့်”

“ရပါတယ် ခင်ဗျာ” ဟု ဂျေဆန့်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျာတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေပါနှင့်၊ ကျွန်တော့် နာမည်က ဇာပါ”

နောက် ခြောက်လ အတွင်းတွင် ဂျေဆန့် အမှတ်ရနေသည့် အချက် တစ်ချက် ရှိသည်။ ယင်းမှာ သူသည် အိပ်မက်ရာမှာပင် ပြေးသည့် အိပ်မက်တွေ မက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ပထမဆုံးရသည့် ခွင့်ရက် တစ်ရက်၌ ဂျေဆန့်သည် ဟာဂလီ ရွာသို့ ကားကြုံစီး၍ ပြန်လာခဲ့သည်။ အီဗာကို တွေ့ရသဖြင့် သူ ပျော်သည်။ ခရီးပန်းသဖြင့် အိပ်ရေး ၀၀ အိပ်ဖို့ လိုသည်ဟု အီဗာက ပြောသည်။

အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့် အခါတွင် အီဗာက သတင်းဖြင့် စောင့်သည်။

“အစ်ကိုတို့ အဖေက တယ်လီဖုန်း ဆက်တယ်၊ အီဗာက အစ်ကို တပ်ထဲ ဝင်တဲ့ အကြောင်း ပြောတော့ တော်တော် စိတ်ထိခိုက်သွားပုံ ရတယ်၊ အစ်ကိုနှင့် တွေ့တွေ့ချင်း သူ့ကို ဖုန်းဆက်ဖို့ ပြောပါတဲ့”

ဂျေဆန့်သည် အိပ်ရာမှ ထကာ ရုံးခန်းသို့ သွား၍ တယ်လီဖုန်း ဆက်သည်။

“ဒီမှာ သား၊ မင်းကို ငါ စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် စောင့်ကြည့်ခဲ့တာ ကြာပြီ၊ စစ်တပ်ထဲ ဝင်တာတော့ မင်း နည်းနည်း လွန်ပြီ ထင်တယ်၊ ဒီတော့ မင်း ဇာတိကို မင်း ပြန်ခဲ့ပါ၊ ဒါ အမိန့်ပဲ”

“အမိန့်ဆိုရင် ကျွန်တော် တပ်မှူးရဲ့ အမိန့်ကိုပဲ ကျွန်တော် နာခံစရာ ရှိတယ် အဖေ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ဘယ်ဇာတိလဲ၊ ကျွန်တော် ဘယ်ပြည်သားလဲ ဆိုတာကလည်း ကျွန်တော်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စလို့ ထင်တယ်”

“မင်း ရှေ့ရေးကို မစဉ်းစားတော့ဘူးလား၊ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်မှာ မင်း စာသင်ခဲ့တာတွေကိုကော မစဉ်းစားတော့ဘူးလား”

“ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်က ကျွန်တော့်ကို ပညာ သင်ကြားပေးလိုက်တယ်ဆိုရင် အဲဒီ ပညာက ကိုယ့်လမ်းကို ရွေးတတ်ဖို့ ပညာပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ် အဖေ၊ ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့လို လူတွေ ရှိဖို့ လိုတယ်လို့ ကျွန်တော် ခံစားနေရတယ်၊ ဒီမှာ ကျွန်တော် အသုံးဝင်နေတယ်လို့ ခံစားရနေရတယ်၊ ဒီမှာ နေရတာကို ကောင်းတယ်လို့ ကျွန်တော် ခံစားနေရတယ်၊ လူ့ဘဝမှာ ဒီ ခံစားချက် အပြင် ဘယ် ခံစားချက်က အရေးကြီးသေးလို့လဲ အဖေ”

“ဟေ့ကောင်း မင်း စိတ်ကု ဆရာဝန် တစ်ယောက်ကို ပြဖို့ ကောင်းတယ် ထင်တယ်”

“ဒီလိုလုပ်ပါ အဖေ၊ အဖေ အစ္စရေးကို တစ်ခါလောက် အလည်လာ ကြည့်ပါ၊ အဖေ လာတယ် ဆိုရင် အဲဒီ စိတ်ကု ဆရာဆီကို ကျွန်တော် သွားပြပါမယ်၊ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အနက် ဘယ်သူက စိတ်ကု ဆရာဝန် လိုသလဲ ဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

“အေး၊ မင်းနှင့် ငါ ငြင်းမနေချင်ဘူး၊ မင်း အားတဲ့အခါမှာသာ ငါ့ဆီကို မကြာခဏ ဖုန်းဆက်ပါ။ ဒါပဲ”

“စိတ်ချပါ အဖေ၊ ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်၊ အမေ့ကိုလည်း နှုတ်ဆက်တယ်လို့ ပြောပေးပါ”

“တို့ကတော့ ကိုယ့်သားသမီးကို သတိရလှပြီကွာ၊ ဒါပဲ ပြောချင်တယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ အဖေ” ဟု ဂျေဆန် တိုးတိတ်စွာ ပြောသည်။

ကာယ လေ့ကျင့်မှု ဒဏ်ကို ခံနိုင်သည့် တပ်သားသစ် ငါးဆယ် ရာနှုန်းတွင် ဂျေဆန်လည်း တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် လေထီးတပ်သားများ ဆောင်းသော ဘယ်ရီဦးထုပ် အနီနှင့် ပန်းတွင် တောင်ပံ တပ်ခွင့်ကို ရခဲ့သည်။

ဂျေဆန်သည် ချက်ချင်း အဆင့်မြင့် သင်တန်းများသို့ တက်ရောက်ခွင့် ရကာ ရဟတ်ယာဉ် တိုက်ခိုက်မှုကို ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်လာခဲ့ပြီး အစွဲအစွဲပြည်၏ ပထဝီ အနေအထားနှင့် ပတ်သက်၍ ကောင်းစွာ နားလည် သိရှိလာခဲ့သည်။ သူ့အဖို့ မြေပုံမလို။ ခြောက်လအတွင်း ဂျေဆန်သည် “မြင့်မြတ်သော မြေတော်” ဟု ခေါ်သည့် အစွဲအစွဲ တိုင်းပြည်အနှံ့သို့ ရောက်ခဲ့ကာ ကွင်းပြင်များထဲတွင် အိပ်ခဲ့ဖူးသည်။

ထို့နောက် စုပေါင်းလယ်ယာသို့ ပြန်လာကာ အီဗာနှင့် အတူ လမ်းလျှောက် ကြသည်။ မိဘများထံ စာရှည်ကြီးတွေ ရေးသည်။ ထို့နောက် အရာရှိ သင်တန်းကျောင်းသို့ တက်ရသည်။ ထိုကျောင်းတွင် သူ တစ်ခါမျှ မသင်ခဲ့ဖူးသေးသည့် ပညာရပ် တစ်ခုကိုလည်း သင်ခဲ့ရသည်။ ယင်းမှာ အစွဲအစွဲ လူမျိုးတို့၏ ခေါင်းဆောင်မှု နည်းပညာ ဖြစ်သည်။

ထိုပညာရပ်ကို စကား အနည်းငယ်ဖြင့် အတိုချုပ်နိုင်သည်။ ယင်းမှာ “ငါ့နောက်က လိုက်” ဆိုသည့် စကားလုံး ဖြစ်သည်။ အရာရှိများသည် စစ်မျက်နှာမှာ အဖွဲ့များ အားလုံး လောက်ကို ခေါင်းဆောင်ကြရသည်။

ဗိုလ်သင်တန်း ဆင်းပွဲသို့ အီဗာနှင့် ရော်ဆီတို့လည်း လာကြသည်။ သူတို့သည် ကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ် ရှေ့တွင် စစ်ရေးပြ၍ အလေးပြု၍ ချီတက်သွားသော ဂျေဆန်ကို မြင်ကြရသည်။ ဦးစီးချုပ်၏ ဘေးတွင် ရပ်နေသူမှာ ဂျေဆန်ကို စစ်ဆေးခဲ့သည့် စစ်ဗိုလ် ဖြစ်နေသည်။ ထို စစ်ဗိုလ်က ကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ် အနီးသို့ ကပ်ပြီး တိုးတိုးပြောနေသည်။

“သူတို့က ကိုယ့်ကို ပေးတဲ့ နာမည်က ဆိုးလိုက်တာကွာ၊ ဒါပေမဲ့ တပ်သား အားလုံးက ဒီနာမည်ပဲ ခေါ်ကြတယ်၊ သူတို့က ကိုယ့်ကို အဘတဲ့” ဟု နောင်တွင် ဂျေဆန်က ပြောသည်။

သင်တန်း ဆင်းပွဲမှ ပြန်လာကြစဉ် အားလပ်ရက် ဆယ်ရက်အတွင်း ဘာလုပ်မည်နည်းဟု ရော်ဆီက ဂျေဆန်ကို မေးသည်။

“ကျွန်တော် ခြေကျင် လျှောက်ခဲ့တဲ့ အစွဲရေး မြေကြီးကို လျှောက်ကြည့်ချင်သေးတယ်၊ နောက်တစ်ခေါက်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခေါက်တော့ မော်တော်ကားနှင့် သွားရမယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ မြေပုံ ကောင်းကောင်းနှင့် လမ်းပြ ကောင်းကောင်းတော့ လိုတာပေါ့။”

“သမ္မာ ကျမ်းစာထက် ကောင်းတဲ့ လမ်းပြ ရှိဦးမှာလားဗျ” ဟု ရော်ဆီက ပြောသည်။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့” ဟု ပြောကာ ရှက်ဟန်ဖြင့်

“အီဗာက ကျွန်တော့် လမ်းပြလုပ်မယ် ဆိုရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့”

နောက်ရက်များတွင် သူတို့သည် သမိုင်း၏ နှစ်ပေါင်း လေးထောင် ခရီးကို ပြန်သွားခဲ့ကြသည်။ ဆော်လမွန် ဘုရင်ကြီး၏ ရွှေတွင်းများမှသည် ဘက်ရှိလာ ဘုရင်မ၏ သဲကန္တာရများကို လည်းကောင်း၊ အာဩဟံ၊ အီဆပ်နှင့် ယာကွတ်တို့၏ မွေးရာဇာတိ မြေများသို့ လည်းကောင်း ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ကမ္ဘာဦးကျမ်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် တစ်ခါက လူရမ်းကားများ ကြီးစိုးသောင်းကျန်းခဲ့သည့် ဆိုဒုံမြို့ဟောင်း နေရာသို့ ရောက်သည့် အခါတွင် ကြီးမားလှသော ဓာတ်မြေဩဇာ စက်ရုံကြီးများကို မြင်ရသည်။

“အတိတ်ကို ပြန်မကြည့်နှင့် အီဗာ၊ လော့ရဲ့ ဇနီးကို အမြဲ နှလုံးသွင်း” ဟု ဂျေဆန်က ပြောသည်။ အီဗာက ပြုံးစနဲနဲဖြင့်

“အီဗာက ဘယ်တော့မှ အတိတ်ကို ပြန်မကြည့်ပါဘူး” ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် ကမ္ဘာတွင် အနိမ့်ဆုံးသော မြေနေရာဟု ဆိုကြသော အိမ်ဂျီဒီသို့ ရောက်သည်။ ပင်လယ်သေထဲတွင် ရေကူးကြသည်။ သို့မဟုတ် ကိုယ်ကို ဖော့၍ ရေစိမ်ကြသည်။

ထို့နောက် ခရစ်တော် မပေါ်မီ ဆယ်ရာစုက ဒေးဗစ် ဘုရင်ကြီး အုပ်စိုးခဲ့ပြီး ယခုတိုင် ဝိညာဉ်မြို့တော် အဖြစ် ယူဆနေကြသော ဂျေရုဆလင်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ဂျေရုဆလင်မှ ကျောက်တုံးများသည် ယခုတိုင် မြင့်မြတ် သန့်စင်ခြင်း ရှိနေသည်ဟု ဂျေဆန် ထင်မိသေးသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် ဂျော်ဒန် ပြည်နယ်ထဲသို့ ရောက်နေသည့် ဆော်လမွန် ဘုရင်ကြီး၏ ဝတ်ကျောင်းကိုမူ မရောက်နိုင်ခဲ့ကြတော့။

“ငြိမ်းချမ်းတဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ ကြည့်နိုင်မှာပေါ့ အစ်ကိုရယ်” ဟု အီဗာက ပြောသည်။



“ကိုယ်တို့က ဒီလောက်အထိ အသက်ရှည်ဦးမှကိုး”

“ဘာဖြစ်လို့ မရှည်ရမှာလဲ အစ်ကိုရဲ့၊ အီဗာကတော့ ရှည်အောင်နေမယ်၊ အေးလေ၊ အီဗာတို့ မမီလိုက်ရင်လည်း အီဗာတို့ရဲ့ သားသမီးတွေပေါ့”

ခရီးတစ်လျှောက်လုံး ဂျေဆန်နှင့် အီဗာတို့သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လူချင်း ခွာ၍ အိပ်ကြသည်။ နီဂျက်တွင် ရောက်စဉ်ကလည်း ကွင်းပြင်းကြီးထဲမှာ။ ထို့နောက် အပေါ်စား တည်းခိုခန်းတွေမှာ။ သို့ရာတွင် လက်ဖျားနှင့်မျှ မတို့။ ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ တက်သည့်အခါ၊ အထိမ်းအမှတ် ကျောက်တိုင် တစ်ခုပေါ်သို့ တက်သည့်အခါတွင် သူ့ကို ဖေးမ တွဲခေါ်သည်မျိုးတော့ ရှိသည်။ ထိုမျှသာ ဖြစ်သည်။

ထိုမျှ စိတ်တူ သဘောတူ ရက်ပေါင်း ညပေါင်း များစွာ အတူတကွ ခရီးရှည် သွားလာခဲ့သည့် အခါတွင် သူတို့၏ သံယောဇဉ်ကြိုးသည် ခိုင်မြဲသည်ထက် ခိုင်မြဲလာခဲ့ကြသည်။ သို့တိုင်အောင် သူတို့၏ ဆက်ဆံရေးသည် ပလေးတိုးနစ် ဆက်ဆံရေး အဖြစ် တည်ရှိနေခဲ့ကြသည်။

ဂျေရုဆလင် ရောက်သည့်နေ့ ညနေစောင်းတွင် ဂျေဆန်က ကင်းဂျော့ လမ်းရှိ ဝိုင်အမ်စီအေ အသင်းတိုက်သို့ သွားသည်။ တင်းနစ် သွားရိုက်ဦးမည် ဆိုပြီး ထွက်သွားသည်။ အီဗာကလည်း အပြင်သို့ လမ်းလျှောက်ဦးမည်၊ အပြန် ညစာ အတူစားကြမည် ဆိုကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဂျေဆန်တွင် တင်းနစ်ရိုက်တံ မပါခဲ့သည်ကို သူ သတိမပြုမိ။ သူ ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စဖြင့် သွားစရာ တစ်ခုရှိနေ၍ ထိုအကြောင်းကို အကျယ်အကျယ် မတွေးဖြစ်တော့။

အမယ်ရီဖိန် အရပ်ရှိ သုသာန်ထဲသို့ အီဗာ ရောက်လာသည့် အချိန်တွင် အရိပ်များသည် ရှည်လျားစွာ ပြုနေကြလေပြီ။ အီဗာသည် သူ ငယ်ငယ်တုန်းက အတူ

ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့် ဖင်နီကို မြှုပ်နှံထားရာ အုတ်ဂူကလေးဆီသို့ ဖြည်းညှင်းစွာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အုတ်ဂူမှ ကိုက်တစ်ရာခန့် အလိုတွင် အီဗာ တန့်ခန့် ရပ်သွားမိသည်။

အုတ်ဂူဘေးတွင် ဂျေဆန် ရောက်နေလေပြီ။ မလှုပ်မယှက် ရပ်လျက်။ အဝေးတွင် ရောက်နေသည့်တိုင် ဂျေဆန်သည် ငိုနေကြောင်းကို အီဗာ သိနေသည်။

အီဗာသည် အုတ်ဂူနားသို့ မသွားတော့ဘဲ ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။ သူ့ သောက ပရိဒေဝနှင့် စာလျှင် မိမိ၏ သောကသည် အလကား။

၁၉၅၆ ခု။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် စာစောင် ကြော်ငြာ စာမျက်နှာမှ။

၁၉၅၈ ခုနှစ်။

မွေးဖွားခြင်း။ ။ သီယိုဒို လင်းဗရိုဗ်နှင့် ဆာရာ လင်းဗရိုဗ်တို့ အတွက် နေ့တွင် ဖွားမြင်သည်။ လင်းဗရိုဗ်မှာ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ဂန္ထဝင် စာပေ ဌာနတွင် တွဲဖက် ပါမောက္ခ အဖြစ် မကြာမီက ခန့်အပ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ် မှတ်တမ်း - အောက်တိုဘာ ၁၂၊ ၁၉၅၆။

ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား။ ကိုယ့်ရဲ့ စံပြ ဇနီးမောင်နှံ ဖြစ်တဲ့ လင်းဗရိစ်နှင့် ဆာရာတို့က ပထမ သားဦးကလေး ရလို့ ချမ်းမြေ့ ပျော်ရွှင်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကိုယ်က စာရင်းဇယားတွေ တွက်နေရတယ်။

ရှေ့နေတွေကတော့ မြူးမြူးမြက်မြက်ရလို့ ဝမ်းသာကြမှာပဲ။ ကိုယ်နှင့် ဖေ့ကတော့ ကွာရှင်း ပြတ်စဲကြတော့မယ်လေ။

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ခိုက်ရန်ဒေါသဖြစ်လို့ ကွာရှင်းတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ယောက် အပေါ်မှာ တစ်ယောက် အေးစက်ပြီး ဥပေက္ခာ ပြုလာလို့ပါ။ သူက ကိုယ်နှင့် လက်ထပ်ရတာကို “ပျော်စရာ” လို့ မထင်ခဲ့ဘူးလေ။ ရှေ့နေတွေကတော့ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် အကြားမှာ “စေ့စပ်၍ မရသော သဘောကွဲမှုများ” ဆိုပြီး အမည်ပေးကြတာပါ။ ဒါကတော့ ဒီလိုပဲ အကြောင်းပြရမှာပေါ့။ ဖေ့က ကိုယ်နှင့် နေရတာကို “ငြီးငွေ့လို့” လို့ အကြောင်းပြလို့မှ မရဘဲကိုး။

သူက ပြောတော့ တောမှာ နေရတာကို ပျင်းတယ်တဲ့။ တကယ်ကတော့ ဘာများ ပျင်းစရာ ရှိလို့လဲ။ သူ့မှာ ယောက်ျားတွေနှင့် ဖွေရှုပ်နေတာနှင့် ပျင်းချိန်ရလို့လား။

အပြင်မှာ သူ ဖွေရှုပ်နေတာကို ကိုယ်စပြီး သံသယ ဖြစ်ကတည်းက ကိုယ့် အပေါင်းအသင်းတွေက ကိုယ့်ကို ဘယ်လို ထင်ကြမလဲ၊ ဘယ်လို ပြောကြမလဲနှင့် စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရတယ်။ တကယ်ကတော့ ဘာစိတ်ဆင်းရဲစရာ လိုတော့လို့လဲ။ သူဟာ ကိုယ့် မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေ အားလုံးနှင့် ရှုပ်နေတာပဲ။

သူတို့ အကြောင်းတွေကို ဘာမှ မသိခဲ့ရင်လည်း အကောင်းသား။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင်တော့ အစတုန်းက ကိုယ် မသိခဲ့သေးပါဘူး။ ကံဆိုးချင်တော့ နေ့လယ်စာ ကလပ်က မိတ်ဆွေ တစ်ဦးက သူ့မှာ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းထွက် တစ်ဦး အနေနှင့် ပြောဖို့ ဝတ္တရား ရှိတယ်လို့ ရှည်လျားစွာ စကားခံပြီး ကိုယ်ဟာ ကွန်နယ်တီကတ် တောင်ပိုင်း ပြည်နယ် တစ်ခုလုံးမှာ လူရယ်စရာ ဖြစ်နေတဲ့ အကြောင်း၊ လူတိုင်းက ကိုယ့်ကို မေးငဲ့နေကြတဲ့ အကြောင်း ပြောပြတယ်။

အပြန် ရထားပေါ်မှာ ဖုေကို ဒီအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်လို့ အရိပ်အမြွက် စကားစမယ်လို့ စိတ်ကူး လာခဲ့သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက အိမ် တံခါးဝက ဆီးကြို နှုတ်ဆက်တဲ့ အခါမှာ ဒီအကြောင်းကို ပါးစပ်က မထွက်ရဲဘဲ ဖြစ်နေတယ်။

အလကားပါ။ ဒီစကားတွေဟာ ကောလဟာလတွေပါ။ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ဖြေသိမ့်ရတယ်။ ဒီလိုနှင့် သောက်လိုက် စားလိုက်၊ ပါတီတွေ တက်လိုက်နှင့် ဒီကိစ္စကို မေ့ထားဖို့ ကြိုးစားတယ်။ အိမ်ရောက်လို့ အိပ်ရာထဲ ရောက်တာနှင့် ဒီအကြောင်းတွေဟာ ခေါင်းထဲမှာ ပြန်ပေါ်လာပြီး အိပ်လို့ မရတော့ဘူး။ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လို ဖြေရှင်းရမလဲ ဆိုပြီး တွေးရင်း ကိုယ့် နှလုံးဟာ တဒုန်းဒုန်း မြည်နေတယ်။

အမှန်ကတော့ ကိုယ့် စိတ်ထဲမှာ မထင်ရက်လို့၊ အဖြစ်မှန်ကို လက်မခံရက်လို့ ဒီလို ဖြစ်နေတာ။ တကယ်ကတော့ ဖုေဟာ ကိုယ့် အပေါ် သစ္စာဖောက်ပြီး ယောက်ျားတွေနှင့် ရှုပ်ပွေနေတာဟာ သံသယ ဖြစ်စရာတောင် မလိုတော့ဘူး။ သီတင်းပတ်ကုန်တွေမှာ ပျော်ပွဲစား ထွက်ကြတော့ ကပွဲတွေမှာ ဒီပြင် ယောက်ျားတွေနှင့် ကြည်နူးနေတာကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ဖူးပြီပဲ။ ပြန်စဉ်းစားတော့ တရေးရေး ပေါ်လာတယ်။

ကိုယ့် စိတ်ထဲမှာ သူနှင့် ကိုယ် ကွာရှင်းကြရင် ကလေးတွေကို ကိုယ် လက်လွှတ်ရတော့မှာပဲလို့ တွေးမိတိုင်း တုန်လှုပ် ချောက်ချားမိတယ်။

တရားရုံးတော်မှာ သူဟာ ဘယ်လောက် လော်လည် ဖောက်ပြားတယ် ဆိုတာ ထင်ရှားအောင် ပြနိုင်သည့်တိုင် ကလေးတွေကိုတော့ သူ့အုပ်ထိန်းမှု အောက်မှာ ထားလိုက်ရမယ်လို့ စီရင်ချက်ချမှာ သေချာတယ်။ သူ့ဆီကို ပေးလိုက်ရရင် ညည ကိုယ် အိမ်ပြန်လာတဲ့ အခါမှာ ဖေဖေ ဖေဖေလို့ ဆီးကြိုပြီး ခေါ်တဲ့ သားလေး အင်ဒီရဲ့ အသံကို ကြားရတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ သမီးလေး လစ်ဇီ မပီကလာ ပီကလာ စကား ပြောသံကိုလည်း ကြားရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ အသံကလေးတွေ ကြားလိုက်ရရင် ကိုယ်ဟာ စကြဝတေးမင်းလောက် တန်ခိုးကြီးပြီး စည်းစိမ် ချမ်းသာတွေ ရှိတယ်လို့ ထင်ရတယ်။

ကလေးတွေဟာ ကိုယ့်ဘဝကို အဓိပ္ပါယ် ပြည့်စုံအောင် လုပ်ပေးနေရုံတင် မကဘူး၊ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကလေးတွေ အဖေ ဖြစ်ရတာကို ဂုဏ်ယူပြီး ဖခင်ကောင်း ပီသတယ်လို့ ယူဆတယ်။

မနက် လေးနာရီလောက်မှာ အိပ်ရာက အသာထ၊ ကလေး နှစ်ယောက်ကို အသာခေါ်ပြီး ကားနှင့် တစ်နေရာကို မောင်းထွက် ပြေးချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုလုပ်လို့ကော ပြဿနာ ပြေလည်သွားရောတဲ့လား။ မပြေလည်တာက ခက်တယ်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျတော့ ကိုယ်က နေမကောင်းဘူး ဆိုပြီး (တကယ် နေမကောင်းတာလည်း ပါတယ်) ဖေ့နှင့် နှစ်ယောက်တည်း စကား ပြောဖို့ အချက်ရှာပြီး ကိုယ် ကြားရတဲ့ သတင်းတွေကို ပြောတယ်။ သူက ဘာတစ်ခုမှ မငြင်းဘူး။ ဒါတွေ အားလုံးကို ကိုယ် သိပြီးသားလို့တောင် ထင်မိသေးတယ်တဲ့။ ကိုယ်နှင့် ကွာရှင်းချင်သလားလို့ မေးတော့ သူက မဆိုင်းမတွဘဲ ကွာချင်တယ်လို့ ဖြေတယ်။ တစ်ချက်ကလေးတောင် မဆိုင်းဘူး။

ကိုယ့်ကို မချစ်ဘူး ဆိုတာ ဘယ်အချိန်က စပြီး သိလာတာလဲလို့ မေးကြည့်တယ်။ ဒီတော့ သူက သူ ဘယ်တုန်းကမှ ကိုယ့်ကို မချစ်ခဲ့ဘူးတဲ့။ ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ သူ့ဘာသာသူ ထင်ခဲ့တာပဲ ရှိတယ်တဲ့။

ခု သူမှားပြီ ဆိုတာကို တွေ့တော့ သူကလည်း ခွဲနေချင်တယ်လို့ ယူဆတယ်။ ကိုယ် မချစ်တဲ့လူ တစ်ယောက်နှင့် ကလေး နှစ်ယောက် မွေးခဲ့တာကတော့ တာဝန်မဲ့ရာ ရောက်လွန်းတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒီတော့ သူက “ကျွန်မ ရှင့်ကို စိတ်ပျက်နေတာ အဲဒါပဲတဲ့၊ ရှင်ဟာ သက်သက် စိတ်ကူးယဉ်နေတဲ့ လူ” တဲ့။

ပြီးတော့ သူ ဒီနေ့ အလုပ်များတယ်တဲ့။ ကိုယ့်ကို အိတ်ထဲမှာ ထည့်စရာကလေးတွေ ထည့်ပြီး မနက်စောစော နယူးယော့ကို ပြန်ရင် ကောင်းမယ်တဲ့။ ကိုယ်က မသွားနိုင်သေးဘူး၊ သားလေး ကလေးထိန်း ကျောင်းက ပြန်လာအောင် စောင့်ရဦးမယ်၊ သားလေးနှင့် စကားပြောရဦးမယ်။ သူက ညနေ ထမင်းစားချိန်လောက် နောက်ဆုံးထားပြီး သွားဖို့ ပြောတယ်။

ကိုယ်လည်း လက်ဆွဲ သေတ္တာထဲမှာ ကိုယ့် ရှပ်အင်္ကျီနှင့် လည်စည်းတွေကို ထည့်နေရတယ်။ ကိုယ် ဘာဖြစ်လို့ အိမ်က ထွက်သွားရတယ် ဆိုတာ လေးနှစ် သားကလေး နားလည်အောင် ဘယ်လို ပြောရမလဲလို့ စဉ်းစားနေတယ်။ ကလေးတွေကို လိမ်ညာပြောလို့လည်း မကောင်းဘူး မဟုတ်လား။ အမေက အဖေ့ကို မချစ်လို့လို့ ပြောရရင်လည်း ကလေး စိတ်ထိခိုက်ရတော့မယ်။

ညနေ ကလေး ကျောင်းဆင်းလာတော့ ကိုယ် စိတ်ကူး တစ်ခု ရသွားတယ်။ နယူးယော့မှာ အဖေ့ အလုပ်နှင့် နီးလို့ အဲဒီကို ပြောင်းနေဦးမယ်ပေါ့။ သိပ်

စိတ်အားငယ်မနေနှင့်ပေါ့။ သီတင်းပတ် ကုန်တိုင်း သူတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်ကို လာတွေ့မယ်ပေါ့။ နွေရာသီရောက်မှ သားတို့ သမီးတို့နှင့် အတူ ပြန်နေမယ်ပေါ့။

ကိုယ်က အဲဒီလို ပြောရင်း သားလေးရဲ့ မျက်နှာကို အကဲခတ်နေတယ်။ ကလေးကို ကြည့်ရတာ ကိုယ်တို့ အကြောင်းကို ရိပ်မိပုံပဲ။ ကိုယ် ရင်နာလိုက်တာ။ ကိုယ့်သားလေးက လေးနှစ်သား အရွယ်ကတည်းက အဖေနှင့် မနေရတော့ဘူး ဆိုတာ သိပြီး စိတ်ငယ်နေရှာပြီ။

သားကော ဖေဖေနှင့် အတူ လိုက်နေမယ်လေတဲ့။

ကိုယ် သူ့ကို ခေါ်သွားချင်လိုက်တာ။ တိတ်တိတ်ကလေး ခိုးသွားချင်လိုက်တာ။ ကိုယ်က ဖေဖေနှင့် လိုက်ရင် ကျောင်းပျက်မှာပေါ့။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်လည်း မတွေ့ရဘဲ နေမှာပေါ့။ လိမ္မာပါ သားရယ်၊ ညီမလေးကိုလည်း ဂရုစိုက်နော်လို့ မှာတယ်။

သားလေးက ကတိပေးတယ်။ ကိုယ် စိတ်ချမ်းသာအောင်လို့ ထင်ပါရဲ့။ ပြီးတော့ ကိုယ့် လက်ဆွဲအိတ် ကားထဲကို ထည့်တာကို ငေးကြည့်နေတယ်။ ငိုတော့ မငိုဘူး။ တံခါးဝကနေပြီး ကိုယ့်ကို လက်ပြ နှုတ်ဆက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာတယ်။

ကလေးတွေဟာ ကိုယ်တို့ ထင်တာထက် ပါးတယ်နော်။ ဒါကြောင့်လည်း သူတို့မှာ ပိုပြီး စိတ်ထိခိုက်ကြရရှာတယ်။

၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင် ပူလစ်ဇာ ဆုများကို ကြေညာသည့်အခါတွင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် သတင်း ထုတ်ပြန်ရေး ဌာန တစ်ခုလုံး ပျော်နေကြသည်။ တစ်နှစ်တည်းတွင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား နှစ်ဦး ပူလစ်ဇာ ဆုရခြင်းမှာ အဆန်းတော့ မဟုတ်။ သို့ရာတွင် တစ်နှစ်တည်း ရောက်သည့် ကျောင်းသားများထဲမှ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဆုရခြင်းမှာ ပထမအကြိမ် မဟုတ်သည့်တိုင် ရှားတော့ ရှားသည်။

ထိုသတင်းသည် ကြေးနန်း သတင်းများထဲတွင် ထူးခြားသည့် သတင်းဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်တွင် ကဗျာအတွက် ပူလင်ဇာ ဆုရသူမှာ ၅၈ခုနှစ် သင်တန်းဆင်း စတူး ကင်းစလေ ဖြစ်ပြီး ဂီတအတွက် ဆုရသူမှာ နာမည်ကြီးနေပြီ ဖြစ်သော ထိုနှစ် သင်တန်းဆင်း ဒင်နီဖြစ်သည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ကျောင်းတုန်းက တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မသိကြ။ စတူးသည် ကျောင်းတုန်းက အဒမ် ကျောင်းဆောင်တွင် နေသည့် မထင်မရှား ကျောင်းသား ဖြစ်သည်။ မဂ္ဂဇင်းများထဲတွင် ပါလေ့ရှိသည့် ခွန်အားကောင်းသည့် သူ့ကဗျာများကို “မရန်းရောင်” ဂျာနယ်မှ ဝေဖန်ရေးသမားများက မကြာခဏ ချီးကျူးလေ့ ရှိသည်။ ပူလင်ဇာဆု ရွေးချယ်ရေး ကော်မတီမှ တယ်လီဖုန်း မလာခင် အထိ စတူးသည် မထင်မရှား အညတရ ဖြစ်နေဆဲပင်။ စတူးနှင့် သူ့ဇနီး နီနာတို့သည် သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ကိုလံဗီယာနယ်၊ ရေးဗားဆိုက် အနီးတွင် ခန်းစုံ တစ်စုံနှင့် နေကာ ရသစာပေ ဖန်တီးရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် သင်တန်းကလေး တစ်ခု ဖွင့်ထားသည်။

စတူးသည် သူ ဆုရသည့်အပြင် သူနှင့် တစ်နှစ်တည်း ထွက်ခဲ့သည့် နာမည်ကျော် စန္ဒရားဆရာ ဒင်နီနှင့် ဆုပေးပွဲတွင် တွေ့ရတော့မည် ဖြစ်သည့်အတွက် ဝမ်းသာနေသည်။

“နီနာရေ၊ ကိုယ်တော့ တကယ့် စန္ဒရားဆရာ အကျော်နှင့် တွဲပြီး ဓာတ်ပုံရိုက် ခံရတော့မယ်” ဟု စတူးက သူ့ဇနီးကို ပြောသည်။

သို့ရာတွင် ထိုနှစ်တွင် ဆုပေးပွဲ အခမ်းအနားကို ကျင်းပမည် မဟုတ်။ နယူးယော့တိုင်း သတင်းစာထဲတွင် ဓာတ်ပုံဖြင့် ကြေညာမည်ဟု ဆိုသဖြင့် စတူး စိတ်ပျက်သွားသည်။ နီနာက သူ့ယောက်ျားကို အားပေးသည့် အနေဖြင့်



“မကျင်းပတော့လည်း ဘာဖြစ်သလဲ မောင်ရယ်၊ နီနာ ဧည့်ခံပွဲကြီး ကောင်းကောင်း တစ်ခု လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ အဲဒီမှာ တေလာရဲ့ နယူးယော့ ရှန်ပီန် ချောင်းစီးအောင် တိုက်မယ်”

“ကျေးဇူးပဲကွာ၊ ကိုယ့်အတွက် ဧည့်ခံပွဲကြီး လုပ်ရမယ့် အခြေအနေမျိုးကို ဘယ်တော့မှ ရောက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ” ဟု ဆိုကာ သူ့ဇနီးကို ပွေဖက်သည်။

“စန္ဒရားဆရာ ဒင်နီကို မောင် တွေ့ချင်သပ ဆိုရင်လည်း နီနာ ရအောင် ဖိတ်ပြပါ့မယ်”

“ဖိတ်ပါ၊ သူကလည်း လာမှာပါ”

နီနာက သူ့ ယောက်ျားကို လက်ဆွဲခေါ်လာကာ

“နီနာ ပြောမယ်၊ မောင် နားထောင်၊ ဒင်နီ ဆုရတဲ့ ဆာဗာနာရီလာ ဘဲလေးကို နီနာ တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးသေးဘူး၊ အဲဒီ ဘဲလေး သီချင်းကို ကချေသည် ဘယ်လင်ခိုင်းက ကခဲ့ပြီးပြီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင့် ကဗျာပေါင်းချုပ် ကျမ်းနှင့် ယှဉ်ပြီး ဆုပေးခံရရင် သူ သီချင်းဟာလည်း တော်တော်ကောင်းလို့ပဲ ဖြစ်ရမှာပဲ၊ ဒီတော့ ဂုဏ် ယူချင်း ယူရင် မောင့်ထက် သူက ပိုပြီး ဂုဏ်ယူရမှာလို့ မှတ်ထားစမ်းပါ”

“ဒါတွေက အရေးမကြီးပါဘူးကွာ၊ နယူးယော့မှာ အရေးကြီးတာက အရည်အချင်း မဟုတ်ဘူး နီနာရဲ့၊ နာမည်ကျော်ဖို့ လိုတာ၊ ထင်ပေါ်ဖို့ လိုတာ၊ ဒင်နီက နာမည်ကြီးတယ်၊ ထင်ရှားတယ်”

“ဒါတွေက သတင်းစာတွေက ဝိုင်းလုပ်ပေးရင် ဖြစ်ပါတယ် မောင်ရယ်၊ အဲ ဒင်နီက မောင့်ထက်သာတာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ခေါင်းက ဆံပင် နီတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ငွေသန်းချီ ရှိတာရယ်၊ ဒင်နီက စတား မဟုတ်လား နီနာရဲ့၊ ကိုယ် ပြောချင်တာက ဒင်နီဟာ စတား တစ်ယောက်ဆိုတာ ပြောချင်တာပါ”

နီနာက သူ့ကို ချစ်စနိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်ရင်း

“မောင့်ကို အဲဒါကြောင့် နီနာ ချစ်တာ၊ မောင်ဟာလေ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် နှိမ်ချပြောတဲ့ နေရာမှာတော့ တကယ် ပါရမီ ထူးတတဲ့လူ၊ သူများတွေက သူတို့ကိုယ် သူတို့ အမွှမ်းတင်သလောက် မောင်ကျတော့လည်း ဒါနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်၊ ဒီလို ပါရမီမျိုးက ရှိခဲ့ဘိခြင်း”

စတူး မှတ်စု စာရွက်စာတမ်းများကို အိတ်ထဲသို့ ထည့်ရင်း

“ကဲ မောင့်ကို ဘဝင်မြင့်အောင် မြှင့်ပေးနေတဲ့ စကားတွေကို ရပ်ထားလိုက်ဦး၊ ကိုယ်က လေးနာရီမှာ နီးနှောဖလှယ်ပွဲ ရှိသေးတယ်၊ ည ခုနစ်နာရီမှ ပြန်တွေ့မယ်၊ ညကျတော့ ကိုယ်တို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် ဧည့်ခံပွဲလေး လုပ်တာပေါ့”

သူ ပြန်လာသည့် အခါတွင် နီနာက သူ့ကို အံ့သြစရာ တစ်ခုနှင့် ကြုံသည်။

“မင်း တကယ် ပြောနေတာလား နီနာ”

“တကယ်ပေါ့ မောင်ရဲ့၊ မနက်ဖြန် နေ့လယ် တစ်နာရီမှာ မောင် တွေ့ချင်နေတဲ့ စန္ဒရား ဆရာကြီးနှင့် နေ့လယ်စာ စားရမယ်တဲ့၊ ရုရှား လက်ဖက်ရည် ခန်းမမှာတဲ့၊ သူကလည်း မောင်နှင့် တွေ့ချင်နေတယ်တဲ့ ”

“မင်းဘယ်လို လုပ်ပြီး ဆက်သွယ်သလဲ ”

“နီနာရဲ့၊ ဗိုက်ထဲမှာ ပုဏ္ဏားကလေး ရှိတယ်လေ၊ ဟူးရော့ရဲ့၊ ဖုန်းကို ဆက်ပြီး သူလာရင် ပြန်ဆက်ပါလို့ မှားထားတာပေါ့၊ နောက် ဆယ်မိနစ် ကြားတော့ ဆက်တာပဲ”

“ကိုယ့်မိန်းမ တယ်တော်ပါလား၊ ကိုယ်တို့အဖို့ အခွင့်အရေးကြီးပေါ့”

“ဒါပေါ့ မောင်ရဲ့၊ သူ့အဖို့ အခွင့်အရေးကြီးပေါ့”

၅၇လမ်း ထိပ်ပေါ်ရှိ ရှုရှား လက်ဖက်ရည် ခန်းမသည် နယူးယော့တွင် ရှိသည့် နိုင်ငံတကာမှ ဂီတ ပညာရှင်များ၊ စာပေပညာရှင်များ မကြာခဏ လာရောက် စုဝေးသည့် နေရာ ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာ အကြောင်းကို ကြားဖူးခဲ့သည့်တိုင် စတုန်းသည် တစ်ခေါက်မျှ မရောက်ဖူးသေး။ စတုန်းသည် ရင်ဖိုဖိုဖြင့် အဝင်ဝတွင် ရပ်ကာ စားပွဲများကို လှမ်းပြီး ဒင်နီကို ရှာကြည့်သည်။

စားပွဲတစ်ခုသို့ အရောက်တွင် သူ့ အသိမိတ်ဆွေဟောင်း တစ်ယောက်ကို တွေ့သဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ခေါင်းပြောင်ပြောင် မျက်မှန် တပ်ထားသူ ထိုလူက သူ့ကို တစ်ချက် နှုတ်ဆက်ပြီး ချက်ချင်း ပြန်လှည့်သွားသည်။ နောက်မှ ထိုလူမှာ မိမိ အသိ မဟုတ်ဘဲ ဝုဒီ အယ်လင်ကို မှား၍ နှုတ်ဆက်မိကြောင်း သတိပြုမိတော့သည်။

နောက်တစ်ချီတော့ လူမမှားတော့။ ဘဲလေး ကချေသည် နူရီယက်မှာ ဘဲလေး ဝါသနာအိုးတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်၍ ထိုင်နေသည်။ သက်ရှိ ထင်ရှား ဖြစ်နေသည့် ဒဏ္ဍာရီ ဇာတ်ဆောင်များနှင့် တွေ့ရသဖြင့် စတုန်းသည် စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ပြုံးမိသေးသည်။

နောက်ဆုံး စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်နေသော ဒင်နီနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံမိကြသည်။ ဒင်နီက သူ့ကို လက်ပြ နှုတ်ဆက်သည်။ သူ့ စားပွဲပေါ်တွင် ဂီတ သင်္ကေတတွေ ရေးထားသည့် ကိုက်ပေါက်များစွာ စာရွက်ကြီး တင်ထားသည်။

လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကြရင်း

“ခင်ဗျားကတော့ အချိန်ကို အလဟဿ အဖြစ်မခံဘူးနော်” ဟု စတုန်းက ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ် ဝဋ်ပါလာသလဲလို့ မသိဘူး၊ အလုပ် လုပ်မှ နေလို့ ရတာ၊ ခက်တော့လည်း ခက်သားပဲဗျာ၊ ဖူလိုင် လေးရက် ကျင်းပမယ့် လွတ်လပ်ရေးပွဲ အတွက် သီချင်းကို နာတာလူး ပွဲတော် ထိအောင် စောင့်နေလို့ မရဘူး မဟုတ်လား”

ဒင်နီက သူတို့နှစ်ယောက် အတွက် သောက်စရာ မှာလိုက်သည်။ သောက်ကြရင်း စကား ပြောကြည့်သည့် အခါ၌ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်မှ အနုပညာရှင် တော်တော်များများမှာ နှစ်ယောက်စလုံး၏ အသိ မိတ်ဆွေများ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ခင်ဗျားက ဖီလာဒယ်ဖီယားကို မကြာခဏ လာရတယ် ထင်တယ်” ဟု စတုန်းက မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဒါကြောင့်မို့ ဂီတ စတူဒီယို လုပ်ဖို့ ကာနက်ဂျီဟောမှာ ခန်းစုံ တစ်ခန်း ငှားထားရတယ်”

“ခင်ဗျား အမျိုးမသီးတော့ ပျင်းမှာပဲနော်”

တစ်ရက်တလေ ခွဲလာရသည်ကို ကိုယ်ချင်းစာမိ၍ စတုန်းက ပြောသည်။

“ဒါတော့ ဒါပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ မာရီယာက ကလေးတွေနှင့် အလုပ်များနေတော့ တော်သေးတာပေါ့”

ဒင်နီက စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသည့် အနေဖြင့်

“ခင်ဗျား ဆုရတာကိုလည်း ကျွန်တော် ဆုရတာကိုပဲ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ကဗျာ တော်တော်များများကိုလည်း ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးပါတယ်”

“ဘာ ကျွန်တော့် ကဗျာတွေကို ဖတ်ဖူးတယ် ဟုတ်လား”

ဒင်နီက ပြုံးကာ

“ဖတ်ဖူးပါတယ်၊ ခင်ဗျား ကဗျာတွေက နယူးယော့ကား မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ အမြဲပါတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်လည်း လေယာဉ်ပျံနှင့် ခရီး သွားရင် နယူးယော့ကားကို ဖတ်နေကျ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား ကဗျာကို အမြဲလိုလို ဖတ်နေရတာပေါ့”

ထိုအကြောင်းကိုများ သူ့ဇနီးသည် နီနာ ကြားလျှင် မည်မျှ ဝမ်းသာလေမည် မသိဟု စတုး စိတ်ထဲတွင် တွေးနေသည်။ ထို့နောက်မှ ဒင်နီသို့ လှမ်း၍

“ခု လောလောဆယ်ကော ဘာသီချင်း ရေးနေသေးသလဲ၊ ခု ကျွန်တော်တို့ စားပွဲခင်း လုပ်ထားတဲ့ စာရွက်ရှည်ကြီးတွေက လွဲရင်ပေါ့လေ”

“ဒီလိုပဲ ရေးနေတာပဲဗျာ၊ သီချင်း ရေးရတာကို နည်းနည်းတော့ ငြီးငွေ့နေပြီဗျာ၊ ခု ခင်ဗျားနှင့် တွေ့ရတော့ ကျွန်တော့်အဖို့ တော်တော် ပျော်သွားတယ်၊ တေးဂီတဇာတ် တစ်ပုဒ် အတွက် စာသားလေး ဘာလေး ရေးမပေးနိုင်ဘူးလား”

“ရှင်းရှင်း ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော် သီချင်းစာသားရေးဆရာ ဖြစ်ချင်နေတာ ကြာပြီဗျ၊ ခုလို ကျွန်တော်က စာသားရေး၊ ခင်ဗျားက အသံသွင်းမယ် ဆိုရင်တော့ သိပ်ကြိုက်တာပေါ့”

စတုးက သူ့ စိတ်ကူးကို ထုတ်၍ ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဒုတိယအကြိမ် တွေ့ပြီးသည့် အခါတွင် နှစ်ယောက်စလုံး ပီတိတွေ ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး သူတို့ နှစ်ယောက် သီချင်းတွေ စပ်ကြသည်။ သီချင်း စပ်ပြီးသည့် အခါတွင် ကာနက်ဂျီ မုန့်တိုက်မှ မှာသည့် ဆင်းဒွစ်များကို နှစ်ယောက်အတူ စားကြသည်။ စားရင်းလည်း ဂီတအကြောင်းကို ပြောကြသည်။

နှစ်ယောက်သား ရှစ်နာရီခန့် ကြိုးပမ်းလိုက်သည့် အခါတွင်မူ သီချင်း ခြောက်ပုဒ်ခန့် အတွက် စိတ်ကူးများနှင့် ဘဲလေးကဏတ် တစ်ပုဒ် အတွက် သွင်းရမည့် နေရာကို သူတို့ တွေ့ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အတူနေ၍ သီချင်းစပ်ကြလျှင် ထို့ထက်မက ပြီးနိုင်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် နေရာသီတွင် မာတင်ဗိုင်း စပျက်ခြံ ရိပ်သာတွင် အိမ်တစ်လုံး ငှားသင့်ကြောင်း၊ သို့ဆိုလျှင် မိမိတို့လည်း မိသားစုများပါ ခေါ်လာနိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအတိုင်း အတူတူ လုပ်သွားကြလျှင် နာတာလူး ပွဲတော် မတိုင်မီလောက်တွင် ပြဇာတ် တစ်ပုဒ် ပြီးနိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ဒင်နီက ပြောသည်။

အခက်အခဲတော့ ရှိသည်။ ထို အခက်အခဲကိုလည်း စတုန်းက ရှက်ရှက်ဖြင့် ဝန်ခံသည်။

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒင်နီရေ၊ ကျွန်တော်က စပျစ်ခြံ ရိပ်သာမှာ ငှားနေနိုင်လောက်အောင် အခြေအနေ မကောင်းဘူးဗျ”

“ဒီအတွက် ဒီလောက် ပူမနေပါနှင့်ဗျ၊ ဖြစ်ပါတယ်၊ ခု ကျွန်တော်တို့ ရေးပြီးတာလောက်နှင့် ဆိုရင် ထုတ်လုပ်သူ ပရိဂျူဆာ တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့ ရှာလို့ ရပါတယ်၊ သူ့ဆီက ခပ်မြက်မြက် စရန် တောင်းရမှာပေါ့၊ ဒီတော့ ပရိဂျူဆာ အရင် ရှာရမယ်၊ ခင်ဗျားမှာ ကိုယ်စားလှယ်တို့ ဘာတို့ အသိ မရှိဘူးလား”

“ကဗျာဆရာတွေမှာ ဘယ်မှာ ထုတ်လုပ်သူ ကိုယ်စားလှယ် ပွဲစားတွေ ရှိပါ့မလဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ မယားလေး တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ခုတောင် အဲဒီ မယားက တယ်လီဖုန်း တစ်လုံးနှင့် ဟိုဆက် ဒီဆက် လျှောက်ဆယ်ပေးလို့ ခင်ဗျားနှင့် တွေ့ရတာ ”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုရင် ဘရောဝေးမှာ စင်တင်နိုင်မယ့် ပရိဂျူဆာကို ရှာပေးဖို့ ကျွန်တော် ကိုယ်စားလှယ် လိုက်ရှာမယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား ဘက်က ကျေနပ်မလား ”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ကဲ ကျွန်တော်လည်း လစ်မှဗျ၊ ကိစ္စတစ်ခု ချိန်းထားတာ နည်းနည်းတောင် နောက်ကျသွားပြီ ”

နောက်တစ်နေ့ ညနေ၌ စတုန်းနှင့် နီနာတို့သည် ဒင်နီရေးသည့် ဆာဗာနရိုလာ ဘဲလေး ကဇာတ်ကို ဓာတ်ပြားဖွင့်၍ သေချာစွာ နားထောင်နေကြစဉ် တယ်လီဖုန်း မြည်လာသည်။ တစ်ဖက်မှ ဖုန်းဆက်သူမှာ ဒင်နီ။

“ဒီမှာ စတုန်း၊ ကျွန်တော် လေယာဉ်ပျံကွင်းကို ပြေးရဦးမှာ၊ ခရီး ထွက်မယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားကို တိုတိုပဲ ပြောမယ်၊ ခင်ဗျား ဟာပေး မေဒီဆန် ဆိုတဲ့ လူကို သိသလား ”

ဒင်နီ၏ အသံမှာ အမောတကာ နိုင်လှသည်။

“ဟင့်အင်း မသိဘူး၊ ဘယ်သူလဲ ”

“ကျွန်တော် သိသလောက် ဆိုရင်တော့ ဟာပေးဟာ နယူးယော့မြို့မှာ အလုပ် တော်တော် ဖြစ်တဲ့ ဇာတ်ပွဲစားပဲဗျ၊ အလုပ်မှာ တော်တော် ကျွမ်းကျင်တယ်လို့ ဆိုတယ် ”

“ကောင်းတာပေါ့ ”

“ဒီတော့ ဒီလူကို ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်အတွက် ပရိဂျူဆာ အရာခိုင်းမယ်၊ ဘယ်နှယ့်လဲ၊ ကဲ နောက်မှ တွေ့မယ်”

တစ်ခါတစ်ရံ လုပ်သည့် ကော့တေးပါတီ တွေဆုံပွဲကလေးမှ လွဲလျှင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ဂန္ထဝင် ဌာန ဆရာများသည် တွေ့ဆုံလေ့ မရှိကြ။ ထိုသို့ မတွေ့ ဆုံခြင်းမှာ အသက်အရွယ် ကွာခြားခြင်းကြောင့်သာလျှင် မဟုတ်၊ ဝါရင့် ဝါနကို အသားပေး ကြသောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာများ ကလပ်တွင် ပါမောက္ခ ဝှစ်တမင်းက နေ့လယ်စာ စားဖို့ ဖိတ်သည့် အခါတွင် တွဲဖက် ပါမောက္ခ လင်းဗရိုစ်သည် အံ့အား သင့်နေသည်။ ပါမောက္ခ ဝှစ်တမင်းသည် သူတို့ တွေ့ဖူးသလောက် သူတို့ တက္ကသိုလ်ရှိ ဆရာများထဲတွင် အကြင်နာတတ်ဆုံး၊ သဘော အကောင်းဆုံး ဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို လင်းဗရိုစ်ရော ဆရာပါ သိပြီးသား ဖြစ်သည်။

သူတို့ ရောက်သွားသည့်အခါတွင် ပါမောက္ခ ဝှစ်တမင်းက လည်ချောင်းကို ရှင်းလိုက်ပြီး

“ဒီမှာ လင်းဗရိုစ်၊ မင်းကို ပြောစရာ ရှိလို့ ခေါ်တာ၊ ငါ့ဆီကို ဘာကလေး တက္ကသိုလ် အဓိပတိဆီက တယ်လီဖုန်း လာတယ်၊ သူက မင်း ရေးတဲ့ စာအုပ်ကို တော်တော် သဘောကျနေတယ်၊ သူတို့ တက္ကသိုလ်မှာ ဂရိ ဂန္ထဝင် စာပေ ဌာန ဖွင့်မယ်တဲ့၊ အဲဒီမှာ မင်းလုပ်ဖို့ စိတ်ဝင်စားမလားလို့ ခေါ်ပြောတာ”

လင်းဗရိုစ်သည် မည်သို့ ဖြေရမည်ကိုပင် မသိ။ ပါမောက္ခ၏ အမေးကို သူ ကောင်းကောင်း နားမလည်လိုက်။ ဆရာသည် သူ့အား ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်တွင် ပေါမောက္ခ ရာထူး မပေးနိုင်သဖြင့် ထိုသို့ အပြင်သို့ လွှတ်နေခြင်းလော။

“ကျွန်တော့် အဖို့ ဂုဏ်ယူစရာပေါ့ ဆရာ”



လင်းဗရိစ်က အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ဖြေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း ဒီလိုပဲ မြင်တယ်၊ ဘာကလေး တက္ကသိုလ် ဆိုတာ ကမ္ဘာမှာ အကောင်းဆုံး တက္ကသိုလ်ကြီး တစ်ခုပဲကွ၊ သူတို့မှာလည်း ပညာရှင်တွေ အများကြီး ရှိသားပဲ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ဘာကလေးတော့ကို ရက်ရက်ရောရော ပေးထားတာ၊ ဒါနှင့် ငါကလည်း မင်းဆီကို စာ တိုက်ရိုက်ရေးပြီး ကမ်းလှမ်းရင် ကောင်းမယ်လို့ သူ့ကို အကြောင်း ပြန်လိုက်တယ်၊ မကြာခင် မင်းဆီကို ကမ်းလှမ်းတဲ့စာ လာလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

လင်းဗရိစ်သည် သူ့စကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာသည်မှာ အမှန်။ သို့ရာတွင် သူ စိတ်ထဲတွင် မရှင်းလင်းသည့် အချက် တစ်ချက် ရှိနေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် အရဲစွန့်ကာ ပြောပြောပင် မေးရတော့သည်။

“ဆာရာ့ကို တစ်ခုတော့ မေးပါရစေ ဆရာ၊ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်မှာ ကျွန်တော့်ကို ဆက် မခန့်ချင်တော့လို့လား၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး”

“ဒီမှာ လင်းဗရိစ်၊ မင်း အဲဒီလို မေးတာ ငါလည်း သဘောကျတယ်၊ ဌာန တစ်ခုလုံး အနေနှင့် ငါ မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါနှင့် ဂျွန်ကတော့ မင်းကို သဘောကျတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ဒီမှာပဲ ဆက်နေစေချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တို့က ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုက်ကြိုက် ရာထူးမှာ ဆက်ပြီး ခန့်ဖို့ ဆိုရင် နောက်ဆုံး မဲနှင့် ဆုံးဖြတ်ကြရမှာ၊ ဒီတော့ တို့ ဌာနမှာ ရှိတဲ့ သမိုင်းဆရာတွေ ရှေးဟောင်း သုတေသန ဆရာတွေကတော့ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မယ် ဆိုတာ ငါ မပြောတတ်ဘူး၊ ခု မင်းကို ဘာကလေး တက္ကသိုလ်က ကမ်းလှမ်းပြီ ဆိုတာကို ကြားပြီ ဆိုရင်တော့ ခုထိ မဆုံးဖြတ်ရသေးတဲ့ လူတွေက မင်းနှင့် ပတ်သက်လို့ ပြတ်ပြတ်သားသား ဖြစ်လာကြမှာပဲ၊ ငါ ထင်ပါတယ်၊ သူတို့လည်း မင်းကို လက်လွှတ်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့”

“ဒါဖြင့် ဘာကလေး တက္ကသိုလ်က ကမ်းလှမ်းချက် လာရင်လည်း လက်ခံသင့်တယ်လို့ ဆရာ ဆိုချင်တာပေါ့။”

“မင်းထက် လုပ်သက်ရင့်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အကြံဉာဏ်ကို လက်ခံစမ်းပါကွာ။”

သူ့ကို တွေ့ရသဖြင့် ဆရာ ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်။”

ဆရာက တက္ကသိုလ် ပုံနှိပ်တိုက် ကျောက်တုံး လှေကားပေါ်မှ ဆင်းပြီးလာရင်း သူ့ယောက်ျားကို နှုတ်ဆက်သည်။ လင်းဗရိစ်က သူ့ဇနီးကို ဝတ်ကျေတမ်းကျေ နှမ်းရှုပ် နှုတ်ဆက်၏။ သူ့ ရင်ထဲတွင် ရှိနေသည့် စိုးရိမ်မှုကို မပြောဘဲ မနေနိုင်။

“သိပ်တော့ မကောင်းဘူး” ဟု လင်းဗရိစ်က ဖြေသည်။

“ဘာတဲ့လဲဟင်၊ မောင့်ကို ဟားဗတ်မှာ ဆက်မခန့်တော့ဘူးတဲ့လား။”

လင်းဗရိစ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်

“အဲဒါ ပြဿနာပေါ့ကွာ၊ ဟားဗတ်မှာ ဆက်ခန့်ရေး မခန့်ရေး အကြောင်းကို တစ်လုံးမှ မပြောဘူး၊ ဘာကလေး တက္ကသိုလ်က ငါ့ကို လိုချင်နေတယ် ဆိုတာကိုပဲ ပြောတယ်။”

“ဘာကလေး တက္ကသိုလ် ဂန္ထဝင် ဌာနကတော့ စိတ်ပျက်စရာပဲ” ဟု ဆရာက ပြောသည်။

“ဟုတ်လား၊ မင်း ဒီလိုထင်သလား၊ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ကိုယ့်ကို ဒီမှာ မထားချင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့” ဟု လင်းဗရိစ်က ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် ပြောသည်။

“ဆရာလည်း ဒီလိုပဲထင်တာပဲ၊ ခက်တာက တက္ကသိုလ် အုပ်ချုပ်ပုံ တွေကလည်း တော်တော် ခက်သားပဲ၊ ကိုယ့်ထက် တော်တဲ့ လူငယ်ကလေးတွေကို သိပ် အားမပေးချင်ဘဲ နှိမ်ထားတတ်ကြတယ်၊ နည်းနည်း တော်လာပြီဆိုရင် အဝေးကို ကန်ထုတ်လိုက်ပြီး စောင့်ကြည့်နေတယ်၊ အဲဒီမှာ တကယ်တော်လို့ နာမည်ကြီးလာပြီ ဆိုတော့မှ ပြန်ခေါ်တတ်ကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ကိုယ် သွားရမယ် နေရာက ကယ်လီဖိုးနီးယား ဆိုတော့ ဝေးလွန်းတယ်ကွာ ”

“ဘာဖြစ်လဲ မောင်ရယ်၊ ဟားဗတ်နှင့် မိုင်သုံးထောင်လောက် ဝေးပေမယ့် ဆရာတို့ လင်မယား နှစ်ယောက် နေလို့ ဖြစ်ပါတယ် ”

နောက်နှစ်ည ကြာသည့် အခါတွင် ဘာကလေး တက္ကသိုလ် အဓိပတိ ဖောစတားက သူတို့ တက္ကသိုလ်တွင် လာ၍ စာပေ ပို့ချပေးရန် တရားဝင် ဖိတ်ကြားခြင်း ပြုသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က အစီစဉ် အားလပ်ရက်တွင် လာခဲ့မည်ဟု အကြောင်းပြန်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ အစဉ်အလာတော့ မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကတော့ ခွင်းချက်ပေါ့လေ၊ ခင်ဗျား ဇနီးကိုလည်း အတူ ခေါ်ခဲ့ဖို့ ဖိတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ် ပုံနှိပ်တိုက်က အယ်ဒီတာတွေက ခင်ဗျား ဇနီးနှင့်လည်း တွေ့ချင်ကြတယ် ”

“ကောင်းတာပေါ့ ခင်ဗျာ” ဟု လင်းဗရိစ်က ပြောသည်။

ဘာကလေး တက္ကသိုလ်သည် သူ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိနေလေပြီ။ သူ့အဖြစ်သည် ကြေးစား ဘေ့စ်ဘော သမားနှင့် တူနေသည်။ သူတို့သည် သူရိုက်ချက်များ၊ သူ့ ကစားပုံများကို သာမက သူ့ အဖွဲ့တွင် ပါသည့် အဖွဲ့သားများ အကြောင်းကိုပါ သိနေကြသည်နှင့် တူသည်။

မတ်လ နောက်ဆုံး တနင်္ဂနွေနေ့တွင် လင်းဗရိစ်နှင့် ဆာရာတို့သည် အလိုလိုက်တတ်သော အဘိုးအဘွားများထံ သားငယ်ကို ထားပစ်ခဲ့ကာ ညနေ လေယာဉ်ဖြင့် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုသို့ လိုက်လာခဲ့ကြသည်။

“ပျော်စရာကြီးနော် မောင်၊ မောင့်ဦးနှောက်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ဆာရာတို့ ပထမဆုံး စီးဖူးတဲ့ လေယာဉ်ခရီး” ဟု ဆာရာက ထိုင်ခုံ ခါးပတ်ကို ပတ်ရင်း ပြောသည်။

နောက် သုံးနာရီ ကြာသည့် အခါတွင် လင်းဗရိစ်သည် နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့သည် အမေရိကတိုက်၏ တစ်ဝက်ကို ကျော်လာခဲ့လေပြီ။

“တော်တော်တော့ ရယ်စရာကောင်းတယ်နော်၊ ခုဆို မောင်တို့ တော်တော် ခရီးဝေးဝေးကို ရောက်လာခဲ့ကြပြီ၊ မောင်တို့ သွားမယ့် နေရာဟာ ယဉ်ကျေးမှုကြီးနှင့် ဝေးတဲ့ နေရာကို သွားနေရသလိုပဲ ”

ဆာရာက လူကြီးသူမ လေသံမျိုးဖြင့်

“မောင်ကလည်းကွယ်၊ အသာနေစမ်းပါ၊ ဟိုရောက်ရင် ကမ္ဘာကြီးနှင့် ပတ်သက်တဲ့ အံ့ဩစရာတွေကို တွေ့ချင် တွေ့ရဦးမှာပေါ့”

“ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ ”

“ဥပမာ စိတ်ရဲ့ ဖြစ်စဉ်ဟာ မတ်ဆာချူးဆက် နယ်စပ်မှာတွင် ရပ်တန့်နေတာ မဟုတ်ဘဲ ကမ္ဘာအနှံ့ စကြဝဠာ အနှံ့ ပျံ့နေတာမျိုးပေါ့”

ဆန်ဖရန်စစ္စကိုသို့ ရောက်သည့် အခါတွင် လူလတ်ပိုင်း တက္ကသိုလ် ဆရာတစ်ဦးနှင့် လူငယ် တက္ကသိုလ်ဆရာ တစ်ဦးတို့က သူတို့အား လာရောက် ကြိုဆိုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့အား ကြိုနေမှန်း သိစေရန် လက်ထဲတွင် လင်းဗရိစ် ရေးသည့် ဆိုဖီကလီနှင့် ပတ်သက်သည့် ကျမ်းတစ်အုပ်ကို ကိုင်ထားသည်။

ခရီးပန်လာသည့် လင်းဗရိစ်သည် သူ့အား ထိုမျှ အရေးပေး ရတစိုက် လာကြိုနေသည်ကို တွေ့ရသည့် အတွက် ဝမ်းသာသွားသည်။

ဖောစတားက သူ့ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကြိုဆို နှုတ်ဆက်ကာ မကြာမီကမှ ဟေဒယ်ဗတ်မှ ကယ်လီဗီးနီးယားသို့ ပြောင်းလာသည့် ရှေးဟောင်း ကျူရီးစာပေ ပညာရှင် မေယာနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် စလုံးမှာ လွန်စွာ ဖော်ရွေသည်။ ပစ္စည်းများ ရွေးယူသည့် နေရာသို့ ရောက်လျှင် လင်းဗရိစ် သေတ္တာတွေကို သူတို့ သယ်မည်ဟု ဆိုကာ မော်တော်ကား များဆီသို့ အတင်း သယ်လာကြသည်။

ညနေ အစောကြီး ရှိသေးသည့်တိုင် ဘာကလေ တက္ကသိုလ် ပရိဝုဏ်ထဲက လမ်းမကြီးပေါ်တွင် လူတွေ စည်ကားနေလေပြီ။

“ဟစ်ပီတွေ တော်တော်များတယ် ထင်တယ်နော်” ဟု လင်းဗရိစ်က မအောင့်နိုင်ဘဲ ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဂီတ ကောင်းကောင်းတွေ ကြားရမှာပေါ့နော်” ဟု ဆာရာက ပြော၏။

ဖောစတားက လင်းဗရိစ်၏ စကားကို အစ ပြန်ကောက်သည်။

“ဟစ်ပီတွေ မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ကျောင်းသားတွေက တွိဒ် ဘောင်းဘီကို မဝတ်ဘဲ ဂျင်းဘောင်းဘီကိုပဲ ဝတ်ကြတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီတွေကို ဝတ်ပြီး လမ်းသလားနေလို့ အထင်တော့ မသေးလိုက်နှင့်နော် ခင်ဗျား တွေဖူးတဲ့ ကျောင်းသားတွေထဲမှာ အတော်ဆုံး ကျောင်းသားတွေ၊ အတန်းထဲမှာ စာသင်ရင်း တွေလိမ့်မယ်၊ သူတို့ မေးခွန်းတွေက တော်တော်လူ မဖြေနိုင်ဘူး၊ ချာချာကို လည်နေတာပဲ၊ ကိုယ့် ပညာစွမ်းက ပြလို့ရတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား ကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင် တချို့ အတန်းတွေ လျှောက်ပြမယ်လေ”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ကျွန်တော် ကြည့်ချင်တယ်”

“ကျွန်မလည်း လိုက်ကြည့်မယ်လေ” ဆရာက ပြောသည်။ မေယာက

“ကောင်းတာပေါ့၊ ဆရာကလည်း ဂရိကဗျာကို စိတ်ဝင်စားတယ် မဟုတ်လား”

သူတို့သည် လမ်းဆုံသို့ ရောက်လာကြ၏။ ဤတွင် မေယာက

“ခင်ဗျားတို့ကို ဌာနက ဖွင့်ထားတဲ့ ကလပ်မှာ ချပေးခဲ့မယ်လေ၊ အဲဒီမှာ ဘီယာလေး ဘာလေး သောက်ပြီး အနားယူကြဦးပေါ့၊ ပြီးတော့ မမောသေးဘူးဆိုရင် ဘာကလေး တက္ကသိုလ်ရဲ့ အငွေ့အသက်ကို ရအောင် လျှောက်ကြည့်ဦးပေါ့”

နောက် မိနစ် အတန်ကြာသည့်အခါတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ပစ္စည်းများကို နေရာချထားနေကြသည်။

“ကြည့်ရတာကတော့ သဘောကောင်းပုံပဲ၊ ဆရာ ဆိုလိုတာက သူတို့ကို ကြည့်ရတာ ခပ်အေးအေး ခပ်ပျော်ပျော်ပဲ၊ ခင်တတ် မင်တတ်ပုံလည်း ရတယ်နော်၊ မေယာက အသက် သုံးဆယ့် တစ်နှစ်နှင့် ပါမောက္ခ ဖြစ်တာနော်၊ ကြည့်တော့ ပါမောက္ခလို့ နည်းနည်းကလေးမှ မထင်ရဘူး၊ ဂျာမန်လို့သာ ဆိုရပေမယ့် ဂျာမန် ဂိုက်လည်း မပေါက်ဘူး၊ ကယ်လီဖိုးနီးယား ဇာတ်သွားထားလိုက်ကြပြီး လားမှ မသိတာ”

“ဒါပေါ့ကွ၊ တို့ကို စိတ်ပါလာအောင် လုပ်နေတာ၊ ကြည့်ပါလား၊ မင်း ဘာစစ်တမ်းနှင့် ဘွဲ့ရခဲ့တယ် ဆိုတာတောင် သူတို့ သိနေကြပြီ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဆရာလည်း သတိထားမိတာပေါ့၊ သူတို့ ဖြားယောင်းနေတာကို မောင်ကော သဘော မကျဘူးလား”

“ခုထိတော့ သဘောမကျသေးဘူး”

“ကြည့်သေးတာပေါ့လေ၊ သဘောကျတာတွေ မကျတာတွေ ဖယ်ထား လိုက်ပါဦး၊ ကဲ အဝတ်အစား လဲပြီးရင် သူတို့ပြောတဲ့ တယ်လီဂရပ် ရိပ်သာ လမ်းမကြီးကို လျှောက်ကြည့်ကြဦးစို့”

ရုတ်တရက်သော် ထိုရိပ်သာ လမ်းမကြီးသည် ဘာမျှ ထူးခြားသည် မထင်ရ။ လမ်းမများက ခြောက်သွေ့ တိတ်ဆိတ်လျက်။ စာအုပ်ဆိုင်များနှင့် ဂိတာတီးနေသည့် ကျောင်းသား အချို့လောက်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ပြလောက် သွားလိုက်မိသည့် အခါတွင်မူ သူ့ ယောက်ျား စိတ်ဝင်စားသည့် ရှုခင်း တစ်ခုကို ဆာရာ သတိပြုလိုက်မိသည်။ ဆာရာက ပြုံး၍ “ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီး၊ ရှုခင်းကို တော်တော် စိတ်ဝင်စားသွားပြီလား”

“ဘာ ရှုခင်းလဲကွ”

“အမယ်လေး ဒေါက်တာ လင်းဗရိုဗ်ရယ်၊ အကြောင်း မသိရင် ခက်မယ်၊ ခပ်စောစောက ကျောင်းသူ ကောင်မလေး ခြောက်ယောက် ဖြတ်သွားတယ်လေ၊ တစ်ယောက်မှ ဘရာဗီယာ ဝတ်မထားကြဘူး၊ ရှင် အဲဒါကို မျက်စိ အရသာခံနေတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ယောက်ျား အကြောင်း ကိုယ်သိတာပေါ့၊ မောင့်မျက်နှာ ကြည့်လိုက်ရင် သိတာပဲ၊ ဆာရာ ပြောတာ မမှန်ဘူးလား”

“မမှန်ဘူးကွ၊ ကောင်မလေး ခြောက်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ ခုနစ်ယောက်”

လင်းဗရိုဗ်က ခပ်တည်တည်ပြောသည်။

သုံးနာရီ အချိန် ကွာခြားချက် ရှိသဖြင့် သူတို့သည် တရားအိပ်ပြီး အစောကြီး နီးလာခဲ့ကြသည်။ ကလပ် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဆင်းလာသည့် အခါတွင် သူတို့ချည်းသာ ရှိမည်ဟု ထင်ခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် မဟုတ်။

ချောင်ကျကျ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်၍ တစ်ဖက်က မနက်စာကို ဖွန်းဖြင့် ခပ်စားရင်း အခြား လက်တစ်ဖက်က အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်ထုတ် ရှေးဟောင်း ဂန္ထဝင် ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်ကို ကိုင်ထားသည့် လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

“မောင် မြင်ရဲ့လား၊ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ဆာရာတို့ လင်မယားနှင့် အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်က ဂရိစာပေ ပါမောက္ခပဲ ရှိတယ်” ဟု ဆာရာက တိုးတိုးပြောသည်။

“ဘုရားရေ၊ ဟုတ်သားပဲ၊ ပါမောက္ခ ဝိုင်လီ ပါလား၊ စောစောစီးစီး ဘာများ လာလုပ်နေသလဲ မသိဘူး”

“ဆာရာတို့လို့ မနက်စာ လာစားကြတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီနှစ်မှာ ဆရာ ဝိုင်လီက ဘာကလေး တက္ကသိုလ်မှာ စာလာသင်ပေးနေတယ် မဟုတ်လား”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ဟိုးမားနှင့် အက်စ်ရှိုးလက်စ်ကို လာသင်နေတာ၊ တို့များလည်း သူ့ ပို့ချချက်ကို သွားနားထောင်ရရင် ကောင်းမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် မောင် သူ့ကို သွားပြီး မိတ်ဆက်ပြီး စကား ပြောကြည့်ပါလား”

လင်းဗရိစ်က ကြောက်ရွံ့သည့် ဟန်ဖြင့်

“အမယ်လေး၊ သွားပြီး စကား မပြောရဲပါဘူး၊ ဒီလို ဆရာကြီး တစ်ယောက် အနားကို မောင် မသွားရဲဘူး”

“လာပါ၊ မောင့် ဂရီသွေးတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ၊ ဒီလိုဆို ဆာရာက မောင့်ကိုယ်စား သွား မိတ်ဆက်ရမလား”

“ဒီလိုတော့ ဘယ်ကောင်မလဲကွ၊ မောင်လည်း လိုက်မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ကစပြီး ဘာပြောရမလဲ မသိဘူး”



“ဟယ်လို ဆိုပြီး စ နှုတ်ဆက်ပေါ့။ ဒီလိုပဲ နှုတ်ဆက်ပြီး အသိဖွဲ့ စကား ပြောကြရတာပဲ ”

လင်းဗရိစ်က နောက်မှ ခပ်ယိုယိုဖြင့် လိုက်လာခဲ့သည်။ ဆရာကြီး၏ ရှေ့မှောက်တွင် လင်းဗရိစ်သည် မလုံမလဲ ဖြစ်နေသည်။

ကျယ်ဝန်း၍ လူသူ တိတ်ဆိတ်နေသော ခန်းမကြီးထဲတွင် သူ့ ခြေသံသည် ခါတိုင်းထက် ပို၍ ကျယ်လောင်နေသည် ထင်ရ၏။

“ဆရာကြီးအဖို့ အနှောင့်အယှက်များ ဖြစ်နေရင် ခွင့်လွှတ်ပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဆရာကြီး စာတွေကို သိပ် သဘောကျပါတယ်၊ မနှစ်က သုတေသန အသင်း ဂျာနယ်မှာ ရေးလိုက်တဲ့ ဆရာကြီးရဲ့ အိုရက်စတေး ဆောင်းပါးကိုလည်း သဘောကျပါတယ်၊ အက်စ်ဂျီးလက်စ်နှင့် ပတ်သက်လို့တော့ ဒီဆောင်းပါးဟာ အစုံလင်ဆုံးလို့ပဲ ထင်ပါတယ် ”

“အေး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မင်းတို့ကော ငါနှင့်အတူ မနက်စာ လာစားကြပါလား ”

အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ပါမောက္ခ ပိုင်လီသည် ကျေနပ်သွားဟန် ရှိ၏။

“ကျွန်တော်တို့က ဖိတ်ပါရစေ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော့် အမျိုးသမီးလည်း ဆရာကြီးကို စောင့်နေပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ စားပွဲကို ကြပါ ”

“အေး ဟုတ်သားပဲ၊ ထမင်းစားခန်းထဲကို မင်းတို့ ဝင်လာတုန်းက သူ့ကို ငါ သတိပြုလိုက်မိတယ်၊ ကျေးဇူးပဲ၊ ကဲ ငါကပဲ မင်းတို့ဆီကို လိုက်စားမယ်လေ ” ဟု ဆိုကာ ပါမောက္ခ ပိုင်လီသည် သူ့ ထမင်းပန်းကန်နှင့် အောက်စဖို့ဒ် တက္ကသိုလ် ပြဌာန်း စာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး သူ့ နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။

“သူက ကျွန်တော့် ဇနီးသည် ဆရာပါ ဆရာကြီး၊ ဪ မမှန်တယ်၊ ကျွန်တော် သိယိုဒို လင်းဗရိစ်ပါ ဆရာကြီး ”

ပါမောက္ခ ဝိုင်လီက ဆာရာကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ထို့နောက် လင်းဗရိစ်ဘက်သို့ လှည့်၍

“ဆိုဖီကလီ အကြောင်းကို စာအုပ် ရေးတာ မင်း မဟုတ်လား”

လင်းဗရိစ်သည် သူ့ကို အသိအမှတ် ပြုသဖြင့် ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ခု ကျွန်တော် လက်ချာ တစ်ခုရှိလို့ လာပေးတာပါ”

ဘာကလေ တက္ကသိုလ်တွင် ဟောပြောပြီးနောက် လင်းဗရိစ်ကို ကင်တာဘာရီ တက္ကသိုလ်မှာ ဂန္ထဝင် ဌာန ပါမောက္ခ လုပ်ရန် ကမ်းလှမ်းခဲ့သည်။ ကင်တာဘာရီ ကောလိပ်မှာ ၁၇၇၂ ခုနှစ်တွင် တည်ထောင်ခဲ့ပြီး အမေရိကန်ပြည်တွင် ရှေးအကျဆုံးသော ကောလိပ် တစ်ခု ဖြစ်၏။ ဟားဗတ်နှင့် ယေးလ် တက္ကသိုလ်များမှာ သာမန်လူများ၏ အမည်ကို အစွဲပြု၍ မှည့်ခေါ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ကင်တာဘာရီ ကောလိပ်မှာမူ တတိယမြောက် ဂျော့ဘုရင် လက်ထက်၊ ကင်တာဘာရီ ဂိုဏ်းချုပ် ဘုန်းတော်ကြီး ဖရက်ဒရစ် ကင်တာဘာရီက ဘုန်းတော်ကြီးများကို စာပေ ပရိယတ္တိ ပို့ချ သင်ကြားပေးရန် တည်ထောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် သူ့ အမည်ကို အစွဲပြု၍ မှည့်ခေါ်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆာရာကမူ ကင်တာဘာရီ ကောလိပ်ကို ဘာကလေ ကောလိပ်လောက် မကြိုက်။ ဘာကလေ ကောလိပ်သည် ဟားဗတ်ထက် ကောင်းသည်ဟု သူ ထင်သည်။

ဂျေဆန် ဂီးလ်ဗတ်သည် သူ့ဘဝတွင် အရေးကြီးသည့် ဆုံးဖြတ်ချက် နှစ်ရပ်ကို ချခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်တာ ကာလအတွင်း အစွဲရေးပြည်တွင် နေထိုင်ခဲ့စဉ် မိမိသည် ထို အမိမြေကြီးကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရန် တာဝန် ရှိသည်ဟု သဘောပေါက်လာခဲ့၏။ သို့ ကာကွယ်လိုလျှင် မိမိသည် အစွဲရေး ပြည်တွင် အခြေချ နေထိုင်ကာ ထိုနေရာတွင် အမြစ်တွယ်နေဖို့ လိုသည်ဟု ယူဆသည်။

သို့ရာတွင် အစွဲအစားတွင် နေရသည်မှာ အထီးကျန် နိုင်လွန်းလှသည်။ ဘုံရိပ်သာ ကစားကွင်းများတွင် ကစားနေကြသော ကလေးများကို ကြည့်ရင်း သားသမီး လိုချင်လာသည်။ သို့ရာတွင် သူ့တွင် ဖင်နီ အတွက် ပူဆွေး၍ မပြီးသေး။ ဖင်နီကိုပေးအပ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သဖြင့် သူ့တွင် နှလုံးသား အကောင်းပကတိ မရှိတော့ဟုလည်း သူ ထင်နေသည်။

သို့တိုင်အောင် ဂျေဆန်သည် တပ်မှ ခွင့်နှင့် ပြန်လာသည့် အခါများတွင် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည့် ဘုံရိပ်သာ ထမင်းစား ခန်းဆောင်ကြီးထဲတွင် ထိုင်ရင်း သန်းခေါင် သန်လွဲ အထိ အီဗာနှင့် စကားတွေ ပြောခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် ဂျေဆန်၏ စိတ်သည် နူးညံ့ ကြင်နာတတ်သည်။

တစ်ညတွင်မူ ဂျေဆန်က အီဗာကို ဖွင့်ပြောသည်။

“တကယ်လို့များ အီဗာ အိမ်ထောင်ပြုသွားရင် အစ်ကို ဘာလုပ်နေရမလဲ မသိဘူး၊ ခုလို အစ်ကိုပြောတဲ့ စကားတွေကို နားထောင်မယ့်သူ ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ထင်တယ် ”

အီဗာက ရှက်စနိုးဖြင့်

“အီဗာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ တွေးနေတာ၊ အစ်ကို ဒီမှာ ရှိတော့ အစ်ကို ပြောသလို အီဗာအဖို့ မှီပြီး ငိုစရာ ပခုံး တစ်ခု ရတာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ အီဗာ တကယ် ငိုတာကို အစ်ကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

“ဪ ဥပမာ အဖြစ် ပြောပြတာပါ အစ်ကိုရယ်”

“ဟုတ်လား၊ အစ်ကို ပြောတဲ့ ဥပမာ စကားလို့ပေါ့၊ ဒီနေရာမှာ အစ်ကိုကို လက်တွဲမယ့်သူ ဆိုလို့ အီဗာ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ ဥပမာ စကား အဖြစ်ပေါ့ကွယ် ”

“ဟုတ်တယ်နော် အစ်ကို၊ အစ်ကိုနှင့် အီဗာ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ တကယ်တော့ တင်စား ပြောနေကြတဲ့ ဥပမာ စကားတွေ ချည်းပဲ”

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားကြ၏။

“အစ်ကိုကတော့ ဥပမာ စကားတင် မကဘူး၊ အီဗာကို တကယ် လက်တွဲထားချင်တာ ”

“ဒီလိုဆိုရင် အီဗာကလည်း အစ်ကို့ ပခုံးကို မှီပြီး တကယ် ငိုချင်တာပေါ့ အစ်ကိုရယ် ”

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပွေ့ဖက်မိကြသည်။

“အီဗာရယ်၊ အီဗာ့ကို အစ်ကို တကယ် အရေးယူ ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ အီဗာ့ကို ချစ်တယ်လို့လည်း အစ်ကို ပြောချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို့မှာ ချစ်နိုင်စွမ်းအားတွေ ရှိမှ ရှိသေးရဲ့လားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သံသယ ဖြစ်နေတယ် ”

“အီဗာလည်း အစ်ကို့လိုပါပဲ အစ်ကို၊ တကယ် ချစ်နိုင်အောင် ကြိုးစား ကြရမှာပေါ့”

သူတို့ နှစ်ယောက် နမ်းကြသည်။

တပ်မှ ခွင့်တစ်လ ယူပြီး ပြန်လာခါစတွင် မင်္ဂလာ အခမ်းအနားကို ဟာဂလီ ရွာကလေးတွင် ကျင်းပသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် ဘုံရိပ်သာ ရွာကလေးတွင် သေတစ်ပန် သက်ဆုံး သူတို့နှင့် အတူ နေထိုင်တော့မည် ဆိုသည့် အခါတွင် စုပေါင်းလယ်ယာ ဘုံရိပ်သာ ရွာကလေး တစ်ရွာလုံးကလည်း ဝမ်းသာနေကြသည်။

ဂျေဆန် အဖို့သော်မူ ဘုံရိပ်သာ ရွာကလေးသည် သူ့အဖို့ ဇာတိသစ် မိဘသစ်ကို ရသည်နှင့် တူနေသည်။ မိဘများနှင့်မူ လုံးလုံး အဆက် မရတော့ သလောက် ဖြစ်နေပြီ။ အီဗာက မိဘ နှစ်ပါးကို သူတို့ မင်္ဂလာပွဲသို့ ဖိတ်ရန် တိုက်တွန်းသည်။ သို့ရာတွင် ဂျေဆန်က ငြင်း၏။ ထိုညက သူတို့ရသည့် အခန်းကလေးထဲတွင် ထိုင်ကာ မိဘများထံသို့ စာတစ်စောင်တော့ ရေးလိုက်သည်။

ချစ်စွာသော ဖေဖေနှင့် မေမေ ခင်ဗျား။

မနက်ဖြန်တွင် ကျွန်တော် လက်ထပ်တော့မည် ဖြစ်ပါသည်။ ဖဲင်နီတို့ မိသားစုက စစ်အတွင်းက ဂုဏ်ပေးခဲ့သည့် အီဗာ ဆိုသည့် မိန်းကလေးနှင့် ဖြစ်ပါသည်။ အစွဲရေးပြည် အကြောင်းကို ကျွန်တော် နားလည် သဘောပေါက်လာခြင်းမှာ သူ့ ကျေးဇူးကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သာမန် အခြေအနေဆိုလျှင် ဖေဖေတို့ မေမေတို့အား မင်္ဂလာဆောင်သို့ ဖိတ်မည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဖေဖေနှင့် မေမေတို့မှာ သားမောင်၏ ဘဝ ဦးတည်ချက် ပြောင်းသွားသည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ များစွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြသဖြင့် ဖိတ်ကြားခြင်း မပြုတော့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သားမောင် အနေနှင့် မိဘ နှစ်ပါး၏ ဩဇာကို ဖိဆန်ခြင်း ပြုမိခဲ့လျှင် မနက်ဖြန်တွင် ဘုရားသခင်ရှေ့တွင် သားမောင် ပြုသော ကတိသစ္စာတို့ကြောင့် အပြစ်မှ ကျေလိမ့်မည်ဟု ယူဆပါသည်။

သားမောင်သည် ဖေဖေတို့ မေမေတို့ စီမံခဲ့သော လမ်းအတိုင်း နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်လုံးလုံး လိုက်နာ နေထိုင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ သဘောကျအတိုင်း နေထိုင်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း အသိပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဖေဖေတို့ မေမေတို့၏ စေတနာကို သားမောင် ကောင်းစွာ နားလည်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဖေဖေတို့ မေမေတို့သည် ကိုယ့် သားသမီးများကို ရေဝတီဟူသော အမည်ဖြင့် အနှိမ်ခံဘဝသို့ မရောက်စေချင်ကြသည့် စေတနာကို ကျွန်တော် နားလည်ပါသည်။

သားမောင်လည်း သားမောင်၏ သားသမီးများကို ထိုသို့ အနိမ့်ခံ ဘဝသို့ မရောက်စေချင်ပါ။

အစ္စရေးပြည်တွင် ဆိုလျှင် ရေဝတီ တစ်ယောက် ဖြစ်ခြင်းသည် ဂုဏ်ရှိသည့် အလုပ် တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ဂုဏ်ငယ်သည့် ကိစ္စ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့် သားသမီးများသည် အန္တရာယ်များထဲတွင် ကြီးပြင်း လူလားမြောက်ကောင်း မြောက်ကြပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် အရှက်ဖြင့် လူလားမြောက်ရမည် မဟုတ်သည်မှာကား သေချာသည်။

သားမောင် လူလားမြောက်ခဲ့ရာတွင် အဖေတို့ အမေတို့ ကျေးဇူးကို တစ်သက် ဘယ်ခါမျှ မေ့မည် မဟုတ်ပါ။

သားမောင် ဂျေဆန်

ဘုံရိပ်သာမှ ထောက်ပံ့သော စရိတ်ဖြင့် အစ္စရေး တောင်ဘက်စွန်းရှိ အီလက်ဆိုသော မြို့ကလေးသို့ သူတို့ မင်္ဂလာဦး ခရီး ထွက်ခဲ့ကြသည်။ သူ့ ရွှေငွေ ရတနာတွင်းများမှ ပစ္စည်းများကို သယ်ယူရန် ထိုမြို့ကလေးကို ဆော်လမွန် ဘုရင်ကြီးက တည်ထောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာမှပင် ရှိသာ ဘုရင်မကို ကြိုဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂျေဆန်က အီဇာကို ရေငုပ်သင်ပေးသည်။ သူတို့သည် မနက်ခင်းများကို ရေအောက်ရှိ ရောင်စုံ သန္တာ ကျောက်ဆောင်များ ကြားတွင် အချိန်ကုန်ကြသည်။ ညဆိုလျှင် နှစ်ယောက်သား လက်ချင်းတွဲ၍ လမ်းလျှောက်ကြပြီး ကလပ်များ၊ ကပ္ပဲများတွင် အချိန်ကုန်ကြသည်။

သူတို့ မင်္ဂလာဦး ခရီးသည် ငွေကြေး အကုန်အကျ များသည့်တိုင် ပျော်စရာ ကောင်းသည်။

နောက်တစ်နှစ်တွင် ဂိုလန် တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ အာရပ်တို့၏ အမြောက်ကြီးများက အစွရေး တောင်ပိုင်းရှိ စုပေါင်းလယ်ယာ ဘုံရိပ်သာ ရွာများကို တိုး၍ ပစ်ခတ်နေကြသည်။ ရှေ့ဒန်နှင့် လီဘာနွန်တို့မှ နေ၍ အာရပ် အကြမ်းဖက် သမားများက နယ်စပ်ကို ကျော်ဖြတ်၍ လာကာ စစ်နှင့် မဆိုင်သော အဆောက်အအုံ နေရာများကို တိုး၍ တိုက်ခိုက်နေကြသည်။ ရွာများကို ပစ်ခတ်သဖြင့် အမြောက်အမြား သေကျေကြသည်။ ကစားကွင်းများတွင် ကစားနေကြသော ကျောင်းသား သူငယ်များကို ပစ်ခတ်သဖြင့် အများအပြား သေကြသည်။

ဒေါသ ထွက်နေသော အစွရေး ပြည်သူတို့က အကြမ်းဖက်သမားများကို တန်ပြန် တိုက်စစ်ဆင်ရန် တောင်းဆိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် အစွရေး လေတပ်မှ လေထီး တပ်သားများက တန်ပြန် တိုက်ခိုက်မှုများကို ပြုလုပ်ရန် အထက်မှ အမိန့်ပေးသည်။

နယ်စပ်ကို ကျော်ဖြတ်၍ ရန်သူတို့အား လေထီးတပ်သားများက တိုက်ခိုက်ခြင်း ပြုလုပ် လေ့ကျင့်ရသည့် အထဲတွင် ဂျေဆန်လည်း ပါသည်။

တိုက်စစ် မဆင်မီ တစ်ညက သူတို့ တစ်တွေသည် ရှေ့ဒန် နယ်စပ်နှင့် မနီးမဝေး ကွင်းပြင်ထဲတွင် အိပ်ကြရ၏။ မနက်လင်းသည်နှင့် သူတို့ တစ်တွေသည် သူတို့အတွက် ရပ်ထားသော ထရပ်ကားများပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ တောင်ထိပ်ပေါ်ရှိ ဆာမူအာ ရွာကလေးသို့ လာခဲ့ကြရသည်။ ထောက်လှမ်းရေး သတင်းများအရ ထိုရွာကလေးမှာ အယ်ဗာတာ ပြောက်ကျားတို့၏ အခြေခံ စခန်း ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ ရွာကလေးမှ မိုင် တစ်စိတ် အလို လောက်တွင် သူတို့သည် ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ သေနတ်ကို အသင့်ပြင်၍ ခြေကျင် ချီတက်လာခဲ့ကြသည်။

သူတို့ ခေါင်းပေါ်တွင် အစွရေး လေယာဉ်တွေ ပေါ်လာကြသည်။ လေယာဉ်များက ရွာကလေးများကို ကျော်သွားကာ ရှေ့ဒန် အမြဲတမ်း တပ်များ၏ အာရုံကို

ပြောင်းသွားစေရန် အတွက် တစ်နေရာကို ဗုံးများ ကြဲချပေးသည်။ စစ်ဆင်ရေး နယ်မြေထဲသို့ ဂျော်ဒန်တပ်များ စစ်ကူ ပို့နိုင်ခြင်း မရှိအောင် အာရုံ ပြောင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ရွာကလေး အနီးသို့ ရောက်လျှင် ဂျေဆန်က ရှေ့မှ ပြေးတက်သွားကာ ရန်သူတို့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားအောင် မိမိတို့က စတင် ပစ်ခတ်ရန် အချက် ပြလိုက်သည်။ မတ်စောက်သော တောင်ကုန်းပေါ်သို့ သူတို့ တက်လာကြစဉ် အိမ်ပြတင်းပေါက်များမှ သေနတ်များ ပေါ်လာကြကာ သူတို့ကို စတင်၍ ပစ်ခတ်ကြသည်။

ဂျေဆန်၏ လက်ယာဘက်တွင် ရှိသည့် တပ်သား တစ်ယောက်မှာ ရင်ဘတ်ကို ကျည်ဆန် ထိမှန်ကာ နောက်သို့ လဲကျသွားသည်။ ဂျေဆန်သည် သူ့ဘေးတွင် လဲကျသွားသော တပ်သား အင်္ကျီပေါ်မှ နီရဲသော သွေးကွက်ကြီးကို ကြည့်ရင်း ကြောင်၍ ရပ်နေမိသည်။

တိုက်ပွဲတွင် ဒဏ်ရာရသူကို ပထမဆုံးအကြိမ် သူ မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂျေဆန်သည် လဲကျသွားသော တပ်သားကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဆေးမှူးက သူ့ အနားသို့ ပြေးလာကာ သူ့ကို ဆက်လက် ချီတက်ရန် လက်ပြနေသည့် အခါကျမှ ဂျေဆန်သည် ရှေ့သို့ တက်လာခဲ့သည်။ သူ့ရင်ထဲတွင်ကား ဒေါသမီး ဟုန်းဟုန်း တောက်နေလေပြီ။

ရှေ့သို့ တက်လာခဲ့ရင် ဂျေဆန်သည် ခါင်းကြားထဲမှ လက်ပစ်ဗုံး တစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်ကာ ပင်ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး ရွယ်လယ်ကောင်သို့ လှမ်းပစ်လိုက်သည်။ လက်ပစ်ဗုံးသည် အိမ်ခေါင်မိုး တစ်ခုပေါ်သို့ ကျပြီး ပေါက်ကွဲသွားသည်။

သူတို့ တစ်တွေ ရွာလယ်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင်မူ အကြမ်းဖက် သမားများမှာ ထွက်ပြေး သွားကြလေပြီ။ ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်နေသော သက်ကြီး ရွယ်အို ရွာသူ ရွာသားများသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ အစွဲရေး တပ်သား များသည် အိမ်များကို



တစ်အိမ်တက်ဆင်း လိုက်လံ ရှာဖွေကာ အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့် ဖြစ်နေကြသော ရွာသားများကို တောင်ကုန်းအောက်သို့ ခေါ်လာ ခဲ့ကြသည်။

ဆာမူအာရွာကို ရှင်းလင်းပြီး ဖြစ်ကြောင်း သတင်းပို့သည့် အနေဖြင့် မီးကျည် တစ်ချက်ကို ပစ်လိုက်၏။ ဂျေဆန်နှင့် ဖောက်ခွဲရေးသမားများသည် အိမ်များတွင် ဒိုင်းနိုက်များ တပ်ဆင်ကြသည်။ နောက် ဆယ်မိနစ် အကြာတွင် အစွရေး တိုက်ခိုက်ရေး တပ်ဖွဲ့များသည် တောင်အောက်သို့ ပြန်ရောက် နေကြလေပြီ။ အင်ဂျင်နီယာ တစ်ယောက်က စနက်တံကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ မကြာမီမှာပင် ကျောက်တုံး အိမ်များသည် လေထဲတွင် လွင့်ပျံ့ ပျောက်ကွယ် သွားကြလေပြီ။

ဆာမူ အာရွာကို ရှင်းလင်းပြီး ဖြစ်ကြောင်း သတင်းပို့သည့် အနေဖြင့် မီးကျည် တစ်ချက်ကို ပစ်လိုက်၏။ ဂျေဆန်နှင့် ဖောက်ခွဲရေးသမားများသည် အိမ်များတွင် ဒိုင်းနိုက်များ တပ်ဆင်ကြသည်။ နောက် ဆယ်မိနစ် အကြာတွင် အစွရေး တိုက်ခိုက်ရေး တပ်ဖွဲ့များသည် တောင်အောက်သို့ ပြန်ရောက် နေကြလေပြီ။ အင်ဂျင်နီယာ တစ်ယောက်က စနက်တံကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ မကြာမီမှာပင် ကျောက်တုံး အိမ်များသည် လေထဲတွင် လွင့်ပျံ့ ပျောက်ကွယ် သွားကြလေပြီ။

ဆာမူအာရွာကို တိုက်သလို အစွရေး တပ်သားများသည် အခြားရွာများကိုလည်း ရှင်းလင်း တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် အကြမ်းဖက် သမားတို့၏ စိမ့်ဝင် ထိုးဖောက်မှုသည် ရပ်တန့်သွားခြင်း မရှိ။

၁၉၆၇ ခု နောက်ပိုင်းမှ စ၍ အကြမ်းဖက်သမားတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုသည် ပို၍ ပြင်းထန်လာကာ ပို၍ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်လာခဲ့ကြသည်။ ဂိုလန်တောင်ကုန်းပေါ်မှ နေ၍ ဟူလာ ချိုင့်ဝှမ်းထဲသို့ အမြောက်ကြီးများဖြင့် ပစ်ခတ်မှုမှာလည်း ပို၍ စိပ်လာခဲ့သည်။

၁၉၆၇ ခုနှစ် မေလတွင် ပိုလ်ကြီး ဂျေဆန်သည် သားဦး မွေးသည့် အထိမ်းအမှတ်ပွဲကို ကျင်းပရန် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်နေသည်။ သူတို့ သားကလေးကို ဂျေရှူဝါဟု အမည်ပေးသည်။ ထိုစဉ် အရန်တပ်များအား တပ်သို့ ပြန်လာရန် ဆင့်ခေါ်သော အမိန့်ကို ရေဒီယိုမှ ကြားရသည်။

ထိုအချိန်တွင် အီဂျစ်က အစ္စရေး နယ်စပ်တွင် တပ်သား တစ်သိန်း၊ တင့်ကား တစ်ထောင်ဖြင့် စုရုံးကာ အစ္စရေးကို တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အီဂျစ်နှင့် အစ္စရေး စစ်ပွဲသည် ရှောင်လွှဲ၍ မရတော့။ အစ္စရေးသည် ထိုစစ်ပွဲကို ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ပါမည်လော။

ထိုအတောအတွင်း အခြား အာရပ်နိုင်ငံများကလည်း အီဂျစ် တပ်သားများကို စစ်လက်နက်များဖြင့် ထောက်ပံ့ကြသည်။

အစ္စရေးသည် တပ်သား နှစ်သိန်းခွဲ၊ တင့်ကား နှစ်ထောင်နှင့် လေယာဉ် ခုနစ်ရာ အင်အား ရှိသော အာရပ်တို့ကို ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်ရတော့မည်။ အစ္စရေးပြည်၏ နယ်စပ် သုံးဖက်တွင် ရန်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လည်နေပြီ။ စတုတ္ထ မျက်နှာမှာ ပင်လယ်ကြီး ဖြစ်သည်။ အာရပ်တို့က အစ္စရေးတို့ကို ထို ပင်လယ်ကြီးသို့ မောင်းပြီး နှစ်သတ်မည်ဟု ကြိုးဝါးနေကြသည်။

၅၄ လေထီးတပ်ရင်းမှ ဂျေဆန်၏ တပ်စုမှာ တစ်ပတ်အတွင်း ပြန်လည် စုရုံးမိပြီး နယ်စပ် အနီးရှိ သံလွင်တောကလေး တစ်ခုထဲတွင် စခန်းချ နေသည်။

တပ်ရင်း၏ အမိန့်အရ သူတို့ တပ်စုသည် လူနာများကို အရေးပေါ် ပြောင်းရွှေ့ပေးရေး အတွက် ထမ်းစင် အသယ် အပို့ လေ့ကျင့်ခန်းကို နေ့တိုင်း လုပ်နေကြရသည်။ အမှန်ကမူ တော်တော် စိတ်ပျက်စရာ စိတ်ဓာတ်ကျဖို့ ကောင်းသည့် လေ့ကျင့်ခန်း ဖြစ်သည်။ ရဲဘော်များတွင် အိတ်ဆောင် ရေဒီယို ကလေးများ ပါလာရာ

ကြားနေရသည့် ရေဒီယို သတင်းများကလည်း အားတက်စရာ မကောင်း။ အမေရိကန်နှင့် ဗြိတိသျှ သံရုံးများက ဆိုလျှင် သူတို့ မိသားစုများကို အစွဲရေးမှ ပြောင်းရွှေ့ဖို့ပင် စီစဉ်နေကြပြီ။

ညနေ လေ့ကျင့်ခန်းများ ပြီးချိန်ဆိုလျှင် ဂျေဆန်သည် သူ့ တပ်သားများကို စိတ်ဓါတ်တက်အောင် လုပ်နေရသည်။ သို့ရာတွင် သူ ကိုယ်တိုင်လည်း အခြေအနေကို ကောင်းကောင်း မသိရသဖြင့် အားမရှိလှ။

နောက်တစ်နေ့ ဖြစ်သော ဇွန်လ ၄ရက်နေ့ အထက်မှ အမိန့်တစ်ခု ရောက်လာသည်။ သူ့ တပ်စုကို မနက်ဖြန် ၀၆:၀၀ နာရီတွင် ပြောင်းရွှေ့ရမည် ဆိုသည့် အမိန့် ဖြစ်သည်။ ပြောင်းရွှေ့ရမည့် နေရာကိုမူ ဖော်ပြထားခြင်း မရှိ။

ထို အမိန့်ကို သူ့ တပ်စုအား ပြောပြသည့် အခါတွင် အားတက်သွား ကြသည်။ ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ အသေခံရသည်နှင့် စာလျှင် တစ်နေရာရာသို့ ပြောင်း၍ တစ်ခုခုကို လုပ်ရသည်က တော်သေးသည်။

“ဒီနေ့ည ကောင်းကောင်း အိပ်ကြဟေ့၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင် တို့ တစ်ခုခု လုပ်ရမှာ” ဟု ဂျေဆန်က တပ်သားများကို ပြောသည်။

တပ်သားများကို တန်းဖြုတ်ပြီး အိပ်ရာသို့ ဝင်ခါနီးတွင် သံပရာခွံ ဦးထုပ်ကလေးကို ဆောင်းထားသည့် တပ်သားကလေး တစ်ယောက် အနားသို့ ရောက်လာပြီး အိတ်ထဲမှ စာအုပ်ပြာကလေး တစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်သည်။

“ကျွန်တော် မအိပ်ဘဲ ဘုရား ရှိခိုးနေလို့ မရဘူးလား ဗိုလ်ကြီး” ဟု မေးသည်။

“ရပါတယ်၊ ဒီနေ့ည ဆိုရင် မင်း ဆုတောင်းသံကို ဘုရားသခင်ကလည်း နားထောင်နေမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ စစ်ပွဲ တစ်ပွဲ မတိုက်ခင် ဘယ်ဘုရားစာကို ရွတ်ပြီး ဆုတောင်းမှာလဲ ”

“ဒီလို အချိန်မျိုးမှာ ဆာလံကျမ်းဟာ အကောင်းဆုံးပေါ့ ဗိုလ်ကြီး၊ အဘ ဘုရားသခင်၊ တပည့်တော်အား လွတ်မြောက်ကြောင်းကို ပြ၍ ဖြေကြားတော်မူပါ၊ ကိုယ်တော်ထံ ကျွန်ုပ် ဆုတောင်းပါ၏ ဆိုတဲ့ အပိုဒ်ပေါ့”

ဂျေဆန်က ပြုံးကာ

“အေး၊ အေး ကောင်းတယ်၊ ပင်လယ်ဘက်ကို မဟုတ်ဘဲ ကျန်တဲ့ နယ်နိမိတ် သုံးဖက်ကို ထွက်မြောက်အောင် ပို့ပေးဖို့ ဆုတောင်း” ဟု ပြောသည်။

စစ်သားကလေးက ခေါင်းညိတ်ပြီး ထောင့် တစ်ထောင့်သို့ သွားကာ ဆာလံကျမ်းကို ခပ်တိုးတိုး ရွတ်နေသည်။

ဇွန်လ ၅ရက်နေ့ မနက် စောစောတွင် သူတို့ အတွက် ဘတ်စ်ကားများ ရောက်လာကြသည်။ တယ်လ်အဗီတွင် အလုပ်သမားတွေ စီးလေ့ရှိသည့် ခပ်စုတ်စုတ် ဘတ်စ်ကားများ ဖြစ်သည်။ ထို ဘတ်စ်ကားများဖြင့် ဆိုင်းနိုင်း ကျွန်းဆွယ်ဘက်သို့ သွားရမည်။ ထိုနေရာ၌ လေတပ်စခန်း တစ်ခု ရှိသည်။ ဆီကိုစကီ ရဟတ်ယာဉ်များက သူတို့ကို စောင့်နေကြသည်။

ဘတ်စ်ကားများပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် အခါတွင် တပ်သားများသည် ကောင်းကင် မကြာခဏ မော်ကြည့်မိကြသည်။ နယ်စပ်နှင့် နီးလာသဖြင့် အီဂျစ်လေတပ် လေယာဉ်များက အချိန်မရွေး လာရောက် တိုက်ခိုက်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဂျေဆန်က တပ်စု အလယ်ကောင်တွင် ရပ်ကာ တပ်သားများကို ရှစ်ယောက်တစ်တွဲ စုစေပြီး ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်သို့ တက်စေသည်။ ထိုစဉ် အထက်အရာရှိ တစ်ယောက်က သူ့ကို ခေါ်သဖြင့် ဂျေဆန် သွားရသည်။

“သတင်းထူးတယ်ဟေ့၊ သတင်းထူးတယ်၊ ဒီနေ့ မနက် ၀၇း၀၀ နာရီမှာ တို့ လေယာဉ်တွေက ရန်သူ လေယာဉ်ကွင်းတွေကို ဗုံးသွားကြဲခဲ့တယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် အီဂျစ် လေတပ်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူးတဲ့၊ ကောင်းကင်မှာ တို့လေယာဉ် ပျံတွေချည်းပဲ ရှိတော့တယ်တဲ့၊ ဒီတော့ တို့ တာဝန်က မြေပြင်မှာ နယ်မြေကို ဆက်သိမ်းနိုင်ဖို့ပဲ လိုတော့တယ် ”

တပ်သားများက ဩဘာလက်ဆပ် တီးကြမည် အပြုတွင် ခပ်စောစောက ဆာလံကျမ်းကို ရွတ်ခဲ့သည့် စစ်သားကလေးဟာ လက်တစ်ချောင်း ထောင်ပြသည်။ သူက သူ့ အိတ်ထဲမှ ကျမ်းစာအုပ်ကို ထုတ်ပြကာ

“မြင်တယ် မဟုတ်လား ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော် ဆုတောင်းတာကို ဘုရားသခင်က ကြားသွားပြီ မဟုတ်လား” ဟု ပြောသည်။

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တို့မှာ လုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်၊ ခု တို့တစ်တွေ ဆက်ပြီး ချီတက်ရဦးမယ်၊ တင့်ကားတွေရော၊ ခြေလျင်တပ်တွေရော၊ အားလုံး ဆိုပါတော့၊ တို့တစ်တွေ စူးအက် တူးမြောင်းကို ဖြတ်ပြီး ပိရမစ်တွေကို သွားကြည့်ရဦးမယ်၊ ဒီလို မကြည့်ခင်မှာ တို့အနေနှင့် လုပ်စရာကလေး နည်းနည်း ရှိနေတယ်၊ အီဂျစ်တပ်တွေက ဆိုင်းနိုင် ယဲကန္တာရ အဝင်မှာ ကတုတ်ကျင်းတွေ တူးပြီး အသင့် ပြင်ထားကြသည်၊ ဒီတော့ ဒီကောင်တွေကို ရှင်းရမယ့် တာဝန်က ရှိနေသေးတယ်၊ တပ်သားလည်း များများ မလိုဘူး၊ နည်းနည်းနှင့် ဝိုင်းရမှာ၊ ဒီတော့ တို့အထဲက ဘယ်သူ စေတနာ့ ဝန်ထမ်း လိုက်မလဲ၊ ငါက နံပါတ်တစ် စာရင်း သွင်းတယ်”

အားလုံးကပင် လက်များကို မြှောက်၍ သူတို့လည်း လိုက်မည်ဟု စာရင်း ပေးကြသည်။ ဂျေဆန်က သူ့ တပ်သားများကို ရွေးပြီး ခေါ်သည့်အခါတွင် ကျန်ရစ်သူတို့က သူတို့လည်း လိုက်မည်ဟု ဆိုကာ ရဟတ်ယာဉ်များပေါ်သို့ သူ့ထက်ငါ တို့ဝှေ့ တက်ကြသည်။

မှောင်သွားသည့် အချိန်တွင် သူတို့သည် အီဂျစ်တပ်များ စခန်းချနေသည့် နေရာနှင့် မနီးမဝေး သဲကန္တာရထဲက သဲခုံကြီးများ အနီးသို့ ရောက်နေကြလေပြီ။ ရဟတ်ယာဉ်များကလည်း တပ်သားများကို ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် သယ်ပေးနေကြသည်။ နောက်ပိုင်း ဆင်းသည့် ရဟတ်ယာဉ်များကို အီဂျစ်တပ်များက ကတုတ်များထဲမှ လှမ်းပစ်နေကြသည်။

စီစဉ်ထားသည့် အတိုင်း သူတို့ တပ်များသည် တိုက်စစ်ဆင်မည့် အစုနှင့် အကာအကွယ်ပေးမည့် အစုများ အဖြစ် ခွဲပြီး အသီးသီး နေရာယူမိကြသည်။ ဂျေဆန်သည် သူ့တပ်သားများကို ခေါင်းဆောင်ကာ ရိုင်ဖယ်များ၊ အူဇီ သေနတ်များ၊ ဘာဇူကာများဖြင့် ပစ်ခတ်ကာ အီဂျစ်စခန်းများ ဆီသို့ တက်လာခဲ့သည်။

ထိုစဉ် သူတို့ ပစ်လိုက်သော ခုံးပျံ တစ်ခုသည် လက်နက်ခဲယမ်း တင်ဆောင်လာသည့် ယာဉ်တန်း တစ်ခုကို ထိမှန်သဖြင့် တဝုန်းဝုန်း ပေါက်ကွဲကာ နှစ်ဖက်စလုံးမှ တပ်သားများ အများအပြား ဒဏ်ရာ ရကြသည်။ ပေါက်ကွဲနေသည့် မီးရောင်များထဲတွင် လဲကျ သေဆုံးနေသော သူ့ ရဲဘော် အချို့ကို ဂျေဆန် မြင်ရ၏။ ဂျေဆန်က ရဲဘော်များကို ရှေ့သို့ မတက်သေးဘဲ ရပ်ဆိုင်းရန်နှင့် စင်များ ယူလာရန် အမိန့် ပေးသည်။ သူတို့ မနားတမ်း လေ့ကျင့်ခဲ့ရသည့် ထမ်းသယ် အသယ်အပို့ လေ့ကျင့်ခန်းများသည် ယခု လာ၍ အသုံးကျနေလေပြီ။

ထို့နောက် ဂျေဆန်သည် သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်ကာ လူမဆန်သော သတ်ဖြတ်ခြင်း အမှုကို ဆက်လက် ကျူးလွန်လျက် ရှိသည်။ ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် လူသတ်ရခြင်းပေတည်း။

ပထမနေ့ တိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားသည့်အခါတွင်မူ သူတို့အဖို့ ချေမှုန်းခံရမည့် အန္တရယ် မရှိတော့။

ဂျော်ဒန်နှင့် ဆီးရီးယား လေတပ်တို့သည်လည်း အီဂျစ် လေတပ်ကဲ့သို့ပင် အထိနာနေကြလေပြီ။ နောက်ဘက် ကွက်ကဲမှု စစ်ကြောင်းသည် အတားအဆီး မရှိဘဲ စူးအက်တူးမြောင်းသို့ ချီတက်နေလေပြီ။

အစွဲရေးသည် နယ်စပ် သုံးဖက်တွင် စစ်ပွဲကို တိုက်နေရသော်လည်း စစ်တပ်သုံးတပ် မရှိပေ။ တစ်ခုတည်းသော အစွဲရေး စစ်တပ်သည် တောင်ဘက်ကိုလည်း ပစ်ရသည်။ မြောက်ဘက်ကိုလည်း ပစ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် စစ်ပန်းနေသော ၅၄ လေထီးတပ်ရင်းသည် ဆိုင်းနိုင်း ကျွန်းဆွယ်ကို တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ပြီးသည့် နောက်တွင် အပြင်းအထန် တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပွားနေသော မြောက်ဘက်ရှိ ဂိုလန် တောင်ကုန်းဆီသို့ ဆက်လက် ချီတက်ခဲ့ရပြန်သည်။

ထိုသို့ ချီတက်လာစဉ် လမ်းတစ်လျှောက်တွင်လည်း ဂျေရုဆလင် မြို့ကို သိမ်းပိုက်ရေး အတွက် လှံစွပ်ထိုး တိုက်ပွဲများ တိုက်ခဲ့ရသေးသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ည ဂိုလန် တောင်ကုန်းသို့ ရောက်သည့် အခါ၌ လေထီးတပ်များက ဂျေရုဆလင်မြို့ကို သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီ ဆိုသည့် သတင်းကောင်းကို ကြားရသည်။

ထိုအတောအတွင်းတွင် ဂျေဆန်၏ တပ်များက ဆီးရီးယား စခန်းများကို သိမ်းပိုက်ခဲ့ကြသည်။ မြောက်ဘက်ရှိ စုပေါင်း ဘုံရိပ်သာ ရွာများကို နှစ်ပေါင်း များစွာ ပစ်ခတ်ခဲ့ကြသည့် အမြောက်ကြီးများ၏ အသံသည် တိတ်ဆိတ်သွား ခဲ့ကြလေပြီ။

စစ်ပွဲ စတင် ဖြစ်ပွားပြီး ခြောက်ရက် အကြာတွင်မူ စစ်ပွဲသည် ပြီးဆုံးသွားခဲ့လေပြီ။ အစ္စရေး နိုင်ငံ၏ မျက်နှာပြင်သည်လည်း ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေပြီ။ မြောက်ဘက်တွင် အစ္စရေး နိုင်ငံ၏ တံတိုင်းကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေသည့် ဆိုင်းနိုင်င်း သဲကန္တာရကြီး ရှိလာပြီ။ ထို သဲကန္တာရကြီးသည် ဂျော်ဒန် နယ်စပ်အထိ ရောက်သဖြင့် ဂျော်ဒန်ဘက်မှ လာသော ရန်သူတို့ကိုလည်း ကာကွယ် ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ မြောက်ဘက်တွင် အစ္စရေး တပ်သားများသည် ဂိုလန် ကုန်းမြင့်ကို သိမ်းပိုက်မိကာ ဆီးရီးယားကို ခြိမ်းခြောက်နိုင်သော အနေအထားတွင် ရှိနေလေပြီ။

ထို တိုက်ပွဲသည် ဘက်တစ်ဖက်မှ လွဲလျှင် ဘက်ပေါင်းစုံမှ အောင်ပွဲဟု ဆိုနိုင်သည်။ ငြိမ်းချမ်းရေးကိုကား ယူဆောင်လာခဲ့ခြင်း မရှိ။

စက်တင်ဘာလ ဂုရက်နေ့တွင် ခါတွန်းတွင် ကျင်းပသည့် အာရပ် ထိပ်သီး ညီလာခံက ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို ချလိုက်သည်။ အစ္စရေးနှင့် စေ့စပ်ဆွေးနွေးခြင်း မပြု။ အစ္စရေး နိုင်ငံကို အသိအမှတ် မပြု။ အစ္စရေးနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး မလုပ်။

ဂျေဆန်သည် သားငယ်ကို လက်ထဲတွင် ပွေ့ချီ၍ လှုပ်ယမ်းနေရာမှ ဇနီးသည် အိပ်ရာကို ပြောလိုက်သည်။

“အစ္စရေးကို အနားမပေး ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကိုလည်း ချဖို့ လိုသေးတယ်”

ဂျေဆန်က ထိုသို့ ပြောနေစဉ် ကျည်ဆန်ကို လန့်သွားကြသော အာရပ်တို့သည် နောက်ထပ် စစ်ပွဲ အမျိုးအစားသစ် တစ်ခုကို ဆင်နွှဲရန် ပြင်ဆင် နေကြပြန်သည်။ ယင်းမှာ ခြိမ်းခြောက်ရေးနှင့် အတွင်းမှ လျှို့ဝှက်ရေး လုပ်ငန်းတို့ ဖြစ်သည်။



ဂျော့ ကဲလားမှာ ခေတ်သစ် အနုပညာ ပြတိုက်တွင် အလုပ် လုပ်နေလေပြီ။ တိတိကျကျ ပြောရလျှင် ၁၉၆၃ခု အလုပ်သမားနေ့ မနက်ကတည်းက နယူးယော့မြို့ရှိ ရော့ကဖဲလား ပလာဇာသို့ အလုပ်သွားနေရသည်။ အဝင်ဝတွင် လုံခြုံရေး အစောင့်တို့၏ အထပ်ထပ် စစ်ဆေးခြင်းကို ခံရပြီးနောက် ၅၆ထပ်ရှိ သူ့ ရုံးခန်းသို့ ဓာတ်လှေကားဖြင့် တက်လာခဲ့သည်။ အထပ် ၅၆ ထပ်ရှိ အခန်း နံပါတ် ၅၆၀၀ မှာ သူ့ ရုံးခန်း ဖြစ်သည်။

ခမ်းနားသော သူ့ရုံးခန်းသို့ အသွားတွင် ရေနွား၊ ပီကာဆို၊ စေ့ဇန်း၊ ဗန်ဂိုးတို့၏ ပန်းချီကားများကို ချိတ်ထားသည့် စင်္ကြံ များကို ဖြတ်သန်းလာ ခဲ့သည်။ ရုပ်တုများလည်း ရှိသည်။ ဂျော့ကဲလား၏ နေရာသည် ကမ္ဘာတွင် အကြီးဆုံးသော ပုဂ္ဂလိကပိုင် အနုပညာပြခန်း ဖြစ်သည်။

နယူယော့ မြို့တော်ဝန် နယ်လဆန် ရော့ကဖဲလားနှင့် သူ့ညီများသည် အလွန်မြင့်သည့် ၅၆ထပ် တိုက်ခန်းတွင် သူတို့ လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အထပ်တိုင်း သူ ဝါသနာပါသည့် လုပ်ငန်းများအတွက် ရုံးတွေ ဖွင့်ထားသည်။

ဂျော့ ကဲလားသည် ဟင်နရီ ကစ်ဆင်းဂျား၏ ထောက်ခံချက်ဖြင့် ရော့ကဖဲလားအတွင် နိုင်ငံတကာ ရေးရာများနှင့် ပတ်သက်သည့် မှတ်ချက်များ သုတေသနများ၊ ထင်မြင်ချက်များ ရေးပေးရန် ထိုဌာနသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ရော့ကဖဲလား သမ္မတ ဖြစ်လာရင် ကျင့်သုံးမယ့် နိုင်ငံခြား ပေါ်လစီကို မင်းက အုတ်မြစ်ချပေးတဲ့ သဘောပေါ့လေ” ဟု ဟင်နရီ ကစ်ဆင်းဂျားက သူ့ကို ပြောခဲ့သည်။

ဂျော့ ကဲလားသည် ဟားဗတ် ကွသိုလ်မှ စောစောစီးစီး ထွက်ခဲ့သဖြင့် နောင်တရခြင် မဖြစ်။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကြီးမှ ထွက်ပြီး တစ်နှစ် အကြာတွင် ပါမောက္ခကြီး တစ်ယောက်၏ လစာကို ရရှိနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် နောင်တရစရာ အကြောင်းလည်း မရှိ။

ကြားပေါက် အလုပ်တွေကလည်း ရှိသေးသည်။ နွေရာသီ ဆိုလျှင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် နိုင်ငံတကာရေးရာ နီးနောဖလှယ်ပွဲများတွင် ဆော်ဩရေးမှူး လုပ်ရသေးသည်။ ကစ်ဆင်းဂျားက သူ့ကို အထင်ကြီးလာသည်နှင့် အမျှ သူ့ အဆင့်အတန်းသည်လည်း မြင့်မားလာခဲ့သည်။ အုပ်ချုပ်ရေး ပညာရပ်တွင် ပါရဂူ ဒေါက်တာဘွဲ့ ရလာသည့် အချိန်တွင်ကား ဂျော့ ကဲလားသည် နီးနော ဖလှယ်ပွဲမှ ထုတ်ဝေသည့် “မြစ်ဆုံ” မဂ္ဂဇင်း၏ တွဲဖက် အယ်ဒီတာ ဖြစ်လာ ခဲ့လေသည်။

ဟင်နရီ ကစ်ဆင်းဂျားသည် ဂျော့ ကဲလားကို ဘယ်တော့မှ မမေ့။ ချီးမြှောက်စရာရှိလျှင် အမြဲ အမှတ်ရတတ်သည်။ ထိုသို့ ချီးမြှောက်ခြင်းမှာလည်း ပုဂ္ဂိုလ်စွဲ သက်သက်ကြောင့် မဟုတ်။ ဂျော့ ကဲလားသည် ပညာထူးချွန်သည်။ သံတမန် ရေးရာများကို စိတ်ဝင်စားသည်။ ထို့ကြောင့် အလားအလာ ရှိသည့် လူငယ်ကလေး တစ်ယောက်ဟု ကစ်ဆင်းဂျား ယူဆသည်။

ထိုအတောအတွင်း ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကလည်း သူ့ကို လက်မလွှတ်ချင်။ ဌာနမှူးက ကစ်ဆင်းဂျားနှင့် တွေ့ဆုံကာ ဂျော့ ကဲလားအား ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်တွင် ဆက်လက် အမှုထမ်းရန် ပြောပေးဖို့ တိုက်တွန်းသည်။ ကစ်ဆင်းဂျားက ဂျော့ ကဲလားမှာ စိတ်ဓာတ် ခိုင်မာသူ တစ်ဦးဖြစ်၍ သူ ပြောလျှင်ရမည် မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်အထင် ပြောရရင်တော့ ဂျော့ ကဲလားက ခင်ဗျားတို့ ဟားဗတ်မှာ ကုပ်မနေချင်ဘူးဗျ။ ဝါရှင်တန်က အိမ်ဖြူတော်မှာ လုပ်ချင်တယ်လို့ ထင်တယ်၊ ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှတော့ ပြောကြည့်ပါဦးမယ်” ဟု ကစ်ဆင်းဂျားက ပြောသည်။

ကစ်ဆင်းဂျားသည် ဂျော့ ကဲလားအား ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်တွင် ဆက်လက် အမှုထမ်းရန် အတင်းအကျပ် မပြောပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့တက်လမ်းအတွက် ကြိုးစားရာတွင် ဂျော့ ကဲလားလို လူတော်များကို အသုံးပြုချင်သေးသည်။ ထို့ကြောင့်

လောလောဆယ်တွင် ရော့ကဖဲလားတို့ထံတွင် အလုပ် သွင်းပေးထားလိုက်သည်။ ဤသို့အားဖြင့် ဂျော့ ကဲလားလို လူတော်များအား “တကယ့် ကမ္ဘာလောက” တွင် အသုံးပြုကြည့်ချင်သည်။

၁၉၆၃ခုနှစ် ဇွန်လတွင် ဂျော့ ကဲလားသည် ပါရဂူဘွဲ့ကို ဆွတ်ခူး ရရှိခဲ့သည်။ ထိုမျှမက အမေရိကန် ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ ဥပဒေကို သစ္စာရှိပါမည် ဟူသော ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုခွင့် ရကာ အမေရိကန် နိုင်ငံသား တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

အမေရိကန် နိုင်ငံသား ဖြစ်ခွင့် ရလိုက်ခြင်းသည် သူ့အဖို့ မွေးလက်မှတ် အသစ် တစ်စောင်ကို ရလိုက်ခြင်းနှင့်တူသည်။ အနာဂတ် အတွက် လုံခြုံမှု ရှိရုံမျှမက အတိတ်ကိုလည်း မြှုပ်နှံ နိုင်ခဲ့လေပြီ။

ဂျော့ ကဲလားကို ကြည့်ရသည်မှာ ဟန်ဂေရီ နိုင်ငံသား တစ်ယောက်နှင့် မတူရုံမျှမက ဟန်ဂေရီသို့ တစ်ခေါက်မျှပင် မရောက်ဖူးသူ တစ်ဦးနှင့် တူနေသည်။ သူ့တွင် အဖေတို့ အမေတို့ ရှိပုံလည်း မရတော့။ ဟန်ဂေရီ ညီမ သို့မဟုတ် သူရည်းစား အနီကို ရှိခဲ့ဖူးဟန် မတူတော့။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်သာ နှင်းမုန်တိုင်းကြီးထဲတွင် လမ်းပျောက်ပြီး အိမ်ပြန်မရောက်နိုင်ဘဲ မျက်စိလည်နေသည့် ခြောက်အိမ်မက်မျိုးကို မက်တတ်သည်။ သုတေသန လုပ်ငန်း ကိစ္စကြောင့် မဟုတ်လျှင် မည်သည့် ဟန်ဂေရီ စာနယ်ဇင်းကိုမျှလည်း မဖတ်တော့။ ဂျော့ ကဲလားသည် ဂရိဒဏ္ဍာရီ ပုံပြင်လာ ဇီးယတ် နတ်မင်း၏ နဖူးပေါ်မှ မွေးပြီး လူလားမြောက်လာပြီးသူ တစ်ယောက် အဖြစ် နေ့ချင်း ကြီးလာသော အေသီနာနှင့် တူနေသည်။ သို့ရာတွင် ဂျော့ ကဲလားကို ဖန်တီးသူမှာ ဇီးယတ် နတ်မင်းမဟုတ်။ ကပ်ဆင်းဂျား ဖြစ်သည်။ သည်အချက်သာလျှင် ကွာခြားတော့သည်။

သို့ဖြင့် ဂျော့ ကဲလားသည် ကမ္ဘာတွင် အကြီးဆုံးမြို့ဟု အချို့က ထင်ကြသော နယူးယော့မြို့သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ သူ့အမြင်တွင်မူ အကြီးဆုံးမြို့ မဟုတ်။ ဝါရှင်တန်၏ အစွန်အဖျား မြို့စွန်သာ ဖြစ်သည်။

ဂျော့ ကဲလားသည် အင်္ကျီ အဝတ်အစား ချုပ်သည့်နေရာတွင် အယူအဆ တစ်ခုရှိသည်။ ယင်းမှာ အခြား မဟုတ်။ စက်ချုပ်ဆရာထံတွင် အပ်လျှင် အဝတ်အစား ကောင်းသည် ဆိုသည့် အယူအဆ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကွယ်လွန်သူ သမ္မတ ကင်နဒီ၏ စက်ချုပ်ဆရာ မည်သူ ဖြစ်သည်ကို စုံစမ်းပြီးနောက် သူ့ အဝတ်အစားများကို ထို စက်ဆိုင်တွင် အရောင်းမျိုးစုံ ချုပ်သည်။

သို့ဖြင့် ဂျော့ ကဲလားသည် အဝတ်အစား ဝတ်ရာတွင် ဖက်ရှင်လိုက်သူ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ နယူးယော့ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဟောင်းများ ကလပ်တွင် နေ့လယ်စာ စားရင်း ယမကာ သောက်ရင်း တွေ့တတ်သည့် အင်ဒရူး အဲလီယော့ကိုပင် သူက အမေရိကန် ဆန်အောင် သွန်သင်နေလိုက်သေးသည်။

“ဟေ့လူ အဲလီယော့၊ ဘာဖြစ်လို့ ရယ်ဒီမိုကရက်စ် ချုပ်ပြီးသားတွေ ဝယ်ဝတ်တာလဲ ဆိုတာ ကျုပ်စဉ်းစားလို့ မရဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားလည်း တစ်နေ့မှာ ဘဏ်သူဌေး ဖြစ်လာမယ့် လူ တစ်ယောက်ပဲ” ဟု ဂျော့ ကဲလားက ပြောတတ်သည်။

“ကျုပ်က သင်တန်း တက်နေတုန်း ရှိပါသေးတယ်ဗျာ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ကို နယူး အင်္ဂလန်နယ်က ကန်ကီတွေက ငယ်ငယ် ကတည်းက ချွေတာတတ်အောင် မိဘက သင်လာတယ်ဗျ” ဟု အဲလီယော့က စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြသည်။

သို့ရာတွင် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်၊ သူ့အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် ပြည့်စဉ်က သူသည် သန်းပေါင်းများစွာ ကြွယ်ဝသော လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကို အရင်းမြှုပ်နှံခဲ့ကြောင်းကိုမူ ဂျော့ ကဲလားကို ဖွင့်ပြောခြင်း မပြု။

ရှော့ကဲလား၏ လုပ်ငန်းများတွင် အလုပ် လုပ်ရသည့် အတွက် အခွင့်အရေးတွေ အများကြီးရသည်။ ဥပမာအားဖြင့် လူတိုင်း မရနိုင်သော ပဒေသာ ကပ္ပလက်မှတ်များ၊

ပြဇာတ် လက်မှတ်များကို ရခြင်းဖြစ်သည်။ အခန်းနံပါတ် ၅၆၀၀တွင် အလုပ်လုပ်သည့် မိန်းမ ချောချောလှလှကလေးများ ရနိုင်ကြောင်းကိုကား အထူးပြောဖွယ်ပင် မလိုတော့။

ဂျော့ ကဲလားကလည်း ရသမျှသော ထို အခွင့်အရေးများကို အကုန်ယူသည်။ ဂျော့ ကဲလားသည် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် တောက်ပနေသော ပြဇာတ် ပထမ ညပွဲများ၊ အထူးပွဲများသို့ သွားရသည်ကို နှစ်ခြိုက်သည်။ ရုရှားမှ ထွက်ပြေးလာသော ဘဲလေး ကချေသည် ညူရီယက်က နယူးယော့တွင် “ငန်းတို့ ပျော်ရာ ရေကန်သာ” ကို ပထမဆုံး ကစဉ်ကလည်း ဂျော့ ကဲလားသည် အထူး ဖိတ်ကြားခြင်း ခံရသည့် ဧည့်သည်တော် ဖြစ်သည်။ ဒင်နီ ရောဆီက နယူးယော့ တေးသံစုံ တီးဝိုင်းနှင့် အတူ ဘားတော့ ဒုတိယ ပီယာနို ကွန်ရှာတိုကို တီးပြသည့်အခါ ဂျော့ ကဲလားသည် ရှေ့ကဖဲလား၏ မိသားစု ထိုင်ခုံတန်းတွင် မြို့တော်ဝန်၏ လှပ ချောမောသည့် အတွင်းရေးမှူး ဆယ်လီ ဘိတ်စ်နှင့် အတူ ထိုင်ကြည့်နေသည်။

ဇာတ်စင်ပေါ်သို့ ဒင်နီတက်လာသည့် အခါတွင် ဂျော့ ကဲလားက ဆယ်လီ အနီးသို့ ကပ်၍ လေသံဖြင့်

“ကိုယ့်အဖို့တော့ အိမ်ကျက်စာ အဟောင်းကို ပြန်ကျက်နေရသလိုပဲ၊ ဘားတော့ကလည်း ဟန်ဂေရီယန် လူမျိုး၊ ဒင်နီက ကိုယ်တို့နှင့် ဟားဗတ်မှာတုန်းက ကျောင်းနေဖက်”

“သူနှင့် သိသလား” ဟု ဆယ်လီက စိတ်အား ထက်သန်စွာ မေးသည်။

“ကိုယ်နှင့်က အဲလီယော့ဆောင်မှာ အတူ နေခဲ့တာလေ” ဟု သူ မယုတ်မလွန် ဖြေသည်။

“အို ဟုတ်လား၊ ပျော်စရာကြီးနော်၊ ပြီးရင် ဇာတ်စင်နောက် သွားပြီး စကားပြောရအောင်လေ”

“အင်း သိပ်သွားလို့ မကောင်းဘူး ထင်တယ်၊ ဒင်နီက ပွဲတစ်ပွဲ တီးပြီးရင် သိပ်ပင်ပန်းတော့ အနားယူတတ်တယ်၊ နောက် တစ်ချိန်ချိန်ပေါ့”

ခါတိုင်း ခမ်းနား၍ တိတ်ဆိတ်နေတတ်သော အခန်းနံပါတ် ၅၆၀၀သည် ၁၉၆၄ခုနှစ် ရှေးကဖဲလားက ရီပတ်ဗလစ်ကင် သမ္မတ အဖြစ် အရွေးခံရန် ပြင်ဆင်နေသည့် အချိန်တွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည်။ ကစ်ဆင်းဂျာမှာ မကြာခဏ ပေါက်လာတတ်သဖြင့် တက္ကသိုလ်က သင်တန်းများကို ဘယ်အချိန်တွင် ပို့ချခဲ့လေသည် မသိ။

ထုံးစံအားဖြင့် ဆိုလျှင် ကစ်ဆင်းဂျာသည် ရှေးကဖဲလား၏ နိုင်ငံခြားရေးရာ အတိုင်ပင်ခံ အဖွဲ့ထဲတွင် ပါလေ့ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ယခုမူ ကစ်ဆင်းဂျာသည် အဆိုပြု စာတမ်းများကို ဂျော့ ကဲလားကိုသာ အရေးခိုင်လေ့ရှိပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်မှာမူ ရှေးကဖဲလား မိသားစုများနှင့် အတူ သမ္မတ ရွေးကောက်ပွဲ မဲဆွယ်ရေး ကိစ္စများကို ဆွေးနွေးနေတတ်သည်။

ဂျော့ ကဲလားသည် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုတွင် ကျင်းပသည့် ရီပတ်ဗလစ်ကင်ပါတီ ကွန်ဗင်းရှင်းသို့ သမ္မတလောင်း ရှေးကဖဲလားနှင့် အတူ လိုက်ပါသွားတတ်သည်။ ကွန်ဗင်းရှင်းတွင် ရှေးကဖဲလား ရှုံးသွားပြီး ဘယ်ရီ ဂိုးဝါးတားက သမ္မတလောင်း အဖြစ် အရွေးခံရသည့် အခါတွင် ဂျော့ ကဲလားသည် ကစ်ဆင်းဂျာနှင့်အတူ နေရစ်ကာ ရီပတ်ဗလစ်ကင် ပါတီအတွက် နိုင်ငံခြားရေးရာ ပေါ်လစီ စာတမ်းများကို ရေးဆွဲပေးနေရသည်။

ရွေးကောက်ပွဲ ညတွင်မူ ဂျော့ ကဲလားနှင့် ဟင်နရီ ကစ်ဆင်းဂျာတို့သည် မီးမှိုန်မှိုန် ထွန်းထားသည့် ဟိုတယ် ခန်းမထောင့် တစ်ခုတွင် ရပ်ကာ မိမိတို့ ပါတီဝင်များ ပြည်နယ်ပေါင်းများစွာတွင် အရေးခိုင်းသွားသည့် သတင်းများကို နားထောင် နေကြသည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ ဒေါက်တာ၊ ပွဲတော့ သိမ်းပြီ ထင်တယ်”

“မသိမ်းသေးပါဘူးဗျ၊ ဘယ်က သိမ်းရမှာလဲ”

“ဒေါက်တာ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့က ထက်ဝက်လောက်ပဲ ရတော့တာ၊ သူတို့က ရှေ့က အပြတ်အသတ်”

“ကျွန်တော်တို့ မရှုံးပါဘူး၊ အထက် လွှတ်တော် အမတ် ဝိုးဝါတား ရှုံးတာပါ။ ခင်ဗျား ကြည့်နေ၊ ဒီမိုကရက်တွေ နိုင်ရင်လည်း ကျုပ်တို့လို ကျွမ်းကျင်သူရဲ့ အကြံဉာဏ်ကတော့ လိုနေဦးမှာပဲ”

သူ့ ဆရာဟောင်း ဒေါက်တာ ကစ်ဆင်းဂျားသည် ဟန်ဆောင်နေခြင်း မျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ရော့ ကဲလား ထင်လိုက်သည်။ ကစ်ဆင်းဂျားသည် တက္ကသိုလ်သို့ ပြန်သွားပြီး စာပို့ချကာ မိမိမှာလည်း အခန်းနံပါတ် ၅၆၀၀ သို့ ပြန်သွားရုံမျှသာ ရှိတော့သည်ဟု သူ ထင်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် နောက် သုံးနှစ် အကြာ၌ သမ္မတ ဂျွန်ဆင်သည် အန္တရာယ် များလှသော ဗီယက်နမ် စစ်ပွဲ ညွှန်ကြီးထဲတွင် နစ်နေစဉ် ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်၊ မျက်မှန်တပ်ထားသည့် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်မှ အုပ်ချုပ်ရေးပညာ ပါမောက္ခ ဒေါက်တာ ကစ်ဆင်းဂျားသည် ကာကွယ်ရေး ဝန်ကြီး မက်နာမာရာ၏ ရုံးခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ကစ်ဆင်းဂျားက မိမိသည် လျှို့ဝှက်သတင်းပို့ချက် တစ်ခုကို ယူဆောင်ကာ ပြင်သစ် အစိုးရ အဆက်အသွယ်များမှ တစ်ဆင့် မြောက် ဗီယက်နမ် ခေါင်းဆောင် ဟိုချီမင်းထံသို့ သွားရောက် ပို့ပေးမည်ဟု ကမ်းလှမ်းခြင်း ပြုသည်။

အမေရိကန် ကာကွယ်ရေး ဌာနသည် သူ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို များစွာ အထင်ကြီးသွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကစ်ဆင်းဂျား အဖို့ အံ့သြစရာ မဟုတ်သည့်တိုင် အခြားသူများ အံ့သြလောက်အောင် ကစ်ဆင်းဂျား၏ ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံကာ ကစ်ဆင်းဂျားအား မိမိတို့၏ လျှို့ဝှက် သံတမန်အဖြစ် လွှတ်မည်ဟု သဘောတူသည်။

ဂျော့ ကဲလားသည် ထိုကိစ္စကို မသိသည့်တိုက် မဟာဗျူဟာ ကျွမ်းကျင်သူ ကပ်ဆင်းဂျား ဘာလုပ်နေကြောင်းကို စကားပြောနေရင်း တစ်စွန်းတစ်စ ရိပ်မိလိုက်သည်။

တစ်ခါသော် သူတို့နှစ်ယောက် အစားအသောက်များ အကြောင်းကို ပြောနေကြရင်း ကပ်ဆင်းဂျာက

“အသားမုန့်မှာတော့ ပရွန်နေးမှာ စားရတာက အကောင်းဆုံးပဲဗျာ၊ တစ်နေ့ညက ကျုပ် စားခဲ့ရတယ်” ဟု ပြောလိုက်မိသည်။

“ပရွန်နေး ဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ ဒေါက်တာ”

“ဪ ဟုတ်သားပဲ၊ ပါရီမှာဗျ၊ ကျုပ်က ကျုပ်က ဟိုဒင်း တစ်ခု သွားပေးလို့၊ အဲ လက်ချာ တစ်ခု သွားပေးလို့ ခဏ ရောက်ခဲ့တာ”

သည်လောက်ဆိုလျှင် ဂျော့ ကဲလားကလည်း ရိပ်မိလိုက်ပြီ။ ဒေါက်တာ ကပ်ဆင်းဂျားသည် အမေရိကန် အစိုးရ၏ ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ် လျှို့ဝှက် ဆွေးနွေးပွဲတစ်ခု သွားတက်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိ၏။

သို့ရာတွင် ဒီပိုကရက် ပါတီအစိုးရသည် မထင်ရှားသည့် သာမန် ပါမောက္ခ တစ်ဦး၊ ပြီးခဲ့သည့် ရွေးကောက်ပွဲတွင် ရီပတ်ဗလီကင် ပါတီဘက် အားပေးခဲ့သူ တစ်ဦးကို အဘယ်ကြောင့် ရွေးသနည်း ဆိုသည့် အချက်ကို ဂျော့ ကဲလား နားမလည်နိုင်။ သူတို့တွင် သူတို့ကိုယ်ပိုင် အဆက်အသွယ်များ မရှိတော့ပြီလော။ အဘယ်ကြောင့် ကပ်ဆင်းဂျားကိုမှ ရွေးသနည်း။

ကပ်ဆင်းဂျား၏ အခန်းကဏ္ဍသည် ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်လာသည့် အခါတွင်မှ ဂျော့ ကဲလားသည် ထို မေးခွန်းကို ပြောင်မေးဖြစ်တော့သည်။



ကပ်ဆင်းဂျားသည် ပါရီသို့ လျှို့ဝှက် သွားရောက်ကာ ဘာတွေ လုပ်နေသနည်း။ ဗီယက်နမ် စစ်ပွဲမှာ အခြေအနေ ဆိုးသည်ထက် ဆိုးနေသည်။ ထိခိုက် ဒဏ်ရာ ရသူများထဲတွင် သမ္မတ ဂျန်ဆင် ကိုယ်တိုင် ပါနေသည်။ ပြည်သူတို့၏ ကန့်ကွက်မှုများကြောင့် ဂျန်ဆင် ကိုယ်တိုင် ပါနေသည်။ ပြည်သူတို့၏ ကန့်ကွက်မှုများကြောင့် ဂျန်ဆင်၏ နေရာတွင် သမ္မတ ရွေးကောက် ရတော့မည်။

တစ်နည်းပြောရလျှင် ဂျန်ဆင်သည် နစ်ဆန်ကို သမ္မတ အဖြစ် လွှဲပြောင်းပေးရတော့မည်။ သမ္မတ နစ်ဆန် အဖို့သော်မူ သူ့ ရာထူးတွင် တည်မြဲရေးအတွက် ကပ်ဆင်းဂျာလို အကြံပေး အရာရှိ မလို။ ဗီယက်နမ် စစ်ပွဲကို ရပ်စဲလိုက်ရုံသာ လိုသည်ကို သိသည်။ ထို့ကြောင့် နစ်ဆန်သည် ဗီယက်နမ် စစ်ပွဲကို ရပ်စဲပစ်ခဲ့သည်။

ဂျော့ ကဲလားမှာလည်း ရော့ကဖဲလား၏ လုပ်ငန်းမှ ထွက်လာခဲ့ကာ ကပ်ဆင်းဂျားနှင့် အတူ အိမ်ဖြူတော်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ဘရော့ဝေးရှိ ပြဇာတ်များသည် ပထမဆုံး ဇာတ်တိုက်သည့် နေ့တွင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်လေ့ရှိတတ်သည်။ ထိုနေ့တွင် စာရေးဆရာများကလည်း သူတို့ ပြဇာတ်ကို အစအဆုံး ကြည့်ကြသည်။ တေးသံရှင်များကလည်း အသံမဝင် ကြသေး။ ပုံမှန် အသံဖြင့် တေးဆိုကြသည်။

စတုန်းနှင့် ဒင်နီတို့က နှစ်ယောက်တည်း တီးပြသွားသည့် အခါတွင် ပြဇာတ် ဖာတ်ဆောင်များက ဩဘာ လုပ်ခုပ်တွေ တီးကြသည်။ ဒါရိုက်တာ ဆာ ဂျန် ရှားလော့က မတ်တတ်ထကာ သူတို့ကို ဩဘာပေးသည်။

“ခု တို့ကြည့်ခဲ့ရတဲ့ ပြဇာတ်ဟာ တော်တော်ကောင်းတဲ့ ပြဇာတ်ဆိုတာ မင်းတို့ အားလုံး တွေ့ကြမှာပဲ၊ တို့ ဇာတ်ဆောင်တွေရဲ့ တာဝန်က ပြဇာတ်ရေး ဆရာ

ရေးထားတာကို သရုပ်ပေါ်အောင် မီအောင် သရုပ်ဆောင် နိုင်ဖို့ပဲ၊ ရှေ့လာမယ့် ပြဇာတ် ကရက်တွေမှာ တို့တစ်တွေဟာ ဒီအချက်ကို သတိထားကြရမယ် ”

ဩဘာလက်ခုပ်တွေ တီးကြသည်။ ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်သူ ဇီရီး မော်စတယ်က ထရပ်သည်။

“ဒီဇာတ်ဟာ ဆရာ အားကြီးမာန်တက် လုပ်ထားတဲ့ ဇာတ်၊ ခု စတုန်းနှင့် ဒင်နီတို့ရဲ့ တီးလုံးတွေ ဆိုရင်လည်း ဘာမှ ပြောစရာ မရှိဘူး၊ စာရေးဆရာ ဂျိမ်းဂျိတ်စ်သာ ကြားရင် သင်္ချိုင်းက ပြန်ထလာပြီး ချီးကျူးမယ် ထင်တယ်”

ပရိသတ်က ထပ်၍ ဩဘာ ပေးကြသည်။

ဒါရိုက်တာ ဆာဂျွန်က အမျိုးသမီး ခေါင်းဆောင် ဇာတ်ဆောင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ကဲ မစ္စ ဟယ်မီတန်၊ မင်း ထင်မြင်ချက်ကိုလည်း နည်းနည်း ပြောပြပါဦး”

ခေါင်းဆောင် မင်းသမီး ဟယ်မီတန်က သူ့ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောသည်။ ဟယ်မီတန်က ဒါရိုက်တာ၏ အစွမ်းကို ချီးကျူးပြီးနောက်

“ကျွန်မ မရှင်းတာ တစ်ခုတော့ မေးချင်တယ်ရှင့်၊ နာမည်ကျော် သီချင်းရေးဆရာကြီးနှင့် နာမည်ကျော် စန္ဒရားဆရာကြီး မေးချင်တာပါ၊ ပြဇာတ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ ဇာတ်လိုက် မင်းသမီးကို ပွဲသိမ်း သီချင်း အဆိုမခိုင်းက ဘာဖြစ်လို့ မင်းသားကို အဆိုခိုင်းတာလဲ ”

ဒါရိုက်တာ ဆာဂျွန်သည် မမျှော်လင့်သော စကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်နေသည်။ သို့ရာတွင် အဖွဲ့သားများကမူ အံ့သြခြင်း မဖြစ်ကြ။ သူတို့သည် သီချင်းရေးဆရာများ ဖြစ်သော စတုန်းနှင့် ဒင်နီတို့၏ အဖြေကို စောင့်နေကြသည်။

ဒင်နီက စန္ဒရားမှ ထလာကာ သူတို့ ထိုင်နေသည့် စားပွဲ အနီးသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဒါက ဒီလိုပါ မစ္စ ဟယ်မီတန်၊ ဂျိုက်စ်ရဲ့ မူရင်း ဝတ္ထုမှာ အဓိက ဆိုလိုချင်တာက စတီဗင်ဟာ သူ ပျောက်နေတဲ့ သူ့အဖေကို လိုက်ရှာနေတယ်၊ ဘာလွန်းကလည်း သေသွားတဲ့ သူ့သားကို လိုက်ရှာနေတယ်၊ ဒီတော့ ဇာတ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အခန်းက အဓိက ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ပါ”

“ဒါပေမဲ့ ဝတ္ထုက ဇာတ်လိုက် မင်းသမီး မော်လီရဲ့ တစ်ယောက်တည်း စကားပြောခန်းနှင့် ဆုံးထားတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ဆရာတို့က ဇာတ်လိုက် မင်းသားကို ဦးစားပေးချင်တာနှင့် ဂန္ထဝင် ဝတ္ထုကြီးထဲက ဇာတ်လမ်း ပြောင်းထားသလို ဖြစ်မနေပေဘူးလား”

ဇာတ်လိုက် မင်းသား ဇီးရီး မော်စတယ်က “သောက်စကား သိပ်များတာပဲ” ဟု လှမ်းပြောသည်။

“ဒီမှာ ရှင် ဒီလောက် မရိုင်းစိုင်းပါနှင့်၊ ရှင့်ကိုယ် ရှင် ဇာတ်လိုက် မင်းသား အကျော်အမော် ဖြစ်ချင်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း သတိထားပါဦး”

“သောက်စကား သိပ်များတာပဲ” ဟု ဇီးရီး မော်စတယ်က ထပ်ပြောသည်။

ဤတွင် ဒါရိုက်တာ ဆာဂျန်က ကြားဝင်သည်။

“ကဲ ကဲ မင်းသမီးရော ကျန်တဲ့ ဇာတ်ဆောင်တွေရော ငါတစ်ခု ပြောချင်တယ်၊ ဝတ္ထုက စာရေးဆရာ ဂျိမ်းဂျိုက်စ်ရဲ့ ဝတ္ထု၊ တို့လည်း ကောင်းကောင်း ကျွမ်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ သူ ဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီး ဆရာတွေက ဝတ္ထုရဲ့ အာဘော်ကို မီအောင် လုပ်ထားတာ၊ မင်းအဖို့လည်း ရှေ့မှာ သီချင်းကောင်းကောင်း တစ်ပုဒ် ထည့်ပေးထားပြီပဲ၊ ခု မင်းသားရဲ့

အဆိုကို နောက်ဆုံးမှာ ထည့်ထားတာကတော့ ပြဇာတ် အနေနှင့် ကောင်းအောင် နည်းနည်းပါးပါး ပြုပြင်ပြီး ထည့်ထားတာ၊ ဒီလောက်တော့ အနုပညာရှင်တွေမှာ လွတ်လပ်ခွင့် ရှိတယ်”

“ဘာပဲပြောပြော ကျွန်မ အနေနှင့်တော့ ကန့်လန့်ကာ ရှေ့မှာ ပဏမ သီချင်း တစ်ပုဒ်လောက်တော့ ဆိုချင်တယ် ရှင်၊ တကယ်တော့ ဒီပြဇာတ်ကို လာကြည့်တာ ဘယ်သူ့ကို ကြည့်ချင်လို့ လာကြတာ မှတ်သလဲ”

“အင်း၊ မင်းသားကို ကြည့်ချင်လို့ လာတာပေါ့ကွ” ဟု ဇီးရိုး မော်စတယ်က ဖြေသည်။

ဤတွင် မင်းသမီးက မင်းသားဘက်သို့ လှည့်ပြီး “သောက်ကြား” ဟု လှည့်ပြောသည်။

သို့ဖြင့် ဇာတ်တိုက်ခြင်း အစပြုလေပြီ။

နောက် သီတင်း ခြောက်ပတ် အကြာတွင် သူတို့ ပြဇာတ်အဖွဲ့သည် ဘော်စတန်သို့ မသွားမီ နယူးယော့တွင် စင်တင်သည်။ ဝါးဒေါ့၏ အဆိုအရ လာကြည့်ကြသည့် ပညာရှင်များက ချီးကျူးကြကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် ပြဇာတ် ဆုံးခါနီးတွင် စုံတွဲသီချင်း ထည့်ပေးသည်ကို သဘောကျကြကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

ဒင်နီနှင့် စတူးတို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဝမ်းသာအားရ ပွေဖက်မိကြသည်။

ထိုနှစ် မတ်လတွင် ကျင်းပသည့် တိုနီ ပြဇာတ် အကယ်ဒမီပေးသည့် အခမ်းအနားတွင် ဒင်နီရေးသည့် “မင်းဟတ်တန် ခရီးရှည်” သီချင်းသည် ထိုနှစ်အတွက်

အကောင်းဆုံး သီချင်းဆု ချီးမြှင့်ခြင်းခံရသည်။ စတုန်း၏ ပြဇာတ်လည်း အကောင်းဆုံး ပြဇာတ် အဖြစ် ချီးမြှင့်ခံရသည်။

နောက်များ မကြာမီတွင် ဒင်နီ၏ ရုပ်ပုံသည် တိုင်းမဂ္ဂဇင်း မျက်နှာဖုံးတွင် ဖော်ပြခြင်း ခံရသည်။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း - မေ ၁၅၊ ၁၉၆၈။

ငါက နယူးယော့မှာ ရှိတဲ့ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကလပ်မှာ နေသူ ဖြစ်လေတော့ ဘွဲ့ရပြီး ဆယ်နှစ်အတွင်း ငါတို့ အတန်းသားတွေ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ်၊ ဘယ် အလုပ်တွေကို လုပ်နေကြတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို မှတ်တမ်းတင် ထားတဲ့ “နှစ်ပတ်လည် အစီရင်ခံစာ” ကို ငါ ပထမဆုံး ဖတ်ရတယ်လို့ ထင်တယ်။

ကိုယ့် အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးပြီး သတင်းပို့ကြတဲ့ အထဲမှာ သိပ်အောင်မြင်နေတဲ့ လူတွေထက် သိပ်မအောင်မြင်တဲ့ လူတွေက အတ္ထုပ္ပတ္တိကို လန်ဘား ကျောက်တားတွေ ရေးလေ့ ရှိတာကို သတိပြုမိရဲ့။

တစ်ယောက်ဆိုရင် သူ စစ်တပ်ထဲ ဝင်တာကို အရှည်ကြီး ရေးထားပြီး ဘယ်လို မိန်းမမျိုးကို ရတဲ့အကြောင်း၊ ကလေး ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိတဲ့ အကြောင်း၊ အဲဒီ ကလေးတွေက ကိုယ်အလေးချိန် ဘယ်နှပေါင် ရှိတဲ့ အကြောင်း၊ သူ့အဖေရဲ့ ဖိနပ် စက်ရုံ လုပ်ငန်းဟာ ဘယ်လောက် အောင်မြင်တဲ့ အကြောင်း၊ နယူး အင်္ဂလန် ပြည်နယ်က နေပြီး ပွေတိုရီကိုကို ပြောင်းဖွင့်မယ့် အကြောင်း၊ နောင်မှာ ဆိုရင် အရှေ့ဖျား နိုင်ငံတွေကို သွားဖွင့်မယ့် အကြောင်း .... အရှည်ကြီးပဲ။

အဲ သူ့ မိန်းမနှင့် ကွာရှင်းတဲ့ အကြောင်းကျတော့ တိုတိုကလေးပဲ ရေးထားတယ်။ ကြည့်ရတာကတော့ ကိုယ့် စိတ်ပျက် အားငယ်မှုကို စကားလုံးနှင့် ဖုံးကွယ်ထားတာ ထင်ပါရဲ့။ နောက်ဆုံးတော့ “ဖိနပ်ဟာ ကိုယ်နှင့် တော်ရင် စီးရမယ်” တဲ့။ ဒါဟာ ဘဝ အဘိဓမ္မာတဲ့။ အင်း ဖိနပ်သည် သားရယ်လို့ မပြောရဘူး။

အတိုချုပ် ပြောရရင်တော့ စာမျက်နှာ လေးမျက်နှာ ရှိတဲ့ သူ့အကြောင်းဟာ ဘယ်လို အောင်မြင်စွာ ကျဆုံးရမလဲ ဆိုတာကို ပြောထားတဲ့ အကြောင်းပါပဲ။

ဒင်နီရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာတော့ သူ အိမ်ထောင်ကျတဲ့ နှစ်၊ သူ့သမီး မွေးတဲ့ နှစ်၊ သူ ရေးတဲ့ သီချင်းတွေနှင့် သူ ဆုရတဲ့ နှစ်တွေကို ဖော်ပြထားတယ်။ ဒီလောက်ပဲ ပါတယ်။

လင်းဗရိစ်ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိကလည်း လိုရင်းလောက်ပါပဲ။ သူနှင့် သူ့ဇနီး ဆာရာတို့ဟာ ဟားဗတ်မှာပဲ နေတဲ့ အကြောင်း၊ သူရဲ့ ဆိုဖီကလီနှင့် ပတ်သက်တဲ့ ကျမ်းကို ဝေဖန်ရေးဆရာတို့က ချီးကျူးကြကြောင်း၊ မကြာခင်မှာ ကင်တာဘာရီ ကောလိပ်ကို ပြောင်းရွှေ့ပြီး အမှုထမ်းမယ့် အကြောင်းတို့လောက်ပဲ ပါတယ်။

ဂျေဆန်နဲ့ ဂျော့ ကဲလားတို့ကတော့ သူတို့ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးမပို့ကြဘူး။ ဂျေဆန်ကတော့ အစွဲရေးမှာ အလုပ်တွေ များပြီး အဆက်ပြတ်နေလို့ ရေးမပို့နိုင်တာ။ ဒါကို ကိုယ် ကောင်းကောင်းသိတယ်။

ဂျော့ ကဲလားကတော့ တစ်ဖက်သားကို သံသယ ဖြစ်တတ်တဲ့ ရောဂါ ရှိတယ်။ သူ့အကြောင်းကို သိပ်ပြောချင်ပုံ မရဘူး။ ကျောင်းတုန်းကဆို မနည်း အစ်အောက်မေးမှ နည်းနည်းပါးပါး ပြောပြတယ်။

ငါ့ ရာဇဝင် အကျဉ်းချုပ်ကတော့ အမှန်အတိုင်း ရေးထားတာပါ။ ကြွားထားတာလည်း မပါ။ ပိုတာလည်း မပါ။ ဖုံးကွယ်တာလည်း မပါ။

ငါ ရေတပ်ထဲကို နှစ်နှစ် ဝင်ပြီးတဲ့ အကြောင်းကို ဝါကျ တစ်ခုတည်းနှင့် ရေးထားတယ်။ တပ်ထဲ ဝင်ရတာကို ဂုဏ်ယူပြီး မရေးပါဘူး။ ဘဏ်တိုက်မှာ အလုပ် ခုနစ်နှစ် လုပ်ပြီးတဲ့နောက် ဘဏ်ရဲ့ ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လာတာကို ရေးတယ်။

ပြီးတော့ ကိုယ့်ဘဝမှာ အပျော်ဆုံးက ကိုယ့်သားသမီးတွေ ကြီးပြင်း လူလားမြောက်အောင် ပြုစု ပျိုးထောင်ရတာပဲလို့ ရေးတယ်။ အကြီးဆုံး စိတ်ပျက်မှုကတော့ ကိုယ့် အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲသွားတာပဲ။

လူတွေကလည်း ကိုယ့်ရာဇဝင် အကျဉ်းကို ဂရုစိုက် ဖတ်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရေးသင့်သလောက်ကိုတော့ ကုန်အောင် ရေးလိုက်ပါတယ်။

ပြီးတော့ ကိုယ်ဟာ ဘဏ်လုပ်ငန်းမှာ အောင်မြင်တဲ့ လုပ်ငန်းရှင် တစ်ယောက် မဟုတ်သေးဘူး ဆိုတာကိုတော့ ဖော်ပြခြင်း မပြုတော့ဘူး။

ကိုယ် မဖော်ပြတာ တစ်ခု ရှိသေးတယ်။ ပထမ ရိပ်သာ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကိုယ်တို့လို အောင်မြင်တဲ့ လူငယ် လုပ်ငန်းရှင်တွေအတွက် မိန်းမ ချောချော သန့်သန့်ကလေးတွေ ရနိုင်တဲ့ နေရာတွေ မှီပေါက်သလို ပေါ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အဖို့တော့ အထီးကျန်ပဲ ဖြစ်နေဆဲပဲ။ ဒီအကြောင်းကိုလည်း ကိုယ့်အတ္ထုပ္ပတ္တိထဲမှာ မဖော်ပြလိုက်ဘူး။

သီတင်းပတ် ကုန်တိုင်း ကိုယ့်ကလေးတွေနှင့် ဆက်သွယ်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်တယ်။ (အင်ဒီက ဂုနစ်၊ လစ်ဇီက ငှနစ်)။ ဒါပေမယ့် မအောင်မြင်ဘူး။ ကိုယ့် ဇနီးသည် ဖေဟာ အရင်တုန်းက ယောက်ျားတွေနှင့် အပျော် ကျူးခဲ့သလောက် ခုတော့ အရက်ကိုချည်း ဖိသောက်နေတယ်။ သူ့ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရင် သိတယ်။ အဲ မမူးတဲ့ အချိန်ဆိုလို့ တစ်ချိန်ပဲ ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ ကလေးတွေကို ကိုယ့်အကြောင်း မကောင်းပြောတဲ့ အချိန်ပဲ။ ကိုယ့်မှာလည်း သူ ပြောသမျှကို နားမထောင်အောင် ရှင်းပြဖို့ အချိန်မရဘူး။ စနေနေ့ အားလပ်ချိန် နှစ်နာရီကလေး အတွင်းမှာပဲ သူ မဟုတ်တရုတ် ပြောတာတွေကို ကလေးတွေ နားမထောင်အောင် ရှင်းပြချိန် ရတယ်။



ကိုယ့်မှာ အပျင်းဖြေစရာ ဆိုလို့ ဟားဗတ်က မိတ်ဆွေတွေနှင့် ဟားဗတ် ကလပ်ပဲ ရှိတယ်။ ရွာလမ်းက မိုးထိ တိုက်ကြီးရဲ့ အမိုးအပေါ်မှာ ရဟတ်ယာဉ် ဆင်းဖို့ကွင်း တစ်ခု ဝယ်ထားလိုက်ပေမယ့် အများအားဖြင့်တော့ ဟားဗတ် ကလပ်မှာပဲ အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် ဘောလုံးပျော့ ရိုက်ရင်း အချိန် ကုန်ရတာပဲ။ ရှေ့နှစ်မှာ တက္ကသိုလ် ကောင်စီ လူကြီး အရွေးခံဖို့တော့ စိတ်ကူးထားတယ်။ ဒီလို အရွေးခံရရင် ဟားဗတ်ကို သွားလည်စရာ အကြောင်းပြချက်လည်း အလိုလို ရသွားတာပေါ့။

အတိုချုပ် ပြောရရင်တော့ ငါလည်း ဖိနှပ်သည် သားလိုပါပဲ။ သိပ် ပျော်လှတယ် မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ထက် သာတာကတော့ ငါက ငါ မပျော်တာကို ဖုံးထားနိုင်တာ တစ်ခုပါပဲ။

လင်းဗရိန်သည် ကင်တာဘာရီ ကောလိပ်တွင် သူ့ဘဝသစ်ကို ပျော်အောင် ကြံဖန်နေသည်။ ၁၉၆၈ခုနှစ် နွေရာသီ တစ်ခုလုံး ကျောင်းဖွင့်လျှင် စာပို့ချနိုင်ရန် သူ့ မှတ်စု စာအုပ်များကို ပြန်ကြည့်သည်။ ထို့ပြင် သူ့ ဝါသနာ အတိုင်း တင်းနစ် လေ့ကျင့်ခန်းကို စစ်သည်တော် တင်းနစ်ကွင်းသို့ သွား၍ ကျင့်သည်။

ကောလိပ်ကျောင်းက ငှားသည့် ခပ်အိုအို အိမ်ကလေးတွင် သူတို့ ပစ္စည်းများကို နေရာ ချနေကြရင်း ဆာရာက မေးသည်။

“မောင် ဗန်တင်းကို အနိုင် ရိုက်ရင်တော့ မောင့်ကို သူက ဘယ်တော့ မဲပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

“ဘာလဲ၊ တင်းနစ် ချန်ပီယံ ဗန်တင်းကို ပြောတာလား၊ သူ့ကို အနိုင် မရိုက်ပါဘူးကွာ၊ သူက ကိုယ်နှင့် တွဲရိုက်မယ့် ပါတနာလောက် သဘောထားရင်ကို တော်ပါပြီ”

တင်းနစ်တွင် မနိုင်သည်က အရေးမကြီး။ ထို့ထက် အရေးကြီးသည့် ကိစ္စတွင် ရှိသေးသည်။ ကင်တာဘာရီ ကောလိပ်တွင် သူ့ထက် စော၍ ရောက်နေသော ဂရိ ဂန္ထဝင်

ပါရဂူ သုံးယောက် ရှေ့က ရှိနေသည်။ သူတို့ ဇနီးသည်များကလည်း ပေါက်ပေါက်ရောက်ရောက် ရှိသည်။

ထုံစံအရ သူတို့ သုံးစုံတွဲနှင့် ညစာ သီးခြား စားရဦးမည်။ ဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သည့် ဒန်းစတားက သူ့ကို စတင်၍ ထမင်းစားဖိတ်သည်။ ဒန်းစတား၏ လက်ရှိ ဇနီးမှာ တတိယမြောက် ဇနီး ဖြစ်သည်။ ထိုဇနီးသည် သူ၏ နောက်ဆုံး ဇနီးမှာ တတိယမြောက် ဇနီး ဖြစ်သည်။ ထိုဇနီးသည် သူ၏ နောက်ဆုံး ဇနီး မဟုတ်နိုင်သေးကြောင်းကိုလည်း အရိပ်နိမိတ်တွေ ပေါ်နေသည်။ ဆာရာကိုပင် ရိသဲ့သဲ့တွေ ပြောလိုက်သေးသည်။

“လူကြီးက ဘာရယ်လို့ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး၊ ဝါသနာနှင့် ထင်ပါရဲ့” ဟု အပြန်တွင် ဆာရာက လင်းဗရိစ်ကို ပြောသည်။

လင်းဗရိစ်က သူ့လက်ကို လှမ်းကိုင်ပြီး

“သုံးယောက် ရှိသွားပြီနော်” ဟု နောက်သည်။

နောက် သူတို့ကို ညစာစား ဖိတ်သည့် စုံတွဲမှာ ဂရိသမိုင်းဆရာ ဟင်ဒရစ်ဆန်နှင့် ဇနီး အေမီလီယာ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ စိတ်သဘောချင်း တူသည်ဟု ဆိုရမည်။ အကြိုက်ချင်းလည်း တူသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး တောင်တက် ဝါသနာပါသည်။ လူတိုင်း သမိုင်းကို စိတ်ဝင်စားကြသည်ဟုလည်း အထင်ရောက်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ အမှန်ကတော့ သမိုင်းက ဂန္ထဝင် စာပေတွေရဲ့ အခြေခံ မဟုတ်လား” ဟု ဆာရာက ပြောသည်။

သမိုင်း ဆရာက မကျေနပ်သေးဘဲ

“အခြေခံတင် မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ အဆောင်အအုံ တစ်ခုလုံး ပါတယ်၊ စာပေဟာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဗတ်လည်းပြီရော ဘာ ကျန်ရစ်ခဲ့သလဲ၊ သမိုင်းကတော့ အချက်အလက်တွေ ကျန်ခဲ့တယ်”

“ဟုတ်တယ်ပေါ့” ဟု စာပေပါရဂူ ဖြစ်သည့် လင်းဗရိစ်က ဆိုသည်။ သူ့မာနကိုမူ မနည်း မျိုသိပ်ထားရ၏။ ဆရာသည် စွပ်ပြုတ်နှင့် ဆင်းဒွပ်တို့ ပါသော နေ့လယ်စာကို မကြာခဏ စားကြရင်း ဘန်တင်း၏ ဇနီး ဒေါ်တီနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးလာခဲ့သည်။

ဒေါ်တီမှာ သူ့ကိုယ် သူ အပေါင်းအသင်းဆုံသူဟု ယူဆသူ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်တီသည် ကင်တာဘာရီ ကောလိပ်ရှိ ဆရာများ၏ ဇနီးများကို အစု နှစ်စုအဖြစ် ခွဲခြား ဆက်ဆံသည်။ တစ်စုမှာ အဆင့်အတန်း ရှိသူများ ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်စုမှာ အဆင့်အတန်း မရှိသူများ ဖြစ်သည်။ ထိုအထဲတွင် ဆရာကိုမူ အဆင့်အတန်း ရှိသူဟု သူ သတ်မှတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပြောစရာရှိလျှင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောသည်။ စိတ်တူ ကိုယ်တူ အဖြစ် သဘောထားသည်။

မတူသည်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်၏ အိမ်ထောင်ရေး ဖြစ်သည်။

“ဆရာ ကိုယ့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဂရိ တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်တာလဲ ဟင်”

ဆရာက ဂရိများသည် အသားညိုသည့်တိုင် ဥရောပတိုက်သားများသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယောက်ျား ဟူသည်မှာ အတူတူသာ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောသည်။

“အဲ့မယ်၊ ဒီလိုဆိုတော့ ဆရာက ယောက်ျားတွေ အကြောင်း ဘယ်နှယောက်များ သိဖူးလို့လဲ”

“သိလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာ ဒီ လက်နက်ပဲ ရှိတာပဲ မဟုတ်လား”

ဒေါ်တီ၏ မျက်နှာသည် ရဲသွား၏။

ဆာရာက စကားလမ်းကြောင်းလွဲကာ ကင်တာဘာရီက အဆင့်အတန်းရှိသော ကလေးများ အတွက် မည်သည့် သွားဆရာဝန် ကောင်းကြောင်းကို မေးသည်။

ကင်တာဘာရီ ကောလိပ်တွင် ဆရာတွေ၊ ဆရာကတော်တွေလည်း ပေါင်းလို့သင်းလို့ ကောင်းသည်။ သို့ဖြင့် လင်းဗရိစ်သည် ကင်တာဘာရီ ကောလိပ်တွင် နေသားကျလာကာ ပျော်စပြုလာသည်။ ဆာရာမှာလည်း ကျေးတော မြို့ကလေးတွင် နေရသည်ကို ပျော်လာကာ စီးလီးယား ပိဋကတ်တိုက်မှ ဂန္ထဝင် ကျမ်းများနှင့် ပျော်မွေ့နေလေသည်။ ထို့ပြင် နောက်ဆုံး ရောက်လာသည့် မဂ္ဂဇင်းများကိုလည်း အမြီးပြန် ခေါင်းပြန် ဖတ်ကာ ဥရောပတွင် ဖြစ်ပျက်နေသည့် သတင်းများကို ညစာ စားရင်း လင်းဗရိစ်ကို ပြောပြတတ် သည်။

ကျောင်းသားတွေကလည်း ပညာယူရာတွင် စိတ်အား ထင်သန်ကြသဖြင့် သူကလည်း ကျောင်းသားတွေကို စိတ်အား ထက်သန်စွာ ကြိုးစား သင်သည်။ ဂရိ ပြဇာတ်တွေကို သင်သည့် နေ့များတွင် ဆိုလျှင် သူ့ အတန်းတွင် ကျောင်းသားတွေ ပြည့်နေသဖြင့် လင်းဗရိစ် ကျေနပ်နေသည်။

လင်းဗရိစ် တစ်ယောက် စာကို ကြိုးစားပမ်းစား သင်သည့် သတင်းသည် ဂန္ထဝင် စာပေ ဌာနမှူးထံသို့ ရောက်လာသည်။ ဌာနမှူးက လင်းဗရိစ်အား နောက်ထပ် ခန့်ထားရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဂန္ထဝင်ဌာနမှ ဆရာများ၏ ထင်မြင်ချက်များကို တီးခေါက်ကြည့်ရန် အချိန်ရောက်ပြီဟု ယူဆသည်။ ဂရိ ဂန္ထဝင်၊ လက်တင် ဂန္ထဝင်ကို သင်သည့် ဆရာများ၊ သမိုင်း ဆရာများနှင့် ရှေးဟောင်း သုတေသန ဆရာများကပါ ထောက်ခံကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသည်။

ခရစ် ဂျာစထရီး ဆိုသည့် ကျောင်းသား ချာတိတ်နှင့်သာ ပြဿနာ မဖြစ်ခဲ့လျှင် လင်းဗရိစ် အတွက် အစစ အရာရာ ချောမောပြေပြစ်နေပေလိမ့်မည်။

တခြားသော အချိန်မျိုးတွင် ဆိုလျှင် လိမ္မော်ရောင် လည်ဟိုက် ဆွယ်တာကို ဝတ်ထားသည့် သန်မာ တောင့်တင်းသော အရစ် ဂျာစထရီး အိပ်ပျော်နေပုံသည် ခြေသံ တစ်ကောင် နေပူစာ လှုံရင်း အိပ်ပျော်နေသည့်နယ် များစွာ ကြည့်၍ ကောင်းပေလိမ့်မည်။

ယခုမူ သူ အိပ်ပျော်နေသည်က တခြားအချိန် မဟုတ်၊ လင်းဗရိစ်က စာကို စိတ်ပါ လက်ပါ သင်နေစဉ် အိပ်ပျော်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လင်းဗရိစ် စိတ်တိုသွားသည်။

“ဟေ့ ဂျာစထရီး၊ ထလေကွာ” ဟု လင်းဗရိစ်က ပြောသည်။

ဂျာစထရီးသည် လှပသော ခေါင်းကို ထောင်ကာ အိပ်မှုနံ့စွမ်းဖြင့် လင်းဗရိစ်ကို ကြည့်နေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ” ဟု ဂျာစထရီးက တရိတသေ ပြောရင်း ရှေ့ခုံတန်းပေါ်တွင် တင်ထားသည့် ခြေထောက်ကို ရုပ်လိုက်၏။

“အင်း အိပ်ပျော်နေတာကို နှောင့်ယှက်ရတဲ့အတွက် ဆောရီးကွာ၊ ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး၊ voco ဆိုတဲ့ ကြိယာကို ပစ္စုပ္ပန် အပြုလုပ်ခံ ကြိယာ အဖြစ် သုံးပြုစမ်းပါ”

“ခင်ဗျာ”

“voco ဆိုတဲ့ ကြိယာ လေကွာ၊ ပထမဆုံး သုံးပြုရတဲ့ ကြိယာလေ၊ အဲဒါကို ပစ္စုပ္ပန် အပြုလုပ်ခံ ကြိယာ အဖြစ်”

“ကျွန်တော် ဒီနေ့ သင်တာကို ကောင်းကောင်း မသိလိုက်ဘူး ဆရာ”

“ဒါဖြင့် အရင်တစ်ပတ်ကလည်း မင်း အတန်း မတက်ဘူး ဆိုတာ ထင်ရှားနေတာပေါ့။ အတန်း မတက်ရင်လည်း အဲဒီနေ့က ဘာသင်သလဲ ဆိုတာလောက်တော့ မေးမြန်းပြီး ပြင်ဆင်လာဖို့ ကောင်းတာပေါ့။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော်”

“ကဲ ဒီလိုဆိုရင် ညနေ လေးနာရီ ငါးနာရီ ကြားမှာ ငါ့ရုံးခန်းကို လာခဲ့ပါ။”

“ကျွန်တော် လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ် ဆရာ၊ ညနေမှာ ဘောလုံး လေ့ကျင့်စရာ ရှိနေတယ်။”

သူ့ အသံက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပင်။

“ဒါတွေ ငါ နားမလည်ဘူးကွာ၊ မင်းဘာသာမင်း အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု သမ္မတကြီးနှင့် ချိန်းထားထား၊ ဒါတွေ ငါ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး၊ ညနေ လေးနာရီနှင့် ငါးနာရီ ကြားမှာသာ ရုံးခန်းကို လာခဲ့ပါ။ မလာရင် မင်း တာဝန်ပဲ။”

သင်တန်းဆင်းရန် နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ် လိုသေးသည်။ သို့ရာတွင် လင်းဗရိစ်သည် စာကို ဆက် မသင်နိုင်တော့ဘဲ အတန်းကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

ကျောင်းသားများသည် ဆရာ စိတ်ဆိုးနေပြီကို သတိပြုမိသဖြင့် တိတ်ဆိတ်စွာ တန်းစီ၍ ရှေ့တန်းသို့ ထွက်လာခဲ့ကြကာ တံခါးပေါက်ဆီသို့ သွားနေကြသည်။ လင်းဗရိစ်၏ စားပွဲအနီးသို့ အရောက်တွင် ဟားမင်း ဆိုသည့် ကျောင်းသား တစ်ယောက်က ရပ်တန့်ကာ တောင်းပန်သည့် လေသံဖြင့်

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာ၊ ဆရာ့ကို စကားနည်းနည်း ပြောပါရစေ။”

“ပြောပါ၊ မင်း ဘာပြောချင်လို့လဲ၊ ဂျာစထရီး အကြောင်းတော့ မပြောနှင့်ကွာ။”

“သူ့အကြောင်းကိုပဲ ပြောမလို့ပါ ဆရာ၊ ဂျာစထရီး ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဆရာ မသိဘူး ထင်ပါတယ် ဆရာ”

“ကျောင်းက ထုတ်တဲ့ သတင်းစာကို ဖတ်တာ၊ သူက ကျောင်း ဘောလုံးအသင်း အလယ်တန်းက ကစားတာ မဟုတ်လား၊ မတတ်နိုင်ဘူးကွာ၊ ကျောင်းစာကို မလုပ်ရင် ထုံစံအတိုင်း လုပ်ရမှာပဲ ”

“ဆရာ့ကိုတော့ လေးစားပါတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းမှာ သူ မရှိရင် ကောလိပ် ကျောင်းပေါင်းစုံ ဘောပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့မှ နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆရာ”

ဟားမင်းက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောကာ အခန်းထဲမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

လင်းဗရိစ်သည် ကင်တာဘာရီ ကောလိပ်ကျောင်း ရုံးခန်းတွင် ညနေလေးနာရီမှ ငါးနာရီခွဲ အထိ စောင့်နေသည်။ အချို့ ကျောင်းသားများက သူ့ထံ ရောက်လာကာ အတန်းထဲတုန်းက မရှင်းသည့် သင်ခန်းစာများကို လာမေးကြ၏။ အချို့ကလည်း ဆရာနှင့် ရင်းနှီးရန် လာကြသည်။

သို့ရာတွင် ဂျာစထရီး ပေါ်မလာ။

လင်းဗရိစ်သည် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် အပေါ်အကျီနှင့် လည်စည်းကို ဝတ်လိုက်ပြီးနောက် အခန်းပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဂန္တဝင် ဌာန ရုံးခန်းမှာ မပိတ်သေး။ စာရေးမကလေး လီယိုနာသည် လက်နှိပ်စက် တချောက်ချောက် ရိုက်နေဆဲပင် ရှိသေးသည်။

လင်းဗရိစ်က အခန်းထဲသို့ ခေါင်းပြု ကြည့်လိုက်ရင်း

“လီယိုနာရေ၊ ဆရာဖို့ စာလေး တစ်စောင် ရိုက်မပေးနိုင်ဘူးလား ”

“ရပါတယ် ဆရာ” ဟု ဆိုကာ လီယိုနာက စက္ကူ အသစ်တစ်ရွက်ကို လက်နှိပ်စက်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

“ဘာရှိက်ရမလဲ ဆရာ”

“အေး၊ ရိုက်၊ သို့ မဟာဌာနမှူး၊ အနုစာပေ ဌာန၊ ၁၉၆၉ ခုနှစ် ကျောင်းသား ဂျာထရီးသည် အလယ်တန်း လက်တင်ဘာသာတွင် ကျရှုံးလျက် ရှိပါသည်။ စာသင်ခန်းထဲတွင် သူ ပြုမှု နေထိုင်ပုံမှာ ပမာမခန့် ဖြစ်ရုံမျှမက မထိမဲ့မြင် ပြုသည့် သဘောကို ဆောင်နေပါသည်။ ထိုအတိုင်း ဆိုလျှင် နှစ်လယ် သင်တန်းများတွင် သူ့အား ကျောင်းဆက်လက် တက်ခွင့် ပြုရန် ဖြစ်နိုင်ဖွယ် မရှိတော့ပါ။ သင်၏ စသည် စသည် ပေါ့ကွာ”

လင်းဗရိုစ်သည် ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကာ ထိုစာကြောင်းများ တောက်လျှောက် ရွတ်ပြသွားသည်။ မော်ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် စိတ်မချမ်း မသာ ဖြစ်နေဟန် တူသော စာရေးမကလေးကို တွေ့ရသည်။

“သူ့ အကြောင်းကို ကျွန်မလည်း သိပါတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက အိုင်စီနွယ် ကောလိပ်တွေ ပြိုင်ပွဲမှာ ကျွန်မတို့ ကောလိပ် အနေနှင့် စံချိန်ကို ထိန်းထားရမယ် ထင်ပါတယ် ဆရာ”

ဂျာထရီး၏ ကိစ္စတွင် စာရေးမလေးကို မပါစေချင်း။

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဆရာ နားလည်ပါတယ်၊ ပေး ပေး၊ စာကို ဆရာကိုယ်တိုင် ဌာနမှူးဆီကို ယူသွားမယ်”

နောက်တစ်နေ့တွင် လင်းဗရိုစ်၏ သင်တန်းများ မရှိ။ ထို့ကြောင့် စာကြည့်တိုက်သို့ သွားကာ သူ့ သုတေသန လုပ်ငန်းအတွက် စာအုပ်များ၊ ကျမ်းကိုးများကို လိုက်ရှာနေသည်။



စာကြည့်တိုက်ထဲတွင် ရှစ်နာရီလုံးလုံး ရေးမှတ်ပြီးနောက် သီတင်းပတ်ကုန် လေ့လာနိုင်ရန် အချို့ ဂျာနယ်များကို ငှားပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ ကင်တာဘာရီ ကောလိပ် တောင်ကုန်းသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် သူတို့ ဌာနဘက်သို့ လွမ်းကြည့်မိသည်။ သူ့အတွက် စာတို့ ဘာတို့များ ရောက်နေမလား မသိ။ ဝင်ယူရန် သူ စိတ်ကူးရသည်။

အလုပ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်သော စာများအပြင် လက်ရေးနှင့် ရေးထားသည့် စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရသည်။ စာမှာ ကောလိပ် အားကစား ပညာဌာနမှ စာဖြစ်သည်။

ဆရာ ခင်ဗျား။

ဖြစ်နိုင်ပါက ကျွန်တော်နှင့် အမြန်ဆုံး လာတွေ့စေလို ပါသည်။ ကျွန်တော် ရုံးခန်းတွင် ခုနစ်နာရီခွဲ အထိ ရှိပါသည်။

သင့်မိတ်ဆွေ

ဘီဂျီလို

(ဘောလုံး နည်းပြချုပ်)

ဤသို့ ဖြစ်လိမ့်မည်ကို သူ မျှော်လင့်ပြီးသား။ လင်းဗရိစ်သည် နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ ဟိတ်ဟန် များလှသော ဘောလုံး နည်းပြချုပ်ကို သွားတွေ့ဖို့ အချိန် ရှိသေးသည်။ လင်းဗရိစ်သည် အားကစား ရုံဆီသို့ လာခဲ့သည်။

ဘီဂျီလို၏ စားပွဲပေါ်တွင် ကောလိပ်မှ ရသည့် အားကစားဆု အရုပ်များ စီတန်းတင်ထားသည်။ ဘီဂျီလို၏ ကြမ်းတမ်း ကြံ့ခိုင်သော အဆစ်အပေါက်သည် ထိုရုပ်တုများ ထုရန် ထားသည့် နမူနာလို အောက်မေ့ရသည်။

“ဆရာရဲ့ လက်တင်ဘာသာ သင်တန်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ကောင်လေး ဂျာစထရီး မလိုက်နိုင်ဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ် ဆရာ၊ ခုလို ရာသီမှာ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းက အားကစားသမားလေးတွေ တော်တော် ကြိုးစားနေရတယ် ဆိုတာ ဆရာ သဘောမပေါက်သေးဘူး ထင်တယ် ”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါ ကျွန်တော့် ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီလိုဆိုရင်လည်း သူ့အနေနှင့် လက်တင် ဘာသာကို ဘာဖြစ်လို့ ယူခဲ့သေး သလဲ၊ မယူခဲ့နှင့်ပေါ့”

“ဒါတော့ ကောလိပ်တွေရဲ့ ထုံးစံကို ဆရာလည်း သိသားပဲ ဆရာရယ်၊ ကျောင်းသား တစ်ယောက်ဟာ နိုင်ငံခြားဘာသာ တစ်ခုခုကိုတော့ ယူရမယ် မဟုတ်လား”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း လက်တင်ဘာသာ မယူနှင့်ပေါ့၊ ခင်ဗျားရဲ့ အဖိုးတန်တဲ့ အလယ်တန်း ဘောသမားက ဒီလို ခက်တဲ့ ရှေးဟောင်းဘာသာကို လာယူတာကိုး၊ တခြား ခေတ်သစ် နိုင်ငံခြားဘာသာတွေ ပြည့်လို့၊ ခုတော့ အဲဒါတွေထက် နှစ်ဆလောက် ခက်တဲ့ လက်တင်ဘာသာကို လာယူတာကိုး”

“ဒါကတော့ဗျာ၊ ဆရာကောင်းရင် ဘယ်ဘာသာဖြစ်ဖြစ် မခက်ပါဘူး” ဟု ဘီဂျီလိုက ပြောသည်။

“ဘာဗျ”

“အမှန်ကတော့ ခင်ဗျားရဲ့ ဂန္ထဝင်ယူတဲ့ ကျောင်းသားတွေလည်း ဒီလောက် တော်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ဌာနက ဆရာတွေဟာ အများအားဖြင့် လူတော်တွေချည်းပဲ။ ဆရာ ဒန်းစတားဆိုရင် ဘာမှ ပြောစရာ မရှိဘူး။ ကျောင်းစားလည်း အပြကောင်းတယ်။ ကျောင်းသားတွေကိုလည်း နားလည်တယ်။ သူ့အတန်းက ကျောင်းသားတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ ဘောလုံးအသင်းမှာ ပါတာပဲ”

“ခင်ဗျားပြောတာ နည်းနည်း လွန်ပြီ ထင်တယ်ဗျာ”

“ဒီလိုဆို တစ်နည်း ပြောမယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ဌာနက ကျောင်းသားတွေ လက်တင်ဘာသာ တော်စေချင်ရင် ဆရာ ကောင်းကောင်းတွေကို ထပ်ငှားပါ”

“ဒါကတော့ ခင်ဗျား စော်ကားတာပဲ”

“မစော်ကားပါဘူး။ ကျွန်တော် ပြောတာက ရှင်းရှင်းကလေးပဲ”

“ဘာ မစော်ကားရမှာလဲ။ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ အတိုင်းဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ဘောသင်းတွေမှာ ဘောသမား ကောင်းကောင်း ရဖို့အတွက် ဘောကန်ကောင်းတဲ့ ကျောင်းသားကို ကျွန်တော်တို့ ဌာနကို ပို့ပေးမယ်။ ကျွန်တော်တို့က သူတို့ ကျောင်းစာ မလိုက်နိုင်ရင် နေပေ့စေ၊ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ဘောလုံး နည်းပြချုပ်သည် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းထုံးစံကို ဆရာ သိလောက်ပြီလို့ ထင်တယ်လေ။ ဒီတော့ ဆရာဟာ ကျွန်တော်တို့ ကောလိပ်မှာ အမြဲတမ်းလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကန်ထရိုက်နှင့် လာလုပ်နေရတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဘောလုံးသမားတွေမှာ လေ့ကျင့်ဖို့ ရာသီကောင်း စောင့်သလို ဆရာလည်း လေ့ကျင့်ဖို့ ရာသီကောင်း စောင့်ပါဦး”

လင်းဗရိစ် ထရပ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ ခင်းဗျား ကျွန်တော့်ကို စစ်ကြည့်တာလား၊ ကောင်းပြီး ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်ကလည်း အသင့်ပဲ၊ မနက်ဖြန်မှာ နှစ်ယောက် စာမေးပွဲ ဖြေရမယ်၊ ဂျာထရီး ဆိုတဲ့ကောင် အတန်းလစ်ရင် ဘာဖြစ်မလဲ ကြည့်သေးတာပေါ့”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားသဘောပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ သတိထားပါ၊ ခင်ဗျား ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ လူဟာ ဘောရာသီ ခြောက်ခုလုံးမှာ အရှုံးတစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဖူးတဲ့လူ ဆိုတာကိုတော့ သိထားပါ”

နောက်တစ်နေ့ မနက် စာမေးပွဲတွင် ဂျာထရီးသည် လုံးဝ ပေါ်မလာ။ စာမေးပွဲ ပြီးသည်နှင့် လင်းဗရိစ်သည် ရုံးခန်းသို့ ဒေါ်နှင့် မောနှင့် ထွက်လာခဲ့ကာ မဟာဌနမှူးကို တွေ့ဆုံခွင့် တောင်းသည်။

“ကျွန်တော် ခုလိုလာပြီး အရေးတကြီး တွေ့ခွင့်တောင်းတဲ့ အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာကြီး”

“ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာ လာမယ် ဆိုတာ ကျုပ် သိပြီးသားပါ”

“ဘာလဲ ဆရာကြီး၊ ဘောလုံး နည်းပြချုပ် လာသွားပြီလား”

ဆရာကြီးက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဘီဂျီလိုဟာ သူ့ ဘောလုံးသမားတွေနှင့် ပတ်သက်လာရင် နည်းနည်းလေးမှ အထိမခံဘူး၊ သိပ် ကာကွယ်တာပဲ၊ ထိုင်ပါဦးလေ၊ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပါဦး”

လင်းဗရိစ်က ဆွဲချတစ်ဦးလို စွဲချက်တင်နေသည်ကို မဟာဌာနမှူးက နားထောင်နေသည်။ သူ့ မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်မှောက်တစ်ခု တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လာသည်။ အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးနောက် ဆရာကြီးက

“ဂျာစထရီး အတန်း မတက်ဘူး ဆိုတာတော့ ဟုတ်ပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလို ကိုင်တွယ်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်”

“ဒါဖြင့် ဆရာကြီးက ဘယ်လိုကိုင်တွယ်စေချင်လို့လဲ ခင်ဗျာ”

မဟာဌာနမှူးသည် သူ့ ဆံလည် ကုလားထိုင်ကို ကိုးဆယ် ဒီဂရီ ဖြစ်အောင် လှည့်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ ဝင်ဆာ မြက်ခင်းပြင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်နေလေ၏။

“မီလ်တန်ရဲ့ ကဗျာထဲကလိုပေါ့ဗျာ၊ ရပ်သူ ကြည့်သူ၊ စောင့်နေသူလည်း၊ သူငါ အကျိုး၊ သယ်ပိုးသည်သာ၊ မှတ်ယူရာ၏တဲ့ ဗျ၊ သူ့နေရာနှင့် သူတော့ အသုံးကျတော့ပေါ့ဗျာ”

“အဲဒီ ကဗျာကို ရေးတုန်းက မီလ်တန်က မျက်စိ ကွယ်နေတယ် ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်က မျက်စိ မကွယ်ဘူး”

မဟာဌာနမှူးသည် သူ့စကားကို အသေအချာ စဉ်းစားပြီးနောက် တည်ငြိမ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဆရာ လင်းဗရိစ်၊ ခင်ဗျားကို စကားတစ်ခွန်းတော့ ပြောချင်တယ်ဗျာ၊ တရားဝင် စကားတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အလွတ် သဘောပေါ့၊ ခင်ဗျား ကြိုးစားမှုနှင့် ခင်ဗျား အရည်အချင်းကို ကျုပ် ဘယ်လောက် လေးစားတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား သိပါတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ အလွန် အလားအလာ ရှိတဲ့ ပညာရေး ဝန်ထမ်း တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝပဲ ရှိသေးတယ်၊ ရှေ့မှာ တက်လမ်းတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်”

“ကျွန်တော့် ပညာရေး ဝန်ထမ်းဘဝနှင့် ဒါနှင့် ဘာဆိုင်သလဲ ဆရာကြီး”

မဟာဌာနမှူးသည် သူ့ကို စိန်းစိန်းကြီး စိုက်ကြည့်ကာ

“ဆိုင်တယ်ဗျာ၊ သိပ် ဆိုင်တယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ရှင်းမပြနိုင်ဘူးလား ဆရာကြီး”

“ကဲ ရှင်းရှင်း ပြောမယ်ဗျာ၊ ဂျာစထရီး ကျွန်တော်တို့ အသင်းက ကောင်းကောင်း မကစားနိုင်ရင် ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားလို ဒီကောလိပ်က ပြေးရမှာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီးက အမြဲတမ်းခန့် ပါမောက္ခပဲ၊ ဂေဇက်ဝင် ပြီးပြီပဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ ကလေး သုံးရှိတယ်ဗျာ၊ အိမ်ကိုလည်း အကြွေး ဝယ်ထားရတယ်၊ တစ်ခုခု ဖြစ်ရင် ကျုပ် လခကို မတိုးဘဲ ရပ်ထား လိုက်တော့မှာ၊ ကင်တာဘာရီ ကောလိပ်က ကောင်စီဝင်တွေဟာ တော်တော် တန်ခိုး ရှိတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိသေးဘူး ထင်တယ်၊ ဒီတော့ သူတို့က ကျုပ်တို့ ကောလိပ်ကို သိပ် အားကိုးတယ်”

“ဘာကို အားကိုးတာလဲ ဆရာကြီး၊ ကောလိပ် ဘောသင်းကို အားကိုးတာလား”

မဟာဌာနမှူးက စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြင့်

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ဘောလုံးသင်းကိုမှ အဟုတ်ကြီး ထင်နေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းက ယေးလ်ကို ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမောက်ကို ဖြစ်ဖြစ် နိုင်လိုက်တာနှင့် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတွေကလည်း အကြီးအကျယ် ဘဝင်မြင့်ပြီး နေရာတကာမှာ ကိုယ်က ဗိုလ်လို့ ထင်နေကြတယ်၊ ခင်ဗျား သိအောင် ပြောပြ ရဦးမယ်၊ ဘောပွဲနိုင်ပြီးတဲ့ နောက်တစ်နေ့ဆိုရင် ချက်လက်မှတ်တွေဟာ မိုးပေါ်က ကျလာသလို ပလူယုံနေတာပဲ၊

ဘောလုံးပွဲ ရာသီ တစ်ခုလုံး ကျွန်တော်တို့ နိုင်ပြီဆိုတာနှင့် ဒေါ်လာ သန်းပေါင်းများစွာ ရောက်လာပြီး ငွေပဒေသာပင်တွေ ပေါက်ကုန်တာပဲ။ ဒီတော့ ဒီလို အစဉ်အလာကို ခင်ဗျား လာပြီး ဖျက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း လက်ပိုက် ကြည့်နေလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အမှန်ကတော့ ခင်ဗျား ဒီကို ရောက်လာတာ သိပ် ကျေးဇူးတင်ဖို့ ကောင်းတယ်။”

“ဘာဖြစ်လို့ ကျေးဇူးတင်ရမှာလဲ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် ကျမ်းတွေကို အများကြီး ရေးခဲ့တဲ့လူပါ။ ဒီဌာန တစ်ခုလုံးက ဆရာတွေ ရေးခဲ့တဲ့ ကျမ်းတွေ ပေါင်းရင် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ရေးသလောက် ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့် အရည်အချင်းကြောင့် ကိုယ် ရောက်လာတာပဲ မဟုတ်လား။”

မဟာဌာနမှူးက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းနေသည်။

“ခင်ဗျား တော်တော် ညံ့သေးတဲ့ လူပဲ။ ကျုပ်တို့ ပညာရေး လောကမှာ သူများထက် သာချင်ရင် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ ဆိုတာ ခင်ဗျားဘာမှ မသိသေးဘူး။”

“ဘယ်လို လုပ်ရဦးမှာလဲ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် စာကို ကြိုးစားပြီး သင်တယ်။ အရေးကြီးတဲ့ စာတမ်းတွေ စာအုပ်တွေ ရေးတယ်။ ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပြီပေါ့။”

ပါမောက္ခက ပြုံးသည်။

“ဒီလောက်နှင့် မလုံလောက်သေးဘူးဗျ။ စာတမ်းကလေး ရေးရုံ၊ စာကလေး သင်တတ်ရုံနှင့် ပါမောက္ခတန်း မခန့်ချင်ကြဘူး။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ကျောင်းသားတွေကလည်း ဒီလောက်နှင့် ခင်ဗျားကို အထင်ကြီးမှာ မဟုတ်ဘူး။”

လင်းဗရိစ်သည် ငယ်ငယ်က လမ်းတွင် ရန်ဖြစ်ဖူး၏။ အကန်အကျောက်၊ အထိုးအကြိတ်ကိုလည်း ခံခဲ့ရဖူး၏။ ဒဏ်ရာ အနာတရလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ယခု သူ ကြားလိုက်ရသည့် စကားများကမူ ထို့ထက် ပြင်းသည်။ ကိုယ်တွင်းတွင် ပို၍ ဒဏ်ရာ

အနာတရ ဖြစ်စေသည်။ ကင်တာဘာရီလို နယ်ကလေး တစ်နယ်မှ ကောလိပ် ကျောင်းကပင်လျှင် လူမှုရေး အကြောင်းများကြောင့် သူ့ကို ခပ်ဖယ်ဖယ် လုပ်နေပြီ ဆိုလျှင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်တွင် သူ့ကို ပေါမောက္ခ မခန့်ခွဲခြင်းမှာလည်း ထိုသို့သော အကြောင်းများကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ သဘောပေါက်လာခဲ့သည်။

သို့တိုင်အောင် လင်းဗရိစ်သည် ဘာကိုမျှ ပီပြင်အောင် မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ ဇေဝဇဝါ ဖြစ်နေသည်။ ကင်တာဘာရီ ကောလိပ်တွင် ဆက်လုပ်ရမည်လား၊ ထွက်ရမည်လား ဆိုသည်ကို သူ မဆုံးဖြတ်နိုင်။ လင်းဗရိစ်သည် ကုလားထိုင်တွင် ထိတ်လန့်စွာ ထိုင်ရင်း မဟာဌာနမှူး နောက်ထပ် ဘာပြောဦးမည် နည်းဟု ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေသည်။

မဟာဌာနမှူးက လူကြီးလေသံဖြင့်

“ဒီတော့ နောက်ထပ် ဖြစ်လာမယ့် အလားအလာကို ကျွန်တော် ပြောထားလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျား အတန်းမှာ ရှိတဲ့ ဂျာစထရီးကို အအောင်ပေးလိုက်ပါ။ ဒီလို ရက်ရက်ရောရော လုပ်ပေးလိုက်တဲ့ အတွက် သူကလည်း ကျုပ်တို့ကို ပြန်ပြီး အကျိုးပြုပါလိမ့်မယ်၊ ခု ဂျာစထရီးဟာ လက်တင် ဘာသာ ဆိုလို့ တစ်လုံးမှ နားမလည်ဘူး ဆိုတာ ခင်ဗျားနှင့် ကျွန်တော် သိပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ခု အခြေအနေမှာ ဒါတွေ အရေးမကြီးဘူး ဆိုတာကိုလည်း ခင်ဗျားရော ကျွန်တော်ရော သိကြပြီ၊ အရေးကြီးတာက လေ့ကို ငြိမ်ငြိမ်စီး လိုက်ဖို့ပဲ လိုတယ်၊ ဒီလို ငြိမ်ငြိမ်စီး လိုက်လာရင် အားလုံးအတွက် အနာဂတ် ကောင်းမှာပဲ၊ ခင်ဗျား အတွက်လည်း ကောင်းမှာပဲ၊ အဲ လေ့ပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ် လိုက်မလာဘဲ လက်ဆော့ ခြေဆော့ လုပ်ရင်တော့ အားလုံးအတွက် မကောင်းဘူး၊ ခင်ဗျားအတွက်လည်း မကောင်းဘူး”

မဟာဌာနမှူးက ထိုင်ရာမှ ထကာ ပျူငှာစွာ လက်ကမ်းပေးသည်။



“ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ် ဆရာ၊ ဆရာ ပြောတာကို ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်သေးပါဘူး”

မဟာဌာနမှူးက ရင်းနှီးစွာဖြင့်

“ဒီမှာ ဆရာ လင်းဗရိစ်၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ ပြောခဲ့မယ်ဗျာ၊ နှစ်ကုန်လို့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်က နောက်ထပ် မငှားတော့ဘဲ ရပ်စဲပစ်လိုက်လို့ ရှိရင် ခင်ဗျား ဘယ် တက္ကသိုလ်မှာမှ အလုပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ခြိမ်းခြောက်တာလား ဆရာ”

“ခြိမ်းခြောက်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အမှန်တရား၊ ခင်ဗျားဘာသာ ဘာကျမ်းတွေပဲ ရေးခဲ့ ရေးခဲ့ ခင်ဗျား အလုပ်လျှောက်တဲ့ တက္ကသိုလ်က ကျောင်းအုပ်တွေက ခင်ဗျားရဲ့ စာရိတ္တနှင့် ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်တို့ဆီကို ထောက်ခံချက် လှမ်းတောင်းမှာပဲ၊ ခင်ဗျားဟာ ကောလိပ်ကျောင်းဆရာ ဖြစ်ထိုက်တဲ့ အရည်အချင်း ရှိ မရှိ ဆိုတာနှင့် ပတ်သက်လို့”

မဟာဌာနမှူးသည် လေသံကို တမင် နှိမ့်လိုက်ပြီးနောက်

“ဒီတော့ ကျွန်တော် ဆက်ပြောဖို့ လိုသေးသလား”

“မလိုတော့ပါဘူး ဆရာ”

လင်းဗရိစ်က ဖြေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အသံကိုပင် သူ ကောင်းကောင်း ပြန်မကြားတော့။

ဆာရာ၏ မျက်နှာသည် ပြာနန်းသွား၏။

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ မောင်ရယ်၊ ရက်စက်လိုက်ကြတာ၊ ယုတ်မာလိုက်ကြတာ၊ ဒီလောက်ထိအောင်တောင် ပြောင်ကျကျ လုပ်ကြသလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆာရာ ပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ”

လင်းဗရိစ်သည် စုတ်ပြတ်နေသည့် ထိုင်ဖုံပေါ်တွင် ပစ်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု မရှိတော့။ ထိုမျှလောက် သူ စိတ်ထိခိုက်နေသည်ကို ဆာရာ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသေး။

ဆာရာက အနီးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ သူ့ကို သိုင်းဖက်လိုက်၏။

“ကင်တာဘာရီဟာ ကမ္ဘာကြီး အဆုံး မဟုတ်သေးပါဘူး မောင်ရယ်၊ မောင့်ကို လိုချင်တဲ့ ကောလိပ်တွေ တစ်ပုံကြီးပါ”

လင်းဗရိစ်သည် အတန်ကြာမျှ ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျနေသည်။

“တကယ်လို့ သူတို့ ပြောတဲ့ အတိုင်း ဖြစ်နေရင်ကော၊ မဟာ ဌာနမှူး ပြောသလို မောင့်ကို လူဆိုးစာရင်းထဲ သွင်းလိုက်ရင်ကော၊ အဲဒီလို ဆိုရင် ဘယ်နှယ့် လုပ်မလဲ”

ဆာရာသည် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေသည်။ ထို့နောက် တစ်လုံးချင်း ပြောနေသည်။

“ဒီမှာ မောင်၊ မောင့်ကို ဆာရာ ဘာဖြစ်လို့ ချစ်ခဲ့တယ် ထင်သလဲ၊ မောင်ဟာ သတ္တိကောင်းလို့ စိတ်သဘောထား ကောင်းလို့ ချစ်ခဲ့တာ၊ ဒီတော့ မောင် ဘာကြီးပဲ ဖြစ်နေနေ ဆာရာ မောင့်အနားမှာ အတူ နေမယ်၊ အေးအတူ ပူအမျှ မောင့်နောက်က ဖဝါး ခြေထပ် လိုက်မယ်၊ ဒီလောက် ဆိုရင် မလုံလောက်သေးဘူးလား”

လင်းဗရိစ်က ခေါင်းကို မော့၍ ဆာရာကို ကြည့်သည်။

“ဆာရာကို မောင် မလိမ်ချင်ဘူး ဆာရာ၊ မောင့် တစ်သက်မှာ ဒီလောက် တစ်ခါမှ မကြောက်ဖူးသေးဘူး”

သူတို့ နှစ်ယောက် နောက်ထပ် စကားမပြောနိုင်မီ သားလေး အိပ်ခန်းထဲသို့ အော်ဟစ်၍ ပြေးဝင်လာသည်။

“ဒယ်ဒီ၊ ဂျေမီရယ် သားသားကို နောက်တစ်ခါ လုပ်ပြန်ပြီ”

“နောက်တစ်ခါ လုပ်ပြန်ပြီလား” ဟု လင်းဗရိစ်က သူ့ သားငယ်ကို ဖွေချီရင် မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားက ဒယ်ဒီပြောတဲ့ အတိုင်း ပြန်လုပ်လိုက်တယ်၊ သူ့ ဗိုက်ကို လက်သီးနှင့် ပိတ်ထိုးပစ်လိုက်တာပေါ့၊ သားက ထိုးတော့ ငိုနေရစ်ခဲ့တယ်”

လင်းဗရိစ်က ပြုံးလိုက်ရင် “မိသားစု ဗိုက်တာ တစ်ယောက်တော့ ရှိသေးရဲ့” ဟု သူ့ ဘာသာ သူတွေ့နေသည်။

ညစာ ထမင်းဝိုင်းတွင် စကားမပြောမိကြ။ စိတ်ထိခိုက်လာသော သူ့ ယောက်ျား အဖို့ ယခုကဲ့သို့ စကားမပြောခြင်းသည် စိတ်သက်သာရာ ရစေသည်ဟု ဆာရာ ယူဆသည်။ ထိုစဉ် လင်းဗရိစ်က ထိုင်ရာမှ ဖြုန်းခနဲ ထကာ အပေါ် အင်္ကျီကို ကောက်ယူလိုက်သဖြင့် ဆာရာ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ”

“မပြောတတ်သေးဘူး၊ ကင်တာဘာရီ ခန်းမဘက်ကို သွားမလားလို့၊ လူသူမရှိရင် တော်တော် နေလို့ ကောင်းတဲ့ နေရာ၊ ဒီနေ့ည အဖြေလွှာတွေကို စစ်ရမယ်၊ အဖြေ လွှာတွေ မစစ်ခင် ခေါင်းရှင်းနေချင်တယ်”

သူ့ယောက်ျား ပြန်၍ စိတ်တည်ငြိမ်မှု ရသွားပြီဟု ရိပ်မိလိုက်သည်။

“ကောင်းတာပေါ့၊ မောင် သွားနေတုန်း ဆာရာက သီချင်း ဓာတ်ပြားတွေထဲက နှစ်ပုဒ်လောက် ရွေးထားမယ်၊ မောင် စာစစ်ရင်း နားထောင်ရအောင် ”

လင်းဗရိုက်က ဆာရာ၏ နဖူးကို ငုံ့၍ နှမ်းသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်မိန်းမဟာ ကိုယ့်အဖို့ ဒသမမြောက် ဂီတ နတ်သမီး”

“ကျေးဇူးပါပဲ မောင်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင့်မိန်းမဟာ မောင့်မိန်းမပဲ ဖြစ်ချင်ပါတယ်၊ တခြား ဘာမှ မဖြစ်ချင်ပါဘူး၊ ကဲ သွားတော့ မောင် အဖြေ လွှာတွေကို စစ်ပြန်လာတော့ ဆာရာရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကိုလာ ”

လင်းဗရိုက်သည် သူ့ ရုံးခန်း ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် ထိုင်ရင်း ပြတင်း ပေါက်မှ လှမ်းမြင်နေရသော ဝင်ဆာ မြက်ခင်းကြီးကို ကြည့်နေသည်။ နှင်းမှုန် နုနုကလေးများ ကျစပြုနေပြီ။ နှင်းမှုန်ကလေးများသည် လရောင်ထဲတွင် ခပ်မှိန်မှိန် လင်းလက်တောက်ပနေကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျောင်းသား တစ်သိုက် ဖြတ်သွားကြသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ လေငြိမ်သဖြင့် သူတို့ ရယ်သံများကို အဝေးကပင် ကြားနေရသည်။

နာရီဝင်မှ ခေါင်းလောင်း ဆယ်ချက် ထိုးသံကို ကြားရသည်။ သည်တော့မှ သူ့ အလုပ်သိမ်းရန် သတိရသည်။ သူသည် စားပွဲပေါ်တွင် ပုံထားသည့် အဖြေလွှာ စာအုပ် ပြာပြာကလေးများကို လှမ်းကြည့်ကာ မဟာ ဌာနမှူး ရုံးခန်းသို့ တင်သွင်းရန်အတွက် အမှတ်များကို ကူးနေသည်။ အောင်ချက်က သိပ်တော့ မဆိုးပါ။ အေ ရသူ နှစ်ဦး၊ စီ ရသူ နှစ်ဦး။ ကျောင်းသားများမှာ ဘီ စာရင်းထဲသို့ ဝင်ကြသည်။ ချုပ်၍ ပြောရလျှင် နိုင်ငံခြား ဘာသာသင် ဆရာတစ်ဦး ဂုဏ်ယူလောက်သည့် အောင်ချက်မျိုး ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ဘောလုံးသမား တစ်ယောက်၏ အဖြေလွှာကိုမူ မတွေ့ရ။ သို့တိုင် ထိုကိစ္စကမူ သူနှင့် ဘာမျှ မဆိုင်။

နှစ်မိနှစ် အတွင်းတွင် ဂရိတ်များကို ခွဲပြီး သွားသည်။ ဂျာစထရီး၏ အမည်ဘေးတွင်သာ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည်။

ကျန်းမာ ပြလိုက်ရလျှင် မည်သို့ ရှိမည်နည်း။ သို့မဟုတ် တစ်ပိုင်း တစ်စ ဖြေဟု ရေးလိုက်ရမည်လော။ သို့မဟုတ် စာမေးပွဲ ဖြေဆိုခြင်း မရှိဟု ရေးလိုက်ရမည်လော။ သူ လုပ်လိုက်လျှင် ဘောသမားကလေး ဒုက္ခရောက်တော့မည်။

လင်းဗရိစ်သည် သူ့ အမည်ဘေးရှိ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသာ ကွက်လပ်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ပထမသော် ဘာလုပ်ရမည်ကို သူ စဉ်းစား၍ မရ။

အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ပြီး ကျောင်းက ရုံးခန်းကလေးထဲသို့ သူ လာခဲ့သည်ကို သူ သတိရသည်။ သူ ထွက်လာခဲ့ခြင်းမှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်။ ဆာရာကို မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရသဖြင့် ရှောင်ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ ဩတ္တပ္ပစိတ်ကို ထွန်းညှိပေးနေသည့် မီးရောင်ကို ရင်မဆိုင်ရသဖြင့် ရှောင်ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆာရာသည် သူ့ စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်နေသည့် အကြောက်ကို နားမလည်နိုင်။ ဆာရာ၏ မိသားစုမှာ အဆင့်အတန်းရှိသည်။ ပစ္စည်း ရှိသည်။ လုံခြုံမှု ရှိသည်။ သူကမူ ယခုတိုင် တိုင်းတစ်ပါးသို့ လာ၍ အခြေချသူ တစ်ဦးဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ သူ ရောက်နေသည့် တိုင်းပြည်သစ်တွင် အမြစ်တွယ်အောင် မနည်း လုပ်ယူရဦးမည်ဟု ထင်နေသည်။

သို့ဆိုလျှင် ဆာရာ၏ မျက်နှာကို ငဲ့ရလိမ့်မည်။ သူ ခေါင်းမာချင်တိုင်း ခေါင်းမာနေ၍ မဖြစ်သေး။

နည်းနည်း အလျှော့ပေးလိုက်လျှင် ကိစ္စ ပြီးနိုင်သည်။ မိမိသည် တလွဲဆံပင် ကောင်းနေ၍ မဖြစ်။ သည်တိုင်းပြည်သည် ရှေးခေတ် ခေါမတိုင်း မဟုတ်။ မိမိသည်လည်း ဆိုကရေးတီ မဟုတ်။ ဘာအတွက် မိမိက သူရဲကောင်း လုပ်နေ ဦးမည်နည်း။ ဘာမဟုတ်သည့် ဘောသမားကလေး တစ်ယောက်အတွက် သူ တက်လမ်းကို အဘယ်ကြောင့် စွန့်လွှတ် ခံရမည်နည်း။ အလျှော့ ပေးလိုက်တော့ ဘာဖြစ်သနည်း။ ဂျာစထရီး ဆိုသည့် ဘောသမားကို စာမေးပွဲ ချုပ်လိုက်ခြင်းကြောင့် မည်သည့် မူဝါဒကြီး ကောင်းသွားသနည်း။ မဖြစ်။ မလုပ်နိုင်။ သူတို့နှင့် ရေလိုက် ငါးလိုက် နေလိုက်တော့မည်။ အလျှော့ပေး လိုက်တော့မည်။

မိမိ၏ အလုပ် တည်မြဲရေးကို ကြည့်ရလိမ့်မည်။ ကိုယ့်ရှေ့ရေးကို ကြည့်ရလိမ့်မည်။ ဘာမဟုတ်သည့် ကိစ္စကြောင့် ဘဝပျက် မခံနိုင်။

လင်းဗရိစ်သည် ဖောင်တိန်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ဂျာစထရီး အမည်ဘေးကွက်လပ်တွင် ဂရိတ် စီဟု ရေးခြစ်ပေးလိုက်သည်။

အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသည့် အခါ အိပ်ခန်းထဲတွင် တယ်လီဖုန်း ပြောနေသော ဆာရာ၏ အသံကို ကြားရသည်။ သည်အချိန်ကြီး ဘယ်သူနှင့်များ စကားပြောနေပါလိမ့်ဟု သူ တွေးသည်။

ဖွင့်ထားသော အိပ်ခန်းတံခါးဆီသို့ သူလျှောက်လာခဲ့သည်။ ဆာရာက စိတ်ပါ လက်ပါ စကားပြောနေသဖြင့် သူ ရောက်လာသည်ကို မသိလိုက်။

“ဆာရာလည်း မကြိုတတ်အောင် ဖြစ်နေပြီ၊ သူလည်း တော်တော်လေး စိတ်ထိခိုက်နေတယ်၊ ဆာရာကလည်း ဘာမှ အကူအညီ မပေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်”

ဆာရာက သနားစဖွယ် ပြောနေသည်။

ဆာရာသည် တစ်ဖက်မှ အသံကို နားထောင်နေ၏။ လင်းဗရိစ်ကလည်း အသံမပေးဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေသည်။

“အို ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆို သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ သူ့အတွက်လည်း အကူအညီ ဖြစ်သွားတာပေါ့”

ဆာရာသည် စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောသည်။

ဘယ်သူနှင့်များ စကား ပြောနေပါလိမ့်။ သူတို့ အတွင်းရေးကို ဘာကြောင့်များ လူစိမ်း တစ်ယောက်ကို ပြောပြနေပါလိမ့်။

“ကိုယ် ပြန်ရောက်ပြီ ဆာရာ”

တိုးတိတ်စွာ သူ ပြောသည်။

ဆာရာက သူ့ကို မော်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံးလိုက်ရင်း တယ်လီဖုန်း စကားကို ဖြတ်လိုက်သည်။

“ဟော အိမ်ကလူ ပြန်လာပြီ၊ မနက်ဖြန် မနက်ကျမှ ထပ်ဆက်မယ်နော် ”

ဆာရာသည် သူ့ထံ လျှောက်လာကာ တစ်ချက် နှမ်းလိုက်ရင်

“မောင် ဘယ်လို နေသေးသလဲဟင် ၊ တစ်ခုခု စားစရာ လုပ်လိုက်မယ်လေ ”

“ဘီယာ တစ်လုံးလောက်တော့ သောက်ချင်တယ် ”

လင်းဗရိစ်က ခပ်တိုတို ပြောသည်။

“ခုကိစ္စက ကိုယ်တို့ အတွင်းရေး ကိစ္စ၊ ဆာရာက ဘယ်သူတွေနှင့် သွားတိုင်ပင်နေတာလဲ ”

မီးဖိုဘက်ဆီသို့ လျှောက်လာစဉ် လင်းဗရိစ်က တည်ငြိမ်စွာ မေးသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အသံကမူ အတွင်းရေး ကိစ္စများကို အပြင်လူနှင့် တိုင်ပင်သည့် အတွက် မကျေနပ်သည့် လေသံ ပေါက်နေသည်။

“ဆာရာ ပြောမလို့ပါ။ တခြားသူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေနှင့် ပြောတာပါ ”

ဆာရာက ရေခဲသေတ္တာကို ဖွင့်၍ ဘီယာ နှစ်လုံးကို ယူပြီး တစ်လုံးကို ကမ်းပေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ သွားပြီး အသိပေးရတာလဲကွယ် ”

“ဖေဖေ ကူညီနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်လို့ပါ။ ကူညီလည်း ကူညီနိုင်မှာပါ။ ဖေဖေက ဗင်ဒါဗစ်နှင့် သိတယ် မဟုတ်လား၊ ဗင်ဒါဗစ် ဆိုတာက ကင်တာဘာရီ ကောလိပ်မှာ ကောင်စီ လူကြီး ဆိုတော့ သြဇာရှိတာပေါ့။ ဖေဖေကလည်း ဗင်ဒါဗစ်ကို ပြောလိုက်ရင် အဆင်ပြေလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတယ်လေ၊ မကောင်းဘူးလား မောင် ”

လင်းဗရိစ် ဒေါသတွေ ဆူဝေလာသည်။

“ဒါဖြင့် ကိုယ်တို့ ပြဿနာ၊ အေးလေ ကိုယ်တို့ ပြဿနာ ဆိုတာထက် ကိုယ့်ပြဿနာလို့ ပြောပါ။ ကိုယ့် ပြဿနာကို အဖေဆီ သွားပြီး ရှင်းခိုင်းတယ်ပေါ့၊ ဒါကတော့ ကိုယ့်အပေါ်ကို ဆာရာ သစ္စာဖောက်ရာ ရောက်တာပဲ ”

သူ့စကားကြောင့် ဆာရာ အံ့အားသင့်နေသည်။



“သစ္စာ ဖောက်ရာ ရောက်တယ် ဟုတ်လား၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ မောင်ရယ်၊ ကျောင်းကို ထွက်သွားတုန်းက မောင့်ကို ကြည့်ရတာ တော်တော် စိတ်ထိခိုက်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ဆာရာ အနေနှင့် ကူညီဖို့ ဝတ္တရား ရှိတယ်လေ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် မဟာဌာနမှူးကို လည်ပင်းတောင် ညှစ်သတ်လိုက်ချင်တယ်၊ မောင့်ကိစ္စမှာ ဖေဖေ ကူညီတာကို မောင် ဝမ်းမသာနိုင်ဘူးလား ဟင်”

သူ စိတ်ထိခိုက်နေသည်ကို မြင်သဖြင့် ဆာရာ၏ အသံသည် တိမ်ဝင်သွားသည်။

“တကယ်ဆိုရင် မောင့်ကို အသိပေးပြီးတော့မှ အကူအညီ တောင်းဖို့ ကောင်းတယ်၊ မောင့်သဘောကို မေးကြည့်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ကိုယ်က အိမ်ထောင်ဦးစီး မဟုတ်ဘူးလား၊ ပြီးတော့ ကိစ္စက ကိုယ့်ကိစ္စ”

“ဒီကိစ္စက ယောက်ျားဖြစ်တာ မိန်းမဖြစ်တာနှင့် မဆိုင်ပါဘူး မောင်ရယ်၊ ဘာလဲ မောင်က မောင် ယောက်ျားဆိုပြီး မိန်းမကို ဘေးချိတ်တယ်လား၊ ဒီကိစ္စဟာ ရှင့် တစ်ယောက်တည်း ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ မိသားစု တစ်စုလုံးရဲ့ ကိစ္စ”

“တော်ပြီကွာ၊ နောက်ထပ် မပြောနှင့်တော့”

လင်းဗရိစ်က စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ဘီယာ ပုလင်းကို ဆောင့်ချလိုက်သည့် အရှိန်ကြောင့် ဘီယာ ပုလင်းသည် ချင်ခနဲ ကွဲသွားသည်။

ထိုစဉ် “မေမေ မေမေ” ဟူသော သားငယ်၏ အသံကို အိပ်ခန်းဘက်ဆီမှ ကြားရသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။ အတန်ကြာမှ ဆာရာက “နေ၊ ဆာရာ သွားမယ်” ဟု ဆိုကာ ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

ဆာရာသည် ထိတ်လန့်နေသော ခြောက်နှစ်ရွယ် သားငယ်ကို မိနစ် နှစ်ဆယ်ကြာမျှ ပြန်ချော့ သိပ်နေရသည်။ မီးဖိုထဲသို့ ပြန်လာသည့် အခါတွင် လင်းဗရိစ်သည် ပုလင်းကွဲများကို သိမ်းကာ စားပွဲကို အဝတ်ဖြင့် သုတ်ပြီး နေပြီ။ ဆာရာသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ လိုက်လာခဲ့၏။ လင်းဗရိစ်က မီးလင်းဖိုရှေ့တွင် ထိုင်ကာ လက်ထဲတွင် ဝိစကီ တစ်ခွက်ကို ကိုင်ထားသည်။ သူ့ ခြေသံကို ကြားသည့်တိုင် လှည့်မကြည့်။

“မောင် စကား ပြောဦးမလားဟင် ” ဟု ခပ်တိုးတိုး မေးသည်။

လင်းဗရိစ်က လှည့်မကြည့်ဘဲ

“ဂျာစထရီး ဆိုတဲ့ ကောင်ကို စီ ဂရိတ်နှင့် အအောင် ပေးခဲ့ပြီးပြီ”

လင်းဗရိစ် မည်မျှ ခံစားနေရသည်ကို ဆာရာ သိလိုက်ပြီ။

“ဒီကိစ္စက မောင့်ဘာသာ မောင် ဆုံးဖြတ်မယ် ဆိုတာ ဆာရာ သိပါတယ် မောင်ရယ်၊ ဒီလို အလျှော့ပေးရတဲ့ အတွက် မောင် ဘယ်လောက် နာကျင်ရတယ် ဆိုတာကိုလည်း ဆာရာ နားလည်ပါတယ်၊ ဆာရာ ဖေဖေ့ကို ပြောမိတာက မောင် ခံစားနေရတာကို မကြည့်ရက်လို့ပါ ”

လင်းဗရိစ်က မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်။

“ဒီမှာ မောင်၊ မောင်သွားရာ နောက်ကို ဖဝါးခြေထပ် လိုက်မယ်လို့ ဆာရာ ပြောခဲ့ပြီးသား၊ မောင်က ကင်တာဘာရီမှာ ပျော်တယ် ဆိုရင်လည်း ဆာရာ နေမှာပဲ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ဆင်းရဲ ဆင်းရဲ မောင့်အနားမှာ ဆာရာ အမြဲရှိနေမှာပါ၊ ဆာရာတို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နားလည်တယ် ဆိုရင် ဘယ်နေရာမှာပဲ နေရ နေရ ဆာရာ ပျော်ပါတယ် ”

“ဒီကိစ္စမှာ အလျှော့ပေး လိုက်ရတဲ့အတွက် မောင်ဟာ သတ္တိကြောင်တဲ့ လူလို့ မထင်မိဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့ ထင်ရမှာလဲ မောင်ရဲ့၊ ဆာရာလည်း ကြောက်တာပဲ၊ မောင့်ကို သူရဲကောင်းကြီး ဖြစ်ရမယ်၊ မူနှင့် ပတ်သက်လာရင် တစ်ပြားသားမှ အလျှော့ မပေးရဘူးလို့ ဆာရာ မတောင်းဆိုပါဘူး၊ တကယ်တော့ ဘဝမှာ စေ့စပ်ရေး လုပ်ရတာတွေ အများကြီးပါ၊ ခု မောင် အလျှော့ပေးလိုက်ရတယ် ဆိုတာ တခြားဟာတွေနှင့် စာရင် အသေးအဖွဲကလေးပါ”

လင်းဗရိုက်က သူ့ဘက်ကို မလှည့်။ ဆာရာသည် ကုလားထိုင် နောက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကာ နောက်မှ နေ၍ လည်ကုပ်ကို လက်ဖြင့် အသာ အုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူ့ အတွေ့သည် နှစ်သိမ့်မှုကို ရစေသည်။

“ဟုတ်တယ် ဆာရာ၊ ဒီည တစ်ညလုံး ကျောင်းမှာ ထိုင်ပြီး ဒီကိစ္စကို ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားနေတာ၊ ဒီစနစ်ကြီးကို တိုက်ရင် မောင်ဟာ လေနှင့် ပြိုင်ပြေးနေတဲ့ လီယာ မင်းကြီးလို ဒုက္ခ ရောက်မှာ၊ မောင်တို့ လုပ်ခဲ့ သမျှတွေ အကုန်လုံးကို စွန့်ခဲ့ရတော့မှာ၊ မောင်တို့ လုပ်ချင်တာတွေ အားလုံးကိုလည်း စွန့်ခဲ့ရတော့မှာ”

“ခု ဒါတွေ ပြီးသွားပါပြီ မောင်ရယ်၊ မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့နော်”

ဆာရာက တိုးတိတ်စွာ ပြောသည်။

“မမေ့နိုင်ဘူး ဆာရာ၊ နောင်လည်း ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

သူ မှန်ကြောင်ကို ဆာရာ စိတ်ထဲက သိနေသည်။

အမျိုးသား လုံခြုံရေး ကောင်စီသည် (အနည်းဆုံး အမည်မျှလောက်တော့ ) ၁၉၇၄ ခုနှစ် ကတည်းက ရှိခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် တကယ့် လက်တွေ့တွင်မူ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ် သမ္မတ

နှစ်ဆင်က ဟင်နရီ ကစ်ဆင်းဂျားအား အကြံပေး အဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်ခိုင်းသည့် အခါတွင်မှ ထိုကောင်စီသည် တကယ့် လက်တွေ့ အကောင်အထည် ပေါ်လာခဲ့ကာ အမေရိကန် အစိုးရ နိုင်ငံခြားရေး ဌာနတွင် တန်ခိုးဩဇာ ကြီးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ တန်ခိုးဩဇာ ကြီးလာခြင်းမှာလည်း ကစ်ဆင်းဂျား၏ ထက်မြက်မှုနှင့် စိတ်ကူး ကောင်းမှုတို့ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ဩဇာ ကြီးလာသဖြင့် သမ္မတနှင့် တိုက်ရိုက် ဆက်ဆံနိုင်ခဲ့သည်။

နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး၏ ရုံးခန်းမှာ ၂၁လမ်းနှင့် ဗာဂျီနီယာ ရိပ်သာ လမ်းပေါ်ရှိ ကြီးကျယ် ခမ်းနားသည့် အဆောက်အအုံကြီး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အမျိုးသား လုံခြုံရေး ကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌ၏ ရုံးခန်းမှာ အိမ်ဖြူတော် အတွင်းက ပြတင်းပေါက် မရှိသည့် အခန်း တစ်ခန်း ဖြစ်သည်။ ဥက္ကဋ္ဌ ဘိုဂျာမှာ ဝန်ကြီးရာထူး အဆောင်အယောင် အခမ်းအနားများ ရှိသည့်တိုင် သမ္မတကို ဆယ်သွယ်နိုင်သူမှာ ကစ်ဆင်းဂျားသာ ဖြစ်သည်။

ကစ်ဆင်းဂျာသည် အမျိုးသား လုံခြုံရေး ကောင်စီထဲတွင် သူ တန်ခိုး ဩဇာ အခြေခံကို တည်ဆောက်ရန်အတွက် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်မှ သူတပည့်များကို ခေါ်လာခဲ့သည်။ ထိုအထဲတွင် အတော်ဆုံးမှာ ဂျော့ ကဲလားဖြစ်သည်။ သူ့ကို ထိုရာထူးတွင် ခန့်ဖို့အတွက် သူ လုံခြုံရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ခွင့်ပြုချက် ရအောင် မနည်း ကြိုးစားခဲ့ရသည်။

သူ့ကို ခန့်မည် ဆိုသည့်အခါတွင် အက်ဖ်ဘီအိုင် (ပြည်ထောင်စု စုံစမ်း စစ်ဆေးရေး ဗျူရို) က ဂျော့ ကဲလားကို အပြင်းအထန် စစ်ဆေးခဲ့သည်။ စစ်ဆေးပုံမှာ ယဉ်ကျေးစွာ စစ်ဆေးခြင်း ဖြစ်သည့်တိုင် ထို နိုင်ငံတော်၏ လုံခြုံရေးနှင့် ပတ်သက်သော ဌာနတွင် အမှုထမ်းရမည့်သူ ဖြစ်သဖြင့် အက်ဖ်ဘီအိုင်သည် စိတ်တိုင်းကျအောင် အချိန်ယူ၍ စစ်ဆေး မေးမြန်းခဲ့သည်။

ပထမ သူ့အတွက် သီးသန့် ပြင်ဆင်ထားသည့် မေးခွန်းလွှာများကို ဖြေရသည်။ ယင်းတို့ အထဲတွင် အမည်၊ ယခင် အမည်ဟောင်းများ၊ မွေးကတည်းက ယခုတိုင် သူ နေထိုင်လာခဲ့ဖူးသည့် နေရပ် လိပ်စာများ၊ သူ လုပ်ခဲ့ဖူးသည့် အလုပ်များနှင့် ဝင်ငွေများ၊ သူ အမေရိကန် နိုင်ငံ အပေါ်တွင် သစ္စာရှိကြောင်း ထောက်ခံနိုင်မည့် အမေရိကန် မိတ်ဆွေတို့၏ အမည်များ စသည်တို့ကို ရေးပေးရသည်။ ဂျော့ ကဲလားက ကပ်ဆင်းဂျား၊ ပါမောက္ခ ဖင်လေနှင့် အင်ဒရူး အဲလီယောတို့၏ အမည်များကို ရေးပေးသည်။ အက်ဖ်ဘီအိုင်မှ လူများသည် ထို ပုဂ္ဂိုလ်များထံသို့ သွားရောက် စုံစမ်းကြောင်းကို နောက်တွင် ဂျော့ ကဲလား သိရသည်။

သို့ရာတွင် သူ့ကို လူတွေ စစ်ဆေးသည့် အခါတွင်မူ အရာရှိ နှစ်ယောက်က မေးခွန်းများကို ထပ်ပြတ်တလဲလဲ မေးနေသဖြင့် ဂျော့ ကဲလား စိတ်တိုရသေးသည်။

“ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ကို ဒီမေးခွန်း အကြောင်းကို ပြောတာ တစ်ဒါဇင်လောက် ရှိနေပြီ၊ နှစ်နှစ်သားလောက်တုန်းက ဘယ်နေရာမှာ နေခဲ့တယ်၊ ဘယ်ကို ပြောင်းသွားတယ် ဆိုတာကို ဘယ်မှာ သေသေချာချာ မှတ်မိတော့ မလဲဗျ၊ ဒီလောက်တော့ ခင်ဗျားတို့လည်း နားလည်မှပေါ့”

အက်ဖ်ဘီအိုင် အထက်တန်း အရာရှိတစ်ဦးက လေသံ မှန်မှန်ဖြင့်

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူကြီးမင်းရဲ့ အနေအထားကလည်း တော်တော်လေး အရေးကြီးတဲ့ အနေအထား ဖြစ်တယ် ဆိုတာ သဘောပေါက်စေချင်တယ်၊ တကယ်လို့ လူကြီးမင်းရဲ့ ဆွေမျိုး သားချင်းတွေ ဟန်ဂေရီမှာ ရှိနေသေးတယ်ဆိုရင် ရန်သူတွေက အဲဒီ လူတွေကို ဖမ်းထားပြီး လူကြီးမင်းကို အကျပ်ကိုင်ရင် ဘယ်နှယ့် လုပ်မလဲ၊ ခု ဒေါက်တာ ကဲလားမှာ အဖေ ရှိသေးတယ်နော်”

“ရှိတယ်၊ ညီမ တစ်ယောက်လည်း ရှိသေးတယ်၊ သူတို့နှင့် မတွေ့တာ ခဏခဏ ခုနှစ်ကတည်းက မတွေ့တော့တာပဲ၊ ဒါလည်း ခင်ဗျားတို့ကို ပြောတာ အကြိမ်ပေါင်း မရေနိုင်တော့ဘူး”

“ဒေါက်တာ ကဲလားရဲ့ အဖေဟာ ဟန်ဂေရီ ပြည်သူ့ အစိုးရ အဖွဲ့မှာ အရာရှိကြီး တစ်ဦး ဆိုတာ သိတယ်နော်”

“သတင်းစာတွေထဲမှာ ပါလို့ သိရတာပဲ၊ ကျွန်တော်က အရှေ့ ဥရောပ ရေးရာ ကျွမ်းကျင်သူ ဆိုတော့ ဒါတွေကို သိထားအောင် လုပ်ရတာပေါ့၊ ပြီးတော့ အစ်စဗန် ကိုလော့စဒီဟာ (အဖေဟု ပြော၍ မထွက်ဘဲ ဖြစ်နေသဖြင့် နာမည်ကို ပြောရသည်။) ခင်ဗျားတို့ ပြောတဲ့အတိုင်း အပေါ်ကို ကန်အတင် ခံလိုက်ရပေမယ့် သူ့ အလုပ်က အရေးမကြီးတဲ့ အလုပ်”

“ခုအထိ ပါတီမှာ ဒုတိယ လက်ထောက် အတွင်းရေးမှူး မဟုတ်လား” ဟု တစ်ယောက်က မေးသည်။

ကျော့ ကဲလားက လှောင်၍ ရယ်လိုက်ပြီး

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဟန်ဂေရီမှာ ဆိုရင် ဒီ ရာထူးဟာ သကြားလုံးထက်တောင် ပေါသေးတယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား အဖေဟာ သိပ် အရေးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဒေါက်တာ ကဲလား ဒီလို ဆိုလိုချင်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ပြောတဲ့ အတိုင်း ဆိုရင် ကျွန်တော့်အဖေဟာ အောင်မြင်စွာ ကျဆုံးနေတဲ့လူ”

တစ်ချီ တစ်ချီတွင် မမျှော်လင့်သော မွေးခွန်းတွေ ပါလာသေးသည်။

“ကွန်မြူနစ် ဝါဒ အပေါ်မှာ ခင်ဗျား ဘယ်လို မြင်သလဲ”

ဂျော့ ကဲလားက အရှေ့ ဥရောပတွင် ရှိသည့် တံဆိပ် အမျိုးမျိုးသော ကွန်မြူနစ် နိုင်ငံများနှင့် ပတ်သက်၍ ပြင်းထန် ရှည်လျားစွာ ဝေဖန် ပြောဆို သွားသည်။ ထိုအခါတွင်မှ သူ့ကို စစ်ဆေးသူများသည် ကျေနပ်သွားကြဟန် ရှိသည်။

တစ်နေ့လုံး စစ်ဆေး မေးမြန်းနေသည့်တိုင် မေးခွန်းတစ်ခုကြောင့် ဂျော့ ကဲလား လန့်သွားသည်။

“ခင်ဗျား အဖေကို ခင်ဗျား ချစ်သလား”

ဂျော့ ကဲလားသည် သင့်လျော်မည့် အဖြေကို အနည်းငယ် စဉ်းစားနေရသည်။

“ကျွန်တော့် အဖေဟာ ဖိနှိပ်တဲ့ နိုင်ငံရေး စနစ်တစ်ခုကို ကိုယ်စားပြုနေတဲ့သူ၊ ကျွန်တော်က ဒီစနစ်ကို တသက်လုံး ဆန့်ကျင်လာတဲ့လူ၊ ဒီတော့ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် မုန်းတာပေါ့”

သူ့ကို စစ်ဆေး မေးမြန်းနေသည့် အက်ဖ်ဘီအိုင် ကိုယ်စားလှယ် နှစ်ယောက်သည် လှုပ်ရှားသွားကြ၏ အထက်တန်း အရာရှိ တစ်ဦး ဖြစ်သူက

“ဒေါက်တာ ကဲလားကို ကျွန်တော်တို့ မေးနေတာက ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ မေးခွန်း ခင်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာ ကဲလား ဖြေတာက နိုင်ငံရေး အဖြေ ဖြစ်နေတယ်၊ ကဲ အချိန်လည်း တော်တော် ကုန်သွားပြီ ခင်ဗျ၊ ဒီတော့ ဒေါက်တာ ကဲလားရဲ့ အဖေကို ဒေါက်တာ ကဲလား မချစ်ဘူးလား”

“မချစ်ဘူး” ဟု တစ်ခွန်းတည်း ဖြေလိုက်လျှင် ကိစ္စ ပြီးပါလျက် သူသည် ထိုစကားကို မထွက်ရက်။

“ဒီမှာ မှတ်တမ်းမဝင်တဲ့ စကား တစ်ခွန်းတော့ ပြောချင်တယ်ဗျာ၊ ရေးတော့ မရေးပါနဲ့ ကျွန်တော် အလွတ် ပြောမယ် ”

“ရပါတယ် ပြောပါ”

“အမှန် ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော် သူ့ကို မုန်းတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မွေးလာကတည်းက ကျွန်တော့်ကို ခွေးလို သဘောထား ဆက်ဆံခဲ့တယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် သူ့ကို လူတစ်ယောက် အနေနဲ့ မုန်းတယ်၊ စက်ဆုပ်တယ်၊ ဒီတော့ မှတ်တမ်းဝင် အဖြေကို ပေးရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့် အဖေ့ကို ချစ်ခင် နှစ်သက်ခြင်း မရှိဘူးလို့ ပြောရင် ရတယ်၊ ကဲ ခင်ဗျားတို့ အနေနဲ့ ရှင်းပြီ မဟုတ်လား ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရှင်းပါတယ်၊ ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ ကဲလား ”

သူတို့ ပြန်သွားကြသည့်အခါ ဂျော့ ကဲလားသည် စိတ်တွေ နောက်ကျီ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူ့ အလုပ်အတွက် လုံခြုံရေး အရှုပ်အထွေး ကင်းရှင်းမှု ထောက်ခံချက် မရမှာကို စိုးရိမ်၍ မဟုတ်။ အက်ဖ်ဘီအိုင်က နိုင်ငံခြားသားများကို စစ်ဆေးရာတွင် များစွာ တင်းကျပ်ကြောင်းကို ကစ်ဆင်းဂျားက သူ့အား ကြိုတင် အသိပေးပြီး ဖြစ်သည်။

သူ စိတ်ညစ်နေခြင်းမှာ နောက်ဆုံး မေးခွန်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ့တွင် အဖေနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သည့် ခံစားချက်မျှ မရှိတော့ဟု သူ ထင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် မှတ်တမ်းဝင် ထုတ်ဖော် ပြောဆိုခဲ့ခြင်းမျိုး တစ်ခါမျှ မရှိခဲ့သေး။ “ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကို ချစ်ခင်ခြင်း မရှိကြောင်း ကျမ်းကျိန်ပါသည်” ဟု ထွက်ခဲ့ရပြီ။

ထိုစကားသည် အမှန်လော။



မေ့ပျောက်နေသော ငယ်ငယ်တုန်းက အဖြစ်တို့သည် သူ့ စိတ်ထဲတွင် တရေးရေး ပြန်ပေါ်လာကြသည်။

“ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ ဟင်၊ မေမေ့ကို လွမ်းလို့လား”

“ဟုတ်တယ် လူလေး၊ ချစ်ရတာဟာ သိပ်ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်၊ သိပ်ပြီး ခံစားရတယ်”

“ဖေဖေ၊ သားလည်း ဖေဖေ့ကို ချစ်တယ်”

“မချစ်နှင့်၊ မချစ်နှင့် မင်းလောက် မိုက်တဲ့ကောင် မင်းပဲ ရှိတယ်၊ သွားစမ်းကွာ၊ အနားမှာ လာရှုပ်မနေစမ်းနှင့်”

အမျိုးသား လုံခြုံရေး ကောင်စီ အမှုထမ်း အများစုသည် အိမ်ဖြူတော်ဝင်း အတွင်းရှိ ကိုလိုနီ ပုံစံ အဆောက်အအုံ ဒုတိယထပ် လေးကောင်း လေသန့်ရသည့် ရုံးခန်းကျယ်ကြီးများတွင် ရုံးထိုင်လေ့ ရှိကြသည်။ ဂျော့ ကဲလားကမူ ထိုရုံးသို့ ရောက်ရသည်မှာ တက္ကသိုလ်သို့ ပြန်ရောက်ရသည်နှင့် တူသည်ဟု သူ့ လက်ထောက် တစ်ယောက်ကို ပြောဖူးသည်။

လုံခြုံရေး ကောင်စီ ရုံးခန်း စင်္ကြံ များ တစ်လျှောက်ရှိ အခန်းငယ် ကလေးများမှာ သံတမန် ရေးရာများနှင့် ပတ်သက်သည့် ကျွမ်းကျင်သူ လူငယ် အရာရှိများ၏ ရုံးခန်းများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် သူတို့ တိုင်းပြည်နှင့် သူတို့ ရာထူး တိုးတက်ရေး အတွက် ထိုအခန်းများတွင် နာရီပေါင်း များစွာ အလုပ် လုပ်ကြရသည်။

သို့ရာတွင် ဂျော့ ကဲလားမှာမူ အလုပ် စဝင်ကတည်းက သီးသန့် နေရသည်။ သူ့အခန်းမှာ အိမ်ဖြူတော် မြေတိုက်ခန်းတွင် ရှိပြီး အထက်လူကြီးက အရေးရှိ၍

ခေါ်လျှင်ချက်ချင်း ရောက်နိုင်သည့် နေရာတွင် ရှိသည်။ အထက်လူကြီးသည် နေနေ့ညည အချိန်မရွေး ခေါ်တတ်သည်။

ဂျော့ ကဲလား၏ လစာမှာ တစ်လျှင် ဒေါ်လာ နှစ်သောင်း ငါးထောင် ဖြစ်၍ နယူးယော့တွင် သူ ရခဲ့သည့် လစာထက် နည်းသည့်တိုင် စက္ကယား တာဝါတွင် တော်တော်ကောင်းသည့် အခန်းစုံ တစ်စုံကိုတော့ ငှားနေနိုင် သေးသည်။ စက္ကယား တာဝါမှာ အိမ်ဖြူတော်နှင့် လေးမိနစ်လောက် မော်တော်ကား စီးလိုက်လျှင် ရောက်သည်။ ဂျော့ ကဲလားသည် မနက် ခုနစ်နာရီ ထိုးသည်နှင့် ရုံးသို့ ရောက်နေလေပြီ။

သို့ရာတွင် အိမ်ဖြူတော် ဝင်းထဲတွင် ကားရပ်စရာ နေရာက အလွန်ရှားသည်။ ကပ်ဆင်းဂျား ဩဇာကို သုံးသည့်တိုင် ကားရပ်စရာ နေရာကလေး တစ်နေရာ ရဖို့အတော် ခက်သည်။ ထို့ကြောင့် အရာရှိကလေး တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည့် ဂျော့ ကဲလားသည် ဝါရှင်တန် ကျောက်ရုပ်ကြီး အနီးရှိ အစိုးရ အရာရှိများအတွက် ကန့်သတ်ထားသည့် နေရာတွင် သူ့ကားကို ရပ်ပစ်ခဲ့ပြီး ပြန်လျှောက်လာကာ ကွန်စတီကျူးရှင်း လမ်းမကြီးကို ဖြတ်၊ ထိုမှနေ၍ အိမ်ဖြူတော် ဝင်းတံခါးကို ဝင်ရသည်။

ဂျော့ ကဲလားမှာ လွန်စွာ အလုပ်များသူ ဖြစ်ရာ အုပ်ချုပ်ရေး ရုံးကြီးတွင် အလုပ် လုပ်နေကြသည့် အခြားသော အမျိုးသား လုံခြုံရေး အဖွဲ့ဝင်များနှင့် တွေ့ချိန် မရှိလှ။ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ တွေ့တတ်ကြသည်။ ကပ်ဆင်းဂျားကလည်း သူ့ လက်ထောက်များကို တွင်တွင် ဖိခိုင်းတတ်သည်။ ကပ်ဆင်းဂျားသည် သတင်း အချက်အလက်များနှင့် ပတ်သက်၍ ပြည့်စုံနိုင်သမျှ ပြည့်စုံအောင် သိချင်သူ ဖြစ်သဖြင့် လက်ထောက်များမှာ တခြားသို့ သွားချိန်မရ။ အောက်ထပ် ဆင်းပြီး နေ့လယ်စာ စားရန်ပင် မနည်း အချိန်လုနေကြရသည်။

ကပ်ဆင်းဂျားသည် ရုံးဆင်းလျှင်လည်း နောက်ဆုံးမှ ဆင်းသည်။ ထိုအခါတွင် ဂျော့ ကဲလားမှာလည်း သူ့ထက် ရုံးစောဆင်း၍ မဖြစ်တော့။ ကပ်ဆင်းဂျား သူ့ အခန်းရှေ့မှ ဖြတ်သွားပြီး သူ့ကို မင်္ဂလာညဟု နှုတ်ဆက်တော့မှ ရုံးခန်းက ထွက်ရတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ဂျော့ ကဲလားတွင် လူမှုရေးအတွက် အချိန်မကျန်။ သူ့တွင်မက အမှုထမ်းများ အားလုံးပင် တစ်နေ့ကုန် အလုပ်လုပ်ထားရသဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လျှင် ကားကိုပင် ကောင်းကောင်း မမောင်းချင်တော့။ အသက် နှစ်ဆယ်ကျော် လူငယ်များပင်လျှင် မကြာခဏ နာဖျားမကျန်း ဖြစ်တတ်ကြသည်။

ဂျော့ ကဲလား၏ တာဝန် တစ်ခုမှာ အမျိုးသား လုံခြုံရေး ကောင်စီ အတွက် ထက်မြက်သည့် လူငယ်များကို ရှာဖွေ ခန့်ထားရာတွင် ကပ်ဆင်းဂျားအား ကူညီရန် ဖြစ်သည်။ ထို လူငယ် မျက်နှာသစ်များသည် အမျိုးသား လုံခြုံရေး ကောင်စီသို့ ရောက်ပြီး မကြာမီ အတွင်းတွင် ဖျော့တော့တော့ မျက်နှာများ ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။

ထိုနှစ် နွေဦးပေါက်တွင် ဂျော့ ကဲလားသည် လက်တင် အမေရိကန် ဌာနခွဲ အတွက် ခန့်ထားရန် ဂျော့တောင်း တက္ကသိုလ် ဘွဲ့ရ အမျိုးသမီးငယ် တစ်ဦးကို လူတွေ စစ်ဆေးခဲ့သည်။ အမျိုးသမီးမှာ ထူးချွန်သည့် အမျိုးသမီးငယ် တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး စပိန်နှင့် ပေါ်တူဂီ ဘာသာတို့ကို ဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူ့ထံတွင် ရီပတ်ဗလီကန် အမတ်များက ထောက်ခံသည့် စာများလည်း ပါလာသည်။ သူ့ဖခင်မှာ အရေးကြီးသည့် ဝါရှင်တန်မှ ရှေ့နေကြီး တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းလည်း စာထဲတွင် ဖော်ပြထားသည်။

ဂျော့ ကဲလားကမူ ထို အမျိုးသမီးငယ်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် မညှာမတာ စစ်ဆေးရန် စိတ်ကူးထားသည်။ မိမိတို့ လုပ်ငန်းတွင် ပါတီ နိုင်ငံရေး စွက်ဖက်ခွင့် မပြုနိုင် ဟူသော ကပ်ဆင်းဂျား၏ မူကို သူလည်း စွဲစွဲမြဲမြဲ လိုက်နာလိုသည်။ အကယ်၍ ထိုမိန်းကလေးသည် ခပ်ပျံ့ပျံ့၊ ခပ်ထထ ကောင်မလေး တစ်ယောက် ဖြစ်နေလျှင်

သူတို့အလုပ်တွင် မခန့်နိုင်။ အထက်လွှတ်တော် အမတ် တစ်ဦးဦး၏ ရုံးခန်းသို့ ပို့လိုက်ရုံသာ ရှိသည်။

အလုပ် လာလျှောက်သည့် ကေသီ (ကတ်သရင်း) မှာ အသားအရေ ကြည်လင်၍ ရုပ်ချောသည်။ စွဲမက်စရာ ကောင်းသည်။ ထို့ကြောင့် ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လျှင် မိမိတို့ လိုချင်သည့် မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်။ ဘာအတွေ့အကြုံမှ မရှိသည့် ဘွဲ့ရကလေး တစ်ယောက်ဟုသာ သူ ထင်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် သူ ထင်သလို မဟုတ်။ သူ့တွင် အတွေ့အကြုံ ရှိသည်။ လက်တင် အမေရိကတိုက်တွင် ငြိမ်းချမ်းရေး တပ်ဖွဲ့များနှင့် လိုက်၍ အလုပ် လုပ်ဖူးသည်။ ပေါ်တူဂီ ဘာသာ စကားကို ထပ်မံ လေ့လာ လိုသည့်အတွက် နွေရာသီတုန်းက ဆန်ပေါလိုတွင် အလုပ် လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။

ဂျော့ ကဲလား၏ အကဲဖြတ်ချက်က မှန်သည်။ ကေသီကို အမျိုးသား လုံခြုံရေး ကောင်စီတွင် အလုပ် ခန့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်တွင် ကစ်ဆင်းဂျားနှင့် သွားရင်း ကော်ရစ်ဒါတွင် ကေသီနှင့် မကြာခဏ ဆုံဖြစ်ကြသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ ကေသီကို သတိမရ။ ဂျော့ ကဲလားသည် ကစ်ဆင်းဂျားနှင့်အတူ အလုပ်တွေ များနေသည်။

စိမ့်နေအောင် အေးသည့် ဆောင်းတွင် တစ်ညနေတွင် ဂျော့ ကဲလားသည် အိမ်ဖြူတော် အနောက်ဘက် တောင်ပံမှ ဆင်းလာခဲ့ကာ အိမ်ဖြူတော် ဝင်းတံခါးသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဂျော့ ကဲလားသည် လုံခြုံရေးကောင်စီ ရုံးခန်းများကို လှမ်းကြည့်ကာ မည်သည့် အခန်းက မီးပွင့်နေသနည်းဟု အကဲခတ် လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ကေသီနှင့် သွားတိုးသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကေသီ၊ အစောကြီး အိမ်ပြန်တော့မလို့လား” ဟု ဂျော့ ကဲလားက မေးသည်။

“အို ဒေါက်တာ ကဲလားပါလား၊ ဟုတ်တယ် ဒေါက်တာ၊ သန်းခေါင်ထက် စောပြီး အိမ်ပြန်ရတဲ့နေ့ ဆိုလို့ ဒီနေ့ တစ်နေ့ပဲ ရှိသေးတယ်”

“ဒီလိုဆို ဘော့စ်ကို တိုင်လိုက်မယ်နော်”

“ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ကေသီက ရာထူး မတိုးချင်ရင်လည်း ရပါတယ်၊ အဖြစ်ကို ပြောတာပါ။ ကေသီ ဌာန အတွက် လက်ထောက် တစ်ယောက် နှစ်ယောက်လောက် ခန့်ပေးရင် တော်ပါပြီ၊ ဒီမှာ တချို့ လူတွေက ထင်နေကြတာက လက်တင် အမေရိကတိုက် ဆိုတာ မက္ကစီကို မြို့တော်ရဲ့ မြို့စွန့်လောက်ပဲ ထင်နေကြတာတော့ ခက်တာပေါ့”

ဂျော့ ကဲလားက ပြုံးသည်။

“ကေသီရဲ့ ကားက ကျောက်တိုင်ကြီးနားမှာ ရပ်ထားတာလား”

ကေသီ ခေါင်းညိတ်သည်။

“အတော်ပဲ၊ ဒါဖြင့် ကိုယ်နှင့် လိုက်ခဲ့လေ၊ ကိုယ့်ကားလည်း အဲဒီနားမှာပဲ၊ လမ်းမှာ လူဆိုးတို့ ဘာတို့ တွေ့ရင် အဖော်ရတာပေါ့”

ကွန်စတီကျူးရှင်း ရိပ်သာ လမ်းမကြီးကို ဖြတ်လာခဲ့ပြီးနောက် ဂျော့ ကဲလားသည် ကေသီကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ထူးဆန်းသော အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။

သူနှင့် အတူ လာသူက မိန်းကလေး တစ်ယောက်။ ရုပ် ချောချော လှလှ၊ လူမှုရေး ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေး စကားတွေ ပြောဖို့ အချိန်ရယ်လို့ ကောင်းကောင်းမရ။

အလုပ်ထဲတွင် နှစ်နေခဲ့သည်။ ယခု ကေသီနှင့် အတူ အပြင်ထွက်၍ စားသောက်ရလျှင် ကောင်းမည်ဟု သဘောရသည်။

“ကောင်းသားပဲ ဒေါက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ တခြားဟာတွေတော့ မသောက်ချင်ဘူး၊ ကော်ဖီလောက်ပေါ့”

ဂျော့ ကဲလားက သည်နားတစ်ဝိုက်တွင် သူ ကြားဖူးသည့် ပျော်ပွဲစားရုံများကို စဉ်းစားပြီး ထို ပျော်ပွဲစားရုံ တစ်ခုသို့ သွားရန် ပြောသည်။

“ဟင့်အင်း၊ အဲဒီနေရာတွေကို ကေသီ မသွားချင်ဘူး၊ ကေသီအိမ်ကို လိုက်ပြီး သောက်ပါလား”

ဂျော့ ကဲလားက သူ့ ဖိတ်ကြားချက်ကို လက်ခံသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ကေသီ ရှေ့က မောင်း၊ ကိုယ် နောက်က လိုက်မယ်”

ကေသီမှာ တော်ဝင်လမ်းက အိမ်တစ်လုံး အပေါ်ထပ်ရှိ သုံးခန်းပါ ခန်းစုံ တစ်ခုတွင် တစ်ယောက်တည်း နေသည်။

ကေသီက ကော်ဖီဖျော်သည့် စက်ဖြင့် အလုပ်များနေစဉ် နံရံပေါ်မှ ပိုစတာများကို သူ ငေးကြည့်နေသည်။ ပိုစတာများမှာ လက်တင် အမေရိက နိုင်ငံများ ခရီးကြို အဖွဲ့မှ ရောင်စုံ ပိုစတာများ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ပိုစတာ တစ်ခုမှာ ခရီးသွား ကြော်ငြာ မဟုတ်။

ဂျော့ ကဲလားက အဖြူအမည်း ရိုက်ထားသည့် ပိုစတာကြီး တစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ

“ဟေ့ ကေသီ၊ ဒီ ပိုစတာကြီးက ဘာလုပ်တာလဲ၊ သက်သက်မဲ့ နောက်ပြီး ချိတ်ထားတာလား”

“ဪ နျူကလီယား ပိတ်ပင်ရေး ပိုစတာကြီးကို ပြောတာလား၊ ကေသီက ကျောင်းတုန်းက နျူကလီယား ဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုမှာ ရှေ့တန်းက ပါခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ ကန့်ကွက်ပွဲတွေမှာတောင် လိုက်ခဲ့ဖူးသေးတယ် ”

“ဟုတ်လား၊ ဒီလို ဆိုရင် ကိုယ် နားမလည်တာက ”

“ဘာလဲ အမျိုးသား လုံခြုံရေး ကောင်စီမှာ အလုပ်ရတာလား၊ ဒါမှ မဟုတ် အဲဒီ အလုပ်ကို ကေသီ ဘာဖြစ်လို့ ဝင်လုပ်တာလဲ ဆိုတာလား ”

“အင်း၊ နှစ်ခုစလုံး ဆိုပါတော့ ”

ကေသီက သူ့အနီးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ကော်ဖီ တစ်ခွက်ကို လှမ်းပေးသည်။

“ဒါကတော့ ဒီလိုလေ၊ ကေသီတို့ တိုင်းပြည်က လွတ်လပ်သော တိုင်းပြည်မဟုတ်လား၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ဗီယက်နမ် စစ်ပွဲထဲကို ဝင်တိုက်တာဟာ မှားတယ်လို့ ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီ အစိုးရကို အကြမ်းဖက် ဖြုတ်ချတာမျိုးကိုလည်း ကေသီ မကြိုက်ဘူး၊ ဒီလိုဆိုရင် ကေသီ ဘယ်မှာ ထောက်ခံချက် ရမလဲ၊ ကေသီတို့ရဲ့ နိုင်ငံရေး စနစ်ထဲမှာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတွေ လိုတယ် ထင်တယ်၊ ကေသီကို စိတ်ကူးယဉ်တဲ့သူများ ထင်နေမလား မသိဘူး ”

“ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးပါ၊ နို့ နေစမ်းပါဦး၊ အမျိုးသား လုံခြုံရေး ဌာနမှာ ကေသီတို့လို လူတွေ ရှိသေးသလား ”

ကေသီက ပြုံးသည်။

“တစ်ယောက် နှစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကစ်ဆင်းဂျားရဲ့ အရိပ်ရှေ့မှာ သူတို့နာမည်တွေကို ထုတ်ပြောလို့ မဖြစ်ဘူးလေ ”

ကေသီသည် စကားကျွံသွားပြီကို သိလိုက်သဖြင့် ချက်ချင်း ရပ်လိုက်၏။

“ဘာ၊ ကိုယ့်ကို ကပ်ဆင်းျားရဲ့ အရိပ်တဲ့၊ ကိုယ့်ကို ဒီလိုပဲ ခေါ်နေကြသလား။”

“ဒေါက်တာတို့ နှစ်ယောက်က တစ်တွဲတည်း မဟုတ်လား၊ အမှန်ကတော့ ဒေါက်တာကို မနာလိုလို့ ပြောနေကြတာပါ။ တချို့က ဆိုရင် ဒေါက်တာဟာ အိမ်ဖြူတော် အရေးကြီးတဲ့ ဌာနမှာ ရှိတဲ့ အရာရှိတွေ အနက် အငယ်ဆုံးလို့တောင် ပြောကြသေးတယ်။”

“ပြီးတော့ကော ဘာတွေ ပြောကြသေးလဲ။”

“ပြီးတော့ ကေသီကိုလည်း အရေးကြီးတဲ့ နေရာရအောင် ဒေါက်တာ လုပ်ပေးတယ်တဲ့၊ ထားပါတော့လေ၊ ဒီပြင် အကြောင်းကို ပြောကြရအောင်။”

“အင်း ကေသီ ပြောတော့ တခြား အမှုထမ်းတွေက ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဘယ်လို သဘောထားတယ် ဆိုတာ သိရတော့ပါလေ၊ သူတို့က ကိုယ့်ကို ဘဝင်မြင့်တယ်၊ မောက်မာတယ်၊ ပြတ်တောင်းတယ်လို့ ထင်နေကြတယ် ဆိုတာ ကိုယ် သိပါတယ်။”

သူ့ ထင်မြင်ချက်ကို တောင်းသည့် အနေဖြင့် ကေသီကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘာမှ ဝေဖန်ချက် မပေးလိုပါဘူး။”

“ပေးစရာ မလိုပါဘူး၊ သူတို့ ထင်တာ မှန်သားပဲ၊ ကိုယ့်မှာ သူတို့ ပြောတဲ့ အချက်တွေ အားလုံး ရှိတယ်။”

“ဟင့်အင်း၊ ကေသီကတော့ ဒေါက်တာ ပြောတာကို မယုံဘူး၊ ဒေါက်တာရဲ့ ရုပ်အင်္ကျီ အောက်က နှလုံးသား တစ်နေရာမှာ ဆန်တာကလောက်စ် ရှိတယ်လို့ ထင်တာပဲ။”



“ဒီလို ထင်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အမှန်ကတော့ ကေသီတို့ ဘော့စ်ကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ကစ်ဆင်းရှားဟာ တော်တော် ဆူဆူညံညံ လုပ်တတ်တဲ့လူ၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒေါက်တာတို့ နှစ်ယောက် တွဲလို့ ဖြစ်တာပေါ့၊ နှစ်ယောက်စလုံး ဥရောပ တိုက်သားတွေ ဖြစ်လို့ ထင်တယ်”

“ကေသီက ကိုယ့် နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကို ဘာသိလို့လဲ”

“အမယ်လေး၊ လူတိုင်း သိနေတာပါ၊ ဒေါက်တာကလည်း သိသားပဲ၊ ကေသီတို့က အစိုးရနှင့် ပတ်သက်လို့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ထိန်းသိမ်းရမယ်လို့ သစ္စာ ဆိုထားကြရတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်တွေရဲ့ အကြောင်းကိုမှ အတင်းအဖျင်း မပြောရရင် တခြား ဘာသွားပြောမှာလဲ”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မှာ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ ဘဝရယ်လို့မှ မရှိတာ”

“ဟင် ဒီလိုကြီးကတော့ မကောင်းပါဘူး၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ပျော်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်း ဒေါက်တာမှာ ရှိပါတယ်”

“ကိုယ်ကတော့ မရှိဘူးထင်တာပဲ၊ ကိုယ်ဟာ ဝါရှင်တန်မှာ စိတ်ကူး မယဉ်ဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာက အတော်ဆုံး လူတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒေါက်တာ ရေးတဲ့ ဆောင်းပါးတွေကို နိုင်ငံခြားရေးရာ ဂျာနယ်မှာ ကေသီ ဖတ်ဖူးပါတယ်၊ တချို့ ဆောင်းပါး အယူအဆတွေကို သဘော မတူပေမဲ့ ဒေါက်တာရဲ့ ဆောင်းပါးတွေဟာ တော်တော် ကောင်းပါတယ်”

ဂျော့ ကဲလားက သူ့ပန်းကို အသာ တို့လိုက်ကာ

“သိပ်လည်း မြောက်မနေနှင့်ဦး၊ ကေသို့မှာကော ကေသို့ကို ပျော်အောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့သူ မရှိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ ခုလောလောဆယ်တော့ မရှိသေးဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီ ရာထူးကို ကိုယ် မလျှောက်နိုင်ဘူးလား”

ကေသီက ပြုံးလျက်

“လျှောက်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာ့ကို အင်တာဗျူး လုပ်ရဦးမယ်နော်”

“ဒီလိုဆို သောကြာနေ့ ညမှ ညစာ သွားစားကြယ်လေ”

ကေသီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကောင်းသားပဲ၊ ဒီလိုဆို ကေသီ ကိုးနာရီမှာ အလုပ်တွေ ပြီးအောင် လုပ်ထားမယ်၊ ဘယ့်နယ့်လဲ”

“ကောင်းတယ်၊ ဒီအချိန်ဆိုရင် ကိုယ့်အဖို့တော့ အစောကြီး ရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရပါတယ်၊ ကိုယ် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ဟက်ပီး ခရစ္စမတ်”

၁၉၇၃ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလတွင် လင်းဗရိစ် မိသားစု အဖို့ ကျင်းပစရာ ပွဲတွေ အများကြီး ရှိနေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်ပတ်ကပင် လင်းဗရိစ်အား နောက်နှစ် ဇူလိုင်လ တစ်ရက်နေ့မှ စ၍ ကင်တာဘာရီ တက္ကသိုလ်တွင် အမြဲတမ်း ပါမောက္ခ အဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ မဟာဌာန တစ်ခုလုံးက သူ့ကို ကန့်ကွက်မဲ မရှိ တညီတညွတ်တည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ မယုံနိုင်စရာတွေ ကောင်းသည်။

လင်းဗရိစ်က စာသင်ကောင်းသည်။ ထို့ကြောင့် ဆောင်းရာသီ သူ့ သင်တန်းများသို့ တက်ရောက်ရန် စာရင်းပေးထားသည့် အရေအတွက်မှာ အများကြီး ဖြစ်နေသည်။ ထို အတိုင်းသာ ရှိနေမည် ဆိုလျှင် မဟာဌာနသည် နောက်ထပ် ဌာနခွဲ တစ်ခုကို ဖွင့်ကာ သူ့ကို မဟာဌာနမှူး ခန့်ရန် အလားအလာ ရှိနေသည်။

သားငယ်မှာ ကျောင်းတွေ မကြာခဏ ပြောင်းရသည့်တိုင် ရောက်သည့် ကျောင်းတိုင်းတွင် ပျော်သည်။ ကလေးတန် ဟော်ကီ ပြိုင်ပွဲတွင်လည်း ဝင်ရောက် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သည်။ ထို့ပြင် ဆာရာကလည်း ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ပုံနှိပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေသည့် ဂရိဂန္ထဝင် ကျမ်းများကို အချိန်ပိုင်း တည်းဖြတ်သူ အဖြစ် လျှောက်ထားသည့်တွင် အဆင်ပြေသွားသည်။

ကင်တာဘာရီ ကောလိပ် ဘောလုံးသင်းမှာလည်း ပွဲတိုင်း နိုင်နေသည်။ ဘောလုံးရာသီ ကွင်းပိတ်ပွဲတွင် ကင်တာဘာရီ ကောလိပ်သင်းသည် သူနှင့် ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သည့် ဒါမောက် ကောလိပ် ဘောသင်းကို ၃၃ မှတ်ဖြင့် အနိုင်ရလိုက်ပြီ။ ဂျာစထရီးမှာလည်း တက္ကသိုလ် ဘောလုံးသင်းတွင် ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သွားပြီ။ မဟာဌာနမှူးမှာလည်း ကင်တာဘာရီ ကောလိပ် ကျောင်းအုပ်ကြီး ဖြစ်သွားပြီ။

လင်းဗရိစ် အဖို့ အောင်ပွဲတွေချည်း။ ပျော်စရာတွေချည်း။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ် မှတ်တမ်း - အောင်တိုဘာ ၁၆။ ၁၉၆၄

မနေ့က ဆန္ဒပြပွဲတွေ လုပ်တဲ့နေ့။ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ ဗီယက်နမ် စစ်ကို ကန့်ကွက်တဲ့ ဆန္ဒပြပွဲတွေ ကျင်းပခဲ့ကြတယ်။

ဝါရှင်တန် နယူယော့နှင့် ဘာကလေး စတဲ့ မြို့တွေမှာ ဆန္ဒပြပွဲတွေ ဖြစ်တာကို ဘာမှ အံ့သြစရာ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပစ်ခတ်တာ၊ မီနီပိုးလစ်နှင့် ဒင်းဗားတို့လို မြို့တွေမှာ ဆန္ဒပြပွဲတွေ ဖြစ်တာကိုတော့ အမာခံ ဂိုဏ်းသားတွေ တော်တော် အံ့သြသွားကြတယ်။

အံ့သြစရာ အကောင်းဆုံးကတော့ ဆန္ဒပြတဲ့ လူတန်းကြီးဟာ ဝေါလမ်းမကြီးထဲကို ဝင်လာပြီး ဆန္ဒပြတဲ့ ကိစ္စပဲ။

နေ့လယ်ချိန် ငြိမ်းချမ်းရေး ဆန္ဒပြပွဲမှာ ပါဝင်ကြဖို့ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေကို ငါ လိုက်ဆော်သြတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လုံးလုံး လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေ၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီးတွေကို တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး စစ်ဆန်းကျင်ရေး ဆန္ဒပြပွဲမှာ ပါဝင်ကြဖို့ တိုက်တွန်းတယ်။ ဗီယက်နမ် စစ်ပွဲဟာ တို့အဖို့ စာရိတ္တ အရလည်း မှားတဲ့ အလုပ်ဖြစ်ကြောင်း၊ စီးပွားရေး အရလည်း မှားတဲ့ အလုပ်ဖြစ်ကြောင်း (ဒုတိယ အကြောင်းပြချက်ကို ပိုပြီး သဘောကျကြတယ်။) သူတို့ကို ရှင်းပြတယ်။ တချို့က ငါ့ကို ဆဲကြတယ်။ တချို့က တယ်လီဖုန်းကို ချသွားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို ထောက်ခံသူတွေလည်း အများအပြား ရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ခုလို လူတစ်သောင်းလောက် ချီတက် ဆန္ဒပြလိမ့်မယ် လို့တော့ ငါ မထင်ခဲ့ဘူး။ လမ်းမ ဆန္ဒပြပွဲတွေထဲမှာဖြင့် ရာဇဝင်မှာ အကြီးဆုံး

ဆန္ဒပြပွဲတွေထဲမှာဖြင့်ရာဇဝင်မှာ အကြီးဆုံး ဆန္ဒပြပွဲလိုတောင် တိုင်း သတင်းစာထဲမှာ ဆောင်းပါးရှင် တစ်ယောက်က ရေးသွားတယ်။

အဲဒီနေ့က ရာသီဥတုကလည်း ကောင်းတယ်။ နေရောင်က ပွင့်လို့၊ တို့တစ်တွေ လက်မောင်းမှာ လက်ပတ် အနက်တွေကို ဝတ်ပြီး ချီတက်လာခဲ့ကြတယ်။ ကောင်းကင်မှာ လေယာဉ်တွေက ဝဲပြီး “ငြိမ်းချမ်းရေး” ဆိုတဲ့ စာလုံးကို သရုပ်ဖော်ကြတယ်။ ထရီနတီ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းဟောင်းကြီးကို ရောက်တော့ တို့ ဆန္ဒပြပွဲကို ရပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တစ်ကျောင်းလုံး လူတွေကို ဖွေးဖွေးလှုပ်နေတာပဲ။ အဲဒီမှာ အရေးကြီးတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေက တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် စင်မြင့်ပေါ် တက်ပြီး ဗီယက်နမ်မှာ ကျဆုံးသွားကြရတဲ့တို့ အမေရိကန် လူငယ်တွေရဲ့ နာမည်တွေကို ရွတ်ကြတယ်။

စင်မြင့်ပေါ် တက်ပြောသူတွေထဲမှာ ဝန်ကြီးဟောင်းတွေလည်း ပါတယ်။ ကုမ္ပဏီကြီးတွေက အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိကြီးတွေလည်း ပါတယ်။ သူတို့ကတော့ တော်တော် သတ္တိကောင်းတဲ့ လူတွေလို့ ဆိုရမယ်။ သူတို့ ကုမ္ပဏီတွေဟာ ဗီယက်နမ် စစ်ပွဲကြောင့် အမြတ်အစွန်း ရနေပေမယ့် သူတို့လည်း ဗီယက်နမ် စစ်ကို မလိုလားကြဘူး ဆိုတာကို ပြခဲ့ကြတယ်။

ငါတို့ မျိုးရိုး နာမည်ကြောင့်လား၊ ဘာလားတော့ မသိဘူး။ ငါ့ကိုလည်း စင်မြင့်ပေါ် တက်ပြီး တရားဟောခိုင်းတယ်။ ငါ့အဖို့ ဂုဏ်ယူ စရာကြီးပေါ့။

ဒီနေ့ကတော့ ဆန္ဒပြပွဲ ပြီးတဲ့ နောက်တစ်နေ့။ ဒီနေ့ မနက် သတင်းစာတွေထဲကို ကြည့်လိုက်တော့ ဝေါလမ်းက ငါတို့ ဆန္ဒပြပွဲဟာ ဗဟို ပန်းခြံထဲက ဆန္ဒပြပွဲထက်တောင် လူများတာ တွေ့ရတယ်။ ဂျင်းဘောင်းဘီ ဝတ်ပြီး ဂီတာ ကိုင်ထားတဲ့ ကောင်လေးတွေက တို့လို့ အပြာရောင် ဖလန်နယ် ဝတ်တဲ့ ကုမ္ပဏီ အမှုထမ်းတွေမှာလည်း စစ်ဆန့်ကျင်တဲ့ ဆန္ဒရှိတယ် ဆိုတာ တွေ့ရတော့ အံ့သြနေကတယ်။

ရုံးလည်း ရောက်ရော ပြဿနာ ပေါ်တော့တာပဲ။ ငါနှင့် လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်တွေ၊ တို့လို ကုမ္ပဏီ အရာရှိကြီးတွေက ငါ လုပ်နေတာကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြတယ်။ တစ်နေ့က ဆိုရင် ငါ့ကို တိုင်းချစ် ပြည်ချစ်စိတ် မရှိတဲ့ လူလို့တောင် ပြောလိုက်ကြသေးတယ်။ တိုင်းပြည်ကိုလည်း သစ္စာမရှိဘူးတဲ့။ သူတို့ အပေါ်မှာလည်း သစ္စာ မရှိဘူးတဲ့။

သူတို့ ဆဲတာ ဆိုတာကို ငါ သည်းခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုးနာရီခွဲမှာ တယ်လီဖုန်းက ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံကြောင့်တော့ ငါ တော်တော် စိတ်ပျက်သွားတယ်။ တယ်လီဖုန်း လာလို့ ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ ဖုန်းထဲက “ဟေ့ကောင် သောက်ရူး၊ မင်းဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ ” တဲ့။ တခြားသူ မဟုတ်ဘူး။ အဖေရယ်လေ။

မိနစ် နှစ်ဆယ်လုံးလုံး တယ်လီဖုန်းထဲက နေပြီ၊ ငါ့ကို ကြိမ်းနေတယ်။ ငါဟာ တော်တော် မိုက်တဲ့ အကြောင်း၊ မနေ့က ဆန္ဒပြပွဲကြောင့် တိုင်းပြည်မှာ အရက်တက္က အကျိုးနည်း ဖြစ်ရတဲ့အကြောင်း၊ ငါတို့ ကုမ္ပဏီဟာ ကာကွယ်ရေး ဌာနနှင့် ကန်ထရိုက် စာချုပ် ချုပ်ထားပြီး စစ်ပစ္စည်းတွေကို ရောင်းနေတဲ့အကြောင်း၊ ငါဟာ ဘာမှ နားမလည်တဲ့ ဝမ်းတွင်းရူး တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အကြောင်း။ ငါက ပြန်ပြောဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ပြောခွင့် မပေးဘူး။ တစ်လျှောက်လုံး သူကချည်း ဖိကြိမ်းနေတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ မေးခွန်း တစ်ခု မေးတယ်။

“မင်းလုပ်တဲ့ အပြုအမူဟာ အဲလီယော့မျိုးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်တယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား” တဲ့။

ဒီမေးခွန်းကို ခါတိုင်းလည်း ငါ့ကို မေးလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ ငါ ဘာမှ မပြောခဲ့ဘူး။ ခုတော့ ငါ့မှာ ပြောစရာ ရှိလာပြီလေ။

၁၇၇၆ ခုနှစ်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ အဘိုး အင်ဒရူး အဲလီယော့ဟာ အမေရိကန် လွတ်လပ်ရေး စစ်ပွဲမှာ ပါခဲ့တယ်။ ဒီလို ပါခဲ့တဲ့ အတွက် တတိယမြောက် အင်္ဂလိပ် ဂျော့ ဘုရင်ကို သစ္စာဖောက်ရာ ရောက်သလား၊ အဘိုးဟာ သူ့ ယုံကြည်ချက်ကို စိုက်လိုက်မတ်တတ် လုပ်သွားခဲ့တယ် မဟုတ်လားလို့ ပြန်မေးလိုက်တယ်။

အဖေ့ အသံ တိတ်သွားတယ်။ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘူး။ သူ ဒီလို တိတ်နေတုန်းမှာ ငါက

“ဒါကြောင့် တော်လှန်ရေး ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ခဲ့တာ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အဖေ့ကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး နှုတ်ဆက်ပြီး တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်တယ်။

ငါ့ တစ်သက်မှာ အဖေ့ကို ဆန့်ကျင်ပြလိုက်တာ ဒီအကြိမ်ဟာ ပထမဆုံး အကြိမ်ပဲ။

အင်ဒရူး၏ အဖြစ်သည် ခြွင်းချက်မဟုတ်။ ဗီယက်နမ် စစ်ပွဲသည် အမေရိကန် လူမျိုးတိုင်းကို စိတ်ဝမ်း ကွဲစေခဲ့သည်။ သိမ်းငှက်နှင့် ချိုးငှက်များ၊ ဆင်းရဲနှင့် ချမ်းသာ၊ သားသမီးနှင့် မိဘ စသည်တို့ အကြား ကွဲလွဲမှုတွေ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

ထိုကိစ္စကြောင့် ဂျော့ ကဲလားနှင့် ကေသီတို့ အကြားတွင်လည်း သဘော ကွဲလွဲမှုတွေ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ အောက်တိုဘာလ ၁၅ရက်နေ့တွင် ကေသီသည် ရုံးမှ ခွင့်ယူကာ ဝါရှင်တန်တွင် ကျင်းပသည့် ဆန္ဒပြပွဲသို့ လိုက်ပါသွား ခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက် ဂျော့ ကဲလားနှင့် တွေ့သည့် အခါတွင် ကေသီ၏ လက်မောင်းတွင် လက်ပတ် အနက်ကို ပတ်လျက်သား။ မေ့၍ မဖြုတ်ခဲ့မိ။

ပျော်ပွဲစားရုံထဲသို့ အရောက်တွင် စားပွဲထိုးက စားပွဲကို လိုက်ပြရင်း

“အစ်မ အပေါ်အကျီကို သိမ်းထားမလား” ဟု မေးသည်။

“အေး၊ သိမ်းမယ်” ဂျော့ ကဲလားက ဖြေသည်။

“ဟင့်အင်း၊ နေပေစေ၊ နည်းနည်းချမ်းလို့ ဝတ်ထားလိုက်မယ်” ဟု ကေသီက ပြောသည်။

ကေသီက အပေါ်အကျီကို ပခုံးပေါ်တွင် လွှမ်းထားလိုက်သည်။ လက်ပတ် အနက်ကြီး တပ်ထားသည့် အကျီလက်က ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေသည်။

“ကေသီ၊ မင်း ဘာလုပ်နေတယ် ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိရဲ့လား”

ဂျော့ ကဲလားက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ပြောသည်။

“သိပါတယ်၊ ကေသီကို ချိန်းတွေ့တယ် ဆိုရင် ကေသီရဲ့ ယုံကြည်ချက်ကိုလည်း ချိန်းတွေ့ရမှာပေါ့၊ လူနှင့် ယုံကြည်ချက်ကို ခွဲလို့မှ မရတာ”

“လူတွေ ကြည့်နေတယ်ကွ၊ ဒီမှာ အရေးကြီးတဲ့ လူကြီး လူကောင်းတွေ ချည်းပဲ လာတာ”

“ဒီလောက် မစိုးရိမ်ပါနှင့် ဒေါက်တာ၊ ကြည့်တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ ဒီနေရာက အိမ်ဖြူတော် ဝင်းတံခါးထက် အထက်လူကြီးတွေနှင့် ပိုနီးတယ် မဟုတ်လား၊ သူတို့ မြင်သွားတော့ ကောင်းတာပေါ့”

ဂျော့ ကဲလားက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းယမ်းသည်။

“ညစာ ထမင်းစားပွဲမှာတောင် မင်းနှင့် ကိုယ့်ကြားမှာ အတိုက်အခိုက် ရပ်စဲရေး မလုပ်နိုင်တော့ဘူးလား”



“လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ ကေသီက အမြဲ ငြိမ်းချမ်းချင်တဲ့လူ၊ တိုက်ခိုက်တာကို ဘယ်တော့မှ မလိုလားဘူး၊ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ အလျော့ ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ စိတ်မညစ်ပါနဲ့”

ကေသီက အင်္ကျီမှ လက်ပတ် အနက်ကို ဖြုတ်နေသည်။

စောစောက ထို လက်ပတ် အနက်ကို သတိမထားမိသူများပင် ယခုမူ လက်ပတ်ကို မြင်နေကြရသည်။ ကေသီက လက်ပတ် အနက်ကို ဖြုတ်ယူပြီး ရှေ့ ကဲလားသို့ လွမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကဲ ဒေါက်တာ ကဲလား၊ ဒီ လက်ပတ် အနက်ကို ဒေါက်တာ ကြိုက်သလို သုံးနိုင်ပါပြီ”

ကေသီသည် သူ ပြောချင်သည့် စကားတို့ကို ပြောပြီးသဖြင့် ထိုအကြောင်းကို နောက်ထပ် မပြောတော့ဘဲ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ အကြောင်းများကို ပြောနေသည်။ ဟင်နရီ ကစ်ဆင်းဂျာသည် နန်စီ မက်ဂျင်းကို လက်ထပ်မည်လောဆိုသည့် ကိစ္စမျိုးလည်း ပါသည်။

၁၉၇၀ ခု ဧပြီ ၂၆ရက်နေ့တွင် သမ္မတ နစ်ဆင်က အမေရိကန် တပ်သား သုံးသောင်း နှစ်ထောင်ဖြင့် ကမ္ဘောဒီးယားကို တိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အရှေ့တောင် အာရှတွင် ရောက်နေသည့် တပ်များနှင့် ထို အစီအစဉ်များကို ညှိနှိုင်း အတည်ပြုပြီးပြီ။ အရေးကြီးသည့် ဝန်ကြီးများသည်ပင် ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို မသိလိုက်ကြ။

ထိုနေ့ညနေတွင် ကမ္ဘောဒီးယားကို တိုက်ခိုက်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သော အကျိုးဆက်များကို ဆွေးနွေးရန် အမျိုးသား လုံခြုံရေး ကောင်စီ အစည်းအဝေး ကျင်းပသည်။ သို့ရာတွင် တိုက်ခိုက်မည် ဆိုသည့် ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးကြောင်းကို သိသူ သိပ် မရှိသေး။ တိုက်ခိုက်မှုကို လေးဆယ့်ရှစ်နာရီ အကြာတွင် စတင်မည် ဖြစ်သည်။

ကစ်ဆင်းဂျာက သူ့ရှေ့တွင် စုဝေးနေသည့် အရာရှိများအား အခြေအနေကို “မေ့မိဋ္ဌာန် ကျကျ” တင်ပြသည်။

“ကျွန်တော်တို့မှာ ရွေးချယ်ရမယ့် လမ်းတွေက မကောင်းတဲ့ လမ်းတွေချည်းပဲ၊ မြောက် ဗီယက်နမ်တွေ ကမ္ဘောဒီးယားကို ဝင်တိုက်တာကို ဒီအတိုင်း ကြည့်နေမလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ကို တားဆီး ရပ်တန့်ဖို့ အတွက် ကျွန်တော်တို့ တပ်တွေကို သုံးမလား၊ တိုက်ပွဲကို အောင်မြင်အောင် တိုက်နိုင်ရင်တော့ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးကို လုပ်ဖို့ ခြေလှမ်း တစ်လှမ်း ဖြစ်မှာပဲ၊ ဘာပြောချင်ကြသေးသလဲ”

အရာရှိ အများစုကမူ သူ တင်ပြသည့် ကိစ္စကို များစွာ သံသယ ရှိနေကြသည်။

ကစ်ဆင်းဂျား၏ လက်ထောက် အရာရှိများထဲတွင် ကေသီသည် အငယ်ဆုံး၊ အဆင့် အနိမ့်ဆုံး အရာရှိ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ကေသီသည် ရဲရင့်စွာ လက်ကိုမြှောက်လိုက်၏။

“တကယ်လို့ အမေရိကန်က ဗီယက်နမ် စစ်ကို တိုးချဲ့ပြီး ကမ္ဘောဒီးယားကို ဝင်ရောက် တိုက်ခဲ့ရင်တော့ အမေရိကန် ပြည်က တက္ကသိုလ် ပရိဝုဏ်တိုင်းမှာ ပေါက်ကွဲမှုတွေ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်”

“မိခင် တချို့၊ နိုင်ငံရေးကို ဘာမှ နားမလည်တဲ့ လူငယ် တချို့ကြောင့်တော့ တို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ကစ်ဆင်းဂျားက တည်ငြိမ်စွာ ပြောသည်။

“ဒါတော့ မပြင်းထန်လွန်းဘူးလား ဒေါက်တာ ကစ်ဆင်းဂျား”

ကေသီ ပြန်မပြောဘဲ မနေနိုင်။

“ဒါကတော့ မင်း အပေါ်ယံ ကောက်ချက်ချတာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ဧပြီလ ၃၀ရက်နေ့တွင် စစ်ကို တိုးချဲ့ရန် သမ္မတ နှစ်ဆင်က ကြေညာသည်။ အမေရိကန် တပ်များက ကမ္ဘောဒီးယားကို ဝင်တိုက်မည် ဖြစ်ကြောင်း ဧပြီလ ၂၈ရက်နေ့တွင် သမ္မတ အမျိုးသား လုံခြုံရေး ကောင်စီသို့ အကြောင်းကြားသည်။

အမျိုးသား လုံခြုံရေး ကောင်စီဝင် တော်တော်များများက ထို ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မကျေနပ်ကြ။ တစ်နေ့က ကစ်ဆင်းဂျား ကြီးမှူး လုပ်သည့် ဆွေးနွေးပွဲမှာ အစမ်းသဘောမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆခဲ့ကြသည်။ အမျိုးသား လုံခြုံရေး ကောင်စီ အဖွဲ့ဝင် တော်တော်များများပင် ကစ်ဆင်းဂျား အခန်းထဲသို့ ဒေါသတကြီး ဝင်ရောက်လာခဲ့ကာ ကောင်စီဝင် အဖြစ်မှ နုတ်ထွက်သွားကြသည်။

လုံခြုံရေး ကောင်စီတွင် အ မူထမ်းနေကြသော အရာရှိငယ်များကလည်း မကျေနပ်ကြ။ အချို့မှာ အလုပ်မှ နုတ်ထွက်သွားကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ကေသီက ပထမဆုံး။ ကေသီသည် ပြင်းထန်စွာ ရေးထားသော နုတ်ထွက်စာ တစ်စောင်ကို ကစ်ဆင်းဂျား၏ အတွင်းဝန် တစ်ဦးသို့ ပေးပစ်ခဲ့ပြီးနောက် မလှမ်းမကမ်းရှိ ဂျော့ ကဲလား၏ ရုံးခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ရှင်တို့ တော်တော် ရက်စက်တဲ့ လူတွေ၊ ဟင် တော်တော် ယုတ်မာတဲ့ လူတွေ၊ ရှင်တို့ဟာ ဘယ်သူ့ မျက်နှာကိုမှ မထောက်ဘူး၊ ဘာကိုမှလည်း မငဲ့ဘူး၊ လူ့အသက် သွေးတွေနှင့် ရှင်တို့ တက်လမ်းကို ရှင်တို့ ခင်းနေကြတယ်”

“ကေသီ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပါ၊ ကိုယ်ပြော နားထောင်ပါဦး”

“မထောင်နိုင်ဘူး၊ ကေသီ ပြောတာ နားထောင်၊ ဒီနေ့က စပြီး ကေသီ အိမ်ဖြူတော်ကလည်း ထွက်တယ်၊ ရှင့်ဘဝထဲကလည်း ထွက်တယ်၊ ဒါပဲ”

“ကေသီ သေသေ ချာချာ စဉ်းစားပါဦး၊ ဒီကိစ္စက ကိုယ်နှင့်”

“ဒါပေမဲ့ ရှင်သိပါတယ်၊ ရှင် အစောကြီး ကြိုသိတယ်၊ ဒါတောင် ကျွန်မကို မပြောဘူး၊ ရှင် ကျွန်မကို မယုံဘူးပေါ့”

“ဪ မင်းက ဒီလောက် အရူးအမူး ဖြစ်နေတော့ မင်းကို ပြောဖို့ ခက်သားပဲ”

“အရူးအမူး ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ လူလူချင်း စာနာတာ၊ လူလူချင်း စာနာတာ”

သူက ဘာမျှ ပြန်မပြောရသေးမီ ကေသီသည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

ငါ မှားတာပဲ။ ငါနှင့် သူနှင့်ဟာ အယူအဆ မတူဘူး ဆိုတာ သိခဲ့လျက်သားနှင့် တို့နှစ်ယောက် ချစ်ခဲ့မိတာ မှားတာပဲ။ ဟုတ်တယ် ဒေါက်တာ ကစ်ဆင်းဂျား ပြောတာ မှန်တယ်။ မိန်းမ ဆိုတာ အပျော်သက်သက်လောက်ပဲ ကောင်းတာ။

နောက် တစ်ပတ်ခန့် ကြာသွားသည်။ ထိုတစ်ပတ် အတွင်း ကင့်စတိတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများ၏ စစ်ဆန်းကျင်ရေး ဆန္ဒပြပွဲတွင် ကျောင်းသားလေးဦး ဒဏ်ရာရ သေဆုံးသွားခဲ့ကြသည်။ ခြောက်ရက်မြောက်သည့်နေ့တွင် တက္ကစီ ဒရိုင်ဘာ တစ်ဦး ဒေါက်တာ ဂျော့ ကဲလား အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ သူ့ လက်ထဲတွင် စုတ်ပြတ်နေသည့် လက်ဆွဲ သေတ္တာ တစ်လုံးကို ကိုင်လျက်။

အထဲတွင် ကေသီ၏ အခန်းတွင် သူထားခဲ့သော ရုပ်အင်္ကျီများ၊ လည်စည်းများနှင့် ဘောင်းဘီများကို တွေ့ရသည်။ သေဆုံးသွားသော ကျောင်းသား လေးဦး၏ ပုံကို သတင်းစာများမှ ဖြတ်ကပ်ထားသည့် စက္ကူ တစ်ရွက်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

စာရွက်ပေါ်တွင် “သူတို့မှာ ဒေါက်တာ ဂျော့ ကဲလား၏ ကလေးများ ဖြစ်သည်” ဟု ရေးထားသည်။

ပုံပြင်ထဲက အဲလစ်သည် မှန်ကြည့်လိုက်ရုံဖြင့် သူ၏ အံ့သြဖွယ် နတ်သမီး တိုင်းပြည်သို့ ရောက်သွားတတ်သည်။ လင်းဗရိစ်မှာမူ အင်္ဂလိပ် မီးရထားတွဲ တစ်တွဲ၏ ဖုန်တက်နေသော မှန်ပြတင်းမှ လွမ်းကြည့်ရင်း သူ၏ အံ့သြဖွယ် တိုင်းပြည် ဖြစ်သော အောက်စဖို့ဒ် တက္ကသိုလ်ကို လွမ်းမြင်နေရသည်။

ရထားသည် အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ် ဘူတာရုံသို့ မရောက်မီ အရှိန်နှေးစ ပြုလာ၏။

အေးစိမ့်သော ထိုနေ့ ညနေစောင်း၌ ပါမောက္ခကြီး ဝိုင်လီသည် လင်းဗရိစ်တို့ သားအဖ သုံးယောက်အား ကိုလံဗတ်စ်က အမေရိကတိုက်ကို မတွေ့မီ နှစ်သုံးရာလောက် ကတည်းက စာပေများကို ပို့ချခဲ့ရာ အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်မှ စာသင်ခန်းများကို လိုက်ပြနေသည်။ မူလ တက္ကသိုလ် ကျောင်းတိုက်များ ဖြစ်သည့် မာတန်နှင့် စိန့်အက်ဒမန် ကျောင်းတိုက်တို့မှာ တည်ထောင်ခါစ ၁၂၅၀ ခုနှစ်မှ အစိတ်အပိုင်း အချို့ ကျန်နေသေးသည်။ အိတ်ဆီတာ၊ အိုရီယက်နှင့် နယူးကောလိပ်တို့တွင်လည်း အလယ်ခေတ်၏ အဓဇအသက်များ ကျန်နေသေးသည်။

ဆယ့်ငါးရာစုနှစ်က တည်ထောင်ခဲ့သည့် မက်ဒလင်း ကောလိပ်ကား အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်၏ ရတနာ တစ်ပါးပေ။ ချာဝယ် မြစ်ဘေးတွင် လှပသည့် ဥယျာဉ်လေးတွေက အနားသတ်ပေးလျက်။ ဥယျာဉ်ထဲတွင် သမင်ကလေးတွေပင် တွေ့ရသေးသည်။ လင်းဗရိစ်၏ သားငယ်မှာ တကယ်ပင် နတ်သမီး တိုင်းပြည်သို့ ရောက်နေသည့်နှယ် ဖြစ်နေသည်။

ခရိုက်စ်ချပ် ကျောင်းတိုက်ကြီးကလည်း အနား ခြောက်ဖက် ရှိသည့် မျှော်စင်ကြီးနှင့်။ ထို ကောလိပ်မှာ ပါမောက္ခ ဝိုင်လီ အလုပ် လုပ်သည့် ကောလိပ် ဖြစ်သည်။ ပါမောက္ခ ဝိုင်လီသည် လင်းဗရိစ်တို့ မိသားစုအား ကောလိပ် ဧည့်သည် ရိပ်သာတွင် နေရာချပေးထားသည်။

မဟာ ရင်ပြင်တွင် ရပ်ရင်း လင်းဗရိစ်က

“သား၊ ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့” ဟု မေးသည်။

“အားလုံး အဟောင်းတွေချည်းပဲနော်” ဟု သားငယ်က ပြောသည်။

“အဲဒီ အဟောင်းတွေက စိတ်ကူးသစ်တွေ ပေါ်လာဖို့ အကောင်းဆုံး နေရာတွေပေါ့ကွာ”

“အေး မင်းပြောတာ မှန်တယ်” ဟု ပါမောက္ခ ပိုင်လီက ထောက်ခံသည်။

ထို့နောက် ပါမောက္ခ၏ မောရစ်မိုင်နာ ကားကလေးဖြင့် အယ်ဒီဆန်က ရဲဆင့်ရှိ သူတို့ အိမ်ကလေးသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ထိုနှစ်တွင် သူတို့ နေရမည့် အိမ်ကလေး ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဘော့ဒလီယန် စာကြည့်တိုက် အဝင်ဝတွင် လင်းဗရိစ်သည် ဒေါက်တာ ပိုင်လီနှင့် တွေ့သည်။ ဒေါက်တာ ပိုင်လီက သူ့ကို အသက်ခပ်ကြီးကြီး ပိဋကတ်တိုက်မှူးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ပိဋကတ်တိုက်မှူးက သူ့အား အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်တွင် ရှေး အစဉ်အလာ ထုံးစံအတိုင်း “စာတော်ဖတ် ကျမ်းသစ္စာ” ကို ရွတ်ဆိုစေသည်။

“ဤပိဋကတ်တိုက် ပိုင်ဆိုင်သော သို့မဟုတ် သိမ်းဆည်းထားသော စာရွက် စာတမ်း၊ သို့မဟုတ် အခြားအရာ ပစ္စည်း တစ်ခုခုအား တခြားသို့ ယူငင်သွားခြင်း မပြုရန်၊ ထိုအရာများပေါ်တွင် မျဉ်းသားခြင်း၊ မှတ်သားခြင်း ပျက်စီးအောင် လုပ်ခြင်း၊ ထိခိုက်အောင် လုပ်ခြင်း၊ အလားတူ ပစ္စည်းများကို စာကြည့်တိုက်ထဲသို့ ယူဆောင်လာခြင်း၊ သို့မဟုတ် ယင်းတို့ကို ပျက်စီးစေရန် မီးတောက် မီးလျှံတို့ကို ထွန်းညှိခြင်း စသည်တို့ကို မပြုလုပ်ပါကြောင်း တာဝန်ယူပါသည်...”

ဟုတ်သည်။ ထို ပိဋကတ်တိုက်ထဲမှ မည်သည့် စာအုပ်ကိုမျှ အပြင်သို့ ထုတ်ယူ ဖတ်ရှုခွင့် မပြု။ အင်္ဂလန် ပြည့်ရှင် ဘုရင် ဖြစ်ခဲ့သည့် အော်လီဗာကရွမ်းဝံသည်ပင်လျှင် ထို အခွင့်အရေးကို မရခဲ့စဖူး။

သို့ဖြင့် လင်းဗရိစ်သည် ထို ပိဋကတ်တိုက်သို့ လာ၍ သုတေသန လုပ်ငန်း အတွက် ဖတ်ချင်သည့် စာများကို မွေနှောက် ဖတ်ရှုသည်။ မနက်တိုင်း ခေါမ ရုပ်တုကြီး အနီးမှ ဖြတ်ကာ ဂန္ထဝင်တို့၏ ဂန္ထဝင်များကို သိုမှီးထားရာ ဖြစ်သော ထို မည်းမှောင်သည့် အခန်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ ရောက်လာတတ်သည်။

ပထမ သီတင်းပတ် တစ်ညနေတွင် လင်းဗရိစ်သည် ဘရော့လမ်းမှ ခရိုက်ချပ် ကောလိပ် လည်စည်း တစ်ခုကို ဝင်ဝယ်သည်။ သူလည်း အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်သား တစ်ယောက်နှင့် တူချင်သည်။

လင်းဗရိစ်သည် နေ့လယ်စာကို ကျောင်းတွင် ပါမောက္ခ ပိုင်လီနှင့် အတူ စားလေ့ရှိသည်။ နေ့လယ်စာပိုင်းတွင် သူ့လိုပင် ဂရိဘာသာ သုတေသီများနှင့် သာမက အခြားသော ပညာရပ်များတွင် ထင်ရှားသော ပညာရှင်များနှင့်လည်း တွေ့ရသည်။

လင်းဗရိစ်မှ ပါမောက္ခ ပိုင်လီ၏ အရေးပေးခြင်း ခံရသူ ဖြစ်ကြောင်း မကြာမီ သိသွားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာသာဗေဒ အသင်းတွင် လင်းဗရိစ် ဟောပြော ပို့ချမည့် နေ့သို့ အရောက်တွင် သူ့အား ပိုင်း၍ ဝေဖန်မည့်သူတွေ လာရောက် နားထောင်ကြသည်။

သူ့ ဟောပြောချက်မှာ ဆိုစရာ မရှိ။ သူ ပို့ချခဲ့သည့် ဟောပြောချက်များတွင် အကောင်းဆုံးဟုပင် ဆိုနိုင်သည်။ ပါမောက္ခ ပိုင်လီသည် ချက်ချင်းထကာ

“ခု ခင်ဗျားတို့ တစ်တွေ အလွန် ထူးခြားတဲ့ တင်ပြချက်ကို ကြားနာပြီး ကြပြီလို့ ထင်တယ်၊ ပါမောက္ခ လင်းဗရိစ် မပင်ပန်းသေးဘူး ဆိုလို့ ရှိရင် မေးခွန်း တစ်ခု နှစ်ခုတော့ ဖြေနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်” ဟု ပြောသည်။

မမြင်ရသော ဓားများကို ဝှေ့ယမ်းပြသည့်နှယ် လက်လေးချောင်း ထောင်လာသည်။

သူတို့ မေးသည့် မေးခွန်းများမှာ သုတေသီ တစ်ဦးအနေဖြင့် လင်းဗရိစ် မည်မျှ နက်နက်နဲနဲ လေ့လာထားကြောင်းကို အကဲစမ်းသည့် မေးခွန်းများ ဖြစ်သည်။ လင်းဗရိစ်က ပြုံးပြုံးဖြင့် ဖြေသွားသည်။ တက္ကသိုလ်ဆရာများ အားလုံးလောက်ကပင် သူ့ကို မတ်တပ်ရပ်စောင့်၍ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကြပြီး သူတို့နှင့် အတူ နေ့လယ်စာ လာစားရန် ဖိတ်ကြသည်။

လင်းဗရိစ်နှင့် ဆာရာတို့သည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် အိမ်သို့ လက်တွဲပြန်လာခဲ့ ကြသည်။ လမ်းတွင် ဆာရာက “မောင် ဒီမှာ အောင်မြင်နေတာကို ဟားဗတ်က လူတွေကို သိစေချင်လိုက်တာ” ဟု ပြောသည်။

“မပူပါနှင့်ကွာ၊ မကြာခင် သူတို့ သိမှာပါ”

ဆောင်းရာသီ အားလပ်ရက်များ ကုန်ဆုံး၍ သင်တန်းများ ပြန်လည် ဖွင့်သည့် အခါ၌ လင်းဗရိစ်သည် အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်တွင် မပါမပြီးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေလေပြီ။ အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ် ပုံနှိပ်တိုက် ဌာနမှူးက ဆိုလျှင် နောက်ထွက်မည့် သူ့ စာအုပ်ကို ရိုက်ချင်သဖြင့် ထမင်းပွဲများတွင် လင်းဗရိစ် အနီးတွင် ကပ်ထိုင်လေ့ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

အောက်စဖို့၌ တက္ကသိုလ် ပုံနှိပ်တိုက်က ထုတ်ဝေသည့် ယူရိုပီဒီစ်နှင့် ပတ်သက်သော ကျမ်း ဝေဖန်ချက် ရေး၍ ဘွဲ့ယူမည့် သူများနှင့် ဘွဲ့လွန်သင်တန်းများ အတွက် နီးနှော ဖလှယ်ပွဲများကို ပေးရာ ထို နီးနှောပွဲများတွင် ပါမောက္ခ ဝိုင်လီက လင်းဗရိစ်ကိုပါ ပွဲထုတ်ပြီး ပို့ချချက်များ ပြုလုပ်စေသည်။



ဤတွင် ကံကြမ္မာ၏ လှည့်စားချက် တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ လင်းဗရိစ် ပို့ချသည့် ယူရိုပီဒီးစ် ပြဇာတ်များတွင် ဇာတ်လိုက် မင်းသမီးက သူ့ ခင်ပွန်းသည်အတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်ခွာသွားသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့ နှစ်ဦး၏ အိမ်ထောင်ရေးသည် အရှည် တည်တံ့ခဲ့သည်။ ယခု သူတို့ ကိစ္စတွင်မူ နီးနော ဖလှယ်ပွဲသည် လင်းဗရိစ်နှင့် ဆာရာတို့၏ ဆက်ဆံရေးကို အဖုအထစ် ဖြစ်စေခဲ့သည်။

ဤသည်မှာလည်း ရှောင်လွဲ၍ မရနိုင်။ လင်းဗရိစ်သည် အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်တွင် အောင်မြင်မှုရကာ နာမည်ကြီးလာသည်နှင့် အမျှ ယစ်မူးလာသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ပညာနတ်သားဟု ထင်လာသည်။

ထို ပညာနတ်သားကို ကိုးကွယ်သူ တစ်ဦးမှာ ဆံပင်ငွေရောင်နှင့် အသက် ၁၉နှစ်အရွယ် ကျောင်းသူကလေး တစ်ဦးဖြစ်သည့် ဖိလစ် ဟင်ဒန်ဖြစ်သည်။

နီးနော ဖလှယ်ပွဲတွင် လင်းဗရိစ်သည် ဖိလစ်ကို အချက် နှစ်ချက်ကြောင့် သတိပြုမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ချက်မှာ ဂရိ ဘာသာစကား အပြောကောင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ အသံထွက်သည် အလွန် အဆင့်မြင့်သည့် အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ် စံချိန်ထက်ပင် သာလွန်နေသေးသည်။ နောက် တစ်ချက်မှာ စွဲမက်စဖွယ် ကောင်းသော သွယ်လျသည့် သူ့ ခန္ဓာကိုယ် ဖြစ်သည်။ ဖားလျားကျနေသော အောက်စဖို့ဒ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူ ဝတ်စုံကြီးထဲမှာပင် သူ့ ကိုယ်လုံးသည် ကောက်ကြောင်း ဆွဲထားသလို အထင်းသား ပေါ်လွင် ထင်ရှားနေသည်။ လင်းဗရိစ်သည် သူ့ ခြေတံများကို ကြည့်၍ မဝနိုင်အောင် ဖြစ်ကာ မျက်လုံးကို မနည်း ကြိုးစား၍ လွှဲနေရသည်။

ဖိလစ် အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်သို့ လာတက်ခြင်းမှာ အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ် မဟာပညာကျော်တို့နှင့် ရင်းနှီးရန် ဖြစ်သည်။ နီးနော ဖလှယ်ပွဲသို့ လာတက်ခြင်းမှာလည်း ပါမောက္ခ ဝိုင်လီ ကိုယ်တိုင်အား ဖြားယောင်း သွေးဆောင်ရန် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ယခုမူ လင်းဗရိစ်ကို သူ သဘောကျသွားပြီ။ လင်းဗရိစ်သည် သူ့ထက် “စီနီယာ” ဖြစ်သည့်တိုင် ပျိုမြစ် နနယ်သည့် စွမ်းအားတွေ ကျန်သေးသည်ဟု သူထင်သည်။

လင်းဗရိစ်ကလည်း ထို ပျိုမြစ် နနယ်ခြင်းဖြင့် ဖိလစ်ကို ဆွဲဆောင်နေသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်သည်။ ဖိလစ်နှင့် သူ့ အခန်းဖော် ဂျိမ်းတို့က နီးနှောဖလှယ်ပွဲသို့ တက်ရောက်သည့် ကျောင်းသား ကျောင်းသူ ကိုးယောက်နှင့် ဆရာ နှစ်ယောက်တို့ကို ဖိတ်ကြား၍ ဧည့်ခံပွဲကလေး တစ်ခု လုပ်သည့် အချိန်မှစ၍ သူတို့ ဇာတ်လမ်း အစပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ် ထုံးစံအတိုင်း သူတို့ ဖိတ်ကြားချက်တွင် ဇနီးများကို ထည့်သွင်း ဖိတ်ကြားခြင်း မရှိ။

ဆရာသည် ထိုသို့ တစ်ယောက်တည်း ဖိတ်ကြားခြင်းမျိုးကို ရိုးနေပြီ ဖြစ်သည့်တိုင် ယခုမူ နည်းနည်းတော့ စိတ်ထိခိုက်စ ပြုလာသည်။ လင်းဗရိစ်မှာ ကောလိပ် အသီးသီးက ဖိတ်သည့် ဟိုင်းတေဘယ် ခေါ် ညစာ စားပွဲများ တက်ရမြဲ ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် လည်စည်းနက် တပ်ရသည့် ဧည့်ခံပွဲမျိုးသို့ သွားရတတ်သည်။ အရင်တုန်းက ဆိုလျှင် လင်းဗရိစ်သည် အပြင်ထွက်လျှင် လိပ်ပြာတောင် လည်စည်းကို စည်းရန် အလွန် ဝန်လေးတတ်သည်။ ယခုမူ ကျောင်းက ညစာ စားပွဲသို့ သွားလျှင် သူ အလွန် မုန်းသည့် လည်စည်းနက်ကို ဝတ်တတ်နေပြီ။

လင်းဗရိစ်သည် အပျော်သဘော တွဲနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆရာက စိတ်ကို ဖြေသည်။ နှစ်ကုန်၍ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု ဟားဗတ်သို့ ပြန်လျှင် ကိစ္စ ပြတ်သွားလိမ့်မည်။ ထိုအခါတွင် သူ့ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဟားဗတ်က ပါရဂူဘွဲ့ ယူရန် စာကျက်ရသီးမည်။ သို့ဆိုလျှင် သူတို့ လင်မယား၏ ဆက်ဆံရေးသည် ပုံမှန်သို့ ပြန်ရောက်သွားလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသည်။

ဖိလစ်နှင့် ဂျိမ်းတို့မှာ ဟီလဒါ ကောလိပ်ကျောင်းတွင် တက်နေကြသော်လည်း အဆောင်တွင် မနေကြ။ ဂရက်ရှမ်လမ်းက အိမ်ကလေး တစ်အိမ်ကို ငှားနေ ကြသည်။ ထို

ဧည့်ခံပွဲကလေးတွင် အိမ်ရှင် ကျောင်းသူ နှစ်ယောက်တို့က သူတို့ကို အပေါစား ဝိုင်အရက်ဖြူနှင့် ဧည့်ခံသည်။ ထို့နောက် သူတို့ ဘာသာ ဖြစ်သလို ချက်ပြုတ်ထားသည့် အစားအစာတို့ကို ထိုထက် ညံ့သည့် ဝိုင်အရက်နီဖြင့် ကျွေးမွေးသည်။

ဧည့်ခံပွဲ အပြီးတွင် ပထမဆုံး ပြန်သူမှာ ပါမောက္ခ ဝိုင်လီ ဖြစ်သည်။ သူနှင့် သူ့ဇနီး ဟိသာတို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာ အောက်စဖို့တွင် နာမည် မကောင်းချင်။ သူ့ ဇနီးမှာ သူ့ အပေါ်တွင် အလွန် နိုင်သည်ဟု ပြောကြသည်။ ထိုကြောင့် ဝိုင်လီသည် ဧည့်ခံပွဲများသို့ လာလျှင် ယဉ်ကျေးမှုအရ နေသင့်သလောက်သာ နေပြီး တတ်နိုင်သမျှ စောစော ပြန်လေ့ရှိသည်။ အခြား ကျောင်းသားများကလည်း အကြောင်းပြချက် ကိုယ်စီနှင့် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လုပ်ခနဲ ပျောက်သွားကြသည်။ အချို့က စာကျက်စရာ ရှိသည်။ အချို့က ချိန်းထားတာ ရှိသည် စသဖြင့်။

ည ဆယ်နာရီ သာသာတွင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီး ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည့် လူငယ် တစ်ယောက် ပေါက်လာသည်။ ထိုလူငယ်မှာ ထရီနတီ ဆေးကောလိပ်တွင် တက်နေသည့် တတိယနှစ် ဆေးကျောင်းသား ဖြစ်ပြီး ဂျိမ်း၏ ယောက်ျားကလေး မိတ်ဆွေ ဖြစ်သည်။ ဂျိမ်းက သူ့ မော်တော် ဆိုင်ကယ်စီး ဦးထုပ်ကို ကောက်ဆောင်းကာ မော်တော် ဆိုင်ကယ်နောက်တွင် စွေခနဲ ပါသွားသည်။ သူတို့သည် ကျောင်းသား၏ အခန်းသို့ မသွားခင် တစ်ခွက် တစ်ဖလား မော့ရန် ပျော်ပွဲစားရုံသို့ ထွက်သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အိမ်တွင် ဖိလစ်နှင့် လင်းဗရိစ်တို့ နှစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

လင်းဗရိစ်သည် သူ့ကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်၏။ နုပျိုသော ကိုယ် ခန္ဓာကလေးအား သူ ဆာဆောင် မွတ်သိပ်နေသည်ကို ရိပ်မှ ရိပ်မိပါလေ မလား မသိ။

“ပန်းကန် ခွက်ယောက်တွေကို ကိုယ် ကူသိမ်းပေးမယ်လေ”

“ကျေးဇူး”

လင်းဗရိစ်သည် ချက်ချင်း ကြောက်လန့်သွားကာ ဇေဝဇဝါ ဖြစ်နေသည်။ သူသည် တခြား တစ်ပါးသော မိန်းမတို့ကို မတို့ မထိခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်နီးပါး ရှိပြီ မဟုတ်လော။

ဘယ်ကနေ စရမှန်းတောင် မသိတော့။

စားပြီးသား ပန်းကန်များကို ကြွေလက်ဆေး ခွက်ထဲသို့ ထည့်နေစဉ် လင်းဗရိစ်သည် နောက်မှ ရပ်လိုက်ပြီး သူ့ခါးကို ဖက်လိုက်သည်။ ဖိလစ်က သူ လက်နှစ်ဖက်ကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်ပြီး ရင်ညွန့်ဆီသို့ ရွှေ့ပေးလိုက်၏။ ဘာ စကားမျှ ပြောစရာ မလိုတော့။ ဖိလစ်သည် နောက်သို့ လှည့်ကာ သူ့ကို အငမ်းမရ ဖက်နှမ်းနေသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက် မနက်စာ စားပွဲတွင်သော် လည်းကောင်း၊ နောက်ရက်များ အတွင်း ထမင်းပိုင်းများတွင်သော် လည်းကောင်း လင်းဗရိစ် မလုံမလဲ ဖြစ်နေသည်။ သူတို့အကြောင်းကို ဆာရာများ ရိပ်မိလေသလား။ ဆာရာသည် သူ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိသူ ဖြစ်ရာ သူ့ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ထို မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်နေသည့် သူ့ ပြစ်မှု၏ လျှို့ဝှက်သင်္ကေတ စာလုံးများကို အဓိပ္ပါယ် ပြန်နေသည်လော။

လင်းဗရိစ်သည် ဆာရာကို ပို၍ ချစ်ခင်ဟန် ပြရန် လိုသည်ဟု ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် နဂိုကထက် သူ့ကို ချစ်ပြ၏။ သို့ရာတွင် ကြာလာသောအခါ ထိုသို့ ဟန်ဆောင်ရသည်ကို သူ စက်ဆုပ်လာလေပြီ။

ဆာရာကမူ မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ် ပီသသည်။ သစ္စာရှိသော မယား ဖြစ်သည်။ မိခင်ကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အလိုဆန္ဒကိုမူ ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်သူ မဟုတ်။ ယခု ပို၍ ဝလာသောကြောင့်၊ ပို၍ ခါးတုတ်လာသောကြောင့် မဟုတ်။ သူ မှတ်မိသလောက် ပြန်စဉ်းစားသည့် အခါတွင် ဆာရာသည် ဘယ်တုန်းကမှ ရမ္မက်သွေးကို ကြွအောင် လုပ်ပြတတ်သော မိန်းမမျိုး မဟုတ်ကြောင်း သူ ပြန်သတိရသည်။

ထိုကြောင့်ပင်လျှင် သူသည် ဖိလစ်ကို ထိုမျှ စွဲလမ်းနေခြင်း ဖြစ်မည် ထင်သည်။ ဖိလစ်သည် သူ့ရင်ထဲတွင် ကာလအတန်ကြာ ကိန်းဝပ်နေခဲ့သည့် ခံစားချက်တို့ကို ပြန်လည် ရှင်သန်လာစေခဲ့သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာအားဖြင့်သာ မဟုတ်။ ပညာအရာတွင်လည်း ထက်သန်သည်။

ထို့ပြင် သူ့ကို စွဲလမ်းစေသည့် တခြား အကြောင်း တစ်ရပ်လည်း ရှိသေးသည်။ ထိုအကြောင်းကို လင်းဗရိစ် အစက ကောင်းကောင်း သတိမထားမိ။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ အချစ်သည် တိတ်တခိုး အချစ် ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဆာရာသည် သူတို့ နှစ်ယောက် အကြောင်းကို မရိပ်မိဟု သူ ထင်သည်။ သို့တိုင်အောင် ဆာရာ ရှေ့သို့ ရောက်သည့် အခါတိုင်း သူ စိတ်မလုံ။ ဖိလစ်နှင့် ချိန်းတွေ့လျှင် ညနေစောင်း သို့မဟုတ် ညဦးပိုင်း အချိန်မျိုးတွင် ချိန်းရသည်။ ညပိုင်းကို ချိန်း၍ မဖြစ်။

တစ်ခါတွင်မူ ကောလိပ် ညစာ စားပွဲ တစ်ခုရှိသည်ဟု အကြောင်းပြ ထွက်ခဲ့သည်။ ယုံလွယ်တတ်သော၊ သစ္စာရှိသော ( ပျင်းရိ ငြီးငွေ့နေသော ) ဆာရာကလည်း ဘယ်တော့မှ စစ်ဆေး မေးမြန်းလေ့ မရှိ။ ဆာရာက ထိုသို့ အတီးအတ နိုင်နေပြန်လျှင်လည်း လင်းဗရိစ် စိတ်ပျက်သည်။

ထိုအတွင်းတွင် ဖိလစ်က သူနှင့် အတူ တစ်ပတ်လောက် လာနေဖို့ ပူဆာသည်။ သို့ရာတွင် လင်းဗရိစ် အဖို့ အိမ်မှ ထွက်ရန် အကြောင်း ရှာ၍ မရ။ စနေနေ့နှင့် တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် ဆိုလျှင် အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်က ဧည့်ခံ ပွဲများသည် အလိုလို ရပ်ထားလေ့ ရှိကြသည်။

ဤတွင် ကံတရားက သူ့ကို မီးဝါပြသည်။ ရှေ့ဆက် ချီတက်။ သို့ရာတွင် သတိထား ဆိုသည့် သဘောဖြစ်သည်။ အမေရိကန် နိုင်ငံတကာ ဘဏ်လုပ်ငန်း ကော်မရှင် အဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးဖြစ်သော ဟာရီဆန် (ဆာရာ၏ အဖေ)သည် အစိုးရ ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် လန်ဒန်သို့ ဆယ်ရက်ကြာ ရောက်လာခဲ့သည်။ အဖေသည် ခါတိုင်းလို ရက်ရောတတ်သူ ဖြစ်သည့် အတိုင်း သူ တည်းသည့် ကလဲရစ်ဟိုတယ် သို့ အခန်းဘေးတွင် သမီး၊ သမက်နှင့် မြေးငယ်တို့အား ခဏ လာနေရန် ခန်းစုံ တစ်ခုကို ငှားထားလိုက်သည်။ အောက်စဖို့တွင် ရောက်နေသည့် သူတို့တစ်တွေ အနားယူရန် ဖြစ်သည်။

အဖေ ရောက်လာသည်ဟု ကြားသည်နှင့် ဆာရာသည် တိုင်း သတင်းစာကြီးထဲက ဇာတ်ပွဲ အစီအစဉ်များကို လျှောက်ကြည့်သည်။ သူ့ ယောက်ျား လင်းဗရိစ်ကမူ အကြောင်းပြချက် တစ်ခု ရှာကာ ဂလောက်ဆက်ရှိုင်းယားနယ်သို့ သီတင်းကုန်ရက်တွင် အားလပ်ရက် ခရီးထွက်ရန် ချောင်းနေသည်။

ထို့နောက်တွင်မူ သူနှင့် ဖိလစ်တို့သည် ရာဇဝင်တွင် ထင်ရှားသည့် ကော့စဗိုး ရှေးခေတ် ပျော်ပွဲစားရုံတွင် တစ်ညနေလုံး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေနိုင်ပြီ။ သူတို့ ကိုယ်တိုင် ရာဇဝင်ကို ရေးနိုင်ပြီ။

ဆာရာသည် ကလဲရစ် ဟိုတယ်ကို သဘောကျနေသည်။ ဆာရာ ကိုယ်တိုင်က ခမ်းနားသည့် ဟိုတယ်ကြီးများကို ကြိုက်သောကြောင့် မဟုတ်။ သူ့ အခန်းတွင် အပူငွေ ပေးထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အဖေ၏ မေတ္တာစောင်ကို ခြုံရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အဖေသည် ဖျော့တော့နေသော သူ့ သမီးကို မြင်ရသည့် အခါတွင် ထုတ်၍ မပြောဘဲ မနေနိုင်။ ဆာရာကို ကြည့်ရသည်မှာ အရင်ကလောက် ထက်ထက်သန်သန် မရှိတော့ဟု ထင်သည်။ ဆာရာ၏ အချက်ပြ မီးရောင်သည် ငြိမ်းသွားသည့်နှယ်

ထင်ရသည်။ ဆာရာကမူ အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်က အေးစက်သော ရာသီဥတုကို အကြောင်းပြု၏။ သို့ရာတွင် သူက မေးမှိန်နေသလောက် လင်းဗရိစ်က ရွှင်လန်း တက်ကြွနေသည်ကိုမူ သူ မည်သို့အကြောင်းပြမည် မသိ။

လင်းဗရိစ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အလုပ် လုပ်ရခြင်းသည် သူ့ စရိုက်နှင့် ကိုက်သည်ဟု ဆာရာက ဆိုသည်။ လင်းဗရိစ်၏ ဘာသာဗေဒ အသင်း ဟောပြောချက်ကို လူကြိုက် များကြကြောင်း၊ သားငယ်က မူလတန်းကျောင်းတွင် စာထူးချွန်ကြောင်း၊ ဘောလုံးသင်းတွင် ပါနေပြီ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

“ငါ့မြေးက ဘယ်ဆိုးလို့တုံး” ဟု အဘိုးက ပြောသည်။

“ပြီးတော့ လက်တင် ဘာသာလည်း သိပ်တော်တာ ဖေဖေရဲ့၊ အင်္ဂလိပ် စာကိုလည်း ငယ်ငယ်ကလေး ကတည်းက သင်ခဲ့ရတာကိုး” ဟု ဆာရာက ဂုဏ်ယူသည်။

“အင်း၊ သူတို့က တို့ထက် ယဉ်ကျေးမှုမှာ ရှေ့တန်းတောင် ရောက်နေပြီ ထင်ပါရဲ့၊ ပြဇာတ်မှာ ဆိုရင် တို့ထက် အများကြီးသာတယ်၊ ဆာအော်လီဗီယာရဲ့ အော်သယ်လို ပြဇာတ်ကို ကြည့်ချင်လို့ ဖေဖေတို့အတွက် လက်မှတ်လေးစောင် ဝယ်ပေးပါလို့ သံရုံးကို မှာထားတယ်”

“အို ဟုတ်လား၊ အဲဒီ ပြဇာတ်ကို သိပ် ကြည့်ချင်နေတာ၊ အတော်ပဲ၊ ဘယ်နေ့ ကြည့်ရမှာလဲ ဖေဖေ”

“အစောဆုံးကတော့ စနေနေ့ နေ့လယ်ပွဲမှ ရမှာ”

ဤတွင် လင်းဗရိစ်က

“ဟာ ဒုက္ခပဲ၊ အဲဒီနေ့မှာ ကျွန်တော် အားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့် စာအုပ်က စာမူကြမ်းက အဲဒီနေ့မှာ ပြီးမှာ ဖေဖေ၊ အဲဒီနေ့မှာ ပါမောက္ခ ဝိုင်လီက အဲဒီကျမ်းကို သူနှင့်

အတူ နောက်ဆုံး တည်းဖြတ်ကြမယ် ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ထားတယ်။ ဆာရာကိုတောင် မပြောမိသေးဘူး။”

“ဟင့်အင်း၊ သားကတော့ ကျောင်းကို မပြန်ချင်သေးဘူး၊ လန်ဒန်မှာပဲ ဘိုးဘိုးကြီးနှင့် နေချင်သေးတယ်” ဟု သားငယ်က ဝင်ပြောသည်။

“ဒီလိုဆို သားက မေမေတို့၊ ဘိုးဘိုးကြီးတို့နှင့် နေရစ်ခဲ့လေ၊ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ ဖေဖေ၊ ပါမောက္ခ ပိုင်လီက ဒီလို အခွင့်အရေးမျိုး ပေးခဲ့တယ်၊ ဒီတော့ လက်လွှတ်ဖို့ မကောင်းဘူး ထင်တယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား ဆာရာ”

ဆာရာ ရင်ထဲကတော့ နာသည်။ သို့ရာတွင် သဘောမတူ၍ မဖြစ်တော့။ ဝန်လေးစွာဖြင့်ပင် ကြံရာပါ လုပ်ရတော့သည်။

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ သွားမှ ကောင်းမှာ၊ မောင်က ဘယ်နေ့လောက် ပြန်မှာလဲ”

“မကြာပါဘူး၊ တနင်္ဂနွေနေ့ ညစာ အမီ လန်ဒန်ကို ပြန်ရောက်မှာပါ”

ဝစ်ကွန်ဗီမြို့က အနှစ် ၇၀၀ သက်တမ်းရှိသည့် ဂျော့အင်း ပျော်ပွဲစားရုံကြီးသည် တစ်ခါတုန်းက ရှင်ကင်နယ်၏ သင်္ချိုင်းကို လာရောက် ဖူးမြော်ကြသည့် ဓမ္မခရီးသည်တို့ အတွက် ဓမ္မသာလာကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ယနေ့တွင်မူ ထို အဆောက်အအုံကြီးသည် နှစ်ဆယ်ရာစုနှစ် ကာမဂုဏ် ခရီးသည် နှစ်ဦး၏ ရိပ်မြို့ ဖြစ်နေလေပြီ။

“ဆရာ ဘယ်လို သဘောရသလဲဟင်”

ဖိလစ်က ဗောဒကာ ပုလင်းကလေး တစ်လုံးကို ဖွင့်လိုက်ရင်း ဟိုတယ်က ဖန်ခွက်ထဲကို လောင်းထည့်နေသည်။



“အလယ်ခေတ်တုန်းက မိုတယ်မျိုးပေါ့”

လင်းဗရိစ်သည် မလုံမလဲ ဖြစ်နေသည်။ သူတို့ ရောက်နေသည့် နေရာသည် အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်နှင့် ဘာမျှ မဝေး။ တစ်ယောက်ယောက် မြင်သွားနိုင်သည်။ ထို့ထက် အရေးကြီးသည့် အချက် ရှိသေးသည်။ စောစောတုန်းက သူစိတ်သည် မလုံမလဲ ဖြစ်နေခဲ့ရာမှ ယခုမှ ထိတ်လန့် စိုးရွံ့သည့် စိတ်သည် ဘွားဘွားကြီး ပေါ်လာသည်။

သူ့ ရင်ထဲတွင် ထပ်ပြန်တလဲလဲ ပဲ့တင်ထပ်နေသည့် အသံ တစ်ခုကို သူ တိတ်သွားအောင် မလုပ်နိုင်။

“လင်းဗရိစ်၊ မင်းဟာ ကိုယ့်မိန်းမ အပေါ် သစ္စာဖောက်နေတာ၊ ဒါဟာ ဒုစရိုက်ကွ၊ ကာမေသု မိစ္ဆာကံ ကျူးလွန်နေတာကွ၊ မင်းမှာ မယား ရှိတယ် သားရှိတယ်၊ မင်းတို့ လက်ထပ်တုန်းက ဘုရားရှေ့မှာ ဆိုခဲ့တဲ့ ကျမ်းသစ္စာတွေဟာ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ ”

သူ့ ရင်ထဲက ထပ်တလဲလဲ မေးနေသော အသံများကို သူတိတ်ဆိတ် သွားအောင် မလုပ်နိုင်။

အို ဒီကျမ်းသစ္စာတွေက ကြာခဲ့ပြီပဲ။ တစ်ခါတုန်းက ဆိုခဲ့တဲ့ ကျမ်းသစ္စာတွေ။ ပြီးတော့ တခြား တိုင်းပြည်မှာ ဆိုခဲ့တဲ့ ကျမ်းသစ္စာတွေ။ ဒီမှာ ဒီနေရာမှာ ဆိုခဲ့တဲ့ ကျမ်းသစ္စာ မဟုတ်ဘူး။ အမျိုးသမီးကလည်း အရင် အမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ပြောင်းသွားပြီ။ ခေတ်ကလည်း အရင်ခေတ် မဟုတ်ဘူး။ ပြောင်းသွားပြီ။

“ဆရာ ဘယ်မှာလဲလို့ ”

ဖိလစ်၏ ခေါ်သံက သူ့ အတွေးများကို ပြိုကွဲသွားစေသည်။ ဖိလစ်၏ လက်များသည် သူ့ ခန္ဓာဗေဒ၏ အတွင်းပိုင်းကျသော ဇရိယာများသို့ ရောက်နေကြောင်းကို သူ ပထမဆုံး အကြိမ်သတိပြုမိ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာ၊ ဆုတ်ခွာသွားတာလား၊ ကြောက်နေတာလား။”

ဖိလစ်၏ အသံက မူနဲ့ ကူချဲ့သည့် အသံ။

“ဟင့်အင်း၊ ဆုတ်ခွာတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကြောက်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။”

“ကဲ ဆရာကြီး၊ ငိုမနေနင့်၊ လာ”

အင်္ကျီမှ ဇစ်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သံများ ပေါ်လာသည်။ ဖိလစ်သည် အခန်း အလယ်ကောင်တွင် ရပ်ရင်း သူ့ကို မြူဆွယ် နေသည့်နှယ်။ အလယ်ခေတ် ပျော်ပွဲစားရုံ တစ်ခုထဲက အက်ဖရိဒိုက် ကာမနတ်မိမယ် တစ်ပါး။

ဖိလစ်က အိပ်ရာမှ သူ့ကို လက်ယပ်ခေါ်နေသည်။ သူ ဘာကိုမျှ မစဉ်းစားနိုင်တော့။

တနင်္ဂနွေ ညနေပိုင်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက် အောက်စဖို့သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ မှောင်ရီပျိုးစတွင် ရောက်သွားကြ၏။ ဖော်လီ တံတားလမ်းမှ မောင်းလာခဲ့ပြီး ဖိလစ်က သူ့ အိမ်တွင် ချပစ်ခဲ့သည်။

သူတို့ နှစ်ယောက် တွေ့ခဲ့ကြစဉ် အရှိန်အဟုန်တွေ ပြေလျော့သွားသည့် အခါတိုင်း လင်းဗရိစ်သည် ရင်ထဲမှာ ကြီးစိုးနေသော နောင်တကို ဖျောက်ပစ်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့ရာတွင် မရ။ စိတ်ထဲက ၇၀ ပြည့်လွန်နှစ်များ၏ စာရိတ္တသစ်ကို လက်ခံသည့်တိုင် သူ့ဩတ္တပ္ပစိတ်သည် ၅၀ ပြည့်နှစ်များထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ စွန့်စားခန်းသည် ဘာမျှ မကြာလိုက်။ သို့ရာတွင် ထိုစွန့်စားခန်း အတွက် တန်ရာ တန်ဖိုးကို တစ်နေ့တော့ ပေးရလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်ခဲ့သည်။ သို့တိုင်အောင် သည်မျှ မြန်မြန်ဆန် ပေးရလိမ့်မည်ဟုကား သူတစ်ပါးမျှ မထင်ခဲ့။

အယ်ဒီဆန်ကရဲဆင့်ရှိ သူ့အိမ်သို့ ရောက်သည့်အခါ၌ အမျက်ဒေါသ အပေါင်းတို့ ဝင်စားရာသည် သူ့ကို စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အိမ်တံခါးကြီး ဖွင့်ပြီး ထွက်သွားရသလားကွ ”

အမှောင်ထဲတွင် တစ်ဝက်ရောက်နေသည့် ပါမောက္ခ ဝိုင်လီက ပြောသည်။

“ဟုတ်လား ဆရာ၊ ဆောရီး ဆရာ၊ ဆရာ စောင့်နေတာ အားနာစရာကြီး၊ ဆရာ လာမယ်ဆိုတာ မသိတော့”

လင်းဗရိစ်က ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်သည်။

“လာစရာ မရှိပါဘူး၊ မင်းကို တယ်လီဖုန်း ဆက်တယ်၊ ဆက်လို့ မရလို့ လာတာ၊ မတွေ့တော့ စာတစ်စောင် ရေးထားပစ်ခဲ့မလို့၊ ဒါပေမဲ့ တံခါးကြီး ပွင့်နေတာ တွေ့လို့ ဝင်ကြည့်တာ”

သူ့ အသံက မကျေနပ်သည့် အသံ။

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

“မင်း တော်တော် သောက်သုံးမကျတဲ့ ကောင်၊ အလကားကောင် ”

“ဆောရီး ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လင်းဗရိစ်သည် အတန်းပိုင် ဆရာရှေ့က ကျောင်းသားကလေး ပြန်ဖြစ်သွားသည်။

“မင်း အကျင့်စာရိတ္တနှင့် ပတ်သက်လို့ ငါ ဘာမှ မပြောလိုဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်း လုပ်ပုံနှင့် ပတ်သက်လို့တော့ ငါ ပြောချင်တယ်၊ မင်း လုပ်ပုံဟာ နည်းနည်းလေးမှ

မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမ တစ်ယောက်နှင့် ကျူးလွန်တယ် ဆိုတာ ဘာမှ မဆန်းပါဘူး၊ ဒီပြင် နေရာတွေမှာ ဖြစ်သလို အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်မှာလည်း ရှိတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့် ကျောင်းသူကို ရှောင်ရတယ်ကွ၊ ကိုယ့် တပည့်မကို ရှောင်ရတယ်၊ ခု ကြည့်စမ်း၊ ကောင်မလေးက မင်းအသစ် တစ်ဝက်လောက်ပဲ ရှိတယ်”

တစ်ဖက်သက် ဖိပြောနေသည့် အတွက် လင်းဗရိစ် စိတ်တိုလာသည်။ ထို့ကြောင့် လင်းဗရိစ် အရဲစွန့်၍ မေးသည်။

“ဆရာ ကျွန်တော့်ဆီကို လာတာ ဒီကိစ္စနှင့်လား”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒါ နီဒါန်းပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဆရာက ဖုန်းဆက်တယ်၊ မင်းနှင့် စကားပြောချင်လို့”

ဒုက္ခပဲ၊ တကယ်ဆို ငါက စပြီး ဆက်ဖို့ ကောင်းတယ်ဟု သူ တွေးမိသည်။

“ဆရာကြီးနှင့် ဆွေးနွေးနေတုန်း ဆိုရင် ခွင့်လွှတ်ပါတဲ့၊ အရေးကြီးလို့တဲ့”

လင်းဗရိစ် စိုးရိမ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ ဆရာ၊ သူ့ အဖေများ တစ်ခုခု ဖြစ်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်း သားရယ်၊ တော်တော် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတယ်တဲ့၊ ဆေးရုံကို တင်ထားလိုက်ရတယ်တဲ့၊ ငါ့ဆီကို တယ်လီဖုန်း ဆက်တုန်းက တော်တော် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်တဲ့ပုံပဲ”

လင်းဗရိစ် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားသည်။

“အသက်မှ ရှိသေးရဲ့လား ဆရာရယ်”

လင်းဗရိစ်သည် ဝိုင်လီကို အသနားခံသည့်နှယ် ကြည့်နေသည်။

“မကြာခင် ကောင်းသွားမယ်လို့တော့ ပြောတာပဲ၊ သိပ်ဆိုးနေတဲ့ အချိန်တုန်းက မင်းမှ မရှိဘဲ၊ သူ့အဖေ အနားမှာ ရှိလို့ တော်သေးတာပေါ့”

“ခု သူ ဘယ်မှာတဲ့လဲ ဆရာ၊ ကျွန်တော့် သားလေး ဘယ်မှာတဲ့လဲ”

“ပက်ဒင်တန် ကလေးဆေးရုံမှာ”

လင်းဗရိစ် အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်သွားချင်လှပြီ။ သို့ရာတွင် တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် ပြေးမထွက်နိုင်သေး။

“ကျွန်တော် ဘယ်သွားနေသလဲ ဆိုတာကော ဆရာ သိသွားသလား ဆရာ”

“မသိဘူး၊ ငါကလည်း ပြောဖို့ မသင့်ဘူးလို့ ယူဆလို့ မပြောလိုက်ဘူး၊ ပြောဖို့က မင်းတာဝန်ပဲ”

ပါမောက္ခ ဝိုင်လီက ဖြေသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်သဖြင့် လန်ဒန်က မီးရထားများသည် ဥပုသ် တည်ဆောက်နေသော ပတ်ကျိုများလို အလွန် နှေးကွေးသည်။ လမ်း တစ်လျှောက်လုံး လင်းဗရိစ် တွေးလိုက်လာသည်။ လန်ဒန် မရောက်မီ သူများ သေသွားခဲ့လျှင် ...

အီစတာ ပွဲတော် တစ်ခုနှင့် တစ်ခုအကြား ခရစ်တော်ကို နည်းနည်းကလေးမျှ မတွေးခဲ့သည့် လင်းဗရိစ်သည် ခရစ်တော်ကို အောက်မေ့ရင်း သားလေး အသက် ချမ်းသာပါစေကြောင်း တဖွဖွ ဆုတောင်းလာခဲ့သည်။

“ကိုယ်တော်ဘုရား တပည့်တော်၏ အပြစ်အတွက် တန်ရာ တန်ဖိုးကို ပေးဆပ်ပါမည် ဘုရား၊ တပည့်တော်ကို ဒဏ်ခတ်ပြီး သားငယ်ကို အသက် ချမ်းသာရာ ရအောင် စောင့်မတော်မူပါ ဘုရား”

ဆေးရုံပေါ်သို့ တက်လာသည်အထိ ထို အတွေးများသည် သူ့ကို ခြောက်လှန့်နေကြဆဲ။ ဆေးရုံကြီး တစ်ခုလုံးသည် မှိန်ဖျော့ဖျော့ မှောင်ရီလျက် ရှိကာ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည်ဟု သူ့ စိတ်တွင် ထင်နေသည်။

လူစီကာရိုး လူနာဆောင် ရှေ့ စင်္ကြံတွင် ဆာရာနှင့် သူ့ အဖေကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“ဘယ့်နှယ့် နေသေးသလဲဟင်၊ သက်သာပြီလား”

အမေတကာ မေးမိသည်။

“သက်သာသွားပါပြီ၊ ဆရာ ဝိုင်လီက အကြောင်းစုံ ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း၊ မပြောဘူး”

ဆာရာက ဖြစ်ပျက်ပုံကို အတိုချုပ်၍ ပြောပြသည်။ ထိုအကြောင်းကို သူ ပြန်မပြောချင်တော့။ သည်အကြောင်းကို ပြန်ပြောရလျှင် နောက်ထပ် ဝိုမိလိမ့်ဦးမည် ထင်သည်။

“မနွေညက သားလေး နိုးလာတော့ အဖျားက တော်တော့်ကို ကြီးနေတယ်”

“ကြီးဆို တစ်ရာ့ ငါးတောင် ရှိတယ်၊ ဆေးရုံကို ခေါ်လာလို့ တာဝန်ကျ ဆရာဝန်က ဘာဖြစ်တယ် ဆိုတာ သေသေချာချာ သိလိုက်ပါတယ်၊ ဆရာဝန်မက ကလေးကို”

အဖေက ဆက်ပြောသည်။

“ဘာ ဆရာဝန်မ ဟုတ်လား”

လင်းဗရိစ်က မစောင့်နိုင်ဘဲ မေးသည်။ ချက်ချင်း သတိရသွားကာ

“ဆောရီး ဖေဖေ၊ ဆက်ပြောပါ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အဆုတ် အအေးမိသွားတာ၊ ခုတော့ စိတ်အေးအေးထားပါ။ ခု အဆိုဆုံး အချိန်ကို ကျော်လာပါပြီ”

အဖေက ပြောသည်။

အရေးကြီးသည့်အချိန်က သူ မရှိသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ကျိန်ဆဲ မိသည်။

ထိုစဉ် ဒေါက်တာ ရာမ ချာတာရှိ အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

“ဟောဟော ဆရာမ ထွက်လာပြီ၊ ကလေးကို ကြည့်လို့ရပြီ ထင်တယ်”

လင်းဗရိစ်သည် အမျိုးသမီး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည့် အခါတွင် ပို၍ စိတ်ပျက်သွားသည်။

ဒေါက်တာ ရာမ ချာတာရှိသည် သူတို့ ဆီသို့ လျှောက်လာရင်း ပြုံးလျက်

“ခု ကောင်းကောင်း အိပ်ပျော်သွားပါပြီ၊ ဒီက ပါမောက္ခ လင်းဗရိစ်နော်၊ ကလေးက တဖွဖွ မေးနေတယ်”

“ကျွန်တော် ကလေးကို ခု ကြည့်ချင်တယ် ဒေါက်တာ၊ ပြီးရင် ဒေါက်တာတို့ ဌာနမှူးကိုလည်း တွေ့ချင်ပါတယ်”

“တစ်ချိန်တည်း လုပ်လို့ ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မက ကလေး အထူးကု ဌာနက ဌာနမှူးပါ”

ဒေါက်တာ ရာမ ချာတာဂျီက ဖော်ရွေစွာ ပြောသည်။

နောက်ရက်များတွင် ဆာရာသည် သားငယ်၏ ဘေးအနားမှာ မခွာတော့။ လူနာ ခုတင်၏ ဘေးတွင် ခေါက်ခုတင်ကလေး တစ်လုံး ထိုး၍ အိပ်သည်။

လင်းဗရိစ်မှာလည်း နေ့လယ်ချိန်များတွင် ဆေးရုံတွင်သာ အချိန်ကုန်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် မှန်ခန်းကလေးထဲတွင် ထိုင်ကာ သားငယ်နှင့် တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ စကားပြောကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်မှာမူ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကားမပြောမိကြ။

ဆာရာကို ကြည့်ရသည်မှာ အေးတိအေးစက် နိုင်လှသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းမှာ သားငယ်အတွက် စိုးရိမ်မှုကို ဖုံးကွယ်လိုခြင်းကြောင့် ဖြစ်မည်ဟု လင်းဗရိစ်ထင်သည်။ ပြီးခဲ့သည့် တနင်္ဂနွေက သူ့ကို တယ်လီဖုန်း ဆက်မရခဲ့ သည်ကိုလည်း ဆာရာ မေ့သွားလောက်ပြီဟု သူ ထင်သည်။

ဧည့်သည်ချိန် ကုန်သွားသည့် အခါတွင် လင်းဗရိစ်နှင့် သူ့ ယောက္ခမတို့သည် ညစာ စားကာ ဟိုက်ပတ် ဥယျာဉ်ထဲတွင် လမ်းလျှောက်ကြသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ဝင်စားသည့် အကြောင်းအရာများကို ပြောကြရာ မကြာမီ ပြောစရာ စကားတွေ ကုန်သွားကြသည်။ တစ်ညနေတွင် လင်းဗရိစ်က တက္ကသိုလ်တွင် ရှိစဉ်က သူ့ကို ကျောင်းသား တစ်ယောက်က ဓားနှင့် ထိုးသည့် အကြောင်းကို စကားစပ်မိသွားသည်။ သူ့ စိတ်ထဲတွင်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ဂျူးလီယပ်ဆီဇာ ဓားထိုးခံရသလောက် ကြီးကျယ်သည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။



သူ ပြောနေစဉ် ဆာရာ၏ အဖေသည် ဘာမျှ ဝင်မပြော။ တစ်လုံးတလေမျှသာ ဝင်ပြောသည်။

ဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် ဆာရာ၏ အဖေသည် သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့အခန်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။

သောကြာနေ့ မနက်စောစောတွင် ဒိန်းမလား မော်တော်ကားကြီး တစ်စီးသည် ပစ္စတာ ဟယ်မီတန် အတွက် ရောက်လာသည်။

ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး အလုပ်များဦးမည်။ သူနှင့် လင်းဗရိစ်တို့သည် ပက်ဒင်တန် ကလေးဆေးရုံသို့ သွားကာ ဆာရာတို့ သားအမိကို သွားခေါ်ရမည်။ ထို့နောက် အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ် ဆေးရုံသို့ သွားပို့ရမည်။ ထို့နောက် ဂျီနီဗာသို့ ထွက်မည့် နောက်ဆုံး လေယာဉ်ကို စီးရန်အတွက် ဟိသရီး လေဆိပ်သို့ သွားရဦးမည်။

မိမိသည် အစိုးရ ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ဝင် တစ်ဦး အနေဖြင့် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ရာ ထို တာဝန်တို့ကို ရွှေ့ဆိုင်း၍ မဖြစ်။

ဆေးရုံဝတွင် ဒေါက်တာ ဗီဗီယန် စတုန်းက သူတို့ကို ကြိုနေသည်။ ထို့နောက် ကလေးငယ်ကို ခုတင် တစ်ခုတွင် နေရာ ချပေး၏။

မျက်တွင်း ဟောက်ပတ်နေသော ဆာရာ၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ ဒေါက်တာ ဗီဗီယန်က

“ရာမာ ချာတာဂျီက ပြောလိုက်တယ်လေ၊ ဆာရာ တစ်ယောက်တည်း ကလေး ခုတင်ဘေးမှာ ခေါက်ခုတင်ကလေးနှင့် တစ်ပတ်လုံးလုံး အိပ်နေရတယ်တဲ့၊ ဒီတော့ အိမ်ပြန်ပြီး ကောင်းကောင်း အနားယူလိုက်ပါ။ ကျွန်မတို့ လူနာ နှစ်ယောက်စလုံးကို တစ်ပြိုင်နက် မကုချင်ဘူးနော်”

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့် အခါတွင်မှ ကလေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာတစ်လုံးမျှ နှစ်ယောက်ချင်း မပြောရသေးကြောင်းကို လင်းဗရိစ် သတိရသည်။ ဆာရာ

ပင်ပန်းသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ စိုးရိမ်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း စကားမပြောဘဲ နေခြင်း ဖြစ်မည်ဟု သူ ထင်သည်။ သို့ရာတွင် ယခုမူ သူတို့ ဆက်သွယ်ရေး လမ်းကြောင်းကို ပြန်ဖွင့်မှ ဖြစ်မည်။

လင်းဗရိစ်က စကားမရှိ စကားရှာကာ

“သက်သာသွားလို့ တော်သေးတာပေါ့နော် ”

ဆာရာက ဘာမျှပြန်မပြော။ သူ့ကို ကျောပေးကာ ဆေးရုံမှ ပြန်ယူလာသည့် အထုပ်အပိုးများကို ဖြေနေသည်။

“ဆာရာတော့ တော်တော် ပင်ပန်းသွားမှာပဲနော်၊ မောင် ပြောတာက ဆာရာ တစ်ယောက်တည်း ပြုစုနေရတာကို ပြောတာပါ။ အဖေ လန်ဒန် ရောက်နေလို့ တော်သေးတာပေါ့”

ဆာရာက ဆတ်ခနဲ လှည့်လိုက်သည်။ သူ့ မျက်နှာသည် ဒေါသကြောင့် နီရဲနေ၏။

“သူက ရှင့်အဖေ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဖေ့ ရှေ့မှာမို့ ဒီက ဘာတစ်လုံးမှ မပြောဘဲ သည်းခံနေတာ၊ အူထဲက ယားလှပြီ၊ ခု ကျွန်မ ဆေးရုံမှာ ကလေး အနား သွားနေမယ်၊ ကျွန်မ ပြန်လာရင် ရှင့်ကို ဒီအိမ်မှာ မတွေ့ပါရစေနင့်၊ ရှင့်တင် မဟုတ်ဘူး၊ ရှင့် အဝတ်အစားတွေရော၊ ရှင့် စာအုပ်တွေရော၊ ဘာတစ်ခုမှ မမြင်ချင်ဘူး၊ ကျွန်မ စာအုပ်တွေသာ ချန်ပစ်ခဲ့”

“ဆာရာ ဘာဖြစ်တာလဲ ”

“ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတာ သိချင်ရင် နားထောင်၊ ဆယ့်နှစ်နှစ် လုံးလုံး ရှင်နှင့် ပေါင်းလာခဲ့တယ်၊ ရှင့်ကို ကျွန်ခံလာခဲ့တယ်၊ ရှင့် သုတေသန လုပ်ငန်း တစ်ဝက်ကို ကူလုပ်ပေးခဲ့တယ်၊ အဝီစိထိအောင် ကျနေတဲ့ ရှင့် စိတ်ဓာတ်ကို မြှင့်တင်ပေးခဲ့တယ်၊ ရှင့်စကားကို နားထောင်ခဲ့တယ်၊ ရှင့်ကို စာနာခဲ့တယ်၊ ရှင် ငိုချင်ရင်တောင်မှ ငိုနိုင်အောင် ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် လက်ကိုင်ပဝါလို အသုံးချခဲ့တယ်”

“ဆာရာရယ်၊ နေစမ်းပါဦး”

“မနေနိုင်ဘူး၊ ကျုပ် ဆက်ပြောမယ်၊ ဒီလောက် ဒုက္ခဆင်းရဲ ခံခဲ့ရတာတွေကို ကျုပ် မမူပါဘူး၊ ခါးစည်း ခံနိုင်ပါတယ်၊ ရှင်နှင့် ကလေး တစ်ယောက်မွေးလာခဲ့တာကိုလည်း ကျွန်မ အဖို့ ခံနိုင်ပါသေးတယ်၊ ဪ သူ စိတ်ချမ်းသာအောင် ငါ တတ်နိုင်သမျှ ပါရမီ ဖြည့်စွမ်းမယ်လို့ အောက်မေ့မိခဲ့တယ်၊ ခုတော့ ရှင်က ကမ္ဘာပေါ်မှာ အောက်စဖို့ ဆိုတဲ့ အကြီးဆုံး မြို့ကလေး တစ်မြို့ကို ရွေးပြီး အလုပ် လုပ်ချင်သတဲ့၊ ကိစ္စ မရှိသေးပါဘူး၊ ဒီက ကောင်မ လိုက်လာခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီရောက်တော့ ရှင် ဘာလုပ်သလဲ၊ ကျုပ်ကို အရှက်ခွဲတယ်၊ ဒီမှာ ဟို ကလေးကချေ ကောင်မကလေးနှင့် ရှင်နှင့် ညားနေကြတာကို လူတိုင်း သိတယ်ရှင့်၊ လူတိုင်း သိတယ်၊ ဒီအထဲမှာ ကျုပ်ကို အရှက်ခွဲလို့ အားမရသေးဘူး၊ အဖေ့ ရှေ့မှာတောင် လာပြီး စော်ကားပြလိုက်သေးတယ် ”

ဆာရာ သည်မျှ ဒေါသတကြီး ပြောဆိုသံကို သူ တစ်ခါမျှ မကြားစဖူး။

“ဆာရာရယ် ဒီလောက် ပုံကြီး မချဲ့ပါနှင့်ကွာ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ် ဒီတစ်ခါ မှားမိတယ် ဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် မင်း အပေါ်မှာ သစ္စာမဖောက်ပါဘူး၊ ဒီကောင်မလေးဟာလည်း ကိုယ့်ဘဝမှာ ဘာမှ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ် မှားပါတယ်၊ ကိုယ် ကျူးလွန်မိပါတယ်၊ ဒါလည်း ဘယ်သူမဆို ဖြစ်တတ်ပါတယ် ”

“ဒီမှာ ရှင်နှင့် ကျုပ် အကြင်လင်မယားလို ပေါင်းသင်းနေတယ် ဆိုရင် ရှင် ပြောသလို မှားယွင်းမိတယ် ဆိုတာကို လက်ခံနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုဟာ ရှင် ကျုပ်ကို မချစ်တော့လို့ ပြောနေတာ၊ ဒီမှာ ရှေ့လျှောက် ဟန်ဆောင် မနေကြရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်၊ တကယ်ကတော့ ကျုပ်တို့ အကြင် လင်မယားလို မနေခဲ့ကြတာ ကြာပြီပဲ”

“ဒါဖြင့် မင်းက ကွာရှင်းချင်တယ် ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မြန်မြန် ကွာရှင်းလေ ကောင်းလေပဲ”

“ကလေး မျက်နှာကို မထောက်တော့ဘူးလား၊ ကလေး မျက်နှာကို ထောက်ရမယ်ကွ၊ မကွာနိုင်ဘူး၊ ဒီလို လုပ်ရင် သူ့အပေါ်မှာ ဘယ် တရားမလဲ”

“ဒီမှာ၊ ကလေးက ပေါက်စကလေး မဟုတ်တော့ဘူးရှင့်၊ ကျုပ်တို့ ဘာဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကို နားလည်တတ်တဲ့ အရွယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ကလေး မျက်နှာ ထောက်ပြီး အတူနေပါ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ် မရှိတဲ့ စကားတွေကို ပြောမနေပါနှင့်”

“ကဲ ငါက ကွာရှင်းခွင့် မပေးနိုင်ဘူးကွာ”

ဆာရာက သူ့ မျက်နှာကို စိန်းစိန်းကြည့်ကာ “ဘာ ကွာရှင်းခွင့် မပေးနိုင်ဘူး ဟုတ်လား၊ ကျုပ်က ရှင့် ကစားစရာ ရုပ်သေးရုပ်ကလေး မဟုတ်ဘူး ရှင့်၊ ခွေးကလေး ကြောင်ကလေးလည်း မဟုတ်ဘူး”

လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးချိန်လောက်တွင် လင်းဗရိစ်သည် ဂရက်ရှမ်လမ်း အိမ်ရှေ့မှ ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်သည်။ ဖိလစ်က သူ့ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာနေသည်။ သို့ရာတွင် လက်ထဲတွင် လက်ဆွဲ သေတ္တာကို ကိုင်ထားသဖြင့် အံ့အားသင့်နေသည်။

“ဟင် ဆရာ၊ အထုပ်တွေ အပိုးတွေနှင့် ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဘယ်မှ မသွားဘူး၊ ဆရာက ကိုယ့်ကို မောင်းထုတ်လိုက်ပြီ၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ တစ်ညတော့ မင်းဆီမှာ တည်းရလိမ့်မယ်”

ဖိလစ်က ပြုံးလိုက်ရင်း

“ရပါတယ်၊ ဆရာ့ အတွက်ရော ဆရာ့ စာအုပ်တွေ အတွက်ရော နေရာ ရှိပါတယ်”

သို့ရာတွင် အိမ်ထဲသို့ ထိုင်မိသည်နှင့် ဖိလစ်က သူ နေနိုင်သည့် ရက် အကန့်အသတ်ကို ပြောသည်။

“ဆရာ အခက်အခဲ တွေနေတုန်းမှာ ကူညီချင်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ အကန့်အသတ် မရှိ နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူးနော်”

“နှစ်ပတ်လောက် ဆိုရင်ကော”

“မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်၊ နှစ်ရက် သုံးရက်လောက် ဆိုရင်ကော”

“အေးလေ၊ ဒီလောက် ရရင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီမှာ မင်း အခန်းဖော် ဂျိမ်းနှင့် မော်တော်ဆိုင်ကယ် သမားကလည်း ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

“အို သူတို့က အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဖိလစ်က ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မနေချင်ဘူး”

နောက်တစ်နေ့ မနက် ဆေးရုံ၌ အခါတွင် သားငယ် စိတ်ထိခိုက်စေမည့် စကားတို့ကို သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက သတိထား၍ ရှောင်ကြသည်။

နေ့လယ်စာ စားချိန် သူ့ အခန်းမှ ထွက်လာသည့် အခါတွင် ဆာရာက

“တစ်နေရာရာ သွားပြီး စကားပြောရအောင်” ဟု သံပြတ်ဖြင့် ပြောသည်။

လင်းဗရိစ်မှာ ပြန်လည် သင့်မြတ်ရေး စကားများကို ကြားရမည် ထင်သဖြင့် ဝမ်းသာ သွားသည်။ သို့ရာတွင် ကြာကြာ ဝမ်းမသာနိုင်။

ဆာရာ ပြောချင်သည့် စကားမှာ ပြန်လည် သင့်မြတ်ရေး မဟုတ်။ ကွာရှင်းရေး ကိစ္စတွင် စည်းကမ်းချက်များကို သတ်မှတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စင်စစ် ဆာရာသည် သူ့ကို စကားပြောနေခြင်း မဟုတ်။ သူ့ကို အနီးတွင် ထားကာ သူ တစ်ယောက်တည်း ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆာရာသည် စေ့စပ်ခြင်းလည်း မလုပ်။ ဆွေးနွေးခြင်းလည်း မပြု။ သူ လိုချင်သည့် စည်းကမ်းချက်များကို ပြောနေသည်။

ဆာရာသည် မယားစရိတ် မတောင်း။ သို့ရာတွင် ကလေးကို ထောက်ပံ့ရာတွင်မူ သူလည်း အချိုးကျ ပေးသင့်သည်ဟု ယူဆသည်။ သို့တိုင် ကလေး ကျောင်းစရိတ် သိပ်မကုန်သဖြင့် သူ ထောက်ပံ့ငွေသည် မများ။ ကလေးကို နောင်နှစ်တွင် ယခု ကျောင်းမှာပင် ဆက်ထားမည်ဟု ဆိုသည်။

“ဒါဖြင့် မင်းက အောက်စဖို့မှာ ဆက်နေမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါက ရှင့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး”

ဆာရာက အေးစက်စွာ ဖြေသည်။

“တစ်ခုတော့ ကိုယ်ပြောမယ် ဆာရာ၊ ကိုယ့်သားကို ကိုယ်နှင့် ဝေးရာ ပင်လယ်ကြီး ခြားနေတဲ့ဆီမှာတော့ မထားရစ်ခဲ့ချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ မင်းကကော ဒီမှာ ဘာလုပ်ဖို့ နေရစ်ခဲ့ဦးမှာလဲ”

ဆာရာက ခပ်လှောင်လှောင်ဖြင့်

“ကျွန်မက အောက်စဖို့မှာ မော်တော်ကားပြင်ဖို့ နေရစ်ခဲ့ရမှာလား ရှင်၊ အောက်စဖို့က ဘွဲ့တစ်ခုခုကို ရအောင် ယူမယ်၊ ရှင့် ကလေးနှင့် တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် ခရစ်စမတ်တို့၊ နွေရာသီတို့မှာ လာခဲ့ပေါ့”

“အေး အတ္တလန်တိတ် သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်လာခဲ့ရတဲ့ ခရီး တစ်ခုဟာ ဘယ်လောက် ကုန်ကျသလဲ ဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား”

“ဒီလိုဆိုရင် မလာဘဲနေပေါ့၊ ကျွန်မက ခရစ်စမတ် ဆိုရင် အဖေတို့ အမေတို့ လာမှာပဲ၊ ရှေ့စကားတွေ ဆက်မပြောခင် တစ်ခွန်းတော့ ရှင်းရှင်း ပြောထားချင်တယ်၊ ကလေးကို စိတ်ဓာတ် သိမ်ငယ်တဲ့ ဒုက္ခိတ ကလေးတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ရှင်နှင့် ပတ်သက်လို့ ကလေးကို ကျွန်မ မကောင်း တစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး၊ စိတ်ချပါ၊ ရှင်တို့ သားအဖ နှစ်ယောက်ကိုလည်း မကြာခဏ တွေ့ပေးဖို့ ကျွန်မ စီစဉ်မယ်”

“မင်းကို ရုံးတက်ပြီး ခေါ်လိုမှု စွဲရင်ကော ဘယ်နှယ့် လုပ်မလဲ”

လင်းဗရိစ်က သွေးတိုးစမ်းကြည့်သည်။

“အချိန်ကုန် လူပန်း မခံပါနှင့် ရှင်၊ ကျွန်မ အဖေရဲ့ ရှေ့နေတွေက ရှင်ကို အမှုန့်ဖြစ်အောင် ကြိတ်ပစ်လိုက်မှာပေါ့”

လင်းဗရိစ်သည် အတ္တလန်တိတ် သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်သည့် ခရီး တစ်လျှောက်လုံး အရက်ကို ဆက်တိုက် သောက်လိုက်လာခဲ့သည်။ သူ အရက်သောက်သည့် ကိစ္စကို အကြောင်းရှာရာတွင် စာထဲ ပေထဲက စာ တစ်ကြောင်းကို သွားတွေ့သည်။ ထို စာပိုဒ်မှာ ဗာဂျီး၏ ကျမ်းထဲက စာပိုဒ် ဖြစ်သည်။

“မိန်းမ ဟူသမျှသည် စုန်းမများ ဖြစ်နိုင်သည်” တဲ့။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ် မှတ်တမ်း - သြဂုတ် ၆။ ၁၉၇၀။

ဒီနေ့ လင်းဗရိစ်က ဖုန်းဆက်ပြီး မယုံနိုင်စရာ သတင်း တစ်ခုကို ပြောတယ်။ သူနှင့် ဆာရာတို့ ကွာရှင်းကြတော့မယ်တဲ့။

ဘုရားရေ။ သူတို့ နှစ်ယောက်မှ မတည့်ကြတော့ဘူး ဆိုရင် လောကကြီးမှာ အိမ်ထောင်ပြုတယ် ဆိုတာ ရှိမှ ရှိပါဦးမလား မသိတော့ဘူး။ တယ်လီဖုန်းထဲကမို့လို့ ထင်ပါရဲ့။ အသေးစိတ်တော့ ဘာမှ မပြောဘူး။ ဒါပေမဲ့ သီတင်းပတ် အကုန် သူ ရောက်လာရင်တော့ ခရေစတုတွင်းကျ ပြောမယ် ထင်တာပဲ။ သူ့ကို ဖိတ်မှ ကောင်းမယ်။ ကြည့်ရတာ တော်တော် အထီးကျန် ဖြစ်နေပုံရတယ်။

လင်းမယား ကွာရှင်းတယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်း ရဲစရာ ကောင်းတယ် ဆိုတာ လင်းဗရိစ် မသိသေးဘူး။ ဘယ်လို ဘယ်အခြေအနေမျိုးမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကွာရှင်းရတယ် ဆိုတာဟာ တော်တော် ဆိုးတဲ့ ကိစ္စ။ ကွာရှင်းတဲ့အတွက် ကလေးတွေ အတွက် ဆိုးတယ်လို့ ပြောကြပေမယ့် တကယ် ခံ စားရဆုံးကတော့ အဖေ လုပ်သူတွေပဲ။

ငါ့မှာ သားနှင့် သမီးက ဘော်ဒါမှာ နေရတဲ့ အတွက် တစ်ပတ် တစ်ခါတော့ တွေ့ခွင့်ရပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်သား ကိုယ့်သမီး ဆိုပြီး တကယ်တွေ့ရတာကတော့ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်ကလေးပါပဲ။

မိဘဆိုတာ အချိန်ပိုင်းနှင့် လုပ်ရတဲ့ အလုပ်မျိုး မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ငါ တွေ့လာရသည်။ မိဘ လုပ်ရတာဟာ ကောင်းကင်ဘားကစားတဲ့ သူနှင့် တော်တော် တူတယ်။ လွှဲနေတဲ့ ဒန်းပေါ်က ပြတ်ကျလိုက်တာနှင့် ပြန်ထဖို့ မလွယ်တော့ဘူး။ အမြင့်က လိမ့်ကျသွားတာပဲ။ ပြန်ထဖို့ မလွယ်တော့ ဘူး။



ဆောင်းတွင်း တစ်တွင်းလုံး နွေကျောင်းပိတ်လို့ ကလေးတွေ အိမ်ပြန်လာရင် သူတို့နှင့် ဘယ်လိုနေမယ်၊ ဘယ်လို ထိုင်မယ် ဆိုတာတွေ စိတ်ကူးလိုက်ရတာ။ ကနေဒါ ကို သွားလည်မယ်၊ ဘယ်နေရာတွေကို လျှောက်ကြည့်မယ်နှင့် စိတ်ကူးလိုက်ရတာ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်ကျတော့ ငါဟာ အဖေဆိုတဲ့ ဂုဏ်ထူးဆောင်ဘွဲ့ရထားတဲ့ အကြံပေး ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက် သက်သက်၊ အတိုင်ပင် ခံ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက် သက်သက်ပဲ။

အင်ဒီကာ ငယ်လည်း ငယ်သေးတော့ သူတို့ လူငယ် မျိုးဆက်က တို့တစ်စ တွ ဗီယက်နမ် စစ်ပွဲမှာ ဝင်တိုက်နေတာကို မကျေနပ်ဘူး။ မုန်းတယ်တဲ့။ ဒီအထဲမှာ ငါ့ကိုလည်း အပြစ် တင်လိုက်သေးတယ်။ အပြစ်မဲ့တဲ့ အရပ်သားတွေ အပေါ်မှာ ငါ့ကိုယ်တိုင် နှုတ်ခမ်းတွေ ကြေညာတဲ့ အတိုင်းပဲ။

ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေက ပြောတယ်။ ခု တိုက်နေတာဟာ ဝေါ လမ်းက စစ်ပွဲတဲ့။ ငါ ကို ယ်တိုင်ပဲ ဝေါလမ်းမကြီး ဖြစ်နေတဲ့ အတိုင်းပဲ။ တကယ်တော့ ငါက ဝေါ လမ်းက ဘက်တိုက် အရာရှိ ကလေး တစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။

ငါက ငါလည်း သူတို့ဘက်မှာ ရှိတယ် ဆိုတာ ရှင်းပြပါတယ်။ ပြီးတော့ စစ်ဆန့်ကျင်ရေး ဆန္ဒပြပွဲတွေကို ငါ့ကိုယ်တိုင် စည်းရုံးခဲ့တဲ့ အကြောင်း၊ တတ်နိုင်သလောက် ကူညီခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေ ပြောတော့ ဒါက ဟန်ပြန်တွေပါတဲ့။

ငါက ဒီလို အသုံးအနှုန်းမျိုး မသုံးဖို့ ပြောတော့ ငါဟာလည်း ငါတို့မျိုးဆက်ကြီး တစ်ခုလုံးကို ကြောင်သူတော်တဲ့။ ဟန်ဆောင်နေတဲ့ လူတွေတဲ့။ ကြည့်စမ်း၊ ငါလည်း မျိုးဆက်ကြီး တစ်ခုလုံး ဖြစ်သွားရပြန်ပြီ။

ငါလည်း သူ ရန်လိုဇ နတာကို ပျော့ပျောင်းသွားအောင် တတ်နိုင်သမျှတော့ ကြိုးစားပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ နွေ ကျောင်းပိတ်ရက် တစ်လလောက် အချိန် ကလေးနှင့် ရမှာမဟုတ်ဘူး။

သမီးလေး လစ်ဇီကလည်း ပြဿနာပဲ။ တစ်ယောက်တည်း ငေးနေပြီး လမ်းလျှောက် ထွက်ရင်လည်း တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားတယ်။ ငါက လိုက်မယ် ဆိုတော့လည်း မလိုက်ရဘူးတဲ့။ ဒါနှင့် သူနှင့် စကားပြောဖို့ မကြာခဏ

ကြိုးစားကြည့်ပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက မကျေနပ်ဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ သူ မကျေနပ်တာက အင်ဒီလို နိုင်ငံရေး ကိစ္စကြောင့် မကျေနပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်မ ရဲ့ ကိုယ်တာကြောင့် မကျေနပ်တာ။

ဖေဖေတို့က သမီးတို့ကို တကယ်ချစ်တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့ ။ တကယ်ချစ်တာဆိုရင် ဖေဖေတို့ ဘာဖြစ်လို့ ကွဲမှာလဲတဲ့။ သမီး ဘော်ဒါ ကျောင်းဆောင်ကို သိပ်မုန်းတယ်တဲ့။ မိဘမဲ့ကျောင်းနှင့် အတူတူပဲတဲ့။ သမီးတို့ အဆောင်မှာ ဆိုရင် မိစုံ ဖစုံရှိတဲ့ ကလေးဆိုလို့ လေးငါးယောက်ထက် ပိုမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ကျန်တဲ့ ကလေးတွေက မိ ဘာ ကွဲနေတဲ့ ကလေးတွေချည်းပဲတဲ့။

သူနှင့် ဒီလို ပြောပြီးတဲ့နောက် သမီးကလေးကို နေ့ကျောင်းများ ပို့နိုင်ဖို့ ကိုယ့်ဆီမှာ ပြန်ခေါ်ချင်တဲ့ အကြောင်း ဖေ့ကို ပြောတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဖေ့ကလည်း ဖေ့ပဲ။ ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ မလျှော့ဘူး။ မပေးနိုင်ဘူးတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက် ရန်လိုပြီး ဒီလောက် အာ ဃာတ ပြင်းနေရသလဲ မသိဘူး။ သူလည်း ဆန်ဖရန်စစ္စကိုက သူဌေးကြီး တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်တော့မှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ကန့်လန့် လုပ်နေရတာလဲ။ (အင်း ဒီငနဲတော့ ကံကောင်း ပါစေလို့ ဆုတောင်း လိုက်ပါတယ်။)

ကလေးတွေကို ပြန်ခေါ်ဖို့ စဉ်းစားရင် ငါ နောက်တစ်ကြိမ် လက်ထပ်ဖို့လည်း စဉ်းစားခဲ့သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒုတိယအကြိမ် ဒုက္ခတွင်း ဆင်းရဲလောက်အောင် ယုံကြည်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမ ဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မတွေ့မိ သေးတာက ခက်တယ်။

လင်းဗရိစ်ကတော့ ခုလို ဖြစ်ရတာဟာ ခံစားရပေမယ့် ဒါဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲလို့ တယ်လီဖုန်းက ပြောတယ်။ အင်း သူ မှားနေတယ် ဆိုတာ သူ မသိသေးဘူး။

ဆိုးတာက မယား တစ်ယောက် ဆုံးရှုံးလို့ ဆိုးတာ မဟုတ်ဘူး။ သား တစ်ယောက် ဆုံးရှုံးလို့ ဆိုးတာ မဟုတ်ဘူး။

လောကကြီးမှာ ငါတို့ လုပ်နေတဲ့ အလုပ်တွေကို အဓိပ္ပါယ် ရှိအောင် လုပ်ပေးတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးရှုံးခဲ့လို့ပဲ။

၁၉၇၃ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ကုန်ခါနီး ဖြစ်သည်။

ဂျော့ ကဲလားသည် ဂျော့တောင်း တက္ကသိုလ် ဥပဒေပညာ ဌာန အဆောက်အအုံ လှေကားထစ်များပေါ်တွင် ရပ်နေသည်။

မွန်းတည့် ဆယ်နှစ်နာရီ ထိုးသည်နှင့် ကျောင်းသားများသည် ကျောင်းခန်းများထဲမှ ထွက်လာကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ကေသီလည်း ပါသည်။

“ကေသီ”

ဂျော့ ကဲလားက မရဲတရဲ ခေါ်သည်။

“ဝတ်ဘိုင် ဂျော့”

ကေသီက သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။

“ကေသီ ခဏနေပါဦး၊ စကားကလေး တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းလောက် ပြောချင်လို့ပါ”

“စက္ကန့် နှစ်ဆယ်လက်တောင် စကား မပြောချင်ဘူး ဒေါက်တာ”

ကေသီက ရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သည်။

ဂျော့ကဲလားက နောက်မှ လိုက်သည်။

“အမေရိကန်နှင့် မြောက်ဗီယက်နမ်တို့တောင် ငြိမ်းချမ်းရေး လုပ်နိုင်သေးရင် ကိုယ်တို့ ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်နိုင်ရမှာလဲ”

ကေသီ ချာခနဲ လှည့်လိုက်သည်။

“ဒေါက်တာ၊ ရှင်နှင့် ကပ်ဆင်းဂျားတို့က အပစ်အခတ် ရပ်စဲရေး ရအောင် လုပ်ပြီးပြီ၊ ရှင်တို့က နိုင်ငံတကာ သူရဲကောင်းတွေ ဖြစ်နေပြီး၊ ဘာဖြစ်လို့ အသေးအမွှား လူတစ်ယောက်အတွက် အချိန်ကုန် ခံရနေရတာလဲ”

“မင်းဟာ ကိုယ့်အတွက် အရေးကြီးဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပါ ကေသီ”

“ရှင်ပြောနေတဲ့ ပေါက်ကရ စကားတွေကို ကျွန်မ ယုံမယ်လို့ ထင်သလား”

“မင်းကို သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြဖို့ အခွင့်အရေးတော့ ပေးသင့်ပါတယ် ကေသီ၊ မင်းလည်း ရှေ့နေ့ တစ်ယောက်ပဲ၊ ရာဇဝတ်ကောင် တစ်ယောက်တောင်မှပဲ သူ့ကိုယ်သူ ခုခံ ကာကွယ်ပိုင်ခွင့် ရှိသေးတာပဲ၊ ကော်ဖီ သွားသောက်ရအောင်ပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခွက်ပဲ သောက်မယ်နော်”

ကေသီ ပြုံး၍ ပြောသည်။

“ကေသီ ရှိတဲ့ နေရာ ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ၊ တယ်လီဖုန်းကို ခိုးနားထောင်တယ် ထင်တယ်”

ကေသီက မေးသည်။ ဂျော့ ကဲလားက စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းယမ်းသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ လုံခြုံရေး ကောင်စီမှာ လုပ်နေတဲ့ မင့် မိတ်ဆွေဟောင်း တစ်ယောက်က ပြောလိုက်လို့ပါ”

“ကေသီရဲ့ မိတ်ဆွေ ဆိုရင် ရှင့်ကို ကေသီက မတွေ့ချင်ဘူး ဆိုတာကိုရော ပြောလိုက်မှာပေါ့”

ဂျော့ ကဲလားသည် သူ့ဆရာ ကပ်ဆင်းဂျားလို ဇွဲကောင်းသည့် စေ့စပ်ရေးသမား ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကေသီ၊ ကိုယ်ဟာ ရိုင်းချင် ရိုင်းမယ်၊ မရိုးသားဘူးလို့ ဆိုရင်လည်း

ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ခု သင်ခန်းစာ ရသွားပါပြီ။ မင်းကို မယုံမကြည် ဖြစ်ခဲ့မိတဲ့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒဏ်ခတ်ပြီးပါပြီ။”

“ရှင်းရှင်း ပြောရရင်တော့ ရှင်ဟာ ကျွန်မကိုသာ မယုံတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင့်ကိုယ် ရှင်တောင် ယုံကြည် စိတ်ချတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင့်မှာ ခက်နေတာ အဲဒါပဲ”

ကေသီ၏ အသံမှာ စောစောကလောက် ရန်လိုခြင်း မရှိတော့။ အနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းလာသည်။

“လူတစ်ယောက်ဟာ သုံးနှစ်အတွင်း ပြောင်းလဲသွားနိုင်တယ် ဆိုတာကို မင်း မယုံတော့ဘူးလား။”

“ဒါကတော့ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့။”

“ဒီလိုဆို မင်း ယုံအောင် ကိုယ် ပြပါရစေ”

ကော်ဖီကို မော့သောက်လိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ကေသီမှာ စာမေးပွဲအတွက် စာကျက်စရာ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီတော့မှ ယုံအောင် လုပ်ပြပေါ့။ ခု လောလောဆယ်တော့ စာကျက်ရဦးမယ်”

“ပြမယ်လေ၊ ခု စာကြည့်တိုက်ကို လိုက်ပို့ရမလား။”

“လိုက်မပို့ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ ရှင်နှင့် ရှင့်ဆရာ ကစ်ဆင်းဂျားတို့က တက္ကသိုလ် နယ်မြေမှာ မလိုလားအပ်တဲ့ လူတွေ ဖြစ်နေသေးတယ်”

သူတို့သည် မကြာခဏ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပြန်တွေ့ကြသည်။ ပထမတွင် တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ တွေ့ကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးပင် သူတို့၏ ခံစားချက်များကို သတိထား၍ ဖုံးကွယ်ထားကြသည်။ သို့ရာတွင် ဂျော့ ကဲလားသည် ယခင်က သူ မှားခဲ့သည့် အမှားများကို ပြင်ရန် တကယ် ကြိုးစားလာသည်ကို တွေ့လာရသည်။

ဂျော့ ကဲလားသည် သူ့ ကလေးဘဝ အကြောင်းကို ပထမဆုံး အကြိမ် အဖြစ် ပြောပြသည်။ သူ ချစ်သော တိုင်းပြည်ကို ဘာကြောင့် စွန့်ခွာ လာခဲ့ရသည့် အကြောင်း၊ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း ဆွေမျိုးသားချင်း ဆို၍ တစ်ယောက်မျှ မရှိသော တိုင်းပြည်သို့ မည်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြောင်း၊ ထိုစဉ်က သူသည် အင်္ဂလိပ်စကား ဆို၍ ဆယ်လုံး ပြည့်အောင်ပင် မပြောတတ်ကြောင်း၊ ထို တိုင်းပြည်တွင် နေသားကျရန် သူ တောင့်တခဲ့မိကြောင်း။

သို့ရာတွင် ဂျော့ ကဲလားသည် တချို့တစ်ဝက်ကို ချန်ထားသေးသည်။ အဖေနှင့် သူ မသင့်မြတ်ကြောင်းကို ရိုးတိုးရိပ်တိပ် ပြောသည်။ သို့ရာတွင် အနီကို အကြောင်းကို တစ်လုံးမျှ မပြော။

အပေါင်းအသင်းများ အပေါ်တွင် အမြဲတမ်း သတိထားသည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍မူ အမေရိကန် ပြည်တွင် သူလျှိုတွေ အနံ့ ဖြစ်နေသဖြင့် သတိထား ရကြောင်း ပြောပြတတ်သည်။

ဂျော့ ကဲလားသည် အမှန် အားလုံးကို မဟုတ်သည့်တိုင် အမှန်ကိုတော့ ပြောပြသည်။ သူက သည်လို တစ်ပိုင်းတစ်စ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆက်ဆံလာသည့်အခါတွင် ကေသီကလည်း သူ့ကို ပြန်၍ ကြည်သာလာခဲ့သည်။

တစ်ညနေတွင် နှစ်ယောက်သား လမ်းလျှောက်ကြရင်း ကေသီက

“ရှင့် အရင်းအနီးဆုံး မိတ်ဆွေ ဘယ်သူလဲ” ဟု မေးသည်။

“ဟင့်အင်း မသိဘူး၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ မရှိဘူး ထင်တာပဲ”

ဂျော့ ကဲလား အမှတ်တမဲ့ ဖြေသည်။

“ငယ်ငယ်တုန်းကကော မရှိဘူးလား”

“မရှိပါဘူး ကိုယ်က တစ်ကိုယ်တော် သမားပဲ၊ သိပ် အပေါင်းအသင်းနှင့် နေတတ်တာ မဟုတ်ဘူး”

ကေသီက လမ်းလျှောက်နေရာမှ ရပ်လိုက်သည်။

“တော်တော်တော့ ဆန်းတယ်နော်၊ ရှင်နှင့် ကျွန်မနှင့် ချစ်လာကြတာ ကြာပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ မိတ်ဆွေတောင် မဖြစ်ကြသေးပါလား၊ ကျွန်မကို မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်လိုတောင် သဘောမထားသေးဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အို မဟုတ်ပါဘူး”

“တရားရုံးမှာသာ သက်သေလိုက်ရင်တော့ ရှင်ဟာ တော်တော် ညံ့တဲ့ သက်သေပဲ၊ ကျွန်မက ပြန်လှန်မေးခွန်း ထုတ်လိုက်တာနှင့် ရှင့် ထွက်ချက်တွေကို ရှင် ပြန်ပြောင်း ထွက်နေတယ်၊ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေ မရှိဘူးလို့ ရှင်ပဲ ပထမ စပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဪ လက်စသတ်တော့ မင်းက တရားခွင်မှာ စမ်းတဲ့ နည်းတွေနှင့် ကိုယ့်ကို လာစမ်းနေတာကိုး၊ ကိုယ်က အစမ်းသပ်ခံ ပူးကလေး ဆိုပါတော့”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်က ကျွန်မ မိတ်ဆွေပါ၊ ကျွန်မလည်း ရှင့် မိတ်ဆွေ ဖြစ်ချင်တယ်လေ”

“ကေသီ၊ မင်းဟာ တော်တော် အံ့သြစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပဲ၊ ကိုယ့်လို ရေခဲတုံးလိုကောင်ကို ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် အရေးတယူ လုပ်နေရသလဲ ဆိုတာ ကိုယ် လုံးလုံး စဉ်းစားလို့ မရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဝင်စားနေရသလဲ ဆိုတော့ ရှင်က ထက်မြတ်တဲ့ လူ တစ်ယောက်မို့လို့၊ ပြီးတော့ ယောက်ျား တစ်ယောက် အနေနှင့် ဆွဲဆောင်မှု ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်မို့လို့ ပြီးတော့ ရှင့်ကို ပျော်စေချင်တဲ့ စေတနာ ရှိလို့” ဂျော့ ကဲလားက ကေသီ၏ ခါးကို ဖက်လိုက်သည်။

“ကေသီကို ကိုယ် ချစ်တယ်”

“ဟင့်အင်း၊ ခု မချစ်သေးပါဘူး၊ နောက်တော့မှ ချစ်လာမှာပါ”

ထိုနှစ် ဇွန်လတွင် ကေသီသည် ဥပဒေ စာမေးပွဲကို အောင်မြင်ခဲ့ပြီး မေရီလင်း ပြည်နယ် ဝတ်လုံ စာမေးပွဲကိုလည်း အောင်မြင် ခဲ့သဖြင့် ဝါရှင်တန်တွင် ရှေ့နေ လိုက်ခွင့်ရခဲ့သည်။ အစိုးရ ဌာနများနှင့် ပုဂ္ဂလိက ကုမ္ပဏီများက သူတို့ ဌာနများတွင် အလုပ် လုပ်ရန် ငှားကြသော်လည်း ကေသီ လက်မခံ။ ၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင် နေဒါး အကျိုးဆောင် ရှေ့နေ လုပ်ငန်း ဌာနတွင် ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်သည်။

အောင်မြင်မှုသည် ဒင်နီ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရောင်ခြည်စက်ဝန်း တစ်ခုလို ဖြာကျနေသည်။ ဒင်နီသည် ချမ်းသာ၍ နာမည် ကျော်ကြားနေပြီ။ သူ့ဘဝတွင် ချီးကျူး ဩဘာသံတွေ ပြည့်လျက်။ သူ့အိမ်တွင် ဆုတံဆိပ်တွေ ပြည့်လျက်။ သူ့အိမ်ရာတွင် မိန်းမချော မိန်းမလှတွေ ပြည့်လျက်။ လူတစ်ယောက် လိုချင်တောင့်တသော အရာတွေ သူ့တွင် ပြည့်လျက်။

သို့ရာတွင် သူ့အိမ်ထောင်ရေးတွင်တော့ သည်လိုမဟုတ်။

၁၉၇၃ ခု နွေဦးပေါက် တစ်ညနေတွင် သူ့ မော်တော်ကား ဒရိုင်ဘာသည် လေဆိပ်တွင် သူ့ကို စောင့်ကြိုနေသည်။ ဒင်နီသည် ဘရိုင်ယန်မောရို သူ့အိမ်သို့ ကားကို အမြန် မောင်းခိုင်းသည်။ အိမ်သို့ ပြေးဝင်ခဲ့ပြီးနောက် သူ့ နောက် အောင်မြင်မှု တစ်ခုကို ကြေညာသည်။ လော့စ် အိန်ဂျယ်လီ ဖီလာမိုးနစ် တေးသံစုံ တီးဝိုင်းကြီးက သူ့အား အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ခန့်အပ်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ လော့စ် အိန်ဂျယ်လီ တီးဝိုင်းက သူ့ကို မရမက လိုချင်နေသဖြင့် လက်ရှိ သူ ဦးစီးနေသည့် ဖီလာဒယ်ဖီးယား တီးဝိုင်းတွင်လည်း ဆက်လက်၍ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး လုပ်ရန် သဘောတူသည်။

“သိပ်ကောင်းတာပဲနော် ဖေဖေ၊ ဒီလိုဆို သမီးတို့ ကယ်လီဖိုးနီးယားကို ပြောင်းနေရတော့မှာပေါ့”

သမီးငယ် ဆီလဗီကပြောသည်။

“ဖေဖေတို့ နှင်းတောတွေ ရေခဲပြင်တွေကြားထဲမှာ မနေရတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပြောင်းဖို့ မပြောင်းဖို့ကတော့ မေမေ ဆုံးဖြတ်ပါစေ”



မာရီယာကို သူလှမ်းကြည့်သည်။ မာရီယာ့ မျက်နှာ မတုန်မလှုပ်။ ဘာမျှ မပြော။  
ညစာဝိုင်းတွင် ကလေးတွေ ထသွားပြီး သူတို့ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။  
“မာရီယာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မာရီယာ စကားနည်းနည်း ပြောချင်တယ်”

“ဘာကိစ္စလဲ၊ ကယ်လီဖိုးနီးယားကို ပြောင်းဖို့ မပြောင်းဖို့ ကိစ္စလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ရိနာ ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကိစ္စ”

“ဘယ်က ရိနာလဲကွ”

“မသိချင်ယောင် ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့ ရှင်၊ ဆောင်းပါးရှင် ရိနာပေါ့၊  
သူ့ဆောင်းပါးတွေက ဖီလာဒယ်ဖီးယားလို မြို့ကလေးမှာတောင် အုတ်အော်သောင်းတင်း  
ဖြစ်နေတယ် ရှင့်”

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ရိနာဆိုတဲ့ မိန်းမ ဘာ ကောလဟာလတွေ အတင်းအဖျင်းတွေများ  
ရေးပြန်ပြီလဲ”

“အတင်းအဖျင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သတင်းပါ၊ နာမည်ကျော် စန္ဒရားဆရာ  
တစ်ယောက်နှင့် ရုပ်ရှင် မင်းသမီး ရေကွယ် ဝဲချယ်တို့ မယ်လီဘူ ပျော်ပွဲစားရုံ အတူ သွားပြီး  
အိမ်ကလီတွေ ပြောတဲ့ အကြောင်းပါ”

“ဒီလို မဟုတ်က ဟုတ်က သတင်းတွေကို မင်း ယုံသလား”

“ကျွန်မ မသေချာတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ဒီ သတင်းဟာ ရှင့်ရဲ့  
သတင်းကိုယ်စားလှယ်ဆီက ထွက်သလား၊ သူ့ရဲ့ သတင်းကိုယ်စားလှယ်ဆီက  
ထွက်သလား၊ ဒါပဲ ကျွန်မ မသေချာတာ”

“ကိုယ် ရှင်းပြပါဦးမယ်”

“မရှင်းနှင့် စန္ဒရား ဆရာကြီး၊ ဒီတစ်ခါ ရှင် နားထောင်ရမယ့်အလှည့်၊ ရှင်နှင့်ပေါင်းသင်းလာပြီးကတည်း ကျွန်မ ဒါတွေကို သည်းခံခဲ့တယ်၊ ရှင်က နာမည်ကျော် စန္ဒရားဆရာကြီး၊ ကျွန်မကရှင်ကို မဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ အလိုဆန္ဒတွေကို မဖြည့်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူလည်းယောက်ျားပဲလေ၊ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့လို့ ကြိုတ်မှိတ် သည်းခံခဲ့တယ်၊ ခုတော့ ရှင်က တိတ်တိတ်ပုန်းကခြင်းရုံတင် မကဘူး၊ သတင်းစာတွေ ဂျာနယ်တွေမှာ ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်အောင် လုပ်တယ်၊ ရှင်ယောက်ျား ပီသကြောင်းကို တိုင်းသိပြည်သိ ဖြစ်အောင်လုပ်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“ဒီကိစ္စတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ခုမှ လာပြောတာလဲ”

“ခုမှ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ပြောမလို့ လုပ်တာ ကြာလှပြီ၊ ခုတော့ တနေနိုင်လို့ပြောတာ”

“ဒီမှာ မာရီယာ၊ တို့ အိမ်ထောင်ရေး သက်တမ်းမှာ ဒါမျိုးတွေ တွေ့ခဲ့ဖူးပေါင်း များလှပြီ ၊ မင်းကခုမှ ဘာဖြစ်လို့ အဆန်းလုပ် ပြောနေသလဲဆိုတာ ငါနားမလည်နိုင်ဘူး၊ ငါဟာ ငါ့ကိုယ် ငါ သူတော်ကောင်းကြီးပါလို့ ဘယ်တုန်းကမှ မပြောခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါဟာ ခုထိ လင်ကောင်းတစ်ယောက်၊ ငါ ဆိုလိုတာက မင်းနှင့် ကလေးတွေကို ငါ ဂရုစိုက်ခဲ့တာချည်းပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တခြားတည်းတွေနှင့် ဂရုစိုက်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဓာတ်နှင့်တော့ ရှင် တစ်ခါမှ ဂရုမစိုက်ခဲ့ဘူး၊ ရှင့်သမီးလေးတွေဟာ အဖေ ငတ်နေတယ် ရှင့်၊ အဖေ့ရဲ့ ချစ်ခင် ယုယမှု ငတ်နေတယ်၊ ရှင့် သတင်း ဖတ်လိုက်ရတုန်းက ကလေးတွေ ဘယ်လို ခံစားနေရသလဲ ဆိုတာ ရှင် မြင်စေချင်တယ်”

နောက်တစ်နေ့တွင် ပြဇာတ် နှစ်ခုတွင် တီးစရာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဒင်နီသည် မာရီယာကို ကြိုးစား၍ ဖျောင်းဖျသည်။

“လောကကြီးမှာ ကိုယ့် ချစ်တဲ့သူ ဆိုလို့ တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်ကွာ၊ ဒါကို မာရီယာ ယုံသလား၊ မယုံဘူးလား။”

“ယုံပါတယ်၊ အဲဒီ တစ်ယောက်ဟာ ရှင်ပဲ မဟုတ်လား၊ ရှင်က လောကမှာ ရှင့်ကိုယ်ရှင်ပဲ ချစ်တဲ့လူ”

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“ကျွန်မ ဒီအတိုင်း ဆက်ပြီး သည်းမခံနိုင်ဘူး၊ ဒါပဲ”

တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည်။

“မင်း ကွာရှင်းခွင့် တောင်းနေတာလား။”

မာရီယာ ပို၍ ဒေါသထွက်လာသည်။

“ကျွန်မက စိတ်ဖောက်ပြန်နေတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ ဒီလို အခြေအနေမှာ ဒီလိုပဲ လုပ်ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ကျွန်မတို့က ဗရင်ဂျီ ဘာသာဝင်တွေ၊ ရှင်က မဟုတ်တော့ရင်တောင် ကျွန်မက ခုထိ ဗရင်ဂျီ ဘာသာဝင် တစ်ယောက်၊ ဒီလိုလုပ်ရင် ကလေးတွေ စိတ်ဆင်းရဲရမယ်”

“ဒီတော့ မင်း ဘာလုပ်ချင်သလဲ။”

“ကျွန်မတို့ တစ်ခန်းစီ ခွဲအိပ်ကြရင် ကောင်းမယ်”

ဒင်နီသည် သူ့ကို တအံ့တဩ ကြည့်နေသည်။

“မင်း တကယ် ပြောနေတာလား၊ ဒီလိုဆိုရင် တို့ လင်မယား နှစ်ယောက် ဖိုမ ဆက်ဆံရေး ကိစ္စ နိဂုံးချုပ်ပြီ”

မာရီယာ၏ နောက်ဆုံးထိုးနှက်ချက်ကြောင့် ဒင်နီ ယိုင်သွားသည်။

“ဘာလဲ၊ ဒီပြင် ယောက်ျားတွေနှင့်တော့ ရှိချင် ရှိမယ်ပေါ့”

“ကျွန်မ အနေနှင့် မရှိသင့်ဘူးဆိုရင် ရှင် ခိုင်ခိုင်လုံလုံ အကြောင်းပြလေ ”

“မင်းဟာ ငါ့မယား၊ ကလေးတွေ အမေ၊ ငါဟာ မင်း ယောက်ျား၊ ကလေးတွေ အဖေ” ဟု သူ ပြောလိုက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် မပြောဖြစ်။ ဒေါသတွေ ရင်ထဲမှာ အလိပ်လိုက် တက်လာသည်။

“မာရီယာ၊ မင်း မလုပ်ရဘူး၊ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဒီလို မလုပ်ရဘူး”

“လုပ်ရမယ် မလုပ်ရဘူး ဆိုတာ ရှင် ဆုံးဖြတ်စရာ မလိုပါဘူး၊ လုပ် သလား မလုပ်သလား ဆိုတာကိုလည်း ရှင် သိစရာ မလိုပါဘူး”

၁၉၇၂ ခုနှစ် နွေဦးပေါက်သို့ အရောက်တွင် ဂျေဆန်သည် တိုက်ပွဲပေါင်း များစွာကို တိုက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဆိုင်ရာတို့က သူ့ကို ခွင့်ပေးလိုက် သဖြင့် ဂျေဆန်သည် စုပေါင်း လယ်ယာ ရွာကလေးသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ငါးနှစ်အရွယ် သားကြီး ဂျိုရှုဝါနှင့် သုံးနှစ်သား ဘင်တို့နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြန်နေရသည်။

မိသားစုနှင့် နေရသဖြင့် သူ ပျော်သည်။ ကားရုံထဲ ဝင်၍ ကားပြင်ရသည်ကပင် ပျော်စရာ ကောင်းနေသည်။

“ဖေဖေ မော်တော်ကား ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပျက်သွားလို့လား”

ဂျေဆန်က လှန်ထားသော ကားစက်ခေါင်းဖုံး အောက်မှ ခေါင်းပြုတ်ထွက်သည်။

“မပျက်ပါဘူးကွာ၊ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေတို့ အမေရိကမှာ ပြောသလို ပြောရင်တော့ ကားကို စွပ်ပြုတ် တိုက်နေတာ”

“ဖေဖေကလည်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ကားကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စွပ်ပြုတ်တိုက်မှာလဲ”

“တို့ဆီမှာ ကားကို မြန်မြန်ပြေးအောင် ဟိုနား ဒီနား ပြင်ပေးတာကို စွပ်ပြုတ်တိုက်တာလို့ ခေါ်တယ်ကွ၊ မှတ်ထား၊ လာ သားကြီး ရော့ ကြည့်လှည့်”

ဂျေဆန်က သားကြီးကို မြှောက်ပြီး အဖုံး ဖွင့်ထားသည့် မော်တော်ကား စက်ခေါင်းကို ပြသည်။

“အဲဒီရှေ့က ဟာကြီးကို ကာဗရိုက်တာလို့ ခေါ်တယ်၊ လေမှုတ်ပေးတာ ”

နောက် သုံးရက်လုံးလုံး ဂျေဆန်သည် ညနေစောင်းလျှင် သားကြီးကိုခေါ်ပြီး မော်တော်ကား အင်ဂျင် အလုပ် လုပ်ပုံကို ရှင်းပြသည်။

ဂျေဆန်သည် အိမ်တွင် ရှိနေစဉ် သားနှစ်ယောက်ကို အစစ အရာရာ သွန်သင်သည်။

သားငယ် ဘင်ကိုလည်း ရေကူး သင်ပေးသည်။ ရိပ်သာရှိ ရေကူးကန်ထဲသို့ သားငယ်ကို ချပေးပြီး သင်သည်။

“ခြေကို အမြဲခတ်နေ၊ အေးဟုတ်ပြီ၊ အမယ် ငါ့သားကြီးက တော်တော်တောင် ကူးတတ်နေပြီပဲ၊ မကြာခင် တကယ့် ငါးကလေး ဖြစ်တော့မှာ ”

“သားက ငါးကလေး မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရဲ့၊ ကောင်ကလေးပါ ”

အီဗာသည် သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်း သစ်ပင်ရိပ် အောက်တွင် ထိုင်ရင်း သားအဖတွေ ဆော့ကစား နေပုံကို ကြည့်၍ ကြည်နူးနေသည်။ ထိုမျှ ပျော်စရာကောင်းသည့် နွေရက်များသည် ဘယ်တော့မှ မဆုံးပါစေနှင့်ဟုပင် ဆုတောင်းမိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း အီဗာသည် သူတို့ နှစ်ယောက်စာ အတွက် လယ်သမားတွေ စားလေ့ရှိသော တောဟင်း တောထမင်းကို ချက်ပြီး ဝိုင်အရက်နီဖြင့် မြည်းကြသည်။ အိမ်ထောင်ကျပြီး သားသမီးတွေ ရလာသည့်အခါ အီဗာသည် အများကြီး

ပြောင်းသွားသည်။ သူ့ တစ်သက်တွင် ထိုမျှလောက် တစ်ခါမျှ ကြည်နူး ဝမ်းသာသည့် ဘဝမျိုးကို မတွေ့ခဲ့သေး။

ဇူလိုင်လထဲတွင် ကမ္ဘာကျော် ရေဝတီ တယောဆရာကြီး အိုင်းဇက်စတန်း သူတို့ စုပေါင်း ရွာကလေးသို့ ရောက်လာကာ ရွာလယ် ဘုံရိပ်သာ ထမင်းစားခန်းတွင် ပဒေသာကပွဲ တင်ဆက်ပြီး ဓာတ်ပြား အများအပြားကို လှူခဲ့သည်။

အိဗာကို ထို ဓာတ်ပြားများကို ငှားလာကာ သူတို့တွင် ရှိသည့် ဓာတ်စက်ဖြင့် ဖွင့်ကြည့်သည်။ ထိုအထဲတွင် ဒင်နီ ခေါင်းဆောင်သည့် ဖီလာဒယ် ဖီးယား၏ တေးသံစုံ တီးဝိုင်းကြီးက မင်ဒယ်လွန်၏ တယော ကွန်ရှာတို တစ်ပုဒ် တီးထားသည့် ဓာတ်ပြားလည်း ပါသည်ကို ဂျေဆန် သတိပြုလိုက်မိ၏။

ဒင်နီ၏ လက်သံကို ကြားရသည့် အခါတွင် လွမ်းမောခဲ့ရသော တက္ကသိုလ် နေ့ရက်များကို ဂျေဆန် သတိရသည်။

အိဗာက ငေးဝိုင်းနေသော သူ့အနားသို့ ရောက်လာကာ သူ့လက်ကို ညင်သာစွာ လှမ်းဆုပ်သည်။

“အစ်ကို အိမ်ကို လွမ်းနေသလား ဟင်”

“ခု မလွမ်းသေးပါဘူးကွယ်၊ ငြိမ်းချမ်းရေး ရမှပါ၊ ငြိမ်းချမ်းရေး ရရင် အစ်ကိုတို့ မိသားစု ဟားပတ်ကို တစ်ခေါက်လောက် သွားလည်ရမယ်”

“ပြီးတော့ ဒစ္စနေ တိုင်းပြည်ကိုလည်း လိုက်ပို့ရမယ်နော်”

“အေးပေါ့၊ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ပတ်သက်လို့ အရေးကြီးတဲ့ နေရာ အားလုံးကို လိုက်ပို့မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး ရမှ ဖြစ်မှာပါကွယ်”

အစ္စရေး နိုင်ငံက တိုက်နေရသည့် စစ်ပွဲများကို ဂျေဆန် ပြန်၍ သတိရသွားသည်။

“အဲဒီအခါကျရင် အီဗာတို့က အဘိုးကြီး အဘွားကြီး ဖြစ်လို့ ခရီးမှ သွားနိုင်ပျဉ်းမလား မသိဘူး”

“အီဗာက တယ်ပြီး အဆိုးမြင်တတ်တာကိုး”

“အဆိုးမြင်တာ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ အမှန်မြင်တာပါ။ ဒါကြောင့်မို့ အီဗာတို့ ခရီးသွားရမယ့် ရက်ကို ယာယီဖြစ်ဖြစ် အသတ်မှတ် ခိုင်းနေတာပေါ့”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် အစ်ကိုက အစ်ကိုတို့နှစ်က အတန်းထဲမှာ ခေါင်းဆောင်၊ ဒီတော့ အစ်ကိုတို့ ဘွဲ့ရ နှစ်ဆယ့် ငါးနှစ်မြောက် ငွေရတုသဘင် တွေ့ဆုံပွဲကို သွားမယ်”

“နောက် ဘယ်နှစ်နှစ် လိုသေးလဲ”

“မလိုတော့ပါဘူး၊ ဆယ့်တစ်နှစ်ပဲ လိုပါတော့တယ်”

“ကောင်းတယ်”

အီဗာက ပြုံးသည်။ အီဗာက အတည် ပြောနေခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ဂျေဆန်အံ့ဩသွားသည်။

“ဒီလောက် စောင့်နိုင်တယ် မဟုတ်လား”

စောင့်နိုင်ပါတယ်၊ ကောင်းတာပေါ့၊ နောက် ဆယ့်တစ်နှစ် ဆိုရင်သားကြီး စစ်ထဲ မဝင်မီ တစ်နှစ် အလိုပေါ့၊ အတော်ပဲ”

“ဪ အီဗာက အစ်ကိုထက်တောင် ကြိုတွေးထားတာကိုး”

အီဗာက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“တွေးရမယ် အစ်ကိုရဲ့၊ အစ္စရေး မိခင်တိုင်းဟာ ကိုယ့်သားတွေ မွေးတဲ့ရက်ကို ကောင်းကောင်း မှတ်မိတယ်၊ သားငယ် ဆိုရင် တပ်ထဲဝင်ပြီး စစ်မှုထမ်းဖို့ နောက် ဆယ့်လေးနှစ် စောင့်ရဦးမယ်”

သူတို့ နှစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ သူတို့ သားငယ်များသည် တစ်နေ့တွင် စစ်မှုထမ်းကာ စစ်ပွဲများကို ဆက်တိုက် နေရဦးမည်ကို တွေး၍ရင်လေးနေကြသည်။

ဂျေဆန်က ထိုင်ရာမှထကာ အီဗာ့ လက်ကို ဆွဲကိုင်၍ ထူလိုက်သည်။

“အစ်ကို တပ်ကို မပြန်ခင် စကားတစ်ခွန်းတော့ ပြောခဲ့ချင်တယ်၊ ဒီစကားကို အီဗာ အမြဲ သတိရနေစေချင်တယ်လေ၊ ကိုယ်တို့ ကလေးတွေကို ရိုက်ဖယ် သေနတ်တွေနှင့် မကစားစေချင်ဘူး၊ တင်းနစ် ရိုက်တံတွေနှင့် ကစားတာကိုမြင်ချင်လို့”

“အီဗာကလည်း ကိုယ့် ယောက်ျားကို တင်းနစ် ရိုက်တံနှင့် ကစားနေတာကိုပဲ မြင်ချင်တာပေါ့ အစ်ကိုရယ်”

ဆိုင်ရာတို့က သူ့ကို သတ်မှတ်ပေးခြင်း မရှိသည့် အတွက် ဂျေဆန်သည် တပ်မှခြောက်လလောက် အနားယူပြီးအိမ်တွင် နေမည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ထို အပျော်ဆုံးနေ့များသည် ဘာမျှ မကြာလိုက် ရက်ကိုးဆယ်သာ ကြာလိုက်သည်။

၁၉၇၂ ခု စက်တင်ဘာလ ၅ ရက်နေ့တွင် “အနက်ရောင် စက်တင်ဘာ” ဟု အမည်ပေးထားသည့် အကြမ်းဖက်သမား ရှစ်ယောက်တို့သည် မြူးနစ်မြို့ရှိ အိုလံပစ် ရွာကလေးကို ဝင်ရောက် စီးနင်းကာ အစ္စရေး အားကစားသမားနှစ်ယောက်ကို ပစ်သတ်ခဲ့ပြီး ဆယ်နှစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီးသွားခဲ့သည်။

ရေဒီယိုမှ ထိုသတင်းကိုကြေညာသွားသည်နှင့်ဂျေဆန်သည် တပ်သို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့သည်။ ထိုပြဿနာသည် သူတို့အဖို့ အရေးကြီးသည့် ပြဿနာဖြစ်သည်။ သည်လို အချိန်မျိုးတွင် သူတို့ လေထီးတပ်သားများကို လိုသည်။

အသေခံတပ်များသည် မိမိတို့ အားကစားသမားများကို ကယ်တင်ရန် အသင့်ဖြစ်နေကြပြီ။ သို့ရာတွင် ကာကွယ်ရေး ဝန်ကြီး မိုရှေဒါယန်း၏ ထိုအစီအစဉ်ကို အစိုးရ အဖွဲ့က ပယ်ချလိုက်သည်။ ဂျာမန် အစိုးရသည် နိုင်ငံခြားစွာ ကိုင်တွယ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု အစိုးရ အဖွဲ့က မျှော်လင့်သည်။



သို့ရာတွင် ဂျာမန်တို့၏ ကြိုးပမ်းမှုများ အောင်မြင်ခြင်း မရှိဘဲ အစွရေး အားကစားသမားများ အားလုံး အသတ်ခံလိုက်ရသည့် အခါတွင် အစွရေးကွန်မင်ဒိုများသည် အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်ကာ ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်း ထွက်နေကြသည်။

“တို့ အားကစားသမားတွေကို ဘယ်သူတွေ သတ်သလဲ ဆိုတာ တို့ရအောင်စုံစမ်းမယ်၊ စုံစမ်းလို့ သိရရင် တို့ အားကစား သမားတွေ အတွက် လက်စားချေမယ်” ဟု ကွန်မန်ဒို တပ်မှူးချုပ်က ပြောသည်။

ဂျေဆန်ကမူ လက်ယားနေလေပြီ။

အစွရေး ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့သည် မြူးနစ် လူသတ်ပွဲကို ကျူးလွန်သွားသူများအား ကြာကြာ မစုံစမ်းလိုက်ရ။ ထို အစီအစဉ်ကို ချမှတ်ပေးလိုက်သူမှာ အယ်ဇာတာ အဖွဲ့၏ ထောက်လှမ်းရေး အကြီးအကဲနှင့် ယာဆာ အာရဖတ်၏ လက်ထောက်တစ်ဦး ဖြစ်သူ အာဘူ ယူစွန် ဖြစ်ကြောင်း သိလာခဲ့ရသည်။ အစွရေး ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့သည် ဘေရွတ်တွင် အခြေစိုက်သည့် ဘာဘူယူစွတ်၏ ရုံးခန်းကိုပင် ရှာတွေ့ပြီးပြီ။

ကွန်မင်ဒို တပ်ဖွဲ့များသည် အစီအစဉ်များကို ရေးဆွဲကြသည်။ မိမိတို့ တပ်များသည် လေဘာနွန်နိုင်ငံ မြို့တော် ဘေရွတ် မြို့ထဲသို့ တိတ်တဆိတ် ခိုးဝင်ကာ ရေဝတီတို့ကို သတ်ဖြတ်ခဲ့သည့် အကြမ်းဖက်သမားများကို လက်စားချေရန် ဖြစ်သည်။

ဧပြီလ ၁၀ရက်နေ့ ညတွင် မြေထဲ ပင်လယ်ကို ဖြတ်ကာ ဘေရွတ်မြို့အနီး ကမ်းခြေတွင် ကျောက်ချ ရပ်နားလိုက်သည့် အစွရေး ကင်းစောင့် သင်္ဘော တစ်စင်းပေါ်တွင် လိုက်ပါသွားသော ကွန်မင်ဒို ဒါဇင်ပေါင်းများစွာ ထဲတွင် ဂျေဆန်လည်း ပါသွားသည်။ သူတို့ အားလုံးမှာ အရှေ့အလယ်ပိုင်း၏ “ရီဗီယားရား” ဟု ခေါ်ကြသော ဘေရွတ်မြို့၏ ညခင်းကို လှည့်လည် ကြည့်ပြီး ပြန်လာကြသည့် ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်များ သဏ္ဌာန် ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

အစ္စရေး ကွန်မင်ဒိုများသည် ရော်ဘာလှေများပေါ်သို့ တက်ကာ အစ္စရေး ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့က ကြိုတင် ငှားထားသည့် ကားများရှိရာ မှောင်မည်းနေသည့် ညကလပ် တစ်ခုဆီသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ လှော်ခေတ်လာခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့ တာဝန်ကျရာ နေရာ အသီးသီးသို့ အစုခွဲ၍ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

ဂျေဆန်သည် ခါလစ် ဘင် အယ် ဝါလစ် ဟိုတယ်သို့ ထွက်လာသည့် ကားတစ်စီးပေါ်တွင် လိုက်လာခဲ့သည်။ ထိုနေရာမှာ ယာဆာ အာရဗတ် ဌာနချုပ် လုပ်ထားသည့် ဟိုတယ် ဖြစ်ကြောင်း ဓါတ်ပုံထဲတွင် ညွှန်းထားသည်။ မော်တော်ကားသည် ဟိုတယ် အနီးတွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။

သူတို့ ငါးယောက်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ဟိုတယ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ရုံးခန်းမှာ တတိယ အထပ်တွင် ရှိပြီး လက်နက်ကိုင် အစောင့် နှစ်ယောက် ချထားသည်။ ဂျေဆန်နှင့် သူ့ ရဲဘော် ကွန်မင်ဒို အူရီတို့က ထိုအစောင့် နှစ်ယောက်ကို အသံ မထွက်အောင် စီရင်ပြီး အထဲသို့ ဝင်ရန် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် သူတို့ လက်ဦးမူ မရလိုက်။ အစောင့် တစ်ယောက်က သူတို့ကို စတင် ပစ်ခတ်သည်။ ကွန်မင်ဒိုများ အခန်းဝသို့ ရောက်သည့် အချိန်တွင် အာဘူ ယူစွပ်မှာ အခိုင်အမာ ကာကွယ်ထားသည့် သူ့ အိပ်ခန်းထဲတွင် ရောက်နေလေပြီ။

ဂျေဆန်နှင့် သူ့ ရဲဘော်များသည် ပိတ်ထားသော အာဘူ ယူစွတ်၏ အခန်းတံခါးကို စက်သေနတ်များဖြင့် တရစပ် ပစ်ကြသည်။ အထဲသို့ သူတို့ရောက်သွားသည့် အခါတွင် အာဘူ ယူစွပ်မှာ သူတို့ လက်ချက်ကြောင့် ကျဆုံးသွားပြီး သူ့ဇနီးမှာလည်း ဒဏ်ရာ ပြင်းစွာ ရနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဂျေဆန်က အခြေအနေကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုမည် ပြုစဉ် အူရီက “ရဲတွေ လာကုန်ပြီ၊ ရဲကားတွေ လာကုန်ပြီ” ဟု အော်သည်။

“လာပြီ၊ လာပြီ” ဟု ဆိုကာ အာဘူ ယူစွတ်၏ အံ့စွဲကို မွေနှောက်ပြီး ရသမျှ စာရွတ်စာတမ်းများကို သယ်လာခဲ့သည်။

ဟိုတယ် အောက်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင် ဝိုင်းလာသည့် ရဲများဘေးသို့ ရှိသွားစေရန် လက်ပစ်ဗုံး တစ်လုံးကို ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ ပင်လယ် ဆိပ်ကမ်းဆီသို့ အတင်း မောင်းလာခဲ့ကြသည်။

အခြား အဖွဲ့များမှာ ပြန်ရောက်နေကြပြီ။ ဂျေဆန်တို့ အစု ပြန်လာသည်ကို မြင်သည့် အခါတွင် လက်ပြ နှုတ်ဆက်ကာ ရော်ဘာပေါ်သို့ ခုန်ချကြသည်။ ဂျေဆန်တို့ အဖွဲ့လည်း လှေပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းကာ ပင်လယ်ဘက်သို့ အပြင်း လှော်လာခဲ့ကြသည်။

နာရီ အနည်းငယ်ကြာသည့် အခါ၌ကား သူတို့အဖွဲ့သားများ အားလုံးသည် အစွဲရေး နိုင်ငံတွင်းရှိ ကွန်မင်ဒို ဌာနချုပ်သို့ ပြန်ရောက်လာနေကြလေပြီ။

အဖွဲ့သားများက သူတို့ အတွေ့အကြုံများကို အသီးသီး ပြန်ပြောပြ ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဂျေဆန်၏ အောင်ပွဲမှာ အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။

“ကဲ ရဲဘော်၊ ခင်ဗျား တိုက်ပွဲအကြောင်းကို ပြောပြပါဦး”

ဂျေဆန်က တစ်လုံးချင် ဖြည်းညင်းစွာ ပြောပြ၏။

“မြူးနစ်မှာ ကျွန်တော်တို့ အားကစားသမားတွေကို သတ်ခဲ့တဲ့ လူကိုတော့ သတ်ခဲ့ရပြီ”

ဂျေဆန်၏ အသံမှာ အားရပါးရ ရှိသည်။

“ချီးကျူးပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ အပြစ်မရှိတဲ့ လူတချို့ကိုလည်း သတ်ခဲ့ရတယ်ဗျာ”

ဂျေဆန်သည် တိတ်ဆိတ်သွား၏။

“ဒီမှာ ရဲဘော်၊ ကိုယ်တို့ဟာ စစ်တိုက်နေတာ၊ လေတပ်က သွားပြီး စစ် ပစ်မှတ်တွေကို ဗုံးကြဲ တိုက်ခိုက်ရင် တိုက်ရိုက် ထိတယ်ပဲ ထား၊ မဆိုင်တဲ့ အရပ်သားတွေတော့ ခံရသေးတာပဲ၊ ဒါတော့ မတတ်နိုင်ဘူး”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လေတပ်က ပေ ထောင်ပေါင်းများစွာ အမြင့်ကနေ တိုက်ခိုက်တာ ဆိုတော့ မျက်နှာတွေကို မြင်ရတာ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ”

တပ်မှူးက သူ့ကို ပခုံး သိုင်းဖက်လိုက်ကာ

“ဒီမှာ ရဲဘော်၊ ကိုယ်ပြောတာ နားထောင်စမ်း၊ မင်းဟာ နိုင်ငံတော်ကို ကာကွယ်နေတဲ့ တပ်သား တစ်ယောက်၊ ဒီကောင်တွေဟာ တို့လူမျိုး ထောင်ပေါင်းများစွာကို သတ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ နောက်ထပ်လည်း သတ်ကြဦးမှာပဲ၊ ဒီတော့ မင်းဟာ တို့ လူမျိုးတွေရဲ့ အသက်ရာပေါင်းများစွာကို ကယ်တင်တာနှင့် အတူတူပဲ၊ အသက်ကို ရာပေါင်းများစွာတောင် မကဘူး၊ ထောင်ပေါင်းများစွာတောင် ဖြစ်ချင် ဖြစ်ဦးမယ်၊ ဂုဏ်ယူစမ်းပါကွာ”

ဂျေဆန်သည် ခေါင်းကိုယမ်း၍ ထွက်လာခဲ့ပြီး မော်တော်ကားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကာ ဘုံရိပ်သာရွာဆီသို့ မောင်းလာခဲ့သည်။

သူ ရောက်သွားသည့် အခါတွင် မနက် အစောကြီး ရှိသေးသည်။ ကလေးများက ကျောင်းသို့ သွားနေကြသည်။ သားနှစ်ယောက်က သူ့ကို မြင်သဖြင့် ပြေးလာကြသည်။

သူသည် သားနှစ်ယောက်ကို မြှောက်ချီ နမ်းရှုပ်ရင်း တွေးနေသည်။

အဖေ လူသတ်ကွင်းကို သွားနေရတာဟာ မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကြောင့် သွားနေရတာ။ မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို ကာကွယ်ဖို့ သွားနေရတာ။ သားတို့ကြီးလာရင် ကမ္ဘာကြီးဟာ အသိဉာဏ် ရှိလာကောင်းပါရဲ့လို့ အောက်မေ့ရတာပဲ။

နှစ်ပတ်ကြာသည့် အခါတွင် တပ်မှူးက ဂျေဆန်အား ရုံးခန်းသို့ ခေါ်သည်။ တပ်မှူး မျက်နှာ တစ်ခုလုံး အပြုံးတွေ ဝေလျက်။

“ငါ့မှာ စီမံကိန်း တစ်ခုရှိတယ်၊ မင်းတော့ သဘောကျမယ် ထင်တာပဲ”

“ကျမယ် မထင်ဘူး တပ်မှူး”

ဂျေဆန်က နောက်သည်။

“ဟေ့ကောင်၊ တကယ် ပြောတာကွ၊ မင်းဟာ ဟားဗတ်က ထွက်လာတဲ့ကောင် ဆိုတော့ မင်း သဘောကျမှာ၊ ကိစ္စက အမေရိကကို သွားရမယ်၊ တို့ အစိုးရက အစွဲရေး နိုင်ငံရဲ့ သိက္ခာကျနေတာနှင့် ပတ်သက်လို့ စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်နေတယ်၊ အထူးသဖြင့် လူငယ်တွေထဲမှာ ဆိုပါတော့၊ အမေရိကန် တက္ကသိုလ်တွေမှာ ရှိနေတဲ့ ရေဝတီ ကျောင်းသား လူငယ်တွေ ကြားထဲမှာ အစွဲရေး နိုင်ငံနှင့် ပတ်သက်လို့ အထင်သေး အမြင်သေး ဖြစ်နေတာတွေ ရှိတယ်၊ ဒီတော့ တက္ကသိုလ် နယ်မြေတွေကို လှည့်ပြီး ဟောနိုင် ပြောနိုင်မယ့် လူမျိုး လိုနေတယ်”

“ကျွန်တော်က စကားမှ မပြောတတ်တာပဲ တပ်မှူး”

“ဒါပေမဲ့ မင်းမှာ အလွန် နားထောင်လို့ ကောင်းတဲ့ အမေရိကန် အသံထွက် ကျန်နေသေးတယ်လေ၊ ဒီလောက်ဆိုရင် လုံလောက်ပြီ၊ ပြီးတော့ မင်းနှင့် ငါနှင့် စတွေ့ ကတည်းက ငါသတိထားမိတယ်၊ မင်းက ချစ်စရာ ကောင်းအောင်လည်း နေပြတတ်တယ် ”

“နေပြတတ်တယ်လို့ ပြောတာ မှန်တယ် တပ်မှူး၊ တိကျတယ်”

“အေးလေ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းသွားမယ် ဆိုရင် ဂျေရုဆလင်ကို သွားပြီး နိုင်ငံခြားရေးရုံက မင်းကို မှာစရာရှိတာ မှားလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ ဂျေရုဆလင်ကို သွားရင် အီဗာကိုပါ ခေါ်သွားနိုင်တယ်၊ အားလပ်ရက် လျှောက်လည်တဲ့ သဘောပေါ့ကွာ၊ ဟိုရောက်ရင် အရင်တုန်းကလို မင်းမှာ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အမူအရာလေးတွေ ပြန်ပေါ်ချင် ပေါ်မှာပါ”

ဂျေရုဆလင် လမ်းများပေါ်တွင် နှစ်ယောက်သား လျှောက်လည်ကြသည်။ ဂျေဆန် အစွဲရေးသို့ ရောက်လာစဉ်က သူတို့ နှစ်ယောက် ဂျေရုဆလင်မြို့တစ်ဝက်ကိုသာ လည်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အီဗာက ပြောသည်။

မေလကုန်ခါနီးတွင် ဂျေဆန်သည် နယူးယော့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဆယ်နှစ်အတွင်း အမေရိကန် မြေပေါ်သို့ ပထမဆုံး အကြိမ်ပြန်၍ ခြေချမိခြင်း ပေတည်။

ဇာတိသို့ ပြန်ရောက်ပြီ။ သူ လွမ်းခဲ့သော နေရာများကို ပြန်တွေ့ရပြီ။ သူ့ မိဘများ၏ နေရပ်သို့လည်း ပြန်ရောက်ပြီ။ မိဘများနှင့် သူသည် တယ်လီဖုန်း ပြောခ ဘယ်ဆင့်စာလောက်သာ ဝေးတော့သည်။

အီဗာနှင့် မခွဲခွာမီတုန်းက သူ့ မိဘများနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာလုပ်ရမည်ကို စဉ်းစားခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် အဖြေ မရခဲ့။ အီဗာကမူ မိဘများကို သွားတွေ့ သင့်သည်ဟု ပြောသည်။

အီဗာက ပြောရသည်မှာ လွယ်ပါ၏။ သူ့အဖို့မူ ထိုကိစ္စသည် အလုပ်ရ ခက်နေသည်။ သူ လုပ်ပုံကြောင့် သူ့ မိဘများ စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရသည်ကို သူ သိသည်။ သူ့ လုပ်ရပ်သည် မှန်သည် ဖြစ်စေ၊ မှားသည် ဖြစ်စေ မိဘများ အပေါ်တွင် သူ မှားခဲ့သည်ဟု သူ ထင်နေသည်။

“အစ်ကို မိဘတွေနှင့် အစ်ကို ငြိမ်းချမ်းရေး မလုပ်နိုင်ရင် အစ်ကို့ စိတ်လည်း ဘယ်တော့မှ ငြိမ်းချမ်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ အစ်ကို တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမှာပဲ၊ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် အစ်ကိုလည်း ဘယ်နည်းနှင့်မှ ရင့်ကျက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က အသက်လေးဆယ် ရှိပြီကွာ”

“ဒီလို ဆိုရင်လည်း အစ်ကို လူကြီး ဖြစ်အောင် လုပ်ရဦးမယ်”

အီဗာက ပြောလိုက်သည့် စကားများကို သူ ကြားယောင်နေသည်။

ဂျေဆန်သည် ဟိုတယ် အခန်းထဲတွင် ထိုင်ရင်း တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ရန် ဝန်လေးနေသည်။ ဂျေဆန်သည် နွေရာသီ ဝတ်စုံကို ကောက်ဝတ်ကာ အပြင်သို့ လမ်းလျှောက် ထွက်လာခဲ့၏။ အစွဲရေးတွင် မတွေ့ဖူးသည့် ဇိမ်ခံ ပစ္စည်းများကို လျှောက်ကြည့်ဖို့ ပဉ္စမရိပ်သာ လမ်းမကြီးဘက်သို့ ထွက်ရန် စိတ်ကူးလာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ၄၄လမ်း ထောင့်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများ၏ ကလပ်သို့ ရောက်သွားသည်။

ကလပ်ဝင်ကြေးများကို မပေးသည်မှာ ကြာလှပြီ။ သို့ရာတွင် အပေါ်ထပ်ခန်းတွင် ရှိသည့် အင်ဒရူး အဲလီယောနှင့် တွေ့မည်ဟု အကြောင်းပြကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

ငါးထပ်သို့ ဓါတ်လှေကားဖြင့် တက်လာခဲ့သည်။ ညနေ ဘောလုံးပျော့ ရိုက်သည့် အချိန်ဇယားကို လှမ်းကြည့်၏။ သူ ထင်သည့် အတိုင်းပင်။ ညနေ ငါးနာရီတွင် ဘောလုံးပျော့ ရိုက်ကွင်း တစ်ကွင်းကို အင်ဒရူး အဲလီယော ယူထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူသည် နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ နောက်ထပ် မိနစ် နှစ်ဆယ်သာ စောင့်ရတော့မည်။

အင်ဒရူးသည် သူ့ မျက်လုံးများကို မယုံနိုင်။ ဝမ်းအသာကြီး သာနေသည်။

“ဟေ့ ဂျေဆန်၊ မင်း ဘာမှ မပြောင်းပါလား၊ တို့တစ်တွေမှာတော့ ခေါင်းတွေ ပြောင်နေပြီး ပိုက်တွေ ရွဲကုန်ပြီ၊ မင်းကတော့ ကျောင်းသားသစ်ကလေး အတိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်၊ ပြောစမ်းပါဦး ဘာဆေးတွေများ စားလို့လဲ”

“စစ်တပ်ထဲမှာ ဆယ်နှစ် အမှုထမ်းလို့ကွ”

“အမယ်လေး၊ ဒီလိုဆို တော်ပါပြီ မောင်ရာ၊ ဗိုလ်ရွဲချင် ရွဲပါစေတော့၊ အေးအေးနေပါရစေ၊ ဘောလုံးပျော့ ဝင်ရိုက်ဦးမလား၊ ကိုယ့်ကွင်းမှာ ဝင်ရိုက်ပါလား၊ ကိုယ်နှင့် ရိုက်မယ့်လူက ခပ်ဝဝ စတော့ အရောင်းအဝယ် ပွဲစား တစ်ယောက်”

“ရိုက်ချင်တယ်၊ အဝတ်အစား ရှိလား”

“ဈေး သိပ်မထွက်ပါဘူး၊ ဒါနှင့် ရိုက်လို့ ရပါတယ်၊ ရိုက်ပြီးရင် ညစာလေး ဘာလေး စားရအောင်”

“မောင်ရင့် မိန်းမက အိမ်မှာ မျှော်နေမှာပေါ့”

“မမျှော်ပါဘူး၊ ထားပါလေ၊ ဒါက ဖြည်းဖြည်းတော့ ပြောတာပေါ့”

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း - ဇွန် ၂၊ ၁၉၇၃။

ဒီနေ့ ဂျေဆန်ကို တွေ့ရလို့ တော်တော်ဝမ်းသာရသေးတယ်။ မတွေ့ရတာကြာလှပြီပဲ။ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းတော့ စိတ်ဓါတ်ကျနေပုံရတယ်။

ဒါပေမဲ့ ရုပ်ကတော့ နည်းနည်းလေးမှ မကျဘူး။ အရင်တုန်းကလိုပဲ။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အားကစားသမားကလေး တစ်ယောက်လိုပဲ။ သူနှင့် ယှဉ်လိုက်တော့ ကိုယ်ဟာ ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့် ခပ်အစ်အစ် လူလတ်ပိုင်း တစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ်ကတော့ အရင်တုန်းကလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲလေ။

ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကြည့်ရတာ တစ်မျိုး ဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်လို နာမဝိသေသနမျိုးကို တပ်ရမလဲ မသိဘူး။ ဘာပြောရမလဲ။ တည်ကြည် လေးနက်နေတယ်လို့ ဆိုရမလား။ အိမ်ထောင်ရေးလည်း အဆင်ပြေတယ်။ သားသမီးတွေကိုလည်း ချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ အရင်တုန်းကလို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတာမျိုး မရှိတော့ဘူး။ ကျောင်းတုန်းက ပွေခွဲကြတာတွေ ပြန်ပြောကြတော့ တစ်လျှောက်လုံး ပြုံးတယ် ဆိုရုံပဲ ပြုံးတယ်။ တစ်ခါမှ မရယ်ဘူး။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ ပျော်ပုံ မရတော့ဘူး။

အင်း ဟုတ်မှာပါပဲလေ။ ဒီနှစ်တွေ အတွင်းမှာ သူ တွေ့ခဲ့ရတာတွေကလည်း တော်တော် စိတ်ထိခိုက်စရာတွေပဲ မဟုတ်လား။ သူကတော့ မပြောပါဘူး။ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ကိုယ့် ချစ်သူဟာ အကြမ်းဖက် သမားတွေရဲ့ သတ်ဖြတ်တာကို ခံခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ တကယ် အသေအကျေ တိုက်နေတဲ့ စစ်ပွဲ အလယ်မှာ နေခဲ့ရတယ်။ ဒီတော့ တည်ကြည် လေးနက်နေမယ် ဆိုရင်လည်း သိပ်တော့ ပြောစရာ မရှိဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ကြည့်ရတာ တစ်ခုခု ဖြစ်နေပုံ ရတယ်။ ဒါနှင့် ကိုယ်က အစ်အောက် မေးကြည့်တော့ စကားတစ်ခွန်း ထွက်လာတယ်။ ကိုယ် ရှုံးပြီး အင်ဒရူးတဲ့။



ကိုယ် တော်တော် အံ့သြသွားတယ်။ ကိုယ်တို့ အတန်းဖော်တွေ ထဲမှာ သူဟာ ကိုယ်နှင့် အရင်းနှီးဆုံး။ သူ့အကြောင်းကို ကိုယ် အသိဆုံး။ သူ ဘာတွေ လုပ်နေတယ်၊ သူ ဘာကြောင့် လုပ်နေတယ် ဆိုတာကို ကိုယ် အသိဆုံး။ သူဟာ သူ ယုံကြည်တဲ့ ယုံကြည်ချက် တစ်ခုအတွက် အစစ အရာရာကို စွန့်လွှတ်ခဲ့တယ်။ နာမည်ကျော်ကြားမှုတို့ကို စွန့်ခဲ့တယ်။ ဆုတံဆိပ်တွေကို စွန့်ခဲ့တယ်။ အမေရိကန်မှာသာ ရှိခဲ့ရင် သူဟာ ကမ္ဘာကျော် တင်းနစ် ချန်ပီယံ တစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာ သေချာတယ်။ ကိုယ်တို့ တစ်တွေထဲမှာ ဒီကောင်ဟာ တင်းနစ် အတော်ဆုံး။

သူ ဘာကြောင့် ဒီလို တည်ကြည် လေးနက်နေသလဲ။ သူ ဘာကြောင့် စိတ်ထဲမှာ လေးနေသလဲ ဆိုတာကို နောက်တော့ သိလာရတယ်။ ကိုယ်က ခြောက်ရက် စစ်ပွဲမှာ အစွရေး တပ်မတော်ရဲ့ တိုက်ရည် ခိုက်ရည်တွေကို သတင်းစာတွေကရော၊ သာမန် လူတွေကရော ဘယ်လို သြဘာ ပေးကြတဲ့ အကြောင်း၊ အမေရိကန် ပြည်သူတွေက အဲဒီ စစ်ပွဲမှာ အစွရေးကို အထင်ကြီးသွားကြတဲ့ အကြောင်း ပြောတော့ သူ ပွင့်ထွက်လာတယ်။

သူက သတင်းစာတွေက ပုံကြီးချဲ့နေကြတာတဲ့။ အလွန်အကျွံ မြှောက်ပင့် ရေးကြတာတဲ့။ ဘယ်လိုပဲ ယုံကြည်ချက် ရှိလို့ တိုက်တိုက် သူများရဲ့ အသက်ကို သတ်ရတာဟာ ကောင်းတဲ့ အလုပ် မဟုတ်ဘူးတဲ့။ သူ့ကြောင့် ကလေးတွေ မိဘမဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရတာတွေကို တွေးရင် စိတ်ထိခိုက် တယ်တဲ့။

ဒီလိုမျိုး အတွေးမျိုးတွေ ရှိနေရင် ဘယ်နှယ်လုပ် စစ်သားကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါတော့မလဲလို့ ကိုယ်က ပြောလိုက်တယ်။

ဒီတော့ သူက ဝမ်းပန်းတနည်းနှင့် ကိုယ့်ကို ကြည့်နေတယ်။ သူ ဒီလို ဝမ်းပန်းတနည်း ဖြစ်နေတာမျိုးကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။

“သူငယ်ချင်းရယ်၊ စစ်သားဆိုတာ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ စစ်သားကောင်းလည်း ဖြစ်ချင်တယ်၊ လူလည်း ဆန်ချင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်မှာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ” လို့ ပြောတယ်။

ကိုယ်တို့တစ်တွေဟာ ခုအချိန်အထိ လောကကြီးရဲ့ ဖိစီး နှိပ်စက်မှုတွေကို ခံနေကြရတုန်းပဲ ဆိုတာ သဘောပေါက်လာတယ်။ ကိုယ်တို့ ရာထူး တက်ဖို့ ကိစ္စ၊ ငွေရေး ကြေးရေး ကိစ္စ၊ ကွာရှင်းခွင့် ကိစ္စ၊ ကလေးတွေကို ထိန်းသိမ်းရေး ကိစ္စ၊ ကလေးတွေက ဖိဆန်တဲ့ ကိစ္စတွေ လူလတ်ပိုင်း အရွယ်တွေ တွေနေကျ အကျပ်အတည်းတွေကို တွေ့နေကြရတယ်။

တို့တစ်တွေက ကျော်ကြားမှုနှင့် ပိုက်ဆံနောက်ကို လိုက်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျေဆန် တစ်ယောက်ကတော့ လောကမှာ ဘာမှ မလိုချင်ဘူး၊ လူသား တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်တဲ့။

လူသား တစ်ယောက် ဖြစ်အောင် မလုပ်နိုင်တော့ဘူး ထင်လို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတယ်။

နယူးယော့တွင် ရှိနေစဉ် ဂျေဆန်သည် ဟောပြောပွဲ ဆယ်နှစ်ပွဲ လုပ်ခဲ့သည်။ သူ့ဟောပြောပွဲ ပရိသတ်ထဲတွင် နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များ၊ အစွဲရေး နိုင်ငံ မိတ်ဆွေများ အသင်းဝင် တောင်ပေါင်းများစွာတို့ ပါဝင်ကြသည်။

မိတ်ဆွေများတွင် မကပါ။ အချို့သော ဟောပြောပွဲများတွင် လက်ဝဲဆန်သည့် ရေဝတီ လူငယ်များကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရသေးသည်။ မေးခွန်း မေးချိန်များတွင် ထို လူငယ်များသည် “နယ်ချဲ့လူမျိုး တစ်မျိုး” အား ကိုယ်စားပြု နေသည့်အတွက် သူ့ကို ဝေဖန် တိုက်ခိုက်ကြသည်။ အစွဲရေး နိုင်ငံသည် နယ်ချဲ့လိုသော သဘော မရှိကြောင်း၊ အခြားသော တိုင်းပြည်များကဲ့သို့ ဒီမိုကရေစီ နိုင်ငံ တစ်ခု တည်ထောင်ရန်သာ စိတ်ကူးကြောင်းဖြင့် သူက ဖြေသည်။ ထိုမျှမက မိမိ တစ်ဦးတည်း၏ အထင်ဖြင့် ပြောရမည်

ဆိုလျှင် အစွဲရောသည် မိမိနိုင်ငံ တည်မြဲရေးကို အာရပ်တို့က အသိအမှတ် ပြုခဲ့လျှင် သိမ်းပိုက်ထားသည့် နယ်မြေများကို စွန့်လွှတ်ရန်ပင် အသင့် ရှိသည် ထင်ကြောင်းဖြင့် ပြောခဲ့သည်။

ဟောပြောပွဲ ပြီးသည့်အခါတွင် သူ ရှိရာ စင်မြင့်သို့ လာကာ သူ့ကို ချီးကျူးကြသည်။ မိတ်ဆက်ကြသည်။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ ကျန်းမာစေကြောင်း ဆုတောင်းကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့အနီးတွင် လင်မယား တစ်စုံတွဲသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ကြည့်လိုက်တော့ အဖေနှင့် အမေရယ်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်မိလျက်သား ဖြစ်နေကြသည်။

သူတို့ သုံးယောက်စလုံးသည် ပထမဆုံး စကားလုံးကို ပြောရန် ဝန်လေးနေကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့၏ မျက်လုံးများကမူ စကားလုံး ရာထောင်ကို ပြောဆိုပြီးကြပြီ။ အဖေနှင့် အမေတို့ မျက်လုံးများက သားကို ချစ်ခင်လျက် ရှိကြောင်း၊ သူ့မျက်လုံးများက အဖေတို့ အမေတို့ကို ချစ်ခင် ရိုသေလျက် ရှိကြောင်း၊ စိတ်သက်သာရာ ရကြောင်း၊ နှစ်ဖက်စလုံးမှ မိသားစု တစ်တွေ သင့်မြတ်စွာ ချစ်ကြည်စွာ နေလိုကြောင်း။

“အဖေနှင့် အမေရယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ငါ့သားကြီးက ချောလာလိုက်တာ ”

အမေက ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် အမေ၊ ကျွန်တော်က အန္တရာယ်တွေ အခက်အခဲတွေနှင့် တွေ့မှ ကိုက်တယ်၊ အဖေတို့ အမေတို့ကို ကြည့်ရတာလည်း တော်တော် ကျန်းမာသားပဲ၊ ညီမလေး ဂျူလီရော”

“သူလည်း နေကောင်းပါတယ်၊ ခုတော့ ကယ်လီဖိုးနီးယားမှာ ရောက်နေတယ်ကွ၊ ပြန်ပြောင်းလာကြတော့မှာ၊ သူတို့ ကွာရှင်းခွင့် ကိစ္စတွေ ပြီးသွားရင်ပေါ့လေ”

“ဘာလဲ၊ နောက် တစ်ယောက်နှင့်လည်း ကွာပြန်ပြီလား”

အဖေက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မိဘတွေကတော့ မင်းကို အမှတ်ရနေကြတာပဲ” ဟု အဖေက ဆိုနှင့်သည့် အသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

ဂျေဆန်က စင်မြင့်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး အဖေနှင့် အမေတို့ကို အတန်ကြာ ပွေ့ဖက်ထားမိသည်။

“မင်း အိမ်လာဖို့ အချိန်ရပါဦးမလား”

“လာမှပေါ့ အဖေရ”

ဂျေဆန်က ဖြေသည်။

နောက်တစ်နေ့ ညစာ ထမင်းပိုင်းတွင် ဂျေဆန်က အီဗာနှင့် သူ့ သားငယ် နှစ်ယောက်တို့၏ ဓါတ်ပုံများကို ထုတ်ပြသည်။ အဖေနှင့် အမေတို့မှာ မြေးတို့ကို မြင်ရသဖြင့် စိတ်ထိခိုက်နေသည်။ သား၏ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေသည့် အတွက်လည်း ဝမ်းသာကြသည်။

“ဒီ ဓါတ်ပုံတွေကို တို့များကို ပေးခဲ့နော်”

“ယူလိုက်လေ၊ အမေတို့ဖို့ ယူလာတာပါ”

ည သနာရီ ထိုးပြီးသည့် အခါတွင် အမေက ပင်ပန်းသဖြင့် အိပ်ချင်ပြီ ဆိုကာ အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ဂျေဆန်တို့ သားအဖသည် ဆယ်နှစ်အတွင်း ပထမဆုံး အကြိမ် နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောဖြစ်ကြသည်။

ဂျေဆန်က ပထမ စ၍ ပြောသည်။

“ကျွန်တော် လုပ်တာတွေနှင့် ပတ်သက်လို့ အဖေတို့ အမေတို့ တော်တော် စိတ်ထိခိုက်မှာပဲနော် ”

“ရပါတယ်ကွာ၊ တောင်းပန်ချင်း တောင်းပန်ရင် ငါက တောင်းပန်ရမှာပါ။ ငါက မင်း ယုံကြည်ချက်တွေကို အလေးမှ မထားခဲ့ဘဲကိုး”

“ရပါတယ် အဖေရယ်”

“နေဦး၊ ငါ ဆုံးအောင် ပြောဦးမယ်၊ ငါတို့ရဲ့ ဇာတိသွေး၊ ငါတို့ရဲ့ အမွေအနှစ်နှင့် ပတ်သက်လို့ မင်း ငါ့ကို သင်ခန်းစာ ပေးလိုက်တာပဲ။ ခုမှ ငါဟာ ရာနှုန်းပြည့် အမေရိကန် တစ်ယောက် ဖြစ်သလို တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာလည်း ရေဝတီ တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်သားပဲ ဆိုတာ သဘောပေါက်လာခဲ့တယ်။ ဖဲရက် စစ်ပွဲဟာ တို့အဖို့ အလင်းရောင်ကြီး တစ်ခု ဖြစ်သွားရတာပဲ။ အဲဒီတော့မှ တို့ဟာ တို့အမျိုး အတွက် ဂုဏ်ယူတတ်လာခဲ့ကြတယ် ”

အဖေက စကားကို ရပ်လိုက်၏။ ဂျေဆန် ဘာပြန်ပြောရမည် မသိ။ အဖေက စကားကို ဆက်သည်။

“စစ်ထဲ ရောက်နေတယ် ဆိုတော့ ပူတော့ ပူတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ခုလို တိုက်လာခဲ့တဲ့ အတွက် တို့နှစ်ယောက် ဒီစကားမျိုးတွေကို ပြောနိုင်တာပေါ့။ ဒါအတွက်တော့ ကျေးဇူးတင်တယ် ”

သားအဖ နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပွေဖက်မိကြသည်။

တယ်လ်အီ လေယာဉ်ကွင်းသို့ လေယာဉ်ဆိုက်လာသည့်အခါတွင် အီဗာနှင့် သားနှစ်ယောက်က ကြိုနေကြသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ပွေဖက် နှုတ်ဆက်ကြသည်။ သားငယ် ဘင်နီက

“ဒယ်ဒီ သားဖို့ လက်ဆောင်တို့ ဘာတို့ ပါလာရဲ့လား”

“ပါတာပေါ့ကွ၊ ဒါပေမဲ့ အကောင်းဆုံး လက်ဆောင်ကတော့ မပါလာသေးဘူး၊ အောက်တိုဘာလလောက်မှ ရောက်လာမှာ”

“ဘာလက်ဆောင်လဲ ဒယ်ဒီ”

“မင်းဖို့ အဘိုးနှင့် အဘွားလေ”

စက်တင်ဘာလ ၂၂ရက်နေ့၊ မနက် ၁၁နာရီ၌ အိမ်ဖြူတော် အရှေ့ခန်းဆောင်တွင် ဒေါက်တာ ဟင်နရီ ကစ်ဆင်းဂျားသည် ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆို၍ ရာထူးကို လက်ခံကာ ၅၆ယောက်မြောက် အမေရိကန် နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်သည်။

ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုပွဲသို့ တက်ရောက်ခွင့်ရသူ အနည်းငယ်တို့ အနက် ဂျော့ ကဲလားလည်း ပါသည်။ ဂျော့ ကဲလားသည် အမေရိကန် နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးသစ်၏ အထူး အကြံပေး အရာရှိ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရာထူးကို လက်ခံပြီးနောက် ကစ်ဆင်းဂျားက ခပ်တိုတို မိန့်ခွန်းပြောသည်။

“ကျွန်တော်လို လူမျိုး တစ်ယောက်က အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု သမ္မတကြီးနှင့် ယှဉ်ပြီး ရပ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုး ရှိတဲ့ တိုင်းပြည် ဆိုလို့ ကမ္ဘာမှာ ဘယ်တိုင်းပြည်မှ မရှိပါဘူး” ဟု မှတ်သားဖွယ် ပြောသည်။

အမေရိကန်တို့သည် မိမိကဲ့သို့သော နိုင်ငံခြား၊ ဇာတိ တစ်ယောက်ကိုလည်း အလားတူ အခွင့်အရေးတွေ ပေးလိမ့်မည်ဟု ဂျော့ ကဲလား မျှော်လင့်သည်။

“ဆရာ၊ စကားနည်းနည်း ပြောချိန်ရမလား ဆရာ”

အမေရိကန်နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးသစ်သည် စားပွဲပေါ်မှ သူ့ကို ကျော်ကြည့်လိုက်၏။

“ရပါတယ် ဂျော့၊ ဘာလဲ၊ ဘယ်လို ပြဿနာမျိုးကို ခင်ဗျား တင်ပြချင်သေးလို့လဲ”

“ပြဿနာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ပဟေဠိ တစ်ပုဒ် ဆိုပါတော့၊ ဆရာနှင့် ကျွန်တော်တို့က ရုရှား သံရုံးက အင်ဒရေယက်နှင့် အဆက်အသွယ် ရှိခဲ့သူတွေ ဆိုတော့”

“အင်း ရန်သူတွေထဲက အကောင်းဆုံး မိတ်ဆွေ ဆိုပါတော့”

“သူက ဆန်ဆူစီမှာ နေ့လယ်စာ စားဖို့ ကျွန်တော့်ကို ဖိတ်ထားတယ် ဆရာ”

ကစ်ဆင်းဂျားက ပြုံးလိုက်သည်။

“သင့်မြတ်ရေး ကာလတုန်းက ကျုပ်တို့ စားခဲ့တာကလေးတွေကို စားနေကြရဦးမယ်ပေါ့”

“တကယ်ပြောတာပါ ဆရာ၊ သူတို့ သံရုံးကို အသစ်ရောက်လာတဲ့ ယဉ်ကျေးမှု သံအရာရှိနှင့် ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့တဲ့”

“ဪ ဟုတ်ပြီ၊ ယာကူရှကင် ဆိုတဲ့လူ”

ကစ်ဆင်းဂျားသည် ဓါတ်ပုံ ရိုက်ထားသလို မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။

ဂျော့ ကဲလားက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး

“ဘာကိစ္စများ ဖိတ်သလဲ မဆိုနိုင်ဘူး”

“ဒါက ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ပြန်မေးရမယ့် ကိစ္စလေ”

ဆန်ဆူစီ ပျော်ပွဲစားရုံသည် အိမ်ဖြူတော်နှင့် အနီးဆုံးတွင် ရှိသည့် အကောင်းဆုံး ပျော်ပွဲစားရုံ တစ်ခု ဖြစ်သည်။ သမ္မတ၏ လူများဖြစ်သော ဟေဒါမင်း၊ အားလစ်မင်း စသူတို့သည်လည်း ထိုပျော်ပွဲစားရုံသို့ မကြာခဏ လာလေ့ရှိသည်။

ထို ပျော်ပွဲစားရုံတွင် အိမ်ဖြူတော်မှ အထက်တန်း အရာရှိကြီးများ (တစ်ခါ တစ်ရံတွင် ဂျော့ ကဲလားတို့လို အလတ်တန်းစား အရာရှိများ) မကြာခဏ လာရောက်ကာ နိုင်ငံခြား သံတမန်များ၊ ဝါဒရေးရာ အရ ရန်သူ ဖြစ်နေသော နိုင်ငံများမှ သံတမန်များနှင့် အတူတကွ လာရောက် စားသောက်ကြသည်ကို တွေ့ခဲ့ဖူးသဖြင့် ရိုးနေလေပြီ။

ဂျော့ ကဲလား အဖို့လည်း ထိုအကြိမ်သည် ပထမဆုံး အကြိမ် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ရုရှားသံရုံးသည် သူ့ကို အဘယ်ကြောင့် အထူး သဘောကျနေသည်ကို သူ နားမလည်နိုင်။ ပထမသော် သူ ရုရှားစကား ကောင်းကောင်း ပြောတတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်မည်ဟု ထင်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် တကယ် စကား ပြောကြသည့် အခါတွင်မူ ရုရှားလို မပြော။ အင်္ဂလိပ် ပြောကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့တိုင်အောင် ထုံးစံအရ ဂျော့ ကဲလားသည် သူပြောခဲ့သမျှ စကားများနှင့် အကြောင်းအရာတို့ကို အသေးစိတ် ဖော်ပြထားသည့် “စကား ပြောဆိုမှု မှာကြားလွှာ” ဟု ခေါ်သော အစီရင်ခံစာ တစ်စောင်ကို အထူး စုံစမ်းရေး ပျူရီ (အက်ဖ်ဘီအိုင်) သို့ တင်သွင်းရန် ဖြစ်သည်။



ဆိုင်ရာတို့ကလည်း ဂျော့ ကဲလားကို ဘာမျှ သံသယ မဖြစ်ကြ။ ရုရှားများက သူ့ကို အထင်ကြီးစွာ ဆက်ဆံကြသည့် အတွက် သူ့ အရှိန်အဝါသည် ပို၍ပင် ကြီးမားနေသေးသည်။ နိုင်ငံခြားရေး ဌာနနှင့် စီအိုင်အေတို့ကလည်း ဂျော့ ကဲလားသည် တစ်နေ့တွင် ရုရှားတို့ဘက်မှ ဘက်ပြောင်း ထွက်ပြေးလာသူများကို အနံ့ခံရာတွင် အသုံးဝင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားကြသည်။

ထိုနေ့က နေသာနေသည်။ ဂျော့ ကဲလားသည် ပင်ဆယ်ဗေးနီးယား ရိပ်သာ လမ်းမကြီးကို ဖြတ်ကူးခဲ့ပြီးနောက် ဘုရားလမ်းအတိုင်း ပျော်ပွဲစားရုံသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

အင်ဒရေယက်မှ လူလတ်ပိုင်း အရွယ်ဖြစ်ပြီး ခေါင်းပြောင်ပြောင်နှင့် ဖြစ်သည်။ အပြာရောင် ရုရှားဝတ်စုံ ပွပွကြီးကို ဝတ်ထားသည်။ သူ့ကို မြင်သောအခါတွင် အင်ဒရေယက်က စားပွဲ တစ်လုံးဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ အပြာရောင် ဘလေဇာ အင်္ကျီနှင့် လည်စည်း အစင်းကို ဝတ်ထားသည့် လူ ခပ်ငယ်ငယ် တစ်ယောက်က စားပွဲမှ ထ၍ သူ့ကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်သည်။

“ယာကူရှင်ကင်၊ ဟောဒီက ဂျော့ ကဲလားတဲ့၊ သတိထားနော်၊ အရှေ့ ဥရောပ တိုင်းပြည်တွေ အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ထက် ပိုသိတယ်”

အင်ဒရေယက်က နောက်သည်။

“ကျွန်တော် သတိထားပြီး အကောင်းဆုံး ဆက်ဆံပါ့မယ်”

သံအရာရှိက ချောမောသည့် အင်္ဂလိပ် စကားဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

ဂျော့ ကဲလားသည် အင်္ဂလိပ်စကားပြော ကောင်းသော အရာရှိကို ကြည့်၍ အံ့သြသွားသည်။ သူ့ အသံထွက်သည် မိမိ၏ အသံထွက်နှင့် အတူတူပင်။ ဘာမျှ ပြောစရာ မရှိ။

“ကဲ ဆို ဘာသောက်မလဲ၊ ဘလတ်ဒီ မေရီလား၊ ရှန်ပိန် ကော့တေးလား”

အင်ဒရေယက်က မေးသည်။

“ဒီမှာ ရှုရှား ဘော့ဒကာ ကောင်းကောင်း ရတယ်ဗျ၊ ဒါကြောင့် ဘလတ်ဒီမေရီကို သောက်ရအောင် ”

အင်ဒရေယက်က စားပွဲထိုးကို လက်သုံးချောင်း ထောင်ပြလိုက်သည်။ စားပွဲထိုးသည် အလိုလို သိနေသကဲ့သို့ နောက်ထပ် ဘာမျှ မမေး။ ခေါင်းညိတ် ထွက်သွားသည်။

သူတို့ ပြောသည့် စကားများမှာ အရေးမကြီးသည့် အပေါ်ယံ စကားများဖြစ်ပြီး အလွန် ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိသည့် စကားများသာ ဖြစ်သည်။ ထို စကားများ နောက်ကွယ်မှ အဓိပ္ပါယ်ကို ဂျော့ ကဲလား စဉ်းစားနေသည်။

သို့ရာတွင် စားစရာများ ရောက်လာသည့် အခါတွင်မူ အင်ဒရေယက်သည် သူ့အား ဟန်ဂေရီသို့ တစ်ခေါက်မျှ ပြန်ရောက်ခြင်း ရှိ မရှိကို မေးနေသည်။ အမှန်အားဖြင့် ဂျော့ ကဲလားသည် အမေရိကန် နိုင်ငံသား တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။ ထို မေးခွန်းကို မေးစရာ အကြောင်း မရှိတော့။ ထို့နောက် အသေးအဖွဲ့ကလေးများသို့ ရောက်သွားကြပြန်သည်။

ဂျော့ ကဲလားက အရင်းရှင် တိုင်းပြည် တစ်ပြည်တွင် နေရသည့်အတွက် မည်မျှ ပျော်စရာ ကောင်းကြောင်း၊ ဝါရှင်တန်သည် မိန်းမချော မိန်းမလှတွေ ပေါသည့်မြို့ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဝါရှင်တန်က အထက်တန်း အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ကျင်လည်ရသည်မှာလည်း ပျော်စရာ ကောင်းကြောင်း၊ မကြာမီ ယာကူရှကင်လည်း တွေ့လာရမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အမှတ်တမဲ့ ပြောသွားသည်။

ထိုစကားများကို နားထောင်နေစဉ် ခပ်ငယ်ငယ် သံမှူး၏ မျက်လုံးများသည် တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေသည်ကို ဂျော့ ကဲလား သတိထားလိုက်မိသည်။ အလားအလာ ရှိနိုင်သည်ဟု ဂျော့ ကဲလား တွက်သည်။ ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံမှ ထွက်ပြေးလာသူ တစ်ယောက် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အလုပ်အကိုင်ရ မရကို သွယ်ဝိုက် စုံစမ်းခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

နေ့လယ်စာ စားပြီး ပြန်လာသည့်အခါ၌ ဂျော့ ကဲလားသည် သူ၏ “စကားပြောဆိုမှု အမှာစာ” တွင် သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ထိုအတိုင်း ရေးပေးလိုက်သည်။

နောက် သုံးနာရီခန့် ကြာသည့်အခါတွင် အမေရိကန် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ကစ်ဆင်းဂျားသည် သူ့ အခန်းပေါက်ဝတွင် ခေါင်းပြုကာ

“ဘယ့်နယ့်လဲ” ဟု မေးသည်။

“ဆရာ ပြောတာ မှန်တယ် ဆရာ၊ အမဲကတော့ အကောင်ကြီးပဲ”

နောက်လေးရက် အကြာတွင် ယာကူရှကင်သည် ကြုံ၍ ဝင်လာသည်ဟု အကြောင်းပြကာ သူ့ ရံခန်းသို့ ရောက်လာပြီး သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာကြောင်း ပြောသည်။ အမှန်ကမူ ဂျော့ ကဲလားကို ညစာ စားလာဖိတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ရက်ချိန်းလိုက်ကြ၏။ နေရာကမူ ရုရှားတွေ သဘောကျသည့် ဝပ်ကိုဆင် ရိပ်သာ လမ်းမကြီးပေါ်ရှိ ပျော်ပွဲစားရုံ တစ်ရုံဖြစ်သည်။ ထို ပျော်ပွဲစားရုံမှာ သီးသန့်နေရာ ဖြစ်သည်ဟု နိုင်ငံခြားရေး ဌာနက ပြောစမှတ် ပြုကြသည်။ ထိုနေရာသို့ လာရောက်သူများမှာ အများအားဖြင့် အခြားသူများအား စောင့်ကြပ် ကြည့်နေသည်ကို အကဲခတ်ကြသည့် စီအိုင်အေများနှင့် ကောဂျီဘီ အဖွဲ့ဝင်များ လာလေ့ရှိကြသည်ဟု နာမည်ကြီးသည်။

ယခု တစ်ကြိမ်တွင်လည်း ဘာမျှ လေးလေးနက်နက် မပြောကြ။ အာလာပ သလ္လာပ သဘောမျိုးသာ ဖြစ်သည်။ သောက်စရာ ယမကာမှာ ဘော်ဒိုး အရက်ဖြစ်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံးပင် သူ မူးသလား ကိုယ် မူးသလား ဆိုသည်ကို အကဲခတ်နေကြသည်။

ယာကူရှင်က

“ဒီမှာ ဂျော့ ကဲလား၊ ဒီမြို့မှာ နေရတာ တော်တော်စရိတ်ကြီးတာပဲဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ နိုင်ငံခြားရေး ဌာနက လခ တော်တော် ကောင်းသလား ”

ယာကူရှင်က မေးသည်။

“မဆိုးပါဘူး၊ တစ်နှစ်ကို ဒေါ်လာ သုံးသောင်း ခြောက်ထောင်လောက်တော့ ရပါတယ်”

“ရှာသံငွေနှင့် ဆိုရင် ဘယ်လောက်လောက် ရှိမလဲ”

“မပြောတတ်ဘူးဗျ ”

ဂျော့က ပြုံးသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ဒေါ်လာနှင့် ရမယ် ထင်တာပဲဗျ၊ သေသေချာချာတော့ မပြောတတ်ဘူး ”

“အမေရိကမှာတော့ ဒေါ်လာကိုပဲ သုံးကြတာပဲဗျ ”

သူတို့ နှစ်ယောက်၏ စကားလမ်းကြောင်းသည် အရေးကြီးသည့် ကိစ္စတစ်ခုသို့ ဦးတည်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို ဂျော့ ကဲလား သတိပြုမိလိုက်သည်။

ဂျော့ ကဲလားက ဘောလုံးကို ရုရှားသံမှူးဘက်သို့ ပုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားမှာကော၊ ခင်ဗျားရတဲ့ လခနှင့် ဝါရှင်တန်မှာ နေရတာလောက်ရဲ့လား။”

နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ စစ်တုရင်သမား နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကဲခတ်နေကြသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားကို အဲဒါပဲ မေးမလို့၊ ခင်ဗျားကော လောက်ရဲ့လား။”

တော်တော် ညံ့တဲ့ ငနဲ့ပဲ။ ငါ့ကို သိမ်းသွင်းဖို့ ကြိုးစားနေပြန်ပြီ ထင်တယ်ဟု ရှေ့ကဲလား စိတ်ထဲမှာ တွေးနေသည်။

သို့ရာတွင် ကုန်ဆုံးမပျက်အောင် နေလိုက်သည်။

“ငွေရေး ကြေးရေး အတွက်တော့ သိပ် ပြဿနာ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကလည်း အသုံးအစွဲမှ သိပ်မရှိတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားကို ကြည့်ရတာ ဘာမှ လိုလေသေး မရှိတဲ့ပုံပဲ၊ ဒီလိုဆို ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ .... ကျွန်တော်တို့ ကူညီစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့။”

စကားပြတ်အောင် မပြောသေးဘဲ မတင်မကျ ပြောထားလျှင် ကောင်းမည်ဟု ရှေ့ကဲလား သဘောရသည်။

“ကူညီချင်တဲ့ စေတနာ ရှိတယ် ဆိုတာ သိရတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ သံရုံးက ကျွန်တော်လို လူတစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ ကူညီချင်တာလဲ။”

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားဟာ တစ်ခါက ဆိုရှယ်လစ် တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တာကိုးဗျာ၊ ပြီးတော့ တစ်ခါတလေမှာလည်း ခင်ဗျားက ကိုယ့် အတိတ်ကို ကိုယ် ပြန် လွမ်းချင် လွမ်းနေဦးမှာကိုး။”

“အိုး ဘယ်တော့မှ မလွမ်းဘူး”

“စနစ်ကိုတော့ မလွမ်းဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုတော့ လွမ်းမှာပေါ့၊ ခုလို ကိုယ့်လူမျိုးကို စွန့်ခဲ့ရတော့ နည်းနည်းမှ မခံစားရတော့ဘူးလား”

“ကျွန်တော်က အမေရိကန် လူမျိုးပဲ”

ဂျော့ကလားက ခပ်ပြတ်ပြတ် ဖြေသည်။

ယာကူရှကင်သည် သူ့ တုံ့ပြန်ချက်ကို အကဲခတ်ကာ အိတ်ထဲသို့ နှိုက်၍ ပစ္စည်း နှစ်ခုကို ထုတ်လိုက်သည်။

“ဆေးပြင်းလိပ် သောက်မလား၊ ဟားဗနား ဆေးပြင်းလိပ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ သံရုံးက ချောစာအိတ်နှင့် မှာတာ၊ ခင်ဗျားတို့တော့ သောက်ချင်မှ သောက်ဖူးမယ် ထင်တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဆေးလိပ် မသောက်တတ်ပါဘူး”

ယာကူရှကင်က ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိလိုက်ပြီး ကွင်းကလေးတွေ ဖြစ်အောင် ဖွာထုတ်နေသည်။ ထို့နောက် တမင် လုပ်ထားသည့် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း လေသံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီမှာ ဒေါက်တာ ကလား၊ ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားမယ့် သတင်းတချို့ ကျွန်တော့်မှာ ရှိတယ်”

ယာကူရှကင်က ရုတ်တရက် လေသံ ပြောင်းသွားသည့်အတွက် ဂျော့ ကလားသည် ပို၍ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာသည်။

“ဟာ ကျွန်တော်က ရုရှားသံရုံးက လာတဲ့ သတင်း ဆိုရင် သိပ်စိတ်ဝင်စားတယ်ပေါ့ဗျာ ”

ဂျော့ ကလားက အရေးမကြီးဟန်ဖြင့် နောက်သလို ပြောင်သလို ပြောသည်။

“သတင်းကတော့ ခင်ဗျား အဖေရဲ့ အခြေအနေနှင့် ပတ်သက်တဲ့ သတင်းပဲဗျ။ ခင်ဗျားလည်း သိချင်မှာပဲ”

“ကျွန်တော့် အဖေပါတီမှာ အဆင့် တက်သွားတာ ကျွန်တော် သိသားပဲ”

ဂျော့ ကဲလားက ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော် ပြောတာက ခင်ဗျား အဖေရဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို ပြောတာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူ မကျန်းမာဘူးလား”

“အဆုတ်ကင်ဆာ ဖြစ်နေတယ် ”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ဒုက္ခပဲဗျာ”

“အင်း သူ့ခမျာ တော်တော်တော့ ခံစားရမှာပဲ”

“ခံစားရမယ် ဆိုတာ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ ”

ယာကူရှကင်က အားပေး နှစ်သိမ့်ဟန်မျိုးဖြင့်

“ခင်ဗျားပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ခင်ဗျားလည်း အရှေ့ ဥရောပ ရေးရာတွေကို ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ယောက်ပဲ၊ ဟန်ဂေရီက ဆေးရုံတွေက အခြေအနေတွေကို ခင်ဗျား

သိမှာပေါ့၊ ဒီမှာလို ဆေးဝါးပစ္စည်းတို့ ဘာတို့ စုံစုံလင်လင် ရတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီတော့ သူ ဘယ်လောက် ကြာကြာ ခံနိုင်မှာလဲ၊ အလွန်ဆုံး တစ်နှစ်ပေါ့၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း လေးငါး ခြောက်လပေါ့”

ယာကူရှကင်က ပင်ပန်းနေသည့် သမားတော်ကြီး တစ်ဦးလို သက်ပြင်းချသည်။

“အင်း ခက်တယ်ဗျာ၊ လက်နက် အပြိုင်အဆိုင် တပ်နေကြတော့ လူသားတွေရဲ့ တိုးတက်ရေး ကိစ္စဟာ နောက်တန်းကို ရောက်နေတယ်၊ ခင်ဗျား အဖေဟာ အမေရိကမှာ ဆိုရင်တော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြုစုနိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒီမှာက အနာအကျင် ပျောက်ဆေးတို့ ဘာတို့က အများကြီး တိုးတက်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ပါတီ ခေါင်းဆောင်တို့ ဘာတို့ ဆိုရင်တော့ အနောက်တိုင်း ဆေးတွေလိုသလောက် ရပါတယ်ဗျာ”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား အဖေက ပါတီမှာ ဒီလောက် အဆင့် မမြင့်ဘူးလေ၊ ဒါကို ခင်ဗျားလည်း အသိ ကျွန်တော်လည်း အသိ”

ယာကူရှကင်သည် စကားကို ရပ်လိုက်ပြီး ဟားဗနား ဆေးပြင်းလိပ်မှ နောက်ထပ် မီးခိုး တစ်ကွင်းကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဗျာ”

ရှော့ ကဲလားက စိတ်ပျက်သည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ယာကူရှကင်က ပြုံးလိုက်ရင်း

“အဖေဟာ အဖေပဲလေ၊ ကျွန်တော်သာ ခင်ဗျားနေရာမှာ ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီဖို့ ကြိုးစားမှာပဲ၊ အသက်ထွက်တောင်မှ ညင်ညင်သာသာ



အသက်ထွက်အောင်ပေါ့ဗျာ၊ အင်း ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါး ကူညီနိုင်တာတော့ ရှိပါတယ်လေ ”

“ဒီလိုဆိုလည်း ကူညီပေါ့ဗျာ ”

သူတို့ နှစ်ယောက် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ လက်ဝှေ့ပွဲ တစ်ချီ သတ်ပြီး နားနေကြပုံနှင့် တူသည်။

“ဒီလို လွယ်လွယ်တော့ မဖြစ်ဘူးဗျာ ”

“ဟေ့လူ ခင်ဗျား ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ပြောနေတာလဲ ”

“ဒီမှာ ဂျော့ ကဲလား၊ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားကို သူလျှိုလုပ်ဖို့ ပြောနေတယ်လို့ ထင်ရင်တော့ ခင်ဗျား မှားသွားလိမ့်မယ် ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က တစ်ခုခု လုပ်ပေးရမယ် မဟုတ်လား ”

ဂျော့ ကဲလားက အတင်းမေးသည်။

“ဒါပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တောင်းတဲ့ အကူအညီက တရားဥပဒေ ဘောင်အတွင်းက လုပ်ပေးရမယ့် ကိစ္စပါ၊ ဥပဒေပြင်က မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ အစိုးရရဲ့ ဗျူရိုကရေစီ ပိတ်ဆို့မှုတွေကို ဖွင့်ပေးဖို့လောက်ပါ၊ ကျွန်တော် ပစ္စည်းတစ်ခု ရအောင် ကြိုးစားနေတာ လပေါင်း တော်တော်ကြာပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ”

“ဘာလဲ၊ အဲဒါကို ကျွန်တော်က ခိုးပေးရမယ်ပေါ့ ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ခိုးပေးဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပစ္စည်းက ကိရိယာ အသေးစားကလေး တစ်ခုပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ဝယ်မယ်ဆိုပြီး ကမ်းလှမ်းထားတာ ကြာလှပြီ၊ ကျွန်တော် ပြောတာ

ကြားတယ်နော်၊ ကျွန်တော်တို့က ဝယ်မှာ၊ ကိရိယာက ရာသီဥတု ပြိုလဲတုက ရိုက်တဲ့ ဓါတ်ပုံတွေကို အားကောင်းအောင် လုပ်ပေးတဲ့ ဖစ်လတာကလေးများ၊ ဒါက ဘာမှ မခက်ခဲတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ ကုန်သွယ်ရေး ဝန်ကြီးဌာနက ဒါကို ကတ်သီး ကတ်သတ် လုပ်နေတယ်”

“ဒီတော့ မြန်မြန် ရောက်အောင် ကျွန်တော်က တွန်းအား ပေးရမယ်ပေါ့”

“တွန်းအား ပေးတယ် ဆိုတဲ့ စကားက ပြင်းထန်နေသေးတယ်ဗျာ၊ အသာ တို့ပေးလိုက်ရုံပါ၊ ခင်ဗျား ပြောဖို့က တေလာ အာအိတ် ၈၀ဟာ စစ်ရေး အရ ဘာမှ တန်ဖိုး မရှိဘူး ဆိုတာကလေးကို ပြောလိုက်ရုံပါ၊ အေးလေ၊ ဒါတော့ ခင်ဗျားလည်း စဉ်းစားဦးပေါ့၊ စဉ်းစားပြီးရင်သာ ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ၊ အေးဗျာ၊ ဒီနေ့ ညနေကတော့ တော်တော် ကြည်နူးစရာ ကောင်းတဲ့ ညနေခင်းပါ”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဂျော့ ကဲလားသည် ယာကူရှကင်၏ မျက်လုံးများကို မကြည့်ဘဲပြောသည်။

ဆိုဗီယက် သံရုံး၊ ယဉ်ကျေးမှု သံမှူး ယာကူရှကင်နှင့် ဒုတိယ အကြိမ် တွေ့ဆုံပွဲနှင့် ပတ်သက်၍ အက်ဖ်ဘီအိုင်သို့ ပေးပို့သော “စကား ပြောဆိုမှု မှတ်တမ်းလွှာ” တွင် ဂျော့ ကဲလားက အောက်ပါအတိုင်း ရေးထားသည်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို သိမ်းသွင်းရန် ကြိုးစားသည်။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို သိမ်းသွင်းရန် ကြိုးစားသည်။ ကစားပွဲမှာ သရေပွဲ အဖြစ် ပြီးသွားသည်။

သို့ရာတွင် နောက်တစ်နေ့တွင်မူ ဂျော့ ကဲလားသည် အဖေအတွက် စိုးရိမ်သောက ရောက်နေသည်။ သူ့အဖေသည် ဘူဒါပတ်စ ဆေးရုံတစ်ခုပေါ်တွင် ရောက်နေရှာပြီဟု တွေးမိလိုက်သည့် အခါတွင် သူ့အဖေကို မုန်းတီးခြင်း မရှိတော့။

ဂျော့ ကဲလားသည် သုံးရက်လုံးလုံး စိတ်ပင်ပန်း ဆင်းရဲခဲ့ရသည်။ ရှေးများသည် သူ့ကို တစ်ပတ်ရိုက် နေလေသလောဟု သူ့ စိတ်ထဲတွင် ထင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ သူ သိသလောက် ဆိုလျှင် သူ့ အဖေသည် ပါတီ ခေါင်းဆောင်များ အတွက် သီးသန့်ထားသည့်

အနားယူ စခန်းတစ်ခုတွင် ကျန်းမာပကတိ ချမ်းသာစွာ ရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် သေချာပေါက် မည်သူမျှ မပြောနိုင်။

ယာကူရှင်ကလည်း သူ ထိုသို့ ဖြစ်လိမ့်မည်ကို မျှော်လင့်ပြီးသား ဖြစ်သည်။ စတုတ္ထမြောက် မနက်တွင် ဂျော့ ကဲလားသည် စာများကို ယူရန် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာသည့် အခါ၌ကား လူကိုယ်တိုင် လာပို့သွားသော မနီလာ စာအိတ်ကြီး တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။

ထို စာအိတ်ကြီးထဲတွင်မူ ရင်ဘတ်ကို ရိုက်ထားသည့် ဓါတ်မှန်ပြား နှစ်ချပ်ပါပြီး ရှေး သံမှူး၏ စာတစ်စောင် ပါသည်။

ဂျော့ ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း - စက်တင်ဘာ ၃၀၊ ၁၉၇၃။

ဂျော့ ကဲလား ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိဘူး။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။ ဒီနေ့ ညနေ ကိုယ့်ဆီကို လာပြီး ဝါရှင်တန် တစ်ဝိုက်မှာ ဆရာဝန် ကောင်းကောင်းများ ရှိသလားလို့ မေးတယ်။

ကိုယ်လည်း နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လာမေးရသလဲ။ ကိုယ်က ဆေးဝါး အကြောင်း ဘာနားလည်တာ မှတ်လို့၊ သူ့ရပ်ကွက်မှာ ရှိတဲ့ မိတ်ဆွေတွေကို ဘာဖြစ်လို့ မမေးသလဲ။ အဲဒီနားမှာ ဆရာဝန်တွေ ပြည့်လို့။

သူက အရေးကြီးတဲ့ အကြောင်း၊ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှ မသိစေဘဲ လျှို့ဝှက်ထားဖို့ အကြောင်း ပြောတယ်။ ကိုယ်ကလည်း တတ်နိုင်သမျှ ကူညီမယ့် အကြောင်း၊ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းစုံကို သိချင်တဲ့ အကြောင်း၊ သူ ဘယ်လို ဆရာဝန်မျိုးကို တွေ့ချင်တဲ့ အကြောင်းကို မေးလိုက်တယ်။

ပထမတော့ သူ ပေးတဲ့ အဖြေက တော်တော် ဆန်းတယ်။ ယုံကြည် စိတ်ချရတဲ့ ဆရာဝန်ကို လိုချင်တယ်တဲ့။

ဂျော့ ကဲလားဟာ အာရုံကြော အားနည်းပြီး တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်နေလို့လားလို့ ထင်မိသေးတယ်။ လုံခြုံရေး ဌာနမှာ လုပ်တဲ့ အမှုထမ်း အရာထမ်းတွေမှာ တင်းကျပ်မှုတွေ များလွန်းတယ် မဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူ သိချင်တာက ဒီနေရာ တစ်ဝိုက်မှာ ရှိတဲ့ အကောင်းဆုံး အကျိတ်ရောဂါ ပါရဂူကို ပြောနေတာ။

သူ့စကား ကြားရတော့ ကိုယ် တော်တော် အံ့သြသွားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ကင်ဆာရောဂါ ပါရဂူ တစ်ယောက်ကို တွေ့ချင်ရတာလဲ။ ကိုယ်ကလည်း မေးပိုင်ခွင့် မရှိဘူးလို့ ထင်တယ်လေ။

ဒီတော့ ကိုယ်က ကိုယ့်မှာ ဆရာဝန် မိတ်ဆွေရှိတဲ့ အကြောင်း၊ သူတို့ကို စုံစမ်းပြီး အကြောင်းပြန်မယ့်အကြောင်း ပြောလိုက်တယ်။ သူက ဆက်ဆက် အကြောင်းပြန်ဖို့ တဖွဖွ မှာသွားတယ်။

ဒီတုန်းမှာ တယ်လီဖုန်း အော်ပရေတာက ပထမ သုံးမိနစ် စေ့သွားပြီ ဖြစ်တဲ့အကြောင်းကို ကြားဖြတ် ပြောတယ်။ ဒီတော့ သူက တယ်လီဖုန်းခွက်ထဲကို နောက်ထပ် ပိုက်ဆံ ထည့်လိုက်တယ်။ နောက်နေ့ ဒီအချိန်မှာ ထပ်ဆက်မယ်လို့ ပြောပြီး ချသွားတယ်။

သူက တယ်လီဖုန်း ချသွားတော့ ကိုယ်လည်း တက္ကသိုလ်ရုံးကို ဆက်ပြီး ဂျော့ ကဲလား လိုချင်တဲ့ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ကို ကွန်ပျူတာမှာ ရှာပေးစမ်းပါလို့ လှမ်းပြောတယ်။ ဂျော့ ကဲလား နာမည်ကိုတော့ ထည့် မပြောဘူးပေါ့။ ခဏနေတော့ ပီတာ ရိုက်ဒါ ဆိုတဲ့ ဆရာဝန်ကို သွားတွေ့တယ်။ သူက ကိုယ်နှင့် အတန်းတူ။ ခုတော့ ဂျွန်ဟော့ပကင်း ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ ကင်ဆာ ရောဂါ ပါမောက္ခ ဖြစ်နေတယ်။ နေတာကလည်း သိပ် မဝေးဘူး။ ဘော်လတီမိုးမှာ နေတယ်။

ကိုယ်ဟာ ဂျော့ ကဲလား ကျန်းမာရေး အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတုန်းမှာ တခြား ကိစ္စ တစ်ခု အတွက်လည်း စိတ်ပူနေတယ်။

ကိုယ့်ဆီကို တယ်လီဖုန်းဆက်တဲ့ နေရာမှာ ကိုယ်ပိုင် တယ်လီဖုန်းက မဆက်ဘဲ ပိုက်ဆံပေးရတဲ့ လမ်းဘေး တယ်လီဖုန်းက ဘာဖြစ်လို့ ဆက်ရတာလဲ။

ဟော့ပကင်း ဆေးတက္ကသိုလ် ကင်ဆာ ရောဂါ ဗေဒ ပါမောက္ခ ပီတာ ရိုက်ဒါသည် ဂျော့ ကဲလားကို တွေ့တွေ့ချင်း မိတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကတ် ပေါ့ဇီဗီးယား”

“ခင်ဗျား ဘာပြောတာလဲ၊ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ရုရှားလို ပြောတာလဲ ”

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

ခေါင်းပြောင်ပြောင် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ဆရာဝန်က ပြန်ပြောသည်။ ဂျော့ ကဲလား၏ စကားကြောင့်လည်း တော်တော် စိတ်ပျက်သွားပုံ ရသည်။

“ဒုက္ခပဲ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလား၊ ဆလပ် ဘာသာ သင်တန်း ၁၆၈ တက်တုန်းက ကျွန်တော်က ခင်ဗျားဘေးမှာ ထိုင်တာလေ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက အဲဒီတုန်းက ဂရုစိုက်ပြီး အတန်းတက်နေတော့ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိချင် မှတ်မိမှာပါ”

“အား ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော် မှတ်မိပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်နေရာရာ သွားပြီး စကားပြောချင်တယ်ဗျာ”

“ရပါတယ်၊ ခင်ဗျားမှာ ဓါတ်မှန် တချို့ရှိတယ်ဆို၊ ကျွန်တော့် ရုံးခန်းသွားပြီး ကြည့်မယ်လေ ”

ဂျော့ ကဲလားက ဓါတ်မှန်ထည့်ထားသည့် စာအိတ်ဝါကြီးများကို ယူကာ ဝတ်ရုံဖြူ ဝတ်ထားသည့် ဆရာဝန်နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ ဆရာဝန်က သူ့ အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည့် နောက်မှာပင် ဂျော့ ကဲလားသည် ဓါတ်မှန်အိတ်များကို မချသေး။

“ဒီမှာ ဒေါက်တာ၊ ပထမဆုံး ဒေါက်တာ့ကို ရှင်းပြချင်တာ တစ်ခုရှိတယ် ”

ရှော့ ကဲလားက အားကိုးသည့် အသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဒေါက်တာတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေပါနှင့်ဗျာ၊ ရိုက်ဒါလို့ ခေါ်ပေါ့။”

“ဟုတ်ပြီ ရိုက်ဒါ၊ ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားရေး ဌာနမှာ လုပ်နေတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား သိပြီးသား၊ ဒီ ဓါတ်မှန်တွေဟာ လုံခြုံရေးအရ အရေးကြီးတယ်ဗျာ”

“ခင်ဗျား ပြောတာ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

“ဒီဓါတ်မှန်တွေဟာ အထက်တန်း ကွန်မြူနစ် ခေါင်းဆောင်ကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ ဓါတ်မှန်တွေဗျာ၊ အဲဒီ တိုင်းပြည်က ခက်ခက်ခဲခဲ ခိုးထုတ်လာရတာ၊ ခု ကျွန်တော်တို့ ပြောတဲ့ စကားတွေကိုလည်း အထက်ကို ရေးတဲ့ အစီရင်ခံစာထဲမှာ မပါစေချင်ဘူး၊ ဒီ ဓါတ်မှန်ကို ဘာကြောင့် စစ်ဆေးရတယ် ဆိုတာလည်း ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောမပြနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ၊ အဲဒီတိုင်းပြည်က ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ အနေနှင့် သိဖို့လိုတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ချနိုင်ပါတယ်”

ရိုက်ဒါက နောက်တွင် မီးလုံးတစ်လုံး ထွန်းထားသည့် ဗီရိုထဲသို့ ကပ်၍ ဓါတ်မှန်ပြားများကို ချိတ်လိုက်သည်။

“တစ်ခုတော့ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဒီ ဓါတ်မှန်ပြားကို ဘာဖြစ်လို့ ကင်ဆာရောဂါ ပါရဂူ တစ်ယောက်ဆီမှာ လာပြရတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ရမှာလဲ၊ ဓါတ်မှန်ပြား ဖက်တာလောက်တော့ ဘယ် ဆေးကျောင်းသား သွားပြပြ ဖတ်နိုင်တာပဲ၊ ဟောဒီမှာ လက်ဝဲဘက် အဆုတ်ရဲ့ အထက်ပိုင်းက

အဖြူကွက်ကြီး မြင်တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ စားသွားပြီဗျ၊ မရှိတော့ဘူး၊ လူနာဟာ သိပ်ကြာကြာ နေရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အလွန်ဆုံး ခံရင် လပိုင်းပဲ၊ ခင်ဗျား သိချင်တာ ဒါပဲ မဟုတ်လား”

ရိုက်ဒါက ဂျော့ ကဲလားဘက်သို့ လှည့်၍ မေးသည်။

ဂျော့ ကဲလားသည် စကားမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ အသံတုန်တုန်ဖြင့် မေး၏။

“ဒါဖြင့် လူနာဟာ တော်တော် ခံစားနေရတယ်ပေါ့”

“ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက်တော့ တိချအောင် ခန့်မှန်းချက် ပေးမယ်လေ၊ ကင်ဆာက အာရုံကြောတွေထဲကို ရောက်သွားပြီ ခင်ဗျ၊ အဲဒီတော့ ရင်ဘတ် အထက်ပိုင်း အဲဒီနေရာမှာ တော်တော်လေး ခံစားရမယ်၊ အဲဒီ ဝေဒနာဟာ လက်မောင်းတွေဆီကို ရောက်လာမယ်”

ဂျော့ ကဲလားသည် နောက်ထပ် ဘာမေးရမည်ကိုပင် မသိတော့။

“ကဲ ဆို၊ နောက်ထပ် ဘာသိချင်သေးသလဲ”

“အင်း ဟိုဒင်းပေါ့ဗျ၊ ဒီလူနာဟာ ခင်ဗျား လူနာဖြစ်ရင် ခင်ဗျား ဘယ်လို ကုမလဲ”

“အင်း ရောဂါ ပျောက်အောင် ကုဖို့ ဆိုတာကတော့ တော်တော် အခွင့်အလမ်း နည်းသွားပြီး၊ ဒါပေမဲ့ ဓါတ်ကင်ရင်တော့ အသက်တော့ နည်းနည်း ပိုရှည်နိုင်တာပေါ့ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆီမှာ အင်ဒရီယန်မိုင်စင်တို့၊ စစ္စပလန်တင်တို့ ဆိုတဲ့ ဆေးတွေ ပေါ်နေပြီပဲ၊ ဆိုင်တိုဇန် ဆိုတဲ့ ဆေးတွေ ပေါ်နေပြီပဲ၊ ဒီ ဆေးတွေကို တစ်မျိုးချင်း ဖြစ်ဖြစ် အားလုံးဖြစ်ဖြစ် သုံးရမှာပဲ”



“အဲလိုဆိုရင် အနာအကျင်တော့ သက်သာမှာပေါ့”

“တော်တော်များများတော့ သက်သာကြတာပဲ၊ မသက်သာရင်လည်း ကျွန်တော့်ဆီမှာ မူးယစ်ဆေးတွေ၊ စိတ်ငြိမ်ဆေးတွေ အများကြီး ရှိတာပဲ၊ သူတို့ကို သုံးရမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် အဲဒီ ဆေးတွေကို သုံးရင် ဒီလောက် အခြေအနေ ဆိုးနေတဲ့ လူနာ တစ်ယောက်ဟာလည်း ညင်ညင်သာသာနှင့် အသက်ထွက်နိုင်တယ်ပေါ့”

“အင်း၊ ဆရာဝန်ရဲ့ အလုပ်မှာ ဒီအလုပ်ဟာ အရေးကြီးဆုံး အစိတ် အပိုင်းပဲလို့ ပြောရတော့မယ် ထင်တယ်”

ရိုက်ဒါ၏ အသံမှာ တိုးတိတ် ညင်သာနေသည်။

“ကျေးဇူးပဲဗျာ”

ဂျော့ ကဲလားသည် အခန်းထဲမှာ ကုမ္ဘေမပျက် ထွက်သွားနိုင်ရန် ဟန်ဆောင်နေရသည်။

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို တစ်ခုတော့ မေးချင်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ချပါ”

“ဘာ မေးချင်တာလဲ ”

“အဲဒါ ဘယ်သူ့ ဓါတ်မှန်လဲ၊ ဘရက်ဇျက်လား ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ဒါတော့ ပြောလို့ မဖြစ်လို့ပါ”

ဂျော့ ကဲလားက ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

ရှော့ ကဲလားက ကုန်သွယ်ရေး ဝန်ကြီးဌာနရှိ စတီဗင်ကို ဖုန်းဆက်ပေးရန် သူ့အတွင်းဝန်ကို လှမ်းပြောသည်။ စတီဗင်မှာ မတ်ဆာချူးဆက် စက်မှု တက္ကသိုလ်မှ ဆင်းလာသော စက်မှု သိပ္ပံ ပညာရှင် ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ရှော့ ကဲလားနှင့် ဧည့်ခံပွဲ တစ်ခုတွင် တွေ့ကာ သူ့ကိုယ်သူ လာ၍ မိတ်ဆက်ခဲ့ဖူးသည်။ ကြီးမြင့်လိုသော ဆန္ဒရှိသည့် လူငယ်များ ထုံးစံ ဝါရှင်တန် အိမ်ဖြူတော်သို့ ရောက်လာသည်နှင့် အထက် အရာရှိများနှင့် ဝင်ဆုံအောင် ကြိုးစားနေသူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

“ဒေါက်တာ ကဲလားလား၊ ဒေါက်တာ အသံကို ကြားလိုက်ရလို့ ဝမ်းသာတယ် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ”

“ကိစ္စကလေး တစ်ခု ရှိလို့ဗျ။ သိပ်တော့ အရေးမကြီးပါဘူး၊ တေလာအာအိတ်စ် ၈၀ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျားများ သိမလားလို့”

“ဂြိုဟ်တုက ဓါတ်ပုံ ရိုက်ရာမှာ သုံးတဲ့ ဖစ်လတာ မဟုတ်လား”

စတီဗင်က ထိုကိစ္စများကို သူ ကျွမ်းဝင်ကြောင်း ပြချင်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ ပစ္စည်းက ဘယ်လို ပစ္စည်းလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော်လို လူပြိန်း တစ်ယောက် နားလည်အောင် ရှင်းပြနိုင်မလား”

“ရပါတယ်၊ ဒီလိုလေ၊ အဲဒီ ပစ္စည်းက ရာသီဥတု ဂြိုဟ်တုတွေမှာ ဓါတ်ပုံရိုက်တော့ ကြည်လင် ပြတ်သားအောင် လုပ်ပေးတဲ့ ပစ္စည်း၊ ဒီ ပစ္စည်းတွေကို သုံးပြီး ရိုက်တော့ ဒေါက်တာတို့လို အရေးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မိုးထဲ လေထဲ ထီးမပါဘဲ မိုးမိတဲ့ အဖြစ်မျိုး မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့ ဟဲ့ဟဲ့”

“ဒီလောက်ပဲ ဆိုရင်တော့ ဘာမှ အရေးမကြီးပါကလား၊ စစ်ရေးအရကော ဘာများ တန်ဖိုး ရှိသလဲ”

“ဒါကတော့ ကိုယ်က ဘာအတွက် သုံးမလဲ ဆိုတဲ့ အချက်ပေါ်မှာ တည်တယ်လေ၊  
 ဂြိုဟ်တု ဓါတ်ပုံက ကြည်လင် ပြတ်သားနေရင် ရန်သူရဲ့ ခုံးပျံစခန်း တစ်ခုကို ခုံးပျံနှင့်  
 ကောင်းကောင်းချိန်နိုင်တာပေါ့ ”

“ဒါဖြင့် ဒီလို ကိစ္စမျိုးကို ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လို သဘောထားသလဲ ”

“ကျွန်တော်ကတော့ အကြမ်းဖျင်း ပြောနေတာ ခင်ဗျ၊ ဒီလောက် ပြောတာတောင်  
 လွန်လှပြီ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကို လိုချင်ရင်တော့ နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးအဖွဲ့က  
 ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်သလဲ ဆိုတဲ့ အချက်ပေါ်မှာ တည်နေတယ် ”

“ကစ်ဆင်းဂျား ဆုံးဖြတ်ရင်ကော ”

“ဟာ သိပ်ဖြစ်တာပေါ့ ခင်ဗျာ ”

“ကျေးဇူးတင်တယ် စတီဗင်၊ စကားမစပ် ခင်ဗျား တင်းနစ် ကစားတယ်နော် ”

“နည်းနည်းပါးပါးပါ ”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ နောက်တစ်ပတ်ထဲကျရင် ခင်ဗျားကို ခေါ်မယ်၊ တင်းနစ်ကလေး  
 ဘာလေး ရိုက်ရအောင် ”

သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ ဂျော့က ယာကူရှကင်ကို ထမင်းစားဖိတ်သည်။  
 ပျော်ပွဲစားရုံမှာ ရုရှားတွေ ကြိုက်တတ်သည့် အီတလီ ဟိုတယ် ဖြစ်သည်။  
 စားသောက်ဖွယ်များကို မှာပြီးသည်နှင့် ဂျော့ ကဲလားက လိုရင်း ကိစ္စကို ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ပြောထားတဲ့ ကိစ္စကလေးကို ကုန်သွယ်ရေး ဝန်ကြီးဌာနကို စုံစမ်းပြီးပြီ၊  
 ခင်ဗျားတို့ အစိုးရက ကမ်းလှမ်းတဲ့အတိုင်း လိုတဲ့ ပစ္စည်းကလေး မြန်မြန် ရပါလိမ့်မယ် ”

ယာကူရှင်က ရက်ရောစွာ ပြုံးလိုက်ရင်း

“ဟာ သိပ်ဝမ်းသာစရာကောင်းတဲ့ သတင်းပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဘက်က အပြန်အလှန် ကူညီနိုင်တာ ရှိရင်လည်း ပြောပါ၊ ကူညီပါ့မယ်”

ဂျော့က မိမိတို့ အနီးတွင် တခြား ဧည့်သည်များ ရှိ မရှိကို မသိသော လှမ်း၍ အကဲခတ်သည်။

သို့ရာတွင် ယာကူရှင်က သူ့ စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်နေသည်ကို ရိပ်မိလိုက်ပြီ။ ထို့ကြောင့် သူကပင် စပြောသည်။

“ခုဆို ခင်ဗျား ဇာတိမြို့ကို မှတ်မိမှာတောင် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဘူဒါပက်စ်မှာ မိုးထိ တိုက်ကြီးတွေ၊ ခေတ်မီ ဆေးရုံကြီးတွေ ရှိနေပြီဗျ၊ ပစ္စည်း ကိရိယာတို့ ဆေးဝါးတို့ကလည်း အစုံပဲ”

“တော်တော် ပြည့်စုံသလား ”

“ခင်ဗျားတို့ အနောက်တိုင်းမှာ ရှိတဲ့ ပစ္စည်း ကိရိယာတွေ အစုံ ရှိပါတယ်၊ မယုံရင် စုံစမ်းကြည့်ပေါ့”

ဂျော့ ကဲလား စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ ဂျော့ ကဲလားသည် သူ့အဖေအတွက် အသုံးတည့်မယ့် ဆေးဝါးတွေကို မှတ်မိနေလေပြီ။

“အင်ဒရီယန်မိုင်စင်တို့၊ စစ္စပလန်တင်တို့၊ ဆိုင်တို့ဇန်တို့ရော ရှိရဲ့လား”

“လိုအပ်လာရင် ရပါတယ်ဗျာ”

“အင်း ဒီလိုဆိုရင်တော့ မဆိုးပါဘူး”

သည့်နောက်တွင်မူ အခြား အကြောင်းအရာများကို ပြောချိန်တန်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း စစ်တုရင် ကစားသမား နှစ်ယောက်စလုံး သိကြသည်။

ဂျော့ ကဲလားသည် အရှေ့ဥရောပဆိုင်ရာ လက်ထောက် နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးအဖြစ် ပေါ်လစီဆိုင်ရာ အဆိုပြုလွှာများကို ရေးဆွဲရသည်။ သို့ ရေးဆွဲရာတွင် သူ့ ဆရာ နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး ကစ်ဆင်းဂျာ၏ အတွေးအခေါ်နှင့် ကိုက်ညီအောင် တစ်ဖက်က သတိထားရသည့်တိုင် ရေးဆွဲရာတွင်မူ သူ ကိုယ်တိုင် ရေးဆွဲခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ရေးဆွဲပြီးသား ပေါ်လစီဆိုင်ရာ အဆိုပြုလွှာများကို သီတင်းပတ်ကုန်တိုင်း ကစ်ဆင်းဂျာထံသို့ တင်ပြရသည်။

ယခုမူ ဂျော့ ကဲလားသည် ထိုပေါ်လစီ အဆိုပြုလွှာများကို ရေးဆွဲရာတွင် များစွာ ကျွမ်းကျင်လျက် ရှိကာ ကစ်ဆင်းဂျာ၏ အတွေးအမြင်များကိုသာမက သူ့ စကားလုံးများကိုပင် ထည့်သွင်း အသုံးပြုတတ်နေလေပြီ။ ထိုနေ့ သောကြာနေ့ ညနေက ဌာန အသီးသီးသို့ ပေးပို့သည့် မှတ်တမ်းများ စာများထဲတွင် ကုန်သွယ်ရေး ဝန်ကြီးဌာနရှိ အလတ်တန်း အရာရှိများထံသို့ ပို့ပေးသည့် အဆိုပြုလွှာ တစ်စောင်လည်း ပါသည်။

တေလာ အာအိတ်စ် ၈၀ ပစ္စည်းများကို ရောင်းချရေးကို ဆိုင်းငံ့ထားရန် အကြောင်းမရှိပါ။ ထိုပစ္စည်းများကို ရောင်းချနိုင်သည်။ သူတို့က ခိုးယူသွားလျှင် ကိုယ့်တွင် ပိုက်ဆံ မရရှိသာ ရှိမည်။

ကစ်ဆင်းဂျား။

ဂျော့ ကဲလားသည် သူ ယူလာသော စာရွက်စာတမ်းများကို ရှေ့တွင် ချကာ ထိုအထဲတွင် ပါသည့် အကြောင်းအရာများကို နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး ကစ်ဆင်းဂျားအား ရှင်းပြနေသည်။

ယင်းတို့အနက် အများမှာ ပေါ်လစီ ဆိုင်ရာ ညွှန်ကြားချက်များ ဖြစ်သည်။

“ဒီ ပစ္စည်းတွေက စစ်ရေးအရ တန်ဖိုးမရှိဘူး ဆိုတာ ဆိုင်ရာတွေနှင့် ညှိနှိုင်း မေးမြန်းကြည့်ပြီးပြီလား”

“ကုန်သွယ်ရေး ဝန်ကြီး ဌာနက အမ်အိုင်တီ ကျောင်းဆင်း ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ယောက်ကို မေးမြန်းကြည့်ပြီးပါပြီ၊ သူ့နာမည်က ဝက်စတားပါ”

ဂျော့ ကဲလားက ဖြေသည်။

“အဲဒီလူကို ကျုပ် မသိပါလား၊ သူက လူသစ်လား”

ဂျော့ ကဲလားက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကျွန်တော် သူ့အကြောင်းကို လေ့လာ ပြီးပါပြီ၊ ဒီကိစ္စမှာ သူ့ထက် ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူရယ်လို့ သိပ်မရှိပါဘူး”

“ဒီလူကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ခေါ်တွေ့ဖို့ လိုဦးမလား”

ဂျော့ ကဲလား စိတ်သည် ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့တော့ ဝန်ကြီး ကိုယ်တိုင်တွေ့ဖို့ လိုမယ် မထင်ပါဘူး ဝန်ကြီး”

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျား အလုပ် လုပ်တာ သေချာပါတယ်၊ ထားခဲ့လေ၊ ကျွန်တော် လက်မှတ် ထိုးလိုက်ပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဝန်ကြီး”

ကပ်ဆင်းဂျားက သူ့ကို မော်ကြည့်သည်။

“ကဲ သီတင်းပတ်ကုန်မှာ ကောင်းကောင်း နားဗျာ၊ အလုပ်ကို သိပ်လည်း ဖိလုပ်မနေနှင့်၊ ကျန်းမာရေးလေး ဘာလေး ဂရုစိုက်ဦး”

ဂျေဆန်၏ မိဘများသည် ရည်မှန်းထားသည့် အတိုင်း ၁၉၇၃ခု အောက်တိုဘာ လဆန်းတွင် အစွဲရေးသို့ မသွားဖြစ်ခဲ့ကြ။ ဟိဗရူး ဘာသာဝင်တို့၏ ယွန်းကပူး ပွဲတော်နေ့တွင် အီဂျစ်နှင့် ဆီးရီးယား တပ်များက အစွဲရေးကို အလုံးအရင်းဖြင့် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အစွဲရေးတို့မှာ အငိုက်မိသွားကာ ရက် အနည်းငယ် အတွင်းတွင် လုံးဝ ပြိုကွဲ ကျဆုံးတော့မည့် အခြေအနေ ရောက်သွားသည်။

ရန်သူက ဝင်တိုက်ပြီ ဆိုသည့် သတင်းများ စစ်ဦးစီး ဌာနချုပ်သို့ ရောက်လာသည့် အခါ၌ကား အီဂျစ် တင့်ကားများသည် စူးအက် တူးမြောင်းကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ကာ နယ်စပ်ရှိ အစောင့်တပ်ဖွဲ့များကို သုတ်သင် ရှင်းလင်း ပြီးခဲ့ပြီ။ ထိုအတိုင်းသာ ဆိုလျှင် ရန်သူ တပ်များသည် တယ်လ်အဗီ မြို့တော်သို့ပင် အခုအခံ မရှိ ချက်ချင်း ရောက်လာတော့မည်ပုံ ဖြစ်နေသည်။

မြောက်ဘက်မှ အခြေအနေမှာ ထိုထက်ပင် ဆိုးသေးသည်။ ဆီးရီးယားတင့်ကား ရာပေါင်းများစွာတို့သည် နယ်စပ်သို့ တိုးဝင်လာခဲ့ကြကာ လူဦးရေ ထူထပ်သည့် မြို့များနှင့် နာရီ အနည်းငယ် အကွာတွင် ရောက်နေကြပြီ။

အစွဲရေးတပ် အနည်းငယ်တို့သည် ရန်သူတို့၏ ချီတက်မှုကို နှေးကွေးသွားစေရန် ဆိုသည့် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် နောက်မဆုတ်ဘဲ ကာကွယ်နေ ကြရသည်။ သူတို့ ပေးရမည့် တန်းဖိုးက မနည်း။ သို့ရာတွင် အခြားလမ်း ရွေးစရာ မရှိတော့။

အစွဲရော၊ ရေဒီယိုက ယွန်းကပူး ဥပုသ်ကို ရပ်ဆိုင်းကာ အရန်တပ်များ ချက်ချင်း တပ်သို့ ပြန်လာကြရန် ကြေညာသည်။ စုပေါင်းရိပ်သာတွင် ရောက်နေသည့် ဂျေဆန်ထံသို့လည်း အမိန့် ရောက်လာသည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲဗျာ ” ဟု ဂျေဆန်က မေး၏။

“ဘာမှ မေးမနေနှင့် ရဲဘော်၊ စစ်ဌာနချုပ်မှာလည်း ယောက်ယက် ခတ်နေပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်က ဆီးရီးယား တင့်ကားတွေကို တားထားဖို့ပဲ၊ ရှိသမျှ အရန် တပ်သားတွေကို စုပြီး ဂိုလန်တောင်ကုန်းကို သွားပါ၊ ဟိုမှာ ရှိတဲ့ တပ်တွေနှင့် ပေါင်းပြီး ခုခံပါ၊ ပြီးတော့ ဗိုလ်ချုပ် အိုင်တန်ဆီကို သွား သတင်းပို့၊ သူက ခင်ဗျားကို ကွပ်ကဲမှု တာဝန် ပေးလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်က ဘယ်တပ်ကို ကွပ်ကဲရမှာလဲ ”

“မသေဘဲ ကျန်နေတဲ့ တပ်ပေါ့ဗျာ၊ ဒါတော့ ဘယ်တပ်လဲ ဆိုတာ ကျုပ်လည်း မသိဘူး”

ဂျေဆန်နှင့် စုပေါင်း ရိပ်သာရွာရှိ အရပ်တပ်သား လေးငါးယောက်တို့သည် ထရပ်ကားများကို ယူကာ ကြမ်းတမ်းသော လမ်းအတိုင်း မောင်းလာခဲ့ပြီး စစ်မျက်နှာသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင်လည်း ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသို့ သွားနေသည့် တပ်သားမှန်သမျှကို ကားပေါ်သို့ တင်လာခဲ့ကြသည်။ အချို့မှာ ယူနီဖောင်းပင် မပါ။ ဂျင်းဘောင်းဘီများနှင့် စပို့ရှပ်များကို ဝတ်ထားကြပြီး သေနတ်တွေ၊ ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေကို သယ်လာကြသည်။ တစ်လမ်းလုံး မည်သူမျှ စကားမပြောမိကြ။

သူတို့သည် ကွပ်ကဲမှု ဌာနချုပ်ရှိရာ နာဖာသို့ လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဆီးရီးယား တင့်ကားများက သူတို့ထက် အရင် နဖောသို့ ရောက်နေကြလေပြီ။ ဗိုလ်ချုပ် အိုင်တန်မှာလည်း ဆုတ်သွားခဲ့ပြီ။



သူတို့ တစ်သိုက်သည် လမ်းဘေးတွင် ဖြစ်သလို စခန်းချနေသော ဗိုလ်ချုပ် အိုင်တန်၏ ဌာနချုပ်ကို တွေ့ရသည်။ ကျဆုံး ဒဏ်ရာ ရသည့် တပ်သားတွေ များလွန်းသဖြင့် ဂျေဆန် အံ့အားသင့်နေသည်။ အကောင်းပကတိ ကျန်ရစ်သည့် တပ်သား ဟူ၍ မရှိတော့။ အရန် တပ်သားများက အခြေအနေကို ထိန်းပေးနေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် အိုင်တန်က အခြေအနေကို ရှင်းနေစဉ် နားထောင်နေသည့် တပ်သားများ အရာရှိများထဲတွင် မိမိနှင့် အတူ လေထီး ကွန်မင်ဒို တပ်ထဲတွင် အမှုထမ်းခဲ့သော ယိုနီကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တပ်မှူး၏ အမိန့်ကို နားထောင်နေစဉ် သူတို့ အချင်းချင်း ခေါင်းညိတ်ပြီး နှုတ်ဆက်မိကြသည်။

“ဘားရတ် သံချပ်ကာ တပ်ဖွဲ့ဟာ လုံးဝ နီးပါး ချေမှုန်း ခံလိုက်ရတယ်၊ ရန်သူက တို့ထက် အင်အား အရေအတွက်လည်း များတယ်၊ တင့်ကား အရေအတွက်လည်း များတယ်၊ သူတို့မှာ နောက်ဆုံး ပေါ်တီ ၆၂ ရုရှား တင့်ကားတွေ ပါလာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တို့အနေနှင့် တို့ လက်နက် အကူတွေ ရောက်လာသည် အထိ ခံတိုက်ရမှာပဲ၊ ဒီတော့ မင်းတို့ အနေနှင့် မင်းတို့ တပ်သားတွေကို စုစည်းပြီး တင့်ကားပစ် ခုံးတွေ ကိုင်တွယ်တတ်အောင် သင်ပေးပါ၊ ခဲယမ်း မီးကျောက်ကို အလဟဿ မဖြုန်းတီးပါနှင့်”

“ကျွန်တော်တို့ တပ်ကူတွေက ဘယ်တော့လောက် ရောက်မှာလဲ ဗိုလ်ချုပ်”

ဂျေဆန်က မေးသည်။

“ဒါတော့ ဘုရားသခင်မှ သိမှာပဲကွ၊ ဒါပေမဲ့ ခု တို့မှာရှိတဲ့ အင်အားကတော့ ဒါ အကုန်ပဲ၊ မင်း မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ”

ဗိုလ်ချုပ် အိုင်တန်က ဖြေသည်။

“ရပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်၊ ကျွန်တော်တို့ ရှိတာနှင့် တိုက်ပါ့မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တပ်မတော်က ဂီဒီယွန်ရဲ့ တပ်မတော်ပေါ့”

ယိုနီက ပြောသည်။

“ဂီဒီယွန်ရဲ့ တပ်မတော်ကမှ ကျွန်တော်တို့ထက် အင်အား များသေးတယ်”

ဂျေဆန်က အရွှန်းဖောက်သည်။ သို့ရာတွင် အရွှန်းအပြတ် စကားသည် ကြိုးစင်ပေါ် တက်ခါနီး လူ၏ အရွှန်းအပြက် စကားကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

အစည်းအဝေး ပြီးသည့် အခါ၌ အရာရှိ နှစ်ယောက်သည် သူတို့ အမိန့်ကို စိုးရိမ်တကြီး စောင့်မျှော်နေကြသည့် အရန် တပ်သားများထံသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“ခင်ဗျားကတော့ စက်တွေအကြောင်း နည်းနည်းပါးပါး နားလည်တဲ့လူပဲ၊ ခုပျက်သွားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ တင့်ကားကို ပြင်သုံးလို့ ရနိုင်ပါ့မလား”

ယိုနီက ဂျေဆန်ကို မေးသည်။

“ပြင်လို့တော့ ရမယ် ထင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပြင်လို့ ရဦး ကျွန်တော်တို့ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ၊ ရန်သူ အင်အားက ကျွန်တော်တို့ထက် အဆ ငါးဆယ်လောက် များနေတာ”

“ကျွန်တော်တို့ အဖို့တော့ တစ်နည်းပဲ ရှိတော့တာပေါ့လေ၊ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ထက် တင့်ကား အရေအတွက် သာနေရင် ကျွန်တော်တို့ အားကိုးရမှာက အချိန်ကိုက် တိုက်နိုင်ဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့၊ မနက်ဖြန် ၁၆:၀၀ နာရီမှာ တိုက်ဖို့ ခင်ဗျား တင့်ကားတွေ အဆင်သင့် ဖြစ်မလား”

“ဘာ ကျွန်တော်တို့က တိုက်မယ် ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ဘုရားသခင်ကို တကယ် ယုံလား”

ဂျေဆန်က တအံ့တဩ မေးသည်။

“ခု မဖြေသေးဘူးဗျာ၊ ပြီးတော့မှ ဖြေမယ်၊ ခုလောလောဆယ်တော့ ခင်ဗျား တင့်ကားတွေ အခြေအနေ မြန်မြန် ကောင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ”

စက်ပြင်သမားများကို ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းပြီးနောက် ဂျေဆန်သည် ယိုနီအတွက် တင့်ကား ဆယ့်နှစ်စီးလောက်ကို ပြင်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ထို တင့်ကားများမှာ အနည်းဆုံး မောင်းလိုတော့ ရသည်။ လေထီးတပ် အရာရှိ ယိုနီသည် ထို တင့်ကား ဆယ့်နှစ်စီးဖြင့် ဆီးရီးယန်း တင့်ကားများကို တိုက်ရန် ရှေ့တန်းသို့ ထွက်သွားခဲ့သည်။

ထိုအတောအတွင်းတွင် ဂျေဆန်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသည့် တပ်သားငယ်များကို ခေါင်းဆောင်ကာ နာဗာ စခန်းကို ပြန်သိမ်းရန် ကြိုးစားကြည့်သည်။ သူတို့ ရည်မှန်းချက်ကို ရောက်ခါနီးတွင် ဆီးရီးယန်း တပ်သားတွေ အပြည့်တင်လာသည့် ရုရှားလုပ် အီးလျူးရှင်း ရဟတ်ယာဉ်ကြီး သုံးစင်း မိုးကုပ် စက်ဝိုင်းတွင် ပေါ်လာသည်။

“ဟေ့ ရဲဘော်တွေ၊ ခု တိုက်ပွဲမှာ တို့က အလစ်အပိုက် ဦးဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဒီတော့ ဒီကောင်တွေ သူတို့ ပစ္စည်းတွေကို မသယ်မီမှာ တို့က အဆင်သင့် ရှိနေရမယ်၊ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်က ဆင်းလာတာနှင့် ကိုယ်က ဦးအောင်ပစ်”

သူ့ ရဲဘော်များက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ စကား တစ်လုံးမျှ မပြော။

ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ ပထမဆုံး ဆင်းလာသည့် ဆီးရီးယန်း တပ်သားများက စတင် ပစ်ခတ်သဖြင့် အစွဲရေး တပ်သားများ အများအပြားကျသွားကြသည်။ သို့ရာတွင်ဂျေဆန်က ရှေ့ကို အတင်းတက်နေသည်။ ဂျေဆန်သည် ပြေးနေလျက် တန်းလန်းက

ခါးကြားထဲကလက်ပစ်ဗုံး တစ်လုံး ဆွဲထုတ်ကာ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းနေသည့် ဆီးရီးယန်း ကွန်မင်ဒို တပ်သားများ ကြားထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ လက်ပစ်ဗုံးသည် ရဟတ်ယာဉ် အနီးတွင် ကျရောက် ပေါက်ကွဲသွားကာ ဆီးရီးယန်း ကွန်မင်ဒိုများမှာ ဖရိုဖရဲ ဟိုပြေး သည်ပြေး ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

သို့ရာတွင် ဆီးရီးယန်း တပ်များမှာ လက်ရွေးစင် တပ်များ ဖြစ်သည့်အတွက် အချို့ ထွက်ပြေးခြင်း မရှိဘဲ အနီးကပ် တိုက်ပွဲ တိုက်ရန် အသင့် ပြင်နေကြသည်။

ဂျေဆန်သည် ထို အနီးကပ် တိုက်ပွဲ သင်တန်းများကို ကြာရှည် လေ့ကျင့်ခဲ့သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည့်တိုင် တကယ် တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် တိုက်ရသည်မှာ ယခု အကြိမ်သည် ပထမဆုံး အကြိမ် ဖြစ်သည်။ သူက သတ်ရမည့်သူ သို့မဟုတ် သူ့ကို သတ်မည့်သူ၏ မျက်နှာကို မြင်ရဖူးသည်မှာလည်း ယခု အကြိမ်သည် ပထမဆုံး အကြိမ်ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် အစွဲရေး တပ်များက အနိုင်ရလိုက်ကြသည်။ အခြား ရဟတ်ယာဉ် နှစ်စင်း ကြောက်လန့်ကာ လှည့်ပြန်ပြေးကြသည်။ ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်တွင် နှစ်ဖက်စလုံး ကျဆုံးသော အလောင်းများ ဒဏ်ရာရသူများနှင့် ပြန့်ကျဲနေတော့သည်။

သူ့ အင်္ကျီတွင် သွေးတွေ စွန်းပေနေသည်ကို မြင်လိုက်သည့် အခါ၌ ဒဏ်ရာ ရသွားပြီဟု ဂျေဆန် ထင်လိုက်မိသည်။ နောက်မှ အခြား တပ်သား တစ်ဦး၏ သွေးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

သူ့ အနီးသို့ ရဲဘော် တစ်ယောက် ပြေးလာကာ

“သူတို့ တပ်သား သုံးဆယ် ကျသွားတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ဒီကောင်တွေ နောက်တစ်ခါ လာတိုက်ရဲတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“တို့ဘက်က ဘယ်လောက် ကျသလဲ”

“လေးယောက် ဗိုလ်ကြီး၊ နှစ်ယောက် သုံးယောက်ကတော့ ဒဏ်ရာ တော်တော်လေး ပြင်းတယ်၊ ခု ဆေးမှူးကို ခေါ်ထားတယ်”

ဂျေဆန်သည် ဇဝေဇဝါဖြင့် ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်ပြီး မိုးကုပ် စက်ဝိုင်းကို ငေးကြည့်နေသည်။

တိုက်ပွဲ အရှိန်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျဆင်းသွားခဲ့သည်။

မိမိတို့ဘက်မှ တင့်ကားများနှင့် တပ်သားသစ်တွေ ရောက်လာကာ ထိုတင့်ကားများနှင့် ဆီးရီးယား ပြည်ထဲသို့ ဝင်လာနိုင်ခဲ့ကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဒမတ်စကတ် မြို့အနီး အမြောက်တစ်ကမ်း အကွာသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

အောက်တိုဘာလ ၁၁ရက်နေ့ စနေနေ့၊ ယွန်းကပူး ဥပုသ် ပြီး၍ တစ်ပတ် အကြာတွင်မူ ဆီးရီးယား စစ်မျက်နှာမှာ ငြိမ်သက်သွားခဲ့ကာ အစ္စရေး တပ်များအား ဆိုင်းနိုင် စစ်မျက်နှာသို့ ပြောင်းရွှေ့ ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ထို စစ်မျက်နှာတွင်မူ တိုက်ပွဲ ပြင်းထန် နေသေးသည်။

ဂျေဆန်သည် ရဟတ်ယာဉ် တစ်စင်းပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ရာ ယိုနီကို တွေ့ရသဖြင့် သူ့ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“အရင် အပတ်ထဲတုန်းက ကျုပ်က ခင်ဗျားလောက် မအိပ်ခဲ့ရဘူးဗျ၊ မယုံရင် ဘီယာကြေး လောင်းမလား”

ဂျေဆန်က နွမ်းနယ်သည့် အသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဗိုလ်ကြီးကမှ နည်းနည်း အိပ်ရသေးတယ်၊ ကျွန်တော် တစ်ရေးမှ မအိပ်ခဲ့ရဘူး”

“ဆောရီးဗျာ၊ ဒီလိုဆို ကျွန်တော် ရှုံးသွားတာပေါ့၊ ကျွန်တော်က မနေ့ညက နှစ်နာရီလောက် ကောင်းကောင်း အိပ်ခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်တော်ကပဲ တိုက်ပွဲမယ်”

“ဒီလိုဆို အမှတ်တရပေါ့ဗျာ” ဟု ယိုနီက ပြုံး၍ ပြောသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ဆိုင်းနိုင်း စစ်မျက်နှာသို့ လာခဲ့ကြသည်။

သူတို့တွင် သတ္တိတွေ မကုန်သေး။ သို့ရာတွင် လာနက်ခဲယမ်း မီးကျောက်ကတော့ ကုန်နေပြီ။

ဂျော့ ကဲလားသည် မလုံမလဲ ဖြစ်နေသည်။

တကယ်တော့ ထိုကိစ္စသည် ဘာမျှ ကြီးကျယ်သည့် ကိစ္စမဟုတ်။ တကယ့် အသေးအဖွဲကလေး။ ယခုမူ သူ့ စိတ်ထဲတွင် ထိုကိစ္စသည် ကြီးကျယ်သည့် ကိစ္စကြီး တစ်ရပ်ဖြစ်လာခဲ့ကာ နိုင်ငံတော် သစ္စာဖောက်မှုကြီး တစ်ခုကို ကျူးလွန်သည့်နှယ် ထင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုကိစ္စကို မည်သူနှင့်မျှ ထုတ်ဖော် တိုင်ပင်ခြင်း မပြုရ။ ကေသီကိုပင် ထုတ်မပြောဝံ့။

ဂျော့ ကဲလားသည် သိပ္ပံ မဂ္ဂဇင်း မှန်သမျှကို ရှာဖွေကာ တေလာ အာအိတ်စ် ၈၀နှင့် ပတ်သက်၍ ဖတ်ကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုပစ္စည်းသည် စစ်ရေးအရ လွန်စွာ အရေးကြီးသည့် ပစ္စည်း ဆိုသည့် သဘောမျိုး ရေးသားချက် ဆို၍ တစ်ခုမျှ မတွေ့ရ။

သို့တိုင်အောင် မိမိ ပြုခဲ့သော အမှုကို ဆိုင်ရာတို့က သိရှိသွားလေမည်လောဟု ဂျော့ ကဲလား အကြောက်ကြီး ကြောက်နေသည်။ ကိစ္စ ဖြစ်လာခဲ့လျှင်မူကား မိမိသည် ဖခင်အတွက် လုပ်ရပါသည်ဟု အကြောင်းပြ၍လည်း ရမည်မဟုတ်။ အစိုးရဝန်ထမ်း ဖြစ်လာခဲ့လျှင် တစ်ဖက်တွင် ရှိနေသော ကိုယ့် အဖေကိုလည်း သေခါမှ ထိုအတိုင်း ကြည့်နေရမည်သာ ဖြစ်သည်။

ယခုအထိ သူ့အဖေနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမျှ သတင်းမရသေး။ ရုရှား သံရုံးမှ ယာကူရုကင်ကိုလည်း သွား၍ မဆက်သွယ်ရဲ။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံနေကြသည်ဟု ဆိုင်ရာတို့က ထင်သွားမည်ကို သူ စိုးရိမ်သည်။

မိမိသည် တရားဥပဒေနှင့် ငြိစွန် အလုပ်ကို ဘာမျှ လုပ်ခြင်း မဟုတ် ဟူသော ဖြေသိမ့်မှုဖြင့် ဂျော့ ကဲလားသည် သူ့ မလုံမလဲ စိတ်ကို ဖျောက်ရသည်။ နိုင်ငံခြားရေး ဌာန၊ ကာကွယ်ရေးဌာန၊ ကုန်သွယ်ရေးဌာနနှင့် သမ္မတရုံးတို့ ကြားတွင် စာ အဆက်အသွယ်တွေ တစ်လှေကြီး ရှိနေရာ ထိုအထဲမှ ထူး၍ သူ့ကိစ္စကို အစခံရမည် မဟုတ်ဟုလည်း သူ့ကိုယ်သူ နှစ်သိမ့်ရသည်။ ထိုခါကျမှသာလျှင် ညတွင် ကောင်းစွာ အိပ်ပျော်နိုင်တော့သည်။

သို့ရာတွင် ကမ္ဘာ့ အခြေအနေတွေ ရှုပ်ထွေးလာပြန်သဖြင့် သူ့ အကြောက်သည် ပြန်၍ ပေါ်လာပြန်သည်။ ၁၉၇၄ခုနှစ် မေလတွင် အနောက် ဂျာမနီ အစိုးရ ခေါင်းဆောင် ဝီလီ ဘရန့်မှာ သူ့ လက်ထောက်တစ်ဦး ကွန်မြူနစ် ဖြစ်နေသည်ဟု ဆိုကာ ရာထူးမှ ဖယ်ရှားခြင်း ခံရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း သူ့နောက်မှ အက်ဖ်ဘီအိုင် လိုက်နေသလိုလို၊ သူ့အိမ်က တယ်လီဖုန်းကို ကြားဖြတ် နားထောင်သလိုလို စိတ်တွင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေသည်။ သူ့ဆရာ နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး ကစ်ဆင်းဂျားနှင့် အရှေ့ အလယ်ပိုင်း နိုင်ငံများသို့ လိုက်သွားစဉ်မှာပင် သူ့ စိတ်ထဲမှာ လုံခြုံမှု မရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ဂျေရုစလင်ရှိ ကင်း ဒေးဗစ် ဟိုတယ်တွင် တည်းခို နေစဉ် မှာသော်လည်းကောင်း၊ ကိုင်ရိုရှိ နိုင်းလ် ဟီလတန် ဟိုတယ်တွင် တည်းခိုနေစဉ် မှာသော်လည်းကောင်း သူ့အခန်း ဖုန်းနံပါတ်ကို တစ်ယောက်ယောက်က ခိုး၍ နားထောင် နေသည်ဟု သူ ထင်မိသည်။

တစ်ညနေ ဆီးရီးယား အစိုးရ ကိုယ်စားလှယ်များနှင့် ရှည်လျား၍ ရလဒ်မဲ့သော ဆွေးနွေးပွဲများကို ပြုလုပ်ပြီးနောက် အမေရိကန် နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး ကစ်ဆင်းဂျားသည် အစွဲရေးသို့ လေယာဉ်ဖြင့် ပြန်လာခဲ့သည်။

ကစ်ဆင်းဂျားသည် သူ့ အနီးသို့ လာထိုင်ရန် ဂျော့ ကဲလားကို အချက်ပြလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကျုပ်ပြောမယ်၊ ကျုပ်မှာ အမေရိကန် ပြန်စရာ ကိစ္စတွေ ပေါ်နေတယ်၊ အရှေ့က အလယ်ပိုင်း ကိစ္စတွေနှင့် အချိန်ကုန်ပြီး အခြား ပြဿနာတွေကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထားတယ် ဆိုပြီး ဝါရှင်တန်က တချို့ အသိုင်းအဝိုင်းက ကျုပ်ကို ပြောနေကြပြီ၊ ကျုပ် တစ်ကိုယ်တည်း တစ်ပြိုက်နက်တည်းမှာ နေရာ နှစ်ဆယ်လောက် ခွဲမနေနိုင်ဘူး ဆိုတာ သူတို့ နားမလည်ဘူး၊ ကျုပ် ပြန်ရမယ်၊ ဒီတော့ တချို့ ပြဿနာတွေကို ခင်ဗျားကိုပဲ လွှဲပေးခဲ့ရတော့မှာပဲ”

“ဘယ်လို တာဝန်ပါလဲ ဝန်ကြီး”

“ခင်ဗျားလည်း သိသားပဲ၊ သမ္မတက အရှေ့အလယ်ပိုင်းကို ခရီးထွက်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်၊ ပြီးရင် ရုရှားကို သွားမယ်၊ ဒီတော့ စိတ်ချရတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်ထဲက မော်စကိုကို အရင်သွားနှင့်ပြီး ပြင်ဆင်စရာ ရှိတာကို ပြင်ဆင်ရမယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ် အနေနှင့် ကြည့်ရင် ခင်ဗျားထက် စိတ်ချရမယ့်လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး”

“ဝန်ကြီး ကျွန်တော့်ကို မြှောက်နေပြီ ထင်တယ်”

“တကယ် ပြောတာမျိုး၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ကျုပ် လက်ထောက်အဖြစ် ခေါ်ထားတာပေါ့၊ ဒီတော့ မနက်ဖြန် မနက်ကို ခင်ဗျား ပါရီကို သွားပါ၊ ဒီသုံးရက် အတွင်းမှာ



စကရီးကရော့နှင့် အယ် ဟတ်တို့ ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ သူတို့ ရောက်လာရင် သူတို့နှင့် အတူ မော်စကိုကို သွားနှင့်ပါ”

ရှော့သည် ထိုမျှ ကြီးလေသည့် တာဝန်ကို ပေးခြင်း ခံရသည့်အတွက် ဝမ်းသာသွားသည်။

“ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူတို့ကို စောင့်ရင်း ဘာလုပ်နေရမှာလဲ ”

ကပ်ဆင်းဂျား၏ အဖြေကို ကြားလိုက်ရသည့် အတွက် ရှော့ ကဲလားသည် မှန်တိုင်းကြီး ဝင်ဆောင့်သလို တုန်လှုပ်သွားသည်။

“ဘူဒါပတ်စ်ကို သွားပေါ့ဗျ”

ဘာကို ပြန်ပြောရမည် မသိ။

ကပ်ဆင်းဂျားက ခပ်တိုးတိုးဖြင့်

“ခင်ဗျား အဘိုးကြီးလည်း ကြာကြာနေရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ အဘိုးကြီး မဆုံးခင်မှာ စိတ်ချမ်းသာသွားအောင် သွားပြီး ကျေးအေးလိုက်ပါဗျာ ”

“ဝန်ကြီး ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ” ဟု သူ မေးသည်။ (ဘယ်လောက် သိသလဲဟုလည်း သူ စဉ်းစားသည်။)

“ဒါကတော့ ကျုပ် အလုပ်ပဲလေ၊ ဘူဒါပတ်စ်ကို သွားရင် ကျုပ် ပထမဆုံး အခေါက် ပီကင်း သွားတုန်းက သုံးခဲ့တဲ့ နည်းကလေးတွေ ယူသွားဗျ၊ ပါရီကို ရောက်ရင် ကရီလန် ဟိုတယ်မှာ တည်း၊ အအေးမိလို့ ဆိုပြီး အပြင်ကို မထွက်နှင့်၊ ပြီးတော့မှ လေဆိပ်ကို အသာ ထွက်လာပြီး ဘူဒါပတ်စ်ကို လိုက်သွား၊ လေယာဉ်ပျံ စီးလိုက်ရင် နှစ်နာရီပဲ ကြာတာပဲ၊ ပြီးတော့ ပြန်လာခဲ့၊ ဘယ်သူ သိမှာလဲ ”

ဂျော့ ကဲလားသည် ယခုတိုင် ဘာပြန်ပြောရမည် မသိသေး။

“ကျွန်တော်တော့ ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး ဝန်ကြီး” ဟုသာ အထစ်ထစ် အငဲ့ငဲ့ ပြောနိုင်တော့သည်။

“ကဲ ဘာမှ ပြောမနေနှင့်၊ နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး သက်တမ်းမှာ ခင်ဗျား ကူညီခဲ့တာတွေ အတွက် ကျုပ် ဒီလောက်ပဲ ကျေးဇူးဆပ်နိုင်သေးတယ်”

ကစ်ဆင်းဂျားက သူ့ လက်မောင်းကို ပုတ်၍ ပြောသည်။

ဘူဒါပတ်စ် လေဆိပ်မှ အကောက်ခွန် အရာရှိများမှာ ဝတ်ကျောတန်းကျောလောက်သာ စစ်ဆေးကြသည်။ ဂျော့ ကဲလား၏ သံတမန် နိုင်ငံကူး လက်မှတ်စာအုပ် အနီကို စစ်ဆေးသည့် အရာရှိကသာလျှင် သေချာစွာ ကြည့်ပြီးနောက် “အိမ်ပြန်လာတာကို ကြိုဆိုပါတယ် ဒေါက်တာ ကဲလား” ဟု ဆိုသည်။

သူ့ ဇာတိမြို့ကို ပြန်ရောက်ရသည်မှာ စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ သူ ထွက်ပြေးလာခဲ့သည့် ကာလများနှင့် စာလျှင် ဘူဒါပတ်စ် မြို့တော်သည် ပို၍ တောက်တောက်ပပ ဖြစ်ကာ စတိုးဆိုင်များတွင်လည်း ပစ္စည်းတွေ ပို၍ စုံလင်နေသည့်တိုင် အခြေခံအားဖြင့်မူ ဘာမျှ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိ။ ရာကိုဆီ လမ်းမကြီးမှာလည်း ယခင်ကနှင့် ဘာမျှ မထူး။ အချို့ နေရာများတွင်မူ ခေတ်ပေါ် အဆောက်အအုံများသည် ရှေးခေတ် အဆောက်အအုံများ ဘေးတွင် ထီးထီးကြီးတွေ ရပ်နေကြသည်။

ဟီလတန် ဟိုတယ်၏ မျက်နှာစာမှာ စိန့်စတီဖင် ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းကြီးကို မျက်နှာမူထားသည်။ သူ တည်းနေသည့် အင်တာနေရှင်နယ် ဟိုတယ်မှာမူ အမေရိကန် ဟိုတယ်တွေကို တုပြီး ဆောက်ထားသည့် ကွန်ကရစ် အဆောက်အအုံကြီး ဖြစ်သည်။

ဂျော့ ကဲလားသည် ဟိုတယ်တွင် စာရင်းသွင်းပြီးနောက် ရေချိုးပြီး အဝတ်အစား လဲသည်။ ထို့နောက် ဘူဒါပက်စ်သို့ ရောက်လာသည့် ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်သော အဖေနှင့် တွေ့ဆုံရေး ကိစ္စအတွက် အပြင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့သည်။

ဂျော့ရုဆလင်မှ သူ မထွက်လာမီတွင် ကစ်ဆင်းဂျားက သူ့အဖေ တက်နေသည့် ဆေးရုံနှင့် ဆေးကုသမှု ယူနေသည့် နေရာကို အသေးစိတ် ပြောပြလိုက်သည်။ တယ်လီဖုန်း နံပါတ်ပင် ပေးလိုက်သေးသည်။

ဆေးရုံသို့ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ အကြောင်းကြားရမည်လား၊ သို့မဟုတ် အမှတ်တမဲ့ သွားတွေ့ရမလားဟု သူ စဉ်းစားသည်။ ဆေးရုံမှ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်၍ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး အကြံဉာဏ် တောင်းသည်က ပိုကောင်းမည်ဟု သူ သဘောရသည်။

မိနစ် အနည်းငယ် အကြာတွင် ဂျော့ ကဲလားသည် ပြည်သူ့ ဆေးရုံကြီး ကုသရေးဌာနမှူး ဒေါက်တာ ရော်ဇာနှင့် အဆက်ရနေပြီ။

ယခုကဲ့သို့ လာရောက်မည် ဆိုလျှင် များစွာ ဝမ်းသာမည် ဖြစ်ကြောင်း သမားတော်ကြီးက တတိယမြောက် ပြောပြီးသည့် အခါတွင် ဂျော့ ကဲလားက သူ့အဖေ၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို စုံစမ်း မေးမြန်းသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘယ်လို ပြောရမလဲ ခင်ဗျာ၊ အင်း ဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ သိပ်တော့ မတတ်နိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ အခြေအနေကတော့ ”

“ဆေးတို့ ဘာတို့ကော တိုက်သေးသလား”

“တိုက်တာပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ဆေးမှ နောက်ဆုံးပေါ် ဆေးတွေ၊ ဆွမ်ဇလန်ကတောင် မှာယူရတာ ”

“ဝေဒနာကတော့ တော်တော် ခံရသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခံရတယ်လို့လည်း ပြောနိုင်တယ်၊ မခံရဘူးလို့လည်း ပြောနိုင်တယ်”

“ဘယ်လိုလဲ ရှင်းပါဦး”

“ဒီလိုလေ၊ သူ့ကို မူးယစ်ထုံထိုင်းဆေး ခပ်ပြင်းပြင်း ပေးလိုက်ရင် မနာမကျင်တော့ဘူး၊ သတိ တစ်ဝက်လောက် ရတဲ့ အခြေအနေမှာပဲ ရှိတော့တယ်၊ စကားလည်း ပြောလို့ မရတော့ဘူး၊ ဒီတော့ ညညဆိုရင် သူ ကောင်းကောင်း အိပ်နိုင်အောင် လုပ်ပေးရတာပေါ့”

“ဒါဖြင့်ရင် စကားပြောချင်တယ်ဆိုရင် အနာအကျင် ပျောက်ဆေးတွေကို သုံးလို့ မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့”

“ဒေါက်တာရဲ့ အဖေကတော့ နာချင်ရင် နာပစေ စကားပြောချင်နေပုံ ရတယ်၊ သူ နီးလာရင် ဒေါက်တာ ရောက်နေကြောင်းကို ပြောပြပြီး ကျွန်တော် လာခေါ်မယ်လေ၊ ဒီနေ့ ညနေ ငါးနာရီလောက်ပေါ့”

“သူ့ အနားမှာ ဘယ်သူ ရှိသေးလဲ”

“မစ္စက် ဒိုးနတ် ရှိတယ် ခင်ဗျ၊ သူက ည ဆိုရင် ဆေးရုံမှာ အိပ်တယ်”

“မစ္စက် ဒိုးနတ် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ရဲဘော် ကိုလော့စကီရဲ့ သမီးလေ၊ ဒေါက်တာရဲ့ ညီမလေ”

“ဪ ဟုတ်လား”

ဂျော့ ကဲလားသည် တယ်လီဖုန်းကို အသာ ချလိုက်သည်။ ဆေးရုံတွင် ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်မှုနှင့် တွေ့ရဦးတော့မည်။

သူ့တွင် အချိန် ပိုနေသည်။ ထိုကြောင့် အားတင်းကာ သူ့ မွေးရာဇာတိ ဘူဒါပတ်စ် မြို့ကြီးကို လျှောက်ကြည့်မည်ဟု စိတ်ကူးသည်။

ဘူဒါပတ်စ် မြို့တော်ကြီးထဲသို့ သူ ပထမဆုံး အကြိမ် ရောက်သွားခြင်းသည် ရေကူးသမား တစ်ယောက် ရေခဲရေထဲသို့ ဖြုန်းခနဲ ဆင်းကူးလိုက်ခြင်းနှင့် တူနေသည်။ သို့ရာတွင် အထဲသို့ ရောက်ပြီး လှုပ်ရှား လိုက်သည်နှင့် သူသည် နွေးလာကာ ပျော်စရာ ကောင်းလာသည်။ သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပြောဆိုနေကြသည့် မိခင်ဘာသာ စကားဖြစ်သော ဟန်ဂေရီ စကားကို ကြားရသည့်အတွက် သူ ပျော်သည်။

အင်္ဂလိပ် စကားပေါင်း ငါးသောင်းကျော်လောက် ပြောအပြီးအတွင် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ရသည့် အတွက် သူ ဝမ်းသာနေသည်။

သို့ရာတွင် ညနေ ငါးနာရီ ထိုးခါနီးလာသည့် အခါတွင်မူ သူ ပေါ့ပါးရွှင်လန်းမှုတို့သည် ကုန်ဆုံးသွားကြပြီ။ ဂျော့ ကဲလားသည် ဒေါက်တာ ရော်ဇာ၏ တယ်လီဖုန်း ခေါ်သံကို စောင့်ရန် ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ခြောက်နာရီ ထိုးဖို့ ဆယ့်ငါးမိနစ် အလိုတွင် တယ်လီဖုန်း ခေါ်သံကို ကြားရသည်။

“လူနာတော့ နိုးနေပြီ ခင်ဗျ။ ဒေါက်တာ ကဲလား ရောက်နေတယ် ဆိုတာလည်း ပြောထားတယ်”

“ဒီတော့”

“သူကလည်း တွေ့ချင်နေတယ်၊ ဒီတော့ တက္ကစီ တစ်စီး ခေါ်ပြီး ဆေးရုံကို လာခဲ့ပေတော့”

ရှော့ ကဲလားသည် မိုးကာ အင်္ကျီကို ကောက်ယူကာ တက္ကစီ ရှာရန် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ညနေ ယာဉ် အသွားအလာ ထူထပ်ချိန် ဖြစ်သဖြင့် လမ်းမကြီးပေါ်ရှိ နောက်ဆုံးပေါ် အချက်ပြ လမ်းမီးများပင် ယာဉ်ကြောများကို နိုင်အောင် မရှင်းနိုင်။ သူ့ တက္ကစီ ခရီးသည် အဆုံးပင် မသတ်တော့။

သူ့ ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။

ရှော့ ကဲလားသည် ခုန်နေသော ရင်ကို ငြိမ်အောင် ကြိုးစားရင်း ဆေးရုံ လှေကားအတိုင်း တက်လာခဲ့သည်။

လှေကားထိပ် စားပွဲ တစ်လုံးတွင် ထိုင်နေသည့် အသက် ခပ်ကြီးကြီး၊ ခပ်ဝဝ အမျိုးသမီးကြီး အနီးသို့ လျှောက်လာခဲ့ကာ သူ့ လာရင်း ကိစ္စကို ပြောပြသည်။ အမျိုးသမီးကြီးက ဖော်ဖော်ရွေရွေဖြင့် တယ်လီဖုန်း ကောက်ဆက်လိုက်ပြီး မကြာမီတွင် မေးရိုးကြီးကြီးနှင့် ဒေါက်တာ ရော်ဇာ ပေါ်လာကာ သူ့ကို ကျိုးနွံစွာ နှုတ်ဆက်သည်။

သူတို့သည် လူနာဆောင်များကို ဖြတ်ကာ သူ့ အဖေရှိရာ သီးသန့် လူနာခန်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လာခဲ့ကြသည်။

“ဆိုရှယ်လစ် နိုင်ငံတွေမှာတော့ ဒီလို ဆေးရုံမျိုး သိပ် မရှိဘူး ခင်ဗျ”

ဒေါက်တာ ရော်ဇာက ဆေးရုံသစ်ကြီးကို တည်ဆောက်ဆဲ ဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သို့ မည်ပုံ တည်ဆောက်ရကြောင်း၊ အနောက် နိုင်ငံများတွင် ပေါ်ပေါက်နေသည့် ဆေးပညာ ဆိုင်ရာ နည်းပညာများကို များစွာ အားကျကြောင်းဖြင့် ငြီးငွေ့ဖွယ် ပြောလာသည်။

ဘာ အဓိပ္ပါယ်ဖြင့် သည်စကားများကို ပြောလာသနည်း။ ထို ဆေးရုံကြီးသို့ ဒေါ်လာ သန်းချီ၍ လှူရန် ကွန်ဂရက်သို့ ပြောပေး စေလိုသောကြောင့်လော။

ခပ်မှိန်မှိန် မီးထွန်းထားသည့် စင်္ကြံကလေး တစ်ခုထဲသို့ ကွေ့လိုက်သည့်အခါ ထိပ်တွင်အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကို ခပ်ဝါးဝါး မြင်လိုက်ရသည်။

သူ့ ညီမငယ် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ့ ပကတိ ဉာဏ်က ပြောနေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ ညီမ မာရီကာမှာ သူ့ထက် သုံးနှစ်ငယ်သည်။

အနီးသို့ သူတို့ ရောက်သွားသည့် အခါတွင် အမျိုးသမီးက သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

မျက်လုံးများကမူ သူ့ ညီမငယ် မာရီကာ၏ မျက်လုံးတွေ။ သို့ရာတွင် သူ့ ညီမငယ်၏ မျက်လုံးများသည် မိန်းမကြီး တစ်ယောက်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ရောက်နေသည်။

“ညီမလေး မာရီကာ၊ ကိုကိုလေ ”

ဂျော့ ကဲလားက ပြောသည်။ အမျိုးသမီးကမူ သူ့ကို စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်နေသည်။ သူ့ မျက်လုံးများက လေဆာ ရောင်ခြည်ကဲ့သို့ တောက်ပလျက်။

“မာရီကာ၊ ကိုကိုကို စကား မပြောတော့ဘူးလား ”

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မာရီကာက ငြိမ်သက်သည့် ဒေါသသံဖြင့်

“ဘာဖြစ်လို့ လာနေရတာလဲ၊ ကိုကို ဒီတိုင်းပြည်သားမှ မဟုတ်တော့တာ၊ ကိုကိုကို ဝင်ခွင့် မပေးဖို့ ဆရာဝန်ကို ပြောပြီးပြီ ”

ဂျော့ ကဲလားက ဒေါက်တာ ရော်ဇာကို လှည့်ကြည့်သည်။ ဒေါက်တာရော်ဇာက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မစ္စက် ခိုးနတ်က ဝင်ခွင့်မပေးပါနှင့်တဲ့၊ ခင်ဗျား အဖေကသာ တွေ့ချင်လို့ ပြောနေတာ ”

မာရီကာ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲသွားသည်။

“ခု ဝင်ကြည့်တော့မလား” ဟု ဒေါက်တာ ရော်ဇာက မေးသည်။

ဂျော့ ကဲလားက ခေါင်းညိတ်၏။ အသံကြိုးမျှင်များသည် သွက်ချာပါဒ် လိုက်သွားကြပြီ။

အခန်းထဲသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် သူသည် အတန်ကြာ ရပ်နေမိသည်။ ခေါင်းအုံးပုံများထဲမှ အဝတ်ဖြူဖြူ ဝတ်ထားသည့် ဖျော့တော့ ကြုံလှီနေသည့် သဏ္ဌာန်တစ်ခုကို ငေးကြည့်နေသည်။

သူ့ အဖေသည် သူ ရောက်လာသည်ကို သိပုံရသည်။

“ဂျော့လား” ဟု အသံကွဲကွဲဖြင့် မေးသည်။ ထိုမျှသော စကားလုံး ကလေးများကြားတွင် ချောင်းဆိုးသံက ပုဒ်ဖြတ် ပေးနေသည်။

“ဒီနားကို လာလေ၊ မကြောက်ပါနှင့်၊ သေတယ် ဆိုတာ မကူးစက်တတ်ပါဘူး”

ဂျော့ ကဲလားသည် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ရှေ့သို့ တိုးလာခဲ့သည်။

“ကဲ ဒေါက်တာတို့ နှစ်ယောက် စကားပြောရစ်ကြဦး” ဟု ဆိုကာ ဒေါက်တာ ရော်ဇာက အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

“ဒီမှာ ထိုင်”



အဖေက အရိုး ဝေါဝေါ ထွက်နေသော လက်ဖြင့် ခုတင် အနီးရှိ သစ်သား ကုလားထိုင် တစ်လုံးကို ထိုးပြသည်။

ဂျော့ ကဲလား အသာ ဝင်ထိုင်၏။

ဂျော့ ကဲလားသည် သူ့အဖေ မျက်နှာကို စေ့စေ့ မကြည့်ရဲ။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အမြင်အာရုံချင်း မတိုက်မိအောင် ကြိုးစားကြသည်။ သို့ရာတွင် မရ။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့ အကြည့်များသည် တိုက်မိသွားကြကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

အဖေသည် ကြုံလို့ ဖျော့တော့နေသည့်တိုင် အကြည့်ကမူ ခက်ထန်နေဆဲ။ ဂျော့ ကဲလားသည် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ ငယ်ငယ်တုန်းက ကြောက်ခဲ့ရသည့် အဖေ။ သူ့ကို ဘီလူးကြီး တစ်ကောင်လို လွှမ်းမိုး အရိပ်ထိုးခဲ့သည့် အဖေ။ ယခုတော့ သေးကွေး ကျုံ့ဝင်ပြီး သနားစရာ ကောင်းနေသည်။

ခက်ခဲစွာ ရှုရှိုက်နေသော အဖေ၏ အသက်ရှူသံကို သူ နားထောင်နေသည်။

“ကလေးတွေ ဘာတွေ ရပြီလား”

“မရသေးပါဘူး အဖေ”

“ငါ့လို နားဖျားမကျန်းဖြစ်ရင် ဘယ်သူ လာကြည့်မှာလဲ”

“အိမ်ထောင်ပြုမယ်လို့တော့ စိတ်ကူးတာပဲ ဖေဖေ”

ထိုကိစ္စကို မေးချင်သဖြင့် သူ့ကို ခေါ်လေသလားဟု ဂျော့ ကဲလား တွေးနေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာ ဆိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

“ဖေဖေကော နေလို့ သက်သာရဲ့လား”

“ကောင်းတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

သူ့အဖေက တစ်ချက်ရယ်၍ ပြောသည်။ ရယ်လိုက်သဖြင့် သူ့ ဝေဒနာက နာကျင်သွားသည်။

“မင်းနှင့် ခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ စကားပြောခွင့် ရလို့ အဖေ ဝမ်းသာတယ်၊ မင်းကို ပြောချင်တာ တစ်ခု ရှိလို့”

အဖေသည် စကားကို ရပ်လိုက်ပြီး အသက်ကို ခက်ခဲစွာ ရှူနေသည်။

“အင်းလေ မပြောတော့ပါဘူး၊ ဟို ဗီရို အံဆွဲကို ဖွင့်ပေးစမ်းပါကွာ”

အဖေက ခုတင်ဘေးတွင် ရှိသည့် ဗီရိုကြီး တစ်လုံး၏ အံဆွဲကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

ဂျော့ ကဲလားက အနီးတွင် ရှိသည့် ဗီရို အံဆွဲကို ဖွင့်ပေး၏။

အံဆွဲထဲတွင် ဘာသာပေါင်း များစွာဖြင့် ထုတ်ဝေသော သတင်းစာများမှ ဖြတ်ပိုင်းများကို တွေ့ရသည်။ အချို့မှာ ဝါကြွင့်ကာ အချို့မှာ စုတ်နေကြပြီ။

“အဲဒီ ဖြတ်ပိုင်းတွေကို ကြည့်စမ်း”

ထို ဖြတ်ပိုင်းများမှာ ဂျော့ ကဲလားနှင့် ပတ်သက်၍ ကမ္ဘာ့ သတင်းစာ အသီးသီးတို့က ရေးသားထားသည့် သတင်းများ ဖြစ်သည်။ သူ့ ကိုယ်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဘက်ကများ ရလေသည် မသိ။ မနှစ်ကထုတ်သည့် အင်တာနေရှင်နယ် ထရီဗွန်း

သတင်းစာထဲတွင် သူ့အကြောင်း ပါလိုက်သေးသည်။ ဂျော့ ကဲလားသည် ထိုဖြတ်ပိုင်းများကို ကြည့်၍ အံ့အားသင့်နေသည်။

“ဘာတွေ တွေ့လဲ”

“အလကား တောရမ်းမယ်ဘွဲ့တွေပါ ဖေဖေရယ်၊ အဖေကော ဘာများတွေ့လို့လဲ”

အဖေသည် အနိုင်နိုင် အားယူကာ တံတောင်ဆစ်ပေါ်တွင် ထောက်လိုက်ရင်း

“အဖေ တွေ့တာက မင်း မျက်နှာပေါ့ကွ၊ သတင်းစာတွေထဲမှာ ပါတဲ့ မင်း မျက်နှာပေါ့၊ မင်း အတွက် ငါ ဂုဏ်ယူတာကို ပြောမလို့၊ မင်းက ကမ္ဘာ့ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်နေပြီ”

“ကျွန်တော်က မှားတဲ့ဘက်မှာ ခေါင်းဆောင် သွားဖြစ်နေတာပါ အဖေ”

“ဒီမှာ ငါ့သား၊ နိုင်ငံရေးမှာ မှားတဲ့ဘက်ရယ်လို့ မရှိဘူးကွ၊ နိုင်တဲ့ဘက်ပဲ ရှိတယ်၊ မင်းက တကယ့် နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင် ဖြစ်အောင်လုပ်တဲ့ အတတ်ပညာတွေတောင် ရနေပြီကိုး၊ တစ်နေ့မှာ ကပ်ဆင်းဂျားဟာ အမှားတစ်ခုခုကြောင့် သွားရမှာပဲ၊ အဲဒီတော့ မင်းက နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး ဖြစ်ဦးမှာပေါ့”

“အဖေ လိုရာ ဆွဲတွေးနေတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဂျော့ ကဲလားက ပြုံး၍ ပြောသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း မနည်း ကူနွဲ့ဆောင်ထားရသည်။ သူ့ တစ်သက်တွင် သည်တစ်ကြိမ်သည် အဖေ၏ ချီးမြှောက်မှုကို ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားရခြင်း ဖြစ်သည်။

“အင်း မင်းက ကပ်ဆင်းဂျားလို ထက်လည်း ထက်တယ်၊ ပညာလည်း တတ်ပါတယ်၊ သူ့ထက် သာတာလည်း ရှိသေးတယ်၊ မင်းက ဧရာဝတီ မဟုတ်ဘူးကွ၊ အင်း

မင်း သည်ထက် သည်ထက် ကြီးပွားတာကို အဖေ မြင်ရမှာ မဟုတ်တဲ့အတွက် စိတ်တော့ မကောင်းဘူး”

ဂျော့ ကဲလား၏ မျက်လုံးထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲလာသည်။ ဂျော့ ကဲလားသည် ရယ်စရာ မောစရာတို့ကို ပြော၍ မျက်ရည်တို့ကို ကြိုးစားထိန်းသည်။

“အဖေကတော့ တကယ့်ကို အမာခံ ဆိုရှယ်လစ်ကြီး တစ်ယောက်ပေါ့”

အဖေက ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြင့် ရယ်သည်။

“ဒီမှာ ငါ့သား၊ ကမ္ဘာလောကကြီးကို ဖန်တီးနေတဲ့ အဘိဓမ္မာ တစ်ခုတည်းပဲ ရှိတယ်ကွ၊ သိရဲ့လား၊ အဲဒါက အောင်မြင်မှု”

အဖေသည် ဂျော့ ကဲလားကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် တစ်ချက် ယဲ့ယဲ့ပြုံးသည်။

“အိမ် ပြန်လာတာကို ကြိုဆိုပါတယ်ကွာ”

နောက် မိနစ်နှစ်ဆယ် အကြာတွင် ဂျော့ ကဲလားသည် သူ့အဖေ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကာ အခန်းတံခါးကို ဖြည်းညင်းစွာ ပိတ်ခဲ့သည်။ မာရီကာမှာ ယခင်နေရာတွင် ထိုင်နေဆဲ။ သူ့ မျက်နှာကလည်း ပြောင်းလဲခြင်း မရှိ။ ဂျော့ ကဲလားသည် သူ့ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ညီမလေး စိတ်ဆိုးမယ် ဆိုရင်လည်း ဆိုးထိုက်ပါတယ်ကွာ၊ ကိုကို ရှင်းပြပါ့မယ်၊ ဒီအတောအတွင်းမှာ စာမရေး ဖြစ်တာကတော့”

“စာမရေး ဖြစ်ရုံတင် မကပါဘူး၊ ကိုကို ပျက်ကွက်ခဲ့တာတွေ အများကြီးပါ”

“ကိုကို သိပါတယ်ကွာ၊ ကိုကို သိပါတယ်”

“ကိုကို မသိပါဘူး၊ မာရီကာတို့ကို စွန့်ပစ် ထွက်သွားတုန်းက ကိုကို ဘာတွေ လုပ်နေတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ခဲ့ရဲ့လား၊ ဖေဖေ မျက်နှာကိုကော ထောက်ရဲ့လား၊ မာရီကဲ့ မျက်နှာကိုကော၊ အနီကို့ မျက်နှာကိုကော”

သူသည် ရုတ်တရက် ချမ်းစိမ့်လာသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာက ဆောင်းတစ်နေ့တွင်လည်း ထိုနည်းတူ သူ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီ။ ထိုအကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်တိုင်း၊ သို့မဟုတ် အိပ်မက် မက်သဖြင့် ပြန်၍ စဉ်းစားဖြစ်တိုင်း စူးရှသော ရှက်စိတ်ကို သူ ခံစားရသည်။ ထိုစဉ်ကမူ သူ တစ်ယောက်တည်းသာ သိသဖြင့် တော်သေးသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ဖြေသိမ့်ခဲ့သည်။ ယခုမူ အားလုံး သိနေကြပြီ။

“ကိုကို သူ့ကို ရှာခဲ့ပါသေးတယ်ကွာ”

“ကိုကို သူ့ကို စွန့်ပစ်သွားခဲ့တယ်လေ၊ ကိုကို စွန့်ပစ်လို့ သူ အဲဒီမှာ ဒဏ်ရာ အနာတရနှင့် ကျန်ခဲ့ရတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ၊ သူ့ကို ဘယ်မှာ မြှုပ်သလဲ”

“ခု မြူနီစီပယ် တိုက်ခန်း ဟောင်းကလေးထဲမှာ”

ဂျော့ ကဲလားသည် သူ့စကားကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“ဘာရယ် သူ မသေဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ အသက်ထင်ရှား ရှိတုန်းပေါ့”

“ရှိပါသေးတယ်၊ အသက်ရှိတယ် ဆိုရုံပါပဲ”

“ခု ဘာလုပ်နေသလဲဟင်”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ တပုတ်တုတ်တုတ်နှင့် ထိုင်နေတာပေါ့၊ သူ ထိုင်ရုံပဲ တတ်နိုင်တော့တယ်”

“သူ့ကို ကိုကို တွေ့ချင်တယ်”

“မတွေ့ပါနှင့်တော့၊ ဒီလောက် ဒုက္ခပေးခဲ့ရရင် တော်လောက်ရောပေါ့၊ သူ့ကို နောက်ထပ် စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ပါနှင့်တော့”

“ညီမလေးရယ် ကိုကို တွေ့ပါရစေ၊ တွေ့ချင်လို့ပါ ကူညီချင်လို့ပါ”

မာရီကာက ခေါင်းကို ယမ်းပြီး သူ့စကားကို တိတ်ဆိတ်စွာ အဆုံးသတ်သည်။

“လွန်ခဲ့ပါပြီ၊ ဒါက လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်လောက်တုန်းက ပြောဖို့ ကောင်းတာ”

မာရီကာသည် တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားသည်။ သူ့ကို နောက်ထပ် စကားမပြောတော့။

နောက်တစ်နေ့ မနက် ဆေးရုံသို့ ရောက်သော အခါတွင် သူ့ အဖေသည် မနေ့ညက အိပ်ပျော်နေစဉ် ညင်သာစွာ ကွယ်လွန်သွားသည်ဟု ဂျော့ ကဲလားသိခဲ့ရသည်။

နောက်တစ်နေ့ ပါရီသို့ ထွက်မည့် ပထမဆုံး လေယာဉ်ဖြင့် လိုက်လာခဲ့သည်။ သူ တစ်သက်တွင် ထိုမျှလောက် တစ်ခါမျှ အထီးကျန် မဖြစ်စဖူး။

ဝါရှင်တန် ဒါးလက်စ် လေဆိပ်မှ အကောက်ခွန် ကိစ္စများကို ရှင်းလင်းပြီးသည်နှင့် ဂျော့ ကဲလားသည် နေဒါး ဥပဒေ အကျိုးဆောင် လုပ်ငန်းရှိ ကေသီထံ ဖုန်းဆက်သည်။

“ဟင် ပြန်ရောက်ပြီလား၊ ခရီးက ဘယ့်နှယ့်လဲ၊ မော်စကိုမှာ အဆင်ပြေခဲ့တယ် ဆို၊ သတင်းစာတွေထဲမှာ ပါတယ်”

“ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးပဲ၊ ခု ကေသီဆီက တစ်ခု တောင်းချင်တာ ရှိတယ်”

“ဒေါက်တာ ကဲလား၊ စကားက ကြောက်စရာကြီးပါလား၊ ဒေါက်တာက ဘယ်ကိစ္စဖြစ်ဖြစ် အကြံအစည် တစ်ခုနှင့် လုပ်တာချည်းပဲ၊ ဆိုပါဦး၊ ဘာတောင်းချင်တာလဲ ”

“ဇနီး တစ်ယောက် ”

တစ်ဖက်မှ အသံသည် ရုတ်တရက် တိတ်သွားသည်။

“ဘာလဲ၊ နောက်နေတာလား ”

“ကိုယ် ဘယ်တုန်းက ရယ်စရာ ပြောတတ်လို့လဲ၊ ဘယ်လိုလဲ ကေသီ၊ ကိုယ့်ကို လက်ထပ်နိုင်မလား ”

“ဒေါက်တာ နေရာနှင့် အချိန်ကို သတ်မှတ်ပေးမှ ကေသီဘက်က အင်းလို့ ပြောနိုင်မှာပေါ့”

“မြူနီစပယ် ဗဟို ရုံးကြီးက စာရေးကြီးရဲ့ အခန်းမှာ လာမယ့် သောကြာနေ့ မွန်းတည့်၊ ဘယ်နှယ့်လဲ ”

“ဒီလို ဆိုရင် အချိန် အတိအကျနော်၊ တစ်မိနစ် နောက်ကျရင် ထွက်သွားမှာပဲ ”

ကေသီက နောက်သည်။

“ကေသီ နောက်ကျရင်တော့ ကိုယ် စောင့်မယ် ဆိုတာ ကတိပြုပါတယ်၊ ဒီတော့ ဒီကတိကို သဘောတူပြီနော် ”

“ကတိလို့ မပြောပါနှင့်၊ အောင်မြင်တဲ့ စေ့စပ် ဆွေးနွေးပွဲလို့ ပြောပါ ”

တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်မည် ပြုသည်။ ထိုစဉ် စကား တစ်ခွန်းကို သတိရသဖြင့် ပြောဖြစ်လိုက်သည်။

“ဂျော့ရယ် ဂျော့ကို ကေသီ ချစ်ပါတယ်”

လက်ထက်ပြီးသည့် နောက်တွင် သူတို့ မိဘများက တောအိမ်ကလေးတွင် မင်္ဂလာ ဧည့်ခံပွဲကလေး ပြုလုပ်ပေးသည်ကို ကေသီက သဘောတူလိုက်သည်။ ထို ဧည့်ခံပွဲတွင် ကေသီ၏ သူငယ်ချင်းများ၊ ဥပဒေ အကျိုးဆောင် လုပ်ငန်းမှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ၊ သူ့အဖေ၏ မိတ်ဆွေ ရှေ့နေများ လာကြသည်။ ဂျော့ ကဲလားကမူ ဧည့်သည် နှစ်ယောက်သာ ဖိတ်သည်။ ယင်းမှာ နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး ကစ်ဆင်းဂျားတို့ ဇနီးမောင်နှံဖြစ်သည်။

အိမ်ဖြူတော်တွင် အလုပ် လုပ်နေသည့် ရီပတ်ဗလစ်ကင် ပါတီဝင် အစိုးရ အရာရှိ တစ်ဦးအဖို့ ၁၉၇၄ ခုနှစ် ဇူလိုင်လသည် မင်္ဂလာခရီး မထွက်နိုင်လောက်အောင် အလုပ်များသော ရာသီဖြစ်သည်။ ကေသီသည် ဂျော့ ကဲလားနေသည့် မြို့ပေါ်မှ အိမ်သို့ ပြောင်းလာခဲ့သည်တိုင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မတွေ့ဖြစ်ကြ။ ည မိုးချုပ်မှသာ မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိကြသည်။

ထိုအချိန်၌ သမ္မတ နှစ်ဆင်မှာ ဝါးတားဂိတ် အရေးကိစ္စကြောင့် သမ္မတ အဖြစ်မှ နုတ်ထွက်ရတော့မှာ သေချာသလောက် ဖြစ်နေလေပြီ။

ကစ်ဆင်းဂျားမှာလည်း စိတ်ဒုက္ခရောက်နေသော သမ္မတကြီးကို အားပေး နှစ်သိမ့်နေရသဖြင့် အိမ်ဖြူတော်ရှိ ဌာန အားလုံးကို ဂျော့ ကဲလားက ဝင်ကူ လုပ်ပေးနေရသည်။

ဂျော့ ကဲလား၏ မင်္ဂလာဆောင်တွင် ပန်းစက္က ကြွဖို့လိုလျှင် မပူရ။ ညနေစောင်းများတွင် အရာရှိတွေ ယူလာသည့် စာရွက်တွေ တစ်ထမ်းကြီး ရှိသည်။



သို့ရာတွင် ထိုစက္ကများသည် သုံး၍ ရသော စက္ကများ မဟုတ်ပါ။ ဝါးတားဂိတ် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်သော မှတ်တမ်းများ ဖြစ်သဖြင့် ဂျော့ ကဲလားသည် ထို စက္ကများကို ဖတ်ပင် မဖတ်နိုင်ဘဲ ရောက်လာသည်နှင့် မီးလောင်အိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်ကာ ယင်းတို့ကို မော်တော်ကားပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်ရသည်။

တစ်နေ့တွင်မူ ဂျော့ ကဲလားသည် မနက် သုံးနာရီလောက်မှ သမ္မတ အိမ်ဖြူတော်ရှိ ရုံးခန်းမှ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ထိုစဉ် ကေသီကလည်း အိပ်ရာမှ နိုးနေသည်။

“အင်း၊ မောင့်ကို ည အိပ်ရာဝင် ယမကာ တိုက်ရမလား၊ မနက်စာ ကျွေးရမလားတောင် မပြောတတ်တော့ဘူး၊ တခြားလူ ဆိုရင်လည်း မယားငယ်ဆီ သွားအိပ်နေတယ်လို့တောင် စွပ်စွဲမိလိမ့်မယ် ”

ကေသီက နောက်သည်။

“အချိန်ပိုင်းလောက်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်ကွာ၊ ဟိတ်ကတော့ သိပ်မကြာတော့ဘူး ထင်တယ်လို့ ပြောတာပဲ ”

“အကောင်းဆုံးကတော့ သမ္မတ မြန်မြန် နုတ်ထွက် ပေးလိုက်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဒီလိုဆို တစ်တိုင်း ပြည်လုံးလည်း စိတ်မဆင်ရဲ ရတော့ဘူးပေါ့ ”

“ဒါကတော့ ရက်စက်လွန်းပါတယ်ကွာ ”

“နို့ သူကလည်း ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ထားတာကိုး ”

“ဒါကတော့ကွာ ဘယ် နိုင်ငံရေးသမားပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒီလောက်တော့ လုပ်ကြတာပါပဲ၊ နိုင်ငံရေးသမားတွေ ဒီလို လုပ်ထားတဲ့ အထောက်အထားတွေ မောင်တို့မှာ ဗီရိုတွေနှင့် အပြည့် ရှိတယ် ”

“ဒီ အထဲမှာ မောင်တော့ မပါသေးပါဘူးကွယ်၊ မောင်က စိတ်သဘောထားကြီးတဲ့ အစိုးရဝန်ထမ်း တစ်ယောက်ပါ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ကေသီက သူ့ကို ဖက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ဟုတ်ပါ”

ဂျော့ ကဲလားက ရွှင်လန်း ဟန်ဆောင်၍ အဖြေ ပေးသည်။

“ဒီတော့ မောင်လည်း ထွက်ပေးလိုက်ပေါ့၊ ခုနေ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်ခင် ထွက်တော့ နာမည် မပျက်ဘူးပေါ့၊ သမ္မတ နှစ်ဆင် ထွက်ရင် မောင်လည်း ထွက်ရမှာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘယ်ထွက်လို့ ဖြစ်မှာလဲ ကေသီရယ်၊ ဒီအချိန်ဟာ အစိုးရ အဖွဲ့က မောင့်ကို အလိုဆုံး အချိန်”

ယခု အချိန်သည် သူ့ တက်လမ်းတွင် လှေကား သုံးလေးထပ် ကျော်၍ ခုန်ရမည့် အချိန် ဖြစ်သည်ကိုမူ ဂျော့ ကဲလား မပြောမိ။

“ဒါမှ ကိုယ့် ယောက်ျားကွ၊ တိုင်းပြည်ကို တကယ် ချစ်တဲ့လူ”

ကေသီက ပါးကို နှမ်းသည်။

ဩဂုတ်လ ၉ရက်နေ့ မနက် ဆယ့်တစ်နာရီခွဲတွင် နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးကစ်ဆင်းဂျားက သူ့ ရုံးခန်းသို့ လာရန် ဂျော့ ကဲလားကို ဖုန်းဆက်၍ ခေါ်သည်။ အိမ်ဖြူတော် အရာရှိချုပ်လည်း ရောက်နေသည်။

“မောနင်း ဟိတ်”

ရှေ့ ကဲလားက စစ်ဦးစီးချုပ် ဟိတ်ကို သူတတ်သလို စစ်သားဟန် အရိအသေပြုရင်း ရွှင်လန်းစွာ နှုတ်ဆက်သည်။

ဟိတ်က သူ့ကို ခေါင်းညိတ် နှုတ်ဆက်ပြီး ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် ထိုင်နေသော နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး ကစ်ဆင်းဂျား ဘက်သို့ မေးငေါ့ပြသည်။ ကစ်ဆင်းဂျား၏ လက်ထဲတွင်မူ စက္ကူဖြူဖြူလေး တစ်ရွက် ကိုင်လျက်

“ဟင် ထွက်စာ တင်ပြီလား” ဟု ရှေ့ ကဲလားက အလန့်တကြား မေးသည်။ ကစ်ဆင်းဂျားက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ရေးထားသည့် စာရွက်ကို လှမ်းပေးသည်။

နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး

အမေရိကန် သမ္မတကြီး အဖြစ် ယခု အချိန်မှ စ၍ နုတ်ထွက်ပါကြောင်း

မှန်ကန်စွာဖြင့်

ရစ်ချတ် နစ်ဆင်

ရှေ့ ကဲလားသည် ထိုစာတိုကလေးကို အထပ်ထပ် ဖတ်ပြီးနောက် ကာကွယ်ရေး ဝန်ကြီး ဟိတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ခု သမ္မတကြီး ဘယ်မှာလဲ”

“တိတိကျကျ ပြောရရင်တော့ ဒီအချိန်မှာ ဘာ သမ္မတမှ မရှိတော့ဘူးဗျ”

ကစ်ဆင်းဂျားက ပြောသည်။ ဟိတ်က

“ဘယ်လိုလဲ ဂျော့၊ ခု အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုမှာ တန်ခိုးဩဇာ အကြီးဆုံး၊ တစ်ခါတလေ ကမ္ဘာမှာ တန်ခိုး အကြီးဆုံး ပုဂ္ဂိုလ် သုံးယောက်ကတော့ အမိုးတစ်မိုးအောက်မှာ အတူ ရပ်မိနေကြပြီဗျ။ ဘယ်နှယ့်လဲ မကောင်းဘူးလား”

ဂျော့ ကဲလားက

“အရေးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် သုံးယောက် ဟုတ် မဟုတ်တော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲ ခင်ဗျ”

ကစ်ဆင်းဂျားသည် ကုလားထိုင်မှ ထသည်။

“ကဲ ဒီအတိုင်း နေလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ဂျရယ် ဖို့ရဲ့ သမ္မတ ကျမ်းကျိန်ပွဲကို တက်ရဦးမယ်၊ သွားကြစို့”

သမ္မတ ဖို့သည် ကစ်ဆင်းဂျားကို နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးနေရာတွင် ဆက်ခန့်သည်။ ကမ္ဘာတွင် အမေရိကန်တို့ မျက်နှာပန်း လှစေရန် ဖြစ်သည်။

ကာကွယ်ရေး ဝန်ကြီး ဟိတ်ကို သူ လိုချင်သည်။ သို့ရာတွင် အိမ်ဖြူတော်တွင် နစ်ဆင်၏ လူများကို ဆက်ထား၍ မသင့်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို နေတိုးအဖွဲ့ တပ်များ၏ စစ်ဦးစီးချုပ် အဖြစ် ခန့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကမ္ဘာ့ ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက် အဖြစ် လူရာဝင်နိုင်ရန် အတွက် ဖို့သည် ကစ်ဆင်းဂျားကို ခေါ်၍ ဘရက်ဇျက်နှင့် ထိပ်သီး ဆွေးနွေးပွဲ တစ်ခု ကျင်းပသည်။ သဘာဝ ကျစွာပင် ဆွေးနွေးပွဲသို့ ဂျော့ ကဲလား လိုက်ပါရသည်။ ဂျော့

ကဲလားသည် လွန်စွာ အရေးကြီးသည့် ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ကာ အပြန်ခရီးတွင် သမ္မတကြီးက သူ့အခန်းသို့ ဖိတ်၍ တိုင်ပင် ဆွေးနွေးရသည် အထိ ဖြစ်လာသည်။

“ဘာတွေ ပြောခဲ့သလဲ ”

သူ့နေရာ ထိုင်ခုံသို့ ပြန်အရောက်တွင် ကပ်ဆင်းဂျားက မနာလိုဟန်ဖြင့် မေးသည်။

“ဝန်ကြီးကတော့ ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တခြား အကြောင်း မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ၊ ဘောလုံး အကြောင်း ပြောတာ”

“ခင်ဗျားက ဘောလုံး အကြောင်းကို ဘာမှ နားမလည်တာ ”

“ဟားဟတ် တက္ကသိုလ်က ကျွန်တော့်ကို သင်ပေးလိုက်တဲ့ ပညာတစ်ခု ရှိတယ် ခင်ဗျ၊ အဲဒါကတော့ တခြား မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ် ပြောနေတဲ့ အကြောင်းအရာ တစ်ခုကို နားလည်သယောင် ဟန်ဆောင်တတ်တဲ့ ပညာ ခင်ဗျ”

ဂျော့ ကဲလားနှင့် ကေသီတို့သည် ဝါရှင်တန် အထက်တန်းလွှာ အသိုင်းအဝိုင်းတွင် အထင်ရှားဆုံးသော ငယ်ရွယ်သူ ဇနီးမောင်နှံ တစ်စုံ ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။

သူ့ ဇနီးသည် ပါတီနိုင်ငံရေး လုပ်ရာတွင် ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်ကြောင်းကို ဂျော့ ကဲလား မကြာမီ တွေ့လာခဲ့ရသည်။ ကေသီသည် စကားဝိုင်းတွင် သူ့ယောက်ျား ဝင်နိုင်အောင် လမ်းခင်းပေးတတ်သူ၊ အထူးသဖြင့် စတုတ္ထ မဏ္ဍိုင်နှင့် ဆက်သွယ်ရာတွင် ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်သည်။ သတင်းစာများကလည်း အလားအလာ ရှိသည့် ဒေါက်တာ ဂျော့ ကဲလားနှင့် ဇနီးသည် ကေသီတို့ကို ချီးမွမ်းရေးကြသည်။

အခက်အခဲ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ယင်းမှာ ဂျော့ ကဲလားသည် အိမ်ထောင်သည် ဘဝတွင် လိုက်လျောညီထွေ မနေတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ညတိုင်း ဧည့်ခံပွဲတွေ ရှိသည် မဟုတ်။ ရုံးမှ အိမ်သို့ သူပြန်လာသည့် အခါတွင် သူ့အဖို့ ကေသီ တစ်ယောက်မှ အပ အခြား ဘယ်သူမျှ စကားပြောဖော်မရှိ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူက နေ့ခင်းက တွေ့ခဲ့သည့် ပြဿနာများကို ပြောပြသော်လည်း ကေသီက အမြဲ စိတ်မဝင်စားနိုင်။

လက်ထပ်ခဲ့စဉ်က ဘုန်းတော်ကြီး ရှေ့တွင် ကတိသစ္စာတွေ ဆိုခဲ့ကြသော်လည်း ဂျော့ ကဲလားသည် ထို ကတိသစ္စာများကို အစဉ်အမြဲ မစောင့်ထိန်းနိုင်။ ဂျော့ ကဲလားသည် ပေးဆပ်တတ်သော်လည်း မျှဝေ ခံစားခြင်း မပြုတတ်။ သူသည် အချစ်ကို ပေးရုံသာ ပေးတတ်ပြီး ချစ်ကြောင်းကို မပြတတ်။

သို့တိုင်အောင် ကေသီ စိတ်မပျက်ပါ။ စိတ်ရှည်စွာ စောင့်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ ယောက်ျားသည် တစ်နေ့တွင်မူ ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်ခြင်း၏ အတတ်ပညာကို ပိုင်နိုင်လာလိမ့်မည်ဟု ကေသီ မျှော်လင့်သည်။ ဂျော့ ကဲလားသည် အခြားသော ကိစ္စများတွင် ထိုသို့ တတ်မြောက် ကျွမ်းကျင်လာခဲ့သည် မဟုတ်လော။

ထို အတောအတွင်းတွင်မူ ကိုယ့်ဘဝမှာပင် ကိုယ် နေကြရဦးမည်။ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ် လျှောက်ရဦးမည်။ ဂျော့ ကဲလား၏ ဘဝတွင် ရာထူးတက်ရေးသည် အရေးကြီးသည်။ သို့ရာတွင် ကေသီ၏ ဘဝတွင် ယုံကြည်ချက် ရှိသည်။

လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်က အမေရိကန် ကွန်ဂရက် လွှတ်တော်က ဖွဲ့စည်း အုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံ ဥပဒေ ၂၇ကြိမ်မြောက် ပြင်ဆင်ချက်ကို အတည်ပြုခဲ့သည်။ ထို ပြင်ဆင်ချက်အရ ကျား မ အခွင့်အရေး ခွဲခြားခြင်းကို ဆန့်ကျင်သည်။ ထို ဥပဒေ ပြင်ဆင်ချက်ကို ပြည်နယ် သုံးပုံ နှစ်ပုံက လက်ခံလျှင် ကျား မ အဆင့် အတန်း တူညီမှုသည် တစ်တိုင်းပြည်လုံး၏ ဥပဒေ ဖြစ်လာတော့မည်။

ကေသီသည် ထိုကိစ္စ အတွက် လက်မခံသေးသည့် ပြည်နယ်များတွင် လိုက်၍ တရားဟောရန် အမျိုးသမီး အဖွဲ့နှင့် လိုက်ဖို့ အထုပ်တပြင်ပြင် ဖြစ်နေသည်။

“အလကားဟာတွေပါကွယ်၊ ဘာလုပ်စရာ လိုလို့လဲ၊ မင်းက သတ္တိ ရှိတဲ့ မိန်းမ၊ လွတ်လွတ် လပ်လပ် တွေးခေါ်နိုင်တဲ့ မိန်းမ၊ အရည်အချင်း ရှိတဲ့ မိန်းမ၊ တန်းတူ ညီမျှမှု ရှိလို့ပဲ မင်းဟာ ရှေ့နေကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား၊ မင်း လျှောက်တယ် ဆိုရင် တရားလွှတ်တော်ချုပ် တရားသူကြီးတောင် ဖြစ်နိုင်သေးတယ် ”

“ရှင့် အဘိဓာန်မှာ အများကောင်းကျိုးတို့၊ ပရဟိတတို့ ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေ မရှိတော့ဘူးလား၊ ခု ကျွန်မ လုပ်နေတာ ကျွန်မအတွက် မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ သန်းပေါင်း များစွာသော အမျိုးသမီးတွေ အတွက် လုပ်နေတာ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ပြီး မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ လခကိုသာ ရနေကြတဲ့ အမျိုးသမီးတွေ အတွက် လုပ်နေတာ ”

“မင်း စကားပြောတာက ဝါဒ ဖြန့်ချိရေး စာအုပ်နှင့် တူလိုက်တာ ”

“ရှင်ကတော့ ဒီလိုပဲ ထင်မှာပေါ့၊ ညစာ ထမင်းဝိုင်းမှာ ရှင်ပြောတဲ့ စကားတွေကလည်း အစိုးရ ဌာန ဆိုင်ရာ မှတ်တမ်းတွေနှင့် ဘာထူးသေးလို့လဲ၊ တစ်ခါလာလည်း ကမ္ဘာ့ နိုင်ငံရေး၊ တစ်ခါလာလည်း အာဖဂန်နစ္စတန် ကိစ္စတို့ ဘာတို့၊ ဒါတွေကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားတယ်လို့ ထင်နေသလား ”

“ငါက ပြီးငွေစရာကောင်းတဲ့ ကောင်လို့ မင်း ပြောနေတာလား ”

“မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ ကမ္ဘာကြီး ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ကိစ္စတွေ အားလုံးဟာ ရှင့် ရုံးခန်းထဲမှာ ဖြစ်ပျက်နေတယ်လို့ ရှင် ထင်နေတယ်လို့ ပြောတာ၊ ရှင်ဟာ တခြားလူတွေရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုကိုကော မလေးစားတော့ဘူးလား ”

“ကိုယ်က တခြားကြောင့် ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်း လိုက်သွားရင် ကိုယ်တို့ ခွဲနေရမှာမို့လို့ ပြောနေတာပါ”

ဂျော့ ကဲလားက ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စကို လမ်းကြောင်း ပြောင်းသည်။

“အမယ်လေး၊ ဒါက အလွယ်ကလေးပါ၊ ခွဲမနေချင်ရင် ရှင် ခွင့်ယူပြီး ကျွန်မနှင့် လိုက်ခဲ့ပေါ့”

ကေသီ အမူအရာက ခပ်လှောင်လှောင်။

ဂျော့ ကဲလားက တားသည့်တိုင် ကေသီကို တား၍မရ။ နောက်ဆုံးတွင် ကေသီကို လေယာဉ်ကွင်းသို့ လိုက်ပို့ခဲ့ရသည်။

ကေသီသည် ဟောပြောပွဲ များစွာကို ရောက်ခဲ့သည်။ ရေပင် မရေနိုင်တော့။ အမျိုးသမီးများမှာ သဘော မပေါက်နိုင်ကြသဖြင့် သူ အံ့သြရသည်။ အမျိုးသမီး အများစုမှာ သူတို့၏ “ဒုတိယတန်းစား” အဆင့်အတန်း ကလေး ပျောက်သွားမည်ကိုပင် စိုးရိမ်နေကြသည်။ ထို အခြေအနေမျိုးတွင် အရိုးစွဲ နေခဲ့ရပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကိုယ်ပိုင် ခြေထောက်ပေါ်တွင် ရပ်ရန် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေကြသည်။ သူ့ အလုပ်မှာ အမျိုးသမီးများအား မိမိတို့၏ တန်ဖိုးကို မြှင့်တင်ကြရန် ဟောရ ပြောရသည့် အလုပ် ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို သဘောပေါက်အောင် ဟောရ ပြောရသည်မှာလည်း မောပါဘိ။

သို့ဖြင့် သုံးလကြာမျှ သူတို့ ကွဲနေကြသည်။ တယ်လီဖုန်းဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ အဆက်ရပါ၏။ သို့ရာတွင် လူချင်းတွေ့သည်မှာမူ မိန်းတွင် နေနေသည့် အင်ဒရူး အဲလီယော့က အောက်မေ့ဖွယ်နေ့ ကျင်းပသည့် ဧည့်ခံပွဲကျမှ လူချင်း တွေ့ဖြစ်ကြတော့သည်။

သူတို့ နှစ်ယောက် ဝါရှင်တန်သို့ လေယာဉ်ဖြင့် ပြန်လာခဲ့စဉ် ကေသီက



“ရှင့် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းက ချောသားပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ နောက်အိမ်ထောင် မပြုသလဲ မသိဘူး”

“သူ့ကိုယ်သူ မယုံကြည်လို့ နေမှာပေါ့”

“ဟုတ်မယ်၊ ကေသီလည်း ဒီလိုပဲ ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မယုံကြည်ရမှာလဲ၊ တစ်ဖက်သားကိုလည်း ကြင်နာတတ်တယ်၊ မျှမျှတတလည်း ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ရယ်စရာ မောစရာလည်း ပြောတတ်တယ်၊ သူ့မှာ ဇနီးကောင်း တစ်ယောက် လိုနေတယ်လို့ ထင်တယ်လေ”

“ဒါကလည်း အချိန် ပေးနိုင်ဦးမှကွ၊ သင့်တော်တဲ့ မိန်းမများ မမြင်ဘူးလား”

“အမယ်လေး အများကြီးပါ၊ ကေသီ ရှာပေးနိုင်ပါတယ်၊ ကေသီလို မိန်းမတွေပေါ့”

ကေသီက ပြုံးသည်။

“ဒီလိုဆို ကိုယ်ကံကောင်းတာပေါ့ နော်”

ဂျော့ ကဲလားက သူ့လက်ကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မောင် ကံကောင်းတယ်၊ ခုမှပဲ သိတော်မူတယ်နော်”

၁၉၇၅ ခုနှစ် နိုင်ငံဘာလ တစ်ညနေ၌ ဂျော့ ကဲလားသည် သူ့ ရုံးခန်းထဲတွင် ထိုင်ကာ ဒေသဆိုင်ရာ အစီရင်ခံစာ တစ်ခုနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ ထင်မြင်ချက်များကို တင်ပြရန် ပါးစပ်မှ နှုတ်တိုက် ရွတ်ချပေးနေစဉ် ကပ်ဆင်းဂျား ရောက်လာသည်။

“ဝန်ကြီး ဘာပြဿနာ ပေါ်လာလို့လဲ၊ ဝန်ကြီး ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ”

“ကျွန်တော် စိတ်ညစ်နေတယ်ဗျာ”

ကစ်ဆင်းဂျားက ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သမ္မတက ပြောနေတယ်၊ လူတစ်ယောက်တည်း နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး ရာထူးရော၊ လုံခြုံရေး ကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌ ရာထူးရော ယူထားတာ မကောင်းဘူးတဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဝန်ကြီးက ဒီ နှစ်နေရာစလုံးမှာ ကောင်းကောင်း လုပ်နိုင်နေတာပဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ ထင်တာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ သူက ကျွန်တော့်ကို လုံခြုံရေး ကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌက နုတ်ထွက်စေချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နုတ်ထွက်လိုက်ရင် ကျွန်တော့် အနေအထားကို တစ်မျိုး မြင်သွားကြလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ် ဝန်ကြီး၊ ဒီလို နုတ်ထွက်လိုက်ရတဲ့ အတွက် ဝန်ကြီးရဲ့ ဩဇာ အာဏာကတော့ လျော့ကျမသွားပါဘူး ”

ဂျော့ ကဲလားက တကယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နောက် ဆက်ခံမယ့်သူက ကျွန်တော်နှင့် ဆက်ဆံရေး ကောင်းနေတော့ ကျွန်တော်အဖို့ ပိုပြီးတောင် ကောင်းပါသေးတယ် ”

“နောက် ဆက်ခံမယ့်သူက ဘယ်သူပါလဲ ဝန်ကြီး”

ကစ်ဆင်းဂျားက ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျူတာဟောင်း ဂျော့ ကဲလားကို ရယ်ချင်ပက်ကျိ မျက်နှာဖြင့် ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ခင်ဗျားလေ”

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ် မှတ်တမ်း - နိုဝင်ဘာ ၃၊ ၁၉၇၅။

ကိုယ်နှင့် အခန်းဖော်ရဲ့ ပုံကို ဒီနေ့ ထုတ်တဲ့ နယူးယော့တိုင်း သတင်းစာကြီးထဲမှာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဂျော့ ကဲလားဟာ အမျိုးသား လုံခြုံရေးကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ် ကစ်ဆင်းဂျားရဲ့ နေရာမှာ ခန့်အပ်ခြင်း ခံရတယ်လေ။ ခုဆို သူဟာ အိမ်ဖြူတော် အနောက်ဆောင်ကို ရောက်သွားပြီး သမ္မတရဲ့ ရုံးခန်းတံခါးကို အချိန်မရွေး ခေါက်နိုင်တဲ့ အဆင့်မှာ ရောက်သွားပြီ။ အစိုးရ စက်ယန္တရားကြီးရဲ့ ဘီးကို သူ ကိုင်နိုင်တဲ့ အနေအထားပေါ့။

ဒီနေ့ည ခုနစ်နာရီ သတင်းမှာ ဂျော့ ကဲလားဟာ ဒီထက်ကြီးတဲ့ နေရာကိုတောင် ဆက်ခံရလိမ့်မယ်လို့ သတင်း ဝေဖန်သူတွေက အကဲဖြတ်နေကြတယ်။

သမ္မတ ဖို့ဟာ နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးအဖြစ် သူ ကိုယ်တိုင် တစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးချယ် ခန့်ထားချင်နေတယ်လို့ သတင်း ဖြစ်နေတယ်။ သမ္မတ အဖြစ် ထပ် အရွေးခံရရင် (ဒါကလည်း တော်တော် သေချာတယ်) အစိုးရ အဖွဲ့ကို ပြန်ဖွဲ့မယ်တဲ့။ အဲဒီမှာ ဂျော့ ကဲလားတို့က အဓိက ဇာတ်ဆောင်ပေါ့။ ပွတာပေါ့။ ဂျော့ ကဲလားကတော့ ကမ္ဘာကြီးကို ကိုင်လှုပ်ယမ်းနေနိုင်တဲ့ အနေအထားကို ရောက်သွားပြီပေါ့။ သူ့မှာ ကျော်ကြားမှု ရှိတယ်။ အာဏာ ရှိတယ်။ ပြီးတော့ မယားကောင်းလည်း ရှိတယ်။ တချို့ လူတွေကျတော့လည်း တယ် ကံကောင်းကြပါကလား။

ကိုယ် တစ်ခုတော့ စဉ်းစားမိတယ်။ ကိုယ် အိမ်ဖြူတော်ကို တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြီး ဂျော့ ကဲလားကို ခေါ်ရင် ကိုယ့်ကို လက်ခံ စကားပြောပျံ့မလားလို့။

ဂျော့ ကဲလားအား လုံခြုံရေး ကောင်စီ အကြီးအကဲ ခန့်အပ်လိုက်သည့် အတွက် ချီးကျူးသည့် ကြေးနန်းများ စာများသည် အိမ်ဖြူတော်သို့ ဝင်လာမစဲ တသဲသဲ ဖြစ်နေသည်။ ညနေစောင်းတွင် သူ့ အတွင်းရေးမှူးက လက်ဆွဲအိတ်ကြီး နှစ်လုံး ပြည့်နေသော စာများ၊ ကြေးနန်းများကို လာပို့သည်။ အိမ်ရောက်လျှင် ဇနီးသည် ကေသီနှင့် အတူ ဖတ်နိုင်ရန် ဖြစ်သည်။

“ဒီ လက်ဆွဲအိတ်ကြီး ကိုင်ပြီး ငါက မော်တော်ကား ရပ်တံ့ဆီ ဆွဲသွားရမှာလားကွ”

ဂျော့ ကဲလားက ပြောသည်။ ထို့နောက် သတိရသွားသဖြင့်

“အေး ထားခဲ့၊ ကိစ္စ မရှိဘူး၊ ငါ့ကားက အရင်နေရာမှာ ရပ်ထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သမ္မတရဲ့ ကားရုံထဲမှာ ရှိတာ၊ နီးနီးကလေးရယ်”

ကေသီက လှေကားဝမှ သူ့ကို ကြိုဆို နှုတ်ဆက်ကာ ဖက်လိုက်သည်။

“ဒီနေ့ အထိမ်းအမှတ်ပွဲ အဖြစ် ညစာ ကောင်းကောင်း ပြင်ထားတယ် ”

“ဘယ်သူ့ကို ဖိတ်ထားသေးသလဲ ”

“ဟင့်အင်း၊ မောင်နှင့် ကေသီ နှစ်ယောက်တည်းပဲ၊ နည်းနည်းပါးပါး သောက်ဦးမလား ”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ”

သူ့ကို ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားစဉ် ကေသီက လေသံကလေးဖြင့်

“ဒီနေ့ည မောင် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ထားတယ်၊ သိမ်းထားတာ ကြာလှပြီ၊ ကြည့်စမ်း”

ကေသီက ကော်ဖီ စားပွဲကို ညွှန်ပြသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ဖန်ခွက် အချို့နှင့် ပုလင်း နှစ်လုံး။

“ဟာ ဟန်ဂေရီယန် ရှန်ပိန်ပါလား၊ ကေသီ ဘယ်က ရလာတာလဲ ”

ဂျော့ အံ့အားသင့်နေသည်။

“အမယ်လေး၊ လွယ်လွယ် ရလာတာ မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ ပြောပြမယ် ”

သူတို့သည် ရှန်ပိန် နည်းနည်း သောက်ကြသည်။ အမြည်း နည်းနည်း စားကြ၏။ ဧည့်ခန်းတွင် ချစ်ကြ၏။ ထို့နောက် ထပ်သောက်၍ မူးကြ၏။

“မောင် ယူလာတဲ့ ကြေးနန်းတွေကလည်း တစ်ပွေတစ်ပိုက်ကြီးပါလား ”

“ဟုတ်လား၊ မိတ်ဆွေ ပေါတာကိုး ”

“အေးလေ၊ မောင်က သမ္မတ ရုံးခန်းနှင့် တစ်လှမ်းလောက်ပဲ ကွာတာဆိုတော့ အသိဖွဲ့ချင်သူတွေလည်း ပါမှာပေါ့၊ မှန်းစမ်း၊ ဖောက်ကြည့်ရအောင်၊ အဲဒီထဲမှာ ကောင်မတွေ ဘယ်နှစ်ယောက် ပါမလဲ မသိဘူး ”

သူတို့သည် တခပ်ခပ်ရယ်ရင်း စာများကို အတူ ဖတ်ကြသည်။

ပြည်နယ်တိုင်းရှိ ဘုရင်ခံများက ကြေးနန်းရိုက်သည်။ မြို့ကြီးများမှ မြို့တော်ဝန်များက ကြေးနန်း ရိုက်ကြသည်။ ဒီမိုကရက်များရော၊ ရီပတ်ဗလစ်ကင်များကပါ

ချီးကျူးစကားတွေ ပို့ကြသည်။ သံတမန် ဖြစ်လိုသူ၊ နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင် ဖြစ်လိုသူတိုင်းက စာတွေ ပို့ကြသည်။

ဟိုလီဝုဒ်မှ ရုပ်ရှင် ပညာသည်တွေကလည်း ထို့အတူပင်။

“နောက်ဆိုရင် ခရီးသွားရင် မောင် တစ်ယောက်တည်း လွှတ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ တချို့ စာတွေက သမီး မပေးရုံ တစ်မည်ပဲ ရှိတော့တယ်”

ဂျော့ကဲလားမှာ ပျော်၍ မဆုံး။ ယခုမှ အစရှိသေးသည်။ နောင်သည်ထက် ကောင်းတာတွေ လာဦးမည်။

“ဟင် ဒီစာက ဘာလဲ၊ ခေတ်ဟောင်းက မိုက်ကယ် ဆောင်းဒါးတဲ့”

“ပြစ်မီး”

ဂျော့ ကဲလားသည် ကြေးနန်းကို ယူဖတ်သည်။ ဖတ်ရင်း တဖြည်းဖြည်း အဓိပ္ပါယ်ကို နားလည်လာသည်။

ဝိုင်နာ ကဲလား ဘဝမှ ယခုဘဝ အထိ လျှောက်ခဲ့ရသည့် လမ်းမှာ ခရီးရှည်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ မင်းရဲ့ ပထမဆုံးသော အင်္ဂလိပ် စာပြဆရာ မိုက်ကယ်က အောင်မြင်စေရန် ဆုတောင်းလိုက်ပါသည်။

ရှိုကာဂို ရောက်လျှင် ဝင်ပါ။

ခေတ်ဟောင်းက

မိုက်ကယ် ဆောင်းဒါး။

“ဘာ အဓိပ္ပါယ်လဲ”

ကေသီက ပြောသည်။

“အလကားပါ”

ဂျော့ ကဲလားက စာရွက်ကို လုံးခြေပစ်လိုက်ပြီးနောက် မီးလင်းဖိုထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

တစ်ယောက်တည်းသာ ဖော်မပါလျှင်

ဝင်္ကပါလမ်း ထိုမြိုင်တန်းလည်း

နတ်ပန်းဥယျာဉ်၊ နန္ဒဝန်တည့်

ကျောင်းတုန်းက ဖတ်ခဲ့ရသည့် အင်ဒရူး မာဗယ်၏ ကဗျာကလေးကို သူ သတိရသည်။

ဆာရာနှင့် ခွဲကာ သူ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ် သုံးမိုး ရှိပြီ။ ကဗျာဆရာသည် ပညာရှာ သုတေသီတို့ အတွက် ထိုကဗျာကို ရေးစပ်ခဲ့လေသလား မသိ။ ဟုတ်သည်။ သူ့လို ထူးချွန်သည့် ပါမောက္ခ တစ်ယောက်အဖို့ လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိသည်။ ပညာ ရှာစရာတွေ အများကြီး ရှိသည်။ ကြင်ရာကို မငဲ့နိုင်ဟု လင်းဗရိစ် တွေးမိသည်။

ကင်တာဘာရီသို့ ပြန်လာပြီးနောက် လင်းဗရိစ်သည် သူတို့ ဝယ်ထားသည့် အိမ်ကလေးကို ရောင်းလိုက်ပြီး တက္ကသိုလ်မှ ငှားသည့် မာလ်ဘာရီရိပ်သာ အပေါ်ထပ် အခန်းတစ်ခန်းကို ငှားနေခဲ့သည်။

ဂန္ထဝင်ဌာန မဟာဌာနမှူး အဖြစ် သူ့ ဆောင်ရွက်ချက်တို့မှာလည်း အားရလောက်သည်။ သူ့ ဂန္ထဝင် သင်တန်းသို့ တက်သည့် ကျောင်းသားဦးရေ များလာသည်။ ဂန္ထဝင် အဓိက ကျောင်းသားဦးရေ နှစ်ဆ တိုးလာသည်။

လင်းဗရိစ်သည် စိတ်ဆိုးနေသော လူငယ် တစ်ယောက် ဟုတ် မဟုတ်မှာ အငြင်းပွားဖွယ်ရာ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ဒေါသ ထွက်နေသော လူလတ်ပိုင်း အရွယ် ဖြစ်သည်မှာကား သေချာသည်။ နေ့ရော ညပါ အလုပ်လုပ်ရန် ဒေါသက လောင်စာ ဖြည့်ပေးနေသလော မဆိုနိုင်။

ကျောင်းဆင်းသည်နှင့် လင်းဗရိစ်သည် သူ့ အခန်းသို့ ပြန်လာကာ အေးစက်၍ အာဟာရ တန်ဖိုး ရှိ မရှိ အငြင်းပွားစရာ ဖြစ်သော ညစာကို အငမ်းမရ စားသောက် ပြီးနောက် သူ့ စားပွဲတွင် ထိုင်သည်။

နည်းနည်း ပင်ပန်းသွားသည်နှင့် ဂရိပြည်ထွက် ရက်ဆီနာ အရက်ကို နည်းနည်း သောက်သည်။ ခေတ်သစ် ဂရိ အရက်သည် ဂန္ထဝင် ပြဇာတ်ဆရာတို့ကို သူ့ခေါင်းထဲတွင် ပြန်လည် ဆန်းသစ်လာစေသည်။ ပြဇာတ်ဆရာ ယူရီပီဒီးစ်နှင့် ပတ်သက်သည့် သုတေသနမှာလည်း အံ့မခန်း ဖြစ်လောက်သည်။ ယူရီပီဒီးစ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အကြွင်းအကျန် မရှိအောင် စေ့ငသည်။

လင်းဗရိစ်မှာ စကားပြောဖော် မရှိ။ အပေါင်းအသင်း မရှိ။ ဧည့်ခံပွဲများသို့လည်း တက်လေ့ မရှိ။ အရေးကြီးသည့် တက္ကသိုလ် အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ဝင်တို့ တက်ရောက်သည့် ဧည့်ခံပွဲမျိုးကိုသာ သူ သွားတတ်သည်။ မဟာဌာနမှူး ပင်စင်ယူလျှင် သူ ဖြစ်မည်ဟု သတင်းပြေးနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

လင်းဗရိစ်သည် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် မိန်းမဟူသမျှကို ဝေးစွာ ရှောင်သည်။



တစ်ခါတစ်ရံတွင် လင်းဗရိစ်သည် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်တွင် အိပ်ရာမှ နီးလာကာ မျက်လုံးတွေ အကြောင်သားဖြင့် ဖြစ်နေသည်။ အလုပ်စားပွဲတွင် ထိုင်ပြီး မောပန်း နွမ်းနယ်လာအောင် အလုပ်လုပ်သည့် နည်းသာလျှင် သူ့ရောဂါကို ကုနိုင်သည်။ သူသည် ခံစားချက်အရ သေသူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။

သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ရှင်သန်နေသော အရာဆို၍ အသိဉာဏ်တရားသာ ရှိတော့သည်။ ထို အသိဉာဏ် ရှင်သန်နေအောင် သူသည် သုတေသန လုပ်ငန်းတည်ဟူသော အကြောဆေးများဖြင့် ထိုးပေး၏။ သို့ဖြင့်သူ့အား ပညာရေး လောကသစ်ကြီး တစ်ခုထဲသို့ ဝင်ရောက်ရန် နိုင်ငံကူး လက်မှတ် ထုတ်ပေးမည့် ကျမ်းကြီး တစ်ခုကို ပြီးစီးလုနီး ဖြစ်သွားသည်။

သူပေးရသည့် တန်ဖိုးသည် အထီးကျန် ဘဝဖြစ်လျှင် ထိုတန်ဖိုးနှင့် ညီမျှအောင်တော့ ပြန်ယူရပေလိမ့်မည်။

ထိုကာလများ အတွင်း လင်းဗရိစ်သည် တစ်ကြိမ်သာလျှင် ခံစားချက်၏ အလိုကို လိုက်ဖူးသည်။ သူ မဟာဌာနမှူး ဖြစ်ပြီးသည့် ဒုတိယ နှစ်ဝက် တစ်ညတွင် သူ့ညီ အဲလက်က ဖုန်းဆက်ကာ သူတို့ အဖေ ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။

လင်းဗရိစ်သည် သချိုင်းထဲတွင် သူ့အမေနှင့် ညီမကို ဖက်ထားသည်။ လင်းဗရိစ်သည် ငိုပစ်လိုက်၏။

သူ ညီ အဲလက်က ကျင်း တစ်ဖက်မှ နေ၍ ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“အဖေက အစ်ကိုအတွက် သိပ် ဂုဏ်ယူတာ၊ အစ်ကိုဟာ အဖေ့ကို ဂုဏ်ရှိအောင် လုပ်ပေးတဲ့ လူပါတဲ့”

လင်းဗရိစ်သည် ခေါင်းညိတ်ရုံသာ တတ်နိုင်တော့သည်။

ထိုညတွင် လင်းဗရိစ်သည် ကင်တာဘာရီသို့ ပြန်လာခဲ့ကာ စားပွဲတွင် ထိုင်ပြီး အလုပ် လုပ်နေသည်။

တယ်လီဖုန်းသံ မြည်လာ၏။ ဆာရာရယ်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဆာရာကို အကြောင်း မကြားတာလဲ၊ အကြောင်းကြားရင် လေယာဉ်နှင့် အသုဘကို လာပို့မှာပေါ့”

ဆာရာ၏ အသံက တိုးတိုးညင်းညင်း။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

“ဟားဗတ် အသင်းက လူတစ်ယောက်က တယ်လီဖုန်း ဆက်တယ်၊ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ကိုရယ်၊ အဖေဟာ သိပ် သဘောကောင်းတဲ့လူ ”

“မင်းကိုလည်း ချစ်ပါတယ်ကွာ”

လင်းဗရိစ်သည် ထို အခွင့်အရေးကို ချက်ကောင်းယူကာ

“သူ့မြေး အကြီးဆုံးကို သိပ်တွေ့ချင်တာ၊ တွေ့မသွားရရှာဘူး”

“နာတာလူး ပွဲတော်တုန်းကတော့ တွေ့သွားရပါတယ်၊ ကို့ မိဘများဆီကို ဆာရာ လတိုင်း စာရေးပါတယ်၊ ကလေးရဲ့ ဓါတ်ပုံတွေလည်း ပို့ပါတယ်၊ ကိုက အကြောင်းကြားရင် သားကြီးကို အသုဘကို ခေါ်လာမှာပေါ့၊ သူ့အတွက် အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား”

“သားကြီးကော နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ အဘိုးသတင်းကို ကြားရလို့ စိတ် ထိခိုက်နေတယ်၊ လက်တင် ဘာသာ သင်တန်းမှာ ပထမရတယ်”

လင်းဗရိစ်သည် ပြောရင်း ဆိုရင်း ဆာရာနှင့် တယ်လီဖုန်း စကား မပြတ်ချင်သေးဘဲ တစ်ဆက်တည်း ပြောချင်နေသည်။

“ဆာရာရဲ့ အလုပ်ကရော ဘယ်နှယ့်လဲ”

“မဆိုးပါဘူး၊ ခုတော့ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် သုတေသန အသင်းက ဆာရာရဲ့ဆောင်းပါးကို လက်ခံလိုက်တယ်”

“ချီးကျူးပါတယ်၊ ဘာအကြောင်းကို ရေးထားတာလဲ”

“အပိုလိုနီးယပ်စ်ရဲ့အကြောင်း ပါ၊ ဆာရာ နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲက စာတမ်းကို အနှစ်ချုပ် ပြန်ရေးထားတာပါ”

“ကောင်းတယ်၊ ကိုယ် စောင့်ဖတ်မယ်လေ၊ ဆာရာရဲ့ ပါရဂူဘွဲ့ယူ စစ်တမ်းကကော”

“ရေးတော့ ရေးနေတာပဲ၊ နွေဦးပေါက်လောက်မှ ပြီးမယ် ထင်တယ်၊ ပထမပိုင်းကို ဆရာ ကင်မရွန်းက ကြည့်ပေးတယ်၊ ဒုတိယပိုင်းကိုတော့ ဆရာဂျိမ်းက ဖတ်ပေးတယ်”

“ဆရာ ဂျိမ်းက ဘေလီယယ် ကောလိပ်က နောက် ကျူတာ အသစ် မဟုတ်လား၊ ပရီးပါတီးယက်စနှင့် ပတ်သက်တဲ့ ကျမ်းကို သိပ် သဘောကျတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ၊ ဆာရာကော ခု ဘာစာတမ်း ရေးနေသလဲ”

“ကိုယ် မဝါးနိုင်တာကို စားမိပြီ ထင်တယ်၊ ဆာရာရဲ့ စာတမ်းက ကယ်လင် မားကစ်နှင့် လက်တင် ကဗျာ အကြောင်း”

ဆာရာ ရယ်သည်။

“အမယ်လေး၊ တော်ရုံ တန်ရုံ ယောက်ျားလေးတောင် သူတို့ကို လေ့လာလိုက်ရင် စောစော ကိစ္စတုံးကုန်တာ၊ အင်းလေ ကိုယ်က မိန်းမ ဆန့်ကျင်ရေးသမား မဟုတ်ပါဘူး၊ တော်ရုံ တန်ရုံ လူလို့ ပြောဖို့ ကောင်းတာ၊ ပါးစပ်က ဘယ်နှယ့် မှားထွက်မိမှန်း မသိဘူး”

တယ်လီဖုန်းကို မချချင်သေး။ ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် ပြောစရာ အကြောင်းကို အပြေးအလွှား ရှာကြည့်သည်။

“ဒါဖြင့် ဇွန်လထဲမှာ ဒီဂရီ ရတော့မယ်ပေါ့”

“မျှော်လင့်ရတာပဲ ”

“ပြီးရင် အမေရိကကို ပြန်လာမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဒါတော့ သိပ် မသေချာသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စက ကို နောက်လထဲမှာ အောက်စဖို့ကို လာမှာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့မှ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆွေးနွေးရမယ်လေ ”

“သိပ်လာချင်တာပဲ ”

“သားကြီးကလည်း လာစေချင်လှပြီ၊ အချိန်ရရင် လေယာဉ်ကွင်းကို လာကြိုမယ်လေ ”

“တယ်လီဖုန်းဆက်လို့ ကျေးဇူးတင်တယ် ဆာရာ၊ ဆာရာ အသံကို ကြားရလို့ တော်တော် စိတ်ချမ်းသာသွားတယ် ”

တယ်လီဖုန်း ချလိုက်သည်။ သူ့ အသံကို ကြားရုံတင် မဟုတ်။ သူ့ မျက်နှာကလေးကိုပါ မြင်ချင်သည်။

“ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း၊ စကားပြောလိုက်တာကလည်း တကယ့် အင်္ဂလိပ်သံပါလား”

လင်းဗရိစ်က သူ့သားကြီး၏ စကားကို နားထောင်၍ ပြောသည်။

“ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ ကိုရဲ့၊ သူက တစ်သက်လုံး ဒီမှာ နေလာတာကိုး”

သူတို့ တစ်စုသည် အောက်စဖို့လမ်းက အိမ်ညှော်ခန်းတွင် ထိုင်ရင်း ရေခဲစိမ် ကော်ဖီကို သောက်နေကြသည်။

“သားကြီးကို ကြည့်ရတာ ကိုယ့်ကို စိမ်းနေသလိုပဲ နော်၊ ဒယ်ဒီလို့ တစ်ခွန်းပဲ ပြောပြီး ပျောက်သွားတယ်၊ မပေါ်လာတော့ဘူး”

“လင်းရဲ့သားက အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေ ရှိသေးတယ်လေ၊ ဒီနေ့ ညနေမှာ စိန်ဂျော့ကျောင်းနှင့် ကရစ်ကက်ရိုက် ပြိုင်ပွဲ ရှိတယ်”

လင်းဗရိစ်က ရယ်သည်။

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွာ၊ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ဆရာရဲ့သားက ကရစ်ကက် ရိုက်သတဲ့၊ နောက်ကျရင် ဆာဘွဲ့တွေ ဘာတွေ ရဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“မရဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်သလဲ”

“ဆာရာကော ဘယ်တော့ အမေရိကန်ကို ပြန်မယ်လို့ စဉ်းစားထားသလဲ”

လင်းဗရိစ်က ကော်ဖီ တစ်ကျိုက်ကို သောက်လိုက်သည်။

“အနည်းဆုံး တစ်နှစ်တော့ မပြန်နိုင်သေးဘူး”

“ဒုက္ခပါပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြန်လို့ မဖြစ်တဲ့ အကြောင်းတွေ ရှိသေးတယ်”

“ဘယ်လို အကြောင်းတွေလဲ”

“သားကြီးကို အင်္ဂလန်မှာပဲ ပညာ ပြီးဆုံးအောင် သင်စေချင်တယ်၊ ကလေးက စာ သိပ်တော်တော့ ဆရာကြီးကလည်း ဒီမှာပဲ ဆက်သင်စေချင်တယ်၊ ဒီက ဆယ်တန်း အောင်ရင် ဘယ်ကောလိပ်ကို ဖြစ်ဖြစ် ဝင်လို့ရတယ် ”

“သူ့ကို ဟားဗတ်မှာ ထားမယ်လို့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် သဘောတူ ထားခဲ့ကြတယ်လေ ”

“ဒါကတော့ အချိန်ရောက်လာရင် သူ ဘာသာသူ ဆုံးဖြတ်တာက ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ခုတော့ ငယ်လည်း ငယ်ပါသေးတယ်”

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

“ဒီပြင် အကြောင်းတွေကကော ”

“ဆန်မာဗီး ကောလိပ်မှာ ဂန္ထဝင် နည်းပြဆရာ ရတယ်”

“လုပ်ငန်းအရတော့ ချီးကျူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် အရတော့ ကန့်ကွက်ရလိမ့်မယ် ”

“ဆရာ လုပ်တာ တစ်ခုကို ကန့်ကွက်ပိုင်ခွင့် များကော ရှိသေးလို့လား”

ဆရာက ခပ်ပြုံးပြုံးမေးသည်။

“ကိုယ် ဆိုလိုတာက ဆာရာကို ကိုယ် သတိရတယ်၊ ကိုယ်တို့ အိမ်ထောင်သည် ဘဝကို လွမ်းတယ်၊ ဆာရာဟာ နောင်မှ နောင်တတို့ ဘာတို့ မရှိတော့ဘူးလားလို့ ကိုယ် တွေးနေတယ်”

“နောင်တ ရတာတော့ ရှိတာပေါ့လေ၊ အမှန်ပြောရရင်တော့ လင်းနှင့် ဆာရာတို့ ကွာရှင်း ပြတ်စဲလိုက်တဲ့ နေ့ဟာ ဆာရာ ဘဝမှာ အမှောင်ဆုံး နေ့ပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကိုယ်တို့ အနေနှင့် နောက်တစ်ခါ အိမ်ထောင်သစ်ကို ပြန်တည်ဆောက်ဖို့ အခွင့်အရေး ရှိသေးတယ်လို့ ထင်သေးသလား”

ဆာရာက သူ့ကို ဝမ်းပန်းတနည်းဖြင့် မော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းကို ယမ်းနေသည်။

ဇူလိုင်လ တစ်လလုံး ဆာရာသည် လင်းဗရိစ်အား သားကြီးနှင့် အတူ သူ့အိမ်တွင် နေခွင့်ပြုပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်မှာမူ တခြားသို့ ထွက်သွားသည်။ ဆာရာသည် နောက်တစ်ယောက်များ တွေ့နေပြီလားဟု သူ သံသယ ရှိချင်သည်။ ဆာရာက သူ ခရီးစဉ်ကို ရေရေရာရာ မပြောသည့် အခါတွင် ပို၍ သံသယ ကြီးလာသည်။

သူ့ စာတမ်း အတွက် ဂရိပြည်က နေရာဟောင်းများကို လျှောက်ကြည့် လေ့လာဦးမည်ဟု ပြောသည်။

“ဘယ်သူနှင့် သွားမှာလဲ” ဟု လင်းဗရိစ်က ပြောင်ပြောင်ပင် မေးသည်။

“အို သန်းပေါင်း များစွာသော ဂရိ လူမျိုးတွေနှင့်ပေါ့”

သို့ရာတွင် သူ့ ဇနီးဟောင်း၏ ခရီးဖော်သည် မည်သူ ဖြစ်သည်ကို လင်းဗရိစ် ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရ။ သားကြီး၏ စကားများထဲတွင် ဆရာဂျိမ်း ဆိုသည့် စကားသည် မကြာခဏ ပါလာတတ်သည်။ ဆရာ ဂျိမ်းမှာ ဘေလီယက် ကောလိပ်မှ ဂန္ထဝင် နည်းပြဆရာ ဖြစ်သည်။

“အဲဒီ လူကို ဖေဖေ တွေ့ချင်တယ်ကွာ ”

“အို ဖေဖေ တွေ့ရင် သိပ်သဘောကျမှာ၊ ဒီလူက အရမ်း တော်တဲ့လူ ”

သူ့သားသည် အင်္ဂလိပ်ကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။

ထိုနှစ် ဇူလိုင်လတွင် လင်းဗရိစ်သည် အဖေ တစ်ယောက် ဖြစ်ရန် ကြိုးစားသည်။ သားကြီး ရိုက်သည့် ကရစ်ကက် ရိုက်ပွဲများကို လိုက်ကြည့်သည်။ သားကြီးနှင့် အတူ ဇာတ်ပွဲတွေ သွားကြည့်သည်။ ညစာ ထမင်းပိုင်းတွင် သားကြီးနှင့် စကားတွေ ပြောသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက် ကြားတွင် အတ္တလန်တိတ် သမုဒ္ဒရာလောက်ကျယ်သော ချောက်ကမ်းပါးကြီး ခြားနေသည်။

သားကြီးက အင်္ဂလိပ် ကျောင်းသားကလေးများ ထုံးစံ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့သည်။ သဘောကောင်းသည်။ ခင်မင်တတ်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ နှစ်ယောက် ကြားတွင် ပြောစကားရယ်လို့ သိပ်မရှိ။ အထက်တန်းကျောင်း ပညာရေး အကြောင်းကိုသာ ပြောစရာ ရှိသည်။ သူ့ သားကြီးအား ဟားဗတ်တက္ကသိုလ် အကြောင်းကို ပြော၍ မြူဆွယ်ကြည့်သည်။

“သားကြီးကို တစ်ခု ပြောရဦးမယ်၊ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်မှာ နေရတာဟာ ဘဝကို ပြောင်းလဲသွားစေနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးကြီးကွ၊ အေးလေ ဖေဖေ အဖို့တော့ ဒီအတိုင်း ဖြစ်ခဲ့တာပဲ ”

သူ့သားက သူ့ကိုကြည့်ပြီး

“သားကတော့ ခုလို နေရတာကိုပဲ သဘောကျတယ် ”

လင်းဗရိစ်သည် သူ့သားနှင့် တစ်လ နေခဲ့သည်။ သူ့သားကြီးသည် သူ့အမည်ကို ခံထားသည်တော့ မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အခြား နေရာများတွင်မူ သူနှင့် မတူတော့။



ဇူလိုင်လကုန်တွင် ကြေးနီရောင် အသားတွေ ညိုလာသည့် ဆရာသည် ဂရိမှ ပြန်လာသည်။ သူနှင့်အတူ နီညိုရောင် ဖြစ်လာသည့် ဆရာ ဂျိမ်းလည်း ပါလာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးဟု သူ့ကို ပြောသည်။

သားကြီးက ဝမ်းသာအားရ အော်ကာ အရပ်မြင့်မြင့် မျက်မှန်တပ်ထားသည့် နည်းပြဆရာ၏ ရင်ခွင်သို့ ပြေးဝင်သည်။

လင်းဗရိစ်သည် တော်တော် စိတ်ဓါတ်ကျသွား၏။

လင်းဗရိစ်သည် သူ့ စိတ်ပျက်မှုကို ကြိုးစား ဖုံးကွယ်ကာ ဆရာ ဂျိမ်းကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်သည်။

အင်္ဂလိပ် ကျောင်းဆရာက

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်က ဆရာ ကျမ်းတွေကို သဘောကျတဲ့ လူပါ။ ခု ဆရာ ရေးနေတဲ့ ဂန္ထဝင် ဆောင်းပါးတွေကိုလည်း ကျွန်တော် အမြဲဖတ်ပါတယ်။ ဘယ်တော့လောက် အဆုံးသတ်မှာလဲ ဆရာ”

သူက ရိုးသားစွာ ပြောသည်။

“အင်း ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ကတော့ ဟားဗတ်ကို ပို့လိုက်ပြီ”

လင်းဗရိစ်သည် သူ့ အောင်မြင်မှုကို ပြောရသည့်တိုင် အားမရှိ။ သူ့ ရင်ထဲတွင် ဟာလာ ဟင်းလင်း။ အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်တွင် သူ ဆက်နေရန် အကြောင်းမရှိတော့။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် လေယာဉ်ဖြင့် ဘော်စတန်သို့ လိုက်လာခဲ့ပြီး ညနေပိုင်းတွင် ကင်တာဘာရီသို့ သွားကာ သူ့ ဆောင်းပါးများနှင့် ပတ်သက်၍ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ပုံနှိပ်တိုက်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များကို မေးမြန်း စုံစမ်းသည်။

မကြာမီ မိန်းမ လက်ရေးနှင့် ရေးထားသည့် ဖိတ်စာ တစ်စောင် အောက်စဖို့ဒ် တက္ကသိုလ်မှ ရောက်လာသည်။

လင်းဗရိစ်သည် ဖိတ်စာကို သူ့ အတွင်းရေးမှူး ရှေ့တွင် မဖောက်ရဲ။ ထိုကြောင့် အိမ်သာထဲသို့ ပြေးဝင်ကာ တံခါးကို ပိတ်ပြီး စာအိတ်ကို ဖောက်သည်။

ဖိတ်စာကို အထပ်ထပ် အပြန်ပြန် ဖတ်သည်။ ဟုတ်သည်။ ဆရာ ဂျိမ်းနှင့် ဆာရာတို့၏ မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်စာ။

သူ ရှိက်ကြီးတင် ငိုမိသည်။

ဒင်နီသည် ငြီးငွေ့စ ပြုလာသည်။

ဂီတကို ငြီးငွေ့ခြင်း မဟုတ်။ လက်ခုပ် သြဘာသံကို ငြီးငွေ့ခြင်း မဟုတ်။ သူ ငြီးငွေ့ခြင်းမှာ သူ၏ အနီးတွင် ပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းရံနေသည့် မိန်းမများကို ငြီးငွေ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အပျော်အပါး လိုက်စားခဲ့သဖြင့် သက်တမ်း လေးဆယ် ရှိသော သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ပင်ပန်း နွမ်းနယ်လှချေပြီ။ နည်းနည်းကလေး လှုပ်ရှား လိုက်သည်နှင့်ပင် အသက်ရှူ၍ မဝနိုင်ဘဲ မောနေတတ်သည်။

ဒင်နီသည် ဘယ်တုန်းကမျှ အားကစားသမား တစ်ယောက် မဖြစ်ခဲ့။ သို့ရာတွင် ဟိုလီဝုဒ်ရှိ အိမ်မှာ ဖြစ်စေ၊ မိတ်ဆွေ တစ်ဦးဦး၏ အိမ်မှာ ဖြစ်စေ ကြုံ၍ ရေကူးကန်ထဲမှာ ရေကူးလျှင် ရေကူးကန် တစ်လျားကိုပင် မကူးနိုင်တော့။ ယခု အချိန်ကျမှသာ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကို ပြန်တက်ရလျှင် ကိုက်ငါးဆယ် ရေကူး၊ လေ့ကျင့်ခန်းကိုပင် လုပ်နိုင်မယ့် မဟုတ်တော့ချေ။

နောက်ဆုံးတွင် ဒင်နီသည် အီဗာလီ တောင်ကုန်း ရပ်ကွက်ရှိ သမားတော် တစ်ဦးထံ ပြန်ဆုံးဖြတ်ရသည်။

သူ တစ်ကိုယ်လုံး လက်မတိုင်းနှင့် သုံးဆယ့်နှစ် ကောဠာသကို စစ်ဆေးပြီးနောက် ဒေါက်တာ ဝှစ်တနေ၏ မှန်စားပွဲကြီးတွင် ထိုင်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် သေတော့မှာလား ”

“သေတော့မယ်ဗျ” ဟု ဒေါက်တာက ပြုံးစရာဖြင့် ပြောသည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပင်

“ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ် အနည်းဆုံး အနှစ် သုံးလေးဆယ်တော့ ကြာဦးမှာ”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော် ဒီလောက် မောနေရတာလဲ ”

“ဒါတော့ ကိုယ် နေတာ ထိုင်တာကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ၊ မိန်းမ ကိစ္စမှာ ဒီလောက် အလုပ်များတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဖိုမ ကိစ္စများလို့ သေတဲ့ လူရယ်လို့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး ဆိုတာတော့ ခပ်မြန်မြန် ဖြည့်စွက် ပြောလိုက်ရဦးမယ်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားမှာ ဖိုမ ကိစ္စ တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သီချင်းစပ်တယ်၊ ဇာတ်တိုက်ရတယ်၊ တီးဝိုင်းမှာ ခေါင်းဆောင်ရတယ်၊ ဒီတော့ လှုပ်ရှားတာတွေက သိပ်များနေတာပေါ့၊ လေယာဉ်မှူး တစ်ယောက်သာ ခင်ဗျားလောက် လှုပ်ရှားနေရင် အဲဒီ လေယာဉ်မှူးဟာ မြေကြီးပေါ်ကို ထိုးကျကာ ကြာလှပြီ၊ ကျွန်တော် ပြောတာ နားလည်ရဲ့လား ”

“နားလည်ပါတယ် ”

“ခင်ဗျားက ခင်ဗျား ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို အသုံးပြုတာ သိပ်များနေတယ်လေ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား လှုပ်ရှားမှုတွေကို နည်းနည်းပါးပါး လျော့မချနိုင်ဘူးလား ”

“ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ လုပ်ချင်တာတွေလည်း ရှိတယ်၊ ဒါတွေက မလုပ်လို့ မဖြစ်တာတွေ ချည်းပဲ၊ ဒေါက်တာကတော့ ထူးဆန်းနေမလား မသိဘူး”

ဒေါက်တာ ဝှစ်တနေက ကြားဖြတ်၍ ပြောသည်။

“အို အို မထူးဆန်းပါဘူး၊ ဒီနေရာက လော့ဘ်အိန်ဂျယ်လီလေ၊ အပျော်အပါး ကြိုက်သူတွေရဲ့ ကောင်းကင်ဘုံ၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် သေပြီး အလောင်း လှလှကလေး ထားခဲ့ချင်တဲ့ သူတွေထဲမှာ ခင်ဗျား ပထမ မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် သေချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ပဲ ဖြစ်နေချင်တာ၊ ဒီထက် အသက်မကြီးချင်တာ၊ ကျွန်တော့်လို အပျော်အပါး ကြိုက်တဲ့ လူနာတွေကို ပေးခဲ့တဲ့ ဆေးများ မရှိဘူးလား၊ ကျွန်တော့် လှုပ်ရှားမှုတွေကိုတော့ မလျှော့နိုင်ဘူး ခင်ဗျ”

“သူတို့ကတော့ ကျွန်တော့်ဆီ တစ်ပတ် တစ်ခါ လာပြီး နုပျို လန်းဆန်းတဲ့ ဆေးကလေး ဘာလေး ထိုးကြတာပဲ”

“အဲဒီဆေးထဲမှာ ဘာပါသလဲ”

“အများအားဖြင့်တော့ အစွမ်းထက်တဲ့ ဗီတာမင် အားဆေးတွေပါပဲ၊ ပြီးတော့ ဟိုဆေး ဒီဆေးလေးလည်း နည်းနည်း ထိုးတာပေါ့ဗျာ၊ နည်းနည်း အားကောင်း မောင်းသန် ဖြစ်လာအောင်ပေါ့၊ ခင်ဗျား ထိုးချင်တယ်ဆို စမ်းထိုးကြည့်သေးတာပေါ့”

နုပျိုခြင်းကို ရမည် ဆိုသည့် အခါတွင် ဒင်နီသည် ဝမ်းသာသွားသည်။

“ခု ထိုးလို့ကော မရဘူးလား ဆရာ”

“ရပဲ့ဗျာ”

ဒေါက်တာ ဝှစ်တနေက ပြီးသည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှ ထ၍ သူ့ဆေးကို စပ်သည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်များအတွင်း သူနှင့် သူ့ဇနီး မာရီယာတို့သည် အတွင်းကျိတ် မကျေမနပ် ဖြစ်နေရာမှ အပေါ်ယံအားဖြင့်တော့ ကြည်ဖြူယောင် ပြလာနိုင် ခဲ့ကြသည်။ သူ ဖီလာဒယ်ဖီးယားသို့ ရောက်လာလျှင် သူတို့ လင်မယား နှစ်ယောက်သည် ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့သော ဇနီးမောင်နှံနယ် ဟန်ပြကြသည်။ သူတို့ သမီးငယ်များ အတွက် ချစ်ခင်သော မိဘများ ဟန်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ ဒင်နီ၏ ဟိုလီဝုဒ်က “လူပျိုဘဝ” အကြောင်းကို တစ်ခွန်းမျှ မပြောကြ။

ယခုအချိန်တွင် သမီးငယ်များမှာလည်း ဘော်ဒါသို့ ရောက်နေကြပြီ ဖြစ်သဖြင့် မာရီယာသည် သူ့ ဘဝကို ထူထောင်ရန် ပြင်ဆင်ရသည်။ သူတို့ လင်မယား၏ အတုအယောင် အိမ်ထောင်ရေး နောက်တွင် တကယ် စစ်မှန်သော အရာကို ရှာရဦးမည်။

သူ့ အသက်သည် သုံးဆယ့်ရှစ်နှစ် ရှိပြီ။ တစ်ခါက သူသည် အကသင် ဆရာမ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း သည်အရွယ်တွင် အက သင်၍ မကောင်းတော့။ အကသင်ကျောင်း တံခါးသည် သူ့အတွက် ပိတ်သွားလေပြီ။ သူ့တွင် ဦးနှောက်နှင့် ပညာရေး အခြေခံ ရှိသော်လည်း အလုပ် ဈေးကွက်တွင် ရောင်းကောင်းမည့် ကျွမ်းကျင်မှု ဆို၍ သူ့တွင် ဘာမျှ မရှိ။

နောက်ဆုံး၌ မာရီယာသည် သူတို့မြို့ရှိ ရပ်မြင်သံကြား အသံလွှင့် ဌာန တစ်ခုတွင် သွား၍ အလုပ်လျှောက်သည်။ ဒင်နီနှင့် အတူ စတူဒီယိုထဲသို့ ရောက်သွားဖူးသဖြင့် ရပ်မြင်သံကြား လုပ်ငန်း သဘောကိုလည်း အနည်းအကျဉ်း နားလည်သည်ဟု ယူဆသည်။

ဖီလာဒယ်ဖီးယား သံစုံ တီးဝိုင်းကြီး ခေါင်းဆောင်၏ ဇနီး ဖြစ်သဖြင့် မာရီယာသည် သူတို့မြို့တွင် အတော်အတန် ထင်ရှားသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်

ရုပ်မြင်သံကြား ကုမ္ပဏီ လူကြီးများက ပရိသတ် များလာအောင် သူ့ကိုလည်း အသံသက်သက်မျှသာ မကဘဲ ရုပ်မြင်သံကြားပေါ်တွင် အရပ် ထင်နေစေချင်ကြသည်။

ထိုကြောင့် ရုပ်မြင်သံကြား ကုမ္ပဏီ ဥက္ကဋ္ဌ မစ္စတာ မိုရန်က သူ့ကို တိုက်တွန်းသည်။

“ကျွန်မ မလုပ်ပါရစေနင့်၊ ကင်မရာ ရှေ့မှာ ရောက်ရင် ကျွန်မက မနေတတ် မထိုင်တတ်နှင့် ပုံပျက် ပန်းပျက် ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်”

“ရပါတယ် မစ္စက ဒင်နီ၊ ဘာခက်တာမှတ်လို့၊ စားပွဲ တစ်လုံးမှာ ထိုင်ပြီး နည်းနည်းပါးပါး ပြောရတာပဲ၊ ဘာမရစရာ ရှိလဲ”

“မဖြစ်လို့ပါ၊ ကျွန်မ အသံထွက် ကင်မရာ ရှေ့မှာသာ ထိုင်ရရင် ကျွန်မ အသံထွက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ အရပ်ကို သက်သက်ရိုက်ပြီး နောက်မှ အသံ ထပ်ယူမယ် ဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“အို ဒီလောက် လိုက်လျောရင် ရတာပေါ့”

မာရီယာ အံ့အားသင့်နေသည်။

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုရင် အရပ်သက်သက် ရိုက်ယူမယ်၊ နောက်တော့ မစ္စက ဒင်နီ အသံကို တိပ်နှင့် သွင်းယူတာပေါ့”

“ခုတော့ မလုပ်ပါနှင့်ဦး၊ ဒါရိုက်တာရဲ့ အစီအစဉ်ကို သိပါရစေဦး”

“တစ်စက္ကန့်လောက် ရရင်လည်း ကျေနပ်ပါတယ်”

“ဒီလို လုပ်ပါလား၊ မာရီယာကို စားပွဲ တစ်လုံးမှာ ထိုင်လျက် ရိုက်ပါ။ အဝေးရိုက်ချက်ပေါ့။ အကြောင်းအရာကို ပြောတော့မှ တဖြည်းဖြည်း ဖျောက်ပစ်လိုက်၊ မကောင်းဘူးလား”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တော့ မာရီယာကို အထင်ကြီးသွားပြီ”

“ဘာကို အထင်ကြီးတာလဲ၊ မာရီယာ ခေါင်းမာတာကို အထင်ကြီးတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မာရီယာရဲ့ ကင်မရာ အတွေ့အကြုံကို အထင်ကြီးတာပါ။ တချို့ ဒါရိုက်တာတွေထက်တောင် ကင်မရာ အတွေ့အကြုံ ရှိနေပါလား”

“သိပ်လည်း မြှောက်မနေနှင့် ဦးနော်၊ မာရီယာက နားလည်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒင်နီ စန္ဒရား တီးတာကို ရိုက်တော့ ရုပ်မြင်သံကြား စတူဒီယိုတွေထဲကို မကြာခဏ လိုက်သွားဖူးတယ်လေ၊ လိုက်သွားတာကတော့ သူ ကော်ဖီတွေ အချိုတွေ အသောက်များမှာ စိုးလို့ သူ့ကို ကျွေးမွေးဖို့ လိုက်သွားတာပါ”

ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ဂန္ထဝင် မဟာဌာနမှူး ဟတ်ရှန်း ကွယ်လွန်သွားသည့် အခါ ထိုနေရာတွင် မည်သူ့ကို ခန့်မည်နည်းဟု တက္ကသိုလ် အာဏာပိုင်များ စဉ်းစားလာခဲ့ကြသည်။

ယခင်ကမူ ထိုနေရာမျိုးကို အာဏာပိုင်တို့က အချင်းချင်း တိုင်ပင်ပြီး လက်တို့ ခန့်ထားလိုက်ကြသည်။ တယ်လီဖုန်း ကောက်ဆက်ပြီး ခန့်လိုက် ရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။ ယခုမူ ထိုသို့ လုပ်၍ မရတော့။ ပြည်နယ် တက္ကသိုလ် ဥပဒေများကို ပြင်လိုက်သဖြင့် ပါမောက္ခ ရာထူး ခန့်အပ်လိုလျှင် ကျား၊ မ မရွေး လူမျိုးမရွေး လျှောက်လွှာခေါ်ကာ ထိုအထဲမှ အရည်အချင်းစစ် စာမေးပွဲ ကျင်းပပြီး ရွေးရသည်။

တက္ကသိုလ် အာဏာပိုင်များသည် အစည်းအဝေး ထိုင်ပြီးနောက် ကမ္ဘာတွင် ရှိသည့် ဂရိစာပေ ပါမောက္ခများ စာရင်းကို စုဆောင်းပြီး သူတို့ကို ဖိတ်ခေါ်၍ သူတို့ကို ဆုံးဖြတ်ခိုင်းသည်။ လင်းဗရိစ်မှာ သူ့ နောက်ဆုံး ကျမ်းကို ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေခြင်း မပြုရသေးမီ စာမူဘဝ ကတည်းကပင်လျှင် ပို၍ နာမည်ကြီးလာရာ သူ့ကိုလည်း ထို အကဲဖြတ် အဖွဲ့သို့ ဖိတ်ကြားသည်။

နောက်ဆုံး ပြင်ဆင်လိုက်သည့် တက္ကသိုလ် ဥပဒေအရ လျှောက်ထား သူများသည် ဟားဗတ်သို့ လာရောက်၍ ပရိသတ်ရှေ့တွင် ဂရိစာပေနှင့် ပတ်သက်၍ ပို့ချချက်များကို ပြုလုပ်ရမည် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီလို လုပ်တာဟာ သိပ် အဓိပ္ပါယ် မရှိဘူး ဆိုတာ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဥပဒေက ဒီအတိုင်း ဆိုထားတော့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ခင်ဗျားကို သိထားတာ ကြာလှပြီ၊ ခင်ဗျား ကျမ်းတွေလည်း အများကြီး ထွက်ပြီးပြီ၊ အထူးသဖြင့် ခင်ဗျား ပို့ချချက်တွေကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ သိပြီး ကြားပြီးသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ စည်းကမ်းနှင့် ညီသွားအောင် နည်းနည်းတော့ ပြောပါ၊ ဘယ့်နယ့်လဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောတာပေါ့”

လင်းဗရိစ်သည် ဟားဗတ်သို့ အောင်ပွဲခံ၍ ပြန်ရတော့မည်ကို တွေးမိက ဝမ်းသာနေသည်။

ဒီနေ့ည ဟောပြော ပို့ချမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ကျမ်းတွေထဲမှာ အထင်ရှားဆုံးကတော့ ဆိုဖီကလီရဲ့ ဇာတ်ဆောင် မင်းသမီး လီမိုဆင်းကို လေ့လာထားတဲ့ ကျမ်းနှင့် ယူရီပီဒီးစ်ရဲ့ ပြဇာတ်တွေကို လေ့လာထားတဲ့ ကျမ်းများ ဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒီ ကျမ်းကတော့ ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေခြင်းတောင် မပြုရသေးဘူး၊ ကျွန်တော် ကံကောင်းတဲ့ အတွက် စာမူဘဝ အဖြစ် ဖတ်ခဲ့ရတာပါ။



“ဒီနေ့ ညနေမှာ ပါမောက္ခ လင်းဗရိစ်ဟာ ယူရီပီဒီးစ်ရဲ့ နောက်ဆုံး ပြဇာတ်ဖြစ်တဲ့ အီလီဖင်းနီယား ပြဇာတ် အကြောင်းကို ဟောပြောပါလိမ့်မယ်၊ ခု အဲဒီကျမ်းတွေကို ပြုစုတဲ့ ပါမောက္ခ လင်းဗရိစ်ကို ဒီ စင်မြင့်ပေါ်ကို တက်ရောက်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ခွင့် ရတဲ့ အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်”

လင်းဗရိစ်သည် ထိုင်ရာမှ ထကာ ပါမောက္ခ ဝှစ်တမင်းကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် တရားဟော စင်မြင့်ဆီသို့ သွားကာ သူ့မှတ်စုများကို ရှေ့ခုံပေါ်တွင် တင်သည်။ ရှေ့မှ အသံဖမ်းခွက် အနေအထားကို ပြင်ရင်း ပရိသတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခန်းမဆောင်ကြီးတွင် သည်လောက် လူတွေ ပြည့်လျှံနေသည်ကို သူ တစ်ခါမျှ မမြင်စဖူး။

မိမိ၏ ပညာ ဂုဏ်သတင်းသည် သည်မျှပင် ကြီးမားနေပြီလော။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ယနေ့ည ပရိသတ်သည် နောက်လာမည့် ဂရိစာပေ ပါမောက္ခကို လာ၍ အကဲခတ်ကြခြင်းလော။

ပုံမှန်အတိုင်း ဆိုရလျှင် သည်မျှ များပြားသည့် ပရိသတ် ရှေ့တွင် စကားပြောရသည်မှ လွန်စွာ ပင်ပန်းစရာ ကောင်းပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် လင်းဗရိစ်သည် ထူးထူးဆန်းဆန်း ပေါ့ပါး ရွှင်လန်းနေသည်။ ထိုအချိန်အခါမျိုးကို သူ စိတ်ကူးထဲတွင် မကြာခဏ မျှော်မှန်းကြည့်ခဲ့ပြီးသား ဖြစ်သဖြင့် ယခု လက်တွေ့ မြင်လိုက်ရသည့် အခါတွင် ထူးခြားခြင်း မရှိတော့။

လင်းဗရိစ်သည် စကားပြော၍ အရှိန် ရလာသည်။ အရှိန်ရလာသည်နှင့် အမျှ ရှေ့က မှတ်စုကို ငုံ့မကြည့်တော့။ ပရိသတ်ထဲက အရေးကြီးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ကျွမ်းကျင်စွာ မျက်လုံးချင်း စကား ပြောနေကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် အမိပတ် ဒါးရက်ဘော့လည်း ပါသည်။

လင်းဗရိစ်သည် ပြဇာတ်ထဲမှ မင်းသမီးက သားငယ် အိုရက်စတေးကို ပွေ၍ ဝင်လာသည့် အခန်းကို အားရပါးရ ပြောနေစဉ် ရုတ်တရက် အသက်ရှူ မှားသွား၏။

သူ စကားပြော ကောင်းသဖြင့် နားစိုက်၍ ထောင်နေကြသည့် ပရိသတ်သည် ထိုအချက်ကို သတိမထားလိုက်မိကြ။ သို့ရာတွင် လင်းဗရိစ်မှာမူ မြင်ကွင်း တစ်ခုကို မြင်လိုက်သဖြင့် တုန်လှုပ်သွားသည်။

ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားဟု သံသယ ဖြစ်မိသည်။ သူ စိတ်ထဲက ထင်နေခြင်းလားဟု သူ ဇေဝဇဝါ ဖြစ်နေသည်။ သူ ဇနီးဟောင်း ဆာရာသည် နောက်ဆုံးတန်းတွင် တိုင်တစ်တိုင်ကို မှီ၍ ရပ်နေသည်ကို သူ မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

စိတ်ထဲတွင် ယောက်ယက်ခတ်နေသည့်တိုင် လင်းဗရိစ်သည် ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်နေသော စိတ်ကို စုစည်းကာ ဟောပြော ပို့ချချက်ထဲမှာ ရောက်နေသည့် နေရာကို ချက်ချင်း ရှာဖွေတွေ့သဖြင့် တော်သေးသည်။

သို့ရာတွင် ဖတ်နေသည့် သူ အသံနှင့် သူ လေသံ ပြောင်းသွားသည့် အတွက် ပရိသတ်မှာလည်း အရှိန် ပျက်သွားသည်ကို သူ သတိထားလိုက်မိသည်။

သူစိတ်ထဲတွင်မူ စာတမ်း ဖတ်သည့် ကိစ္စကို မြန်မြန် ပြီးသွားစေချင်လှပြီ။

သူ မဟုတ်ဘူး၊ သူ လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ လာရင်လည်း သူ မဟုတ်ဘူးလို့ အောက်မေ့ပြီး ငါ့ စာတမ်းကို ပြီးအောင် ဖတ်ရမယ်။ သူ စိတ်ထဲက အားတင်းသည်။ ထို့ကြောင့် လင်းဗရိစ်သည် စာတမ်း နောက်ဆုံး မျက်နှာကို ဖတ်ရင်း နောက်ဆုံးတန်းများဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဆာရာမှ ဆာရာ အစစ်။ ခါး တိုင်းထက်ပင် လှနေသည်။

သူ့ ဇနီးဟောင်း ဆရာသည် အင်္ဂလန်ပြည် အောက်စဖို့ဒ် တက္ကသိုလ်တွင် ရောက်နေရမည့် အစား အဘယ်ကြောင့် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ခန်းမထဲတွင် ရောက်နေသနည်း။

အလင်းရောင်ထက် မြန်သော အတွေးဖြင့် လင်းဗရိစ်သည် သူ့ စိတ်ထဲတွင် တွေးနေသည်။ ငါ့ တစ်သက်မှာ ဒီ အချိန်ဟာ အရေးကြီးဆုံး အချိန်။ စာတမ်းကို ပြီးအောင် ဖတ်၊ ကုန်ဆုံး မပျက်နှင့်ဟု သူ့ကိုယ်သူ သတိပေးသည်။

နောက်ဆုံးတွင် လင်းဗရိစ်သည် စာတမ်းကို ချောမောစွာ ဖတ်ပြီးသွားသည်။ ဖတ်ပြီးနောက် အဓိပ္ပါယ်ကို ရှင်းပြရန် ခေါင်းကို မော့လိုက်သည်။ သူ့ နိဂုံးချုပ် စကားများ အပြီးတွင် ပရိသတ်က သောင်းသောင်းဖြဖြ သြဘာ ပေးကြသည်။

အဓိပတိနှင့် မဟာဌာနမှူးများက မပြန်မီ သူ့ကို လာ၍ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

ထိုစဉ် ဆရာသည် သူ့ခင်ပွန်းဟောင်းကို နှုတ်ဆက်ရန် စင်မြင့် အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

“သိပ်ကောင်းတာပဲ လင်းရယ်၊ နောက်ဆုံး အခန်းက တော်တော်ကို ကြိုးစားပြီး သုတေသန လုပ်ထားတာနော်”

“ဟင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ကိုယ်က မင်း အင်္ဂလန်မှာ စာသင်နေတယ်လို့ ထင်နေတာ”

လင်းဗရိစ်က အရေးမကြီးဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်က ဆာရာကို အဲဒီဌာနအတွက် လာလျှောက်ဖို့ ဖိတ်လို့ ရောက်လာတာ၊ မနက်ဖြန် မနက်မှာ ဟယ်လင်းနစ် ကဗျာနှင့် ပတ်သက်တဲ့ စာတမ်းကို ဖတ်မလို့”

ဆာရာ၏ စကားကို သူ မယုံနိုင်။

“ဘာဖြစ်တယ်၊ ဆာရာကိုလည်း ဂရိဘာသာ အဲလီယော့ ပါမောက္ခ အဖြစ် လျှောက်ခိုင်းတယ် ဟုတ်လား”

ဆာရာက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကိုယ့်နှင့် မတန်မရာ ဆိုတာတော့ သိပါတယ်၊ ရချင်း ရရင် လင်းပဲ ရမှာပေါ့၊ လင်းရဲ့ ကျမ်းတွေနှင့်တင် လုံလောက်နေပါပြီ”

“ဆာရာက စာတမ်း သုံးစောင်ပဲ ရေးဖူးသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ရေးဖူးတာနှင့် သူတို့က လာလျှောက်ဖို့ ဖိတ်သလား”

“အတိအကျ ပြောရရင်တော့ လေးစောင်၊ ပြီးတော့ ဆာရာရဲ့ ကျမ်းတစ်ကျမ်းလည်း ထွက်သေးတယ်”

“ကျမ်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆာရာရဲ့ ပါရဂူဘွဲ့ယူ စာတမ်းကို အောက်စဖို့ဒ် တက္ကသိုလ်က ကြိုက်လို့၊ ဒီနှစ် နွေဦးပေါက်မှာ စာအုပ်အဖြစ် ရိုက်မယ်လေ၊ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် အာဏာပိုင်တွေက ဒီကျမ်း တစ်စောင်ကို တွေ့ဖူးသွားလို့ ခေါ်တယ် ထင်တာပဲ”

“အို ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆာရာရယ်”

“ကဲ ကဲ သွားတော့၊ ဟိုမှာ ဆရာကြီးတွေက လင်းနှင့် ညစာ စားဖို့ စောင့်နေကြလိမ့်မယ်”

ဆရာက တိုးတိတ် ညင်သာစွာ ပြောသည်။

လင်းဗရိစ်အတွက် ဂုဏ်ပြု ညစာ စားပွဲကို ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကလပ်သီးသန့် ခန်းဆောင်တွင် ကျင်းပသည်။ ယခုပွဲသည် သူ့အတွက် အရေးကြီးသည့် ဧည့်ခံပွဲ ဖြစ်ကြောင်းကို လင်းဗရိစ် သတိပြုမိသည်။ သူ့အား တစ်ခါက ဟားဗတ်တွင် ခန့်အပ်ရန် ငြင်းပယ်ခဲ့သူတို့ ရှေ့၌ သူသည် စကားပြောကောင်းသူ၊ ပညာအရာတွင် ဆည်းပူးထားသူ၊ လူချစ်လူခင် များသူ အဖြစ် သူတို့ရှေ့တွင် ပြဖို့ လိုသည်။

ညစာဝိုင်း သိမ်းခါနီးတွင် စကားစပ်မိရာက ပါမောက္ခ တစ်ဦးက

“ဆရာ လင်းဗရိစ်၊ ဒေါက်တာ ဖရန်စစ် ဂျိမ်းရဲ့ ကျမ်းကို ဘယ်လိုထင်သလဲ” ဟု ကောက်မေးသည်။

“ဘယ် ဒေါက်တာ ဖရန်စစ်လဲ ဆရာ၊ ပရိုပါတီးနတ်စ်ကို ရေးတဲ့ ဒေါက်တာ ဖရန်စစ်လား”

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သူ့ဇနီး၊ အဲ ခင်ဗျား ဇနီးဟောင်းရဲ့ ကျမ်းကိုပြောတာ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် မဖတ်ရသေးဘူး ဆရာ”

“သုတေသနမှာတော့ တော်တော်ကို ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ထားတဲ့ ကျမ်းပဲဗျ၊ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်၊ ဒေါက်တာ ဖရန်စစ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ကြီးကြပ်မှုနှင့် ဒီလောက် တော်လာတာပဲ ဖြစ်မှာပဲ၊ လက်တင် ကဗျာနှင့် ဟယ်လင်းနစ် ကဗျာတို့ ဆက်စပ်လာပုံကို ရေးတဲ့ နေရာမှာ အသစ် တွေ့ရှိချက်တွေ ရှုထောင့်သစ်တွေ ပါတယ်ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဖတ်ကြည့်ပါဦးမယ်”

နောက်တစ်နေ့တွင် လင်းဗရိစ်သည် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ပရိုဂျက်ထဲတွင် ရည်ရွယ်ချက်မရှိ လျှောက်သွားနေမိသည်။ ကွက်လပ်ကြီး တစ်ခုလုံးကို ကွန်ကရစ် ခင်းထားသည့်တိုင် တက္ကသိုလ် နယ်မြေသည် ခါတိုင်းလိုပင် လွမ်းမော်ဖွယ် ကောင်းနေသည်။

ညနေ လေးနာရီတွင် မဟာဌနာမှူး ဝှစ်တလေက သူ့ထံ တယ်လီဖုန်း ဆက်သည်။ ဌာနမှူးက သူ့ကို နီဒါန်းသွယ် မနေဘဲ သတင်းကို ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဆရာ့ကို ခန့်လိုက်ပြီ”

“အို ဟုတ်လား၊ သူ့ စာအုပ်က တော်တော် ကောင်းသလား ဆရာ”

လင်းဗရိစ် အံ့အားသင့်နေသည်။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးသည် အေးစက် သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ တော်တော် ကြိုးစားထားတဲ့ ကျမ်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပို အရေးကြီးတာက မှန်တဲ့ အချိန်မှာ မှန်တဲ့လူကို ရွေးလိုက်ရတာပဲ ”

“ဆရာ ဆိုလိုတာက သူဟာ အမျိုးသမီး ဖြစ်နေလို့ ရွေးတယ် ဆိုပါတော့”

“ဒီလိုလေ၊ ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်က ခု နောက်ဆုံး ပြဋ္ဌာန်းလိုက်တဲ့ ကျားမ မခွဲခြားဘဲ အလုပ် ခန့်ထားရမယ် ဆိုတဲ့ ဥပဒေကို လက်တွေ့ ပြချင်နေတယ်၊ ဒီတော့ အရည်အချင်းတူ နှစ်ယောက်ကို ရွေးတဲ့ အခါမှာ အာဏာပိုင်တွေ အနေနှင့်...”

“ဟုတ်ပါပြီ ဆရာ၊ ဒီလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အရည်အချင်း တူနေတော့ အမျိုးသမီး ဖြစ်တဲ့ သူ့ကို ဦးစားပေးရတယ်ပေါ့”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် လင်းဗရိစ်၊ ခင်ဗျားအတွက် တော်တော် စိတ်ထိခိုက်မယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်နိုင်ပါတယ်”

မဟာဌာနမှူးသည် ညင်သာစွာ ပြောပြ တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်သည်။

ရက်စက်လိုက်တာ ဆရာရယ်၊ အနှစ် လေးဆယ်လုံးလုံး ဒီ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးနှင့် လုပ်လာခဲ့တဲ့ကောင် တစ်ယောက် ဘယ်လို ဖြစ်မယ် ဆိုတာ ဆရာတို့ မစဉ်းစားမိကြတော့ဘူးလား၊ ဒီလို တက္ကသိုလ်မျိုးမှာ ပါမောက္ခ ဖြစ်ချင်လွန်းလို့ အရာရာကို ကျွန်တော် စွန့်လွှတ်ခဲ့တယ်၊ အပေါင်းအသင်းတွေတောင် ရှောင်ခဲ့တယ်၊ ခုတော့ ကျွန်တော် စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသမျှတွေဟာ အလကားပဲပေါ့။

ငယ်ငယ်ကလေး ကတည်းက တက္ကသိုလ် ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ထမင်းရောင်းပြီး ပါမောက္ခ ဖြစ်ရမယ်ဟဲ့လို့ ကြိုးစားခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့ ခုတော့ တံခါးကြီး ပိတ်သွားပြီပေါ့။

လင်းဗရိစ်သည် စိတ်ထဲတွင် မချီတင်ကဲ ဖြစ်နေသည်။

လောလောဆယ်တွင် လင်းဗရိစ်သည် အရက်ကို မူးအောင် သောက်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

လင်းဗရိစ်သည် မာရသွန် ဟိုတယ် ထောင့်ကျကျ အခန်း တစ်ခန်း၏ စားပွဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်။ စားပွဲထိုးအား သူ့ ခွက်ထဲတွင် လျော့သွားတိုင်း ပြည့်နေအောင် ဖြည့်ထားရန် မှာထားသည်။

ပျော်ပွဲစားရုံကို အုပ်ချုပ်နေသည့် ညီငယ် အဲလက်က မကြာခဏ ပေါက်လာကာ

“အစ်ကို၊ ထမင်းလေး ဘာလေး စားဦးဗျာ၊ အရက်ချည်းပဲ သောက်နေရင် ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်”

“ဒုက္ခရောက်တော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ငါက ဒုက္ခရောက်ချင်နေတာ၊ ငါ့စိတ် ဒုက္ခရောက်နေသလို ငါ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကိုလည်း ဒုက္ခရောက်စေချင်နေတာ ”

ည ကိုးနာရီ ထိုးသည့် အခါတွင်မူ လင်းပရိစ်သည် တော်တော် မူးနေလေပြီ။ ထိုစဉ် မျက်ရည် ဝဲနေသော မူးယစ်ခြင်း ကြားမှာ အသံ တစ်သံ ပေါ်လာသည်။

“ထိုင်မယ်နော် လင်း”

သည်အချိန်တွင် ကမ္ဘာပေါ်တွင် သူနောက်ဆုံး တွေ့ချင်သူ ဖြစ်သည့် ဆာရာ။

“အို ဂုဏ်ယူပါတယ် ဒေါက်တာ ဖရန်စစ်၊ အတော်ဆုံးလူ ရတာပေါ့နော်”

“ဆာရာ ပြောတာကိုလည်း နားထောင်ပါဦး လင်းရယ်”

ဆာရာက စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး တိုးတိတ်စွာ ပြောသည်။ ဆာရာက အတန်ကြာမှ

“ဆာရာ မလုပ်တော့ဘူး”

“ဘာ”

“ခုလေးတင် မဟာဌာနမှူးနှင့် တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ၊ ဆာရာ စဉ်းစားပြီးပြီလို့၊ အလုပ်ကို လက်မခံတော့ဘူးလို့ ပြောခဲ့ပြီးပြီ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့ လက်မခံရမှာလဲ၊ ပညာရေး လောကမှ ထိပ်ဆုံး ရာထူး၊ အမြင့်ဆုံး ရာထူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လက်မခံရမှာလဲ”

“လင်းကြောင့် လက်မခံတာ၊ မနေ့ညက လင်း စင်မြင့်ပေါ် တက်ပြီး စာတမ်းဖတ်တော့ လင်းဟာ အထိုက်တန်ဆုံးလို့ ဆာရာ မြင်တယ်လေ”



“ဆရာ မင်း ရူးနေသလားဟင်၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းဟာ ငါ့ကို လှောင်ပြောင်တဲ့ နည်းနှင့် ရက်ရက်စက်စက် ကလဲ့စား ချေနေတာလား၊ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်က အဲလီယော့ ပါမောက္ခ ရာထူးကို ဘယ်သူမှ မငြင်းခွဲဖူးဘူးကွ”

“ခု ဆရာ ငြင်းခဲ့ပြီလေ ”

ဆရာက စောစောတုန်းကလိုပင် ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ အချိန်ကုန် လူပန်း စရိတ်ပွန်းခံပြီး လာလျှောက်နေရသေးတာလဲ ”

“ရှင်းရှင်း ပြောရရင်တော့ ဆရာလည်း ဒီ မေးခွန်းကို တစ်နေ့လုံး မေးနေတာပဲ ”

“ဒီတော့ ”

“ပညာရှင် တစ်ယောက် အနေနှင့် ဆရာ ထိုက်တန်ရဲ့လား မတန်ဘူးလားဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စမ်းသပ် ကြည့်ချင်တယ်လေ၊ ဆရာမှာ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ထင်နေတာကလေး ရှိတယ်လေ၊ ဒီတော့ ဆရာဟာ တက္ကသိုလ်ကြီးတွေမှာ လုပ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်း ရှိသလား မရှိဘူးလား ဆိုတာ သိချင်တယ် ”

“ရှင်းရှင်း ပြောပါကွယ်၊ အမှန်တော့ ကိုယ်က မင်းကို အထင်သေးတယ် ဆိုပြီး မင်း လက်စားချေတဲ့ သဘောနှင့် လုပ်ပြချင်တာ မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်လက်ထဲမှာ အင်မတန် အဖိုးတန်တဲ့ စိန်စီတဲ့ သရဖူကြီး ရောက်လာပါလျက်နှင့် လက်မခံဘူး ဆိုတာ ကိုယ် ခုထိ နားမလည်နိုင်သေးဘူး ”

“အစတုန်းကတော့ မာန်တက်နေလို့ သိပ် မသိဘူးပေါ့လေ၊ နောက်တော့မှ ကိုယ်လုပ်တာဟာ မှားနေတယ် ဆိုတာ သဘောပေါက်လာတယ်၊ ဆရာရဲ့ ကျောင်းဆရာ အလုပ်ဟာ ဘဝရဲ့ အစနှင့် အဆုံး မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဆရာ အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်း

တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်။ ဆရာ ဆိုလိုတာက ဒီလိုပါပဲလေ။ စာသင်ပြီးတဲ့ အချိန်တွေမှာ အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်။ စာကြည့်တိုက်တွေဟာ ဆယ်နာရီ ဆိုရင် ပိတ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်သည် ဘဝကတော့ စာကြည့်တိုက်လို အချိန်နှင့် ပိတ်လို့ ဖွင့်လို့ မရဘူးလေ။ သူ့မှာ တစ်နေ့ကို နှစ်ဆယ့် လေးနာရီ လုံးလုံး အလုပ်တွေ ရှိတယ်။ အထူးသဖြင့် အောင်မြင်တဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်း တစ်ယောက် အဖို့ပေါ့လေ။”

လင်းဗရိစ်က သူ့စကားကို မည်သို့မျှ ထင်မြင်ချက် မပေး။ အနည်းဆုံး ချက်ချင်းတော့ ထင်မြင်ချက် မပေး။ အရက်ကြောင့် ရီဝေဝေ ဖြစ်နေသော ခေါင်းထဲတွင် လင်းဗရိစ်သည် ထိုစကားများ၏ အဓိပ္ပါယ်ကို စဉ်းစားနေသည်။

“ကဲ လင်း၊ တော်ပြီကွယ်၊ မသောက်ပါနှင့်တော့၊ ဒီနေရာကို လင်းကို ပေးကြမှာပါ။”

ဆရာက ကြင်နာစွာ ပြောသည်။

လင်းဗရိစ်သည် စားပွဲတစ်ဖက်ရှိ သူ့ ဇနီးဟောင်းကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ကိုယ် ရသွားတယ် ဆိုရင် ဆရာ ဝမ်းသာမယ် ဆိုတာ ကိုယ် ယုံပြီးသားပါ။ အမှန်ကတော့ ကိုယ်ဟာ အလကား ကောင်ပါကွယ်၊ ဝမ်းသာဖို့တောင် မထိုက်တော့ပါဘူး။”

“ဆရာကတော့ စိတ်မကောင်းတာ တစ်ခုပါပဲ။ ဆရာတို့ နှစ်ယောက် ဟိုတုန်းက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေခဲ့တာတွေကို တွေးမိပြီ စိတ်မကောင်းဘူးလို့ ပြောတာပါ။”

ဆရာက ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

လင်းဗရိစ်၏ ရင်ထဲတွင်မူ အလုံးကြီး ဆို့နေသည်။

“ကိုယ့်ဘဝမှာ အပျော်ဆုံးနေတွေ ”

ဆာရာက စိတ်ထိခိုက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ကွယ်လွန် အနိစ္စ ရောက်သွားသော မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် အတွက် စိတ်မကောင်းသည့်နယ် ဖြစ်နေကြသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေကြသည်။ ဆာရာက မနေတတ် မထိုင်တတ်သလို ဖြစ်လာသဖြင့် ပြန်ရန် ထလိုက်သည်။

“မှောင်နေပြီ၊ ဆာရာ ပြန်တော့မယ်”

“နေပါဦး ဆာရာ၊ တစ်စက္ကန့်လောက်ပါ”

လင်းဗရိစ်က သူ့ကို ပြန်ထိုင်ရန် အချက်ပြသည်။

သူတို့ အရေးကြီးသည့် ပြောစရာ စကားတွေ ရှိသည်။ ယခု အချိန်တွင်မှ မပြောလိုက်လျှင် နောင် ဘယ်တော့မှ ပြောခွင့် ရတော့မည် မဟုတ်။

“ကိုယ်တို့ အိမ်ထောင် ပြိုကွဲသွားအောင် လုပ်ခဲ့မိတဲ့ အတွက် ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ် ဆာရာ၊ ကိုယ့်စကားကို ယုံမယ် ဆိုရင် ဘာကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် စွန့်လွှတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် အတူ ပြန်နေရမယ် ဆိုရင် ဘာကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်စွန့်လွှတ်ပါတယ်၊ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်က ထွက်ခဲ့ရမယ် ဆိုရင်လည်း ထွက်ပါ့မယ်၊ ဆာရာ ကိုယ်ပြောတာ ယုံရဲ့လား ဟင်”

လင်းဗရိစ်သည် သူ့ ဇနီးဟောင်းကို တမ်းတစွာ ကြည့်ရင်း အဖြေကို စောင့်သည်။

ဆာရာက မည်သို့မျှ မပြော။

“ဘယ်နှယ့်လဲ ဆာရာ၊ ကိုယ် ပြောတာ ယုံရဲ့လား”

“ယုံပါတယ် လင်းရယ် ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျသွားပြီ”

ဆာရာသည် ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ဝွတ်နိုက် လင်း”

ဆာရာက ခပ်တိုးတိုး ပြောကာ သူ့ နဖူးကို ငုံနမ်းပြီး ထွက်သွားသည်။

ကမ္ဘာကြီး၏ ထိပ်ပေါ်တွင် သူ တစ်ယောက်တည်း။

၁၉၄၇ ခုနှစ် နွေဦးပေါက်တွင် ဂျေဆန်၏ မိဘများသည် အစွဲရေသို့ အလည် ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ပထမဆုံး အလည် ရောက်လာကြခြင်း ပေတည်း။

ဂျေဆန်နှင့် အီဗာတို့က သူတို့ကို ဂိုလန် ကုန်းမြင့်မှ ဆိုင်းနိုင် နှုတ်ဆွယ် အထိ အစွဲရေ တစ်ပြည်လုံး လိုက်ပို့ကြသည်။ ပြန်ခါနီး ငါးရက် အလိုတွင် ဘယ်ကိုမျှ မသွားဘဲ ဂျေရုစလင် မြို့ဟောင်းကို လျှောက်ကြည့် ကြသည်။ ဂျေဆန်၏ အမေက ဂျေရုစလင် မြို့သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလှဆုံးမြို့ဟု ချီးကျူးသည်။

“အဖေတို့ အမေတို့က ချစ်စရာ ကောင်းတယ်နော် ”

သူတို့ကို ဘင်ဂူရှိုင်း လေဆိပ်သို့ လိုက်ပို့ရင်း အီဗာက ပြော၏။

“အဘိုးကြီး အဘွားကြီး ကြည့်ရတာ ဘယ်နယ့်လဲ၊ ပျော်ပုံ ရရဲ့လား”

“ပီတိထက် ပိုတဲ့ ခံစားမှုရယ်လို့ ရှိရင် အဲဒီ ခံစားမှုကို သူတို့ ရသွားကြတာပေါ့၊ အကြည်နူးဆုံးကတော့ အဘိုးကြီးက သူ့ မြေးတွေကို နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်နေတာပဲ၊ နှုတ်ဆက်တာတောင် ရှာလုံ ဆိုပြီး ဟီဗရူးလို နှုတ်ဆက် သွားတယ်၊ နောက် တစ်နှစ် ဆိုရင် လာကြဦးမှာပဲ၊ သေချာတယ် ”

အီဗာ ပြောသည့် အတိုင်းပင်။ နောက်နှစ် ၁၉၇၅ ခုနှစ်တွင်ရော၊ ၁၉၇၆ ခုနှစ်တွင်ရော အစွရေးသို့ နှစ်တိုင်း ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ နောက် တစ်ခေါက်တွင်မူ သမီး ဖြစ်သူ ဂျူလီပင် ပါလာလိုက်သေးသည်။

ယခု အချိန်၌ ဂျေဆန်သည် တပ်ထဲတွင် နည်းပြဆရာ ဖြစ်နေပြီ။ အစွရေး တပ်မတော်၏ အကောင်းဆုံး တပ်ဖွဲ့များတွင် အမှုထမ်းရသည်။ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လုပ်ရသော အလုပ် မဟုတ်။ ယခင် တာဝန်များကဲ့သို့ပင် စွန့်စွန့် စားစား လုပ်ရသည့် တာဝန်များ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယခင် တာဝန်များ လောက်တော့ အန္တရာယ် မများ။

သူ့တာဝန်မှာ တယ်လ်အီ မြို့ပြင်ရှိ တပ်ဖွဲ့များသို့ သွားကာ စိတ်ဓါတ်ရေးရာ အရရော၊ ကိုယ်ခန္ဓာ အရပါ အထူးတပ်ဖွဲ့များ အတွက် သင့်လျော်မည့် တပ်သားသစ်များကို ရွေးချယ် သင်တန်း ပေးရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂျေဆန်သည် ယွန်းကပူး စစ်ပွဲတုန်းက သူရသတ္တိ ဆုတံဆိပ်များ ရခဲ့သည့် တပ်မှူး ယိုနီ၏ တိုက်ရိုက် ကွပ်ကဲမှု အောက်တွင် တာဝန်ယူနေရသည်။

ယူနီမှာ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်တွင် တစ်နှစ်သာ နေခဲ့ရပြီး စစ်ဖြစ်သဖြင့် ပြန်လာခဲ့ရရာ ယခု အချိန်တွင် ဘွဲ့ယူရန် ဆက်လက် ကြိုးစားနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ညနေခင်းများတွင် ဂျေဆန်သည် ယိုနီနှင့် အတူ ထိုင်၍ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ပရိုဂျက်ထဲက အကြောင်းတွေကို ပြောမိကြသည်။ တက္ကသိုလ်ရင်ပြင် ဝိုက်ဒင်းနား စာကြည့်တိုက်၊ ဗိဇ္ဇာတတ်တိုက်ကြီး၊ ချားလ် မြစ်ကမ်း တစ်လျှောက်မှ အပြေးကျင့်သည့် နေရာများ ...။

ထိုစဉ်ကမူ ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ ပူပင်စရာ မရှိ။ ရှုပ်ထွေးခြင်း မရှိ။ ဂျေဆန်သည် သူနှင့် စကား ပြောရင်း ဟားဗတ်ကို လွမ်းလာကာ တစ်ခေါက်လောက် ပြန်ကြည့်ချင်သည်။

ဂျေဆန်သည် ထိုအကြောင်းကို အီဗာနှင့် ဆွေးနွေးကြည့်သည်။ စစ်တပ်မှ လုပ်သက်စေ့၍ ထွက်ရပြီးသည့်နောက် တစ်နှစ်လောက် သွားနေရလျှင် ကောင်းမည်ဟု နှစ်ယောက် သဘောတူကြသည်။ တက္ကသိုလ် ဥပဒေတန်းတွင် သူ့ အသက် ၃၉နှစ် အရွယ်ကို ကျောင်းဝင်ခွင့် ပြုလျှင် ဥပဒေဘွဲ့ကို ယူပြီး အစွဲရေးတွင် အမေရိကန် ကုမ္ပဏီများ အတွက် အကျိုးဆောင် လုပ်ငန်း လုပ်ရလျှင် ကောင်းမည်ဟု သူ တွေးမိသည်။

“ဘယ်လို သဘောရသလဲ အီဗာ၊ ကလေးတွေကကော ဟိုမှာ ပျော်မှ ပျော်ပါ့မလား မသိဘူး”

အီဗာကို မေးသည်။ အီဗာက ပြုံးသည်။

“သူတို့ မပျော်ပေမယ့် သူတို့ အဖေကတော့ ပျော်မှာပေါ့ အစ်ကိုရဲ့၊ အီဗာကလည်း အစ်ကိုနှင့် ရပြီးတဲ့နောက် ကတည်းက ဟားဗတ် အကြောင်းကို ကြားနေရတော့ အီဗာလည်း ရောက်ဖူးချင်နေတယ်၊ ဒီတော့ တက္ကသိုလ် ဝင်ခွင့် ရအောင်သာ လျှောက်ပါ ”

ကျောင်းနှင့် ကင်းကွာခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ သို့တိုင် ဂျေဆန်သည် ဟားဗတ် ဥပဒေ သင်တန်းသို့ တက်ရောက်ခွင့် ရခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် သူ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ အင်ဒဆင်မှာ ဥပဒေပညာ မဟာဌာန လက်ထောက် ဌာနမှူး ဖြစ်နေသည့်အတွက် အလွယ်တကူ ဝင်ခွင့် ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ ကျောင်းဝင်ခွင့် လျှောက်လွှာကို လက်ခံ ရရှိကြောင်း ပြန်စာထဲတွင် အင်ဒဆင်က “ခင်ဗျားကတော့ ခုလောက် ဆိုရင် တပ်ထဲမှာ မေဂျာလောက် ဖြစ်နေမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာတော့ ကက်ပတိန်လို့ပဲ ထင်တယ်၊ ကက်ပတိန် ဆိုတာ ကျောင်းမှာ ဘောလုံးပျော့ ရိုက်တဲ့ အသင်းရဲ့ ကက်ပတိန်လေဗျာ”

ဂျေဆန်သည် ၁၉၇၆-၇၇ ခုနှစ် ပညာသင်နှစ် အတွက် တတိယနှစ် ဥပဒေ သင်တန်းသား အဖြစ် ဝင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ဂျေဆန်နှင့် အီဗာတို့သည် ကလေးများကို ခေါ်၍

အမေရိကသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ကလေးတွေကို အဘိုး အဘွားများထံ အပ်ပစ်ခဲ့ပြီး သူတို့ နှစ်ယောက်က ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ရှိရာ ကိန်းဗရစ် မြို့ကလေးတွင် အခန်းရှာကြသည်။

ထိုသို့ အစစ အရာရာ စီစဉ်ပြီးနောက် အစွရေးသို့ ပြန်လာကာ တပ်မှ နုတ်ထွက်သည့် ကိစ္စ၊ ပြောင်းရွှေ့ရေး ကိစ္စတို့ကို စီစဉ်ကြသည်။ သူသည် တပ်သား မဟုတ်တော့။ အစွရေး ဥပဒေအရ အသက် ငါးဆယ့် ငါးနှစ် အထိ တစ်နှစ်လျှင် တစ်လသာ အမှုထမ်းရတော့မည့် အရန် စစ်သား တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်တော့သည်။

သူ့ တပ်မှူး ယိုနီကို သွား၍ နှုတ်ဆက်သည့် အခါတွင် ယိုနီက ပြောသည်။

“ချားလ် မြစ်ကမ်းက ပြေးလမ်းတွေမှာ အပြေး ကျင့်ရင် ကျွန်တော့်ကို သတိရပါဗျာ၊ ပြီးတော့ ကိန်းဗရစ် မြို့ကလေးရဲ့ ပို့စကတ် တစ်ခုလောက်လည်း ပို့လိုက်ပါ”

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ရယ်မော နှုတ်ဆက်ပြီး ခွဲခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် ဇွန်လ ၂၇ရက်နေ့တွင်မူ အရာရာသည် ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။

တယ်လ်အဗီမှ ပါရီသို့ ထွက်ခွာသွားသည့် ပြင်သစ် လေကြောင်း ကုမ္ပဏီပိုင် ပျံသန်းမှု အမှတ် ၁၃၉ လေယာဉ်သည် အေသင်တွင် ခရီးသည်များကို တင်၍ ဆက်လက် ပျံသန်းလာခဲ့စဉ် အပိုင်စီးခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

ယင်းလုပ်ရပ်မှာ ပါလက်စတိုင်း ပြောက်ကျားတို့၏ စံဖြင့် ကြည့်လျှင်ပင် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် မဟုတ်။

လေယာဉ်သည် လစ်ဗျားတွင် ဆီထည့်ရန် ခဏရပ်၍ ဆီထည့်ပြီးနောက် ယူဂန်ဒါပြည် အင်တက်ဘီမြို့သို့ ပျံသန်းလာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် လေယာဉ်ပေါ်တွင် ပါလာသည့် ခရီးသည် ၃၅၀ တို့ကို ကင်ပါလာ လေဆိပ်ဟောင်း အဆောက်အအုံထဲသို့ မောင်းသွင်းကာ ဓားစာခံများ အဖြစ် ဖမ်းဆီးထားလိုက်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ပြန်ပေးဆွဲသူများက သူတို့ တောင်းဆိုချက်များကို တင်ပြလိုက်ကြသည်။

အစွရေး အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် ရောက်နေသည့် သူတို့ ရဲဘော်လေးဆယ် အပါအဝင် သူတို့ရဲဘော် ငါးဆယ်ကို လွှတ်ပေးရန်နှင့် သန်းပေါင်း များစွာသော ဒေါ်လာများကို တောင်းထားသည်။

အစွရေး အစိုးရ၏ ပေါ်လစီမှာ အကြမ်းဖက်သမားများနှင့် မည်သည့် အခါမျှ စေ့စပ် ဆွေးနွေးခြင်း မပြုသည့် ပေါ်လစီဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဓားစားခံများ၏ ဆွေမျိုးများက အစွရေး ဝန်ကြီး အဖွဲ့ကို ဝိုင်းကာ သူတို့ ချစ်ခင် သူများနှင့် လဲပေးရန် တောင်းပန်ကြသည်။ အစွရေး အစိုးရသည် တွေဝေစ ပြုလာကြသည်။

သာမန် အခြေအနေမျိုး ဆိုလျှင် ထိုပြဿနာမျိုးကို အကြမ်းဖက်ဂိုဏ်း နှိမ်နင်းရေး တပ်ဖွဲ့ များသို့ တာဝန် ပေးလိုက်ရုံသာ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ယခု ကိစ္စတွင်မူ ဓားစားခံများမှာ မိုင် ငါးထောင် အဝေးတွင် ရောက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် စစ်ဖက်ဆိုင်ရာတို့ အဖို့ ကယ်ဆယ်ရေး စစ်ဆင်မှုများကို လုပ်ရန် မဖြစ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သို့မဟုတ် ခဲယဉ်းနေသည်။

အကြမ်းဖက် သမားများတို့၏ တောင်းဆိုချက်ကို ရေဒီယိုမှ ကြားလိုက်ရသည့် အခါ၌ ဂျေဆန်သည် ကလေးများအား အီဗာ စာသင်နေသည့် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ အီဗာမှာ ကလေး သုံးယောက်ကို နာရီ ကြည့်တတ်အောင် သင်ပေးနေသည်။ ဂျေဆန်က အီဗာကို အပြင်သို့ ထွက်လာရန် အချက်ပြလိုက်သည်။

“အစ်ကို သွားမယ်” ဟု ဂျေဆန်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောသည်။

“ဘယ်ကို သွားမှာလည်း”



“တပ်ထဲကို ပြန်ဝင်မယ်”

“အစ်ကို ရူးနေသလား ဟင်၊ တပ်ထဲ သွားတော့ကော ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ၊ ပြီးတော့ အစ်ကိုက တပ်က အနားယူပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“အီဗာကို ရှင်းပြဖို့ အချိန်မရှိဘူးကွာ၊ အစ်ကို့ ၁၀ သက်တမ်း တစ်ဝက်လောက် အကုန်ခံပြီး အကြမ်းဖက် သမားတွေကို လိုက်ဖမ်းပြီး ထောင်ထဲရောက်အောင် ပို့ခဲ့ရတာ၊ ခု ဒီကောင်တွေကို ပြန်လွှတ်လိုက်မယ် ဆိုရင် အစ်ကိုတို့ လုပ်ခဲ့သမျှတွေဟာ အချည်နှီးပဲ

ဖြစ်ကုန်တော့မှာပေါ့၊ သူတို့ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ရင် ကမ္ဘာဟာ အကြမ်းဖက်သမားတွေရဲ့ ကစားကွင်းကြီး ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့”

အီဗာ၏ မျက်လုံးထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲလာကြသည်။

“အစ်ကို၊ အီဗာမှာ မဆုံးရှုံးဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တာတွေထဲမှာ အီဗာ ချစ်တာ မြတ်နိုးတာ ဆိုလို့ အစ်ကို တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ် အစ်ကို၊ အစ်ကို့ ၁၀ တစ်လျှောက်လုံး တိုင်းပြည်အတွက် စွန့်လွှတ်မှုတွေ လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ အစ်ကို့ ကလေးတွေ အတွက် သူရဲကောင်း မလိုပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ အဖေ တစ်ယောက်သာ လိုပါတယ်”

သူ့ စကားများသည် ဂျေဆန်ကို တားဆီး၍ မရတော့မှန်း အီဗာချက်ချင်း သဘောပေါက်လာသဖြင့် မပြောတော့ဘဲ ရပ်လိုက်သည်။ သူ့ရှေ့တွင် ဂျေဆန် တစ်ယောက်လုံး ရပ်နေသေးသည့်တိုင် အီဗာသည် သူ့ အနီးတွင် ဂျေဆန် တစ်ယောက် မရှိတော့ဟု ထင်နေသည်။

“အစ်ကိုဟာ မပြောင်းလဲတော့ဘူးလား အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုဟာ အရင်တုန်းကလိုပဲ ဘာလို့ စိတ်မြန်လက်မြန် ဖြစ်နေတာလဲ ဟင်”

“အီဗာဆီက သင်ခန်းစာတွေ ရခဲ့လို့ ဒီလိုဖြစ်နေတာ အီဗာ၊ အစ်ကိုတို့ အစွဲရေး တိုင်းပြည်ရယ်လို့ တည်ရှိနေတာဟာ တစ်ခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှာ ရှိတဲ့ ရေဝတီ လူမျိုးတွေကို ကာကွယ်ဖို့ အတွက် ရှိနေတာ”

အီဗာသည် သူ့ရင်ခွင်တွင် မျက်နှာအပ်၍ တိတ်ဆိတ်စွာ ငိုနေသည်။ သူ့ကြောင့် ဂျေဆန် တစ်ယောက် တကယ်ပင် ရေဝတီ စစ်စစ် ဖြစ်လာခဲ့သည်ကိုလည်း သူ သဘောပေါက်သည်။ ယခုတော့ ဂျေဆန်၏ တိုင်းပြည်ချစ်စိတ်သည် မိသားစု သံယောဇဉ်ထက်ပင် ကျော်လွန်သွားလေပြီ။

ထို့ကြောင့် ဘာမျှ နောက်ထပ် မပြောတော့ဘဲ သူ့ကို သွားခွင့်ပြုလိုက်သည်။ သူ့တွင် ကိုယ်ဝန် ရှိစ ပြုနေသည်ကိုပင် မပြောလိုက်မိ။

“ခင်ဗျားနှင့် ဘာဆိုင်လို့လဲ ရဲဘော်ရ၊ လူငယ် ကလေးတွေ ရှိပါတယ်၊ ဒါ သူတို့လုပ်ပါလိမ့်မယ် ”

“စစ်ဆင်ရေး တစ်ခု လုပ်မယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ပါချင်တယ်တပ်မှူး”

“နေစမ်းပါဦး၊ စစ်ဆင်ရေး တစ်ခု ရှိတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားကိုလည်း ကျုပ် ဘာမှ မပြောရသေးပါကလား၊ အစိုးရ အနေနှင့် အန္တရာယ် ကြီးလွန်းတယ်လို့ မြင်တယ်လေ၊ ရှင်းရှင်း ပြောရရင် ကျုပ်တို့မှာ ငါးဆယ်- ငါးဆယ် အခွင့်အရေး ရှိသည့်တိုင်အောင် ဘာမှ အစီအစဉ် မလုပ်ရသေးဘူး”

“ဒီလို ဆိုရင် အဲဒီ အစီအစဉ် ဆွဲမယ့် အစည်းအဝေးကို ကျွန်တော် တက်ပါရစေ တပ်မှူး”

သူတို့ နှစ်ယောက် ငြင်းခုံနေကြစဉ် ဗိုလ်ချုပ် ဇဗီက ကြားဖြတ် ပြောသည်။

“ဟေ့လူတွေ ဘာတွေ ငြင်းခုံနေတာလဲ၊ ဒီအချိန် ရန်ဖြစ်နေချိန် မဟုတ်ဘူး၊ အလို ဂျေဆန်လည်း ရောက်နေတာကိုး ”

ဗိုလ်ချုပ် ဇဗီမှာ မူလက အထူး တပ်ဖွဲ့ တပ်မှူး ဖြစ်သော်လည်း ယခုမူ ကာကွယ်ရေးတပ်များ အားလုံး၏ ထောက်လှမ်းရေးမှူး ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော် တပ်ထဲကို တာဝန်ယူဖို့ လာသတင်းပို့နေတာပါ ဗိုလ်ချုပ်”

တပ်မှူး ယိုနီက

“ဒီလောက်တောင် ရှိလှတာ ကျုပ်မေးမယ်၊ ကျုပ်တို့ ငြင်းခုံနေချိန် မရဘူး၊ ကျုပ် မေးတာကို တစ်မိနစ် အတွင်း ဖြေပါ၊ ခု ခင်ဗျား ဝင်လာတာကို အစောင့်တွေက ဘာဖြစ်လို့ မောင်းထုတ်မပစ်သလဲ၊ ခင်ဗျားကို မောင်းထုတ် ပစ်သင့်သလား မပစ်သင့်ဘူးလား ဆိုတာ ဖြေပါ၊ မြန်မြန် ဖြေပါ”

တပ်မှူး ယိုနီက ခပ်မာမာ ပြောသည်။

ဂျေဆန်သည် ချက်ချင်း စဉ်းစားပြီး အဖြေ ပေးသည်။

“ဒီလိုဆို ကျွန်တော် ဖြေမယ်၊ တပ်မှူး အနေနှင့် အိုက်ခမန်း ဆိုတဲ့ စစ်ရာဇဝတ်ကောင်ကို လိုက်ရှာဖို့ လူတွေ ရွေးတုန်းက သူတို့ ညှဉ်းပန်းရေး စခန်းမှာ နေခဲ့ဖူးတဲ့ လူတွေကို ရွေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီလို ညှဉ်းပန်းရေး စခန်းမှာ နေခဲ့ဖူးတဲ့သူမှ သူတို့ကို လက်စားချေချင်တဲ့ စိတ်နှင့် အပြင်းအထန် လိုက်ရှာမယ် ထင်လို့ တပ်မှူး ရွေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ခုလည်း ဒီအတိုင်းပေါ့၊ ဒီကောင်တွေဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ အချစ်ဦး၊ အေးလေ ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ချစ်သူကို သတ်ပစ်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒီတော့ ဒီကောင်တွေကို နာကြည်းတဲ့သူ ဆိုလို့ ဒီတပ်စုတွေထဲမှာ ကျွန်တော့် အပြင် ရှိမယ် မထင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ရွေးဖို့ ပြောတာပါ”

ထို့နောက် ဂျေဆန်သည် ဟန်ဆောင် မနေနိုင်တော့ဘဲ နဖူးပေါ်တွင် စီးကျလာသည့် ချွေးပေါက်ကို အင်္ကျီလက်ဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။

“ပြီးတော့ကော တပ်မှူးတို့ တပ်ထဲမှာလည်း ကျွန်တော့်ထက် ကောင်းတဲ့ စစ်သား မရှိဘူးလို့ ထင်လို့ပါ”

ဗိုလ်ချုပ် ဇီနီနှင့် ယိုနီသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ကြသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ သူတို့ကို သွားကယ်ဖို့ အစီအစဉ်ကတော့ တော်တော် မိုက်မဲတဲ့ စီမံကိန်းပဲ၊ ဒီစီမံကိန်းကို အကောင်အထည် ဖော်မယ် ဆိုရင်တော့ ရူးနေတဲ့ ဂျေဆန် ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကျုပ်တို့ ခေါ်မယ်၊ ဒါပဲ”

အထူး တပ်ဖွဲ့က စီမံကိန်းကို ရေးဆွဲနေစဉ် အစွဲရေး အစိုးရသည် အကြမ်းဖက် သမားများနှင့် စေ့စပ် ဆွေးနွေးမှုများကို လုပ်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ အချိန်ဆွဲသည့် အနေဖြင့် လုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက် လေးဆယ့်ရှစ်နာရီ ကြာသည့် အခါတွင် အကြမ်းဖက် သမား များသည် ရေဝတီ မဟုတ်သူများကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး ပြင်သစ်ပြည်သို့ ပို့လိုက်သည်။ ဓားစာခံများက ကြက်သီးထစရာ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြသည်။ နာဇီ အကျဉ်းစခန်းမှာကဲ့သို့ပင် အကြမ်းဖက်သမားသည် ရေဝတီ များကို အခြားသူများနှင့် ရွေးထုတ်ပြီး အခန်း တစ်ခန်းထဲတွင် လှောင်ပိတ်ထားလိုက်ကြသည်။

လူထုကလည်း အပြစ်မဲ့ အရပ်သားများ အသက်ကို မသေစေချင်သည့် အတွက် အကြမ်းဖက်သမားများ၏ တောင်းဆိုချက်များကို လိုက်လျောပေးလိုက်ရန် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တောင်းဆိုနေကြသည်။ အစိုးရက လိုက်လျော တော့မည့် ဆဲဆဲတွင် အစည်းအဝေးကို ဗိုလ်ချုပ် ဇီနီ ရောက်လာကာ သူ့ တပ်ဖွဲ့များသည် ဓားစာခံများကို

သွားရောက် ကယ်ရန် စီမံကိန်း တစ်ခုကို ရေးဆွဲပြီးကြောင်းဖြင့် တင်ပြသည်။  
ဝန်ကြီးများက စဉ်းစားဦးမည်ဟု အဖြေပေးသည်။

ထိုအတောအတွင်းတွင် ဗိုလ်ချုပ် ဇီဝိသည် အင်တက်ဘီ လေဆိပ်ကို အတင်း  
ဝင်ရောက် စီးနင်း တိုက်ခိုက်ရန် စီမံကိန်းကို အစမ်း လုပ်ကြည့်ရန် အတွက် သူ ဌာနချုပ်သို့  
ပြန်လာခဲ့သည်။

အင်တက်ဘီ လေဆိပ်ကို ဆောက်ခဲ့သူမှာ ရေဝတီ ဗိသုကာများ ဖြစ်သည်။  
ထို့ကြောင့် သူတို့တွင် လေဆိပ် အဆောက်အအုံ ပုံစံများ အသေးစိတ် ရှိနေသည်။  
ထိုပုံစံများကို ကြည့်၍ အသေးစိတ် ပုံကလေးကို ဆောက်ကြည့်သည်။ ပါရီသို့  
ပြန်လွတ်လာသော ဓားစာခံများ၏ စကားကို ထောက်၍ လေဆိပ်ရှိ ရေဝတီ  
အမျိုးသားများအား ပိတ်လှောင်ထားရာ အခန်းကို သူတို့ တပ်ထောင်၍  
ရှာဖွေနိုင်ခဲ့ကြသည်။

စစ် ပရိယာယ်များကို အသေးစိတ် ရေးဆွဲရသည့် အစည်းအဝေးသို့  
တပ်မှူးဟောင်း တစ်ယောက် အနေဖြင့် ဂျေဆန်လည်း တက်ရောက်သည်။ သွားရမည့်  
ခရီးမှာ ဝေးသဖြင့် တပ်သားများများ မထည့်နိုင်။ အလစ် အငိုက် တိုက်သည့်  
နည်းပရိယာယ်ကိုပင် အဓိက ထားရတော့မည်။

သူတို့ လေဆိပ်တွင် ရှိသည့် ဟာကျူလီ စီ ၁၃၀ ပို့ဆောင်ရေး  
လေယာဉ်ကြီးများမှာ နှေးသည့်တိုင် အင်တက်ဘီသို့ ရောက်အောင် တောက်လျှောက်  
ပျံသန်းနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ရေဝတီ အမျိုးသား ဓားစာခံများကို အတင်း ဝင် ခေါ်ပြီး  
လေယာဉ်ပေါ်သို့ တင်နေစဉ် ရန်သူ ယူဂန်ဒါတပ်တို့က သည်အတိုင်း ကြည့်နေမည်  
မဟုတ်။ အချိန်တိုတိုနှင့် ကိစ္စ ပြီးနိုင်မှ ဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ယူဂန်ဒါ စစ်တပ်ကြီး  
တစ်တပ်လုံး ရောက်လာလိမ့်မည်။

ပို၍ သေချာအောင် ဆိုကာ သူတို့သည် ယူဂန်ဒါ သမ္မတ အီဒီ အာမင်၏ သွားလာပုံကို ရိုက်ထားသည့် ရုပ်ရှင်များကို ကြည့်ကြသည်။ အာမင်သည် မြို့ထဲသို့ ထွက်လျှင် အနက်ရောင် မာစီဒီး ကားကြီးကို စီးတတ်သည်။

“ဟုတ်ပြီဗျ။ အနက်ရောင် မာစီဒီး ကားကြီး တစ်စီး လိုတယ်။ ဒီကားကြီးနှင့် ဆိုရင် အာမင် ရောက်လာတယ်လို့ ထင်မှာပဲ။ ဒီလို ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အတွက် ဆယ့်ငါး စက္ကန့်လောက် စက္ကန့် နှစ်ဆယ်လောက် အချိန်ရတယ်။ မဟုတ်မှန်း သိသွားတော့ တစ်မျိုးပေါ့။ ဘာပြောပြော နည်းနည်း အချိန်ရတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် တို့အတွက် မာစီဒီး တစ်စီး ရှာပေး”

ဗိုလ်ချုပ် ဇီက သူ့ တပ်ရေးကို လှမ်းပြောသည်။

အင်တက်ဘီ လေဆိပ်သို့ သွားတိုက်ရန် တိုက်ခိုက်ရေး အဖွဲ့ဝင် နှစ်ရာလောက် ခေါ်သွားမည်။ ဂျစ်ကားနှင့် လင်းရိုဗာကား အနည်းငယ်ကို ယူသွားမည်။ ထို တပ်သားများနှင့် ပစ္စည်းများကို ပို့ဆောင်ရေး လေယာဉ် သုံးစင်းဖြင့် သယ်မည်။ စတုတ္ထ လေယာဉ်ကိုမူ မိုးပျံ ဆေးရုံ လေယာဉ် အဖြစ် ထားမည်။ အောင်မြင်ခဲ့လျှင် အထိအခိုက် ဆယ်ယောက်မှ အယောက် ငါးဆယ်အထိ ရှိနိုင်သည်ဟု ခန့်မှန်းသည်။

ထိုနေ့ ညနေပိုင်းတွင် တပ်ရေးသည် သူ ရှာ၍ ရခဲ့သော တစ်စီးတည်းသော မာစီဒီးကားဖြင့် ပြန်ရောက်လာသည်။ ကားက အဖြူရောင်။ ဒီဇယ် အင်ဂျင် တပ်ထားသည့် ကား၊ ပန်းနာရင်ကျပ် ရောဂါ စွဲနေသည့် မြင်း တစ်ကောင်လို ချင်းတဟွတ်ဟွတ်နှင့်။ ဖုတ်ချက် ဖုတ်ချက်။

“ဒီ ကားစုတ်ကြီးနှင့် ဘာလုပ်လို့ ရမှာလဲကွ၊ အနက်ရောင် သုတ်လို့ရတယ် ထားဦး၊ မင်း ကားကြီးက စက်တောင် ကောင်းကောင်း နှိုးလို့ မရတာ၊ အကုန် သေကုန်မှာပေါ့”

ဗိုလ်ချုပ် ဇီဝိက မာန်သည်။

“ကားကို ဂျေဆန်ကို အပြင်ခိုင်းပါလား၊ ဒီလူက မော်တော်ကား ပြင်တတ်သားပဲ”

ယိုနီက ပြောသည်။

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ကျွန်တော့်ကို ကားပြင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေသာ ပေးပါ၊ ကျွန်တော် ပြင်ပျံ့မယ်”

ဂျေဆန်က ပြောသည်။

ဂျေဆန်သည် တစ်ညနေလုံး တစ်ညလုံး ကားဟောင်းကြီးကို ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် ပြင်သည်။ အခြားသော တပ်များအားလည်း ကားကို ဆေးနက် အမှုတ်ခိုင်းသည်။ လိုအပ်သည့် အပိုပစ္စည်း စာရင်းကိုလည်း ပေးသည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို ကျုပ်က ဘယ်က ရှာပေးရမှာလဲ၊ ဂျာမနီကို မှာပေးရမှာလား”

ယိုနီက မေး၏။

“လွယ်ပါတယ်ဗျာ၊ မာစီဒီး တက္ကစီတွေ ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ သူတို့ ဆီက အပို ပစ္စည်းတွေ သွားခိုးပေါ့”

သို့ဖြင့် ယိုနီသည် မော်တော်ကား အပိုပစ္စည်း ခိုးပေးမည့် “သူခိုး” များကို လိုက်ရှာရပြန်သည်။

သောကြာနေ့တွင် ပုံစံငယ် ပြုလုပ်ထားသည့် အင်တက်ဘီ လေဆိပ် ပုံစံငယ် ထဲတွင် သူတို့ တပ်ဖွဲ့များ အပြည့်အစုံ အစမ်း လေ့ကျင့်သည်။ လေယာဉ်မှ ဆင်း

ဓားစာခံများကို ကယ်၊ ထို့နောက် လေယာဉ်ပျံပေါ် ပြန်ရောက်သည်အထိ တစ်နာရီနှင့် ခုနစ်မိနစ် ကြာသည်။

“ကြာလွန်းနေသေးတယ်၊ တစ်နာရီထက် မကျော်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီအတိုင်း ဆိုရင် ပြန် လေ့ကျင့်ကြဦး”

ယိုနီက နွမ်းနယ်နေသည့် တပ်သားများကို ပြောသည်။

တပ်သားများသည် ညစာ စားရန် ခဏနားပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ လေ့ကျင့်သည်။ ယခု အချိန်တွင်မူ အချိန်တိုသွားသည်။ ၅၉ မိနစ်၊ ၃၀ စက္ကန့်။

လေ့ကျင့်ခန်း ပြီးသည့် နောက်တွင် ယိုနီသည် သူ တပ်သားများကို စုဝေးစေကာ ခပ်တိုတို မိန့်ခွန်းပြောသည်။

“အကြမ်းဖက်သမားတွေက မနက်ဖြန် ညနေမှာ အကြောင်းပြန်ဖို့ နောက်ဆုံး ရာဇသံ ပေးထားတယ်၊ အဲဒီ အချိန် အထိမှ အကြောင်း မပြန်ရင် ဓားစာခံတွေကို ပစ်သတ်မယ်တဲ့၊ ဒီတော့ တို့က အချိန် စောရောက်ဖို့ လိုတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ဝန်ကြီးအဖွဲ့ကလည်း တို့ စီမံကိန်းကို မနက်ဖြန် မနက်ကျမှ မဲခွဲ ဆုံးဖြတ်မှာ၊ ဒီတော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ တို့က စောစောစီးစီး ကြိုလုပ်ထားမှ ဖြစ်မယ်၊ တို့ စစ်ဆင်ရေး စနေတုန်းမှာ ဝန်ကြီးအဖွဲ့က အချက်ပြ ကြေးနန်းနှင့် သတင်း ပို့လိမ့်မယ် ထင်တာပဲ၊ ခုအချိန်က စပြီး တပ်ထဲက အပြင်ကို ဘယ်သူမှ မထွက်ပါနှင့်၊ တယ်လီဖုန်းကြိုးတွေကို ဖြတ်ထားပါ၊ ခု လောလောဆယ်တော့ အိပ်ပြီး အနားယူကြ”

တပ်သားများသည် လူစုခွဲကာ အနီးရှိ အခန်းများထဲသို့ သွားပြီး သူတို့ အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်ကြသည်။ ဂျေဆန် တစ်ယောက်သာလျှင် ယိုနီနှင့် စကား ပြော၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။



“ခင်ဗျား ဝင်ကူတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်တယ် ဂျေဆန်”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ခွင့် မပြုတာလဲ ဗိုလ်မှူး”

“ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ခုသွားမယ့် တပ်သားတွေရဲ့ ပျမ်းမျှ အသက်က ၂၃နှစ်ပဲ ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားက ၄၀ နား ကပ်နေပြီ၊ ဒီအရွယ် ဆိုရင် အင်မတန် တော်တဲ့ အားကစား သမားတွေတောင် ကျစ ပြနေပြီဗျ၊ တုံ့ပြန်မှု စွမ်းအားက ကျသွားပြီ”

“ကျွန်တော် ရပါသေးတယ် တပ်မှူး၊ မော်တော်ကားတွေ ပြင်ဖို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် လိုက်သွားပါရစေ”

“ဒီမှာ ရဲဘော်၊ ဒါဟာ စိတ်နှောက် ကိုယ်ပါ လုပ်ရတဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား နေရစ်ခဲ့ရမယ် ဒါ အမိန့်”

ဂျေဆန်သည် ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရုံးခန်းမှ ထွက်ကာ အတွေ့အကြုံများကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသူ တစ်ဦးပီပီ အစောင့်များ မမြင်အောင် ရှောင်ကွင်းကာ ည အမှောင်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ဇူလိုင်လ ၃ ရက်နေ့ မွန်းလွဲချိန်တွင် “မိုးကြိုးသွား” စစ်ဆင်ရေးကို စသည်။

ပထမဦးဆုံး ဆေးပစ္စည်းများကို လေယာဉ်ပေါ်သို့ တင်သည်။ ထို့နောက် စစ်သုံး မော်တော်ယာဉ်များ၊ ထို့နောက် အနက်ရောင် မာစီဒီး ကားကြီး၊ နောက်ဆုံးတွင် မိုင် ငါးထောင် ဝေးသည့် ကယ်ဆယ်ရေး လုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်မည့် တပ်သားများ။

ဟာကျူလီ ပို့ဆောင်ရေး လေယာဉ်ကြီး လေးစင်းသည် ပြေးလမ်း အတိုင်း ပြေးလာကာ အပေါ်သို့ တက်သွားပြီး တောင်ဘက်သို့ ဦးတည် ပျံသွားကြသည်။ အစွဲရေး နယ်မြေ တောင်ဘက်စွန်းရှိ အယ်ရှိတ်သို့ အရောက်တွင် ခဏ နား၍ ဆီဖြည့်မည်။

ဆီဖြည့်ပြီးလျှင် ထို လေယာဉ်များသည် သတ်မှတ်ထားသည့် အဝေးဆုံး ခရီးကို တောက်လျှောက် ပျံသန်းနိုင်ပြီ။

လေယာဉ်ကြီးများက အယ်ရိုတ် လေယာဉ်ကွင်းသို့ ဆင်းသက်လာသည့် အခါတွင် ယိုနီက သူ့ တပ်သားများ၏ စိတ်ဓာတ် အခြေအနေကို ဆရာဝန်များအား အစမ်းသပ်ခိုင်းသည်။ ဆေးမှူး တစ်ယောက်က ခေါင်းယမ်းပြကာ သူ့အနီးသို့ ကပ်၍

“ဒရမ္မာခိုင်း ဆေးလုံး တိုက်ရမယ် ထင်တယ်”

ဝမ်းပျက်သူမှာ ထို တစ်ယောက်သာ ရှိသည်ဟု သူ ထင်သည်။ ယိုနီသည် လေယာဉ် ဆိုက်လျှင် လှေကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ဒုတိယ လေယာဉ်တွင် လိုက်ပါလာသည့် ဗိုလ်ချုပ် ဇီဆီသို့ သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဝန်ကြီး အဖွဲ့သည် သူတို့ ကိစ္စ ဆုံးဖြတ်ရန် အစည်းအဝေး ကျင်းပနေပြီ။

ဇီဆီ၏ လေယာဉ်ပေါ်တွင်လည်း နေထိုင် မကောင်းသည့် တပ်သားတွေ ပါလာသည်။

“ကျွန်တော့် လေယာဉ်က ယိုအာ ဆိုတဲ့ ကောင်လည်း ဒီမှာပဲ ထားခဲ့ ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ဒီကောင့် အခြေအနေက သိပ် မကောင်းဘူး”

“သူ့ တာဝန်က ဘာလဲ”

ယိုနီက မေးသည်။

“မာစီဒီးကို မောင်းဖို့ တာဝန် ပေးထားတယ်”

သူတို့ နောက်မှ အသံ တစ်သံ ထွက်လာသည်။

ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် လေယာဉ် အပိုဘီးကြီး နောက်မှ ထွက်လာသော ဂျေဆန်။ လက်ပစ်ဗုံးများကို စီ၍ စလွယ်သိုင်းလျက်၊ ကလာရန်ကော့ ရိုင်ဖယ်ကို ပခုံးတွင် လွယ်လျက်။

“ဟေ့ ရဲဘော်၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

ဇီက အံ့အားသင့်စွာ မေးသည်။

“ကျွန်တော့် မနေ့ညက တစ်ညလုံး ကားနှင့် အပြင်း မောင်းလိုက်လာတာ၊ ကျွန်တော့်ကို ချန်မပစ်ခဲ့ပါနှင့်၊ ကျွန်တော် လိုက်ပါရစေ၊ ခု လူလိုနေတုန်းမှာ ကျွန်တော် လိုက်ပါမယ်”

ဂျေဆန်က အရေးတကြီး ပြောသည်။

ယိုနီနှင့် ဇီသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ဇီက ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ချက် ချပေးသည်။

“ကဲ နေမကောင်းတဲ့ ယိုအာကို ထားခဲ့၊ ဂျေဆန် လေယာဉ်ပေါ်တက် ” ၁၅:၃၀ နာရီတွင် သူတို့သည် အယ်ရှိတ် လေဆိပ်မှ တက်လာခဲ့ကာ အီဂျစ်နှင့် ဆော်ဒီ အာရေးဗီးယား ကြားရှိ ပင်လယ်နီပေါ်မှ ပျံလာခဲ့ကြသည်။

အောက်တွင် ရုရှား ရေတပ် သင်္ဘောများကို မြင်ရသည်။ သူတို့တွင် ရေဒါများ ပါလာမည် မူချ။ လေယာဉ် လေးစင်းသည် ပင်လယ် မျက်နှာပြင်နှင့် ကပ်လုနီးပါး နိမ့်ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှ လေယာဉ်နှင့် မတူ၊ ငါးပျံကြီးတွေနှင့် တူနေသည်။

နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ် ကြာသည့် အခါတွင် အသံချဲ့စက်မှ ကြေညာချက် ပေါ်လာသည်။

“အားလုံး ကောင်းတယ်၊ ရေဒီယို ကြိုးမဲ့ ကြေးနန်း အဆက်အသွယ်တွေ အားလုံးကို ဖြတ်လိုက်ပြီ၊ အိမ် အပြန်ကျမှ ပြန်ပြီး ဆက်သွယ်”

ယိုနီသည် လေယာဉ် ဦးခန်းထဲမှ ထွက်လာကာ သူ့ တပ်စုကို စကား ပြောသည်။

“ခု တို့ စစ်ဆင်ရေး စနေပြီ၊ နောက်ထပ် ခုနစ်နာရီ အချိန်ရသေးတယ်၊ တို့ လုပ်ရမယ့် အလုပ်က လေးဆယ့် ငါးမိနစ် အတွင်း ပြီးအောင် အကောင်းဆုံး လုပ်ရမယ်၊ ဒီတော့ မင်းတို့ ပစ္စည်းတွေ အားလုံး စစ်ဆေးထားပါ၊ ခု လောလောဆယ် ကောင်းကောင်း အိပ်ပါ”

အိဒီ အာမင်၏ ယူနီဖောင်း ပုံသဏ္ဌာန် ဝတ်ထားသည့် တပ်သား တစ်ယောက်က ဇာတ်စင်ပေါ်တွင် လိမ်းလေ့ ရှိသည့် မိတ်ကပ် ဆေးဘူးတောင့်ကို ဂျေဆန်သို့ လှမ်းပေးသည်။

“ဒီမှာ ရဲဘော်၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့် ဒရိုင်ဘာ ဟန်ဆောင်မယ် မဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင် ဒီ မိတ်ကပ်နှင့် ခင်ဗျား မျက်နှာကို မည်းအောင် လုပ်လိုက်၊ ပြီးတော့ ခေါင်းက ဆံပင်ကိုလည်း အနက်ဆိုးလိုက်၊ ယူဂန်ဒါ ပြည်သား ဆိုတာ ဆံပင် နီကြောင်ကြောင် မဟုတ်ဘူး”

ဂျေဆန်က ခေါင်းငိုက်ပြီး မိတ်ကပ် ဆေးဘူးတောင့်ကို လှမ်းယူသည်။

“မြန်မြန် စချင်ပြီဗျာ၊ စောင့်နေရတာ သိပ် အသည်းယားတာပဲ”

သူ့ ရဲဘော်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ရိုးနေပြီဗျ၊ တစ်ခါ ပီအယ်အို ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်ကို သွားပစ်တုန်းက အပြင်ဘက်မှာ သုံးရက်လုံးလုံး ထိုင်စောင့်နေရတယ်”

“အဲဒီတုန်းက အစွရေး နယ်စပ်နှင့် ဘယ်လောက် ဝေးသလဲ”

“ရှစ်မိုင်”

“ခုဟာက မိုင်ပေါင်း ထောင်ချီဝေးတာဗျ”

“ဘာမှ ကြောက်စရာ မလိုပါဘူးဗျာ”

“ဝတ္ထု ဖတ်မလား”

“ဘာ ဝတ္ထုလဲ”

“နာဗာရုန်းမှ အမြောက်များ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထု”

“ဒီအချိန်မှာ ဒါတွေ ဖတ်မနေပါနှင့်ဗျာ၊ ဖတ်ချင်း ဖတ်ရင် သမ္မာကျမ်းစာ ဖတ်ပေါ့”

“ဒါက စိတ် တက်ကြွတယ်ဗျ”

ဂျေဆန်က ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ အိတ်ထဲမှ စာအုပ်ကလေး တစ်အုပ်ကို ထုတ်ကြည့်နေသည်။

“ဘာတွေ ဖတ်နေတာလဲဗျ” ဟု တပ်သားက မေးသည်။

“ဓါတ်ပုံတွေ ကြည့်နေတာပါဗျာ”

“ဘာဓါတ်ပုံတွေလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ သွားတိုက်မယ့် အင်တက်ဘီ လေဆိပ် ဓါတ်ပုံလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့် မိသားစုရဲ့ ပုံ”

နောက် ခြောက်နာရီခွဲ အကြာတွင် သူတို့ လေယာဉ် လေးစင်းသည် ကင်းယားပြည်ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ညက မှောင်မည်းလျက်။ သူတို့သည် နောက် မိနစ် အနည်းငယ် ဆိုလျှင် ဝိတိုရိယ အိုင်ကြီးပေါ်မှ ဖြတ်သန်းကာ အင်တာက်ဘီ လေဆိပ်သို့ ရောက်တော့မည်။ သုည နာရီသည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာနေပြီ။

ယုံနိုင်က လေယာဉ်ထဲတွင် လျှောက်ကာ တပ်သားများ အဆင်သင့် ဖြစ် မဖြစ်ကို လိုက်စစ်သည်။ မာစီဒီး ကားကြီးနားသို့ ရောက်သည့် အခါ အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မည်းနက်နေအောင် မျက်နှာကို မိတ်ကပ်လိမ်းထားသည့် ဂျေဆန်က သူ့ ပစ္စတိုကို စစ်ဆေးနေသည်။

ယခုအချိန် အထိမူ အားလုံး အချိန်ကိုက်ပင်။ အချိန်ဇယား အတိုင်း ဆင်းသက်မည့် ဗြိတိသျှ ကုန်တင် လေယာဉ် တစ်စင်း အဖြစ် စာရင်း ပေးထားသည့် သူတို့ ပထမဆုံး လေယာဉ်သည် အင်တာက်ဘီ လေဆိပ် ထိန်းသိမ်းရေး မျှော်စင်သို့ လှမ်းပြီး ဆင်းခွင့် တောင်းနေသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ လေယာဉ်သည် လမ်းပြ လေယာဉ်၏ နောက်မှ ကပ်လိုက်သွားကာ မြေပြင်သို့ ဆင်းသွားပြီး ကိုက်တစ်ရာခန့် အကွာတွင် ရပ်လိုက်သည်။ ပထမ လေယာဉ်သည် အဆောက်အအုံသစ်ဆီသို့ မောင်းသွားက ဘယ်ဘက်သို့ မသိမသာ ကပ်သွားပြီး မီးများကို ထွန်းပေးလိုက်သည်။ နောက်မှ ဆင်းလာသော လေယာဉ် သုံးစင်း ဆင်းနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ အခုအထိ သူတို့ကို မည်သူကမျှ သတိမပြုမိကြသေး။ နောက် ဆိုက်လာသည့် လေယာဉ် သုံးစင်းသည် လေယာဉ်ကွင်း မှောင်ရိပ် တစ်နေရာသို့ ရွှေ့သွားကြသည်။ အထဲမှ တပ်သားများ ဆင်းလာကြသည်။

ကွန်မင်ဒို တပ်သား တစ်ဒါဇင်ခန့်က ခုန်ဆင်းလာကာ ဂျေဆန်၏ မာစီဒီးကား ဆင်းလာနိုင်ရန် လေယာဉ် လှေကားကို ထောင်ပေးကြသည်။ မော်တော်ကားသည် လျှောခနဲ ဆင်းလာကာ ဓားစာခံများ ထားသည့် အဆောက်အအုံဆီသို့ မောင်းသွားသည်။

သူ့ ကားနောက်မှ တပ်သားများ စီးနင်း လိုက်ပါလာသည့် လင်းရီဗာနစ်စီး ပါလာသည်။ ထို အခြင်းအရာ အားလုံးကို ထိန်းသိမ်းရေး မျှော်စင်ပေါ်မှ မြင်နေရသည်။ ထိုစဉ် သူတို့ ကားပေါ်မှ လူများကို စစ်ဆေးရန် အတွက် ယူဂန်ဒါ စစ်သား နှစ်ယောက် အနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။ ယိုနီနှင့် အခြား ကွန်မင်ဒို တစ်ဦးတို့က သူတို့ကို အသံတိတ် ပစ္စတိုဖြင့် ပစ်သတ်လိုက်ကြသည်။

“ခြေကျင် ဆင်းလျှောက်ရင် ကောင်းမယ်” ဟု ယိုနီက တိုးတိုး ပြောသည်။

သူတို့ အားလုံး ကားများပေါ်မှ ဆင်းကာ လေဆိပ် အဆောက်အအုံ ဆီသို့ ပြေးလာခဲ့ကြသည်။ စက္ကန့် အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် သူတို့သည် ဓားစာခံများကို လှောင်ထားရာ အခန်းထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဓားစာခံများမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အိပ်ရန် ပြင်နေကြသည်။ အခန်းထဲတွင် မီးရောင်တွေ လင်းနေသဖြင့် အကျဉ်းသားများကို ကောင်းစွာ မြင်ရသည်။ အလင်းရောင် ရှိသဖြင့် ကယ်ဆယ်သူတို့ အတွက်လည်း ကောင်းနေသည်။

အကြမ်းဖက်သမား တစ်ယောက်က အခြေအနေကို ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားကာ သူတို့ကို ပစ်သည်။ သူတို့ ချက်ချင်း ပစ်သတ်လိုက်ကြသည်။ အခြား အကြမ်းဖက်သမား နှစ်ယောက်ကလည်း သေနတ်ကို ဆက်တိုက် ပစ်ပြီး ပြေးလာကြသည်။

ဓားစာခံများမှာ သေနတ်သံများကြောင့် ကြောက်လန့်ကာ ထပြေးမည် ပြုကြသည်။ ကွန်မင်ဒို တပ်သား တစ်ယောက်က အသင့်ပါလာသည့် အသံချဲ့စက်ဖြင့် သူတို့ကို ဟီဗရူး ဘာသာ၊ အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အစွရေး တပ်မတော်သားတွေပါ။ ကဲ ထွက်ကြ၊ ထွက်ကြ”

ဂျေဆန်သည် သေနတ်ကို အသင့် ပြင်၍ တံခါးသို့ ရောက်လာသည်။ အသက်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးက “မောင်ရင်တို့က တို့လူမျိုးတွေ ဟုတ်ရဲ့လားကွယ်” ဟု မေးသည်။

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ မြန်မြန် ထွက်ကြ”

ထိုစဉ် ဓားစာခံများ နောက်တွင် တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေသော မသင်္ကာဖွယ် လူတစ်ယောက်ကို ဂျေဆန် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“ဟို နောက်ကဟာ ဘယ်သူလဲ၊ တို့လူလား”

ဂျေဆန်က ဟီဗရူး ဘာသာဖြင့် လှမ်းမေးသည်။

ဓားစာခံ အဖြစ် ရှေ့မှ ရပ်နေသည့် အမျိုးသမီး တစ်ဦးက “မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ လူမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့လူ” ဟု လှမ်းအော်သည်။

အကြမ်းဖက်သမားက လက်ပစ်ဗုံး တစ်လုံးကို ထုတ်ပြီး ပင်ကို ဖြုတ်နေသည်။ ဂျေဆန်က သေနတ်ဖြင့် ချိန်ပြီး ထို အကြမ်းဖက်သမားကို ပစ်ချလိုက်သည်။ ထိုလူ လဲကျသွားသည်နှင့် လက်ပစ်ဗုံးသည် သူတို့ဘက်သို့ လိမ့်လာသည်။ ဂျေဆန်သည် လက်ပစ်ဗုံးဆီသို့ ပြေးကာ ကောက်ယူပြီး အခန်းထောင့် တစ်နေရာသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ လက်ပစ်ဗုံးသည် ဝုန်းခနဲ ပေါက်သွားသည်။ မည်သူမျှ ထိခိုက်ခြင်း မရှိ။

ယှိနီသည် ခန်းဆောင်ထဲတွင် လျှောက်ပြီး အစောင့်များ အားလုံးကို သုတ်သင် ပြီးခြင်း ရှိမရှိ လိုက်ကြည့်နေသည်။ အခြား ယူဂန်ဒါ တပ်သားများနှင့် တိုက်နေကြသဖြင့် အပြင်ဘက်မှ သေနတ်သံများကို ကြားနေရသည်။

ယှိနီသည် အသံချဲ့ ဗိုက်ကရီဖုန်းကို ကောက်ယူပြီး စကားပြောသည်။



“အားလုံး နားထောင်ပါ။ ခု အပြင်မှာ လေယာဉ်တွေ အသင့် စောင့်နေတယ်၊ လေယာဉ်တွေပေါ်ကို အမြန်ဆုံး တက်ပါ။ အပြင်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်တွေ စောင့်နေတယ်၊ အကာအကွယ် ပေးလိမ့်မယ်၊ လမ်းမလျှောက်နိုင်တဲ့ သူတွေ ဂျစ်ကားတွေပေါ်ကို တက်ပါ။ ကဲ သွားကြမယ်”

ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေသော ဓားစာခံများသည် သူ့ စကားအတိုင်း လိုက်နာကြသည်။ ပျော်လွန်း၊ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်လွန်းသဖြင့် အိပ်မက် မက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

သူတို့တစ်တွေ လေယာဉ်များဆီသို့ သွားနေကြစဉ် ထိန်းသိမ်းရေး မျှော်စင်ပေါ်မှ နေ၍ ယူကန်ဒါ တပ်သားများက တရစပ် ပစ်ခတ်နေကြသည်။ ကွန်မန်ဒိုများ ဝိုင်းရံ လိုက်လာသည့် ဓားစာခံများထဲတွင် ဂျေဆန်သည် ပစ်ခတ်မှုထဲတွင် ရင်ဘတ်ကို ထိသွားသည့် ဓားစာခံ တစ်ယောက်ကို တွေ့လာခဲ့သည်။ လေယာဉ်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင် အပေါက်တွင် စောင့်နေသည့် ဆေးမှူးများထံ ထိုလူကို မတင်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူကိုယ်တိုင်လည်း တွယ်တက်လာခဲ့သည်။ ဆရာဝန်များမှာ လေယာဉ်ထဲတွင် ဒဏ်ရာရသူများကို ကုသပေးနေကြသည်။

ဂျေဆန်က သူ တင်ပေးလိုက်သည့် လူနာကို အိပ်ရာ တစ်ခုပေါ်သို့ တင်ပေးနေစဉ် လမ်းလျှောက် စကားပြောစက်ဖြင့် ပြောနေသည့် ဆက်သွယ်ရေး တပ်သား တစ်ဦး၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟင် ဟုတ်လား ဒုက္ခပဲ”

“ဟေ့ ရဲဘော် ဘာဖြစ်နေတာလဲ ”

“တပ်မှူး ယိုနီရယ် ထိသွားတယ်တဲ့ ”

ဂျေဆန်သည် လျှပ်စစ်ဖြင့် အတို့ ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားသည်။ ရိုင်ဖယ်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး လေယာဉ်တံခါးဆီသို့ ပြေးလာခဲ့သည်။ ဂျေဆန်သည် လေယာဉ်ပေါ်မှ ခုန်ချပြီး လေဆိပ် အဆောက်အအုံဆီသို့ စွတ်ပြေးလာခဲ့သည်။ သူတို့ ရဲဘော်များသည် တပ်မှူး ယိုနီကို ထမ်းစင် တစ်ခုပေါ်သို့ တင်နေကြသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ထိန်းသိမ်းရေး မျှော်စင်ပေါ်မှ ပစ်နေသည့် ကျည်ဆန်များသည် မိုးသီး မိုးပေါက်များလို သူတို့ အနီးတွင် ကျနေကြသည်။

သေနတ်တစ်ကမ်း အကွာသို့ ရောက်လာသည်နှင့် ဂျေဆန်သည် မျှော်စင်ကို သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်သည်။ ယိုနီကို ပစ်ခဲ့သည့် ကျည်ဆန်ကို ကျည်ဆန်ဖြင့် တုံ့ပြန်ရမည်ဟုသာ သူ နားလည်သည်။

ထိုစဉ် ဇီဇီ၏ အသံကို တစ်နေရာမှ ကြားရသည်။

“ဗျို့၊ ဂျေဆန်၊ လာခဲ့တော့၊ အားလုံး လေယာဉ်ပေါ်ကို ရောက်ကုန်ပြီ၊ ထွက်မယ်”

ဂျေဆန် ဂရုမစိုက်နိုင်။ မျှော်စင်ကို ဆက်လက် ပစ်နေသည်။ မျှော်စင်ပေါ်မှ ရန်သူ တစ်ယောက် အောက်သို့ ကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟေ့ ဂျေဆန်၊ ပြန်လာခဲ့၊ ဒါ အမိန့်”

ဇီဇီ၏ အသံကို နောက်တစ်ကြိမ် ကြားရသည်။

သို့တိုင် ဂျေဆန်သည် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် သေနတ်တွင် ကျည်ဆန် ကုန်သွားသည် အထိ မျှော်စင်ကို ပစ်ခတ်နေဆဲ။ အပေါ်သို့ တက်သွားသော ဟာကျူလီ လေယာဉ်ကြီး တစ်စင်း၏ အသံကို ကြားသည့် အခါတွင်မှ ဂျေဆန်သည် သတိ ပြန်ရလာသည်။ ဂျေဆန်သည် ရိုင်ဖယ်ကို မြေကြီးပေါ်သို့ ပစ်ချခဲ့ပြီးနောက် အနီးဆုံး လေယာဉ်ဆီသို့ လှည့်ပြေးလာခဲ့သည်။

ထိုအခါတွင်မှ သူ့ ညာဘက် ပခုံးနှင့် ရင်ဘတ်ကိုလည်း ကျည်ဆန် ထိလာသည်ကို သူ သတိပြုမိတော့သည်။

ဂျေဆန်သည် ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်လာသည်။ သို့ရာတွင် လဲကျ မသွားအောင် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသည်။ ရဲဘော်များက ကျည်ဆန်တွေ ကြားထဲက လာကူမည် ဆိုသည်ကိုလည်း လက်မခံ။ လေယာဉ် တံခါးပေါက်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင် သူ့ကို ဆွဲတင်လိုက်ကြသည်။ ကွန်မင်ဒို တစ်ယောက်က ရင်ဘတ်မှ သူ့ ဒဏ်ရာကြီးကို ကြည့်၍ ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်နေသည့် အခါမှပင် ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာ ရခဲ့ကြောင်းကို နားလည်တော့သည်။

သို့ရာတွင် ဘာကိုမှ မခံစားရ။

ဆရာဝန်က သူ့ ရှုပ်အင်္ကျီကို ဖြသည်။ ထိုစဉ် လေယာဉ် တံခါး ပိတ်သွားသံ ကြားရပြီး “တို့နိုင်ပြီး တို့နိုင်ပြီ” ဟူသော အသံ တစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဂျေဆန်က မျက်နှာ ဖြူဖပ် ဖြူရော် ဖြစ်နေသည့် ဆရာဝန်ကို ကြည့်၍ မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ နိုင်တယ်နော် ဆရာ”

“စိတ်အေးအေး ထားပါ ရဲဘော်၊ ခု ကျွန်တော်တို့ နိုင်ပြီ၊ အိမ်ကို ပြန်ရတော့မယ်၊ တစ်ယောက်ကလွဲရင် ဓားစာခံ အားလုံးကို ကယ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ အောင်ပွဲတွင် မကဘူးဗျ၊ အံ့ဘနန်း ကိစ္စကြီး”

လေယာဉ်သည် ဦးလှည့်ကာ ပြေးလမ်းတွင် အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးလာပြီးနောက် အပေါ်သို့ တက်လာသည်။ ယူဂန်ဒါ နယ်မြေထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပြီ။ သူတို့ လုပ်ငန်း အောင်ပြီ။ ဂျေဆန်သည် ငြိမ်ငြိမ် မနေနိုင်။ သူ့တွင် မေးစရာတွေ ရှိသည်။ ပြောစရာတွေ ရှိသည်။

သူ့တွင် အချိန် သိပ်မရှိတော့သည်ကို သူသိသည်။

“ယူနီကော၊ ကျသွားပြီလားဟင်”

ဆရာဝန်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“နာတယ်ဗျာ၊ ယိုနီဟာ ကျွန်တော်တို့ အထဲမှာ အတော်ဆုံး လူ၊ ကျွန်တော် သိသမျှ လူတွေထဲမှာ အရဲရင့်ဆုံး လူ”

“ဒါကြောင့်မို့ အသက်စွန့်သွားတာပေါ့ ရဲဘော်”

သူ့အနီးတွင် ရောက်လာသည့် ဇဗီက ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ စစ်ပွဲမှာ ကိုယ်ကျိုး မစွန့်တဲ့ လူရယ်လို့ မရှိဘူး”

ဂျေဆန်က ကြိုးစာ၍ပြီးသည်။ သွေးတွေ ဒလဟော ထွက်နေသဖြင့် ခေါင်းထဲတွင် မူးရိပ်ရိပ် ဖြစ်လာသည်။

“ဂျေဆန် ငြိမ်ငြိမ်နေလေ၊ သိပ် စကားမပြောနှင့်”

“ကျွန်တော့် အတွက် မစိုးရိမ်ပါနှင့် ဗိုလ်ချုပ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ရှေ့လျှောက် နားချိန်တွေ အများကြီး ရတော့မှာပါ။ အီဗာ့ကိုသာ ပြောလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော် .... ကျွန်တော်ဟာ သူနှင့် ကလေးတွေ အတွက် လုပ်သွားတယ် ဆိုတာကို ပြောပေးပါ”

ဂျေဆန်သည် စကားလုံးများကို အားယူ၍ ပြောနေသည်။

တပ်မှူးသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်။ ခေါင်းကို ညိတ်ရုံသာ တတ်နိုင်တော့သည်။

“ပြီးတော့ ... ပြီးတော့ .... ကျွန်တော် ငြိမ်းချမ်းခြင်းကို ရသွားပြီ ဆိုတာ ... ပြောလိုက်ပါနော် ဗိုလ်ချုပ်၊ ကျွန်တော် ငြိမ်းချမ်းခြင်းကို ရသွားပြီဆိုတာ ....”

သူ့ခေါင်းသည် တစ်ဖက်သို့ စောင်းကျသွားသည်။ ဆရာန်က လက်မောင်းရှိ သွေးကြောကို စမ်းကြည့်သည်။ သွေးကြောကို ရှာ၍ မရတော့။

“သတ္တိ သိပ်ကောင်းတဲ့လူ၊ ရန်သူက ပစ်လိုက်တဲ့ လက်ပစ်ဗုံးကို ကောက်ပြီး တခြားကို လွှင့်ပစ်လိုက်တာ ”

ဇီဝသည် စကားကို ဆုံးအောင် မပြောနိုင်။ ချာခနဲ လှည့်လိုက်ပြီး လေယာဉ် နောက်ပိုင်းသို့ လျှောက်သွားသည်။

သူတို့သည် အောင်ပွဲရ၍ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ အောင်ပွဲကိုသာ မဟုတ်။ ဝမ်းနည်းမှုကိုလည်း ရခဲ့သည်။

ဇူလိုင်လ ၄ ရက်နေ့ ခြောက်နာရီတွင် ဂျေဆန်၏ အဖေသည် ထုံးစံ အတိုင်း အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ ရေကူးကန်ထဲတွင် ရေကူးပြီးနောက် ဝတ်ရုံကို ခြုံကာ အိမ်ထဲကို ပြန်ဝင်လာပြီး မုတ်ဆိတ်ရိတ်သည်။ သူတို့ ကျင်းပမြဲ ဖြစ်သော လွတ်လပ်ရေးနေ့ ကောင်လုံးကင် ပျော်ပွဲစားသို့ လာမည့် ဧည့်သည်များ အတွက် ပြင်ရ ဆင်ရဦးမည်။

ဂျေဆန်၏ အဖေသည် အဝတ်အစားလဲခန်းတွင် ထိုင်ပြီး မနက် သတင်းများကို နားထောင်ရန် ရုပ်မြင်သံကြား စက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အစွဲရေး ကွန်မင်ဒိုတို့က အင်တက်ဘီ လေဆိပ်ကို စီးနင်း တိုက်ခိုက်သည့် သတင်းကို လွှင့်နေပြီ။

ထို တိုက်ခိုက်မှုသည် စစ်သမိုင်းတွင် တွင်ရစ်မည့် တိုက်ခိုက်မှု ဖြစ်ကြောင်း၊ သမိုင်းတွင်ခြင်းမှာ ခရီး အကွာအဝေးကြောင့်သာ မဟုတ်၊ တပ်သား နှစ်ဦး ကျဆုံးသည်မှ အပ ဓားစာခံများကို အောင်မြင်စွာ ကယ်တင်နိုင်ခဲ့သည့် အတွက် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် သတင်း ဝေဖန်သူက ပြောဆိုသွားသည်။

ဂျေဆန်၏ အဖေသည် သတင်းကို နားထောင်၍ ကျေနပ်စွာ ပြီးသည်။ ယုံနိုင်စရာပင် မရှိ။ အစ္စရေး နိုင်ငံသည် မိမိလူမျိုး တည်မြဲရေး အတွက် မည်သည့် အလုပ်ကို မဆို လုပ်မည် ဖြစ်ကြောင်း ဂျေဆန် ပြောဖူးသည့် စကားသည် တကယ် အမှန်ပင် ဖြစ်နေပြီ။ သည်နေ့မနက် ဧည့်သည်တွေ ရှေ့တွင် သူ့သား ဂျေဆန်၏ အကြောင်းကို ပြော၍ ဂုဏ်ယူဖွယ် ဖြစ်ဦးမည်။

ရုပ်မြင်သံကြားက ကုလသမဂ္ဂရှိ အစ္စရေး သံအမတ်နှင့် တွေ့ဆုံခန်းကိုလည်း ထုတ်လွှင့်ပေးသည်။ အစ္စရေး လုပ်ခဲ့သည့် အလုပ်သည် မည်မျှ လေးနက်သည့် အဓိပ္ပါယ်ကို ဆောင်ကြောင်းဖြင့် သံအမတ်ကြီးက ရှင်းပြသည်။

“အကြမ်းဖက်သမားတွေရဲ့ ခြိမ်းခြောက်မှုကို အရှုံးမပေးဘဲ တုံ့ပြန်တဲ့နည်း တစ်နည်းရှိတယ်။ အကြမ်းဖက်မှုဟာ ယဉ်ကျေးတဲ့ ကမ္ဘာ့ရဲ့ ဘုံရန်သူ ဖြစ်တယ်။ ခု ကျွန်တော်တို့ လုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ငန်းအတွက် ကျွန်တော်တို့ ဂုဏ်ယူတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဒီလုပ်ငန်းဟာ ကျွန်တော်တို့ အစ္စရေး လူမျိုး တစ်ရာကျော်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်နိုင်ခဲ့ရုံမျှ မက လူ့ လွတ်လပ်ခွင့် အတွက် ထူးခြားတဲ့ လုပ်ဆောင်ချက် တစ်ရပ်လည်း ဖြစ်တယ်”

“မှန်တယ်၊ မှန်တယ်”

ဂျေဆန်၏ အဖေသည် ကောင်းချီးပေးကာ မုတ်ဆိတ်ကို ရိတ်နေသည်။

နောက် ၁၁နာရီလောက်တွင် မိတ်ဆွေတွေ ရောက်လာကြသည်။ ၁၂နာရီခွဲတွင် အသားညှပ် မုန့်များကို ဆန်ခါပေါ်တွင် တင်ရန် အပြင်သို့ ယူလာကြသည်။ ထိုစဉ် အိမ်ထောင်ထိန်း မိန်းမကြီး ဂျင်နီက ရပ်ဝေး တယ်လီဖုန်း ခေါ်ကြောင်း လာပြောသည်။

သောက်ကျိုးနည်း လွတ်လပ်ရေးနေ့ကြီးမှာတောင် ရုံးအလုပ်က အိမ်ကို လိုက်လာရသလားကွဟု ဂျေဆန်၏ အဖေ စိတ်တိုတိုနှင့် ဆိုမိသည်။

အဖေသည် မီးဖိုချောင်ထဲမှာ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ဖန်ခွက်သံ၊ ပန်းကန်သံတွေက တချင်ချင် မြည်လျက်။ ရုံးကိစ္စကို မြန်မြန် ပြတ်အောင် ပြောမည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။

အီဗာ၏ အသံကို ကြားလိုက်သည့် အခါတွင် သူ သိလိုက်ပြီ။ သူသည် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်ပြီးနောက် ညနေပိုင်းတွင် ပြန်ခေါ်မည်ဆိုကာ တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်သည်။

ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသော သူ့ မျက်နှာကြောင့် အားလုံး ထိတ်လန့် သွားကြသည်။

“အဖေကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ” ဟု ဇနီးသည်က မေးသည်။

အဖေက အမေ့ကို တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားကာ ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ အမေသည် အံ့အားသင့် လွန်းစွာဖြင့် ရုတ်တရက် မငိုနိုင်။ အဖေက သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက် ချ၏။ နောက် သူ့ သတိကို ထိန်းချုပ်ကာ သတင်းကို ပရိသတ်အား ပြောပြသည်။

“အင်တက်ဘီ လေဆိပ်ကို အစွဲရေး ကွန်မင်ဒိုတွေ ဝင်တိုက်တဲ့ သတင်းကို မိတ်ဆွေတို့လည်း ကြားပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

အားလုံးက အံ့သြ ချီးမွမ်းကြသည်။

“သူတို့တွေ တခြား ဘယ်နိုင်ငံမှ ကြိုးစားခြင်း မပြုတဲ့ အလုပ်မျိုးကို အောင်မြင်စွာ လုပ်နိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။ သူတို့ဟာ ကမ္ဘာမှာ တစ်ဦးတည်း ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဒီလို စွန့်စားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို တစ်ဦးတည်း ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အတွက် သူတို့ဟာ ရဲရင့် ပြောင်မြောက်စွာ တိုက်ပွဲ ဝင်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီ အတွက် အများကြီး ဂုဏ်ယူတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော့်သား ဂျေဆန်ဟာ ဒီလို သွားရောက် တိုက်ခိုက်တဲ့ အထဲမှာ တပ်သား တစ်ဦး ဖြစ်ပြီ...”

မိတ်ဆွေများက တီးတိုး ပြောကြသည်။

“ကျဆုံးခဲ့ရတဲ့ တပ်သား တစ်ဦးလည်း ဖြစ်လို့ပါပဲ”



အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နွေစဉ်မှတ်တမ်း - ဇူလိုင် ၅၊ ၁၉၇၆။

တို့နေတဲ့ မိန်းပြည်နယ်ကို နယူးယော့တိုင်း သတင်းစာဟာ တစ်ရက် နောက်ကျပြီးမှ ရတယ်။ စိတ်မကောင်းစရာ သတင်းကို ဒီနေ့မှပဲ ငါ သိရတော့တယ်။ တယ်လ်အီ လေဆိပ်ကို ပြန်ရောက်လာတဲ့ ဓားစာခံများနှင့် သူတို့ကို သောင်းသောင်းဖြဖြ ကြိုဆိုနေကြတဲ့ ပရိသတ်ကို ညပိုင်း ရုပ်မြင်သံကြားမှာ ကြည့်လိုက်ရတယ်။ မယုံနိုင်စရာ ဓားစာခံတွေကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ ကွန်မင်ဒို တပ်သားတွေရဲ့ ပုံကိုတော့ မမြင်ရဘူး။ အေးလေ။ ဒါကလည်း ကွန်မင်ဒိုတပ် ဆိုတာ အထူးလျှို့ဝှက်ထားရတဲ့ တပ်မျိုး ဆိုတော့ ဓါတ်ပုံ ရိုက်ပြလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။

ဇူလိုင်လဟာ ငါနှင့် ကလေးတွေနှင့် အတူနေတဲ့ လ ဖြစ်တော့ သူတို့နှင့် အတူ မီးရှူးမီးပန်းတွေ လွှတ်၊ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေကို လိုက်ပို့နှင့် ဖခင် တစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေရတော့ အင်တက်ဘီ လေဆိပ် တိုက်ခိုင်းမှုဟာ ငါသိတဲ့ လူ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ပတ်သက်နေတယ်လို့ ဘယ်မှာ သိပါ့မလဲ။

အင်တက်ဘီ လေဆိပ် တိုက်ခိုင်းမှုမှာ ကျဆုံးခဲ့တဲ့ အစွရေး အရာရှိ နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးဟာ ငါနှင့် ကျောင်းနေဖက် ဂျေဆန် ဂီးလ်ဗတ် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ နည်းနည်းကလေးမှ မတွေးမိခဲ့ဘူး။ သူ့ရဲ့ ဓါတ်ပုံကို ဇူလိုင်လ ၅ ရက်နေ့ထုတ် နယူးယော့တိုင်း သတင်းစာ ထဲမှာ ပါလာတော့ ငါ တော်တော်အံ့အားသင့်သွားရတယ်။ ဒါတောင်မှ ငါကိုယ်တိုင် မမြင်ရသေးဘူး။ နယူးယော့မှာ ရှိတဲ့ နီဝေါက လှမ်းပြီး ဖုန်းဆက်လို့ သိရတာ။

ရှုတ်တရက်တော့ ကြားရတဲ့ သတင်းကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ ဂျေဆန် ဆိုတဲ့ အကောင်ဟာ အင်မတန် စိတ်ကောင်း ရှိတဲ့ကောင်။ ဒီလို ကောင်မျိုးဟာ စောစော မသေနိုင်ဘူးလို့ ငါ ထင်ထားခဲ့တယ်။

ကလေးတွေနှင့် မတွေ့ခင်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မနည်း ကုန်၍ မပျက်အောင် လုပ်ယူရတယ်။ ဒါနှင့် ကလေးတွေကို ရွာကို နေ့လယ်စာ စားဖို့ ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး ငါ တစ်ယောက်တည်း လှေကလေး တစ်စင်းနှင့် ကန်ထဲကို လှော်လာခဲ့တယ်။

ကမ်းနှင့် တော်တော် ဝေးလာတော့မှ ခတ်တက်တွေကို ချထားလိုက်ပြီး လှေကလေးကို ရေထဲမှာ မျှောထားလိုက်တယ်။ ကိုယ် ကြားရတဲ့ သတင်းကို ခုမှပဲ သေသေချာချာ ပြန်ပြီး စဉ်းစား သုံးသပ်နိုင် တော့တယ်။

ကံကြမ္မာဟာ တော်တော် မတရားပါကလား ဆိုတာကို တွေးမိတိုင်း ရင်ထဲမှာ နာနေတယ်။ ကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ ဘယ်သူဟာ နေထိုက်ပြီး ဘယ်သူ သေထိုက်တယ်လို့ ဆုံးဖြတ် စီရင်နိုင်တဲ့ ဘုရားသခင် ဆိုတာများ တကယ် ရှိရင် ဂျေဆန်ဟာ ကိုယ် သိသမျှ လူတွေထဲမှာ အနေ ထိုက်ဆုံး လူ။ အရှင်ထိုက်ဆုံး လူ။

ငါ ငိုပစ်လိုက်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မျက်ရည် ထွက်မလာဘူး။ ဒါနှင့် ငါဟာ လှေထဲမှာ ထိုင်ပြီး အဖြစ်အပျက်တွေကို စဉ်းစားနေတယ်။ ဂျေဆန်သာ ရှိရင် ငါ ဘာလုပ်ချင်သလဲ။ ဂျေဆန်က ငါ့ကို ဘာဖြစ်စေမလဲ ဆိုတာကို စဉ်းစားနေမိတယ်။

လှေကို ကမ်းကို ပြန်လှော်လာခဲ့ပြီး လောင်းအိုင်းလင်းမှာ ရှိတဲ့ သူ့ မိဘတွေဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်။ အိမ်ဖော် မိန်းမကြီးက သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး မနေ့ညက လေယာဉ်နှင့် အစွဲရေးကို လိုက်သွားကြပြီလို့ ပြောတယ်။ အသုဘကို ပို့ဖို့တဲ့။ ငါလည်း သွားပို့သင့်တယ်လို့ ထင်တယ်လေ။ ဒါနှင့် အိမ်ဖော် မိန်းမကြီးကို မေးကြည့်တော့ အသုဘ ဒီနေ့ပဲ ချဖို့ အစီအစဉ် ရှိတယ်လို့ ပြောပြတယ်။ ရေဝတီတွေမှာ အသုဘကို ချက်ချင်း ချရတဲ့ ထုံးစံ ရှိတယ် ထင်တာပဲ။ အင်း ခုလောက် ဆိုရင် ဂျေဆန်ရဲ့ အလောင်းကို မြေမှာ ချနေကြပြီလား မသိဘူး။ အိမ်ဖော် အသွားကြီးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီး ဖုန်းကိုချလိုက်တယ်။

ညနေစောင်းလို့ ကလေးတွေ ပြန်လာကြတော့ သူတို့ကို ဆင်ဝင်အောက်မှာ အထိုင်ခိုင်းပြီး ကိုယ့် သူငယ်ချင်း အကြောင်းကို ပြောဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဂျေဆန်ရဲ့ စွန့်စားခန်းကို စိတ်ပါလက်ပါ နားထောင်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို ကြည့်ရတာ ဂျန်ဝိန်းရဲ့ ရုပ်ရှင် ဇာတ်လမ်း တစ်ခုကို နားထောင်နေကြသလိုပဲ။ သိပ် ထူးခြားဟန် မပြဘူး။

ဒီတော့ ကိုယ်က ဂျေဆန်ဟာ အရေးတော်ပုံ တစ်ခု အတွက် အသက်ကို စွန့်လွှတ်သွားခြင်း ဖြစ်တဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ အဖို့တော့ ဘာမှ မထူးခြားသလိုပဲ။

ဒီတော့ ကိုယ်က သူတို့တစ်တွေဟာ အမိတိုင်းပြည်ကို ကာကွယ်ဖို့ တိုက်ခိုက်နေခြင်း ဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ မိမိတို့၏ မူကို ကာကွယ်ဖို့ တိုက်ခိုက်နေခြင်း ဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ကိုယ်တို့ရဲ့ ဘိုးလေးများဟာလည်း ၁၇၇၆ ခုနှစ်က ဗြိတိသျှတို့ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြရပြန်တယ်။

အထူးသဖြင့် သားကြီး အင်ဒီက ပြောတာကို စိတ်ဝင်စားပုံ မရဘူး။ အကြမ်းဖက်မှု ဆိုတာ ဘယ်သူက လုပ်လုပ် မကောင်းဘူးတဲ့။ ဒါပဲ ပြောတယ်။

ဟုတ်ပြီလေ။ ဒီလိုဆိုရင် သူ့ကို သဘောပေါက်အောင် အတင်း မလုပ်တော့ဘူး။ အတင်း လုပ်လို့ ရတဲ့ အရာမှ မဟုတ်တာပဲကိုး။ အလိုလိုက်ခံရလို့ ပျက်စီးနေတဲ့ ဆယ်ကျော်သက်ကလေး တစ်ယောက်ကို မူတွေ၊ အယူအဆတွေ သွားပြောနေလို့ ဘာအကျိုးထူးဦးမှာလဲ။

ဒီနေ့ ညမှာ မီးပန်း လွှတ်ဖို့ မြို့ထဲကို မီးပန်းတွေ သွားဝယ်မယ် ဆိုတော့မှ အင်ဒီ စိတ်အား ထက်သန်လာတယ်။

ဒီနေ့ညမှာ ဂျေဆန်အတွက် ရည်စူးပြီး လွတ်လပ်ရေး မီးရှူး မီးပန်း လွှတ်မယ်။

အမျိုးသား လုံခြုံရေး ကောင်စီ အကြံပေး အရာရှိ အဖြစ် ပထမ တစ်လလုံးကို လေထဲတွင် အချိန် ကုန်ခဲ့ရသည်။ ဂျော့ ကဲလားသည် သမ္မတ ဖို့နှင့် လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး ကစ်ဆင်းဂျားနှင့် လည်းကောင်း၊ သတင်းထောက်များနှင့် လည်းကောင်း၊ ဝီကင်း၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ ဖိလစ်ပိုင် စသည်တို့သို့ သွားခဲ့ရသည်။ ထိုခရီးများသည် ဇနီးမယားတို့ လိုက်ပါရသော ခရီးများ မဟုတ်ကြောင်းကို ကေသီ နားလည်ပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကေသီသည် ခင်ပွန်းသည် မရှိသည့် အချိန်များတွင် နျူကလီးယား ဆန့်ကျင်ရေး အဖွဲ့ရုံးတွင် လုပ်အားပေးနေသည်။

ဂျော့ ကဲလား ပြန်ရောက်လာသည့် အခါတွင် နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး ကစ်ဆင်းဂျားက သူ့အား မဟာဗျူဟာ လက်နက် ထိန်းချုပ်ရေး (ဆော့) အစည်းအဝေးများ အတွက် ပြင်ဆင်ရန်ဟု ဆိုကာ သူနှင့်အတူ မော်စကိုသို့ ခေါ်သွားပြန်သည်။

ထိုအတောအတွင်း အမေရိကန် ကွန်ဂရက် လွှတ်တော်က ကစ်ဆင်းဂျားအား ဝေဖန် တိုက်ခိုက်မှုများသည် အရှိန်ပြင်းလာခဲ့သည်။ ကစ်ဆင်းဂျားမှာ လူထု ဝေဖန်ချက်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အရေပါးသူ ဖြစ်သည့် အတွက် တော်တော် စိတ်ပျက်နေလေပြီ။ တစ်နေ့တွင်မူ မော်စကိုမှ နေ၍ အမေရိကန် သံရုံးရှိ လျှို့ဝှက် တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဝါရှင်တန်သို့ လှမ်းပြောနေသော ကစ်ဆင်းဂျား၏ အသံကို ဂျော့ ကဲလား ကြားလိုက်ရသည်။

“သမ္မတကြီး ခင်ဗျား၊ သမ္မတကြီးကို လေးစားပေမယ့် စကား တစ်ခွန်းတော့ ပြောပါရစေ၊ လူထုတွေက ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ ယုံကြည်မှု လျော့ပါးလာတယ် ဆိုရင် ကျွန်တော့် အနေနှင့် နုတ်ထွက်လွှာ တင်သွင်းဖို့ အဆင်သင့်ပါ”

ဂျော့ ကဲလားသည် အသက်ကိုမျှ ကောင်းကောင်း မရှုနိုင်။ သမ္မတ ဖို့က ကစ်ဆင်းဂျား၏ နုတ်ထွက်လွှာကို မည်သို့ အကြောင်းပြန်မည်နည်းဟု တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေသည်။

တစ်နေ့တွင်မူ ကွန်ဂရက် လွှတ်တော် အမတ်များနှင့် အမေရိကန် သမ္မတသည် ကပ်ဆင်းဂျားကို ထုတ်ပစ်ကြလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်သည်။ ထိုအခါတွင် နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး မည်သူ ဖြစ်မည်နည်းဟု သူ တွေးသည်။

သူမှအပ မည်သူမျှ မဖြစ်နိုင်။

အမေရိကန် မဲဆန္ဒရှင်များသည် ဂျင်မီ ကာတာကို သမ္မတ အဖြစ် ရွေးကောက် တင်မြှောက်ကာ အိမ်ဖြူတော်သို့ ပို့လိုက်ပြီး ဂျရယ် ဖွိုကို ပန်းစပရင်းရှိ ဂေါက်ကွင်းများသို့ ပို့လိုက်သည်။ ဝါရှင်တန် မြို့တော်သည် အနည်းဆုံး လေးနှစ် မျှလောက်တော့ ဒီမိုကရက် ပါတီဝင်တို့၏ မြို့တော် ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ ရီပတ်ဗလစ်ကင် ပါတီနှင့် နီးစပ်သည့် ဂျော့ ကဲလားတို့လို လူတွေ အတွက် အိမ်ဖြူတော်တွင် နေရာ မရှိတော့။ ဂျော့ ကဲလား၏ နေရာတွင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်တုန်းက သူ့ဆရာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် ဘရီဇင်းစကီး ရောက်လာခဲ့သည်။

ကေသီမှာ သူ့ယောက်ျား အိမ်ဖြူတော်မှ ထွက်လာခဲ့ရသဖြင့် တိတ်တိတ် ကျိတ်၍ ဝမ်းသာနေသည်။ ဝါရှင်တန်သည် သူ့ဇာတိ ဖြစ်သည့်တိုင် သူ မနေချင်။ ထို့ပြင် သူ့ယောက်ျားသည် သူ့ထက် နိုင်ငံရေးကို ပို၍ အသားပေးသည်ကိုလည်း သူ မကြိုက်နိုင်။

ဂျော့ ကဲလားသည် သူ မှန်းထားသည့် နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး မဖြစ်လာဘဲ အိမ်ဖြူတော်မှ ထွက်ခဲ့ရသဖြင့် စိတ်တော့ ပျက်သည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ပျက်နေရုံဖြင့် မပြီး။ ထို့ကြောင့် အလုပ် တစ်ခုကို ရှာရသည်။ သူ့ဆီသို့ လာ၍ အုပ်ချုပ်ရေး ပညာရပ်များကို သင်ကြား ပို့ချပေးရန် တက္ကသိုလ်များက ကမ်းလှမ်းကြသည်။ အိမ်ဖြူတော် အတွေ့အကြုံများကို စာအုပ်ရေးရန် ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေသူများက ကမ်းလှမ်းကြသည်။ သူ စိတ်ထဲတွင်မူ သူ၏ အိမ်ဖြူတော် အတွေ့အကြုံတို့သည် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ မရောက်သေးဟု ထင်နေသည်။

နောက်ဆုံး၌ ဂျော့ ကဲလားသည် နယူးယော့ ငွေရင်း မြှုပ်နှံမှု ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုတွင် နိုင်ငံတကာ ကုန်သွယ်ရေး အတိုင်ပင်ခံ ရာထူးကို လက်ခံလိုက်သည်။ လစာမှာလည်း သူ ထင်သည်ထက် အများကြီး ပိုနေသည်။

“ခု ကိုယ်က အရင်းရှင်ထက်တောင် ဆိုးသွားပြီးကွ၊ အစိုးရ အရင်းရှင် ဖြစ်နေပြီ” ဟု ပြောသည်။

ကေသီကမူ သားသမီး လိုချင်သည်။ သည်ဝင်ငွေ၊ သည်အလုပ်မျိုးနှင့် ဆိုလျှင် သားတွေ သမီးတွေ ရှိမှ ကောင်းမည်။

ကေသီက ဝါရှင်တန်တွင် မနေဘဲ ကျေးလက်တွင် အိမ်တစ်လုံး ဝယ်ရန် တိုက်တွန်းသည်။

ဂျော့ ကဲလားက သူ့ဇနီး အလိုသို့ လိုက်ကာ ကွန်နယ်တီကတ်နယ်၊ ဒေရီယန်တွင် ကျူးဒါးခေတ် အိမ်ကြီး တစ်လုံးကို ဝယ်လိုက်သည်။ ဂျော့ ကဲလား အဖို့သော်မူ နေ့စဉ် ရုံးသွား ရုံးပြန် ခရီးရှည်သည့် အတွက် အနည်းငယ် ပင်ပန်းသည်။ သို့ရာတွင် ကိစ္စမရှိ။ လမ်းတွင် နေ့စဉ် သတင်းစာများကို ဖတ်သွားနိုင်သည်။ ကမ္ဘာကြီးတွင် ဖြစ်ပျက်နေသည့် အရေးအခင်းများကို ကောင်းကောင်း သိရသည်။ သို့ရာတွင် ထို အရေးအခင်းများတွင် သူ ပါဝင်နိုင်ခြင်း မရှိတော့။

ဝါရှင်တန်မှ ပြောင်းလာပြီး နှစ်နှစ်ကြာသည့် အခါတွင်မူ ဂျော့ ကဲလားတွင် ပိုက်ဆံတွေ သုံးမကုန်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီ။ သည် ပိုက်ဆံတွေကို ကုန်အောင် မည်သို့ သုံးရမည်ကိုပင် မသိတော့။ သူ့ဇနီး ကေသီတွင်လည်း အချိန်တွေ သုံးမကုန်အောင် ဖြစ်နေပြီ။

ဂျော့ ကဲလားက သူ့အား နယူးယော့ ပြည်နယ် ဥပဒေ ရှေ့နေ စာမေးပွဲကို ဖြေဆိုပြီး အကျိုးဆောင် လုပ်ငန်း ကုမ္ပဏီ တစ်ခုတွင် အလုပ် လုပ်စေချင်သည်။ သို့ရာတွင်

ကေသီက ထိုအလုပ်ကို မကြိုက်။ အနီးရှိ ဗရစ်ချ်ပို့ တက္ကသိုလ် ဥပဒေ ဌာနတွင် တစ်ပတ်လျှင် တစ်ရက် ဝင်၍ သင်တန်း ပို့ချသည်။

ကေသီက လင်ရယ် မယားရယ်လို့ ဖြစ်လာပြီးနောက် ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ့်သားသမီးတွေနှင့် နေချင်သည်။ ဂျော့ ကဲလားက သည်လို မနေချင်။ အပြင်ထွက်၍ အရက်သောက်လိုက် တခြား မိန်းမတွေနှင့် ပွေ့လိုက်။

ဂျော့ ကဲလား၏ ကားနောက် အံ့ထဲတွင် ဝီစကီ ပုလင်းတွေ များသည်ထက် များလာကာ သူ့ ကားပေါ်တွင်လည်း မိန်းမတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ပြောင်းနေသည်။

“ရှင် ဒီလိုနေရတာ ပျော်ရဲ့လား ”

တစ်နေ့တွင် ကေသီက မီးရထားဖြင့် ပြန်လာသည့် ဂျော့ ကဲလားကို အိမ်သို့ ကားဖြင့် ခေါ်လာရင်း လမ်းတွင် မေးသည်။

“မင်း မေးတာ ဘာသဘောလဲ ”

ဂျော့ ကဲလား အသံက အရက်မူးနေသည့်ပမာ အာလေး လျှာလေးဖြင့်။

“ဪ ရှင်နှင့် ကျွန်မနှင့် ကြားမှာ အဆင်ပြေနေတဲ့ ပုံမျိုး ဟန်ဆောင် နေရတာကို မငြီးငွေ့သေးဘူးလားလို့ မေးတာပါ။ ကျွန်မကို အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထားပြီး ရှင်သွားချင်ရာ သွား၊ ပွေ့ချင်ရာ ပွေ့နေရတာကို မမုန်းသေး ဘူးလားလို့ မေးတာပါ ”

“မမုန်းပါဘူး၊ တချို့ အလုပ်တွေကို ရထားပေါ်မှာ လုပ်ရတာ ”

“ရှင် မမူးတုန်းမှာ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ရေးလို့ ခေါ်နေကြတဲ့ ကိစ္စကို ဆွေးနွေးချင်တယ် ”

“တို့ ကိစ္စက ဘာ ဆွေးနွေးစရာ ရှိသလဲကွ၊ ဘာလဲ မင်းက ကွာရှင်းချင်လို့လား၊ ရပါတယ်၊ အချိန်မရွေးပဲ၊ မင်းလည်း ရပ်ရှိတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ပဲ၊ လင် အသစ် တစ်ယောက်တော့ အချိန်မရွေး ရနိုင်ပါတယ်”

ကေသီသည် စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် မော်တော်ကားကို ဆက် မမောင်းနိုင်တော့။ လမ်းဘေးက သစ်ပင် တစ်ပင်ကို ဝင်တိုက်မိမည် ပြုသဖြင့် ကားကို ဘေးသို့ ဆွဲချလိုက်ရသည်။

“ဪ ရှင်က ဒီလို သဘော ရှိတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဂျော့ ကလားက သူ့ကို စိုက်ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ပြောသည်။

“မင်းကို ငါ စိတ်မချမ်းမသာ မဖြစ်စေချင်ပါဘူးကွာ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်အောင် လုပ်မိတာက ကျွန်မပါ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ဖြစ်နေတာလဲ”

ဂျော့ ကလားသည် ရှေ့သို့ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်လိုက်ပြီး

“ကိုယ့် ဘဝက အလကား ဘဝပါကွာ”

“ဘယ်နေရာမှာ အလကား ဖြစ်တာလဲ”



“နေရာတကာမှာပဲ၊ အမှန်ကတော့ မင်းနှင့် ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး၊ ကိုယ့် ဘဝဟာ အလကားပဲ၊ လုပ်သာ လုပ်လို့နေရတယ်၊ ဘာမှ အဓိပ္ပါယ် မရှိဘူး၊ ခြေနှင်းခုံပေါ်မှာ ရပ်ပြီး စက်ဘီး စီးနေရသလိုပဲ၊ ဘယ်ကိုမှ မရောက်ဘူး၊ တစ်နေရာတည်းမှာပဲ ရပ်နေတာပဲ၊ ဘီးကတော့ လည်နေတာပေါ့လေ၊ ကိုယ် ခု အသက် လေးဆယ့် နှစ်နှစ် ရှိပြီ၊ လေးဆယ့် နှစ်နှစ်နှင့် အညွန့် တုံးသွားရတာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ အညွန့် တုံးရမှာလဲ၊ ရှင်က လူတော် တစ်ယောက်ပဲ၊ ရှေ့မှာ အလားအလာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်”

ကေသီက ရိုးသားစွာ ပြောသည်။ ဂျော့ ကဲလားက ခေါင်းကို ယမ်းသည်။

“မင်း မသိပါဘူးကွာ၊ ကိုယ့်ဘဝက ဘာမှ မျှော်လင့်ချက် မရှိတဲ့ ဘဝ ဆိုတာ မင်း နားမလည်ပါဘူး၊ အရင် တုန်းကတော့ ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ လုပ်ရင်း ကိုင်ရင်းနှင့် တစ်နေရာမှာ ငါ့ အခွင့်အရေး လက်လွှတ်ခဲ့ရတယ်၊ ရှေ့လျှောက် အခြေအနေက ဘာမှ ပြောင်းလဲစရာ မရှိတော့ပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘဝဟာ ဒီအတိုင်းပဲ နေတော့မှာပါ”

ကေသီက သူ့ ပခုံးကို ကြင်နာစွာ ဖက်လိုက်ကာ

“ဂျော့ရယ် ကေသီတို့ လိုနေတာက ကွာရှင်းဖို့ ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒုတိယ အကြိမ် မင်္ဂလာဦး ခရီး ထွက်ဖို့ပါ”

ဂျော့ ကဲလားသည် သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူတို့ နှစ်ဦး၏ တွယ်တာမှုကို ရုတ်တရက် သဘောပေါက်လာဟန် တူသည်။ ဟုတ်သည်။ အမှန်ကတော့ သူ့ဘဝတွင် အကောင်းဆုံး ဆို၍ ကေသီ တစ်ဦးသာ ရှိသည်။

“ဒါဖြင့် ကိုယ်တို့ ဘဝမှာ မျှော်လင့်ချက် ရှိသေးတယ်ပေါ့နော်”

“ဘာဖြစ်လို့ မရှိရမှာလဲ၊ မောင့်မှာလည်း ရှိတယ်၊ ကေသီမှာလည်း ရှိတယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ရှိတယ်”

ဂျော့ ကဲလားနှင့် ကေသီတို့၏ ဥရောပ ခရီးသည် ကေသီ မျှော်လင့်သည့် အားလပ်ရက် ခရီး သက်သက်မျှသာ မဟုတ်။ သူတို့ နှစ်ဦး၏ အနာဂတ် ဆက်ဆံရေးတွင် တောက်ပသည့် မျှော်လင့်ချက်ကို ပြန်လည် ထွန်းညှိ ပေးလိုက်သည့် ခရီးလည်း ဖြစ်သည်။

သူတို့ ရောက်လေရာ တိုင်းပြည်များတွင် အထက်တန်း အစိုးရ အရာရှိကြီးများက သူတို့ လင်မယားကို တခမ်းတနား ဆီးကြိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရာထူးမှ ပြုတ်နေသည့်တိုင် သူတို့က ထိုကဲ့သို့ ကြိုဆို လိုက်ကြခြင်းကြောင့် ဂျော့ ကဲလားသည် အားတက်လာခဲ့သည်။

အမှန်အားဖြင့် ဂျော့ ကဲလား၏ နိုင်ငံရေး ဉာဉ်သည် ခါတိုင်းထက်ပင် ထက်မြက်လာသည်ဟု ထင်ရသည်။ လန်ဒန်တွင် လာမည့် ရွေးကောက်ပွဲတွင် ကွန်ဆာဗေးတစ်ပါတီကို ခေါင်းဆောင်မည့် ပါလီမန် အမတ် မစ္စက် သက်ချားက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ညစာ ဖိတ်ကျွေးလိုက်သည်။ ပစ္စက် သက်ချားက ဂျော့ ကဲလား၏ ပထဝီ နိုင်ငံရေး သဘောတရားနှင့် ကေသီ၏ ဦးထုပ်ကို သဘောကျနေသည်။

ဂျာမနီနှင့် ပြင်သစ်တို့တွင်လည်း ထို့အတူပင်။ ပြင်သစ်တွင် ဆိုလျှင် နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး ပွန်ဆေးက သူ့ ကျေးလက်အိမ်တွင် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ညစာ ဖိတ်ကျွေးခဲ့သည်။ ဤသည်မှာ ပြင်သစ်လူမျိုးတို့ လုပ်ခဲ့သည့် ထုံးစံဖြစ်သည်။

ဥရောပ ခရီးတွင် နောက်ဆုံး ဘရပ်ဆဲတွင် သူတို့ နားကြသည်။ ကေသီက နောက်ဆုံး အရပ် အဖြစ် ဈေးထွက်ဝယ်စဉ် ဂျော့ ကဲလားက အမျိုးသား လုံခြုံရေး ကောင်စီတွင် သူနှင့် လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် ဖြစ်ခဲ့၍ ယခု နေတိုး စစ်ဌာနချုပ် ဦးစီးချုပ် ဖြစ်သူ အလက်ဇန်ဒါ ဟိတ်နှင့် နေ့လယ်စာ စားကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ် ဟိတ်သည် သူ့ ထုံးစံအတိုင်း လက်ရှိ အိမ်ဖြူတော် သမ္မတနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ အမြင်ကို ပွင့်လင်းစွာ ပြောပြသည်။

“သမ္မတ ကာတာကိုတော့ ကျွန်တော် သိပ် အားမရဘူးဗျာ၊ သူ နိုင်ငံခြားရေး ပေါ်လစီတွေကလည်း တစ်ခုမှ မအောင်မြင်ဘူး၊ အလျှော့ချည်း ပေးနေတာပဲ၊ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် မဟာ အင်အားကြီး နိုင်ငံလို ပြုမူ နေထိုင်ရမယ်ဗျာ၊ ဒါမှ ရုရှားတွေ ကျွန်တော်တို့ကို လေးစားလာမှာပေါ့၊ ကျွန်တော် ပြောလိုက်မယ်၊ ၁၉၈၀ ခု ရွေးကောက်ပွဲမှာ ကာတာ ရှုံးမှာပဲ၊ ကာတာဟာ ထိုင်နေတဲ့ ဝမ်းဘဲပဲ၊ သူ ရှုံးမှာ သေချာတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဘက်က ဘယ်သူ့ကို တင်ပြီး ပြိုင်မှာလဲ”

ဟိတ်က ခပ်မိန့်မိန့် ပြုံးကာ

“ကျွန်တော် ဝင်ပြိုင်ရမလားလို့၊ စိတ်ကူးနေတယ်”

“ဟာ သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့လည်း တတ်နိုင်တာ ကုရမှာပေါ့”

“ကျွန်တော် တစ်ခု ပြောထားလိုက်မယ်၊ ကျွန်တော်သာ သမ္မတ ဖြစ်ရင် နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးဟာ ခု ကျွန်တော့် ဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ သူပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း သိပ် မြှောက်မနေပါနှင့် ဗိုလ်ချုပ်”

“တကယ် ပြောတာပါ၊ ကဲ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဒီထက် သင့်တော်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျား ပြောနိုင်မလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သိပ်တော့ မရှိပါဘူး”

အိမ်အပြန်တွင် လေယာဉ် မပါဘဲ သည်အတိုင်း ပျံသွားလျှင်ပင် ရလိမ့်မည် ထင်သည်။

၁၉၆၀ ပြည့်လွန် နှစ်များတွင် ဒင်နီသည် အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်းတွင် ကြားရသော အမည် ဖြစ်သည်။ ၁၉၇၀ ပြည့်လွန် နှစ်များတွင် အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်း မြင်ရသော မျက်နှာ ဖြစ်သည်။ ရုပ်မြင်သံကြားမှ တေးဂီတများကို တိုက်ရိုက် အသံ လွှင့်ပေးသည့် အတွက် သူ့မျက်နှာသည် သန်းပေါင်းများစွာသော အိမ်များတွင် မကြာခဏ တွေ့နေရသည်။

“ခင်ဗျား ယောက်ျားနှင့် ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် အလေးအနက် ပြောချင်နေတာ တစ်ခု ရှိတယ် မာရီယာ”

ရုပ်မြင်သံကြား ကုမ္ပဏီ ဒါရိုက်တာ လူကြီး မိုရန်က မာရီယာကို ပြောသည်။ မာရီယာသည် ဒဗလျူအိတ်ချ်ပိုင်ပိုင် ရုပ်မြင်သံကြား ကုမ္ပဏီတွင် အလုပ် လုပ်လာခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ် ရှိပြီ။ ဝင်စတုန်းက လက်ထောက် ညွှန်ကြားရေးမှူး အဖြစ် အလုပ်ဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း မာရီယာသည် ထုတ်လုပ်သူ ဒါရိုက်တာ အဖြစ်သို့ ရောက်နေပြီ။ မကြာမီ အစီအစဉ် ထုတ်လွှင့်ရေး ဒါရိုက်တာ အဖြစ် ရာထူး တိုးတော့မည်ဟုလည်း သတင်း ဖြစ်နေသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် သောကြာနေ့ ညနေများတွင် ရှယ်ရီပိုင် အရက်ချိုကို သောက်ရင်း ရုပ်မြင်သံကြား ကုမ္ပဏီ၏ ရှေ့ လုပ်ငန်းစဉ်များကို မကြာခဏ ဆွေးနွေးဖြစ်ကြသည်။

“ကျွန်တော့် အနေနှင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်လေ၊ ဒင်နီဟာ ကျွန်တော်တို့ အပေါ်မှာ နည်းနည်းမှ မတရားဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဖီလာဒယ်ဖီးယား မြို့အပေါ်ကို ဆိုလိုတာပါ၊ ကြည့်လေ၊ သူရဲ့ ပထမဆုံး ရုပ်မြင်သံကြား ဇာတ်လမ်းကို ဒီမှာ မရိုက်ဘဲ လော့စ် အိန်ဂျယ်လီက ကုမ္ပဏီတွေကို ပေးလိုက်တယ်၊ တကယ်ဆို ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ WHY - TV ရိုက်ပါလား”

“ဒါကတော့ သူ့ကို လော့စ် အိန်ဂျယ်လီ ကုမ္ပဏီက အကျပ်ကိုင်လို့ ဖြစ်မှာပါ။ ပြီးတော့ သူ့ဆရာ လင်နီ ဘန်းစတိန်းကိုလည်း ကူလုပ်ပေးနေရတော့ ဆရာ သဘောကိုလည်း လိုက်ရဦးမှာပေါ့။”

“အို ဒါကတော့ ဆရာက ဆရာပဲ။ သူလည်း သူ့ဝိုင်းနှင့် သူ တီးနေတဲ့ ကိစ္စပဲ။ ဘာ ဝင်ကူပေးစရာ ရှိသလဲ။ ခုဆို ကြည့်စမ်း အဲဒီကားက ရုပ်မြင်သံကြား ဇာတ်လမ်းက တော်တော် ဝင်ငွေ ရသွားပြီ။ တကယ်ဆို ကျွန်တော်တို့ ဆီမှာ ရိုက်ပါလား။ ကျွန်တော်တို့ မြို့ဟာ သူ့ကို ဂီတဆရာကြီး ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးလိုက်တဲ့ မြို့။ သူ့ကို တေးသံစုံ တီးဝိုင်း ခေါင်းဆောင် အဖြစ် ပထမဆုံး ချီးမြှောက်လိုက်တဲ့မြို့။ ကျွန်တော် ပြောတာကို မာရီယာ သဘော မတူဘူးလား။”

“မစ္စတာ မိုရန်၊ ဒါတော့ မတရားဘူး။ ကျွန်မကိုပါ အကျပ်တွေ့အောင် လုပ်နေတာနှင့် တူတူပဲ။”

“ဒီမှာ မာရီယာ၊ ကျွန်တော်နှင့် အတူတူ အလုပ် လုပ်လာတာ ကြာပါပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်တော့မှ တစ်ဖက်စီးနင်း လုပ်တတ်တဲ့ လူမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်အလုပ်မှာ ဖြစ်ဖြစ် သူ့ဖို့ ကိုယ့်ဖို့ မျှမျှတတ ကြည့်တတ်တဲ့ လူပါ။ ခု မာရီယာကို ဒီစကား ပြောနေတာက စန္ဒရား ဆရာ ဒင်နီရဲ့ ဇနီး အဖြစ် ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့် လုပ်ငန်းက ဒါရိုက်တာ လူကြီး တစ်ယောက် အနေနှင့် တိုင်ပင်တာ။ ဒီတော့ ကျွန်တော် တရားသဖြင့် ပြောရရင် နောက် ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ် တစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ရိုက်မပေးသင့်ဘူးလား။”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့။”

“ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ဒီလိုပါလေ။ ခု မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ပါတဲ့ အင်တာဗျူးတွေကို ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို

ချမှတ်တိုင်း ခင်ဗျားနှင့် တိုင်ပင်ပြီးမှ ချတယ်လို့ ဖတ်လိုက်ရတယ်။ ဒီအတိုင်း တကယ်ပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒါတွေဟာ အမှားတွေကို ရေးထားတာလား။”

မာရီယာသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ နောက်ထပ် ဘာသတင်းတွေများ သူ ဖတ်ထားသလဲဟုလည်း တွေးနေသည်။

တစ်ခါတလေ အားလပ်ချိန်များတွင် မာရီယာသည် သူ့ အိမ်တွင်းရေး အဆင်မပြေသည့် ကိစ္စများ အကြောင်း မိရန်ကို ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ မိရန်ကလည်း သူ့ အိမ်တွင်းရေးများကို ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ မိရန်တို့ လင်မယား ကွာရှင်းခဲ့ကြ သဖြင့် ဗရင်ဂျီ မိဘများ စိတ်ဆင်းရဲ ခဲ့ရသည်ကိုလည်း သူသိသည်။

ထိုသို့ စကားလက်ဆုံ ကျမိပြီ ဆိုလျှင် သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး စကားလက်စ မပြတ်ချင်ကြ။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အဖို့ ပြန်စရာ အိမ် မရှိ။ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ဘာမျှ ကြည်မွေ့စရာ မရှိ။

သို့တိုင်အောင် မာရီယာသည် သူ့ အိမ်ထောင်ရေး ဘဝ အကြောင်းကို မိရန်အား မပြောချင်။ တစ်နေ့တွင် မိရန်သည် ထိုအကြောင်းကို စကား စလာလိမ့်မည်ဟုကား တွက်ထားသည်။

ယခုမူ သူတို့သည် ထိုကိစ္စကို စကားစပ် မိနေကြလေပြီ။

“ဘာဖြစ်လို့ တိတ်နေတာလဲဟင်၊ ဘာလဲ ကျွန်တော်တို့ ရုပ်မြင်သံကြားမှာ သူ လာရိုက်ဖို့ သူ့ကို ဘယ်လို ဆွယ်ရမယ် ဆိုတာကို စဉ်းစားနေတာလား။”

မိရန်က မျှော်လင့်တကြီး မေးသည်။

“ရှင်းရှင်း ပြောရရင်တော့ ကျွန်မ သူ့ကို သိပ် မပြောချင်ဘူး၊ မစွတာမိုရန်၊ ကျွန်မတို့ အလုပ်နှင့် အိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စကို သတ်သတ် ခွဲခြားထားချင်တယ်၊ မရောက်ချင်ဘူး”

မာရီယာသည် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ခဏကြာမှ သတိရလာကာ

“ဪ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ကျွန်မ စိတ်ကူးရပြီ၊ ဟုတ်တယ်၊ ရှင် ပြောသလို သူဟာ ဖိလာဒယ်ဖီးယားကို ကျေးဇူးဆပ်သင့်တယ် ဆိုတာ မှန်တယ်၊ ဒီတော့ သူ့ကို ကျွန်မတို့ ရုပ်မြင်သံကြားမှာ စီးရီး တစ်ခု အရိုက်ခိုင်းမယ်၊ ဘယ်လို စီးရီးလဲ ဆိုတာတော့ စဉ်းစားသေးတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်လေ၊ စန္ဒရား တစ်ကိုယ်တော် တီးခိုင်းရင်ကော်”

“သူဟာ ကျွန်မတို့ မျိုးဆက်မှာတော့ အတော်ဆုံး စန္ဒရားဆရာပဲ”

“အတော်ဆုံးပါဗျာ၊ နံပါတ်တစ်မှာ ရှိပါတယ်၊ ဒီတော့ သူ့ကို”

“သူ့ကို ခလုတ်နှိပ် ဂီတရဲ့ သမိုင်းနှင့် ပတ်သက်လို့ သူ့ကို အစဉ်လိုက် သရုပ်ဖော်ခိုင်းရင် မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ်၊ ရှေး စန္ဒရားကြီးတွေ ပေါ်တဲ့ ခေတ်ကနေပြီး နောက်ဆုံး ဆင်သီဆိုက်ဇာတွေ ပေါ်တဲ့ ခေတ်အထိ ခလုတ်နှိပ် ဂီတရဲ့ ဖြစ်ပေါ် တိုးတက်လာပုံ အကြောင်းကို သရုပ်ဖော်ခိုင်းရမယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်”

ဒင်နီက ထို စိတ်ကူးကို အလွယ်တကူ လက်ခံသဖြင့် မာရီယာ အံ့သြရသေးသည်။

“စည်းကမ်းချက် နှစ်ချက်တော့ တောင်းချင်တယ်။ ပထမ တစ်ချက်က အသံသွင်းတဲ့ တိပ်ခွေတွေကို ကိုယ် ဖိလာဒယ်ဖီးယားမှာ စတီးတဲ့ တိပ်ခွေမျိုးတွေနှင့် သွင်းပေးရမယ်။ ဒါမှ ရာဇဝင် အကြောင်းကို ပေါ်မှာ”

“ရတယ်”

“ဒုတိယ စည်းကမ်းချက်က မာရီယာက ပရိဂျူဆာ လုပ်ရမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်ရမှာလဲ။ ကိုယ်တို့ စီးရီးဟာ တခြား ရုပ်မြင်သံကြားက ထုတ်လွှင့်နေတဲ့ စီးရီးတွေနှင့် ပြိုင်ရမှာ။ ဒီတော့ ကိုယ့် စီးရီးမှာ အကောင်းဆုံး စတူဒီယို အဖွဲ့သားတွေဟာ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ လူတွေချည်းပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်။ မာရီယာက ကိုယ် သဘောအကျဆုံး ပရိဂျူဆာ၊ ဒီတော့”

“မာရီယာရဲ့ ဖြတ်တောက် တည်းဖြတ်ထားတဲ့ ကား၊ ဖြတ်စတွေကို ကြည့်ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း၊ ဒါတွေကိုတော့ မကြည့်ရသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မနေ့ညက မာရီယာ တည်းဖြတ်တဲ့ ဗီဒီယို တစ်ခုကိုတော့ ကြည့်လိုက်ရတယ်။ ကောင်းသားပဲ”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုရင် မာရီယာ ပရိဂျူဆာ လုပ်မယ်”

ဒင်နီသည် ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲ၊ မိတ်ကပ် နည်းနည်း လိမ်းပြီး ရှစ်နာရီ ထိုးသည်နှင့် နောက်ဆုံး တိပ်ခွေကို ရိုက်ရန် စတူဒီယိုထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ပထမ နာရီဝက်မှာ ချောချောမောမောပင်။ ဒင်နီက ဂီတ ပညာရှင်ကြီး လစ်ဖ်၏ ငယ်ငယ် ကလေးဘဝ၊ အဖေက ငယ်ငယ်က ဂီတပညာရှင် ဖြစ်ရန် အတင်းအကျပ်



သင်ပေးခဲ့ပုံ၊ အသက် ကိုးနှစ် အရွယ်တွင် ပထမဆုံး ပွဲဝင်၍ တီးခဲ့ပုံ၊ လစ်ဖ်၏ ဂီတ ဆရာများ အကြောင်းတို့ကို အကျဉ်းချုပ်၍ ပြောသွားသည်။

မာရီယာသည် အသံထိန်း အခန်းထဲမှ နေ၍ သူ့ ခင်ပွန်းကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ သည်အချိန်တွင် သူ့ ခင်ပွန်းသည် သူ့ ဆရာ လင်ဒေါကို သတိရနေပေလိမ့်မည်ဟုလည်း တွေးနေသည်။

ဒင်နီက ဂီတပညာရှင်ကြီး လစ်ဖ် အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်တွင် လန်ဒန်နှင့် ပါရီသို့ သွား၍ တီးခဲ့ပုံတို့ကို အသေးစိတ် ပြောပြနေသည်။

“ဒီအချိန်မှာ တီးရတဲ့ ပွဲတွေကလည်း များ၊ ခရီးကလည်း ပန်းတော့ လူက ကျန်းမာရေးကို တော်တော် ထိခိုက်လာတယ်၊ အမှန်ကတော့ အဲဒီခေတ်ဟာ ဂျက်လေယာဉ်တွေ မပေါ်သေးပေမဲ့ ဆရာကြီးဟာ ခု ကျွန်တော်တို့ ခေတ် ဂျက်လေယာဉ်ခေတ်ကက လူတွေလိုပဲ ခရီးကို ဆက်တိုက် သွားနေရတယ်၊ ဂျက်လေယာဉ် မပြောနှင့် မီးရထားတောင် မပေါ်သေးဘူး၊ ဒီတော့ သိပ် ခရီးပန်းတာပေါ့။”

ဒင်နီက လစ်ဖ်၏ အနောက်ပိုင်း ဥရောပပွဲများ အကြောင်းကို ပြောနေသည်။

“ဒါနှင့် သိပ် ပင်ပန်းလွန်းမက ပင်ပန်းတော့ သားအဖ နှစ်ယောက် ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ သွားပြီး အပန်းဖြေကြရတယ်၊ လူမမာ နာလန်ထပေါ့လေ၊ သားငယ်ရဲ့ ဂီတပညာရှင်ရဲ့ ဇောကြောင့်သာ လိုက်ပို့ရတယ်၊ အဖေကလည်း လူကြီး၊ သူက ပိုပြီး ခရီးပန်းတာပေါ့၊ ဒီတော့ လစ်ဖ်ရဲ့ အဖေလည်း ဟိုရောက်တော့ အူရောင်ငန်းဖျား ရောဂါ ဖြစ်ပြီး အဲဒီ နာလန်ထ စခန်းမှာပဲ ကွယ်လွန်သွားခဲ့တယ်၊ သူ့ အဖေ ဆုံးခါနီးမှာ ပြောသွားတဲ့ စကား တစ်ခွန်းကတော့ မင်း ဂီတကို မိန်းမတွေ ဖျက်ဆီးမှာ ငါ တွေးပြီး ရင်လေးတယ် ဆိုတဲ့ စကားပဲ။”

မာရီယာသည် သူ့ စကားကို နားထောင်ရင်း ရင်တွေ ခုန်လာသည်။ သူ့ စကားသည် မိမိကို ရည်ရွယ် ပြောနေသော စကားပေလော။ မိမိ ကုမ္ပဏီ အမြတ်အစွန်း ရရှိရေး အတွက် သူ့ကို အသုံးပြုနေသည်ဟု ပြောလေသလား။ နှစ်ကိုယ်ချင်း မပြောဖြစ်ခဲ့သည့် စကားများကို လူပုံ ပရိသတ် အလယ်တွင် ပြောနေလေ သလား။ သို့မဟုတ် သူ မိန်းမတွေနှင့် ရှုပ်ပွေခဲ့သည်ကို နောင်တရ၍ ပြောနေခြင်းပေလော။

မာရီယာ မဝေခွဲနိုင်။

ရပ်မြင်သံကြား ရိုက်နေစဉ် ဖလင် ကုန်သွားခြင်း၊ တိပ်ခွေ ကုန်သွားခြင်း၊ အချို့သော ရိုက်ချက်များကို မကြိုက်၍ ပြင်ရိုက်ရခြင်း စသည့် အကြောင်းများကြောင့် ခဏ ရပ်နားသည်မှ လွဲလျှင် တောက်လျှောက် ရိုက်ချသွားသည်။ ည ဆယ်နာရီ ထိုးပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင်မူ အခက်ဆုံး အပိုင်းသို့ ရောက်လာသည်။

လစ်ဖ်သည် သူ တစ်ဦးတည်းသာ တီးနိုင်အောင် သူ့ ဂီတများကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရေးခဲ့ကြောင်း၊ နောက်တွင် ပုံနှိပ်သည့် အခါကျမှ အခြားသူများပါ တီးနိုင်အောင် တချို့ သင်္ကေတများကို လွယ်ကူအောင် ပြင်ပေးခဲ့ကြောင်းဖြင့် ရှင်းပြသည်။

ဒင်နီသည် သည်နေရာသို့ အရောက်တွင် ဂီတ ပညာရှင်ကြီး ကိုယ်တိုင် တီးခဲ့သည့် တီးကွက်များကို သူ့ကိုယ်တိုင် တီးပြချင်လာသည်။ အခက်ဆုံး အပိုင်းကို ရိုက်ရတော့မည်။

ထို့ကြောင့် မာရီယာက ရိုက်ကူးရေး အဖွဲ့သားများအား ဆယ်မိနစ် နားချိန်ပေးကာ ရိုက်ချက် ပျက်မသွားအောင် အားလုံးကို ထပ်မံ စစ်ဆေးခိုင်းသည်။ ဒင်နီ၏ အကောင်းဆုံး အပိုင်းကို စက်ချွတ်ယွင်း၍ ပျက်သွားသည်မျိုး၊ ပြန်ရိုက်ရသည်မျိုး မဖြစ်စေချင်။

အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးနောက် ပြန်ရိုက်ကြသည်။

“ကင်မရာ ဖွင့်ထားပြီ ရိုက်မယ်၊ အသင့်ပြင်ပါ”

မာရီယာက စတူဒီယိုထဲရှိ အသံချဲ့စက်မှ နေ၍ ဒင်နီကို လှမ်းပြောသည်။

ပထမတွင် မီဒီယန်ရှော့ ခေါ် အလတ် ရိုက်ချက်ဖြင့် ရိုက်သည်။ ထို ရိုက်ချက်တွင် ဒင်နီက သူ တီးတော့မည် အကြောင်းကို ရှင်းပြနေသည်။ ထို့နောက် ကင်မရာက တဖြည်းဖြည်း နောက်သို့ ဆုတ်လာကာ စန္ဒရားတွင် ထိုင်နေသည့် ဒင်နီကို အဝေး ရိုက်ချက်ဖြင့် ရိုက်သည်။ အရေးကြီးသည့် အစိတ်အပိုင်းသို့ ရောက်လျှင် ကင်မရာကို နောက်ကျောဘက်မှ တဖြည်းဖြည်း ကပ်လာပြီး ပခုံးမှ ကျော်ကာ ခလုတ်ပေါ်မှ သူ့ လက်များ လှုပ်ရှားနေပုံကို အနီး ရိုက်ချက်ဖြင့် ရိုက်မည်။

၁၀နာရီ ၄၅မိနစ်တွင် ဖရန့်စ် လစ်ဖ်၏ တီးလုံးကို စတီးသည်။ ချောချောမောမော မဖြစ်။

ဒင်နီသည် အီးဖလက်ကွန်ရှာတိုဖြင့် စန္ဒရား တီးလုံးကို တစ်ဦးတည်း ဝင်သည်။ သို့ရာတွင် ပင်ပန်းနေသဖြင့် သူ့ လက်သည် စန္ဒရား ခလုတ်များ ပေါ်တွင် တရွတ်ဆွဲကာ စည်းချက် လွှတ်နေသည်။

သုံးကြိမ် ပြန်တီးသည့်တိုင် မရ။

“၁၁ နာရီ ထိုးနေပြီ၊ ပင်ပန်းရောပေါ့၊ မနက်ကျမှ ရိုက်ပါတော့လား”

မာရီယာက အသံချဲ့စက်မှ လှမ်းပြောသည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဒီစီးရီးကို ဒီနေ့ည ပြီးအောင် ရိုက်ရမယ်၊ ကိုယ့်ကို ခဏလောက် အနားပေးပါ၊ ရပါတယ်”

“ကဲ ဒီလိုဆို အားလုံး ငါးမိနစ် နားမယ်”

အားလုံးပင် ကိုယ့်အခန်းကို ပြန်ကြသည်။ ဒင်နီသည် ဒေါက်တာ ဂုဏ်တနေ ပေးထားသည့် မီဂါဗီတာမင် ဆေးလုံးများကို စားသည်။ မီးလုံးများ ပတ်ပတ်လည် ထွန်းထားသည့် မှန်ထဲတွင် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ကြည့်သည်။ အသက်ကို အားရပါးရ ရှူပြီး ကိုယ်ကို ဖြေလျှော့သည်။

ဤတွင် သူ့ ချွတ်ယွင်းချက်ကို သွားတွေ့သည်။ သူ့ လက်ဝဲဘက်လက် လက်မနှင့် လက်ညှိုးသည် မသိမသာ တုန်နေသည်။

ပထမသော် လစ်ဖ်၏ တီးလုံးကို အပြင်း တီးလာခဲ့သဖြင့် သူ့ လက်များသည် ခဏမျှ အကြောလိုက် တုန်နေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မဟုတ်။ သတိထားပြီး လက်ကို မတုန်အောင် ချုပ်တည်းထားသည့် ကြားကပင် သူ့ လက်ချောင်းကလေး နှစ်ချောင်းသည် တဆတ်ဆတ် တုန်နေကြသည်။ ညာဘက်လက်ဖြင့် ဖမ်းဆုပ် လိုက်သည့်အခါတွင်မှ အကုန်ရပ်သွားသည်။

ပင်ပန်းသောကြောင့် ဖြစ်မည်ဟု သူ ထင်သည်။ သူသည် ဆယ်နာရီ လုံးလုံး မရပ်မနား စန္ဒရား တီးနေခဲ့သည် မဟုတ်လော။ သို့ဖြင့် စတူဒီယို ထဲသို့ နောက်တစ်ကြိမ် ထွက်သာ လာခဲ့ရသည်။ သူ့ကိုယ်သူ မသေချာ။

စတူဒီယိုထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့စဉ် သူ စိတ်ကူး တစ်ခု ရသည်။ ထို့ကြောင့် မာရီယာကို သူ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“မာရီယာ ခဏ ခဏ”

မာရီယာက သူ့ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာသည်။

“ဒီမှာ မာရီယာ ဒါရိုက်တာကို ပြောပေးပါ။ သူ့ရဲ့ ရိုက်ချက် အစီအစဉ်ကို နည်းနည်း ပြောင်းပေးပါလို့”

“ရပါတယ်၊ ဘယ်လို ပြောင်းချင်တာလဲ”

“ဒီလိုလေ၊ စောစောက ရိုက်ချက်မှာ သူက နောက်ကနေ ပင်ဆွဲလာပြီး ကိုယ့် ပခုံးပေါ်က ကျော်ပြီး ကိုယ့် လက်ချောင်းတွေကို ရိုက်တယ်၊ ခု နောက်က မရိုက်ပါနှင့်လို့၊ ရှေ့ စန္ဒရားပေါ်က ကျော်ပြီး ရိုက်ပေးပါလို့”

“ရှေ့က ရိုက်တာက မခက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရှေ့ကနေ ရိုက်ချက်ယူရင် ဒင်နီရဲ့ လက်ချောင်းကလေးတွေကို ဘယ်တွေ့တော့မလဲ၊ စန္ဒရားခုံကြီး ကွယ်နေမှာပေါ့၊ ပြချင်တာက လစ်ဖ်က သူ့ လက်ချောင်းရဲ့ အနေအထားကို ပြသလို ဒင်နီကလည်း သူ့ လက်ချောင်း အနေအထားကို ပုံတူ ပြချင်တာ မဟုတ်လား”

ဒင်နီ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်စွာ သက်ပြင်း ချလိုက်သည်။

“အင်း၊ မာရီယာ ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် သိပ် ပင်ပန်းနေပြီ မာရီယာ၊ ဒီတော့ သူ့ လက်ချောင်းတွေ အနေအထားအတိုင်း တီးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအတိုင်း တီးပြမယ် ဆိုရင် ခဏ ခဏ ပြန်ရိုက် နေရလိမ့်မယ်၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် အသံနှင့် အရုပ်ကို တခြားစီ ရိုက်ပြီး ထပ်ကူးမှ ဖြစ်မယ်၊ တစ်ခါတည်း ရိုက်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ် တီးထားတဲ့ ကက်ဆက်ကို ပြန်ဖွင့်၊ ကိုယ်က လက်ချောင်း အနေအထားကို ဟန်ပြလောက် လုပ်ပြ”

“ဒီလိုကြီးတော့ မကောင်းပါဘူး၊ ရှက်စရာကြီး၊ ဘေးလူ မသိပေမဲ့ ပညာရှင်တွေတော့ သိမှာပေါ့၊ ဒင်နီ လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ အိမ်မှာ ခဏ ခဏ တီးပြ နေကျပဲ၊ ဒီတော့ မနက်ဖြန်မှ ရိုက်ပါ တစ်ရက် စောင့်လိုက်ပါ”

“ဒီမှာ မာရီယာ၊ ကိုယ်က လုပ်ချင်ပြီ ဆိုရင် ဖြစ်အောင် လုပ်ရမှာ ကျေနပ်ထား၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ဆက်ရိုက်မယ်၊ ရအောင် လုပ်မယ်”

နောက်ဆုံးတွင် ကင်မရာကို ရှေ့မှ ယူပြီး ဒင်နီ၏ မျက်နှာပေါ်မှ စီးရိုက်သည်။  
ချောချောမောမော ပြီးသွားသဖြင့် ဒါရိုက်တာမှာ အံ့အားသင့်နေသည်။

မူလ စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း လက်ချောင်းကလေးများကိုမူ မရိုက်နိုင်တော့။  
ကင်မရာ အဖွဲ့သားများက ထိုအချက်ကို သတိ မထားလိုက်မိကြသည့်တိုင် ဒင်နီကမူ  
ကောင်းကောင်း သတိထားလိုက်မိသည်။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ် မှတ်တမ်း - ဇန်နဝါရီ ၉၊ ၁၉၇၈။

ကောင်းတဲ့ အရိပ် လက္ခဏာပဲ ဆိုပြီး ဝမ်းသာလို့ မဆုံးနိုင်ဘူး။

သားကြီး အင်ဒီက အရှေ့ပိုင်းကို သွားပြီး နာတာလူး ပွဲတော်မှာ သူ့ အမေနှင့် သွားနေတယ်။ သူ့ အမေရဲ့ ဘော့စ်လည်း ပါတာပေါ့လေ။ ပြန်လာတော့ ကိုယ့် ရုံးခန်းကို ရောက်လာပြီး ကိုယ်နှင့် နေ့လယ်စာ အတူ စားရအောင်လို့ ဖိတ်တယ်။ အလိုလေးလေး။ ကိုယ့်သားက ကိုယ့်ကို မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းလို တွေ့ချင်တယ် ဆိုပါတော့။ ကောင်းပါတယ်။ သူကလည်း အရွယ်ရောက်လာပြီပဲ။ လာမယ့် စက်တင်ဘာလ ဆိုရင် ကောလိပ်ကို တက်ရတော့မယ် မဟုတ်လား။ သူ့ကို ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကို တက်ရအောင် နားချရရင် ရမယ်လို့ မျှော်လင့်ရတာပဲ။

ဒီတော့ ကိုယ်က ဘယ်မှာ နေ့လယ်စာ စားမလဲ၊ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကလပ်ကို သွားစားမလားလို့ မေးတယ်။ ဒီတော့ သူက ဘူဇွာဆန်တယ်တဲ့။ အဲဒီ ကလပ်မှာ မစားချင်ဘူးတဲ့။ ဒီကတည်းက ကိုယ် တွက်တာ မှားပြီ၊ ပြဿနာ တစ်ခုခုတော့ ရှိပြီလို့ ကိုယ် ထင်လိုက်ပါတယ်။

ဒါနှင့် သူက ဂရင်းဝစ် ရွာမှာ ရှိတဲ့ စားသောက်ဆိုင် တစ်ခုကို ခေါ်သွားတယ်။ ကိုယ်ကတော့ ဟင်းသီး ဟင်းရွက်ကိုပဲ စားတယ်။ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် ကြားမှာ ရှိနေတဲ့ ကွာဟမှုကို ကျဉ်းသွားအောင် ဆိုပြီး ကိုယ်က ချစ်ဖွယ် စကားတွေနှင့် ကြိုးစားပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခါတိုင်းလိုပဲ သူက ခပ်စိမ်းစိမ်းပဲ။

ကျောင်းနေဖို့ ကိစ္စ စကားစပ်ကြတော့ ကိုယ်က ဟားဗတ်ကို မတက်ချင်ရင်လည်း နေနိုင်ကြောင်း၊ သူ ကြိုက်တဲ့ တက္ကသိုလ်ကို တက်နိုင်ကြောင်း၊ ကိုယ်က ကျောင်းစရိတ် အဝဝကို တာဝန်ယူမယ့် အကြောင်း ပြောပြတယ်။

သူက ကိုယ့်ကို အင်္ဂါဂြိုဟ်က လာတဲ့ လူတစ်ယောက်လို စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်ပြီး အမေရိက ပညာရေး စနစ်ဟာ အသုံးမကျကြောင်း၊ အနောက်တိုင်း တစ်ခုလုံးဟာ ပျက်စီး ယိုယွင်းနေတဲ့ အကြောင်း၊ အရေးကြီးတာက စိတ်ဓါတ်ကို ဖွံ့ဖြိုးအောင် လုပ်ဖို့ အရေးကြီးကြောင်းကို အတော်ကြာကြာ ရှင်းပြတယ်။

ဒီတော့ ကိုယ်က သူ ဘယ်လိုပဲ ဆုံးဖြတ် ဆုံးဖြတ် ကိုယ်က ထောက်ပံ့မယ့် အကြောင်း ပြောပြတယ်။

သူက ကိုယ် ထောက်ပံ့မယ် ဆိုတာကို သူ အများကြီး သံသယ ရှိကြောင်း၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူ ချမယ့် ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ သူ့ မိသားစု၊ သူ့ ဆွေမျိုးစု တစ်ခုလုံးကို စွန့်လွှတ်မယ့် ဆုံးဖြတ်ချက် ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း ပြောပြတယ်။

ကိုယ် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ မင်း ပြောချင်တဲ့ အဓိပ္ပါယ်က ဘာလဲလို့ သူ့ကို မေးရတယ်။

ဒီတော့မှ ကိုယ်တော်ချောက သူဟာ အဲလီယော့မျိုး၊ အင်ဒရူးမျိုး မဟုတ်တော့ဘူးတဲ့။ သူ နာမည်ကို ဈာနနန္ဒာလို့ ပြောင်းလိုက်ပြီတဲ့။ သူ့နာမည်ကို စာလုံး မပေါင်းတတ်လို့ သူ့ကို အပေါင်းခိုင်းရသေးတယ်။ အဲဒါ ဟိန္ဒူ စကားတဲ့။ အဓိပ္ပါယ်က ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့မှုကို နှစ်လိုသူလို့ အဓိပ္ပါယ် ထွက်တယ်တဲ့။ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ပဲ နားထောင်ခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်တို့ အမျိုးထဲမှာ ဒီလို နာမည် မှည့်တာဟာ မင်း ပထမဆုံးပဲ လို့လည်း ပြောလိုက်တယ်။



သူက သူဟာ အဲလီယော့မျိုးလည်း မဟုတ်တော့ဘူးတဲ့။ ကိုယ်တို့ မျိုးဆက်ရဲ့ အကျင့်ပျက်မှုတွေကို သူ မနှစ်သက်ဘူးတဲ့။ သူ ကျောင်းလည်း မတက်တော့ဘူးတဲ့။ တရား ဘာဝနာကို အားထုတ်တော့မယ်တဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ အဖို့ အဲလီယော့ မိသားစုက ပေးတဲ့ အကူအညီတို့၊ ငွေကြေးတို့လည်း မလိုတော့ဘူးတဲ့။

ဒါဖြင့် ဘယ်လို စားသောက်နေမှာလဲလို့ မေးတော့ သူက ကိုယ် နားမလည်နိုင်တဲ့ အဖြေကို ပြောပြတယ်။ သူ့ အဖြေက ဒဿန ဆိုင်ရာတွေလေ။ ကိုယ်က ဒဿနတွေ ထားပါ။ မင်း တကယ် ဘယ်လို စားသောက်နေမှာလဲ၊ ဘယ်မှာ နေမှာလဲလို့ မေးတယ်။

သူက သူ့ ဆရာ ဂုရုရဲ့ ခြေတော်ရင်းမှာ နေမယ်တဲ့။ ခုလောလောဆယ်မှာတော့ သူ့ ဂုရုဟာ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာ တရားဒေသနာတွေကို ဟောနေတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ ကံအကြောင်းတရားက သူ့ကို အိန္ဒိယပြည်ကို ပြန်ဖို့ စေခိုင်းနေပြီတဲ့။ ဒီတော့ ကိုယ်က မင်းမှာ သုံးဖို့ စွဲဖို့ ပိုက်ဆံ ဘယ်က ရမလဲလို့ မေးတော့ သူ ဂုရုရဲ့ သာဝကများလိုပဲ အလှူခံပြီး စားမယ်တဲ့။

ကိုယ်က ကိုယ်ဟာ ရက်ရောတဲ့ အကြောင်း၊ တခြားသူများကိုလည်း ဒီလို ထောက်ပံ့ ပေးကမ်းနေတဲ့ အကြောင်း၊ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ့်ဆီက အလှူခံဖို့ အကြောင်း ပြောတော့ သူက အလှူမခံဘူးတဲ့။ ဒီလို အလှူခံရင် သူ့အဖို့ နောင်ကြီးရစ်တာနှင့် အတူတူပဲတဲ့။ သူ့မှာ ဘာနှောင်ကြီးမှ မရှိဘဲ ပျံ့သန်းချင်တယ်တဲ့။

စားသောက်ပြီးတော့ သူ ထိုင်ရာက ထပြီး ကိုယ့်ကို ငြိမ်းချမ်းဖို့ ဆုတောင်းပြီး သွားမယ် လုပ်တယ်။ ကိုယ်က သူ့ လိပ်စာကလေးကို ပေးခဲ့ဖို့ တောင်းတယ်။ ဒီတော့ သူက ကိုယ်ဟာ သူ့လို တရား ဘာဝနာကို အားမထုတ်ရင်၊ ရုပ်ဝတ္ထုတွေနှင့် အဆက်ဖြတ်ခြင်း မပြုရင် သူ့ကို ဘယ်တော့မှ ရှာလို့ တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ကိုယ်ဟာ ဒါတွေကိုလည်း ဘယ်တော့မှ စွန့်လွှတ် ဖြတ်တောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။

သွားခါနီးတော့ ကိုယ့်အတွက် ဆုတောင်းသွားသေးတယ်။ ကောင်းချီး ပေးသွားတဲ့ သဘောပေါ့လေ။

ပြီးတော့ ကိုယ့်ကို အစစအရာရာ အတွက် ခွင့်လွှတ်တဲ့ အကြောင်း၊ ဒီစည်းစိမ် ဥစ္စာတွေကို မက်မောနေတဲ့ အတွက်၊ ဘူဇာဆန်နေတဲ့ အတွက်၊ မောဟ ပိတ်ဖုံးနေတဲ့ အတွက် ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်တဲ့။ ကိုယ့် ခေတ်ရဲ့ သားကောင် ဖြစ်ရတဲ့အတွက် ကိုယ့်အပေါ်မှာလည်း ဘာမှ အပြစ် မဆိုလိုပါဘူးတဲ့။

သူ ထွက်သွားပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်း ရောက်တော့ ကိုယ့်ဘက် လှည့်ပြီး “ငြိမ်းချမ်းပါစေလို့” ဆုတောင်းသွားသေးတယ်။

အမှန်ကတော့ ကိုယ့်သားဟာ အရွယ် မရောက်သေးဘူး။ ဒါကြောင့် ရဲကို ခေါ်ပြီး စိတ္တဇ ဆေးရုံကို ပို့နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နဂိုကမှ ကိုယ့်အပေါ်မှာ သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်နေရတဲ့ အထဲ ဒီလို လုပ်လိုက်ရင် ကိုယ့်ကို မုန်းသွားမှာ စိုးလို့ မလုပ်လိုပါဘူး။

ကိုယ်ဟာ ပန်းကန်ပြားထဲမှာ ရှိတဲ့ ဟင်းရွက်ကြော်တွေကို ကြည့်ရင်း ဘယ်လို သားမျိုးကိုများ မွေးမိပါလိမ့်လို့ တွေးနေမိတယ်။

“ဆရာ ဒင်နီရေ၊ အခြေအနေကတော့ မကောင်းဘူး”

ဒင်နီသည် နာမည်ကျော် အကြော ပါရဂူ ဒေါက်တာ ဝိုင်ဖ်မှန်း၏ ရုံးခန်းတွင် ထိုင်နေသည်။ ဆရာဝန်ကြီးအား မိမိ ကျန်းမာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့မျှ ပေါက်ကြားခြင်း မရှိရန် တောင်းပန်ပြီးနောက် ဒင်နီသည် ဆေးစစ်ခံသည်။ ဆရာဝန်များက ရောဂါအမည်ကို မပေးမီ ကတည်းကပင်လျှင် ဒင်နီသည် သူ့ အခြေအနေကို သူ သိနေပြီ။ နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်လုံးလုံး သူ့ ဦးနှောက်၏ စေခိုင်းချက်ကို လိုက်နာသည့် သူ့ ဘယ်ဘက်လက်သည် စတူဒီယိုထဲတွင် စန္ဒရားတီးသည့် ညကတည်းက သူ့ ဦးနှောက်၏ စေခိုင်းချက်ကို ဖီဆန်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဒင်နီသည် အိမ်တွင် အစမ်း သွင်းထားသည့် တိပ်ခွေများကို ယူကာ စတူဒီယိုသို့ လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် သူ၊ မာရီယာနှင့် အသံဖမ်း အင်ဂျင်နီယာ တစ်ဦးတို့နှင့် အတူ မနေ့ညက သူ့လက် တီးကွက် မကျခဲ့သည့် နေရာတွင် တိပ်ခွေကို ဖြတ်ပြီး ကပ်သည်။

ထိုသို့ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ မဟုတ်ဘဲ တိပ်ခွေမှ အသံသွင်း၍ ကပ်ရသည့် ကိစ္စတွင် သူ ဇနီး မာရီယာ သိသည့်တိုင် သူသည် မာရီယာကိုလည်း မယုံချင်။

မာရီယာကလည်း ဒင်နီကို အကဲခတ်နေသည်။ ဒင်နီက အသံသွင်းသည့် နေရာတွင် အင်ဂျင်နီယာ တစ်ယောက်ကိုသာ ခေါ်ထားရမည်ဟု ဆိုကာ အင်ဂျင်နီယာက စိတ်ချရရဲ့လား၊ ယုံရရဲ့လား စသည့် မေးခွန်းတွေကို တစ်မေးတည်း မေးနေသည်။

ဒင်နီသည် ထိုကိစ္စကို ဘာကြောင့် အရေးတကြီး ဖြစ်နေရသနည်း၊ မာရီယာ နားမလည်နိုင်။

သို့ဖြင့် ဒင်နီသည် အကြောပါရဂူထံ ရောက်လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ပထမတွင် အကြောပါရဂူကြီးသည် ဒင်နီ၏ စကားများကို တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေသည်။ ဒင်နီက သူ့ လက်ဝဲဘက်လက် တုန်ယင် နေကြောင်းကို ပြောပြသည်။ ထို့နောက် အသံသွင်းရန် စန္ဒရားတီးရင် သူ့ ဝဲဘက်လက်သည် သူ့ အလိုကို လိုက်ရန် ငြင်းဆန်နေကြောင်းကို သတိထားမိသည်ဟု ဆိုသည်။

“အစတုန်းကတော့ အားနည်းလို့လို့ ထင်လိုက်တာပဲ ဒေါက်တာ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း အာရုံကြော အားနည်းလို့ပဲပေါ့၊ ဒါနှင့် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် မော်တော်ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းကြည့်တယ်၊ ဒီတော့လည်း အကောင်းပဲ”

“တစ်ခုခု ဖြစ်လို့ နေမှာပေါ့”

“ဟုတ်လား ဒေါက်တာ”

“ခင်ဗျားက မသိလို့ပါ။ ခင်ဗျား ဘက်ဘက်လက်က နည်းနည်း တုန်နေတယ်။ ခင်ဗျား လက်ယာဘက် လက်ထက် လှုပ်ရှားမှု နည်းနည်း နှေးနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဝေါဟာရနှင့်တော့ ဘရက်ဒီကိုင်နီးစီးယားလို့ ခေါ်တာပေါ့။ ခင်ဗျား ဦးနှောက်ရဲ့ မော်တာ တစ်ဝိုက်မှာ တစ်ခုခု နည်းနည်း ချွတ်ယွင်းနေလို့ ဖြစ်တာ”

“ဘာ ချွတ်ယွင်းတာလဲ ဒေါက်တာ၊ အကျိတ်တို့ ဘာတို့ ရှိနေသလား”

အကြောက်ကြောင့် သူ့ လက်ဝဲဘက် လက်သည် ပို၍ တုန်လာသည်။

“ဟင့်အင်း၊ မရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျား ဦးနှောက် ဓါတ်မှန်ထဲမှာ ဘာမှ မတွေ့ ရပါဘူး”

“အမယ်လေး၊ တော်သေးတာပေါ့ ဒေါက်တာရယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် အလုပ်ကောင်းကောင်း ပြန်လုပ်နိုင်အောင် ဘယ်လို ကုရမှာလဲ ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာ ဝိုက်ဖ်မင်းက တိုးတိတ်စွာ ပြောသည်။

“ခင်ဗျား အခြေအနေကို ကုလို့ ရမယ်လို့ ပြောရင် ကျွန်တော် မရိုးသားရာ ရောက်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အဖို့ အဲဒီ ရောဂါ တော်တော်နှင့်တော့ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မဖြစ်ဘူးလို့ မျှော်လင့်ရုံပဲ တတ်နိုင်မယ် ထင်တယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ရဲ့ ညာဘက် လက်ကိုလည်း ကူးလာနိုင်တယ်ပေါ့”

“သဘောတရားအားဖြင့်တော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့လို လူငယ်တွေ အဖို့တော့ ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် မပျံ့နှံ့နိုင်ပါဘူး၊ တစ်ဖက်တည်းနှင့်ပဲ ရပ်သွားချင် ရပ်သွားမှာပါ။ ပြီးတော့ ကိုယ်ခန္ဓာ လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်း ရပ်သွားတယ် ဆိုတာမျိုးကလည်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြစ်သွားတာမျိုးပါ”

“ဒါဖြင့် ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာတို့ ဆရာဝန်တွေဟာ ဒါမျိုးတွေကို မကုနိုင်တော့ဘူးလား”

“ဦးနှောက် ဆိုတာဟာ ကျွန်တော်တို့ ဆေးပညာအဖို့ ခုထိ လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်တဲ့ အရာ ဖြစ်နေသေးတယ်လေ၊ ခု လောလောဆယ်မှာ ကျွန်တော်တို့ တတ်နိုင်တာက ရောဂါ လက္ခဏာတွေကို ဖုံးထားတဲ့ အရာတွေကို ကုသ ပေးနိုင်တာလောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားမှာ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်ခဲ့လို့ ရှိရင် အဲဒါကို နောင် နှစ်ပေါင်း တော်တော်ကြာသည် အထိ ကျွန်တော်တို့ ဖုံးကွယ် ထားနိုင်ဦးမှာပါ”

“ဒီဆေးတွေကို သောက်နေရင် ကျွန်တော် စန္ဒရား တီးနိုင်ပါဦးမလား ဆရာ”

ဒေါက်တာ ဝိုက်ဖ်မန်းက မျက်မှန်ကို ချွတ်ပြီး လည်စည်းဖြင့် သုတ်နေသည်။ မျက်မှန်ကို သုတ်ဖို့ လိုအပ်သောကြောင့် မဟုတ်ပါ။ သူ ပြောမည့် စကားကို ကြားသည့်အခါတွင် ဒင်နီ မျက်နှာကို သဲကွဲစွာ မမြင်လိုသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“မစ္စတာ ဒင်နီ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အနုပညာရှင် တစ်ယောက် အနေနှင့် လေးစားပါတယ်၊ မှတ်မိသလောက် ပြောရမယ် ဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ အရည်အချင်းက တီးလုံး အမျိုးမျိုးကို တီးနိုင်တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ လက်သံ”

ဒေါက်တာ ဝိုက်ဖ်မန်းသည် စကားကို ဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် ဆက်ပြောသည်။

“ဒီတော့ ကျွန်တော် သိသလောက် ပြောရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား စန္ဒရား တီးနိုင်တော့မယ် မထင်ဘူး”

“လုံးလုံး မတီးရတော့ဘူးလား ဆရာ”

“လုံးလုံးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ ညာဘက်လက်က ကောင်းနေသေးတာပဲ၊ ဒီတော့ တီပိုင်ကြီးတွေမှာ အချက်ပြ တီးဝိုင်း ဆရာတော့ လုပ်လို့ ရပါသေးတယ်၊ ဒီလောက် ဆိုရင်တော့ ပြဿနာ မရှိပါဘူး”

ဒင်နီ စကား မပြောနိုင်။

“ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ ရုပ်မြင်သံကြားက ရတဲ့ အတွေ့အကြုံ အရ ကျွန်တော် ပြောမယ်၊ ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်း ကမ္ဘာကျော် ဂီတ ပညာရှင်ကြီးတွေ ဖြစ်တဲ့ ဘက်တို့၊ မိုးဇက်တို့၊ ဘီသိုဗင်တို့ဟာ အစတုန်းကတော့ စန္ဒရား ဆရာ အဖြစ် ဘဝကို စခဲ့ကြတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဒီနေ့အထိ ထင်ရှား ကျန်ရစ် ခဲ့တာက သူတို့ လက်သံတွေ မဟုတ်ဘူးပျ၊ သူတို့ တေးသွားတွေ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား ခွန်အားတွေကို စန္ဒရား ခလုတ်တွေပေါ်မှာ မဖြုန်းတော့ဘဲ သီချင်းစပ်တဲ့ နေရာမှာ သုံးပါလို့ အကြံပေးချင်တယ်”

ဒင်နီသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ကာ သည်းထန်စွာ ငိုရှိုက်မိသည်။ သူ တစ်သက်တွင် သည်လောက် သည်းထန်စွာ တစ်ခါမျှ မငိုဖူးခဲ့။

ဒေါက်တာ ဝိုက်ဖ်မန်းသည် နောက်ထပ် ဘာမျှ မပြောတော့။ ဒင်နီ သည်လောက် စိတ်ထိခိုက်မည် မထင်သဖြင့် ပြောခဲ့မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုမှ သူ နောင်တ ရနေသည်။

ဒင်နီသည် ငိုရှိုက်ခြင်းကို ရပ်ပြီးနောက် ထိုင်ရာမှ ဖြုန်းခနဲ ထကာ အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။

“ဒေါက်တာ နားမလည်ဘူး ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်ဟာ စန္ဒရား ဆရာ တစ်ယောက်၊ နာမည်ကျော် စန္ဒရား ဆရာ တစ်ယောက်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် သိပါတယ်”

ဒေါက်တာ ဝိုက်ဖ်မန်းက ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါက်တာ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာကို နားမလည်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က စန္ဒရားဆရာ ဒေါက်တာ၊ သံစုံတီးဝိုင်းကို ခေါင်းဆောင်တဲ့ အချက်ပြ ဆရာ မဟုတ်ဘူး၊ နည်းနည်းပါးပါးပဲ ကျွမ်းကျင်တာ၊ လုပ်ရင်း ဒုတိယတန်းစားပဲ ဖြစ်မှာ၊ ပထမ တန်းစား မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ခင်ဗျား လျှော့တွက်ထားလို့ပါ ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာရယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ သိတာပေါ့၊ ကျွန်တော်ဟာ စန္ဒရား တီးတာမှာပဲ တော်တယ်၊ ခုတော့ ကမ္ဘာ့မှာ ကျွန်တော် အတော်ဆုံး အကျွမ်းကျင်ဆုံး အရာ တစ်ခုကို ဒေါက်တာက မလုပ်နှင့်တော့တဲ့၊ ရပ်ပစ်လိုက်တော့တဲ့ ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ပြောတာကို နားထောင်ပါ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျား ပညာကို သတ်ပစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား ခန္ဓာကိုယ်မှာ ချွတ်ယွင်းချက် ရှိနေလို့ ပြောတာပါ ”

“နေစမ်းပါဦး ဒေါက်တာရယ်၊ ခုလိုကော ဘာကြောင့် ဖြစ်ရတာလဲ ”

“အကြောင်းတွေကတော့ အများကြီးပဲ၊ အရင်တုန်းကတည်းက ဖြစ်ခဲ့ပြီး ခုမှ ပေါ်လာတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အင်စီဖာလိုက်တစ်တို့လို ရောဂါမျိုးကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ ဆေးဝါးတွေ မှီဝဲလို့လည်း ဖြစ်နိုင်တယ် ”

“ဘယ်လို ဆေးဝါးတွေမျိုးလဲ ဒေါက်တာ၊ ပြောပါ ”

“ခင်ဗျား ကိစ္စမှာတော့ ဆေးဝါးကြောင့် ဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား သုံးတဲ့ ဆေးဝါးတွေကို ကျွန်တော့် ပြောပြီးပြီပဲ၊ အဲဒါတွေကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် လိမ်ပြောခဲ့တာ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် ချန်ပစ် ခဲ့တဲ့ ဆေးဝါးတွေ ရှိသေးတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ တီးဝိုင်းတွေမှာ အဆင်သင့် ဝင်တီးနိုင်နေအောင် စိတ်ကြံဆေးတွေ သုံးခဲ့ရတာတွေ ရှိတယ် ”

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီပြင် ဆေးဝါးတွေကော ရှိသေးသလား၊ ပြန် စဉ်းစား ကြည့်စမ်းပါဦး”

ဒင်နီသည် ရုတ်တရက် စိတ်ဆိုးသွားကာ “ဒီ ဒေါက်တာ ဝှစ်တနေဆိုတဲ့ ဝန်ကြီး လျှောက်ပေးတာတွေ အကုန် စားတာပဲ၊ ကျွန်တော် ဒီဝန်ကြီးကို သတ်ချင်တယ်” ဟု ပြောသည်။

“ဗီဗာလီ တောင်ကုန်း ရပ်ကွက်က နာမည်ကြီး ဒေါက်တာ ဝှစ်တနေလား၊ ဒုက္ခပဲ”

ဒေါက်တာ ဝိုက်ဖ်မန်းက ပြောသည်။

“ဒေါက်တာ သူ့ကို သိသလား”

“သူ ဆေးတွေ တိုက်လို့ ကိုးရီးကားရား ဖြစ်ပြီး ရောက်လာတဲ့ လူနာတွေဆီက တစ်ဆင့် သိတာပေါ့၊ လူကိုယ်တိုင်တော့ မသိပါဘူး၊ ဒီလို ဆိုရင် မေးရဦးမယ်၊ သူ ပေးတဲ့ ဗီတာမင် ဆေးတွေကြောင့် ခင်ဗျား အိပ်လို့ မပျော်တာမျိုး ဖြစ်ဖူးသလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“ဖီနိုဆိုင်းယာဇင်း ပေးတယ် မဟုတ်လား”

ဒင်နီ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဖီနိုတွေ သောက်နေတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ”

“နှစ်နှစ် သုံးနှစ်လောက်တော့ ကြာပြီ ထင်တယ် ဒေါက်တာ၊ ဒီလောက် သောက်ရုံနှင့်”

အကြော ပါရူ စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းကို ယမ်းသည်။



“ဒီလူကို ဆရာဝန် လိုင်စင် ပြန်သိမ်းဖို့ ကောင်းနေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ခက်နေတာက သူ နောက်မှာ အာဏာရှိတဲ့ လူတွေက အကာအကွယ် ပေးထားတော့ ခက်တာပေါ့ဗျ”

“ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီဆေးတွေ ပေးတာလဲ ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာ ပိုက်ဖ်မန်း၏ အဖြေမှာ ခပ်စောစောက သူ ပြောခဲ့သည့် စကားများထက်ပင် ပြန်းထန်သည်။

“အမှန်တော့လည်း ဒေါက်တာ ဝှစ်တနေကိုချည်း အပြစ် မတင်သင့်တော့ဘူးဗျ။ လူနာတွေကလည်း လူနာတွေပဲ၊ ကိုယ် ဘာတွေ သောက်နေတယ် ဆိုတာကို နည်းနည်းလေးမှ သိတဲ့ လူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား တစ်ယောက်သာ ဉာဏ်ရှိလို့ ဘာဆေးလဲ ဆိုတာ သိတာ”

ဒင်နီသည် လမ်းနှစ်ဆယ် ဝေးသည့် ဟူးရော့၏ ရုံးခန်းသို့ ယောင်တိ ယောင်အဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဒေါက်တာ ပိုက်ဖ်မန်း မပြောခင် ကတည်းက သူ စန္ဒရား တီးနိုင်ပါတော့မည်လားဟု စိုးရိမ်ခဲ့သည်။ ဆရာဝန်၏ စကားကို ကြားခဲ့ရသည့် အခါတွင်မူ သူသည် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေသည်။ ဆရာဝန်က သူ့ကို စန္ဒရား မတီးရတော့ဟု ပိတ်ပင်လိုက်ပြီ။ သူသည် ထို နာကျင်ဖွယ် ကောင်းသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လိုက်နာရတော့မည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်တည်း ရှိသည့်အခါတွင် ဒင်နီက သူသည် ကျန်အချိန်များကို သီချင်းများ ရေးတော့မည်ဟု စိတ်ကူးကြောင်းဖြင့် ဟူးရော့ကို ပြောသည်။

တကယ်တော့ ဆရာဝန် ပြောလိုက်သလို မိုးဇက်၏ အသံကို မည်သူ သတိရသေးသနည်း။ လစ်ဇ်၏ လက်သံကို မည်သူ သတိရသေးသနည်း။ သူတို့၏ တေးသီချင်းများသာလျှင် အရှည် တည်သည် မဟုတ်လော။

“အင်း အိမ်မှာ နေပြီး မာရီယာနှင့် သမီးတွေနှင့်ပဲ အချိန်ကုန်ရတော့ မှာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် နေလို့ မကြာခင် သမီးတွေကလည်း အရွယ်ရောက်ပြီး သူတို့လမ်းကို သူတို့ ခွဲသွားကြတော့မှာပါ။ ကျွန်တော့်မှာ မိသားစု ပျော်ရွှင်မှုကို ရချိန် ရှိလိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟူးရော့သည် တစ်ယောက်တည်း ပြောနေသည့် ဒင်နီ၏ စကားများကို ဝင်ရောက် စွပ်ဖက်ခြင်း မပြု။ သူ့ရှေ့မှာ ဂီတ ပညာရှင်ကြီးများသည် စောစောစီးစီး အငြိမ်းစား ယူကာ တေးသီချင်းများကို စပ်သွားကြသည် ဟူသော အတွေးဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ဖြေသိမ့်ရန် ကြိုးစားနေသော ဒင်နီကို ကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျား ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျွန်တော် လေးစားပါတယ် ဒင်နီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနှစ်မှာ ကျွန်တော်တို့ လက်ခံထားတဲ့ အရေးကြီးတဲ့ ပွဲ နှစ်ပွဲ ကျန်သေးတယ်၊ ဒီပွဲ နှစ်ပွဲကိုတော့ တီးပေးပါဦး”

ဒင်နီသည် တွေးနေသည်။ ဟူးရော့သည် သူ့အပေါ်တွင် ကောင်းခဲ့၏။ သူ့အပေါ်တွင် ကူညီ ရှိပင်းခဲ့ပါ၏။ သူ့အပေါ်တွင် ကြင်နာခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် အမှန်အတိုင်း မပြောရက်။ မပြောချင်။

သို့ရာတွင် မပြော၍ မဖြစ်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဟူးရော့၊ ရပ်မယ် ဆိုရင်တော့ ချက်ချင်း ရပ်မှ ဖြစ်မယ်၊ ပြီးတော့ လက်ခံထားတဲ့ ဝိုင်းတွေဆီကိုလည်း အကျိုးအကြောင်း စာရေးပြီး

တောင်းပန်ရတော့မှာပဲ၊ ရောဂါ တစ်ခုခုကို အကြောင်းပြပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား အနေနှင့် အသည်းကြီးတဲ့ ရောဂါ ဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုပေါ့။”

“ကျွန်တော် ဒီလိုတော့ မပြောချင်ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့် တစ်သက်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ဆက်ဆံခဲ့တဲ့ လူတွေ အားလုံးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြီး ဆက်ဆံခဲ့တာချည်းပဲ၊ ဒီတော့ ဒီအသက်အရွယ် ရောက်မှ တစ်မျိုး တစ်စုံ ပြောင်းရမယ် ဆိုတော့ ပြောင်းလို့လည်း ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့် ပွဲစဉ် ဇယားတွေကို ကြည့်ပြီး အရေးကြီးတဲ့ပွဲ ဆိုရင် ခင်ဗျားလို နာမည်ကြီးတဲ့ တခြား ဆရာ တစ်ယောက်ယောက်ကို အစားထိုး တီးခိုင်းရတော့မှာပဲ။”

ဟူးရော့၏ မျက်နှာသည် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ဝမ်းနည်းသည့်ဟန် ပေါ်နေသည်။ သူသည် သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် စာရွက်တွေကို တစ်ရွက်ချင်း လှန်ပြီး တစ်စုံ တစ်ရာကို ရှာနေသည်။ အတန်ကြာမှ တစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီး စာရွက် တစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲဗျ”

ဒင်နီက မေးသည်။

“ခင်ဗျားကို အစားထိုးနိုင်မယ့် စန္ဒရား ဆရာ တစ်ယောက်ကို အမ်စတာဒမ်မှာ ကျွန်တော် တွေ့ထားတယ်၊ လူငယ် စန္ဒရား ဆရာကလေး အာတာ ရူပင်စတိန်းတဲ့၊ အသက်က ၈၈နှစ်”

ည နှစ်နာရီပြန် နှစ်ချက်တွင် ဒင်နီသည် ခပ်မှိုန်မှိုန် မီးထွန်းထားသည့် သူ့အိမ် စတူဒီယိုထဲတွင် ထိုင်နေသည်။ ထိုစဉ် တိုးတိတ်သော အသံ တစ်သံကို သူကြားရသည်။

“ဒင်နီ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင် ”

မာရီယာက ညဝတ် အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။

“ဘာဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်လို့ မေးတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ မှောင်ထဲမှာ ထိုင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ သီချင်းရေးတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့၊ ပြီးတော့ စန္ဒရားသံတို့ ဘာတို့လည်း မကြားရတော့ အသံရှာနေတာလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့”

“မိုးဇက်ကတော့ သူ့ သီချင်းတွေကို ဒီအချိန်မှာ ရေးသတဲ့”

ဒင်နီက အမှတ်တမဲ့ ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့ သီချင်းတွေကို ဒင်နီ ကြိုက်တယ် ဆိုတာ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒင်နီက သူ့ သီချင်းတွေကိုလည်း တီနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒင်နီ အနားကို လာတာပေါ့၊ အရင်တုန်းက ဒင်နီ သီချင်းစပ်နေရင် မာရီယာ ဘယ်တုန်းက လာဖူးလို့လဲ”

“ခုလည်း ဒီအတိုင်း ကျင့်သုံးနေမယ် ဆိုရင် ကျေးဇူးတင်မှာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်နေသလဲ ဆိုတာကိုတော့ သိချင်တယ်၊ ပြောစမ်းပါ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ”

မာရီယာက သူ့စကားကို လက်မခံဘဲ သူ့အနီတွင် လာထိုင်သဖြင့် ဒင်နီ ဝမ်းသာသွားသည်။

သို့ရာတွင် မာရီယာက သူ့လက်ကို လာဖမ်းဆုပ်သည့် အခါတွင် ဒင်နီသည် ဆတ်ခနဲ ရုပ်လိုက်၏။

“ဒင်နီ စိတ်ညစ်နေတယ် မဟုတ်လားဟင်၊ မာရီယာ သိပါတယ်ကွယ်၊ ခုလို အချိန်မှာ မာရီယာ ရှိဖို့ လိုတယ်၊ မာရီယာ ဘာကူညီရမှာလဲ ဟင်”

“မင်း မကူညီနိုင်ပါဘူးကွာ၊ ဘယ်သူမှလည်း ကူညီနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဒင်နီက စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြင့် ပြောသည်။ သို့ရာတွင် ရှေ့ ဘာဆက်၍ ပြောရမှန်း မသိ။

“လက်ဝဲဘက်က တုန်လို့ စိတ်ညစ်နေတာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီနေ့ ညနေက စတုဒီယိုထဲမှာ သီချင်းသွင်း ကတည်းက မာရီယာ သတိထားလိုက်မိပါတယ်၊ အဲဒီညက ဒင်နီ အိပ်ခန်းထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မီးရောင်မှာ လက်ကို သေသေချာချာ စိတ်ကြည့်နေတာ မာရီယာ မြင်လိုက်ပါတယ် ”

“ဟင့်အင်း၊ ကိုယ့် ဘယ်လက်မှာ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“ညစာ စားနေတုန်းကလည်း လက်တွေ တုန်နေတာကို မာရီယာ မြင်လိုက်ပါတယ်၊ ဒင်နီက ဖုံးလို့သာ ဖုံးနေတာပါ၊ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြကြည့်ရင်ကော ”

“ပြခဲ့ပြီးပြီ”

“ဒီတော့”

ဒင်နီ ဘာမျှ မပြောတော့။ မချုပ် တည်းနိုင်တော့ဘဲ ငိုမိသည်။ မာရီယာက သူ့ကို ဖက်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကို နောင် ဘယ်တော့မှ စန္ဒရား မတီးနှင့်တော့တဲ့ ”

ဒင်နီက သူ့ကို အကုန်အစင် ပြောပြသည်။ ဒေါက်တာ ဂုဏ်တနေနှင့် အစပြုခဲ့ပြီး ဒေါက်တာ ဝိုက်ဖ်မန်းနှင့် အဆုံးသတ်ခဲ့ရသော သူ၏ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲဖွယ် ခရီးကို ပြောပြသည်။

သူ့စကား ဆုံးသည့် အခါတွင် နှစ်ယောက်သည် ဘာမျှ မပြောနိုင်ကြ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖက်၍ ငိုနေကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် မာရီယာက သူ့ မျက်ရည်တွေကို သုတ်လိုက်ပြီး ဒင်နီ၏ ပခုံးကို ခိုင်မြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ ဒီမှာ ဒင်နီ၊ မာရီယာ ပြောမယ်၊ နားထောင်၊ ခုကိစ္စက အရေးကြီးတာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သေလောက်တဲ့ ရောဂါ မဟုတ်ဘူး၊ ဂီတ သမားတစ်ယောက် အနေနှင့် ဆက်ရှိနေဦးမှာပါ၊ ဂီတ နယ်ထဲမှာ ဆက်ရှိနေဦးမှာပါ၊ ပြီးတော့ အရေးကြီးတာက ဒင်နီဟာ ကိုယ့် မိသားစုနှင့် အတူ ဆက်ရှိနေဦးမှာ မဟုတ်လားဟင် ”

မာရီယာက သူ့ကို ကြည့်ရင်း ပြောသည်

“မာရီယာ ဒင်နီကို လက်ထပ်ခဲ့တာက လစ်ဖ်ကို ဂီတ ပညာရှင်ကြီး ဖြစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ ပြီးတော့ နာမည်ကြီးလို့ လက်ထပ် ခဲ့တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒင်နီကို လက်ထပ်ခဲ့တာက ချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တာပါ၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်အနားမှာ မာရီယာ လိုတယ် ဆိုတဲ့ စကားကို ယုံကြည်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တာပါ၊ ဒီတော့ မာရီယာတို့ အခက်အခဲကို အတူ ကျော်ဖြတ် ရမယ်နော် အချစ်”

ဒင်နီက သူ့ ပခုံးပေါ်ကို မှီ၍ ငိုနေစဉ် မာရီယာသည် ဒင်နီ၏ ပခုံးကို ဖက်ထားသည်။

ဟုတ်သည်။ မာရီယာသည် သူ့ ဂီတ ပရိသတ်တွေလို မဟုတ်။ သူ့ ပရိသတ်တွေက သူ့ကို လက်ခုပ်ဩဘာ ပေးပြီးနောက် အိမ်ပြန်သွားကြမည်။ မာရီယာကမူ သူ့အနားတွင် အမြဲရှိနေသည်။

“ကဲ ထတော့၊ အိပ်ကြရအောင် ”

မာရီယာက သူ့ လက်ကို ဆွဲ၍ ထိုင်ရာမှ ထသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် စတုဒ္ဒယို ရှိသည့် အထပ်မှ အောက်ထပ် သူ့ အိပ်ခန်းသို့ တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် တွဲ၍ လှေကားမှ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ဒုတိယ အထပ်သို့ ရောက်သည့် အခါ မာရီယာက သူ့ကို မလွှတ်ဘဲ စင်္ကြံ တစ်လျှောက် အတိုင်း ခေါ်သွားသည်။

“ခု ဘယ်ကို သွားမှာလဲ၊ မာရီယာ့ အိပ်ခန်းကိုလား”

“မာရီယာရဲ့ အိပ်ခန်း မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ မာရီယာတို့ အိပ်ခန်း၊ သိရဲ့လား”

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ် မှတ်တမ်း - မေ ၁၇၊ ၁၉၇၈။

ဒီနေ့ဟာ ငါ့အတ္တ ကြေမ့ ပျက်စီးသွားတဲ့နေ့။ တို့ ကျောင်းဆင်းနှစ် “အနှစ် နှစ်ဆယ်မြောက် မှတ်တမ်းလွှာ” ရောက်လာသည်။

အံ့ဩစရာ သတင်းထူးတွေ အများကြီးပဲ။ ဒီသတင်းကို သတင်း စာတွေထဲမှာ ဖတ်ခဲ့ပေမယ့် ခုတစ်ခါ ဖတ်ရတော့ ငါ အံ့ဩနေတယ်။ ဒင်နီရဲ့ သတင်းကို ဖတ်လိုက်တော့ စန္ဒရားရုံးက အနားယူသွားပြီ ဆိုတဲ့ သတင်းဟာ အတည် ဖြစ်သွားတယ်။ လူထုရဲ့ ချစ်ခင် မြတ်နိုးမှုကို ကျောခိုင်းသွားရအောင် လုပ်ရတဲ့ သတ္တိဟာ နည်းတဲ့ သတ္တိ မဟုတ်ဘူး။ လော့စ် အိန်ဂျယ်လီမှာလည်း သံစုံ တီးဝိုင်းတွေကို ခေါင်းဆောင် မတီးတော့ဘူးတဲ့။ ဖီလာဒယ်ဖီးယား မြို့မှာပဲ အခြေချတော့မယ်တဲ့။

အကြောင်းပြချက်ထဲမှာ စန္ဒရား တီးဖို့ထက် သီချင်းစပ်ဖို့ကို အချိန် ပေးတော့မယ် ဆိုပေမယ့် အိမ်မှာ သူ့ဇနီး၊ သားသမီးတွေနှင့် အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တဲ့ အတွက်လို့ပဲ ယူဆရတယ်။ သူ့စကား အတိုင်း ဆိုရင် သူ မိသားစုဟာ သူ့ဘဝမှာ အရေးကြီးဆုံးလို့ ဆိုတယ်။

လောကကြီးကို သူ ချစ်ခင် မြတ်နိုးပုံကို ကြည့်ပြီ ကိုယ် အံ့ဘနန်း ဖြစ်ရတယ်။ မိသားစုကို တန်ဖိုးထားပုံကို ကြည့်ပြီး အားကျရသည်။

စိတ်မကောင်းစရာ သတင်းတွေထဲမှာတော့ ကွယ်လွန် အနိစ္စ ရောက်တဲ့ သတင်းတွေ အပြင် သက်တမ်းရှည်တဲ့ အိမ်ထောင်တွေ ပြိုကွဲသွားတဲ့ သတင်းတွေကို တွေ့ရတယ်။ လင်ယောက်ျား၊ ဒါမှမဟုတ် ဇနီးတွေဟာ အိမ်ထောင်ရေး သက်တမ်း တတိယ ဆယ်စုထဲ ရောက်အောင် ဂီယာ မထိုးနိုင်ကြတော့ဘူး ထင်တယ်။



ဝမ်းသာစရာ သတင်းတွေထဲမှာ ကိုယ်တို့ အတန်းသားတွေရဲ့ သားသမီးတွေ ကောလိပ်ကျောင်းကို ရောက်တဲ့ သတင်းတွေ တွေ့ရတယ်။

ဝမ်းနည်းစရာ သတင်းတွေထဲမှာ တစ်ခုကတော့ ကောလိပ်ကျောင်းကို တက်တဲ့ လူငယ်တွေထဲမှာ ကိုယ့်သားကြီး အင်ဒီ ပါမလာဘူး။ အေးလေ၊ ကိုယ့် သားကြီးလို့ ပြောတာထက် ကိုယ့်ရဲ့ သားဟောင်းလို့ ပြောရင် ရမယ် ထင်တယ်။ သူ့ဆီက ဘာ အဆက်အသွယ်မှ မရတာ ကြာခဲ့ပြီ။

ကိုယ့်ဆီ ရောက်လာတဲ့ စာတွေကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်တိုင်း သားကြီး အင်ဒီဆီက စာကလေး တစ်စောင် ပို့စကတ်ကလေး တစ်ခုတော့ ပါကောင်းရဲ့၊ ဒါမှမဟုတ် အမှတ်တရ တစ်ခုခုတော့ ပါတန်ကောင်းရဲ့လို့ မျှော်ခဲ့တယ်။ လမ်းမမှာ ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် ဟစ်ပီ ကောင်လေးတွေ တွေ့တိုင်း ပိုက်ဆံ တစ်ကျပ် နှစ်ကျပ်ကို ပေးမိတယ်။ သားကြီး အင်ဒီကိုလည်း ဒီလိုပဲ ရက်ရောတဲ့ အဖေ တစ်ယောက်ယောက်က ပေးတန်ကောင်းပါရဲ့။

ကိုယ့်သားကြီး အင်ဒီကို စွန့်ပစ်လိုက်ရပြီ ဆိုတဲ့ အသိကို ကိုယ်လက်မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။

“မှတ်တမ်းလွှာ” မှာ ထည့်ဖို့ ကိုယ့်အကြောင်း ရေးပေးပါ ဆိုတော့ ကိုယ်နှင့် သားသမီးတွေနှင့် ကွဲကွာနေတဲ့ အကြောင်းကို ရေးမပေးလိုက်ဘူးပေါ့။ ကိုယ့် မှတ်တမ်းလွှာထဲမှာ ကိုယ်ဟာ ဝေါလမ်းမှာ အလုပ် လုပ်ရတော့ ငြီးငွေ့တဲ့ အကြောင်း၊ ဒါကြောင့် အလုပ် တစ်ခုကို ပြောင်းလုပ်မယ့် အကြောင်း ရေးလိုက်တယ်။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်အတွက် ရန်ပုံငွေ ကောက်ဖို့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့ထားတဲ့ အကြောင်း၊ အဲဒီ အဖွဲ့က တက္ကသိုလ် တိုးချဲ့ရေး အတွက် နောက်ထပ် သန်း ရာချီပြီး ရန်ပုံငွေ ကောက်မယ့် အကြောင်း၊ ဒီအဖွဲ့မှာ လာလုပ်ဖို့ အကြောင်း ဒါရိုက်တာဆီက စာတစ်စောင် ရောက်လာတယ်။

ရေးလိုက်တဲ့ လူက တခြားလူ မဟုတ်ဘူး၊ ဖရင့် ဟာဗေးရယ်။ ဒီတွင် ကိုယ်လည်း အခွင့်အရေး အမိအရ ယူလိုက်တယ်။ ကိုယ့် ဘဝရဲ့ ကြေကွဲမှုတွေ ဖန်တီးပေးလိုက်တဲ့ ကွန်ကရီ မြို့တော်ကြီးက ထွက်ပြီး ကိုယ့်ဘဝမှာ ပျော်စရာ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ဟားဗတ်ကို ပြန်ရတော့မယ် မဟုတ်လား။

ကိုယ့်အလုပ်က ကိုယ်တို့နှစ် သင်တန်းဆင်း ကျောင်းသားတွေကို လိုက်လံ ဆက်သွယ်ဖို့၊ နဂိုက ရှိခဲ့တဲ့ အဆက်အသွယ်တွေကို ပြန်လည် ထူထောင်ဖို့၊ သူတို့ကို ရန်ပုံငွေ ကောက်ပေးအောင် ဆော်သြ ဖို့လောက်ပါ။

ကိုယ် လုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကို ယုံကြည်နေလို့လား မသိဘူး။ ဒီလို လုပ်ရတာကို အလှူငွေ ကောက်ရတယ်လို့ မထင်ဘူးလေ။ အမှန်ကတော့ ဒီလို အလုပ်မျိုးဟာ သာသနာ ပြုလုပ်ငန်းနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ။ ပြီးတော့ ကိုယ်တို့ သင်တန်းနှစ် ကျောင်းဆင်း ငွေရတု အထိမ်းအမှတ် (၁၉၈၃ ခုနှစ် ဇွန်လ ၅ရက်နေ့) အတွက် ကျင်းပရေး ကော်မတီမှာလည်း အဖွဲ့ဝင် တစ်ဦး အဖြစ် တင်မြှောက်လိုက်ကြ ပြန်တယ်။ အပိုဆု ပေါက်တဲ့ သဘောပေါ့။ ဒီ ငွေရတုဟာ ကိုယ်တို့ ဘဝမှာ အရေးကြီးတဲ့ မှတ်တိုင် တစ်တိုင် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဒီလို အရေးကြီးတဲ့ မှတ်တိုင်ကြီး တစ်တိုင် စိုက်ထူတဲ့ ပွဲမှာ အောင်မြင်အောင် လုပ်ဖို့ ကိုယ့်မှာ တာဝန်ရှိတယ်လေ။

ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကို တက်ဖို့ မပြောချင်မှာ ကိုယ်က သမီးလေး လစ်ဇီကို ဆွေးနွေးရသေးတယ်။ လစ်ဇီက စာလည်း တော်တယ်။ အင်း စာတော်တာကတော့ ကိုယ်နှင့် တူလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အမေနှင့် ခွဲပြီး တခြားစီ နေကြရပေမယ့် အမေကလည်း သူ့ကို အထိုက် အလျောက် အကူအညီ ပေးပါတယ်။ တစ်လ တစ်လမှာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တွေ့ကြလေတော့ ကိုယ်နှင့် သမီးလေး လစ်ဇီဟာ ပိုပြီး နီးစပ်လာတယ်လို့ ထင်ရတာပဲ။

သမီးလေး လစ်ဖီက စိတ်ကူးယဉ်သူ ဖြစ်လေတော့ (ဒါကတော့ ကိုယ်နှင့် တူတယ် ထင်တာပဲ။) ကိုယ့်ကို ဇနီး တစ်ယောက် ရှာဖို့ မကြာခဏ တိုက်တွန်းတတ်တယ်။ ကိုယ်က ဒီကိစ္စကို ရယ်စရာ လုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မနက်လင်းလာလို့ ဖန်ခွက်ထဲမှာ စိုက်ထားတဲ့ တစ်ချောင်းတည်းသော သွားပွတ်တံကို မြင်လိုက်တိုင်း သမီးလေး တိုက်တွန်းတာ မှန်တယ်လို့ ကိုယ် သဘောပေါက်လာတယ်။

ဟားဗတ်ကို ပြန်ရောက်လာရင်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု ပြန်ရှိလာမလား မသိဘူး။

ဒါပေမဲ့ အခုထိတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ် မယုံချင်သေးဘူး။

၁၉၈၀ ခုနှစ်တွင် အလက်ဇန်ဒါ ဟိတ်သည် ဂီပတ်ဗလစ်ကင် ပါတီ သမ္မတလောင်း အဖြစ် အရွေးမခံရဘဲ ရော်နယ် ရေဂင် အရွေးခံရသည်။ ရော်နယ်ရေဂင်သည် သမ္မတ ရွေးကောက်ပွဲတွင် အနိုင်ရသွားကာ သမ္မတ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ရေဂင်က ဟိတ်ကို ခေါ်၍ နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး ရာထူးကို ပေးသည်။

ဟိတ်သည် ဂျော့ ကဲလားကို ခေါ်ကာ အမေရိကန် ပြည်တွင် ဒုတိယ အရေးကြီးဆုံးသော နိုင်ငံခြားရေးဝါဒ ပေါ်လစီ ဆိုင်ရာ ရာထူးဖြစ်သည့် လက်ထောက် နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး ရာထူးကို ပေးသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်တော့ စ အလုပ်ဝင်နိုင်မလဲ”

“အချိန်မရွေး ဝင်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရေဂင်က ဇန်နဝါရီလကျမှ ရာထူး လက်ခံမှာ မဟုတ်လား”

ဂျော့ ကဲလား ဝမ်းသာနေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခန့်တာနှင့် ပတ်သက်လို့ နိုင်ငံခြား ဆက်ဆံရေး ကော်မတီက အတည်ပြုရလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ အဲဒီက အတည်မပြုခင် ခင်ဗျား ရှိဖို့ လိုတယ်၊ ခင်ဗျား သိတဲ့ အတိုင်း အထက် လွှတ်တော် တောကြီး မျက်မည်း ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို ပြောက်ကျား ပစ်နေကြတဲ့ အမတ်တွေ ရှိနေတယ် ”

ဟိတ် ပြောသည်မှာ အမှန်။ သူ့ကို မခန့်မီ အထက် လွှတ်တော် နိုင်ငံခြားရေး ဆက်ဆံရေး ကော်မတီက သူ့ကို ငါးရက်တိုင်တိုင် စစ်ဆေးသည်။ မေးခွန်းတွေ အမျိုးမျိုး ထုတ်ကြသည်။ ငါးတားဂိတ်နှင့် ပတ်သက်၍ မေးမြန်း ကြသည်။ ဗီယက်နမ်၊ ကမ္ဘောဒီးယား၊ ချီလီ၊ စီအိုင်အေ၊ သမ္မတဟောင်း နှစ်ဆင်တို့နှင့် ပတ်သက်၍လည်း အမျိုးမျိုး မေးကြသည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် ဂျော့ ကဲလားသည် သူ့ နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးလောင်း ဟိတ်၏ ဘေးတွင် ထိုင်ကာ တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစ ထောက်ရသည်။ သူ့အလှည့်သို့ ရောက်၍ သူ့ကို မေးသည့် အခါတွင်လည်း သူသည် ရှုရှားများနှင့် ပတ်သက်၍ “မျက်နှာလိုက်ခြင်း” ရှိ မရှိကို စစ်ဆေးကြသည်။

သို့ရာတွင် သူ ထင်သလောက် မမေးကြတော့။ အထက် လွှတ်တော် အမတ်များသည် ဟိတ်ကို စိတ်တိုင်းကျ မေးမြန်းပြီ ဖြစ်သဖြင့် သူ့အတွက် မေးစရာ မကျန်တော့။ ဂျော့ ကဲလား ကိုယ်တိုင်ကလည်း စကားပြော ကောင်းသည်။ ဇေနဉာဏ် ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို လက်ထောက် နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး အဖြစ် အထက် လွှတ်တော်က တညီတညွတ်တည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဖော့ကလန်ကျွန်း ကိစ္စတွင် ပြိတီသူ၊ အစိုးရနှင့် အာဂျင်တီးနား အစိုးရတို့ကို စေ့စပ်ပေးရန် ဟိတ် ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း အောင်မြင်ခြင်း မရှိခဲ့သည့် အတွက် ဟိတ်သည် နုတ်ထွက်သွားခဲ့ရသည်။

ဂျော့ ကဲလားသည် သူ့ နေရာကို ဆက်ခံမည်ဟု ဝါရှင်တန်တွင် သတင်းတွေ ဖြစ်နေသည်။

ဂျော့ ကဲလား၏ အိမ်အနီးတွင် သတင်းထောက်တွေ တစ်အုပ်ကြီး ချောင်းနေကြသည်။ ဂျော့ ကဲလားနှင့် သူ့ဇနီးတို့ အပြင်ထွက်လျှင် ဓါတ်ပုံ ရိုက်ရန် စောင့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာ့ ကြေးနန်း သတင်း ဌာနကြီးများကလည်း သူ့အကြောင်းကို သုတေသန ပြုလုပ်ကာ ရာထူး ခန့်လိုက်သည်နှင့် သူ့ ကိုယ်ရေး ရာဇဝင်ကို ရေးရန် ပြင်ထားကြသည်။ ကွန်မြူနစ်တို့၏ ဖိနှိပ်မှုမှ ထွက်ပြေးလာခဲ့သည့် ဟန်ဂေရီယန် လူငယ်ကလေး တစ်ယောက်၊ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်တွင် ကျောင်းတက်၊ နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးဖြစ်၊ ထို အဖြစ်မျိုးသည် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုတွင်သာ ဖြစ်နိုင်သည် စသည့် အရေးအသာမျိုး ဖြစ်သည်။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း - နိုဝင်ဘာ ၁၇၊ ၁၉၈၂။

ငွေရတုသဘင် ကျင်းပဖို့နှင့် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ရန်ပုံငွေ ကောက်ဖို့ အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့ နေရာ တော်တော်များများကို ရောက်ရတယ်။ ခါတိုင်းဆိုရင် ဘယ်နည်းနှင့်မှ ဒီနေရာတွေကို ရောက်ဖို့ အကြောင်း မရှိဘူး။

ဥပမာ အိမ်ဖြူတော်ကို ဆိုပါတော့။

ငွေရတု သဘင် ကျင်းပရေး ကော်မတီက ဂျော့ ကဲလားကို မိန့်ခွန်း ပြောစေချင်တယ်။ ဒီတော့ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်တုန်းက သူနှင့် အတန်းဖော် ကျောင်းနေဖက် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ကို ဖိတ်ဖို့ တာဝန် ပေးလိုက်ကြတယ်။

ပထမ အံ့ဩရတဲ့ အချက်က နိုင်ငံခြားရေး ဌာနကို တယ်လီဖုန်း လှမ်းဆက်ဆက်ချင်း သူနှင့် တန်းတွေ့ရတဲ့ အချက်ပဲ။ ဒုတိယ အံ့ဩရတဲ့ အချက်က ကိုယ့်ကို ဝါရှင်တန်မှာ သူနှင့် အတူလာပြီး နေ့လယ်စာ စားဖို့ ဖိတ်တဲ့ နေရာက အကောင်းစား ဟိုတယ်ကြီး တစ်ခု မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ဖြူတော်က ထမင်းစားခန်းမှာ ဖိတ်တာ။ သမ္မတရဲ့ အိမ်ဖြူတော်ထဲကို လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုဖို့ အခွင့်အရေး ရသွားတာပေါ့။

စိတ်ဝင်စားစရာတော့ အကောင်းသား။ မထင်ဘဲနှင့် အိမ်ဖြူတော်က နာမည်ကျော် (ဆစ်ကျူးရေးရှင်း ရွမ်း) အရေးပေါ် စည်းဝေး ခန်းမကိုတောင် ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီ ခန်းမထဲ ဝင်ရတာ အထင်နှင့် အမြင် တခြားစီပါလား။ ဒီလိုလေ။ ပြတင်းပေါက် ဆိုလို့လည်း တစ်ပေါက်မှ မရှိဘူး။ အလုံးခန်းကြီး။ အထဲမှာ စားပွဲ တစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင် တချို့ပဲ ရှိတယ်။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ တယ်လီဖုန်းရုံ အကြီးစားနှင့်

ဘာထူးသေးသလဲ။ သမိုင်းမှာအရေးကြီးတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကြီးတွေကို ချခဲ့တဲ့ အခန်းဟာ ဒီနေရာမှ ဟုတ်ပါလေစလို့တောင် တွေးမိတယ်။

ဂျော့ ကဲလားက အဲဒီ အခန်းထဲ ရောက်တော့ ကိုယ့်ကို အထိုင်ခိုင်းပြီး ဝါရှင်တန်ကို ကိုယ်လာတဲ့ ကိစ္စကို မေးတယ်။

ဒီတော့ သူကလည်း ကိုယ်တို့ ဟားဗတ် ကျောင်းသားဟောင်း တွေက သူ့အပေါ်မှာ ဘယ်လို သဘော ထားသေးသလဲ၊ ကစ်ဆင်းဂျားရဲ့ပါးကွက် အာဏာသားလို့ သဘော ထားကြသေး သလားလို့ မေးတယ်။

ဒီတော့ ကိုယ်ကလည်း တတ်နိုင်သမျှ ပြေလည်အောင် ဖြေရတာပေါ့။ ဗီယက်နမ်စစ် ပြီးသွားတာဟာ ဆယ်နှစ်တောင် ကြာသွားပြီ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ဗီယက်နမ် စစ်ပွဲ ကာလတုန်းကတော့ သူနှင့် ကစ်ဆင်းဂျာကို မကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ အကြောင်း၊ ခုတော့ ဒါတွေဟာ အတိတ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်း၊ ငွေရတု သဘင်မှာ သူ့ကို စကား ပြောစေချင်တဲ့အကြောင်း၊ ဒါကြောင့် လာနိုင်အောင် ကြိုးစား စေချင်တဲ့ အကြောင်း၊ ကျောင်းမှာ သူ သိတဲ့ လူတွေလည်း သိပ်မရှိတော့ကြောင်း ပြောပြတယ်။

ဒီတော့ ကိုယ်က သူက မသိပေမဲ့ သူ့ကိုတော့ လူတိုင်းက သိနေတဲ့ အကြောင်း၊ တချို့ သူငယ်ချင်းတွေဟာ ရုပ်တွေ တော်တော် ပြောင်းကုန်တဲ့ အတွက် မမှတ်မိတာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဥပမာ နီဝေါဆိုရင် ခေါင်းပြောင်ပြီး ပေါင်နှစ်ဆယ်လောက် တိုးလာလို့ လူဝကြီး ဖြစ်နေတဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ သူ လက်ခံလိုက်တယ်။ ကိုယ်ဟာ စေ့စပ် ဆွေးနွေးပွဲတွေမှာ ပါဖို့ ကောင်းသတဲ့။ တစ်ဖက်လူ ကျအောင် ပြောနိုင်သတဲ့။ အလုပ် ပေးမယ်လို့တောင် နောက်လိုက်သေးတယ်။

သူက ကိုယ့်ကို အိမ်ဖြူတော် ဂိတ်ဝ အထိ လိုက်ပို့တယ်။

ဘယ်ဆိုးလို့တုံး။ အင်ဒရူး အဲလီယော့ ဆိုတဲ့ အီဇေကိုယ်သည် ကမ္ဘာတွင် အထင်ရှားဆုံးသော သံတမန် တစ်ဦးအပေါ်မှာ သံတမန် ရေးရာ အောင်ပွဲ တစ်ခု ရခဲ့ပါလား။

သူ့ ရုံးခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည့် အခါတွင် မျှော်လင့်မထားသော ဧည့်သည် တစ်ယောက် သူ့ကို စောင့်နေသည်။ ဧည့်သည်မှာ အခြားသူ မဟုတ်။ သူ့ ဇနီး ကေသီ။

ကေသီသည် ဆိုဗာပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း စာရွက် တစ်ရွက်ကို ကိုင်ထားသည်။

“အလို ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘာကိစ္စလဲ”

ကေသီသည် သူ တံခါးပိတ်ပြီးအောင် စောင့်နေသည်။ စိတ်ထဲကလည်း သစ္စာဖောက်ဟု ရေရွတ်နေသည်။

“ဆိုပါဦး၊ ဘာ အရေးကြီးလို့လဲ”

“ဘာ အရေးကြီးရမှာလဲ၊ ရှင် လေတန် ဆိုတဲ့ သတင်းထောက်နှင့် ပေါင်းပြီး ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကိုယ် ဘာလုပ်လို့လဲ၊ လေတန် ဆိုတဲ့ လူက နယူးယောက် တိုင်း သတင်းစာက ထင်ရှားတဲ့ သတင်းထောက်၊ သူနှင့် အတူ နေ့လယ်စာ တစ်ခါ စားဖူးတယ်၊ ဒီတော့”

“ငြင်းမနေပါနှင့် ရှင်၊ လူတစ်ယောက်က သူရေးတဲ့ စာအုပ်ထဲက ထုတ်နုတ်ထားတဲ့ ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ်ကို နယူးစပီခ် မဂ္ဂဇင်းမှာ ထည့်မလို့၊ အဲဒီ ကောက်နုတ်ချက်ကို နယူးစပီခ် မဂ္ဂဇင်းက ကျွန်မ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ပို့လိုက်တယ်၊ ကပ်ဆင်းဂျား အကြောင်း မကောင်း ရေးထားလိုက်တာ ရစရာ မရှိဘူး၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်က ရသလဲ ဆိုတော့ ကပ်ဆင်းဂျားနှင့် နီးစပ်သော ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးထံမှလို့ ဆိုထားတယ်၊ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ရှင်ပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့”



“ကိုယ် မဟုတ်ရပါဘူးကွာ၊ ကျိတ်ဆို ကျိန်ပါ့မယ်”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ ရှင်ပဲ ဒီအကြောင်းတွေကို သိတာပဲ၊ ရှင်ဟာ တော်တော် ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့ သူ၊ ရှင့်ကို ဒီ အခြေရောက်အောင် သူ လုပ်ပေးခဲ့တာ၊ ကျွန်မဟာ ကပ်ဆင်းဂျားကို ကြည်ညိုတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ရှင့်ရဲ့ ဒုတိယ အဖေ ဆိုရင်လည်း ဟုတ်တယ်၊ ကျေးဇူးရှင် ဆိုရင်လည်း ဟုတ်တယ်၊ ခုတော့ ရစရာ မရှိဘူး ရေးထားလိုက်တာ၊ ဒါတွေဟာ ရှင် ပြောတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ နေစမ်းပါဦး၊ ဒါတွေ ပြောလို့ ရှင့်မှာ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက် ရလို့လဲ”

“ကေသီ ကိုယ် ပြောတာကို နားထောင်ပါဦး၊ အရမ်း မပြောပါနှင့်၊ အိမ်ကျတော့ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးကြသေးတာပေါ့ ”

“တော်ပီ ရှင့်အိမ်ကိုလည်း ကျွန်မ မလိုက်တော့ဘူး၊ ကျွန်မ သွားမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုယ်က ဒီ ကပ်ဆင်းဂျား အကြောင်းတွေကို လျှောက်ပြောလို့လား ”

“ဒါကြောင့်တင် မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ဟာ သစ္စာမဲ့တဲ့ လူမို့လို့၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ ပြောင်းလို့ ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပြီး ဆက်ပေါင်းခဲ့တာ၊ ခုတော့ ရှင်ဟာ ရှင့် ကိုယ်ကျိုးလောက်ပဲ ကြည့်တတ်တဲ့လူ၊ အချစ်တို့ သစ္စာတို့ မရှိတဲ့လူ၊ အချစ်တို့ သစ္စာတို့ဟာ ရှင်နှင့်လည်း မတန်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ရှင့်ကိုလည်း ပေါင်းစရာ မလိုတော့ဘူး၊ ဒီလောက် ဆိုရင် ကျွန်မ အကြောင်းပြချက် ခိုင်လုံရောပေါ့”

“နေပါဦး ကေသီ၊ ကိုယ် ရှင်းတာကို နားမထောင်တော့ဘူးလား”

“စည်းကမ်းချက်နှင့်မှ နားထောင်မယ် ”

“ဘယ်လို စည်းကမ်းချက်လဲ”

“ရှင့်ကို တစ်နာရီ အချိန်ပေးမယ်၊ ကျွန်မ သဘောပေါက်အောင် မရှင်းနိုင်ရင် ရှင့်နှင့် ကျွန်မ ကွာရှင်းတဲ့ စာချုပ်ကို လက်မှတ် ထိုးပေးပါ”

“ဪ မင်းက ရှေ့နေတွေ ဘာတွေနှင့်တောင် တွေ့ခဲ့ပြီးပြီလား”

“တွေ့စရာ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်က ရှေ့နေပဲ၊ ရှင်ဟာ ရှင့် ကိုယ်ကျိုးလောက်ပဲ ကြည့်နေတော့ ကိုယ်မယား ရှေ့နေ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာတောင် မေ့နေပြီ ထင်တယ်”

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း - ဒီဇင်ဘာ ၂၊ ၁၉၈၂။

မကြာခင်မှာ ဒုတိယအကြိမ် အိမ်ထောင် ပြုတော့မယ်။ ပေါ့ပေါ့ဆဆ စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ၁၇နှစ် လုံးလုံး တစ်ခုလပ် ဘဝနှင့် နေလာပြီးတဲ့နောက်မှာ နိအာရဲ့ လှေဟာ တစ်စင်းတည်းသော လှေ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ငါတွေ့လာခဲ့တယ်။

ကိုယ့် ပထမ အိမ်ထောင် ပျက်စီး ပြိုကွဲသွားတဲ့ နောက်မှာ နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ကိစ္စကို ကိုယ် တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ခဲ့ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်တည်း နေရတာဟာ ယောင်တီး ယောင်တ နိုင်လွန်းလှတယ်။ အထူးသဖြင့် နာတာလူး ပွဲတော်ချိန်မှာ ပိုဆိုးတယ်။ ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးမှာ ဒုတိယအကြိမ် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဖွန်လကျရင် တို့နှစ် ကျောင်းသားတွေ ပြန်ဆုံကြတော့မယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ ငွေရတု သဘင်မှာ ကိုယ့် သတင်းကို ပေးလိုက်ချင်တယ်လေ။

ဒီတော့ ကိုယ့်မှာ မယား ရှာပုံတော် ဖွင့်ဖို့ပဲ လိုတော့တယ်။

ရွေးစရာတွေကတော့ အများကြီးပါပဲ။

ပထမ လော်ရာ။ နယူးလော့မှာ ကိုယ်နှင့် ခဏ ခဏ တွေ့လေ့ရှိကြတဲ့ လော်ရာ။ သူက နာမည်ကျော် အမျိုးသမီး မဂ္ဂဇင်းကြီး တစ်စောင်ရဲ့ အယ်ဒီတာ ဆိုတော့ ကိုယ်နှင့် ဆိုရင် နည်းနည်း အလှမ်းဝေး သလိုလိုပဲ။ ကိုယ်က ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးပြီး တက်လမ်းရှာတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို သဘောကျတယ်။ လော်ရာက ကြိုးစားတယ်။ အေးလေ။ အသက် သုံးဆယ့်ကိုးနှစ်ထိအောင် အပျိုကြီး ဖြစ်နေတာ ဒါကြောင့်မို့ပဲ

ထင်ပါရဲ့။ လော်ရာဟာ သူ့ အလုပ်ကိုပဲ စဉ်းစားနေတော့ လင်မယား အိပ်နေတုန်းမှာတောင် စိတ်ကူးရရင် ဆောင်းပါးတို့ ဘာတို့ ထရေးချင် ရေးနေမှာ။

တခြား ပြဿနာကလေးတွေလည်း ရှိသေးတယ်။

တစ်ချက်က သူက ထမင်း မစားဘူး။

အစား မစားတာကလည်း ဝလို့ မဟုတ်ဘူး။ မဝတဲ့အပြင် သူ့ကို ကြည့်ရတာ သွားကြားထိုးတံကလေးလို ပြားချပ်ချပ်ကလေးရယ်။ သူ့အမြဲ စားတာက ကော်ဖီနှင့် သကြားမပါတဲ့ ချူးအင်းဂမ်းရယ်ပဲ။ ဒါတွေ စားပြီ ဘယ်လိုများ အသက်ရှင်နေသလဲ မသိဘူး။

နောက် ပြဿနာ တစ်ခုက သူ ဆေးလိပ်သောက်တာ။ ဆေးလိပ်ကလည်း တစ်ခါတစ်ရံ သောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ အစီခံ မပါတဲ့ စီးကရက်ကို အဆက်မပြတ် သောက်တာ။ သူ့အခန်း တစ်ခုလုံး မီးခိုးတွေ မွန်းနေတာပဲ။ လူက ပိန်ပိန်လှုပ်လှုပ်၊ အခန်းက မီးခိုးတွေ ဖုံးနေတော့ တစ်ခါတလေမှာ အခန်းထဲမှာ လူလုံးတောင် မမြင်ရဘဲ ပျောက်နေတတ်တယ်။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် ဘော်စတန်းကို မပြောင်းခင် အထိတော့ လော်ရာဟာ ကိုယ့် ဇနီးလောင်း အဖြစ် ရွေးတာထဲမှာ ထိပ်ဆုံးက ပါတယ်။

ဘော်စတန် ဆိုတဲ့ မြို့ကလည်း မိန်းမ ပေါသလား မမေးနှင့်။ ပေါလိုက်တဲ့ မိန်းမတွေ။ ဘောကွန် တောင်ကုန်း ရပ်ကွက်မှာ ဆိုရင် မိန်းမတွေချည်းပဲ။ ဖေ့လို မိန်းမတွေပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငယ်ငယ်ကလေးတွေ။ ပျံ့ပျံ့ကလေးတွေ။ ကိုယ်ကလည်း မိန်းမ ဆိုရင် ခပ်လန့်လန့် ဆိုတော့ သူတို့နှင့် ခပ်ဝေးဝေးပဲ နေလိုက်တယ်။

တခြား မိန်းကလေးတွေလည်း ရွေးစရာတွေ ရှိသေးတာကိုး။

ဥပမာ ကိုရာ အေစီရီ ဆိုပါတော့။ ကိုရာဟာ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုက အမျိုးသမီးငယ်တွေထဲမှာတော့ ထင်ရှားတဲ့ စံပြ တစ်ယောက်လို့ ဆိုချင်တယ်။ သူ့ကို ချားလ် မြစ်ကမ်း တစ်လျှောက်မှာ အပြေး ကျင့်ရင်း တွေ့ခဲ့တာလေ။ အာကစား အင်္ကျီပွဲကြီးကို ဝတ်ထားသည့်တိုင် အချိုးအဆက် ပြေပြစ်တဲ့ သူ့ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်ဟာ ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်နေတယ်။ ငါက သူ့ကို အမီ ပြေးလိုက် မိတ်ဖွဲ့ပြီး တယ်လီဖုန်း နံပါတ်ကို မရ ရအောင် တောင်းလာခဲ့တယ်။ ဒီနောက်မှာ သူနှင့် ကိုယ် ချိန်းပြီး ထွက်ဖြစ်ကြတယ်။

ပထမဆုံး အကြိမ် ချိန်းထွက်ကြတုန်း သူ့အကြောင်းကို သိရတယ်။ သူက ဘရွတ်ကလင် အထက်တန်းကျောင်းမှာ အားကစား နည်းပြ ဆရာမတဲ့။ မာရသွန် တာဝေး အပြေးသမားတဲ့။ ရေခဲ လျှောစီးသမားတဲ့။ တာဝေး ရေကူးသမားတဲ့။ တစ်ခါတလေမှာ အပျင်းပြေ သဘောနှင့် အေရီးဗစ် အကတို့ ဘာတို့လည်း ကတယ်တဲ့။

ကိုယ့်ကိုလည်း ဒီ အားကစားတွေထဲကို ဝါသနာ ပါအောင် သူ စည်းရုံးတယ်လေ။ ကိုယ်ကလည်း အစကတော့ လိုက်လုပ်ပါသေးတယ်။ သူ့လို လိုက်လုပ်လို့ ကိုယ့် တစ်ကိုယ်လုံးက ကြွက်သားတွေ နာကျင်တော့ သူက ကိုယ့်ကို နှိပ်နယ်ပေးတယ်။

အစကတော့ သူနှင့် တော်တော်လေး အဆင်ပြေနေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အခန်းကို တစ်ည လိုက်အိပ်တော့မှ ကိုယ့်မှာ ဒုက္ခ ရောက်ရတော့တာပဲ။ ဒုက္ခရောက်ပုံက ဒီလိုလေ။ မနက် ငါးနာရီ ထိုးတာနှင့် ကိုယ့်ခြေထောက်ကို လှုပ်နှိုးပြီး အောက်ထပ် ဆင်း၊ မီဂါဗိုက်တာမင်တွေ သောက်၊ ပြီးတော့ သူနှင့် အတူ အပြေး ကျင့်ဖို့ လာခေါ်တယ်။ ရာသီဥတု ဘယ်လောက်ပဲ ဆိုးဆိုး အပြေးကျင့်တာကို အပျက်မခံဘူး။ မိုးသီးတွေပဲ ကြွေကြွေ၊ မိုးမှောင်ပဲ ကျကျ၊ စာပို့သမား တစ်ယောက်လို သူ့ လှေကျင့်ခန်းကိုတော့ အပျက် မခံဘူး။ မနက် ခုနစ်နာရီ လောက်ကျမှ ကိုယ်တို့ ပြန်လာတတ်ကြတယ်။ အိမ်ရောက်ရင် ရေချိုး ဒါမှမဟုတ် တစ်ရေးတစ်မော ပြန်အိပ်ပြီး

အနားယူရမယ် ထင်သလား ဝေးသေးတယ်။ သူ့ အခန်းထဲမှာ ရှိတဲ့ ဝိတ်ပြားကလေးတွေကို အမခိုင်းသေးတယ်။ ရုံးလည်း ရောက်ရော လူ တစ်ကိုယ်လုံး အရပ်ကြိုးပြတ် ဖြစ်နေပြီ။

ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးက စိတ်သဘောလည်း ကောင်းတယ်။ ကိုယ့်ကိုလည်း သဘောကျတယ်။

မကြာခဏ ဖုန်းဆက်ပြီး သူနှင့် အတူ နေ့လယ်စာ လာစားဖို့ ဖိတ်တတ်တယ်။ ပြီးတော့ ဟားဗတ် ကလပ်က ရေကူးကန်မှာ ရေဆင်းကူးကြတယ်။ ကလပ် ရောက်ရင် နူးထရားမင့် တစ်ဘူးလောက် သောက်ပြီး ရေထဲမှာ ဆင်းကူးကြတယ်။ သူက တစ်နေ့ကို တစ်မိုင်လောက် ကူးတယ်။ ငါကတော့ သူ့နောက်မှာ ယက်ကန် ယက်ကန် နှင့်ပေါ့။

ကိုယ့် မိတ်ဆွေတွေကတော့ ကိုယ့် တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ခါ ကြည့်ရတာ ကြည့်လို့ အကောင်းဆုံးပဲတဲ့။

ဒါပေမဲ့ ခက်တာက သူ့မှာလည်း ချွတ်ယွင်းချက်ကလေးတွေ ရှိနေတယ်။

ညနေပိုင်း သူက အေရီးဗစ် သင်တန်းက စိတ်ကူး ယဉ်ယဉ်ကလေးနှင့် ပြန်လာတဲ့ အချိန်မှာ ဒီကကောင်က ဟိုက်နေပြီ။ ဘာမှ မလုပ်ချင် မကိုင်ချင်တော့ဘူး။ အိပ်ချင်နေပြီ။ ဒီတော့ ကိုယ်ဟာ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ပြောတယ်။

နောက် ကျောင်းဖွင့်ချိန်ကျတော့ ကိုရာဟာ ဟာပိုင်ယီကို ပြောင်းပြီး ကျောင်းနေမယ်လို့ ပြောတယ်။

အဲဒီကျောင်းတွေမှာ ထရိုင်ယာလွန်လို့ ခေါ်တဲ့ သုံးမျိုးစပ် အားကစားနည်းတွေ အတွက် ပစ္စည်း ကိရိယာတွေ စုံတယ်တဲ့။ သုံးမျိုးစပ် ကစားနည်းကတော့ ရေကူး၊ ဘိုင်စကယ်နှင့် မာရသွန် ပြေးပွဲတို့ကို ခေါ်တာပေါ့။

ဒီလိုနှင့် အချိန်တွေ သိပ်မရှိတော့ပါဘူး။

သူ မရှိတော့ စဉ်းစားစရာ နောက်တစ်ယောက် တွေ့လာပြန်တယ်။

သူက ဝက်စတန်မှာ နေတယ်။ နာမည်က ရော့စ်တဲ့။ တစ်ခုလပ်။ ထက်မြက်တယ်။ စာဖတ်တယ်။ ဟင်းချက်တာကိုလည်း ဝါသနာ ပါတယ်။ ဟင်းချက် ကောင်းတယ်။

သူက ကိုယ့်ကို အိမ်မှာ အတွေ့မခံဘူး။ အမြဲ အပြင် ထွက်ဖို့ ချည်းပဲ ခေါ်နေတာပဲ။ သူကလေး ငါးယောက်က ကိုယ့်ကို မုန်းလိုတဲ့။ ဒါကြောင့် အိမ်မှာ မတွေ့ချင်ဘူးတဲ့။

သူ့အပြင် အခြား အမျိုးသမီးတွေလည်း ရှိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့လောက်တော့ အရည်အချင်း မပြည့်ဘူး။

အေးလေ။ အမှန်ကတော့ ငါ့အပြစ်ပါ။ ငါက သိပ်ပြီး မုန်းတာ ကိုး။ ငါက ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ငါနှင့်အတူ ထိုင်ပြီး နိုင်ငံရေး အကြောင်းတို့၊ ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်းတို့ကို ပြောနေမယ့် မိန်းမမျိုးကို လိုချင်တာ။ ငါနှင့် အတူ စာအုပ် တစ်အုပ်တည်း ဖတ်ပြီး အဲဒီ စာအုပ် အကြောင်းကို ဆွေးနွေးနိုင်မယ့် မိန်းမမျိုးကို လိုချင်တာ။

အထူးသဖြင့်တော့ ငါ့လို တစ်ကောင်ကြွက် ဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမမျိုးကို လိုချင်တာ။ ကိုယ့်လက်ကို တွဲဖို့ ကိုယ့်ကို ချစ်ဖို့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို လိုချင်နေတာ။ တောင်းဆိုချင်တာ နည်းနည်းတော့ များလွန်းနေမလား မသိဘူး။

ဒါပေမဲ့ လိုက်ရှာကြည့်ရဦးမှာပဲလေ။

၁၉၈၃၊ ဇန်နဝါရီ ၄ရက် တိုင်းမဂ္ဂဇင်တွင် သတင်းတို တစ်ပုဒ် ပါလာသည်။

ကွာရှင်း ပြတ်စဲခြင်း။ ။ လက်ထောက် နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး ကက်သရင်း (၃၉ နှစ်) တို့သည် သားသမီး မရှိဘဲ ကိုးနှစ်တိုင်တိုင် ပေါင်းသင်းပြီးနောက် ညှိနှိုင်းမရသော အခြေခံ သဘောထား ကွဲလွဲမှု များကြောင့် ကွာရှင်း ပြတ်စဲခဲ့ကြသည်။

## ပြန်လည် ဆုံစည်းခြင်း

ဖွန်လ ၅ ရက်နေ့ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် သူတို့ ရောက်လာကြသည်။ ကြိုတင် စာရင်းများအရ ငွေရတု သဘင်သို့ သူတို့ တစ်နှစ်တည်း ကျောင်းဆင်းသည့် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဟောင်း ခြောက်ရာတို့ လာရောက်မည်ဟု သိရသည်။ ထိုအထဲတွင် ပြည်နယ်ပေါင်းစုံမှ ကျောင်းသားဟောင်းများလည်း ပါသည်။ ဥရောပနှင့် အာရှတွင် ရောက်နေသည့် ကျောင်းသားဟောင်းများလည်း ပါသည်။ ကြိုတင်စာရင်းများကို မောင်မယ်သစ်လွင် သမဂ္ဂရုံးတွင် လာ၍ စာရင်းသွင်းကြရသည်။ ထိုနေရာသည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်တုန်းက သူတို့၏ ခရီးရှည်ကြီးကို စတင်ခဲ့ကြသည့် နေရာ ဖြစ်သည်။

သူတို့ အားလုံးလောက်သည် ထိပ်ပြောင်လျက်။ မျက်မှန်ကြီးတွေ တပ်လျက်။ ဗိုလ်ရွှံ့လျက်။ အိုးတိုး အမ်းတမ်း ဖြစ်လျက်ရှိသော ထို လူစိမ်းများသည် မည်သူတွေနည်း။ ၅၈ ခုနှစ် သင်တန်းဆင်း ကျောင်းသားငယ်တို့ အတွက် သတ်မှတ်ထားသည့် ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဘာကြောင့် ရောက်လာကြသနည်း။ အဖြေမှာ သူတို့ ကုတ်အင်္ကျီ ရင်ဘတ်တွင် တပ်ထားသည်သာ ဖြစ်သည်။

ကျောင်းသို့ ရောက်လာခါစ ကျောင်းသား သစ်ကလေးများထက်ပင် သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ စိုးရိမ် ရှက်ရွံ့နေကြသည်။ အားလုံး၏ စိတ်ထဲတွင် သူတို့ ပျောက်ဆုံးနေသော အရာ တစ်ခု ရှိသည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ အနာဂတ်ကို မယုံကြည်မှုပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် အာကာသထဲသို့ ခရီးသွားရန် ထက်သန်သော ခြေလှမ်းများ၊ မျှော်လင့်ချက်များဖြင့် ခုံးပျံ့ဆီသို့ လျှောက်သွားနေသော အာကာသ ခရီးသည်များ



မဟုတ်တော့။ သူတို့သည် နွမ်းနယ်နေသော ခရီးသွားများသာ ဖြစ်နေကြပြီ။ သူတို့၏ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသည်လည်း ရုံးရှေ့က မော်တော်ကား ရပ်သည့် ကွက်လပ်သာ ဖြစ်နေပြီ။

သူတို့သည် တောက်ပြောင်သော အောင်မြင်မှုများကို ရခဲ့ကြပါ၏။ အရေးကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်များ စာရင်းတွင် ပါခဲ့ကြပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအရာများအတွက် သူတို့သည် နောင်တွင် ဘယ်တော့မှ ပြန်မရနိုင်သော ဆုံးရှုံးမှုကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြသည်။ ယင်းမှာ ငယ်ရွယ် နုပျိုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

၅၈ ခုနှစ် သင်တန်းဆင်းများသည် လူကြီးတွေ အဖြစ် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ ရင်ထဲတွင် တောက်လောက် နေခဲ့သော မဟာ မျှော်လင့်ချက်တို့သည် ပျောက်ကွယ်သွားကာ ထိုနေရာတွင် ရည်မှန်းချက်ဟောင်းတည်း ဟူသော တစ္ဆေကြီး အစား ဝင်ရောက် လာခဲ့ကြသည်။

ထိုနေရာတွင် သူတို့ကို ဖြေသိမ့်သည့် စကားလုံးမှာ “အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းခြင်း” ပင် ဖြစ်သည်။ မည်သူကမျှ ထိုစကားလုံးကို ထုတ်ဖော် ပြောဆိုခြင်း မရှိကြသော်လည်း ထိုသဘောကို အားလုံး သတိပြုမိကြသည်။ သူတို့သည် ဇရာ အရွယ်သို့ ရောက်လာသည်ကို မြင်တွေ့နေရသေး သဖြင့် တော်သေးသည်ဟုသာ ဖြေသိမ့်ကြရသည်။ သူတို့သည် ကြမ်းတမ်းသော အဖြစ်များတည်း ဟူသော မှန်တိုင်းကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြ ပြီးလေပြီ။ မိုးရေ တစ်စက်မျှ မမှန်နိုင်ဟု သူတို့ တစ်ခါက ထင်ခဲ့ကြသော နေရာဟောင်းသို့ ခိုလှုံရန် ပြန်၍ ရောက်လာကြခဲ့လေပြီ။

သူတို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ငေးကြည့် နေမိကြသည်။ သူတို့ စိတ်ထဲတွင် မှတ်မိသည်ဟု ထင်နေသော အသိမိတ်ဆွေ ဟောင်းများထံ ချဉ်းကပ်ရန် ရွံ့နေကြသည်။

မောင်မယ် သစ်လွင်နေ့က ညစာ စားရန် တန်းစီ စောင့်နေကြစဉ် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ခဲ့ပုံနှင့် ယခု ငွေရတု သဘင်သို့ ရောက်စဉ် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လှမ်းကြည့် နေကြပုံများသည် တစ်ခုနှင့် တစ်ခု မတူကြတော့။ ထိုစဉ်က သူတို့သည် ပြိုင်ဘက်များ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်ခဲ့ကြ၏။ ငါလိုလူ ရှိသေးသလားဟု ဘဝမြင်ခဲ့ကြ၏။ ယခု ငွေရတု သဘင် နှစ်ပတ်လည်သို့ ပြန်လာသည့် အခါတွင်မူ ယခင်ကနှင့် မတူတော့။

သို့ရာတွင် ငွေရတု သဘင်၌ သူတို့သည် ချစ်ခင်မှုသစ်များဖြင့် ဆက်ဆံကြသည်။ အဆင့်အတန်း မခွဲ။ လူသား အချင်းချင်း တွေ့ဆုံ ခံစားမှုများဖြင့် ဆက်ဆံခဲ့ကြ၏။ သူတို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကိုးကွယ်ရန် လာရောက် စုဝေးကြခြင်း မဟုတ်။ ထင်မြင်ချက်ချင်း ဖလှယ်ရန် လာရောက် စုဝေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့သည် ရယ်နိုင်၊ ပြုံးနိုင်လာခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းတုန်းက ဘောလုံးပွဲများ အကြောင်းနှင့် နောက်ကြ ပြောင်ကြသည့် အကြောင်းများကို ပြောနိုင်လာခဲ့ကြသည်။ အိမ်ဖြူတော်တွင် အိုင်ဆင် ဟောင်းဝါး ရှိစဉ်က ခေတ်ကောင်းချိန် ကမ္ဘာကြီး အေးချမ်း သာယာသည့် အချိန်ကို ပြန်၍ ပြောနိုင်လာကြသည်။

သို့ဖြင့် ငွေရတု သဘင်သည် အစပြုလေပြီ။

ငွေရတု သဘင် သီတင်းပတ်ကို နောက်တစ်နေ့ မနက် ကိုးနာရီခွဲတွင် ကျေးဇူးတော် ချီးမွမ်း ပူဇော်ပွဲနှင့် အောက်မေ့ဖွယ် ဝတ်ပြု စည်းဝေးပွဲဖြင့် အစပြုသည်။

သူတို့တစ်တွေ ၅၈ ခုနှစ် ဘွဲ့နှင့်အပြီး ဝတ်ပြု စည်းဝေးပွဲသို့ လူနည်းနည်းကလေး တက်ရောက်ခဲ့ကြပုံနှင့် ၁၉၈၃ ခုနှစ် နွေးထွေးသည့် ထိုနေ့ ဇွန်လ ၆ရက်နေ့ မနက်ခင်း ဝတ်ပြုစည်းဝေးပွဲကို လူတွေ အောတိုက် တက်ပုံတို့ကို နှိုင်းယှဉ် သတိရမိကြသည်။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တစ်ခုလုံးသည် ၅၈ ခုနှစ် ဘွဲ့ရ ကျောင်းသားများ၊ သူတို့ မိသားစုများဖြင့် ပြည့်နက်လျက် ရှိ၏။

တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် ဘုန်းတော်ကြီး ကာတို (၅၈ ခုနှစ် ဘွဲ့ရ) က မှတ်သားဖွယ် စကားတစ်ခွန်းကို ပြောသည်။

သူက လူတိုင်းပင် သေခြင်း တရားကို ကြောက်ကြကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ထိုအကြောက်၏ နောက်ကွယ်တွင် အညတရ ဖြစ်သွားကြောင်း၊ မေ့ပျောက်မရခြင်း၊ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းတို့ကို ကြောက်သည့် အကြောက်လည်း ရှိကြောင်းဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးက ပြောသည်။

ထို့နောက် ဘုန်းတော်ကြီးက ကွယ်လွန် အနိစ္စ ရောက်သွားကြသော ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဟောင်းများ အကြောင်းကိုလည်း ပြောသွားသည်။ ကျောင်းသားဟောင်း တစ်ယောက်မှာ ရေနစ်သည့် ကလေး တစ်ယောက်ကို ကယ်ဆယ်ရင်း သေသွားခဲ့သည်။ အခြား တစ်ယောက်မှာ ဟေတီကျွန်းတွင် ဖိနှိပ်သည့် အစိုးရကို တော်လှန် ပုန်ကန်ရင်း သေဒဏ် ပေးခံခဲ့ရသည်။ တစ်ယောက်မှာ ဓားစာခံ တစ်ရာကျော်တို့ကို ကယ်ဆယ်ရင်း အသက်ကို စွန့်လွှတ်သွားခဲ့သည်။

“ဒါဟာ တိတ်ဆိတ်တဲ့ သူရဲကောင်း စိတ်ဓာတ်တို့ ခေါ်ရမလား၊ လူငယ်ရဲ့ စိတ်ကူး မျှော်မှန်းချက်လို့ ခေါ်မလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ဒီနှစ်ခုစလုံးပဲလား ဆိုတာကိုတော့ ကျုပ်လည်း ကောင်းကောင်း မခွဲခြားတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီစိတ်ဓာတ် နှစ်ခုစလုံးဟာလည်း အသက်နှင့် ရင်းရတာတွေချည်းပဲ၊ ဒီနေ့မှာ ကျုပ်တို့ဟာ သူတို့ကို အောက်မေ့ သတိရတဲ့ အနေနှင့် စုဝေးခဲ့ကြတယ်၊ သူတို့ဟာ အညတရတွေ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ဟာ ထင်ရှားတဲ့ သူတွေ ဖြစ်တယ်၊ သူတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းဆောင် လမ်းပြတွေ အမြဲ ဖြစ်နေမှာပဲ ”

ထိုနေ့က တစ်ယောက်က ကွယ်လွန်သွားသော ၅၈ ခုနှစ် ဘွဲ့ရတို့၏ စာရင်းကို ဖတ်သည်။

ဖတ်ပြီးသည့်နောက် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ခေါင်းလောင်းသံများသည် မြည်ဟည်းလာကြသည်။ အမည် တစ်ခုကို ဖတ်လိုက်တိုင်း ခေါင်းလောင်းသံ ပေါ်လာသည်။ ခေါင်းလောင်းသံ တစ်ချက်တိုင်းသည် ဖြူဖွေးသည့် ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းထဲတွင် ရပ်၍ ဆုတောင်းနေကြသော နှလုံးသားများကို ကိုင်လှုပ်နေသည့်နှယ် ရှိသည်။

## အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း - ဇွန် ၆၊ ၁၉၈၃။

အောက်မေ့ဖွယ် ဆုတောင်းဝတ်ပြု အစည်းအဝေးကို တက်ရောက်ရာ ငါ ကြောက်နေတယ်။ ဆုတောင်းပွဲ တက်ရင် ငါ့စိတ်တွေကို ထိန်းမှ ထိန်းနိုင်ပါ့မလား မသိဘူး။ ငါ့အနားမှာ ရှိတဲ့ သားကလေး တစ်ယောက်ကို ဖေးမ နေခဲ့ ရလို့လား။ နို့မဟုတ်ရင် ငါ ထိန်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငို မိမှာပဲ။ သားငယ်လေးက ကိုယ့်သားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်မှာ နောက်ထပ် သားယောက်ျားလေး မရှိတော့ဘူးလေ။

ငါ့ဘေးမှာ ရပ်နေတဲ့ အသားဖြူဖြူ အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရွယ် လူငယ်ကလေးက ကိုယ့်သား မဟုတ်ပါဘူး။ ဂျေဆန်ရဲ့ သားအကြီး ဂျီရှူဝါလေ။ သူ့ အဖေကို တို့တစ်တွေ ဂုဏ်ပြုတဲ့ပွဲမှာ တက်စေချင်လို့ ငါ ဖိတ်လိုက်လို့ ရောက်လာတာ။

သူ့ဘေးက လူတွေမှာ မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့် ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကောင်လေးက ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ရင်ကို ကော့ပြီး ရပ်နေတယ်။ ပါးစပ်ကိုလည်း တင်းတင်း စေ့ထားတယ်။ ဘုရား ရှိခိုးစာကို ရွတ်တုန်းကပဲ ပါးစပ်ကို လှုပ်တာ မြင်လိုက်ရတယ်။

ငါတို့ တစ်တွေ ဓမ္မသီချင်းကို ဆိုနေတုန်းမှာ သူကလည်း ဟီဗရူး ဘာသာနှင့် လိုက်ဆိုနေတယ်။ သူ့ အဖေအတွက် ဆုတောင်းတာလားလို့ ငါ့ကို မေးတော့ ဟုတ်တယ်။ အားလုံး သူ့အဖေ အတွက် ဆုတောင်း မေတ္တာ ပို့သတာလို့ ငါ ပြောလိုက်တယ်။

ငါ့ အတန်းဖော်တွေက ငါ့သား ထင်ပြီး ဂျီရှူဝါကို လှမ်းကြည့်ကြတယ်။ နောက်တော့ ငါက ဂျီရှူဝါကို သူ့အဖေ ဂျေဆန်ရဲ့ မိတ်တွေ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ သူ့အဖေ အကြောင်းကို ပြန်ပြောကြတော့ ဂျီရှူဝါဟာ မငိုမိအောင် မနည်း ချုပ်တည်းထားတာကို ငါ သတိ ပြုလိုက်မိတယ်။ ယောက်ျား ပီသတဲ့ အပြုအမူပေါ့။

သူ့ အဘိုးအဘွားတွေဆီကို သွားဖို့ ရထားပေါ် တင်ပေးခါနီး ကျတော့ တစ်နေ့မှာ ဘော်စတန်ကို အလည်လာဖို့ မှာလိုက်တယ်။

သူက သူလည်း သူ့အဖေလို ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်မှာ လာပြီး ကျောင်းတက်ချင်တယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်မှာတော့ သူတို့ အစွဲရေး တပ်မတော်မှာ မဝင်မနေရမို့ ဝင်ပြီး စစ်မှု ထမ်းရ ဦးမယ်လို့ ပြောသွားတယ်။

ငါဟာ ရထားကြီး ထွက်သွားတာကို ငေးကြည့် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး သူ့သားကြီး လူလား မြောက်တာကို ဂျေဆန် မြင်ရရင် ဘယ်လောက် ဝမ်းသာ ရှာမလဲလို့ တွေးနေမိတယ်။

ရထား ထွက်သွားတော့ ငါ ကော်ဖီ သွားသောက်တယ်။ ပြီးရင် နောက် ရထား တစ်စင်းကို သွားကြို ရဦးမယ်လေ။ ငွေရတု သဘင်ကို တက်ဖို့ ကိုယ် ဖိတ်ထားတဲ့ ကိုယ့်အဆက်က အဲဒီ ရထားနှင့် ပါလာမှာ။

ငွေရတုသဘင် အခမ်းအနားဟာ မျှော်လင့်ထားတဲ့ အတိုင်း တော်တော် စိတ်ထိခိုက်စရာ ကောင်းတယ်။ ကိုယ့်မှာတော့ အနားမှာ အဖော်ရှိသေးလို့၊ ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ ကိုယ်ထင်နေရတဲ့သူ အနားမှာ ရှိသေးလို့ တော်သေးတာပေါ့။

သားကြီး အင်ဒီ အနောက်တိုင်း ကမ္ဘာ့ကို စွန့်ခွာ သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ သမီးလေး လစ်ဖီနှင့် ကိုယ်ဟာ ပိုလို့ ရင်းနှီး လာခဲ့ကြတယ်။ ကိုယ်ဟာ ဖခင်ကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ကြိုးစား နေတာကို သဘော ပေါက်သွားပြီး ကိုယ့်အပေါ်မှာလည်း သမီးကောင်း တစ်ယောက်လို ဆက်ဆံလာတယ်။

တစ်ခါတလေမှာ သူ့ကို ဘောပွဲကို လိုက်ပို့တယ်။ တစ်ခါတလေမှာလည်း သူ့ကို ကားနှင့် ကျောင်းကို လိုက်ပို့တယ်။ တစ်ခါတလေမှာလည်း သားအဖ နှစ်ယောက် အပြင်ထွက်ပြီး အစာ စားကြတယ်။

စာမေးပွဲ အောင်စာရင်းတွေ ထွက်တော့ သူ့ ဂရိတ်က သိပ်မဆိုးပါဘူး။ ကောလိပ်တွေကို တက်ခွင့်ရတယ်။ ယေးနှင့် ဟားဗတ် နှစ်ခု စလုံးကို လျှောက်တယ်။

ငွေရတု သဘင် အထိမ်းအမှတ် ကျင်းပခြင်းသည် သူတို့ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကြီး ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ရှိမည် ဆိုသည့် သဘောကို ကျောင်းသားဟောင်းတို့အား သတိပေးရန် ဖြစ်သည်ဟု သရော်သူတို့ သရော်ကောင်း သရော်ကြမည်။

မည်သို့ဆိုစေ ထို သီတင်းပတ်ကျန် ရက်များတွင်မူ အမိ တက္ကသိုလ်ကြီးက သူတို့အား ပြုစု ပျိုးထောင် ပေးခဲ့သည်တို့ကို ပြသခဲ့သည်။ နောင်တွင်လည်း အမိ တက္ကသိုလ်ကြီးသည် ထိုအတိုင်းပင် ဖြစ်နေ ပေလိမ့် ဦးမည်။

ထို့နောက် အဓိပတိ ခါးရက်ဘောနှင့် မဟာဌာနမှူး ပါမောက္ခ လင်းဗရိစ် (ရှစ် ခုနှစ် ဘွဲ့ရ) တို့က နီးနှော ဖလှယ်ပွဲ ခေါင်းဆောင်ကြသည်။ အကြောင်းအရာမှာ “ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်” ၏ အနာဂတ် ဖြစ်သည်။ အခြားသော အမေရိကန် တက္ကသိုလ်များက နှစ်ဆယ့်တစ် ရာစုကို ကြိုဆိုရန် ပြင်ဆင်နေကြစဉ် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်သည် နှစ်ဆယ့်နှစ် ရာစုကို ကြိုဆိုနေပြီ ဆိုသည့် အချက်ကို စာတန်းတွင် အကျယ်တဝင့် ဖော်ပြထားသည်။

မေးခွန်းများကို ဖြေကြားသည့် အစီအစဉ်တွင် ပါမောက္ခ လင်းဗရိစ်က ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်သည် နှစ်ဆယ့်တစ် ရာစုကို ကြိုဆိုနေသည့်တိုင် မဟာဌာနများတွင် ကွန်ပျူတာများကို ပါမောက္ခ ခန့်မည် မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုသွားသည်။

မိမိတို့ သားသမီးများအား ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်တွင် ထားရန် စိတ်ကူးနေကြသည့် မိဘ ဖြစ်သူ ကျောင်းသားဟောင်း များကလည်း ထိုအချက်ကို သဘောကျကြသည်။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း - ဇွန် ၆၊ ၁၉၈၃။

လင်းဗရိစ်ကို တွေ့ရင် မှတ်မိမှာတောင် မဟုတ်ဘူး။ သူက ကိုယ့်ထက်တောင် နုပျိုနေပါသေးကလား။ သူ စကား ပြောတော့လည်း တော်တော်ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည် စိတ်ချနေတဲ့ ပုံပဲ။ ဟုတ်တာ ပေါ့လေ။ သူ့ဘဝမှာ အောင်မြင်မှုတွေ ချည်းပဲ ရခဲ့တာကိုး။

သူ ဒုတိယ ဇနီး အယ်ဘီကလည်း တော်တော် နိပ်တယ်။ ကိုယ်နှင့် ဆွေးမျိုးနီးစပ် တော်တော့ သူ့အကြောင်းကို ကိုယ် သိသင့် သလောက် သိတာပေါ့။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ရန်ပုံငွေ ကောက်တုန်းက အယ်ဘီက ကိုယ့် အဖွဲ့မှာ ပါတယ်လေ။ လင်းဗရိစ်နှင့် တွေ့တာ အဲဒီတုန်းက တွေ့တာပေါ့။

ယဉ်ကျေးကျေး ပြောရရင် အယ်ဘီက အသက် လေးဆယ်ရဲ့ ဆင်ခြေဖုံးကို ရောက်နေပြီလေ။ ကိုယ့် မိသားစုကလည်း အယ်ဘီကို ကောင်းကောင်း မွန်မွန်လူနှင့် တွေ့ရင် နေရာ ချပေးချင်ပါတယ်။ ခုတော့ ဟန်ကျသွားတာပေါ့။ တင့်တောင့်တင့်တယ် ဖြစ်သွားပြီပေါ့။ ဘရက်တယ်လမ်းမှာ အိမ်ကြီးရခိုင်နှင့် ဖြစ်နေကြပြီ။

သူတို့ နှစ်ယောက် ရှေ့သွား နောက်လိုက် ညီပါတယ်။ အယ်ဘီကလည်း ဧည့်ခံကောင်းတဲ့ အိမ်ရှင်မ။ ဘောစတန်မှာ ရှိတဲ့ အရေးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် မှန်သမျှ သူတို့ ဧည့်ခံပွဲကို ရောက်ကြတာချည်းပဲ။

လင်းဗရိစ်ဟာ ပရင့်စတန် တက္ကသိုလ်က ကမ်းလှမ်းတဲ့ အဓိပတိ ရာထူးကို ငြင်းလိုက်တယ်လို့ အတော်အတန် ခိုင်ခံ့တဲ့ ရပ်ကွက်က သတင်းတွေ ကြားရတယ်။ ဒါကို ထောက်ရင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်က သူ့ကို မကြာမီမှာ အဓိပတိ ရာထူးကို ပေးမှာ



ဖြစ်လို့ပဲလို့ ကိုယ်ခန့်မှန်းမိတယ်။ လင်းဗရိစ် ဝမ်းသာသလို ကိုယ့်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကြီးမှာ အဓိပတိ ဖြစ်မယ် ဆိုတာကို တွေးပြီး ကိုယ် ဝမ်းသာမိတယ်။

တချို့ ကျောင်းသားဟောင်းတွေက ကျောင်းတုန်းက သူတို့ ကောင်းကောင်း မသိခဲ့တဲ့ လင်းဗရိစ်ကို ခယဝယ လုပ်ပြီး ဆက်ဆံနေကြတာ တွေ့တော့ တော်တော် အံ့အားသင့်မိတယ်။

လင်းဗရိစ်ဟာ အမြဲတမ်း အနိုင်ရသူ ဆိုတာ ကိုယ် သိပါတယ်။

အမေရိကန် အစိုးရ နိုင်ငံခြားရေး ဝါဒနှင့် ပတ်သက်၍ ဂျော့ ကဲလား မိန့်ခွန်း ပြောသည့် အခါတွင် တက္ကသိုလ် ခန်းမကြီး တစ်ခုလုံး လူတွေ ကြိတ်ကြိတ် တိုးကာ လှုံ့ထွက်သွားသည်။

ဂျော့ ကဲလားသည် မိနစ် လေးဆယ်အတွင်း နိုင်ငံတကာ ဆက်ဆံရေးတွင် ပြဿနာ ပေါ်နေသော ဒေသများ အကြောင်းကို ရှင်းလင်းစွာ ပြောသွားခဲ့သည်။ နျူကလီးယား လက်နက် ဖျက်သိမ်းရေး ပြဿနာမှ အစ တောင်အမေရိကတိုက်တွင် မည်သည့် အစိုးရများကို မည်သည့် အတွက် အမေရိကန် အစိုးရက ထောက်ခံ အားပေး နေကြောင်းတို့လည်း ပါသည်။ အရှေ့ အလယ်ပိုင်း အစိုးရများ၏ ကွေ့ကောက် ရှုပ်ထွေးသည့် ပေါ်လစီများမှ အစ ကရင် မလင်ရှိ ခေါင်းဆောင်သစ်များ၏ စိတ်နေ သဘောထား တို့ကိုပါ မကျန် ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာ ပြသွားသည်။

ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေး ကားချပ်ကြီး တစ်ခုလုံးကို ကျွမ်းကျင်သော စုတ်ချက်ဖြင့် ရေးပြသွားသည့် ပန်းချီကားချပ်ကြီး တစ်ခုနှင့်ပင် တူတော့သည်။

မေးခွန်း မေးချိန်တွင် ပရိသတ်ထဲမှ တစ်ယောက်က နယူးယောက်တိုင်း သတင်းထောက် လေတန် ရေးသည့် "အမှောင် မင်းသား" ဟူသော ကပ်ဆင်းဂျား အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ မေးသွားသည်။ ထို စာအုပ်ထဲတွင် ကပ်ဆင်းဂျားသည်

ကမ္ဘောဒီးယားကို အမေရိကန်တို့ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ တာဝန်ရှိသည်ဟု ပြင်းထန်စွာ စွပ်စွဲထားသည်။

ဂျော့ ကဲလားကို ကြည့်ရသည်မှာ သူ့ဆရာ ကစ်ဆင်းဂျားကို ထိပါး တိုက်ခိုက်သည့် အတွက် ထို စာအုပ်ကို တော်တော် စက်ဆုပ်နေဟန် ရှိသည်။ ဂျော့ ကဲလားသည် ထိုင်ရာမှ ထကာ သူ့ဆရာဟောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကာကွယ် ပြောဆိုသည်။

ပရိသတ်က စကားပြော ကောင်းသော၊ အချက်အလက် ပြည့်စုံသော ဂျော့ ကဲလား၏ ကာကွယ် ပြောဆိုချက်ကို လက်ခုပ်ဩဘာ ပေးကြသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် ကစ်ဆင်းဂျားဟာ ဗီယက်နမ် စစ်ပွဲကို တိုက်တဲ့ နေရာမှာကော တာဝန် မရှိဘူးလား။”

နောက်တန်းမှ တစ်ယောက်က ထမေးသည်။

“ဗီယက်နမ် စစ်ပွဲက ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျာ”

ဒေါက်တာ ဂျော့ ကဲလားက တည်ငြိမ်စွာ ပြန်မေးသည်။

“နှစ်ဖက်စလုံးမှာ အကျအဆုံးတွေ သိပ်များနေတဲ့ အချိန်မှာ ဒေါက်တာ ကစ်ဆင်းဂျားနှင့် ဒေါက်တာ ကဲလားတို့ဟာ ဘာကြောင့် စေ့စပ် ဆွေးနွေးမှုတွေကို ဖျက်သိမ်းခဲ့တာလဲ၊ ဒါကို ဒေါက်တာတို့ ဘာပြောမလဲ”

“ဒီအချက်ဟာ မမှန်ပါဘူး၊ ပါရီ ဆွေးနွေးပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဗီယက်နမ် စစ်ပွဲကို အမြန်ဆုံး ရပ်စဲဖို့ပါ။ တစ်နည်း ပြောရရင် အသက်တွေ မဆုံးရှုံးရအောင် တားဆီးဖို့ပါ”

ဒေါက်တာ ဂျော့ ကဲလားက တည်ငြိမ်စွာ ပြန်ဖြေသည်။ သို့ရာတွင် မေးခွန်းရှင်ကမူ သူ့အဖြေကို ကျေနပ်ခြင်း မရှိ။

“ဒါဖြင့်ရင် ဘာဖြစ်လို့ နာတာလူး ပွဲတော်နေ့က ဗုံးတွေကို ပိုက်စိပ်တိုက် ကြချခဲ့ရသလဲ၊ ဗုံးကြဲလို့ ဘက်မေ ဆေးရုံက လူနာတွေ အများအပြား သေခဲ့ကြရတယ်”

ပရိသတ်မှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်စ ပြုလာသည်။ ဂျော့ ကဲလားကမူ တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိ။

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေ၊ ဗုံးကြဲခဲ့တာ လိုအပ်လို့ ကြချခဲ့တာပဲဗျ။ ဒါကြောင့် မှန်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ ပါးစပ်ပြော မဟုတ်ဘူး၊ လုပ်မယ် ဆိုရင် တကယ် လုပ်တယ် ဆိုတာကို မြောက် ဗီယက်နမ်တွေ သိအောင် ပြလိုက်တာပဲ၊ ဆေးရုံကို ဗုံးကြဲခဲ့မိတာကတော့ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းတဲ့ အမှားတစ်ခုပါ”

“စစ်ပွဲကြီး တစ်ခုလုံးကတော့ အမှားလို့များ မထင်မိဘူးလား”

ဂျော့ ကဲလားမှာ စိတ်တိုသည်ထက် သူ ဘာကြောင့် မေးသည်ကို ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဟာ သမိုင်း ဖြစ်သွားတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ အကြောင်းကို ပြောနေကြတာဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ခု ခင်ဗျားက ဒီကိစ္စကို ဘာကြောင့် အရေးတကြီး ထားပြီး မေးတာလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

“ဒေါက်တာ ကဲလားမှာ သားသမီးတွေများ ရှိပါသလား ခင်ဗျား”

ထိုလူက မေးသည်။

“မရှိပါဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်လို သားသမီးတွေ ရှိခဲ့ရင်၊ ခင်ဗျားရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားဟာလည်း ခင်ဗျား ခုတိုင် နားမလည်သေးတဲ့ အကြောင်းရင်းတွေကြောင့် အရှေ့တောင် အာရှ စစ်ပွဲ တစ်ခုမှာ ကျဆုံးခဲ့ရင် ခင်ဗျားလည်း ကျွန်တော် မေးတဲ့ မေးခွန်းမျိုးတွေကို နောင် ဆယ်နှစ်လောက် ကြာသည် အထိ မေးနေဦးမှာပဲဗျ”

ပရိသတ်သည် အံ့အားသင့်ကာ ငြိမ်သွားသည်။

ဂျော့ ကဲလားက လေအေးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ခင်ဗျား အဖို့ ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာ တစ်ခုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ငြင်းခုံနေမိတဲ့အတွက် တကယ် ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ဆုံးရှုံးမှု အတွက် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားဟောင်းများ နည်းတူ ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းနည်းပါတယ်”

“ဝမ်းနည်းနေရုံနှင့် မပြီးဘူးဗျ၊ အပြစ်ရှိတယ် ဆိုတာကို မေ့ထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီအပြစ်တွေကို ကျူးလွန်ထားပြီးတဲ့ နောက်မှာ ခင်ဗျား ညည အိပ်လို့ကော ပျော်ရဲ့လား”

ဂျော့ ကဲလားသည် ဘာမျှ မပြောနိုင်။ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ နီးနှော ဆွေးနွေးပွဲကို ဒီမှာ ရပ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဂျော့ ကဲလားက တည်ငြိမ်စွာ ပြောသည်။

ဩဘာ လက်ခုပ်သံတွေ မကြားရ။ ပရိသတ်များသည် စိတ်လှုပ်ရှား နေကြသည်။

မေးခွန် မေးသူသည် သူ့ ဇနီးသည်၏ ခါးကို ဖက်၍ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း - ဇွန် ၇၊ ၁၉၈၃။

ဂျော့ ကဲလားရဲ့ အချိန်ဇယားက သိပ် တင်းကျပ်လွန်းနေတယ်။ ဒါကြောင့် ဝါရှင်တန်ကို ငါးနာရီ လေယာဉ်နှင့် ပြန်ဖို့ သူ့ကို လေဆိပ်ကို ကသောကမျော လိုက်ပို့ရတယ်။ ကိုယ်က ကားကို မောင်းလာတုန်းမှာ ဂျော့ ကဲလားဟာ တုံ့ကိုဘာစေ လုပ်ပြီး လိုက်လာတယ်။ မေးခွန်း မေးသူရဲ့ ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် သူလည်း တော်တော် တုန်လှုပ် ချောက်ချား သွားပုံရတယ်။

ကိုယ်က သူ စိတ်ပြေပါစေတော့ ဆိုတဲ့ သဘောနှင့် သူ ဟောပြော ပို့ချချက် တစ်ခုလုံးဟာ သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြောင်း ပြောပြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကြောင်း မထူးပါဘူး။

ကိုယ်က ကားကို အပြင်း မောင်းလာလို့ လေယာဉ်ကွင်းကို စောရောက်တယ်။ ဒါနှင့် သူနှင့် ကိုယ် အမေရိကန် အဲယားလင်း ဗီအိုင်ပီခန်းမှာ ထိုင်ပြီး စကားပြောဖြစ် ကြသေးတယ်။ ဂျော့ ကဲလားက တို့နှစ်ယောက် အတွက် စကော့ ဝီစကီ နှစ်ခွက်ဆင့် တစ်ခွက်စီ မှာလိုက်တယ်။ ကိုယ်က တစ်စက်မှ မသောက်တော့ ကိုယ့်ခွက်ကိုလည်း သူ သောက်ပစ်လိုက်တယ်။ သူ ကြည့်ရတာ တော်တော် စိတ်ညစ်နေတဲ့ပုံပဲ။

တစ်နည်း ပြောရရင်တော့ ခုလို ဖြစ်သွားရတာဟာ ကိုယ့်မှာလည်း တာဝန် ရှိတယ်။ ဒီ ငွေရတု သဘင်ကို တက်အောင် ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ သွားပြီး ဖိတ်ခွဲတာကိုး။ ဟားဗတ် ကျောင်းသားဟောင်းတွေက ကျွန်တော့်ကို ခုထိ မုန်းနေကြတုန်းပဲ ဆိုတဲ့ ထင်မြင်ချက်နှင့် သူ ပြန်သွားရတာကို ကိုယ် နည်းနည်းမှ စိတ်မကောင်းဘူး။ ကိုယ်က ပြေရာပြေကြောင်း ပြောပါတယ်။ ကိုယ် အပါအဝင် ကိုယ်တို့ ကျောင်းသားဟောင်းတွေက သူ့ကို အထင်ကြီး လေးစားတဲ့ အကြောင်း ပြောပြပါသေးတယ်။

ဒီတော့ သူက နာနာကြည်းကြည်းနှင့် ရယ်ပြီး လူ တော်တော်များများက သူ့ကို လေးစားကြတယ် ဆိုတာ ဟုတ်ချင်း ဟုတ်ပါ လိမ့်မယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ တကယ် ခင်မင် နှစ်သက်တာတော့ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ သူပြောတဲ့ စကားကို ကိုယ် အတိအကျ သတိ ရနေသေးတယ်။ “ကျွန်တော် အောင်မြင်မှု ရဖို့ ပါရမီ ရှိချင် ရှိမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်မင် ရင်းနှီးမှု ရဖို့ ပါရမီတော့ မရှိဘူး” တဲ့။

သူဟာ ကေသီနှင့် ကွဲခဲ့ရတဲ့ အတွက် အဲဒီက ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်ကို ခံစားနေရတာ ထင်တယ်လို့ ပြောတော့ သူက ငြင်းတယ်။ နောက်ထပ် စကော့ တစ်ခွက် ထပ်မှာသောက်ပြန်တယ်။ သောက်ရင်း သူ ဟောပြောချက်က ခုတ်ရာတခြား ရှုရာတလွဲ ဖြစ်သွားပြီ။ သူဟာ ဟားဗတ်မှာ အပေါင်းအသင်းရယ်လို့ မရှိခဲ့တဲ့အတွက် သူ ဟောပြော ချက်ဟာလည်း အချည်းနှီးပဲလို့၊ သူဟာ အတ္တကြီးတဲ့ လူတဲ့။

ဂျော့ ကဲလားဟာ နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီး အခက်အခဲ မရှိ ဖြုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်တယ်။ ကိုယ်နှင့် သူဟာ လေယာဉ်ဆီကို လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဂိတ်နား ရောက်တော့ စက္ကန့် အတန်ကြာ ရပ်ပြီး နှုတ်ဆက်ကြတယ်။ နောက်တော့ သူလည်း ကမ္ဘာကြီးကို အုပ်စိုးရာ သူ ဌာနချုပ်ကို ပြန်သွားတယ်။ ပြန်သွားခါနီးမှာ ကိုယ့် တစ်သက်မှာ ခြောက်လှန့်နေမယ့် စကား တစ်ခွန်းကို ပြောသွားတယ်။

“ခင်ဗျား နေ့စဉ် မှတ်တမ်းထဲမှာ ကျုပ်အကြောင်းကိုများ ထည့်ရေးရင် ကျုပ်ကို ကံကောင်းတဲ့လူလို့ ဘယ်တော့မှ မရေးပါနှင့်” တဲ့။

ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဟောင်းများ နှစ်ပတ်လည် ပွဲများ၌ သူတို့နှင့် အတန်းဖော် ဂီတပညာရှင် တစ်ဦးစီအား ဖိတ်ကြား၍ အနည်းဆုံး တေး တစ်ပုဒ်လောက်ကိုတော့ တီးခိုင်းမြဲ ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် နှစ်လည် ပွဲများ၏ ထုံးစံဖြစ်သည်။ ဥပမာအားဖြင့် ၁၉၆၄ ခုနှစ် နှစ်လည်ပွဲတွင် စန္ဒရားဆရာ လီယိုနာ

ဘန်းစတိန်း (၁၉၃၉ ခုနှစ် ဘွဲ့ရ) တက်ရောက်ပြီး သူ့ တေးဂီတ တစ်ပုဒ်ကို တီးသွားသည်။  
၁၉၈၃ ခုနှစ်တွင် ဒင်နီကို ဖိတ်ကြား၍ တီးခိုင်းသည်။

ဂီတရိပ်သာ ခန်းမကြီး စင်မြင့်ရှိ အော်ဂင်ကြီးကို ငွေရောင်နှင့် ပန်းရောက်  
စက္ကူတို့ဖြင့် မွမ်းမံ ပြင်ဆင်ထားသည်။ ခန်းမကြီး တစ်ခုလုံးတွင် ထိုနှစ်ဘွဲ့ရ  
ကျောင်းသားများဖြင့် ပြည့်လျှံလျက်။

ဒင်နီသည် ကန့်လန့်ကာကြားတွင် ရပ်နေသည်။ သူ့ ဆံပင်ကို သေချာစွာ  
ပြင်ထားပြီး ပျံလွှားတောင် အင်္ကျီရှည်ကို ဝတ်ထားကာ မိတ်ကပ် လိမ်းထားသည်။  
(မိတ်ကပ် လိမ်းထားခြင်းမှာ သူ့ကို သာမန် လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ ဇာတ်စင်ပေါ်မှ  
အံ့ဩစဖွယ် လူတစ်ယောက် အဖြစ် ပရိသတ် အမြဲ မြင်နေစေချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ )

ဒင်နီသည် ကန့်လန့်ကာကြားတွင် ရပ်ရင်း အသိတစ်ခု လက်ခနဲ ခေါင်းထဲ  
ဝင်လာသည်။

ယခု တီးပြရမည့် ပရိသတ်သည် သူ့ တစ်သက်တွင် အရေးအကြီးဆုံး ပရိသတ်။

ကန့်လန့်ကာ ကြားထဲတွင် ရပ်ရင်း ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် နွေရက်များတုန်းက  
သူသည် ဘာမျှ စွံခဲ့သူ မဟုတ်ကြောင်းကို သူ သတိရလာသည်။ ဂီတတွင် နာမည်  
ကြီးလာသည့်တိုင် ကျောင်းတုန်းက သူသည် မထင်မရှား။ သူသည် အားကစား ထူးချွန်သူ  
မဟုတ်။ အပေါင်းအသင်း ဆုံသူ မဟုတ်။ မိန်းမ စွံသူ မဟုတ်။ သူသည် လူညံ့။

ယခု ရာစုနှစ် တစ်စိတ်လောက် ကြာသွားသည့်တိုင် ကျောင်းတုန်းက သူ့  
စန္ဒရားကြီးကို ဝိုင်း၍ ဖျက်ဆီးလိုက်ကြသည်ကို သူ မမေ့နိုင်သေး။

ယခုမူ စက်ဝိုင်းသည် တစ်ပတ် ပတ်မိပြီ။ သူ့ကို အနိုင်ကျင့်ခဲ့သူ၊ သူ့ကို အထင်သေးခဲ့သူ၊ သူ့ကို လှောင်ပြောင်ခဲ့သူ၊ သူ့ကို ဆေးဖော် ကြောဖက် မလုပ်ခဲ့သူ။ ထိုသူများ အားလုံးသည် သူ ထွက်အလာကို စောင့်နေကြရပြီ။

ဒင်နီသည် စင်မြင့် အလယ်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

စင်မြင့်ပေါ်က ခုံကလေးပေါ်သို့ သူ တက်လိုက်စဉ် ပရိသတ်သည် ငြိမ်ကျသွားသည်။ ဒင်နီက ပရိသတ်ကို ဖြည်းညင်စွာ ဦးညွှတ်ပြီး နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ တေးသံစုံဝိုင်း အချက်ပြ လှင်တံကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

ပထမ သူရေးသည့် “ဆာဗာနာရီလာ” ဘဲလေးမှ သီချင်းကို တီးခိုင်းသည်။ သူ ဂီတ လက်ရာ ဖြစ်၍ ယခုတိုင်း နှစ်သက်ကြဆဲ ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ပရိသတ်တို့ တောင့်တသည့် “မင်ဟတ်တန် အိုဒက်ဆီ” တေးသွားကို တီးသည်။ သူက သံစဉ် တစ်ခုကို ပြောင်းသွားတိုင်း ပရိသတ်က သြဘာ လက်ခုပ် တီးကာ လိုက်ဆိုကြသည်။

“ကြယ်ပွင့်တို့ မလုံလောက်သေး” ဆိုသည့် တေးကို တီးသည့် အခါတွင် သြဘာသံများမှာ မဆုံးနိုင်တော့။ တေးသီချင်း ဆုံးသွားသည့်အခါ ဒင်နီသည် ပရိသတ် ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ရပ်လိုက်သည်။ အားလုံး မတ်တတ်ရပ်၍ အရှိအသေ ပေးကြသည်။ အော်ဟစ်လျက်၊ သြဘာပေးလျက်။

ထိုစဉ် အော်ဟစ်သံ တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဒင်နီ ကိုယ်တိုင် စန္ဒရား တီးပါဗျို့။”

“တီးပါ၊ တီးပါ” ဆိုသည့် အသံများသည် ဒီရေတက်သကဲ့သို့ တစ်ရံလုံး လျှံလာသည်။



ပထမတွင် ဒင်နီက ညာလက်ကို မြှောက်ပြရင်း သူတို့ကို တိတ်ရန် အချက်ပြသည်။ သို့ရာတွင် အသံတွေက မတိတ်။

သူတို့ နှစ်သက်သော၊ သူတို့ စွဲလမ်းသော၊ သူတို့ တောင့်တသော အရာသည် သူတို့တွင် မရှိတော့။

သူသည် စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။ ဒင်နီသည် တီးဝိုင်းဘက်သို့ လှည့်ကာ နောက်ဆုံးပိတ် တီးရမည့် တီးလုံး ဖြစ်သည့် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ဘောလုံးသင်း သီချင်းကို တီးရန် အချက်ပြလိုက်သည်။

သူ့ ဂီတသံထက် ပရိသတ်တို့ မြတ်နိုးသည့် တေးသီချင်းကို အတီးခိုင်းလိုက်ရင်း ဒင်နီသည် သူ့ အခြေအနေကို ဖုံးကွယ်ကာ အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာ လာနိုင်ခဲ့သည်။

ထို တေးသွားမှာ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် သီချင်း ဖြစ်သည်။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နွေစဉ်မှတ်တမ်း - ဇွန် ၈၊ ၁၉၈၃။

ကိုယ်တို့ သင်တန်းဘွဲ့ရသူတွေထဲမှာ ဒင်နီရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိတဲ့လူ ဆိုလို့ ကိုယ် တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။

ဒါကလည်း မတော်တဆ သိခွင့် ကြုံခဲ့ရတာ။

ငွေရတုသဘင် ကျင်းပရေး ကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌက ဒင်နီကို ဖိတ်ဖို့နှင့် ဒင်နီဆီက အလှူငွေ ကောက်ဖို့ ကိုယ့်ကို တာဝန်ပေးတယ်။

ကိုယ်က အလှူငွေ ထည့်ဖို့ မေတ္တာ ရပ်ခံပေမယ့် ဒင်နီက မထည့်ပါရစေနဲ့လို့ ငြင်းတယ်။ သူ့ဆီက သန်းချီပြီး ထည့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားကြတာပေါ့။

မနက်ဖြန်မှာ ဆိုရင် ဘွဲ့ရ ကျောင်းသားတွေရဲ့ အလှူငွေ စာရင်းကို ကြေညာတော့မယ်။ ဒါကြောင့် ကျောင်းသားဟောင်းတွေက ကိုယ့်ကို နောက်ဆုံး ကြိုးစားတဲ့ အနေနှင့် ကြိုးစား ကြည့်စမ်းပါဦးလို့ ပြောကြတယ်။ ကျောင်းသားဟောင်းတွေထဲမှာ ကိုယ့်ကို ရွေးပြီး သူ့ဆီ လွှတ်တာကို ထောက်ရင် ဒင်နီမှာ ကျောင်းတုန်းက ဘယ်လောက် အပေါင်းအသင်း နည်းတယ် ဆိုတာ သိနိုင်တယ်လေ။

အရင်တုန်းကလို ပတ်ဝန်းကျင်မျိုးကို ရအောင် ဆိုပြီး ဘွဲ့ရ ကျောင်းသားတွေကို ကျောင်းဆောင်တွေမှာ တည်းခိုနိုင်ဖို့ စီစဉ်ပေး ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒင်နီနှင့် သူ့ဇနီးတို့ကတော့ ကျောင်းမှာ မတည်းဘူး။ ရစ်ဇာ ဟိုတယ်မှာ တည်းနေကြတယ်။ ဒါကြောင့် နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျတော့ ကိုယ်လည်း သူ တည်းနေတဲ့ ဟိုတယ်ကို လိုက်သွားရတာပေါ့။

သူ့ကို ကြည့်ရတာ စင်ပေါ်မှာထက် ဖျော့တော့နေသလို ထင်ရတယ်။ ပိုပြီးလည်း ပိန်နေတယ်။ မနေ့ညတုန်းက စင်ပေါ်မှာ ဂီတပွဲကြောင့် ပင်ပန်း နေသလားတော့ မသိဘူးပေါ့။ သူနှင့် သူ့ဇနီး မာရီယာက ဆိုဖာပေါ်မှာ ယှဉ်ထိုင်ပြီး ကိုယ်က မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်ရင်း နောက်ဆုံး ကြိုးစားတဲ့ အနေနှင့် အလှူငွေ ထည့်အောင် ပြောနေတယ်။

သူ အခုလို အောင်မြင်မှု ရလာတဲ့ အတွက် အမိ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကြီးကို ကျေးဇူး မတင်ဘူးလား၊ တက္ကသိုလ်ရဲ့ ကျေးဇူး သူ့ အပေါ်မှာ မရှိဘူးလားလို့ မေးတော့ သူက မရှိဘူးတဲ့။ ဒါဖြင့် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် အပေါ်မှာ သံယောဇဉ် တွယ်တာတို့၊ အောက်မေ့ တသတာတို့ မရှိဘူးလားလို့ မေးပြန်တယ်။ ဒါလည်း မရှိဘူးတဲ့။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဒါနှင့် ကိုယ်လည်း မဖြစ်ချေဘူး ဆိုပြီး နောက်ထပ် နည်းပရိယာယ် တစ်ခု ဆင်ရပြန်တယ်။ ကဲ ကျောင်းကို မရှိရင်တောင် ဌာန တစ်ခုခု အပေါ်မှာကော သံယောဇဉ် မရှိဘူးလား။

ဥပမာ ဂီတဌာန၊ တေးသံစုံ တီးဝိုင်း ဌာန၊ ဒါမှမဟုတ် သီချင်း ပြိုင်ပွဲ၊ ပြဇာတ် ပြိုင်ပွဲ အတွက် ဆု တစ်ခုခု မချီးမြှင့် နိုင်ဘူးလား။ သူ ဝါသနာ ပါတဲ့ ပညာရပ် တစ်ခုခု အတွက် ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လို့ မေးတယ်။ ဒီတော့ သူက ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဖြေကတော့ အရင်အတိုင်းပဲ။ မထည့်နိုင်ဘူး တဲ့။

ကိုယ်လည်း တော်တော် စိတ်တိုလာတယ်။ ဒါနှင့် နောက်ဆုံးတော့ သူ့ကို ပြတ်ပြတ်ပဲ မေးတယ်။ ကဲဗျာ၊ ဒီလို ဆိုရင် ခင်ဗျား ထောက်ပံ့ ကူညီချင်တဲ့ ကိစ္စဆိုလို့ တစ်ခုမှ မရှိတော့ဘူးလားလို့ မေးလိုက်တယ်။

ကိုယ်က မေးလိုက်တော့ သူနှင့် မာရီယာတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်နေကြတယ်။

ပြီးတော့ မာရီယာက သူတို့ ဒီလို ငြင်းတာကို မထင်မလွဲပါနှင့်လို့ ခပ်တိုးတိုး ပြောတယ်။ ဒင်နီဟာ ဒါမျိုးကို အင်မတန် ရက်ရောတဲ့ သူပါတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဘဝဟာ ဇာတ်စင်ပေါ် မီးရောင်အောက် ဘဝလို အဆင်ပြေနေတာ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကို လှူဖို့ သူတို့ စဉ်းစားထားတာ ရှိပါတယ်တဲ့။ သူတို့ လှူမယ့် အလှူဟာ တက္ကသိုလ်အတွက် အကျိုး ရှိစေချင်တဲ့ အလှူမျိုးပါတဲ့။

ဟုတ်ပြီ၊ နည်းနည်းတော့ ဟုတ်လာပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ ဘာများလဲလို့ သိချင်လှပြီလေ။

ဒင်နီက သူ့ အလှူငွေကို ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ဆေးကောလိပ်ကို တိုက်ရိုက် လှူချင်တယ်တဲ့။ ဘယ်လို လှူချင်တာလဲလို့ ကိုယ်က မေးတယ်။

ဒီတော့ မာရီယာက ဆေးကောလိပ် အကြော ရောဂါ ဌာန ပါမောက္ခ တစ်နေရာ အတွက် လှူပါရစေတဲ့။ အထူးသဖြင့် ဦးနှောက် အာရုံကြော လှုပ်ရှားမှုတွေနှင့် ပတ်သက်လို့ သုတေသန လုပ်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေ အတွက် လှူချင်တယ်တဲ့။

ကိုယ် ပါးစပ်က အဟောင်းသား ဖြစ်နေတယ်။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ဆေးကောလိပ်က ပါမောက္ခ ရာထူးတစ်ခု အတွက် လှူတဲ့ အလှူငွေဟာ သန်းချီပြီး ကုန်မယ် ဆိုတာ သူတို့ သိမှ သိရဲ့လား မဆိုနိုင်ဘူး။ ဒင်နီက သူ သိပါတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ လှူတဲ့ နေရာမှာ စည်းကမ်းချက် တစ်ခုတော့ သတ်မှတ်ပေးပါတဲ့။ အဲဒါကတော့ အလှူရှင်ရဲ့ အမည်ကို မဖော်ရဘူးတဲ့။ လုံးဝ မဖော်ရဘူးတဲ့။

အံ့ရောဗျာ။ တကယ့်ကိုပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ရက်ရောပြီး ဘာဖြစ်လို့ ဒါကို လူသိ မခံချင်တာလဲ။ ဒီအလှူဟာ တကယ် မွန်မြတ်တဲ့ အလှူ။ ဒီလို အလှူမျိုးကို ဘာဖြစ်လို့ အသိအမှတ်ပြု မခံချင်တာလဲ။ ကိုယ် ပြောင်ပြောင်ပဲ မေးမိတယ်။

ဒီတစ်ခါမှာလည်း ဒင်နီက မာရီယာကို လှမ်းကြည့်ပြန်တယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ လူ တစ်ကိုယ်တည်းလိုများ တွေးနေကြသလား မသိဘူး။

နောက်တော့ ဒင်နီက ကိုယ့်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းနှင့် တိုးတိုး ပြောပြတယ်။ သူ စန္ဒရာကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရတဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြတယ်။ ကိုယ့်လူဟာ ဒုက္ခ တွေ့နေရတာကိုး။ အာရုံကြော ချွတ်ယွင်းသွားတဲ့ အတွက် သူ ဘယ်ဘက်လက်ကို သူ ထိန်းချုပ်လို့ မရတော့ဘူးလေ။

ကိုယ်ဟာ သူ့စကားကို နားထောင်ပြီး တော်တော် စိတ်ထိခိုက် သွားတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒင်နီက သိပ် အရေးမကြီးတဲ့ ဟန်မျိုး ကြိုးစား ပြပါသေးတယ်။ သူတို့ ပြုတဲ့ အလှူဒါနဟာ ကိုယ်ကျိုး လုံးဝ မပါတဲ့ အလှူမျိုး မဟုတ်တဲ့ အကြောင်း၊ ကိုယ်တို့ ရွှေရတု မတိုင်မီ ထက်မြက်တဲ့ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား တစ်ယောက် ပေါ်လာပြီး သူ့ရောဂါကို ကုသပေးနိုင်မယ်လို့ ထင်တဲ့ အကြောင်း၊ အဲဒီအခါမှာ ကိုယ်တို့ ဘွဲ့ရတွေက သူ့ လက်သံကို နားထောင်ချင်သေးတယ် ဆိုရင် တီးပြဖို့ ကတိပေးတဲ့အကြောင်း စသည်ဖြင့် ရယ်မောပြီး ပြောတယ်။

ကိုယ်ကလည်း အဲဒီအခါမှာ ကိုယ်ဟာ ရှေ့ဆုံးတန်းမှာ လက်မှတ် ဝယ်မယ့်အကြောင်း ပြောတယ်။ ဒီနောက်တော့ ကိုယ်လည်း ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး။

ကိုယ် ထပြန်တော့ မာရီယာက တံခါးဝ အထိ လိုက်ပို့ရင်း ကိုယ့် ပခုံးကို လက်နှင့် လှမ်းတို့ပြီး “အင်ဒရူးရယ်၊ ရှင်ဟာ စိတ် နှလုံးကောင်း ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက် ဖြစ်လို့ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ” လို့ ပြောလိုက်သေးတယ်။

အောက်ထပ် ရောက်လို့ တယ်လီဖုန်းရုံ တစ်ရုံကို တွေ့တာနှင့် ကိုယ်လည်း ကိုယ်တို့ ငွေရတုသဘင် ကျင်းပရေး ကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌ ဖရင့် ဟာဗေးဆီကို လှမ်းပြီး ဖုန်းဆက်တယ်။

ကိုယ်က သတင်းကောင်းလည်း ပြောစရာရှိတယ်၊ သတင်းဆိုးလည်း ပြောစရာ ရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သတင်းဆိုးက ဒင်နီက ရန်ပုံငွေ တစ်ပြားမှ မထည့်လိုက်ဘူး ဆိုတဲ့ သတင်း။ သတင်းကောင်းကတော့ ဟိုတယ် အောက်ထပ်မှာ ကိုယ်တို့ နှစ်က ဘွဲ့ရ ကျောင်းသား တစ်ဦးနှင့် တွေ့လို့ အလှူခံတော့ သူက ဆေးကောလိပ် အတွက် ငွေ တစ်သန်း ထည့်ဝင်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမည် မဖော်ချင်ဘူး ဆိုတဲ့ သတင်း။

ပထမတော့ ဥက္ကဋ္ဌက ကိုယ် ပြောတာကို မယုံသေးဘူး။ ဒီငနဲက စိတ်ရော ကောင်းရဲ့လားလို့ မေးတယ်။ ကိုယ်ကလည်း ကောင်းပါတယ် လို့ပဲ ပြောလိုက်ရတယ်။

ကိုယ်က ဒီ သီတင်းပတ်ကုန်မှာ တစ်သန်းတန် ချက်လက်မှတ် တစ်စောင် သူ့ဆီ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ပြောလိုက်တော့ ဥက္ကဋ္ဌဟာ တယ်လီဖုန်းထဲမှာ ကျွမ်းပစ်နေမလား မဆိုနိုင်ဘူး။

ကိုယ် ကောက်လာတဲ့ ငွေနှင့် ဆိုရင် ကိုယ်တို့ ကော်မတီက ကောက်တဲ့ ငွေဟာ ရှစ်သန်းကျော် ရသွားပြီ။ ဥက္ကဋ္ဌက ကိုယ့်ကို “ယနေ့ သူရဲကောင်းဘွဲ့” ပေးလိုက်တယ်။

တယ်လီဖုန်းကို ချပြီး အိမ်ကို ခြေချင် ပြန်လာခဲ့ရင် စဉ်းစားလာ ခဲ့တယ်။ တကယ်ကတော့ သူရဲကောင်းက ကိုယ် မဟုတ်ဘူး။ ဒင်နီရယ်။ သတ္တိခဲရယ်။ ဒင်နီဟာ မနက်လင်းတိုင်း သူ ကိုယ်ခန္ဓာ အကောင်း ပကတိ ရှိသေးရဲ့လား ဆိုတာကို စမ်းကြည့်ဖို့ သတ္တိ ရှိရလိမ့်မယ်။

ဒင်နီဟာ အရာရာမှာ ခြွင်းချက် ထားရမယ့် လူလို့ ကိုယ် အမြဲ ယူဆခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ အောင်မြင်မှု ရဖို့ အတွက် တန်ဖိုးတွေ ပေးခဲ့ရပါကလား ဆိုတာ ကိုယ် သဘောပေါက်လာတယ်။

ငွေရတု သဘင်နေ့၌ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား အသီးသီးတို့သည် ဗဟို ရင်ပြင်ကြီးတွင် စုရုံးကြသည်။ ထို့နောက် နှစ်လည် အစည်းအဝေး ကျင်းပရန် အတွက် ဗဟို ခန်းဆောင်ကြီးဆီသို့ လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ကို အဓိပတိ ဒါးရက်ဘောနှင့် မဟာဌာနမှူး လင်းဗရိုက်က ခေါင်းဆောင် လာခဲ့ကြသည်။ လင်းဗရိုက်က ကြက်သွေးရောင် ဝတ်ရုံကြီးကို ဝတ်လျက် အဓိပတိ၏ နောက် တစ်လှမ်းကွာမှ ပါလာသည်။ သူတို့နောက်တွင် ထောင်ပေါင်း များစွာသော ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဟောင်း အသီးသီး လိုက်ပါ လာကြသည်။

သူတို့၏ သက်ဆိုင်ရာ ငွေရတု သဘင်နှင့် ရွှေရတုသဘင်တို့ကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ပြီးသော ကျောင်းသား ဟောင်းကြီးများကို သီးသန့်နေရာ ချပေးထားသည်။

ထို အခမ်းအနားသို့ ဂျော့ ကဲလားနှင့် ဒင်နီတို့ကိုလည်း လေးစားစွာ ဖိတ်ကြားသည်။ သို့ရာတွင် လေးစားစွာ ငြင်းလိုက်ကြသည်။ အင်ဒရူး အဲလီယော့မှာလည်း ငွေရတုသဘင်တွင် ရန်ပုံငွေ အများဆုံး ကောက်နိုင်ခဲ့သည့် အတွက် သီးသန့် နေရာကို ချပေးသည်။ သို့ရာတွင် အဲလီယော့သည် ဇာတ်စင်ထောင့်တွင် မထင်မရှား ထိုင်နေသည်။

၁၉၃၃ ခုနှစ် ဘွဲ့ရ ကျောင်းသားများထဲမှ တက်ရောက်သူများထဲတွင် ဘဏ္ဍာရေး ဝန်ကြီးဟောင်း ဖိလစ် ဟယ်ရီဆန် (လင်းဗရိုက်၏ ယောက္ခမဟောင်း ) လည်း ပါသည်။

အသက်ကြီးပြီ ဖြစ်သည့် ဟယ်ရီဆန် စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်လာသည့် အခါတွင် လင်းဗရိုက်က ထိုင်ရာမှ ထ၍ ခရီးဦး ကြိုကာ လက်တွဲသည်။

“အေး လင်းဗရိစ်လား၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ကွာ၊ မင်း လိုချင်တာတွေ အားလုံးကို ရတဲ့ အတွက်လည်း မင်းကို ချီးကျူးပါတယ်”

အဘိုးကြီးက လေသံမှန်ဖြင့် ပြောသည်။ ထို့နောက် အဘိုးကြီးသည် သူနေရာတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားတွင် ထိုထက် ပို၍လည်း ပြောစရာ ဘာမျှ အကြောင်း မရှိတော့။

အခမ်းအနားတွင် ဘွဲ့ရ ကျောင်းသားများ၏ အလှူငွေများကို နှစ်အလိုက် ကြေညာပေးသည်။ ဖရင့် ဟာဗေးက နှစ်အလိုက် ကျောင်းသားဟောင်းများ ထည့်ကြသည့် ရန်ပုံငွေများထဲတွင် ငွေရတု သဘင်နှစ်က ကျောင်းသားများ ထည့်သည့် ရန်ပုံငွေသည် ရှစ်ဒသမ ခြောက်သန်း ဖြစ်၍ အများဆုံး စံချိန် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ကြေညာသည်။

အားလုံး ဟာခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

သို့ရာတွင် ဖရင့် ဟာဗေးက မိမိတွင် နောက်ထပ် အရေးကြီးသည့် ကြေညာစရာ ရှိသေးကြောင်းကို ပြသည့် အနေဖြင့် လက်တစ်ဖက်မြှောက်၍ တားထားလိုက်သည်။

“၅၈ ဘွဲ့ရ ကျောင်းသားများ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်းကို ပြောစရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပြောခွင့် ပြုမယ် ဆိုရင်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လုံးလုံး ကျွန်တော်နှင့် အတူ ရန်ပုံငွေ ကောက်ပေးခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ကိုတော့ ကျွန်တော် ထုတ်ဖော် ပြောပါရစေ။

ရန်ပုံငွေ ကောက်ခံတဲ့ နေရာမှာ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အောက်ခြေသိမ်း ရုံးလုလင် အလုပ်က စပြီး လုပ်ခဲ့ရုံတင် မကပါဘူး၊ သူ့ရဲ့ ကြင်နာမှု၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့် အနစ်နာခံမှုတို့ဟာ အမိ တက္ကသိုလ်ကြီးအတွက် လူတစ်ယောက် အနေနှင့် ဘယ်လောက် လုပ်နိုင်တယ် ဆိုတာ သက်သေ ပြလိုက်တာတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကျေးဇူး တင်ရှိမှုကို လက်ခံတဲ့ အနေနှင့် အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရပ်ပြစေချင်ပါတယ်”



ဥက္ကဋ္ဌသည် ဂုဏ်ပြုခံရသူ ဘက်သို့ လှည့်ကာ လက်ပြလိုက်ပြီး

“ကဲ မစွတာ အင်ဒရူး အဲလီယော့ ကြွပါ”

အင်ဒရူး အဲလီယော့သည် မွန်ထူသွားသည်။ သူ့ကို မည်သူကမျှ လက်ခုပ်ဩဘာ မပေးခဲ့ဖူးကြ။ ငယ်ငယ်တုန်းက သူ သားသမီးများကပင်လျှင် သူ့ကို ဩဘာ မပေးဖူးခဲ့။

အင်ဒရူး အဲလီယော့သည် ဩဘာ လက်ခုပ်သံများ ကြားတွင် ရှက်ရှက်ဖြင့် ရပ်နေသည်။ ကျေလည်း ကျေနပ်နေသည်။ အံ့လည်း အံ့ဩသည်။ သူ့ကို ချစ်ခင် နှစ်သက်မှုကို ပြသဖြင့်လည်း ဝမ်းသာသည်။

သူသည် သူတို့နှစ်က ဘွဲ့ရ ကျောင်းသားများထဲတွင် အကောင်းဆုံး လူတစ်ယောက်ဟု အသိအမှတ် ပြုလိုက်ကြသည်။

သို့ရာတွင် ထိုသို့ အသိအမှတ် ပြုလိုက်ကြကြောင်းကို သူ မသိ။ သိ သည့်တိုင် သူ နားမလည်။

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း - ဇွန် ၉၊ ၁၉၈၃။

သမီးလေး လစ်ဇီကို ငါးနာရီ ရထား မီအောင် လိုက်ပို့ဖို့အတွက် အစောကြီး ထရမယ်။ ထိုက်တန်တာ မထိုက်တန်တာ အပထား၊ သူ့ အဖေကို ကျောင်းသား အားလုံးက ဝိုင်းဝန်း ဂုဏ်ပြုကြတာကို သူ မြင်သွားတဲ့ အတွက်တော့ ကိုယ် ကျေနပ်မိပါတယ်။

ဒီနေ့ဟာ ကိုယ့်ဘဝမှာ အပျော်ဆုံးနေ့ပါပဲ။ တစ်နည်း ပြောရရင် ကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်ရောက်သည် အထိ ကိုယ်ဖို့တော့ အပျော်ဆုံးနေ့ပါပဲ။

ကိုယ့် အိမ်ရှေ့မှာ အဝတ်အစား ခပ်နွမ်းနွမ်းနှင့် မျက်နှာထား တင်းတင်း လူနှစ်ယောက် စောင့်နေတယ်။ သူတို့ အထဲက အရပ်မြင့်မြင့် လူက ကိုယ်ဟာ အင်ဒရူး အဲလီယော့လားလို့ ယဉ်ကျေးစွာ မေးတယ်။

ကိုယ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ အိတ်ထဲကို လက်နှိုက်ပြီး ကိုယ့် မှတ်ပုံတင် ကတ်ပြားကို ထုတ်ပြတယ်။ သူတို့က ထောက်လှမ်းရေးကလေး။

အိမ်ထဲလည်း ရောက်ရော သူတို့က လေသံခပ်တိုးတိုးနှင့်မေးခွန်းတွေကို တစ်ချပြီး တစ်ခုမေးတော့တာပဲ။

ဂျော့ ကဲလားကို သိသလားတဲ့။

သိတာပေါ့။

သူ့ကိုနောက်ဆုံး ဘယ်တုန်းက တွေ့လိုက်သလဲ။

တမြန်နေ့က။ လေဆိပ်မှာ။

အဲဒီတုန်းက သူ့ စိတ်ဓါတ် အခြေအနေ ဘယ်လိုနေသလဲ။

ကြည့်ရတာ ပြဿနာ ဖြစ်နေပုံပဲ။ စိတ်ညစ်နေတယ်လို့ ထင်တယ်။

ဘာကြောင့် စိတ်ညစ်တယ်လို့ ထင်သလဲ။ မသိဘူးလား။

လင်မယား ကွာရှင်းခဲ့တဲ့အတွက်လို့ ထင်တာပဲ။

သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းကိုမူ သူတို့ သိပြီးသား။ ထို့နောက် ဟောပြောပွဲတွင် သူ့ကို ဝေဖန် တိုက်ခိုက်ခဲ့သူ အကြောင်း မေးသည်။

ကိုယ့်နလုံး အခုန်မြန်လာတယ်။ မနေနိုင်တော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲလို့ မေးလိုက်တယ်။

သူတို့က စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ပေးတယ်။ စာက ဒီလို။

အင်ဒရူး။

ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ တစ်လျှောက်လုံး ကြင်နာခဲ့တဲ့ လူ ဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော့် အမွေထိန်း အဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုပါတယ်။

ဘဏ်မှာ အပ်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်ငွေတွေနှင့် ငွေစု လက်မှတ်တွေ စတော့ စာချုပ်တွေ ရှိတယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေကို ဟန်ဂေရီမှာ ရှိတဲ့ ကျွန်တော့် ညီမဆီကို ရောက်အောင် ပို့ပေးစေလိုပါတယ်။

ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်မှာ မရှိတဲ့ မရှိနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ ရှိတဲ့ လူပါ။

ကျေးဇူးတင်လျက် -

ဂျော့ ကဲလား။

ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိ နှစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို အထိုင်ခိုင်းပြီး ကိုယ်ဟာ အစိုးရ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ထိန်းသိမ်းရမယ့် တာဝန်ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်။

ဂျော့ ကဲလားဟာ မနေ့ညကပဲ သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်သွား တယ်တဲ့။

ကိုယ် မှင်တက်နေမိတယ်။ သူ့ကို လေယာဉ်ပေါ် တင်ပေး လိုက်မိ လေခြင်းလို့ နောင်တလည်း ရမိတယ်။

ဂျော့ ကဲလား သေဆုံးတာဟာ ရိုးရိုး သေဆုံးတာ ဖြစ်တယ်လို့ ကြေညာမယ့် အကြောင်းကို သူတို့က ပြောပြတယ်။ ဒီလို ကြေညာတာဟာ အစိုးရ ဆိုင်ရာ ကိစ္စတွေ ဘာတွေ ပါသလား ဆိုတာ ဖြစ်မှာစိုးလို့တင် မကဘူး၊ ကြင်နာပြီး ကြိုးစားတဲ့ ဝန်ထမ်း တစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းဖို့လည်း ဖြစ်တယ်လို့ ပြောပြတယ်။ အလုပ်တွေကလည်း များ၊ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာတွေကလည်း အဆင်မပြေ ဖြစ်တုန်းမှာ အားနည်းပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင် သွားတယ်လို့ ယူဆ ရတော့တာပဲ။

အသုဘ ကိစ္စတွေကို အားလုံး စီစဉ်ပြီးပြီ။ အစိုးရရဲ့ အမိန့်အရ ဂျော့ ကဲလားရဲ့ အလောင်းကို အာလင်တန် အာဇာနည် ဗိမာန်မှာ မြှုပ်နှံမယ်။ ဘယ်သူ့ကို အကြောင်းကြားရမယ် ဆိုတာ သိသလားတဲ့။

ဒါတော့ ကိုယ်လည်း မသိဘူးလေ။ ဒီတော့ သူ့ဇနီးဟောင်းနှင့် ဆက်သွယ် ကြည့်ပါလို့ ပြောရတယ်။ သူလည်း အသုဘကို ပို့ချင် ပို့မှာပါ။ ဒီပြင်တော့ ဘယ်သူမှ မသိဘူး။

သူတို့က သူ့ဇနီးဟောင်း ကေသီကို ကိုယ်ပဲ ဆက်သွယ်ပေးပါ ဆိုပြီး ကေသီရဲ့ နယူးရောက် လိပ်စာကို ထုတ်ပေးတယ်။

သူတို့ ထွက်သွားတော့ ကိုယ်လည်း နောက်ကျီ ရှပ်ပွေပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ နောက်မှ အားတင်းပြီး တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်တယ်။

ကိုယ့်အသံကို ကြားတော့ ကေသီ ဝမ်းသာနေပုံရတယ်။ နောက်တော့ ကိုယ်က သူ့ကို ဖုန်းဆက်ရတဲ့ ကိစ္စကို ပြောရတယ်။ ကိုယ်က မပြောသည့်တိုင် ဂျော့ ကဲလားဟာ သူ့ကိုယ်သူ အဆုံး စီရင်သွားခြင်း ဖြစ်တယ် ဆိုတာကို ကေသီ ရိပ်မိပုံရတယ်။

ကေသီဟာ တော်တော်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ သူ မငိုနိုင်တော့တဲ့ အတွက် သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်တယ်။ တစ်နေ့နေ့မှာ ဒီလို ဖြစ်လိမ့်မယ် ဆိုတာ သူ ဟိုတုန်းကတည်းက စိုးရိမ်နေခဲ့ တာတဲ့။ ဂျော့ ကဲလားရဲ့ မိတ်ဆွေအဖြစ် သင့်မြတ်အောင် သည်းခံနိုင် ပေါင်းနိုင် ခဲ့တဲ့အတွက် ကိုယ့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ လေသံ ခပ်တိုးတိုးနှင့် ပြောတယ်။

ကိုယ်ကတော့ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် အဖြစ် နေချင်ပါတယ်လို့ပဲ ပြောနိုင်တယ်။

သူလည်း သည့်ထက်ကောင်းတဲ့ ဇနီး တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ချင်တာ ပါပဲတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဂျော့ ကဲလားဟာ အချစ်ကို လက်မခံ တတ်ဘူးတဲ့။ ဘယ်သူ့ အချစ်ကိုမှ လက်မခံ တတ်ဘူးတဲ့။

ကိုယ်က သူ့ကို အာလင်တန် အာဇာနည် ဗိမာန်မှာ မြှုပ်နှံမယ့် အကြောင်း၊ ဒီနည်း အားဖြင့် သူဟာ အမေရိကန် လူမျိုး သူရဲကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်သွားတဲ့အကြောင်း ပြောတယ်။ သူ ရည်မှန်းချက် အောင်မြင် သွားပြီးပေါ့လို့ ပြောတယ်။ ကေသီကလည်း သဘောတူတယ်။ ဒါပေမဲ့ တန်ဖိုးက ကြီးလွန်းတယ်တဲ့။

အသုဘကို လိုက်ပို့ချင်သလားလို့ ကိုယ်က မေးတယ်။ သူက ပို့ချင်တယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့အဖြေထဲမှာ စိုးရိမ်သံ ပါနေသလိုပဲ။ သူ ပို့ချင်တယ်ဆိုရင် ကိုယ် နယူးယောက်ကို လာခဲ့မယ်။ အဲဒီကမှ ဝါရှင်တန်ကို အတူ သွားကြမယ်လို့ ချိန်းလိုက်တယ်။ သူက လက်ခံလို့ ကိုယ် တော်တော် ဝမ်းသာသွားတယ်။ ကိုယ်လည်း တစ်ယောက်တည်း မသွားချင်ဘူး။ သူ့ အသုဘကို သွားပို့ဖို့ အဖော် လိုတယ်လေ။

တယ်လီဖုန်းကို ချပြီး ဂျော့ကဲလားဟာ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလို လုပ်သလဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးမိတယ်။ နေမယ် ဆိုရင် နေနိုင် သေးတာပဲ။

လောကကြီးမှာ ဘယ်လို ပျော်အောင် နေရမယ် ဆိုတာ ကတော့ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကလည်း သင်မပေး လိုက်ဘူးပေါ့။

ငွေရတုသဘင် ပွဲတော်နေ့ ပြီးသည့်နောက် ၅၈ခုနှစ် ဘွဲ့ရ ကျောင်းသားများသည် ငွေရတု သဘင် နောက်ဆုံး စည်းဝေးပွဲကို ကျင်းပကြသည်။ ရှန်ပိန် အရက်ကို တိုက်သည့်တိုင် သူတို့ စိတ်ဓာတ်မှာ ငြိမ်သက်လျက်။

နောက်ဆုံးနေ့ အခမ်းအနားပြီးသည့် နောက်တွင် သူတို့သည် နောက်ထပ် တွေ့ချင်မှ တွေ့ကြတော့မည်။ တွေ့သည် ဆိုလျှင်လည်း သည်လောက် စုံချင်မှ စုံကြတော့မည်။ သူတို့သည် ၁၉၅၄ ခုနှစ်တုန်းက ပြိုင်ဘက်များ အဖြစ် တွေ့ခဲ့ကြပြီး ယနေ့တွင် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် ညီနောင်များ အဖြစ် ခွဲခွာခဲ့ကြသော သူတို့ အပေါင်းအသင်းများ၏ နာရေး ကြော်ငြာများကို ဖတ်ရင်း နောင် ဆယ်စုနှစ်များကို ကုန်လွန်ကြရတော့မည်။

ဤသည်မှာ အဆုံး၏ အစ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် နောက်တစ်ကြိမ် တွေ့ကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ခင်မင်ကြဆဲ ဖြစ်နေကြောင်းကို ပြသရန် အချိန်တော့ နည်းနည်း ကျန်သေးသည်။

နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ရန် အချိန် နည်းနည်းတော့ကျန်နေသေးသည်။

မြသန်းတင့်

၁၉၉၀၊ ဇွန်လ၁၀ရက်။

၁၄:၁၀ နာရီ။